

ਜਨਮ-ਮੰਤਰ : ਭਾਗ ਧਿਆ : ਜਨਮ ਪੁਰੀ ਭਵੇ ਨਾਮ ॥

ਕਿਸੇ 1845 ਦੇ ॥ २५ ३०

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

! ਭਾਈ ਧਿਆ ਜੀ

1845 ਖਿ. (ਨਰਕ)

Library

Languages Deptt.

Punjab Government.

PATIALA.

420-MS

JANAM SAKHI — ACC. NO 420.

ਗੁਰਮਤਿ 3-4

(ਸੰਨ ੧੮੪੫ ਐ.)

॥ १६ सतिगुरुप्रसादि ॥

॥ १ ॥ उतरां नरु पडीगुरुबाघेनं नरुनीकी ॥ सितु १८४५ ॥ १ ॥ गुरुअंगदरे ॥ १ ॥

१	सांखीपहिलीनरुपडीनरुनी ॥ सितु १५२६ ॥ मितीकतवसुदीपुनमांसी ॥	पंनपाडि	१
२	सांखीगुरुनरुनीपंजादरिमांदांरुएमांतांपापेदेपहनेपंरुएमां ॥	पंनपाडि	४
३	सांखीगुरुनरुनीमरीमांछांरुनेगएमां ॥	पंनपाडि	५
४	सांखीगुरुनरुनीदरिमांनंमांदांषांविमांधवेरिनुषेमांछांरुदंसीनयहुंदरुदं	पंनपाडि	७
५	सांखीगुरुनरुनीबांरांवरिमांदांरुएमांतांरिबतयेतीदीलगांधेतीषीनी ॥	पंनपाडि	८
६	सांखीगुरुनरुनीसतांरांवरिमांदांरुएमांतांषीरुपंजेलेबैसदेनुगएमां ॥	पंनपाडि	९
७	सांखीगुरुनरुनीनरुनीदरिमांदांरुएमांतांरुगंधीरुएदीनुविमांधसी ॥	पंनपाडि	१०
८	सांखीगुरुनरुनीनरुनीदरिमांदांरुएमांतांरुअतीतनुहुंपगडदरीमां ॥	पंनपाडि	१३
९	सांखीगुरुनरुनीनरुनीपरांसुदी ३ साल १५४० ॥ सुलउंनपुविमांएजेरंमदे ॥	पंनपाडि	१४
		पंनपाडि	१५

੧੧	ਸਾਂਘੀ.	੧੨੪ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਾਤ ਦੀ ਮਾਇਰੁ ਜਨਾ ਰੁਪੇਰੀ ਏ॥	ਪੰਨਾ ੩	੨੬
੧੨	ਸਾਂਘੀ.	੧੨੫ ਮਥਾ ਸੁਦੀ ੫ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਲੇਖਾ ਕੀ ਤਾਂ ਥਾਂ ਪਾਹਿ ਮਾਂ ਅਗੀ ੩	ਪੰਨਾ ੩	੨੭
੧੩	ਸਾਂਘੀ ਸੀਮਤ ੧੫੪੪	ਮਥਾ ਸੁਦੀ ੫ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕੁੜਾ ਏ॥	ਪੰਨਾ ੩	੨੮
੧੪	ਸਾਂਘੀ ਸੀਮਤ ੧੫੪੫	ਜੰਮੂ ਸੁਦੀ ੭ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਇਰੁ ਏ॥	ਪੰਨਾ ੩	੨੯
੧੫	ਸਾਂਘੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ	ਮੇਰੀ ਪਾਤ ਕਾ ਦੇਵਤੀ ਕ੍ਰਿਸਤ ਦੀ ਉਮੇਰੀ ਸਿਰੀ ਰੇਦ ਨਾ ਮਿਲੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੦
੧੬	ਸਾਂਘੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ	ਦੇ ਪਾਲ ਧਾਰੀ ਦੁਜੀ ਮਿਅਮੇ ਦੀ ਪਾਤ ਛੋੜ ਸਾਮੇ ਪੈ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੧
੧੭	ਸਾਂਘੀ ਮੁਲਾਂ ਨਥਾਂ	ਥਾਂ ਸੁਫਲਾ ਏ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਲ ਗਾਰੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੨
੧੮	ਸਾਂਘੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ	ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਨਿ ਕਲ ਖੜੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੩
੧੯	ਸਾਂਘੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ	ਥਾਂ ਸਿਰੀ ਰੇਦ ਨਾ ਮਿਲੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੪
੨੦	ਸਾਂਘੀ ਫਿਰੀ	ਰੇਦ ਨਾ ਮਿਲੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੫
੨੧	ਸਾਂਘੀ ਸੁਲਤਾਨ	ਪੁਰੋਨੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਪੇਰੀ ਦੇ ਮਨ ਦੰਦੁਰੁ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੬
੨੨	ਸਾਂਘੀ ਏਸ	ਨ ਦੰਦੁਰੁ ਏ॥ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਪਰੇ ਰੁਪੇਰੀ ਕ੍ਰਿਸਤ ਦੀ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੭
੨੩	ਸਾਂਘੀ ਮਲਕ	ਭਾਂਗੇ ਰੇਦ ਨਾ ਮਿਲੇ॥	ਪੰਨਾ ੩	੩੮

੨੩	ਸਾਂਖੀਏਮਨਾਂਦੁੰਦਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਗੀਆਂਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੫੫	੪
੨੪	ਸਾਂਖੀਏਮਨਾਂਦੁੰਦਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਛਾਂਕੇਬੀਗਾਲੇਗਏ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੫੬	
੨੫	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਆਂਗੰਗਏਮਰਦਾਂਛੜਾਂਹੋਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੦	
੨੬	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਂਓਰਦੇਸਤੇਅਗੇਸਿਘਲਾਂਦੀਪਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਂਕੁਦੀ	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੧	
੨੭	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਿਲਾਇਤਾਸਰਪਤਾਂਹਨਚਲੇ॥ ਨਗਰੀਮੇਰੇਪਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੩	
੨੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸੀਭਰਪਰਨਚਲੇਜੈਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ॥ ਕੰਠਾਂਗੰਠਾਂਹੋਇਆਂ॥ ਕੰਠਾਂਸਿਧ	ਪੰਨੇਪਤਿ	੬੫	
੨੯	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸਹਰਦੇਸਨਚਲੇ॥ ਛੀਮਛੀਮਛੀਓਧਾਂਜਹਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੨	
੩੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਲਨਾਲੁਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੪	
੩੧	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਸਹਰਦੇਸੁਰਾਂਜੇਸੁਪਰਸੈਦ॥ ਤਾਂਬਾਂਛੀਨਾਂਲਿਗੋਸਟ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੭੫	
੩੨	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜਿਲਮਿਲਾਂਦੀਪਨਗਏਗੰਜੇ॥ ਹੋਈਅਭਿਦੂਸੈਦਸਾਂਬਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੬	
੩੩	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਉਗੀਧਾਂਗੰਜੇ॥ ਪ੍ਰਧੰਨਪਾਸੁ॥ ਦਲੁਤਨਾਂਲੁਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੭	
੩੪	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਰਸਨਾਂਮਸਹਰਨਚਲੇਗੋਸਟਦੁਖਮਾਂਦੁਨਾਲੁਕਨ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ	੮੮	

- ੪੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਲਲਾਪਰਬਤਤੇਆਂਏਉਹਮੁਲਲਪੰਥੀਕਹੀਦੇਹੈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮ 4
- ੪੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਲਾਸਪ੍ਰਬਤਪ੍ਰਮਾਏਜਹਾਪ੍ਰਗਤਗਤਕਮੰਤੁਲਯੈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮
- ੪੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨਜੇਜਨਾਦਾਸਮਾਰਪੁਇਆ॥ ਲਾਦ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੯
- ੫੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਮਰਦਾਨੇਪੁਇਆਅਗੇਪ੍ਰਗਤਅੰਪਣਮੰਤਲਮੋਟਿ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੯
- ੫੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਈਨਾਪਰਬਤਨੁਆਂਏਜਚਖੰਡਤੇਆਂਏ॥ ਰਦਾਂਘਾਂਠੇਗਸਚਗੰਡ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੩
- ੫੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੀਲਾਪਰਬਤਤੇਆਂਏਫਿਰਕੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੪
- ੫੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਡਾਂਗੀਲਤੀਉਹਾਰਪਰਬਤਤੇਆਂਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੬
- ੫੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਖਨਪਰਬਤਨੁਚਲੇਗਜੇਜਨਕਪਾਸਨੁ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੭
- ੫੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਜੇਜਨਕਕੰਦੁਜਨਕਕੋਆਂਤਲੋਕਨੁਟਿਰੇਘਨਪਰਬਤਪ੍ਰ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੮
- ੫੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਲਕਾਪਰਪਤਤੇਆਂਏ॥ ਆਂਏਤਲਾਉਇਸਨਾਨੁਕੀਤ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੯
- ੫੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਮਰਦਾਨੇਨੁਸਾਰਕੋਸੇਤਬੀਦਰਹਮੇਸਹਆਂਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੬੧
- ੫੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੇਤਬੀਦਰਹਮੇਸਹਮੇਲਹੈਜੇਧੋਸੀਰਾਮਚੰਦਨੀਪਲਕਾ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੬੧

੫੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਚਲਵਟਾਂਲੇਆਏਮੇਲੇਸਿਧਾਂਸਾਂਥਾ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੪
੬੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵਟੀਆਏਆਇਚੰਦ੍ਰਤ੍ਰਾਨਦੇਖੁਭਿਤਰੇ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੫
੬੧	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਜਾਦੇਨੂਸਾਂਥਲੇਕੈਸਜਣਠਗਸਾਂਥਰੀਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੬
੬੨	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਹਜਾਦੇਨੂਖਰਮਾਂਸਹਰਦਿਖਾਂਇਆਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੩	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੰਧਾਰਗਏਇਕਮਗਲਪਠਾਣਨਾਲਗੇਸਟਕਰੀ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੪	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਸਟਿਵਲੀਕੰਧਾਰੀਸੇਖਸਰਫਨਾਂਲਿਹੈਕਸਦੇਹਦਿ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੬੮
੬੫	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਸਟਿਦੀਨਾਂਨਾਂਥਸਾਂਥਿਹੋਈਦੇਹਦਿਚੁਖਤੀਸਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੦
੬੬	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਲੀਕੰਧਾਰੀਸੇਖਸਰਫਸਾਂਥਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੨
੬੭	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਬਲਆਏਮਾਂਨਚੰਦਸਾਂਥਗੋਸਟਹੋਈ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੪
੬੮	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਲਗਦਾਈਦੇਟਿਲੇਆਏਜੋਗੀਸਰਅੰਗਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੭
੬੯	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭਾਂਈਲਾਲੇਤਿਖਾਂਦੇਆਏਏਮਨਾਂਦਾਂਦਾਂ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੭੮
੭੦	ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਖੇਕੇਰੰਧਾਂਦੇਆਏਏਮਨਾਂਦਾਂਦਾਂਤੇ॥	ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੪

- ੭੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੁਲਖੇਤ੍ਰਗਏਗੁਰੂਨੁਸੀਤਾਪੰਡਤਸਾਂਖਗੋਸਟਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੮੫ ੬
- ੭੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪੁਰੁਗਲੀਕੀਤੀਇਕਖੜੀਨੈਬ੍ਰਿਹਮਖਾਲੋਦੀਪਾਂਸਿ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੮੬
- ੭੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਿਬਾਂਬਰਚਉਗਤੇਸਾਂਖਹੋਈਮੁਗਲਸਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੮੭
- ੭੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਖੋਕੀਰਿਧਾਂਦੇਆਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੮੮
- ੭੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੁਲਚੋਣਅਤੇਚੋਦਮਾਂਤਚੋਈਦੀਹਰੀਕਤ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੮੯
- ੭੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਬੁਝੇਰਿਧਾਂਦੇਸਾਂਖਿਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੦
- ੭੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਮਾਂਲੋਤਿਖਾਂਣਸਾਂਖਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੧
- ੭੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਸਾਂਖਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੨
- ੭੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰੁਹਮਾਂਨਸਾਂਖਹੋਈਗੋਸਟ॥ ਉਬਾਂਰੇਖਾਂਸ਼ੀਟਕਰੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੩
- ੮੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰੁਹਮਾਂਨਸੇਖਪਾਂਸੁਗਏਗੋਸਟਕਰਨਾਗੁਰੂਜੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੪
- ੮੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਦੇਪਰੁਰਹੇਦੇਦਿਨਪਛੇਰੇਖਾਂਖੋਰੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੫
- ੮੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੰਦੇਤਪ੍ਰਸਤਹੋਕੈਚਲੁਗਈਗੁਰੂਜੀਸਈਯਦਨਲਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੯੬
- ਲਸਾਂਖਗੋਸਟਕਰਨਗਏ॥

੮੩	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛੁ ਏਕੀ ਤਾਂ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੪	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਭਾ ਦ ਜਲਾਲ ਜਗ ਜਚਹਿ ਮਾਂਗੁ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੫	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਸਟ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮਾ ^{ਯਾਂ ਦੇ ਜਬਾਬ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛੁ ਜੀ}	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੬	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮਾ ਸਾਂਝ ਹੋਈ ਨਾਂਹ ਦਗੁ ਸਾਂਦੀ ਸਿਗਤ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੭	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਅਜ ਕੀ ਤੀ ਸੇਖ ਬਿਰਾਮਾ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੭
੮੮	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾ ਤਿਲ ਦੇ ਡੀਆਏ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੮੯	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਖੋ ਕੀਆਏ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੦	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾ ਤਿਲ ਦੇ ਡੀਆਏ ਮਾਂਗੁ ਜੀ ਤੇ ਖੁਸੀ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੧	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ ਗੁਰੂ ਮੀਰਾ ਦ ਜੀ ਨੂਹ ਕੀ ਕਤ ਪੁਛੁ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩
੯੨	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਸਪੁਰਨ ਹੋਈ	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਜਨਮ ਪਰੀਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ॥ ਸੀਮਤੁ ਪੰਦ੍ਰਹ ਸੈਬਿਅਸੀ॥ ੧੫੮੨॥ ਮਿਤੀ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ॥ ਪੋਥੀ ਲਿਖੀ
 ਪੰਡੇ ਮੇਥੇ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਕੇਖਤ ਰੰਟੇ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਵਾਈ ਪੇਰੇ ਲਿਖੀ॥ ਮੁਖ ਸਤ ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਜਟੇਟੇ ਕੀ॥ ਰਾ
 ਇਉਂ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਅਹੁਆਇਆ ਆਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੂ ਦੁਲਧਾ ਆਹਾ॥ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਸਤਾਰ ਰੁਟਿ ਨ ਲਿਖ
 ਦਿਆਲਗੇ ਆਹੇ॥ ਜੇਹ ਕੀ ਕਤ ਆਹੀ॥ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਰੇ ਆਹੇ॥ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਦੀਹ ਕੀ ਕਤਾ॥ ਸਹ ਜਿ
 ਨ ਲਿਭਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮ
 ਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਨਾਲੇ ਟਿਰੇ ਦੇ ਆਹੇ॥ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲੇ ਆਹਾ॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ॥ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਜੀ ਉਪਜੀ॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਨ ਆਹਾ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿ
 ਬਿਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜਨਮ ਕਿਸੁਰ ਉਸਲੀਤ ਆਹਾ॥ ਏਹਾ ਚਿਤਵਨੀ ਹੋਇ ਰਹੀ॥ ਕਤ ਕਦੀ ਮੁ
 ਰਨ ਆਸੀ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਖ ਬਾਲਾ ਸੀਧੂ ਜਟੇਟਾ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਇਆ ਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਛਪਿ ਆਰ
 ਹਦਾ ਸੀ॥ ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਨੁ ਏਹਾ ਚਾਹਸੀ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਗਵਰੇ ਦੇ ਤਾ ਦਰਸਨ ਨੁ ਜਾਈ ਮੇ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੁਇਆ ਜੇਗਾ

ਰੂਨਕ ਇਕ ਪਤਰੇ ਭੰਗ ਦਤਿ ਹੁਇ ਸਨੁ ਬਾਪਿ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ਦਾ ਜੋ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬਾਦ ਛਪਿਆ ਬੈਠਾ
ਹੈ। ਫੇਰ ਪਤਰ ਸੁਣੀ ਜੇ ਪਤਰਿ ਪਹਿਰਿਆ ਦੀ ਦਿ ਚਿ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ
ਨੁਆਇਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਸਕ ਤਿਆਹੀ ਜੋ ਭੇਟ ਲੈਆਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂ ਛੁਛਲ ਧੋਸਾ ਅਰੇ ਦੇ ਖੇਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦ ਬੈਰਾਵਾਣੁ ਵਟ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਲੇ ਸਿਧੂ ਜਾਇ ਮਥਾ ਦੇ ਰਿਅੰ ਮੰਗੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿਆਂ ਆਉਤਾਈ ਸਤਿਕ
ਰਤਾ ਰਬੈ ਰੋਜੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਵਾਣੁ ਵਟ ਰਹਿ ਗਇਆਂ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਕਿਥੋ ਆਇਓ
ਕਿ ਵਕਰਿਆ ਵਾਣੁ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਉਣੁ ਹੋ ਦੇਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਧੂ ਹਥ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਹੋ ਦਾ ਜਟੇਟਾ ਹਾਗੇ ਤਸੀਧੂ ਹੈ। ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਵਤਨ ਜਨਮ ਰਾਇ ਭੁਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਹੈ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁਆ
ਇਆ ਆਹਾਂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੇ ਕਿਸ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਫੇਰਿ
ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਕਾਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਮੈ ਬੋਝੈ ਵਰੇ। ੩ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਵਡਾ ਸੀ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫਿਰ ਦਾਸਾ। ਪਰ ਜੀਤ ਦਾ ਅਸਾਨੂ ਏਹ ਮਤ ਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਏਵਰੁ ਚੁਰਾ ਹੈ। ਪ
ਰ ਸਲਾਮੀ ਰਹ ਦੇਸੇ। ਏਹ ਗਲਿ ਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦਾ ਬੈਰਾ ਗੁਛੁ ਟਿਗਇਆ। ਕਿਸ

ਉਥੀਅੰਨਾਹੀ। ਓਹੁਰਾਤਿਗੁਜਰੀ। ਫਿਰਿਭੁਲਕੁਹੈ। ਇਅਤਾਫੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਆਖਿਆ। ਭਾਈਬਾਲੇ ੨
ਨੁਸਦਹਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਫਿਰਿਬਾਲੇਨੁਗੁਰੁਅੰਗਦਪੁਛਣਲਗਾ। ਭਾਈਬਾਲਾਕੁ
ਕੁਤੇਨੁਏਹਭੀਮਲੁਮੀਹੈ। ਜੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੇਜਨਮਿਆਸੀਸੋਕੀਕੁਜਨਮਿਆਸੀ। ਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਏਹ
ਮੇਨੁਮਲੁਮੀਨਾਹੀ। ਪਰਜੀਇਤਈ। ਮੇਸੁਈਸੀਲੋਕਾਦੇਮੁਹੈ। ਜੇਹਰਿਦਇਅਲਮਿਸਰਿਆਖਦਾਹੈ। ਜੇਭਾ
ਈਇਨੇਮਹੁਰਤੇ। ਅਤੇਸਤਾਈਨਿਛਰੇ। ਅਤੇਕਤਕਦੀਪੁਰਨਮਾਸੀ। ਸੈਸਾਰਤੇਕੋਈਨਹੀਜਨਮਿਆ
ਏਹਕਾਲੁਵੇਦੀਦੇਖਰਿਕੋਈਅਵਤਾਰੀਜਨਮਿਆਹੈ। ਇਤਨੀਮੇਸੁਈਸੀ। ਹੋਰਭੀਸੁਈਸੀ। ਜੇਮਹਤੇਕ
ਲੁਜਨਮਪੜੀਤਿਤਸਮੇਲਿਖਾਈਸੀ। ਫੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਕਿਵੇਜਨਮਪੜੀਭੀਹਥਿ
ਆਵੈ। ਫਿਰਿਬਾਲੇਸਿਧੁਕਹਿਆਜੀਗੁਰੁਜਾਣਪਰਖੋਜੁਕੀਤਿਆਹਥਆਵੈ। ਤਾਫਿਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਬੋਲਿ
ਆਭਾਈਬਾਲਾਕੋਈਇਵੇਹਾਹੈ। ਜਿਸਥੇਖੋਜੁਜਨਮਪੜੀਦਾਇਕੇਜਨਮਪੜੀਹੀਹਥਆਵੈ। ਤਾਫਿਰਿਬਾ
ਲੇਸਿਧੁਆਖਿਆਜੀਛੁਛੀਐ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸੀਉਥੋਦੇਵਸਕੀਨਹੋਰੇ। ਤੁਸਾ
ਹੀਥੋਖੋਜਿਹਥਿਆਵੈ। ਅਤੇਤੁਸੀਕਿਸੇਪਾਸਹੁਟੇਲਹਾ। ਤਾਬਾਲੇਸਿਧੁਆਖਿਆਜੀਕਾਲੁਵੇਦੀਦਾਭਿਗ
ਓਲਗਦਾਹੈਲਲੁਵੇਦੀ। ਉਸੁਪਾਸੁਹੋਵੈਤਾਤੁਸੀਕੋਈਆਪਣਾਆਦਮੀਭੁਜੇ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਹੀ ਖੋਜ ਕਰਣਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸਿਧੂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੋ ਤਾ ਉਹ
ਹੁਭੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੁਭੀ ਹੋਵੇ ਜਾਇ ਕਰ ਲਾਲੂ ਦੇ ਦੀਨੁ ਆਖੀ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਤੁਥੇ ਹੁਤੁ ਬਿਰਧ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਦਾ ਨਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਖ ਨੇਤਾ ਤੁਜਨਮ
ਪਤੀ ਦੇ ਹੁਫੁਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਸਾ ਛੁਛ ਲਧਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲੈ ਜਾਹਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਭੇਜੇ ਸੇਈ ਮਿਨਾ ਲਿਲੈ ਜਾ
ਦਾਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਾ ਤਿਆਖ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਾਬ ਚਨੁ ਆਖ ਦੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਗਦ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਖ ਸਿਧੂ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਤਸਦ ਮਾਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਲਾਲੇ ਪੰਨੂ
ਜਦਿ ਆਸਿਖ ਸੀ ਜਟੇਟਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਪੰਨੂ ਤੂੰ ਸਿਖ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
ਨਾਲਿ ਜਾਹਿ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਆਉ ਲਾਲੇ ਪੰਨੂ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਧੀ
ਨੀ ਆਸਾ ਭੇਗੁ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਬਾਲਾ ਸਿਧੂ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰਨੂ ਗਇ ਭੁਏ
ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਅਏ ਆਇ ਕਰ ਲਾਲੂ ਦੇ ਦੀਨੁ ਮਿਲੇ ਲਾਲੂ ਨੁ ਆਖਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਗਾਗਰੁ ਅੰਗ ਦਮੰਗੀ ਹੈ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਮਾਮੇ ਰੋਕੇ ਲਿਤ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਮਾਮੇ ॥ ३ ॥
 ਬਾਲ ਤੁੰਨ ਨ ਕਦਾ ਮਿਤੁ ਸੇਤੁ ਸਚਾ ਮਾਖੁ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਕੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ। ਤੁੰਨ ਤੋਰੇ ਰੋਸੁ ਏ ਮਾਗੁ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਮਾਭਾਈ ਲਾਲੁ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦੁਹੈ ਇਮਾ। ਜਿਸ ਅਗੇ ਗੁਰੁ ਨ ਕਪਿ ਜਪੈ ਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਧਿਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
 ਮਾ। ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਰਾਬਰੀ ਕੇ ਹੀ। ਅਸਾ ਦੁਛਕੇ ਲਪਾ ਹੈ। ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਗੀ ਮਉਲਾ ਦਿਕਰ ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨ
 ਗੇ। ਤਾਲ ਲੁਕਹਿ ਮਾ ਬਾਲਾ ਦੇਖਾ ਟੇਲ ਦਾ ਹਾਂ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਤੁਕਾਲ ਦਾ ਭਿਰਾਉ ਹੈ। ਤੁੰਨ ਘਰ ਦਿਚਿ
 ਟੇਲਾ ਬੀਬੀ ਤੁੰਨ ਲਿਗਈ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀ ਚਲੁ ਗਇਆ। ਪਰੁ ਦਿਚਿ ਟੇਲ ਲਣ ਲਗੇ। ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ
 ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਧੀ। ਲਭੁ ਕਰ ਬਾਲੇ ਨੁਲਾ ਲੂਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ। ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨੁ ਨੁ ਦਿਤੀ। ਤਾਲ ਲੇਪੰਨੁ ਕਹਿ
 ਮਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰਨ ਨਾਲ ਚਲੁ। ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਬਹੁਤੁ ਮੁਜਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਤ
 ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਮਾ ਭਲਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਚਲੇ ਨਨ ਕਦੀ। ਪਰੁ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਕੁਝ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਮਾ ਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀਵ ਅਵ ਦੀ ਹੈ ਮੈ ਭਲੀ ਹੋਵੇ ਗ। ਲਾਲੁ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਦਿਤਾ
 ਅਤੇ ਏਹ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਜੀ ਅਗੇ ਰਖਈ। ਅਤੇ ਮਾਖਣਾ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਗੀ ਬਰਾਮੰਨ ਨਤ
 ਤੁਸਾਖ ਸਮਾਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਪੈਖਾ ਕੇਈ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਕਾਈ ਨ ਰਖੇ

ਜਨਮਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਲਾ ਲੈਕ ਰਿਖ ਰਿਖ ਰਿਆ ਦੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਏ ਗਾਮਾ ਨਿਮਗਰ
ਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਾਏ ਲਗਾਤਾ ਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨੁਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਮਾਏ ਮਾਨ
ਤੁਹਿ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਤਾਹਿ ਬਿਲੈ ਕੈ ਜਨਮਪਤੀ ਚੰਮੀ ਅਤੇ ਅਖੀ ਸਿ
ਰਤੇ ਰਖੀ ਆਦਿ ਏਤਾ ਰਿਆ ਦੇਖੇ ਅਖਰ ਸਾਸਤੀ ਹੋਨਿ ਤਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅੰਜ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ
ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਦੇਵੈ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੈ ਤਾਹਿ ਮਾਏ ਪਰਾਜਟ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰ
ਹਦਾ ਸੀ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਧੇ ਰੋਮੇ ਖਾਖਰੀ ਹੋ ॥ ਓਹ ਦੇਵੈ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦੇਵੈ ਏਹਾ ਚਦਾ ਹੋ ॥
ਤਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਤਾਈ ਮਹਾਮਾਏ ਚਹੈ ਏਨੁ ਗਾਮਾ ਹਿਮੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹਉ ਲਿਆਵ
ਦਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਏ ਬੁਝਾ ਆਵਹਾ ਮਹਾਮਾਏ ਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਪੇਰੇ ਮੇਧੇ ਨੁਲੈ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਓਸਤ
ਈ ਜਨਮਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ॥ ਓਹੁ ਤਰੁ ਤਰੁ ਦੋ ਚਿਗਾਇਆ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਗੁ
ਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੇਰਾ ਏਹੁ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੀ ਆਇ ਚਿਲਿਖਿ ਦੇਹਿ ॥ ਪੇਰੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਕਾਗਦ
ਛੇ ਮੰਗਾਵਹੁ ਮੇਲਿਖਿ ਦੇਹਾਹਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਲਿਖਣ ਸਿਮਰੀ ਮੰਗਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਪੇਰੇ ਲਿਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦ ਲਿਖਵਾਈ ॥ ੨ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੨੫੨੬ ॥ ਸਿਤੀ ਕ

ਤਕਸਦੀਖਰਨਮਾਸੀ। ਗੁਰਨਨਕਜੀਜਨਮਲੀਤਾ। ਕਾਲੁਵੇਦੀਦੇਖਾਰਿ। ਕਲੁਦਾਪਰੋਹਤੁਹਰਿਦਇ। ਮਾਲਮਿਸ ੪
 ਰਿਆਹਾਵਡੀਵੇਲਕਲੁਹਰਿਦਿਆਲਦੇਖਾਰਿ। ਗਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਜੁਜੀਪਤਤਜੀਤਸੀਕਿਰਪਾਕ
 ਰੋ। ਪੀਤਿਤਕਹਿਆਕਿਉਮਹਤਾਇਸਦੇਲੇਕਿਉਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਕਲੁਆਖਿਆਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਤਸੀ
 ਰ੍ਹਿਪਕਰਿਕੇਜਨਮਪਤੀਲਿਖਹਾਹਰਿਦਿਆਲਪੀਤਿਤਕਹਿਆ। ਕਲੁਮਹਤਾਜੀਸੇਦਾਪੁਜਾਕਰਿਕੇਆਦਦਾ
 ਹਾਂਤਾਂਕਲੁਆਪਣੇਖਾਰਿਆਇਆ। ਧਿਛੇਪਤਤਪੰਜਪਤੀਆਦਿਨੁਚਰੇਆਇਆ। ਆਇਕਰਿਸਦਿਓਜੁ
 ਮਹਤਾਕਲੁਹਰਿਆਇਆਹਾਂਕਲੁਅੰਦਰਿਲੈਵਹਿਅੰਗਮਗੇਕਲੁਵਿਛਾਵਣਕਰਿਰਖੇਆਹੈ। ਪਤਤਨੁ
 ਬੈਠਾਇਆ। ਪਤਤਬੈਠਕਰਿਆਖਿਆ। ਮਹਤਾਕਲੁਕਾਗਦਕੇਜਰਲੈਆਉ। ਫਿਰਿਪਤਤਾਖਿਆਕਲੁਮੈਨੁ
 ਸਬਦੁਜਣਾਇ। ਕਿਆਸਬਦੁਲੈਕਰਿਜਨਮਆਹੈ। ਵਖਤੁਜਣਾਇ। ਕਿਆਸਬਤਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਤਾਕਲੁਕਹਿਅੰ
 ਜੀਮੈਨਪਬਰਹੈ। ਇਕਪਤੀਅਤੇਦੁਇਪਹਰਪੁਰੋਹੇਆਹੈ। ਜਾਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਪਰਜੀਸਬਦਦੀਮੈਨੁਪਬਰਨ
 ਹੀ। ਤਾਂਪੀਤਿਤਕਹਿਆਕਲੁਅੰਦਰਹੁਪਬਰਪੁਛਾ। ਦਾਈਹਈਤਾਉਸਥੇਪੁਛਾ। ਤਾਕਲੁਦਉਲਤਦਾਈਬਾਹਰਿ
 ਸਦੀ। ਦਾਈਬਾਹਰਿਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖਣਲਗੀ। ਕਿਉਜੀਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਤਾਕਲੁਕਹਿਅੰਦ
 ਈਕੁਛਪੀਤਿਤਜੀਪੁਛਦੇਹੈਨਿ। ਤੀਜਣਦੀਹੈਸੇਦਸਾਤਾਂਦਾਈਕਰਿਆਪੀਤਿਤਜੀਕੁਛਪੁਛਾ। ਤਾਂਪੀਤਿਤ

ਕਹਿਆ ਵੀ ਬਲ ਕੁ ਕਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਕੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ॥ ਅਗੇ ਦਾਈ ਬੋਲੀ॥ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥ ਵਿਚਿ ਕਿਤ
ਨੇ ਬਾਲ ਕੁ ਜਨਮੇ ਹੈ॥ ਨਿਪਰੁ ਜੀ ਇਜੇ ਹਾਬਲ ਕੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ॥ ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜੁ ਇਸ ਤਰਾ ਨਿਕਲਿ
ਆ॥ ਜਿਸ ਤਰਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਹਸਿਕਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਬਾਲ ਕੁ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿ
ਤ ਕਹਿਆ ਕੁਲ ਦਾਈ ਜਾਹਿ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣਖਾ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕੁ ਸਤਾਈ॥ ਏਨਿ ਛੁਤ੍ਰੇ ਪੁਰੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ
ਜੇ ਪਹਲੇ ਦੁਪਹਰਾ ਅੰਦਰਿ ਜਨਮਿਆ ਹੋਵੈ॥ ਆਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਆਹਾਂ ਅਜੁ ਬਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀ ਰਤਿ ਅਹੀ
ਇਸ ਦੇ ਸਿਰਿ ਛੁਤ੍ਰੇ ਰਿਅ ਲੈ ਕੀਏ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਡਾ ਹੋਰ ਨਹੀ॥ ਦੇਖਾ ਕੇ ਹੜਾ ਛੁਤ੍ਰੇ ਰਿਅ॥ ਪੰਡਿਤ ਵਡਾ ਦੀ ਚਾਰ
ਗਿਆਨ ਦਾਨੁ ਆਹਾਂ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲ ਕੁ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇ॥ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕੇ ਬਾਲ ਕੁ ਅੰਦਰੁ
ਮੰਗਿਆ॥ ਅਗੇ ਬੀ ਬੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦੇ ਦੀ ਠੰਢ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਨਾ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਿ
ਛੁਤ੍ਰੇ ਇਸ ਦਾ ਬਿਘਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਬਾ ਬੁਕਰ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੋਤ੍ਰਿਆ ਵਿਚਿ ਲੈ ਆਇਆ॥ ਆਇ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਅਗੇ
ਲੈ ਬੈਠਾ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਗਿਆਨ ਦਾਨੁ ਆਹਾਂ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਪਿਕਰਿ ਅਗੇ ਉਠਿ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਪਿਕਰਿ ਨਮ
ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਪੰਡਿਤੁ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਲੈ ਜਾਹਿ॥ ਕਾਲੂ ਬਾਲ ਕੁ ਅੰਦਰਿ ਦਿਤਾ॥ ਫਿਰਿ ਆਇ ਕਰਿਅ
ਪਿਓ ਸੁਪੰਡਿਤੁ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਕੁਝੁ ਅਖੋ ਕੇ ਹੋਮ ਹੁਰਤ ਜਨਮਿਆ ਹੈ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ

ਸੋਧਿ ਕੇ ਰਖਾਗਾ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਨ ਰਖਾਗਾ ਅਤੇ ਚੋਲਾ ਭੀ ਪਾਵਾਗਾ ਪੰਡਿਤ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਗਾ ॥ ੫ ॥
 ਜੇ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਹੁਜਰੇ ਤਾਂ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਉਰਖਿਆ ਨਾ ਕਨਿਰ ਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੰਡਿਤ
 ਜੀਤ ਸਾਏ ਹੁਨਾ ਉਨਾ ਹਾਰਖਣਾ ਏਹੁ ਨਾ ਉਹਿ ਦੂਤ ਰਕਾ ਦਾ ਸਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਵਡਾ ਅਵਤਾਰੀ
 ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਆਇਆ ਹੈ ਏਡਾ ਅਵਤਾਰੀ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਰਿਸਨ ਚੰਦ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਉਨਾ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਵੈ ਹੀ ਪੂਜਨਗਾ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨ ਦਿ ਚਿਰ
 ਵਿਜਾਵੈਗਾ ਵਣ੍ਹ ਤਿਨ ਨ ਕਨ ਨ ਕਰੇ ਇਜਾਵੈਗਾ ॥ ਇਸ ਤਾਈ ਸਮੁੰਦਰਾ ਹੁਦੇਵੈਗਾ ਏਹੁ ਨਿਰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੇਗਾ
 ਅਤੇ ਵਡਾ ਇਸ ਨਾ ਨੀ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਵੈਗਾ ਹੋਰ ਸਨੁ ਦਿਵੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਵੈਗਾ ਨਾ ਹੀ ਕਾਲੂ
 ਏਹੁ ਅਗਮ ਨੂੰ ਸੇਨੁ ਰਹਸੀ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਰਾਤ ਬਾਮੇ ਨਾ ਦੇਖਾਗਾ ॥ ਰਿਆ ਜਾਪੈ ਮੇਰੀ ਮਾਰ ਬਲਾ ਕਿਤ ਨੀ ਕੁਹੈ ਬੋਲਹੁ
 ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ੨ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪੰਛਾਵ ਰਿਆ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ਸੋ ਗਵਾਇਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣਾ ਦੇਵਣ ਜਾਵੈ ॥ ਜੇ ਭੁਲੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਭੁਲਾਛੁ ਤੁਛਿ ਗਾਇ
 ਆਹਣੀ ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਕਾਲੂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਲਾਭੇ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਉਸ ਵਖਤ ਅਵਸੀਤ ਸਿਧਾ ਮੁਹੁ ਭੀ ਨਾ ਕਰੇਗਾ
 ਜਬ ਨਾਨਕ ਬਰਸਾ ਸਤ ਕਾ ਹੋਇਆ ਤਬ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਨੁ ਪਾਏ ਪਾਇ ਦੇਗਾ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭ

ਲਾਪਿਤਾ ਜੀਭਲਾਹੋਵੈ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਨੁਪਾਧੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਗਇਆ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਮਹੂਰ ਦੇਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਪਾ
 ਸਿ ਪਾਇ ਦੇਹਾਂ॥ ਤਾ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਮਹੂਰ ਤੁਹ ਛਾਹੈ॥ ਤਬ ਟਿਕਾ ਚਾਵਲ ਸੁਪਾਰੀ ਦਛਾਧਾ ਪਰੇ ਮਣਇ
 ਲੀਤਾਂ॥ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇਆਂ॥ ਪਾਧੇ ਪਈ ਲਿਖਿ ਦਿਤੀ॥ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਅੰਗ ਮਗ
 ਲੇ ਦਿਨੁ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ ਦਿਉਨਾਹੀ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ
 ਤੁਕਿਛੁ ਅਪਭੀ ਪਹਿਅੰਗ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪੜਾਇ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਹਿਅੰਗ॥ ਤਬ ਬਾ
 ਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਏਨੀ ਪੜੀ ਗਲੀ ਫਾਹੇ ਪਉਦੇ ਹੈ॥ ਨਿਏ ਹਜੁ ਪੜਾਹੈ ਸੇ ਸਭ ਬਾਹੈ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਕੁ ਸਬ ਦੁਇ ਠਾਇਆਂ॥ ॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ॥੧॥ ॥ ਜਾਲਿ ਮੇਹੁ ਪਾਸਿ ਮੁਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਾਰਿ
 ਸਾਰਾ॥ ਕੁਓ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਰਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਾਮੁ ਲਿਖੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ
 ਪਰਾਵਾਰਾ॥੧॥ ਪਹਿਅੰਗ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਹੁ ਬੋਹੈ ਇਸਚਾਨੀ ਸਾਣੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥੁ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੰਤ ਤਜਿ ਤਨਾ ਪੜਨਾ ਸੁਣਹੈ ਸਭ ਬਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਾਧੇ
 ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਹੋਰੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਤਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਪਹਿਅੰਗੁ ਛੁਟੀ ਦਾਹੈ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥
 ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ॥ ਏਹੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੇ ਸਭ ਸਿਸਾਰ ਕਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੁਪੜਾਹੈ ਸੁਆਮੀ॥ ਜੇ ਮਸੁਦੀ ਦੇਈ॥

ਕਾਗਦੁਸਣਕਾਕਲਮਕਾਨੇਕੀਅਨਲਿਖਣਹਾਰਾਗਲਿਖਿਆਸੁਕਿਆਲਿਖਿਆਗਮਾਇਆਕਾਜੀਜਾਲੁਲਿ ੬
ਖਿਆਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭੁਦਿਕਾਰਹੋਏਅਵਰਜਸਚਕਾਲਿਖਣਹੋਸਕੈਸਾਹੋਜੋਮਾਇਆਕਾਮੋਹਿਜਲਿ
ਕਰਿਅਸਕਰੀਐਤਪਸਿਅਕਾਕਾਗਦੁਕਰੀਐਚਿਤੁਲਿਖਣਹਾਰਾਕਰੀਐਲਿਖੀਐਸੁਕਿਆਲਿਖੀ
ਐਮਾਇਸਕੇਅੰਦਰਿਕਿਛੁਭਾਉਪੈਤਿਸਕੀਕਲਮਕਰੀਐਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਉਲਿਖੀਐਜਲਹਿਲਿਖੀ
ਐਜਿਤੁਲਿਖੀਐਸਭੁਦਿਕਾਰਮਿਟਿਜਾਗਿਏਧਾਤਿਤਜੇਤੁਏਹੁਲੇਖਾਪਹਿਅਹੈਤਅਸਾਨਪੜਾਇਨਾਹੀਤਨ
ਪੜਨਾਪੜਾਇਹੋਸਅਮੀਜਹਾਏਹੁਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਹਾਏਹੁਪੜਨਾਤੇਰੇਹਬਿਨੀਸਾਣੁਹੋਵੈਗਾਤਾਂਪੀਡਿਤ
ਕਹਿਅਏਨਾਨਕਇਕਜੇਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਉਲੇਤੇਹੋਤਿਨਕਉਰੋਟੀਅਭੀਨਾਹੀਜੁਹਿਅਵਤੀਅੰਮਤੇਇ
ਕਪਰਮੇਸਰਜਾਣਤੇਨਾਹੀਅਰੁਪਾਤਜਾਹੀਅਕਰਤੇਹੋਕਹੁਦੇਖਾਉਨਾਕਉਣਕਰਮਕੀਏਹੋਤਬਬਾਬੇਨਾਨ
ਕਦੁਜੀਪਉੜੀਆਖੀਤਿਨਕਉਅਗਮਿਲਨਿਵਡਿਅਈਅਸਦਖੁਸੀਅਸਦਚਾਉਤਿਨਮਖਦਿਕੇਨਿ
ਕਲਹਿਜਿਤਮੁਖਸਚਨਉਕਰਮੁਹੋਵੈਤਾਂਪੀਐਨਹੀਗਲੀਵਾਉਦੁਆਉ॥੨॥ਤਿਸਕਾਖੁਮਾਰਥਾਸੁਣਹੋ
ਸੁਅਮੀਜਹਾਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਹਾਏਹੁਪੜਣਾਪਰਮੇਸਰਕਾਸਿਸਰਨੁਤਿਸਕਾਪੁੰਨੁਹੋਵੈਗਾਸਦਾਸਦਾਖੁ
ਸੀਅਹੋਵਨਗੀਅਤਿਨਕੇਅਨੰਦਮੰਗਲੁਨਿਪਾਨਹੋਵਨਗੇਜਿਨਾਇਕਮਨੁਕਰਿਸਿਮਰਿਅਹੈਤਿਨਾ

ਸਤੁ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਨਾ ਪਰਉਪਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਹੀ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਬੁ ਪੰ
ਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਉ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਭੀ ਨਾ ਹੀ ਜੁ ਹਿ ਆਵਤੀ ਆ ਤਿਨ
ਕਉ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਅਰੁ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਕਹੁ ਦੇਖਾ ਉਨਾ ਕ
ਉਣ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਡਰਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਕਰਿ ਰਤੇ ਹੈ ਤਾਬਾਬੇ ਨਨਕ ਤੀ ਜੀ ਪਉੜੀ
ਆਖੀ ॥੩॥ ਇਕੁ ਆਵਹਿ ਇਕੁ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਇਕੁ ਰਖੀ ਅਹਿਨਾ ਉਸਲਾਗਾ ਇਕੁ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕੁ ਨਾਵਤੇ
ਦਰਬਾਰਾ ਅਗੇਗਾਇਆ ਜਾਈ ਐਵੇਣੁ ਨਵੈ ਦੇਵਾਰਾ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸੁਣਹੋ ਸਾਮੀ ਜਾਓ ਜਾਨਗੇ ਅ
ਗੇ ਜੇਈ ਹਾਥੁ ਸੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ ਇਕੁ ਸਾਹਕਰਾਇ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇਕੁ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਦੇਹੈ ਨਿਯਾਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾ ਹੀ
ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਆਰੋਐ ਸੀਸ ਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜਿਉ ਕਪੜੇ ਕਉ ਧੋਬੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਤਿਲਾ ਕਉ ਤੇਲੀ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਚਕੀ ਦਾਇਆ ਕਉ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਐਸੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ
ਅਤੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗੀ ਮੰਗਿ ਪਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਦਰਗਾਹ ਵਡਿ ਆਈਆ ਮਿਲ
ਨਿਗੀਆ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਐਸੀ ਆਬਾਤਾ ਕਉ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਅਜੇ ਤੁਬਾਲ ਕਹੈ ਕਿਛੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾਇ ਸੜੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਦੇਖਾ ਅਜੇ ਤੇਗੀ ਓੜ੍ਹ ਕਰਿਥੈ ਤਬੁ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਚਉਥੀ

ਪਉੜੀ ਅਖੀ ॥ ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਅਗਲਾ ਖਾਖਿ ਖਾਖਿ ਛਿ ਜੇ ਦੇਹਾ ਨਾਉ ਜਿਨਾ ਜੁਲ ਤਨ ਖਾਨ ਹੋ ਦੇ ਤਿਰੇ ਖੇਹਾ ਨਾਨਕ ਉਸ ॥ ੧ ॥
 ਚਲਿਆ ਸੁਕੁ ਹੈ ਤੁਏ ਨੇਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏਹੇ ਪੀਤਿ ਤਾ ॥ ਭਿਸ ਸਾਹਿਬਾ ਕੀ ॥
 ਅੰਬਾ ਤਰੇ ॥ ਜੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਭੁੰਮਾ ਨੂੰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇਈ ਹਾਸੁਲ ਤਨ ਖਾਨ ਕਹਾਵ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਸੇਸੁ ਭੁੰਮਾ ਕਹੈ ਇਨ ॥
 ਨਗੇ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਅਸੁ ਮੰਨੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਥਮੀ ਭੁੰਮਾ ਨੂੰ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇਭੀ ਭਿੰਨੁ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਕ
 ਹੋਇ ਜਾਨਗੇ ॥ ਸੁਏਹੇ ਪੀਤਿ ਤਮੇ ਕੁ ਨੂੰ ਨੇਹੁ ਕਿਸ ਸਿਉ ਕਰੀ ॥ ਅਸੀ ਭੀ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਕੀ ਹੋਇ ਜਾ
 ਹਿਗੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਬੀਦ ਗੀ ਕੀ ਜੇ ॥ ਓਹੁ ਛੁਡਾਇ ਲਏ ਗਾਂ ॥ ਇਸ ਸੀਸਾ ਹਸਿਉ ਕੁ ਨੂੰ ਨੇਹੁ ਕਿ ਆਕਰ ਬਣੈ ॥ ਤਬ ਪ
 ਤਿਤੁ ਹੈ ਗਨ ਹੋਇ ਕੇ ਬਿਸਮੰਦ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਂ ॥ ਤਬ ਪੀਤਿ ਤਰ ਹਿ ਆਂ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਆਵ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਬੋਲ
 ਹੁਤਾਈ ਦੋਹਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਇ ਕੁ ਦਿਨੁ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਜਿਨ ਨਕਏਹੁ ਖਾਕ ਦੀ
 ਆਮੇਰੀ ਆਲੈ ਜਾਹੁ ਤੁਚਰਾਇ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੁਨ ਨ ਕਮੇਰੀ ਆਲੈ ਕਹਿ ਬਹਿ ਲੈ ॥ ਆਇ ਆਂ ॥ ਤਾਚਰਾਇ
 ਲੈ ਆਇ ਆਏ ॥ ਰਿਅ ਗਲੈ ਦਿਨ ਕਾਇ ਆ ॥ ਤਮੇਰੀ ਛੁਡ ਕੈ ਆਖ ਕਣ ਕਦੇ ਬੇਲੇ ਪੈ ॥ ਸੁਤਾ ॥ ਰਮੇਰੀ ਜਾਇ ਕਣ
 ਕਨੁ ਪਈ ਆ ॥ ਕਣ ਕਨੁ ਖਾਇ ਗਈ ਆ ॥ ਤਬ ਇਕੁ ਭੁਟੀ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਵਦੁ ਉਹੁ ਆਇ ਗਇ ਆ ॥ ਓਨ ਭੁਟੀ
 ਕਹਿ ਆ ॥ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਤਉ ਜਾਹਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਤੈ ਕੀਉ ਉਜਾਹਿ ਆਹੈ ॥ ਇਸ ਉਜਾਹੇ ਕਾਜ ਬਾਝੁ ਦੇਹੈ ॥ ਤਬ ਚਾਰ

ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗੁ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਤਾ ਕੁ ਛੁਨਾ ਹੀ ਉਜਾਹਿ ਆਗਿ ਆਗੇ ਇ ਆਜੇ ਕਿਸੇ ਮੇਰੀ ਮਹੁ ਪਾਇ ਆਗੁ ਖੁਦਾਇ
ਇਸੇ ਵਿਚਿ ਬਰਕਤ ਪਤਸੀ ਤਾ ਭੀ ਓਹੁ ਰਹੈ ਨਾ ਹੀ ਆਗੁ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਲੜਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
ਭੇਰੁ ਟੀਸੁ ਗਦੇ ਨ੍ਰਗਦੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰਾ ਸਿਆਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਤਾ ਦੇਵ ਨਾਏ
ਤੁਸੀ ਕਾਲ ਨੁਸਦਾ ਵਹੁ ਤਬ ਕਲ ਨੁਸਦਾਇ ਆਗੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਇਜ ਖੁਤ ਨੁਸਮ ਖੁਦਾਇ
ਦਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਪਗਈ ਖੇਤੀ ਉਜਾਹਿ ਆਇ ਆਗੇ ਭੁਲਾਇ ਵਾਨ ਕਹਿ ਛੋੜਿ ਆਗੀ ਭਾਈ ਏਹ ਉਜ
ਵਾਜਾਇ ਕੇ ਭਰਦੇ ਹਿ ਨਾ ਹੀ ਤਤੁਰ ਕਾ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜੀ ਆਗੁ ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿ ਆ ਕਰਾਇ
ਹੁਮ ਜਬਾਇ ਵਾਨਾ ਟਿਰਦਾ ਹੈ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿ ਆ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਗੁਨ ਗੁਬ ਪਾਸਿ ਆ ਪਰਤੁ
ਇਸਦਾ ਉਜਾਹੁ ਭਰਿ ਦੇ ਹਿ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜਾਇ ਦਿਖਹੁ ਦਿਖਾਉ ਖੈ ਤਾ ਕੁ ਛੁਨਾ ਹੀ ਉਜਾਹਿ
ਆਗੁ ਤਾ ਭੁਟੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾ ਖੇਤੁ ਉਜਾਹਿ ਆਗੇ ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਤਪਾ ਦਸ ਕਰੁ ਨਾ ਹੀ ਤਮੇ ਤੁਰ ਕਾ ਪਾਸਿ ਜਾ
ਦਾ ਗਾ ਤਬ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਗਾਇ ਸਲਾਮਤਿ ਜੇ ਹਿ ਕਪਠਾ ਟੁਕਿ ਆਗੇ ਵੈ ਤਾ ਭਾਵੈ ਕੁ ਖੁਸਾਨੁ ਮਾਖਹੁ
ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਅਦਮੀ ਭੇਜ ਦੇਖਹੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖੇ ਪਿਅ ਦੇ ਭੇਜੇ ਜਾਇ ਦੇਖਨ ਤਾ ਖੈਤੀ ਅਗਰੁ
ਨਾਲ ਹੁਦੁਈ ਲਹਿਲਹਿ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇਕ ਪਠਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਟੁਕਿ ਆਗੁ ਤਬ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਉਸ ਖੇਤੀ ਵਲੋ ਭ

ਟੀਕਉਤਰਾਕੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਸਾਰੀਤਾਂਸਭਲੋਕਸੁਖਕਰਹੈਰਨਹੋਏ। ਜਿਤਨੇਤਲਵੰਤੀਵਿਚਿਆਹੇ। ੮
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਕਾਲਦੇਵੈਪਰਿਅਏ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ॥ ਜਾਬਾਬਾਵਰਿਆ
 ਨਵਾਦੋਹਇਆਤਾਮੰਤ੍ਰੀਚਾਰਣਗਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਇਕਦਰਖਤਹੋਠਿ
 ਕਿਗਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਟਕਢਿਕੇਕਾਲਾਨਗਬੈਠਾਹੈ। ਕਛਾਦੇਦਿਨ। ੦
 ਹੋ। ਕਛਕਦੀਕਛਕਗਇਕੇਗਇਬੁਲਾਰਖਰਨੁਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੇਤਾਇਕਨੀਗਰਜਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇ
 ਮਥੇਉਪਰਿਕਾਲਾਨਗਫਟਕਢੀਬੈਠਾਹੈ। ਗਇਬੁਲਾਰਹਟਿਖਰਾਹੈਇਆਂ। ਜੀਵਿਚਿਵੀਚਾਰਕੀਤੇਸੁਜੇ
 ਤਏਹਨੀਗਰਜੀਵਦਾਹੈਤਾਂਕੋਈਅੰਧੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਇਆਹੈਤਏਹਮੁਇਆਹੈ। ਜਾਪਿਛੇਅੰ
 ਦਾਸੀਆਇਪਹੁਚੇ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਭਿਨਨੁਆਖਿਆਂ। ਦੇਖੇਤਏਹਨੀਗਰਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਓਹੁਦੇਖਨਜੇਕੰ
 ਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਂਭਿਨਗਇਬੁਲਾਰਨੁਆਖਿਆਜੀਗਇਜੀਤੇਰੇਕਾਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾ
 ਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਆਖਿਆਦੇਖਾਇਸਤਾਈਉਠਊ। ਤਾਭਿਨਸੁਤੇਨਜਗਇਆਂ। ਤਾਨਨ
 ਕਉਠਬੈਠਾ। ਦੇਖੇਤਾਕਿਅੰਦੇਖੇਸਿਰਤੇਗਇਬੁਲਾਰਖਰਾਹੈ। ਤੰਨਾਨਕਹਥੇਜੇਕਰਰਿਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਤਾਰਾਇਬੁ
 ਲਾਰਘੋਰੇਤੇਉਤਰਿਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਿਲੀਤੇਸਾਊਲੋਕਹੈਰਨਹੋਇਰਹੇ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਕਉਤੇਗਇਬੁ

ਤੁਮਿਹਰਵਾਨੁਹੋਇਆਹੋ॥ ਗਇਘਰਿਆਇਕੇਕਾਲੁਨੁਸਦਿਅੰ॥ ਸਦਕੇਆਖਿਚਿਸੁਜੇਕਾਲੁਤੇਰੇਘਰਿਜੁਪੁਤ
 ਨਾਨਕਹਈ॥ ਏਸਨੁਪੁਤਕਰਕੇਜਾਣਨਾਹੀ॥ ਏਹੁਮੀਬੀਅਹਈ॥ ਕਾਲੁਕਹਿਆਕੁਲਾਗਾਇਜੀਬਹੁਤਕੁਲਾਬੈ
 ਲਹੁਤਈਵਾਹਗਾ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਜਬਬਾਬਾਨਾਨਕਬਾਰਾਂਵਰਿਆਦਾਹੋਇਅੰ॥ ਤਾਂਕਾਲਵੀਚਰ
 ਕੀਤਾ॥ ਜੇਪਹਿਅਤਾਹੈਨਾਨਕਪਰਕਿਤੇਕਿਰਤੁਲਾਈਅੰ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਨਾਨਕਨੁਕਹਿਆਪੁਤਕਿਤੇਕਿਰਤਲਗਾ
 ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਜੇਕੁਛਕਹੇਸੁਕਰਾ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਤੂਫਲਾਈਜਾਗਾਪੇਲੀਬੀ
 ਜਿਆਓ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਬੀਜਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਨੁਸਦਿਅੰ॥ ਬੀਜਕਾਲੁਦਿਤਾ॥ ਨਾਨਕਬੀਜ
 ਲੈਗਾਇਆ॥ ਜਾਇਕਰਿਬੀਜੁਪਤਿਆਇਅਤਾਖੇਤੀਉਗਵੀਪਰਰੱਖੇਕਉਣਾ॥ ਕਿਸੇਦਾਡੰਗਰਕਿਸੇਦਾਖੇਤਾ
 ਕਿਸੇਦਾਵਛੇਰਾਚਰਿਜਾਏ॥ ਨਾਨਕੁਕਿਸੇਨਹਟਕੇਨਾਹੀ॥ ਕਾਲੁਜਾਇਕੇਦੇਖੇਤਾਕੁਲੀਖੇਤੀਜਮਾਈਹੈਸਾ॥ ਕਾਲੁਗਾ
 ਸੋਹੋਇਕੇਦੁਰਬਚਨੁਬੋਲਿਆ॥ ਤੁਕੁਲਾਮੇਰੇਘਰਿਪੁਤੁਹੋਇਓ॥ ਚਉਰਕਰਣਨਾ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਜਾਇਕੇਹਰਿਦਿਅੰ॥
 ਲਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਜੇਕੁਲਾਮੇਰੇਘਰਿਛੁੜਫਿਗਾਇਆਹਈ॥ ਏਹੋਜੇਹੋਤੇਰੇਬੇਦਪੁਰਾਨਹੈਨਾ॥ ਜੇਮੇਰੀਖੇਤੀਜੀ
 ਮੀਜਾਈਉਜਾਕੁਰੀਤੀਅਸਾ॥ ਤਾਹਰਿਦਿਅਲਪੀਤਿਤਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਕਾਈਨਾਹੀ॥ ਤੁਕਰਮਹੀ
 ਏਹੋ॥ ਤੈਨੁਨਾਨਕਪਾਸਹੁਹਾਸਲੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਨਾਨਕਪਾਸਹੁਹੋਰਕਈਲਪਜੀਅਵਰਸਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਕਿਤ

ਜੀ

ਨਿਅਦਾਉਧਾਰੋਵੈਗਾਂ। ਕਈਲਖਜੀਉਉਧਰਨਗੇ। ਨਾਨਕਹਿਦੂਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾਵਿਚਿਰਵਿਜਾਵੈਗਾਂ। ਰੋਸ
ਨਹੋਇਜਾਵੈਗਾਂ। ਨਾਨਕਦੇਸਬਦਸੁਣਿਸੁਣਿਕਮਾਵਨਗੇ। ਲੇਕਪਹਿਸੁਣਿਕੇਬੇਦਕਤੇਬਬਕਨਗੇ। ਅਤੇਨਾਨਕ
ਬਿਨਪਹਿਅਚਾਰੇਬੇਦਅਠਾਰਪੁਰਾਣ। ਖਟਸਾਸੜਾ। ਜਿਤਨੀਆਸਿਮ੍ਰਿਤਾਭਾਗਵਤਅਤੇਜਿਤਨੀਆਗੀਤਾਹੈ
ਨਿਸਭੇਅਚਾਣਕਨਾਨਕਦੇਮੁਹੋਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਗੀਆਂ। ਸੁਣਕਾਲੂਤੈਇਸਦਾਧੇਖਾਨਾਕਰਾਏਹੁਗਲਾਮ
ਖਈਭਾਗੀਹੈ। ਜੇਦੇਹਧਾਰੀਨੁਪਰਮੇਸਰਅਖਿਆਜਾਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਨਾਨਕਮੈਨੂੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਜਰਿਆਵਦਾਹੈ।
ਤਾਂਕਾਲੂਚੁਪਕਰਿਰਹਿਅੰ। ਇਸਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚਿਭੇਦਕਈਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਵਰਿਆਪੀਪਰਾਦਾਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂਕਾਲੂਨਨਕਨੁਆਖਿਆ। ਨਾਨਕਤੈਮੇਰੇਪਰਿਕੇਹਾਧੇਦੋਹੋਇਓ। ਬੁਢੇਦੀਵਾਰੀਤੈਬੋਲਿਆਮੇਰਾਨਾਉ।
ਮੈਨੁਆਵਦੀਕਈਨਾਹੀ। ਅਗੇਨਾਨਕੀਹੋਈਸੀਪਿਛੇਤੁਪੇਦੋਹੋਇਓ। ਮੈਨੁਕਰਦਾਸਾਹੋਇਆਜੇਮੇਰੀਪਿਛੇਨ
ਉਹੋਗਾਂ। ਸੇਤੁਮੇਸਾਧੇਦੋਹੋਇਓ। ਤਉਤਮੇਰੇਜੀਵਦੇਹੀਨਾਉਤੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਨਾਨਕਅਗੇਚੁਪਿਕਰਿਰਹਿਅੰ
ਤਫਿਰਕਾਲੂਆਖਿਆਮੈਤਾਖੀਪਿਖਪਿਸੁਇਆ। ਤੁਅਗੇਜਬਾਬਦੇਦਾਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਸਤਾਰਾਵਰਿਆਦਾ
ਹੋਇਆਤਾਂਕਾਲੂਆਖਿਆਪੁਤਤੇਰਾਧੇਖਾਮੈਨੁਖਾਇਗਇਆਂ। ਤੈਕਿਛੁਸਮਝਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
ਭਲਾਪਿਤਾਜੀਤੁਸੀਹੁਣਿਮੈਨੁਬਖਸਹਾਜੇਤੁਸੀਆਖਹੁਗੇਸੇਕਰਾਗਾਂ। ਬੋਲਹੁਭਈਵਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾ

ਬੀਰੋਚਲੀ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁਆਖਿਆਜੇਪਤਨਾਨਕਤੁੰਦੀਹਰਪੰਥੇਲੈਜਾਹਿ॥ ਅਗੇਦਸਤੁਚਾਰਿਪੰਥਲੈਅ
ਉ॥ ਅਤੇਜੇਇਸਦਾਗੀਖਰਾਸੋਉਦਾਕਰਿਆਵੇਗਾ॥ ਤਾਤਹਨੁਬਹੁਤੇਰੁਪੰਥੇਦੇਦਾਗਾ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਕਹਿਅ
ਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀਆਪੇਦੇਖਹੁਗੇ॥ ਤਾਂਵੀਹਰਪੰਥੇਅਤੇਇਕਨਫਰਨਾਨਕਲੈਚਲਿਆ॥ ਨਫਰਨਾ॥ ਲਿਖਾਲਾਅਹ
ਜਾਂਕਹਾਬਾਰਾਤੇਗਏਅਗੇਦੇਖੇਤਸਾਧਮੰਤਲੀਬੈਠੀਹੋਈਹੈ॥ ਪਰਕੇਹੀਜੇਹੀਹੈ॥ ਉਨਾਨਕਪੀਨਬਿਨਾਕਪ
ਵੇਕੀਜਾਤਿਨਹੀ॥ ਤਾਂਉਨਾਦਾਸੁੰਤਿਆਹਾ॥ ਤਿਸਨਾਨਕਪੁਛਿਆ॥ ਜੇਜੀਤਸਾਨਕਪਹੁੰਧਿਥਾਹੀਅਵ
ਦਾ॥ ਕੇਤੁਸਾਡੀਦੇਹਤੇਸੁਖਾਵਦਾਨਹੀ॥ ਤਾਓਹਮਹੰਤਬੋਲਿਆ॥ ਕਿਉਭਾਈਤੂੰਕਿਉਪੁਛਦਾਹੈ॥ ਤੁਝੇਕਿਆਪ
ਰੋਜਨਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਜਦੇਟਾਨਫਰਜੇਆਹਾਨਲਿਉਸਆਖਿਆ॥ ਸੁਣਿਨਾਨਕਤੂੰਦਣਜੁਕਰਦਾਅਇਅਹੈ
ਚਲੁਕਰਿਜੇਕਾਲੁਆਖਿਆਹਈਸੋਸਉਦਾਲੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਆਖਿਆਸੁਣੁਭਾਈਬਾਲਾ॥ ਮੇਨੁਪਿਤਾਕਾਲੁਅ
ਖਿਆਹੈਜੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰਿਆਵੇ॥ ਮੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰਾਕੇਖੇਟਾਸਉਦਾਕਰਾ॥ ਤੁੰਆਖਮੇਨੁਮਸਲਤਦੇਹ
ਤਾਂਬਾਲੇਜਬਾਬੁਦਿਤਾ॥ ਜੀਕਾਲੁਤੈਨੁਸਉਦੇਖਰੇਨੁਤੇਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਆਖਿਆਬਾਲਾਇਹਿਸਉਦਾਖਰ
ਹੈ॥ ਅਤੇਓਹਸਉਦਾਖੇਟਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਤੁਜਾਣਾ॥ ਤੁਪਤੁਪੈਓਹਪਿਓਹੈ॥ ਤਾਂਨਾਨਕਉਨਾਸਾਧਾਨੁਪੁਛਿ
ਆ॥ ਕਿਉਜੀਤਸਾਮੇਨੁਜਬਾਬੁਨਦਿਤਾ॥ ਤਾਫਿਰਿਮਹੰਤਬੋਲਿਆ॥ ਅਰੇਬਾਲਕੇਹਮਨਿਰਬਾਈਹੈ॥ ਹਮਕਉ

ਬਸਤ੍ਰਕਸੀਜਮਹੀਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਮਖਾਤੇਭੀਨਾਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿਆ॥ ਬਾਲਕੋਜੋਪਰਮੇ ੨੦
ਸਰ੍ਵਭੇਜਤਾਹੈਸੋਖਾਤੇਹੈ॥ ਨਹੀਤਾਚੁਪਕਰਿਬਹਤੇਹੈ॥ ਇਸੀਦੁਸਤੋਉਦਿਆਨਮਹਿਦੁਸਤੋਹੈ॥ ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇਕੈ
ਬਸਤੀਮੇਬਸਤੇਨਾਹੀ॥ ਬਸਤੀਮੇਅਸਾਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ॥ ਤੁਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿ
ਆਨਉਦਸਿਆਭੇਖਨਿਰਬਾਈਨਉਸਿਤਰੇਨਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ ਆਖਿਓਸੁਣਭਾਈਬਾਲ
ਇਹੁਸਉਦਾਮੇਛੁਤਿਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਨਾਨਕਕਾਲੁਮੇਰਉਤੇਰੰਜਹੋਵੇਗਾ॥ ਤੁਜਾਣਤਾਨਾਨਕਕਹਿ
ਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਹਿਸਉਦਾਖਰਾਹੈ॥ ਇਸਦਾਤੇਟਾਨਾਹੀਸਰੋਦਾਧਾਹੈ॥ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੁਜਾਣਾ॥ ਤਾਨਾਨਕ
ਵੀਰਹੁਪੰਝੇਲੈਕਰਿਬਾਲੇਪਾਸਹੁਮਹੀਤਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਮਹੀਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਗਾਰੇਕਾਮਨਾਹੀ॥ ਅਰਤ
ਕਉਬਾਪਨੈਦੀਏਹੈ॥ ਬੈਪਾਰਕੇਤਈ॥ ਤੁਜੇਫਕੀਰਾਕਉਦੇਤਾਹੈਤੇਕਿਆਸਮਝਿਆਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਹੁ
ਮਹੀਤਜੀ॥ ਮੇਨੁਪਿਤਾਕਹਿਆਹੈਜੋਖਰਾਸਉਦਾਕਰੇ॥ ਸੋਏਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ॥ ਹੋਰੁਸਉਦਾਖੋਟਾਹੈ॥ ੩੦॥ ਤਾਮਹੀਤਕਹਿ
ਆਸੁਣਰੇਬਾਲਕੇ॥ ਤੇਰਾਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤੁਹਤਾਕਉਣਹੈ॥ ਤਾਨਾਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ॥ ਨਉਮੇਰਾਨਾਨਕਨਿ
ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ ਕਾਲੁਖੜੀਦਾਪੁਤਹਾ॥ ਓਸਮਹੀਤਕਹਿਆਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਕਿਆ॥ ਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਖੜੀਕਬੋਟਾਕਿਆ
ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਮਹੀਤਾ॥ ਹਮਦੁਆਪੁਰਜੁਗਕੇਬਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੀਭਰਤਕਰੀਥੀ॥ ਪਰਬਾਛੁਨਾਹਾ

ਕਉ ਬਿਆਪੀ ਥੀ। ਹਮਰ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਜਨਮ ਨੀ ਚਘਰਿ ਥਾ। ਤਬ ਹਮਰ ਜਨਮ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਥਾ। ਉਸ ਬਛ ਨਾ ਵਾਸਤੇ
 ਹਮ ਕਉ ਠਿਕਿ ਰਿਜਨਮ ਹੁਆ। ਖੜੀ ਕੇ ਪਰਿ। ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਥੋ। ਅਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾ ਠਿਕਿ ਰਿਹਾ ਤਕ ਰਿਹਾ ਰੇ ਬਾ
 ਲ ਕੇ ਤੁਕਿ ਛੁਮਾਂਗਾ। ਤਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਕਿਆ ਅੰਗ ਉਏ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਂਗ ਤਾ ਹੋ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਾਂਗਤ
 ਤਾ ਠਿਕਿ ਰਿਹਾ ਤਕ ਰਿਹਾ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਤੁਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਅ ਹੋ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਕਾ
 ਕੁਰਾ। ਏਹੁ ਰੁਪੈ ਆਪਣੀ ਗਾਇਬਾਂ ਪ੍ਰਾ ਕੇ। ਇਨ ਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿਆਉ। ਅਤੀਤ ਖਾਵੈ ਰੋਕ ਹਮ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਨਨਕ
 ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੈ ਕ ਰਿਸ ਹਿਰਦਿ ਚਿਆਇਆਂ। ਆਇ ਕ ਰਿਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਮ ਤੇ ਕੋਰੇ ਭੁੰਡੇ ਲੀਤੇ। ਲੈ ਕ ਰਿਖਾਇ
 ਮਰਿਤ ਕੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤਾ ਮਰਿਤ ਬੋਲਿਆ। ਏਨ ਨਕ ਤੁਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੀ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਿਆ
 ਸਾਤ ਬਰਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਹੋ। ਅਬ ਤੁਜਾ ਹਿ। ਤਾ ਨਨਕ ਮਥਾ ਦੇ ਕ ਕਰਿ ਉਠ ਚਲਿਆਂ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਰਿਤ ਨੁਇ
 ਕ ਸਮਤੀਤ ਪੁਛਿਆ। ਜੀਤੁ। ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆਂ। ਉਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਥੀ। ਤਾਂ ਮਰਿਤ ਕਹਿਅ
 ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹ ਤੇ ਆਪੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਥਾਂ। ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਬੀ ਕਰਾਵਈ।
 ਹੋ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣ ਬਾ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜੁਗਮਾਰੇ ਬੂਤੇ ਤੇ ਲੀਆ ਨ ਜਾਤਾ ਬਾਂ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹੋਸੇ ਵਿਦਦ
 ਈ। ਤਾ ਨਨਕ ਉਠ ਕਰ ਜਾ ਕੇ ਹਾਂਦੁ ਹੁਓ ਪਰਿ ਆਇਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ।

ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਨਾਨਕ ਮੇਰਿ ਛੁਖਾਏ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੰਗੇ ਮੇਰਿ ਹਿਰੁ ਪੰਥੇ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁ
ਲੇ ਵਿਠਿ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਜਾਣਾ। ਤੁਲਾਹੈ ਤੁਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਹੀ ਤੁਲਾ ਤੁਜਾਣਾ ਜੇਹਾ ਤੁਮਲਹੁ ਪੁਤੇ ਹਮੇ ਅਲਹੁ
ਆਹਾ ਕਾਲੁ ਜਾਣੇ ਤੁਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਨੰਦ ਹਿਅੰ। ਬਾਲੇ ਪਰਿ ਆਇਦ ਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਨੁਪਖਰਹੈ ਈ। ਜੇ ਬਾਲਾ ਨ
ਫੁਰਾਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇਆਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਆਇਆਂ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿ ਆਇਆਂ ਜਾਇ ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨੁ ਸਦਿ
ਓਸ। ਬਾਲਾ ਪਰੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆਂ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨੁ ਪੁਛਿਆ। ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੁਪੰਥੇ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਦੀ ਹਰੁ ਪੰਥੇ ਜਾਇ ਆਹੀ ਫਰੀਹ ਨੁਪਦਾ ਓਸ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਅੰਦਰੇ ਮੇਰੇ ਤੈ ਨਾਲਿ ਕੁਜਿ
ਅਸੀਂ ਜੇ ਇਸੇ ਵਸਤੇ ਭੋਜਿ ਅਸੀਂ ਜੇ ਫਰੀਹ ਨੁਪਦਾ ਇਅੰਦਰੇ। ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਕਾਲੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਨੁਪਰਾਸ
ਉਦਾ ਅਖਿਆਸੀ। ਜੇ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰੇ। ਓਸ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਓਸੁ ਅਖਿਆਸੁ ਜੇ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਪਰਾਸ ਉਦਾ
ਕਰਣ ਹੈ। ਓਸ ਪਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਤੁਭੁ ਦੈ ਕੀ ਕੁਕੁਕਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਮੇਰੁ ਦਸਿਤਾ ਸਹੀ। ਓਹੁ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਬਾਲ
ਲੈ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਨੁ ਪੁਲਦਿ ਚਿਅਾਇਆਂ। ਆਇਕ ਰਿਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਪਕ ਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾਂ। ਅੰਦਰੇ
ਹਰੁ ਪੰਥੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਰਾਸਾ ਪਾਇਕ ਰਿਨਾਨਕ ਨੁ ਦਇਤਾ ਚੇਸ ਜੇ ਹਥ ਦੇਖੀ
ਗਲਤੇ ਅਤੇ ਦਇਤਾ ਚੇਖ ਪੇਹਥ ਦੇਸ ਜੀ ਗਲਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇਸਾਗੇ। ਨਾਨਕ ਦੀਆਂ ਪੁਨਿਕਲਿ ਪਈਆਂ ਪਰਨਾਨ

ਕੋਥੇ ਲਿਖਿ ਨਾਹੀ ਗਲ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈਗਏ ਇਕ ਸਮਾਦ ਮੀਰਾ ਬਿਬੁਲਾ ਰਖੇ ਜਾਇ ਕਹਿ ਅੰਗ ਜੀਰਾਇ ਜੀ ਕਾਲੁ ਪਟਵ
ਗੀ ਪੁਤਰ ਨੂਤਾ ਛੀ ਮਾਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀ ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣਾ ਕਾਲ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦਹਿ ਪਈ ਜੀਏ ਹਰਾਨਾ
ਮੇਨ ਬਖਸਾ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੂਤਾ ਇਆਸੀ ਜੇਰਾਇ ਦਾ ਅਦਮੀਆਇ ਅੰਗ ਜੇ ਚਲੁ ਕਾਲੁ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹਈ
ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੂਤੀ ਲੈ ਚਲੁ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਇ ਸਪੁਤਰ ਮੇਨੁ ਪਟਕ ਛਿਆ ਹੈ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਤਾ ਉਸਰਾਇ
ਦੇ ਅਦਮੀ ਕਹਿਅ ਚਲੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਤਾਂ ਚਲੁ ਓਹੁ ਨਫਰੁ ਲੈ ਕਰਿ ਦੁਹਾਨ ਰਾਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਜਿਉ ਰਾਇ ਗੁਸੇ
ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੂਦੇ ਖਿਕਰਿ ਰਾਇ ਦਾ ਬੈਰਾਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਆ ਰਾਇ ਉਠਾਇਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਨੂਬਰਾ
ਲੁਦਿ ਚਿਲੀ ਤੇਜਾ ਅਤੇ ਲੈ ਕਰਿ ਮਥਾਂ ਚੁਮਿਓ ਸਾਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਅ ਕਾਲੁ ਮੇਤ੍ਰ ਹਿਨੁ ਕਹਿਅ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂਬਰਾ
ਨਬੋਲੇ ਅਤੇ ਤੈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੂ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰਿ ਕੀਤੀ ਨਾ ਤੈ ਨਾ ਮੇਰੇ ਅਖੇ ਦਾ ਅਸਰੁ ਹੋਇਆ ਨਾ ਤੈ ਨੂਦ ਯਿਦੁ ਕੁਓ ਹੋਇ
ਆ ਨਾ ਤੈ ਨੂਪੁਤ ਦਾ ਭੈ ਨਾ ਮੇਰੇ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਲੁ ਤੈ ਦੁਤਾਰਾ ਕਸਹੈ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੇਖਾ
ਰਿਲਾਇ ਕਰਨਾਹੀ ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਇਸਨੁ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਜੀ ਵੀਹੁ ਪਯੋਇ ਤੇ ਆਹੇ ਮੇ
ਕਿਆ ਕਰਾਤਾ ਸੀ ਮੇਨੁ ਹੀਲ ਨੂਪ ਉਦੋਹੈ ਨਾਲਿ ਨਫਰ ਦਿਤਾ ਆਹੈ ਓਹੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੂਖਵ
ਇਆਇਆ ਹਈ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨਫਰ ਨੂਪ ਛਿਆ ਨਾਨਕ ਦੀ ਹੁਰੁ ਪਸੇ ਕੀ ਬੇਧ ਤੇ ਬਾਲੇ ਰਾਇ ਅਗੇ ਦਰਤੀ

ਅਗੀਸੋਸਤਾਹਕੀਕਤਅਖਿਸੁਣਾਈ। ਤਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਇਚਰਤੇਰੀਮਿਤੈਨੁਕਦੇਬੁਰਾਨਹੀਅਖਿਆਂਘਰੁ ੧੨
 ਅਜੁਅਖਦਾਹਾਂਜੋਸਯਾਂਦਾਕਬਖਤਤਉਦੀਹੁਰਪੰਯਾਦੇਦਾਸਤੇਇਸਤਾਈਅਜੇਹੀਮਾਰਕੀਤੀ। ਜਾਹਿਵੇ
 ਉਮੇਦਾਮੰਦਰੇਦੀਹੁਰਪੰਯੇਰਾਈਪਾਸੇਅਨਕੇ। ਕਾਲੁਸਯਾਦਦੇਹਥਦੇਗਾ। ਕਿਆਕਰਜੋਮੇਰੇਘਰਿਖਾਵੇਗਾ
 ਨਹੀ। ਨਾਹੀਤਮੇਨਨਕਨੁਆਪੇਏਘਰਿਰਖਾਂਏਹੁਤੇਰੇਘਰਿਰਖਦੇਨਾਹੀ। ਅਜੁਕਲਕਿਥਾਉਸਉਪਿਦੇਦੇ
 ਅਹੇ। ਤਿਚਰਾਨਉਮੇਦਾਰਾਈਥੇਖਰਪਾਂਸੇਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਆਇਆਂ। ਆਇਕਰਿਰਾਇਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਰਾਇਹ
 ਥਕਰਕਾਲੁਨੁਦੇਵਣਲਗਾਂ। ਕਾਲੁਲਦੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਜੀਹੁਰਪੰਯੇਤੀਤੇਰਾਅਤੇਮੇਤੀਤੇਰਾਅਤੇਨਨਕ
 ਕੀਤੇਰਾਮੇਰੁਤੁਰਪੰਯਾਦੇਦਾਸਤੇਨਹੀ। ਸੁਰਦਾਂ। ਮੇਇਸਦੇਚਲਣਨੁਸੁਰਦਾਹੇਗਾ। ਰਾਇਕਹਿਆਭਲਾਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਂਕਲੁਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਏ। ਅਤੇਜਿਚਰਨਨਕਦੇਕਦਮਇਥੇਹੈਨਿ। ਤਿਚਰਨਨਕਦੀਖਿਜਮਤਅਸੀਕਰ
 ਗੇ। ਤਉਮੇਦੇਰਾਇਦੇਦਜੀਰਕਹਿਆ। ਕਾਲੁਰਪੰਯੇਲੈਰਾਇਦਾਅਖਿਆਏਰਿਨਾਹੀ। ਰਾਇਬੁਰਾਮੰਨੀਗਾਂਥ
 ਤਾਖਾਵੇਗਾਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਦੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਕਰਿਹੈਰਨੁਹੇਇਹਹਿਆਲੋਕਤਲਵੰਡੀਦੇਖਤੀਬ੍ਰਹਮਣਜਿਤਏਹਿਦੁ
 ਤਰਕਅਹੇ। ਜਦਬੂਟਅਹੇ। ਤਿਤਏਤਿਰਸਟਲਗੇ। ਤੂਕੇਈਖਤੀਨਾਹੀਤੇਰਾਕੇਈਚੰਡਾਲਦਾਜਨਮਹੈ। ਇ
 ਕਿਤਾਅਜੇਹੀਪਤਨੁਮਾਰਕੀਤੀਆਂ। ਅਤੇਰਾਇਪਾਸੇਰਪੰਯੇਲੀਤਿਆਂ। ਤਾਂਅਗਲੇਕੁਲਕਕਾਲੁਰਾਇਪਾਸਿਅ

ਇਕ ਰਿਪੋਰਤ ਫਹਿਰਿਯਾਇਆ ਅਖਿਓਸੁ ਜੀਗਇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਹਗਾਂ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਮਾਰਨਾਹੀ ਏਹੁ ਵੀਹ
 ਰੁਪਯੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰਿਲੇਵੇਂ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਅਸ ਤੈਨੁ ਨਾਹੀ ਦਿਤੋ ਅਸ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਆ
 ਗੇ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿਤੋ ਹੈ ਨਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਹੁਫੇਰੇ ਕੇ ਹੇਲਈਏ ॥ ਤਾਕਾਲੁ ਅਖਿਅਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਰਿਖੇ ਆਹੇ
 ਰੁਪਯੇ ॥ ਜੇ ਤੁਸਾਨ ਨਕਯਾ ਸੇਉ ਪਾਰੇ ਲੀਤੋ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਤੈਨੁ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਤਨੀ ਜਹਨ
 ਤੇ ਦੁਲਤ ਦੁਨੀ ਆਹੇ ਸਤੁ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੈ ॥ ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾਖਾ ਦੇ ਪੀਦੇ ਅਸਾ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਵਾਹਗੁ
 ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਨ ਕਵਰਿ ਆ ਅਠਾਰਹ ਦਾਹੇ ਇਆ ਤਾ ਚੰਤੈ ਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆਹੇ ਕਛਾ
 ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਜੈਗਾ ਮੁਖਤਾ ਆਇ ਅਸੀ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀਪੀ ॥ ਪਾਈ ਰੁਹਣ ਖੁਹਤੇ ਆਈ ਸੀ ॥ ਜੈਗਾ ਮੁਖਲ
 ਤੇ ਦੀਨ ਜਰਪਈ ਖਰੀਛੈ ਲਸੀ ॥ ਜੈਗਾ ਮਦੇ ਖਕਰ ਮੇਰਿ ਆਗਾਇ ਆ ॥ ਜੈਗਾ ਮਰਾਇ ਬੁਲਾਰਨੁ ਕਹਿ ਆ ॥ ਜੀ
 ਗਇ ਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕਿਸ ਦੀਹੈ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿ ਆ ਭਯਾ ਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕਾਲੁ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀਹੈ ॥ ਟਿ
 ਰਿਜੈਗਾ ਮੁਖਿ ਆ ਜੀ ਪਟਵਾਰੀ ਕਉਣ ਲੋਕ ਹੋਵਹੈ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆ ਭਯਾ ਜੀਏ ਹੁਖ ਤੀਹੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾਗੇ ਤਵੇਰੇ
 ਹੈ ਨਾ ॥ ਜੈਗਾ ਮਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਇਸ ਦੀ ਕਹਾਈ ਅਸਾ ਨਾਲਿ ਕਰਾਵਹੁ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆ ਭਯਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਨੀ
 ਆ ਅਤੇ ਇਨਾ ਦੀ ਆਹੇ ਦੀ ਆਹੇ ਵਨ ਤਾਹੁ ਆਖਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਹੇ ਦੀ ਆਹੇ ਵਨ ਤਾ ਕਿ ਕੁਆਖਾ ॥ ਜੈਗਾ ਮਨਾਇ

ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੋਸ਼ੀਆਸੀ। ਪਰ ਬੁਲਾਸੀ। ਤਿਸੇ ਬੇਜੈ ਰਾਮ ਪੁਛਿਆ। ਕਿਉ ਗੁਸਾਈ ਅਸਾਡੀਆਂ ਤੇ ਵੇਈਆਂ १੩
 ਦੀਆਂ ਕਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਤਾਂ ਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆਂ। ਜੇ ਕੁਝਾਂ ਜੀ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਹੀਆਂ। ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਾਲ ਨੁਸਾਇਆਂ। ਪੁਛਿਆ ਕਾਲੁ ਜੈ ਰਾਮ ਪਲਤਾ ਖੜੀ ਜੈ ਰੈਆਂ ਲੁਧੇ ਤੁਸਾਡੀਆਂ ਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਠਿਰਿ ਰਾਇ
 ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਤੇ ਗੀ ਬੇਟੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੋਈ। ਤੁਜੈ ਰਾਮ ਨਾ ਲਿਕਹਾਈ ਕੰਗਾ ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੀਆ ਵਲੇ ਆਪੇ ਨ
 ਹੀ ਆਪ ਦੇ ਆਪੇ ਸੇ ਆਪ ਦੇ ਹੋ ਨਿਜਿ ਨਿਕਿਛੁ ਪਾਪੁ ਕਰਣ ਹੋ ਦਾ ਹੋ। ਮੇਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਖਿਜਮ ਤਗਾਰ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਜੇਰੀ
 ਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੇ ਹੀ ਮੇਲੈ ਪਰ ਹੋਵਾ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਉਹ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੋਈ। ਤੁਤਲ ਕਕਈ ਨਾ ਕਰ
 ਜੈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਠੇਰਿ ਬੁਲਾਇਆ। ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਆ ਖਬਰ ਕਹਾਈ। ਕੁਝ ਜੀ ਪਰਾਈਆਂ ਬੇਟੀਆਂ ਮੰਗਈਆਂ
 ਜਾਪਤਾ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਬਾਤਿ ਅਧੀਨ ਗੀ ਦੀ ਹੋਈ। ਮਿਨ ਤ ਦੀ ਹੋਈ। ਤੁਸੀਸ ਦਿਕਰਿਆ ਧੋਆਂ ਅਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣ ਹੋ
 ਵੈ ਗਾਂ ਸੇ ਆਖੀ ਮੇਰੇ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਮੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹਾਂ। ਤੁਸੀਰਾ ਜੇ ਲੋਕ ਹੋ ਸਮਝੁ ਦੇਖੋ। ਤਾਂ ਗਾਇ
 ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਨ ਕੋ ਬ੍ਰਾਮਣ ਤੇ ਕਹਾਵਹੁ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕੁਲ ਜੀ। ਬ੍ਰਾਮਣ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀਆ
 ਸੀ ਏ ਕਾਲੁ ਨਾ ਵਾਹਿ ਨ ਛੁਰੇ ਦਿਨ ਪਾਹੁ ਰੁਛ ਦਿਨ ਹੋ। ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਾਮਣ ਆਖਿਆ ਦੇਖਾ ਹਤ ਕਾਲੁ ਤੁਭੀ ਖੜੀ

ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਭਲਾ ਖੜੀ ਹੈ॥ ਭਲਾ ਸੀ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਕਰੇ॥ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਬਾਮਣ ਤੁਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਉਂ ਕਹਿਆ ਖੋ॥ ਬਾਮਣ ਜੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਕ
 ਲੂ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਸਾਡੇ ਮਥੇ ਤੇ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ॥ ਅਵਦੇ ਵੇ
 ਸਾਖ ਕਾ ਜੁ ਹੋਇਆ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਡੋਲੀ ਪਾ ਰਿਲੈ ਗਇਆ॥ ਪਿਛੋਂ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ॥
 ਕਾਲੂ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੈ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾ॥ ਤਾਂ ਰਾਇ ਆਖਿਆ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੇ॥ ਫਿਰਿ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨ ਉਥੇ ਹੀ ਸਉ ਪਛਤਾਂਗੇ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਰਾਹ ਸੀ ਸੋ ਲੀਤਾਂਗੇ॥ ਅਤੇ
 ਬਾਲੇ ਸਿਉ ਨਾ ਲਿਲੀ॥ ਤਾਲੇ ਕਰਿ ਗਇਆ॥ ਬਾਲੇ ਨਾ ਲਿਪਿਆ ਰਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਰਿ ਗਿਏ ਦਾਮੰਗਣ ਲਗਾ॥ ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ॥ ਮੇਭੇ ਜਦਾ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੇਨੂੰ ਭੇਜਾ॥ ਕਾਲੂ
 ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ॥ ਆਖੇ ਗੇ ਜੇ ਮੇਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਨ
 ਆਇਆ॥ ਫਿਰਿ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਭੇਜੇ॥ ਇਸ ਬੇਮਬਹੁਤ ਰਦੀ ਹਾਂ॥ ਮੇਨੂੰ ਜਦ ਸੁਪਨਾ ਅਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਆ
 ਵਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਇਸ ਦੇ ਮੇਹੇ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਮੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦੀ ਹਾਂ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ
 ਆਂ ਭਲਾ ਜਾ ਰਿਖੋ ਰਾਮ ਦੇ ਗੀ ਕਦਾ॥ ਜਦ ਆਲ ਕਰਣ ਆਵਾਸੀ ਤਾਲੀ ਤੇ ਆਵੈ॥ ਮੇ ਤਾਂ ਆਖੇ ਨਾਹੀ ਆਵਣਾ॥

ਨਨਕ ਨਨਕੀ ਨੂਲੈ ਆਇਆਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਮਿਲੇ ਗਿਲੇ ॥ ਜਾਫਿ ਰਿਵੈ ਸਾਖੀ ਹੁਤਿ ਆਈ ਤਾਫਿ ਰਿਕਛੋ १੪
 ਵਲਗੀਆਂ ਜੇਰ ਤਲ ਵੇਰੀ ਆਇਆਂ ਕਛ ਕਰਕੇ ਅਮਲ ਕਰਕੇ ਅਕਲਾਵ ਲੈਤ ਘਰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਰ
 ਇਨੁਖ ਬਰਹੋਈ ॥ ਗਇ ਜੇਰ ਮਨੁ ਤਵ ਜਾਬੈ ਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇਰ ਅਗਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਜੇਰ
 ਮਗਇ ਨੁਮਹ ਬੀ ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਮਿਤੁ ਜਾ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਮੇਨੁ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇਨਿ ਸੀ ਗਫੁਰਮਾਈ ਮੇ
 ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਭੁ ਜਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਮੁਹ ਦਾ ਦੁਰਬ ਚਨੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਨਨਕ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੈ ॥ ਅ
 ਜੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਹੋ ਜੇ ਨਨਕ ਨੁ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੋ ॥ ਤਾ ਜੇਰ ਅਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਬਾਹੁ ਰਿਅ ਹੋਰੁ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਲਿ ਹੀ ਚਲੇ ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਭੁ ਜਾ ਜੀ ਨਾਲਿ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਪਿਛੁ ਮਹੀ ਨਿਅ ਦੁਹੁ ਨੁ ਘਲਾਂਗੇ ॥ ਤੁਜਾ ਇਸਦੀ
 ਕਹਾਈ ਭੀ ਉਪਰੇ ਕ੍ਰਿਉ ਕਰਈ ॥ ਜੇਰ ਅਕਹਿ ਆਭੁ ਲਾਗਇ ਜੀ ॥ ਜੇਰ ਅਕਰੈ ਸੀ ਸੋ ਭੁਲਾ ਹੀ ਕਰਜੀ ॥ ਜੇਰ ਅਮ
 ਕਲਾਵ ਲੈ ਕਹਿ ਅਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗਾ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਬੈ ਨਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਈ ਹਾਦ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਇ ਕਹਿ ਨਿਕਾਮ ਤੀਤੁ ਆਇ ਬੈਠਾ ॥ ਪਰਸਹੋ ਬਾਹਰਿ ਪੁਸਪਾ ਸਿਨਕ ਮਹ
 ਜੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਨਨਕ ਦੇਹ ਬਿਇ ਕਰਾਡ ਦਾਸੀ ਅਤੇ ਜੇਹ ਬਿਛਪ ਸੀ ॥ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਆਤੁ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾ
 ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਤਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੈ ਨਾਉ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਖੜੀ ਦੇ ਦੀ ਹੋਦਾ ਗਾਂਫਿ ਗਿਅਤੀਤ ਕਹਿ ਆਹੈ

ਕਿਸਕੇਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਨਕਕਹਿਆ ਤੁਸਤੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਹੈ। ਤਬਅਤੀਤਕਹਿਆ ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਹਮਨਿਰੰਕ
ਰਕੇ। ਹਮਤੁਮਮੇਂਕੇਦੁਕਿਆਹੈ। ਨਨਕਕਹਿਆਕੁਛਨਾ। ਛਾਪਲਾਹਿਕੇਹੈਥੇਅਤੇਗਡਿਵਾਅਤੀਤਦੇਅਗੇਰਖਿ
ਆਂ। ਅਤੀਤਕਹਿਆਹਮਕਥਿਪਹੁਚਿਆਂ। ਤੂੰਆਪਣੇਹੀਪਾਸਿਰਹਣਦੇ। ਤਨਨਕਕਹਿਆਦੇਤੁਮਖਥੇਥੁ
ਕਤਾਭੀਤੀਹੈਤਾਫਿਰਿਓਨਈਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੀਤਕਹਿਆਅਰੇਨਨਕਤੁਮਸਲਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਹਮਨਕਲੀਹੈ
ਨਨਕਅਪਣੇਪਰਿਆਇਆਂ। ਅਤੀਤਗਤਦਾਅਰੁਛਪਲੇਕਰਿਚਲਦਾਰਹਿਆਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਪੁਛਿਆਨਨਕ
ਨੂੰਅਵੇਗਤਦਾਅਰੁਛਪਕਿਥੇਹਈ। ਨਨਕਅਗੇਚੁਪਕਰਿਹਿਆਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਛਿਤੇਹੈਇਕਰਿਕਰਿ
ਆਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰੇਪਰੇਨਿਕਲੁ। ਮੇਂਤੇਰਾਛੁਰਨਾਹੀ। ਮੇਂਭਉਕਤ੍ਰਉਕਰਹਿਆਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਇਆਂ।
ਰਾਇਕਾਲੁਨੁਸਾਦਿਆਂ। ਅਵੇਕਾਲੁਵਤੁਕਿਆਹੈਇਆਂ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਂਕੁਜੁਹੈਇਆਰਾਇਜੀਛਾਪਅਤੇਗ
ਤਦਾਕਿਤੇਸਟਿਆਇਆਂ। ਜਾਈਦਾਨਾਹੀਕਿਆਕੀਤੇਜਾ। ਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਨਨਕਨੂੰਜੈਰਾਅਥੇਪਲਿਦੇ
ਹੀ। ਅਥੇਤੁਭੀਖਪਦਹੈਅਤੇਓਹਭੀਰੰਜਰਹਦਾਹੈ। ਓਥੇਹੀਕੁਛਹੈਦੈਗਾਂਸੇਹੈਦੈਗਾਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਅਪਣੇ
ਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਨਕਨੂੰਲਿਖਿਦਿਤੀ। ਜੈਰਾਅਸਿਧੀ। ਜੈਕੁਛਲਿਖਣਾਅਗਾਂਸੇਸਭਕਿਛੁਲਿਖਿਆਅਸ
ਨਨਕਨੂੰਸਭੀਪਿਆਹਈ। ਜੈਕਿਛੁਤੇਰੇਪਾਸਹੁਹੈਇਆਦੈਸੋਛਿਲਨਾਹੀਕਰਈ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾਹਗਗਾ।

* ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੧੫੪ ॥ ਮਤੀ ਮੰਘਰਾਜ ਦੀ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਰਾਮ ਪਾਸਿ ਚਲਿਆਂ ਤਲ ੨੫
 ਵੀਡੀ ਓਧੰ ਜਦੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜਾਇ ਵਰਿਆਂ ਮੰਘਰਾਜ ਦੀ ਸਤਾ ਮੀ ॥ ੧ ॥ ਕੁੰਦ ਨਾਨਕੀ ਨੁਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ॥
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ ਧ੍ਰੁਵ ਸੋਗ ਮੀ ਤੇਰਿਆ ਪੈਰਾਂ ਤੇ
 ਪਦਾ ਕੇ ਤੁਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਈ ॥ ਤਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁਮਾ ਦੇ ਮੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂ ਤੁਤਾ ਮੇਨੁ ਪ
 ਰਮੇ ਸੁਰਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਪਾਸਿ ਨਾਹੀ ॥ ਬੇਬੇ ਪੀਰ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਲਗੀ ਪੁਛਣਾ ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ *
 ਬੈਠਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਪਾਇਆ ਇਆਂ ਜਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਡਿਠਾ ਜੇ
 ਜੇ ਰਾਮ ਜੀ ਜਾਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠਦੇ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇਆਂ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਮਹਾਸਿਆਣਾ ਸੀ ਜੇ ਰਾਮ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲਏ ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ ॥ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਓਸਾ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਨੀਏ ਹੁਮ ਪੁਠੀ ਗੀਤਿ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀਆਂ ॥ ਤਾ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੇ
 ਗੇਏ ਹਮ ਤੇ ਅਸੀ ਸਲਾ ਜੀ ਜਾ ਆਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨੁਧ ਰਮੇ ਸਰਜਾ ਵਦਾਹਾਂ ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
 ਇਧੁ ਚੋਹੋ ॥ ਮੇਨ ਦਰਸ ਨੁ ਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ॥ ਤੁਸੀ ਕੋਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀ ॥ ਬੈਠੇ ਸਹਜਿ ਨਾਲਿ ਗਾਜਰਾਨ ਕੋਰੇ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾਨੀ ਕੁਛ ਕਿਰਤ ਹੋਵੇ ਤਾ ਭੁਲੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਓਧ ਜੀ ਹੋਤਾ ਏਹ ॥

ਸਹੀ ਕੁਛ ਤੇਰੀ ਕੀ ਪਰੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਹਿੰਦ ਗੀ ਪਰੇ ਹੋ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਪੈ ਲੈ ਦੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਦਫਤਰ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਦਾ
 ਵਤ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਪੈ ਜੈ ਹੋਇਆ ਦੇ ਤਲ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਲਾਂ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੇਗਾ
 ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਤੇਹਾ ਬੈਠਾ ਖਾਹਿ ਤੂੰ ਇਨਾ ਜੀ
 ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਪ ਉਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਇਨਾ ਜੀ ਜਾਲਾ ਦੀ ਲਾਇ ਕਰਨਾ ਹੀ ਤੁਛ ਕੀਰ ਦੇ ਸੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਕਿਰਤੁ ਕਰੁ ਖਾਈ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਪਾਵਿ ਤੇ ਹੋਈ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਹ ਲਾਲ ਕਰਿ ਖਾਣ ਭਲਾ ਹੈ ਤਾ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਜਾ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ ਸਹੀ ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੈ ਰ
 ਮਨੁ ਪਾਇਆ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਹਲ ਦੇ ਮਹਮੂਦ ਹੋ ਕਿਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਹੋਵੈ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਹਮੂਦ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਸ ਕਰਾਈ ਕਰੀ ਮੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਗਿਰਸ ਤਨਾ ਲਿੰਮੇ ਹਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਇ
 ਸਾ ਮੇਰਿ ਰਤ ਹੋਇਆ ਦੇ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਕਿਰਤ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਤੀ ਕਰਾਈ ਭੀ ਕਰ ਜਾਂ ਸੀ
 ਤੁਝ ਤਵਲੀ ਭੀ ਨਾ ਹੋਇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੁਚਿ ਤਿਕ ਗਿ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰੇ ਲੋਤਾ ਸਿ
 ਆਈ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਪਰ ਤੁਸਾਨੁ ਆਖ ਛੁਡਾ ਸੀ ਜੈ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਚਉਦਸ ਨੁ ੧੪ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਦਿਵਾ

ਇਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਇਕ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਰੋਕ ਦਿਵਾਇਆ ਬਲੇ १੬
 ਸਿਧੂਆਖਿ ਆਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋਂ ਸੋ ਦੀਖਾ ਨਾਲੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸਾਨੁ ਦਿਦਿਆ ਦੇ ਹਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਆਂ ਜੀਵ ਦਿਅਾ ਜੀਛੁ ਤਿਚ ਲਿਓ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਤਾਂ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁ
 ਤ ਹੋ ਤੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ॥ ਮੇਭੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਂ ਕਿਉ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ
 ਸੁਥ ਕਟ ਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਏ ਹੁਕਮ ਬਕੀ ਕਰਣਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਸਾਡੀ ਕਿਰਤ ਹੋ ਸਾਈ ਕਰਾਰੇ॥ ਤੂੰ ਨਿਰੋ ਕਾਰ ਦਾਤਾ ਆਂ ਦੇਖਾ॥
 ਦਿਖਾ ਨਿਰੋ ਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਹੁ ਅਸਾਨਾ ਲਿਯੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਖਸੀ
 ਜੇਤੁ ਸੀ ਅਥੇ ਰੋਸੇ ਕਰਾਰਾ॥ ਮੇਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਕਿਰਤ ਕਰਣ॥ ਕਿਰਤ ਕਰ ਦਿਆ ਕਰ ਦਿਆਂ ਜਾਦੁ
 ਇਵਰੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਪਿਛੋ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੁਆਇ ਆਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਆਇ ਮਿਲਿ ਆਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠ ਦੇਖੀ
 ਕਾਲ ਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤੇ ਪਾਇ ਆਂ॥ ਲਗਾ ਪੁਛਣ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮਖਾਚੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਅੰਗੇ ਗਲ ਦਿਚਿਲੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਪੁਛ
 ਈ॥ ਪੁਤੁ ਤੈ ਨੁਦਇ ਵਰੇ ਪਲਿ ਆ ਗੁਜਰੇ ਹੋਏ॥ ਨਿ॥ ਕੀਖਾ ਦਿਓ ਕੀਖਾਯੋ॥ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਖਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ਪਰਾ ਅਸਾਥੇ ਦਮਾੜੀ ਦਿਕਦੀਨਾ ਹੀ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਲਗਣ ਲ
 ਗਾ॥ ਦਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਨੁਸਾਰ ਤਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਾਲੁ ਨਾਲਿ ਬੋਲਣ ਭਲਾ ਨਾ ਹੀ॥

ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੁਖੇ ਖਟਿਆ ਹੈ
ਸੀ। ਸੋ ਮੇਨੂੰ ਦੇ ਸੀ। ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਆਗਲਾ ਕਰੇ ਜੇਹੀ ਆਕਾਲੁ ਦੀ ਆਆ ਹੀ ਆਂ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰਾ ਮਨ ਮਿਲਿ
ਆਂ। ਮਿਲਿ ਕੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤਾ ਕੁਛੁ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਦੋਹਰੇ। ਨਾ ਤੁਸਾ ਖਬਰ ਸਾਰ ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੀਤੀ।
ਨਾ ਤੁਸਾ ਕਿਥਾ ਉਕਰਾਈ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕਰਨਾ ਕੀਤਾ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕ ਬੋਲੀ। ਪਿਉ ਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਕੁਝੁ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਪਰਚਿਅ ਹੈ। ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਖਟਿ ਭੀ
ਰਹੀ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਰਾਈ ਦੀ ਭੀ ਟੋਲ ਹੈ। ਅਜ ਕਲਿ ਹੁਣੇ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੈ। ਕੁਝੁ ਅਸਾਡਾ ਤਾਂ ਗ
ਵਾਇਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਅਸਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਿਉ ਜੀ ਤੇ ਰੇਖਾ ਸੋਹ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਾਈ ਤੁਹੇ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਅ
ਜਾਨੁ ਦਰਦੁ ਹੈ ਤੇਹਾ ਅਸਾ ਬੋਲੁਣ ਤੈਨੂੰ ਦਰਦੁ ਹੈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਅਨਾਨਕੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੀ
ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਧੀ ਅਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਭੁਲੀਥਾ ਇਖੜੀ ਦੇਖਰੇ ਦੀ ਕਰਾਈ। ਜੇਹੀ ਕੇਹੀ ਥਾਇ
ਨ ਹੋਵੇ। ਫਿਰਿ ਜੇਰਾ ਮੋਬੋਲਿ ਆਮਹ ਤਾਂ ਜੀ ਮਿਨ ਤਨਾ ਹੀ ਲਾਵਈ। ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਹੈ ਪਖ ਕੇ ਰਧਾਵੈ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਧੀ
ਹੈਗੀ। ਉਹ ਭੀ ਖਬਰ ਖੜੀ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਰੰਧਾਵਿ ਆਦਾ ਪਟਵਟਵਟਾਹੀ ਹੈਗਾ। ਪੁਨਿ ਅਰਥ ਕਰਾਈ ਕਰਦਾ
ਹੈਗਾ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਰਾਈ ਦੀ ਟੋਲ ਹੈਗੀ। ਅਗੇ ਕਰ ਤੇ ਭਾਵੈ ਗੀ ਸੋਹੈ ਗੀ। ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿਤੁ ਥਾਇ ਰਖੋ।

ਰਾਮਤੁਲੀਯੀਕਰਸੀ। ਰਾਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈਰਾਮਸਰਆਇਕੇਜੇਹੀਆਪੁਤਾਜਦਾਈਆ। ਮੇਆਖਦਾਸਾਮ॥ ੧੭
 ਪੋਣੀਵਿਚਿਜੇਬੀਬੀਨਨਕੀਦਸੁਖਤਿਠਾ। ਅਖੀਠੰਢੀਅਹੋਈਆ। ਹੁਣਨਨਕਦਾਸੁਖਮੁਹਾਦਜੀਦਦ॥
 ਦੇਖਾਤਮੇਰਾਮਨੁਠੰਢਹੋਵੈ॥ ਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੇ। ਅਤੇਮੁਸਾਬੀਬੀਨੁਭੀ
 ਸਦਾਇਲੈਦੇਆਹੇ। ਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈਰਾਮਸੇਰਾਇਬੇਰਹਣਭਾਰੀਐ। ਅਤੇਉਥੇ। ਰੁਪਹੋਇਆਂਗਾਂ॥
 ਤਾਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੈਦਦੀਜਾਹਗਾਂਐ। ਤੁਮੇਰਾਪਿਤਾਐ। ਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਅਦੇਖ
 ਜੈਰਾਮਜਿਤੁਦਖਤਿਨਨਕਦੀਕੁਨਮਾਈਹੋਈ॥ ਤਿਤੁਦਖਤੁਮੇਨੁਤਰਤੁਖਬਰਕਰਣਿ। ਅਤੇਪੁਤਨਨਕਨੁ
 ਨਜਰਵਿਚਿਰਖਣਾ। ਕੋਈਪੈਸਾਟਕਾਕਿਤੇਵਲਿਗਵਾਏਨਾਹੀ। ਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਆਪਿਆਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕ
 ਰਨਾਕਰਾਜੈਰਾਜੀਰਹੇ। ਤੁਦਿਹਾਵੀਆਖਦਾਅਹੋਜੈਮਜੁਏਹੁਗਵਾਇਆਇਆਂ। ਅਜਏਹੁਗਵਾ
 ਇਆਇਆਂ। ਹੁਣਤਾਂਤੇਰਾਕੁਨਾਹੀਗਵਾਇਦਾ। ਪਿਉਜੀਏਹੁਫਕੀਰਨੁਖਵਾਇਦਾਐ। ਤਾਅਸਤੁ॥
 ਜੀਤੁਕੀਬਦਾਐ। ਜੈਸਰਕਾਰਦੇਰੁਪੀਯੋਪਦਨਜਾਵਨ। ਅਤੇਅਸੀਕਿਵੇਸਰਕਾਰਵਲੋਸਰਖਰੁਰਹੀਏ। ਪਰ
 ਪਿਉਜੀਜਦਲੇਖਾਭਰਦੇਦਾਐਸਰਕਾਰਦਾ। ਤਦਕੁਨੁਵਾਧੀਨਿਕਲਦਾਐ। ਏਹਕੋਈਨਿਰੰਕਾਰਕਾਰੁਪ
 ਐ। ਤੁਜੈਰਾਮਕਹਿਅਮਹਿਤਾਜੀਇਸੇਵਾਸਤੇਅਸੀਆਖਨਹੀਸੰਘਦੇ। ਤਾਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਅਪੁਤਜੈ

ਰਾਮਜੇਠਿ ਰਿਲੇਖਾ ਕਰੇਗੇ ਅਤੇ ਕੁਛੁ ਦਧੇਗਾਂ ਤਾਤੁਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲਿ ਛਿ ਕਿਲੇ ਵਟਾਂ ਤਾਤੁਲਾ ਕਰੇਗੇ ॥ ੪ ॥
ਜਦੇ ਲਖ ਕਖਵਰਾ ਵਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂਸਦ ਕਰਸਾ ਮਝਵੇ ॥ ਅਤੇ ਤਸੀਤੀ ਮੈਠੀ ਬਹੁਤਾ ਆਖਦਾ ਹਾ ॥
ਜੇਰਾ ਮਆਦਾ ਮੀਰੇ ਜਕੇ ਬਾਲੇ ਨੂਸਦਾ ਇਆਂ ॥ ਜੇਰਾ ਮਕਰਿ ਅੰਤੁਈ ਬਾਲਾ ਤੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਾਸਾ ਹਜੂਰੀ ਕਾ
ਰਹੇ ॥ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਹਾ ਤੂੰ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਬਰ ਦਾ ਰੁਹਾ ॥ ਦਕਾ ਪੇਸਾ ਕਿਤੇ ਮੈਰਗੈਰ ਜਾਚ
ਗਾਗਵਾਏ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਠਿ ਰਿਕਾਲੁ ਕਰਿਆ ਪੁਤੁ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਰਹਿਆ ਦੀਸਰਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜੇਰਾ ਮਦਕਰਿਆ
ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਾਹ ਲਗਾਂ ॥ ਪਰੁ ਕਾਲੁ ਦਾ ਕਰਿਆ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲਗਾਂ ॥ ਤਮੈ ਕਾਲੁ ਨੂਕਰਿਆ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀਉਤੇ
ਗਮਾਨੁ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰਹਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਛੁ ਫੁਲੀ ਕਰਦਾ ਹੋਸੀ ॥ ਸੋ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਅਸਾ ਤੇਰਾ
ਣਿ ਘਿਉਤੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਭੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ ॥ ਅਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰ
ਹਦੇ ਆਹੇ ॥ ਸੋ ਆਖੋ ਕੁਲੇ ਨੂਰਹਦੇ ਆਹੇ ॥ ਅਸਾ ਨੂਨਾਨਕ ਧਰਮੇ ਸਰਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਤਾਂ ਕਾਲੁ
ਤੈਨੂੰ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਏਹਾ ਭੁਖ ਹੈ ॥ ਜੋ ਚਹੁ ਕਰੇ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਅਸੀ ਅਰੇ ਉਜਰ ਨਾਹੀ ਕਰੀਏ
ਜੇ ਕੁਛੁ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ॥ ਤਉ ਸਦਾ ਨਾਲੁ ਰਹੁ ਜੇ ਕੁਛੁ ਹਥਿਆ ਦੀ ਸੋਲੈ ਦਾ ਜਾਹਿ ॥ ਇਕ ਠਾਕਰ ਦਸ
ਹਿ ॥ ਅਸਾ ਥੋਕੁ ਹੋਵਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਛੁ ਆਖੀਐ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੈਥੋਂ ਕੁਛੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਾ ਅਇਕਰੁ

ਤਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮੀਨਾ ਹੀ॥ ਕੁਝੁ ਹੋਰੇ ਹੀ ਨਜਰਿ ਆਵਦ ੧੮
 ਹੈ॥ ਭੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਧ ਦੋ॥ ਜਿਤੁ ਦੁਖ ਤਕਹਈ ਹੋਈ ਤਿਤੋ ਘਰੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਬੁਧੀ ਕਾ ਜਕਰਣ ਹੈ॥ ਫਿ
 ਰਿ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੇ ਜਾਵੈ ਗਾਂ॥ ਆਪੇ ਸਮਝੇ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਅਪਣੇ ਪਰਿਗਾਇਆਂ॥ ਜਾਂ ਇਕ ਸਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰਿ
 ਆਤਾਂ ਨਾਨਕ ਉਤੇ ਇਕ ਸਾ ਆਦਿ॥ ਭੁਲੇ ਸਰੇ ਸਟਾ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਸਚੁ ਗਲੀ ਖਾਧੀ॥ ਸੁਣ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਲਾਭੇ ਦੀ ਹੈ
 ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਿਮਾਲ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਠਾਣ ਦੀ ਕੋਸੀ ਖੋਇ ਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਆਖਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਇਕੋ ਪਰਿਯਾ
 ਇਆਂ॥ ਆਇਕੋ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਇਕੋ ਤਲੈ ਬੈਠਾ॥ ਆਪਣੇ ਲਗਾ ਸੁਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ॥ ਅਜੁ ਫਲਾਵੈ ਸਖਸਮੇਂ ਨੂ
 ਆਖਿਆਂ॥ ਜੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਲਾਭੇ ਦੀ ਹੈ॥ ਖੋਇ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ॥ ਪਠਾਣ ਦੀ ਖੋਇ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੋਨਾ ਹੀ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਕਰਾਂ॥ ਜੇ ਕੁਝੁ ਕਰੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕਰਾਂ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝੁ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ
 ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਰਹਾ॥ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਆਖੇ ਚਲਣਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਧਾ ਤੁਸੀ ਮਸਲ ਤੇ
 ਹੋ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕਰਾਂ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਤੁਸਨ ਪਰਤੀਤੁ ਅਜੇ ਤੇ ਹੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੇਗੇ ਜੇ
 ਕੁਰਾਉ ਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇ ਹੀ ਸਿਮਾਰਦੀ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ
 ਹੈ॥ ਪਰੁ ਭਲਾ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਦਰਤੀ ਹੈ॥ ਤੁਸੀ ਏਹ ਕੀ ਕੋਰਾ॥ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਇਕ ਦਾਹੀ ਲੇਖਾ ਸਿਮਾਲੇ॥ ਜੇ

ਤਲੇਖਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਭਾਵੈ ਵਧੈ ਭਾਵੈ ਨਵਧੈ ਘਟੇ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਕਹਾਏ ਕੁਟ ਕਣ ਨਾ ਹੀ। ॥ ३ ॥
 ਜੇਰਾ ਮਕਹਿ ਮਾ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਨਾ ਹੀ ਸੀ ਮਾਲ ਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨੁਪਰ ਤੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਕਹਾਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਮਾਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਨ ਕਰੋ ਮਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਈ ਨਾਨਕ ਨ ਸਦਾ ਇਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿ ਮਾ ਭੁਲਾ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੀ
 ਖਸੀ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਤੁਲਸਾ ਲਉ ਡੀ ਨੁਭੇ ਜ ਕੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨ ਸਦਾ ਇਸ ਮਾ ਕਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿਹਰ ਵਨ
 ਗੀ ਬਿਥਿ ਕੇ ਅਸਾਨੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੋ। ਤੁਲਸਾ ਲਉ ਡੀ ਜਾਇ ਸਲਾ ਮਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾ
 ਕਿਉ ਤੁਲਸਾ ਮਜ਼ਤੁ ਕਿਉ ਮਾਈ ਹੈ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿ ਮਾ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬਹੁ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਨੁਜਾਇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਣ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੋ। ਇਸ ਦੁਸਤ ਅਈ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾ ਚਲੁ ਤੁਲਸਾ
 ਆਵ ਦਾਹਾ। ਤੁਲਸਾ ਪਾਰਿ ਗਈ ਜਾਇ ਕਹਿ ਉਸ ਬਹੁ ਜੀ ਕਹਾਏ ਹੈ ਅਵ ਦਾਹਾ। ਪਿਛੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਖੁਛਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਬੇਬੇ ਕਿਉ ਸਾਇ ਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੇਤੇ ਸਾਇ ਮਾ ਹੋ ਸੀ
 ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਜੀ ਉਠੁ ਗਾਹੀ ਦੇ ਦਾਹੇ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੀ ਚੁਗਲੀ ਖਾਂਧੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕਿਸੇ ਕਹਾਈ ਹੈ। ਤੁਰਿ ਮਾ ਕਹਾਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਹਿ
 ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਪਤਾ ਸਿਮਾ ਦੰਭੁ ਡਾਲਿ ਅਠੀ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਪਤਾ ਸਿਮਾ ਦੰਭੁ ਡਾਲਿ ਅਠੀ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਲੀਅਡੀਜੋਕੁ ੫੩ ਸੇਭਾਤੇ ਵਿਚਿਅਹੋਸੇਸਭੇਪਵਾਇਲੀਤੇ। ਸੇਰਅਛਾਈਪਤਸੇਨਿਕਲੇ। ਲੇਕਰਿਨਾਨ ੧੮
 ਕਜੀਬੇਬੇਖਾਸਿਆਇਆ। ਅਗੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਉਠਪੜੀਹੋਈ। ਅਓਭਾਈਜੀ। ਪੀੜਾਪਾਇਦਿਤਾਂਨਾਨਕ
 ਜੀਬੈਠਾਪੀੜੇਤੇ। ਮੇਭੀਨਾਲਿਅੰਗਾਬੇਬੇਜੀਮੇਨਪੀੜੀਪਾਇਦਿਤੀ। ਮੇਭੀਬੈਠਾਤਾਂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਂਬੇਬੇਜੀ
 ਮੇਨਕਿਉਸਦਿਆਹੋ। ਜੀਭਾਈਜੀਕਪੁਤੇਦਿਨਹੋਏਆਹੋ। ਤਿਹਮਹਤਿਤਿਅੰਗਦੇਖਣਦੀਸਿਕਾਮਾਹੀ। ਇਸ
 ਵਾਸਤੇਸਦਿਆਂਸੀ। ਜੋਤੁਲਜਾਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲਿਆਉ। ਤਾਂਫਿਰਿਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਬੇਬੇਜੀਮੇਨਦਿਸਵਾਸ
 ਹੋਇਰਹਿਆਹੋ। ਜੋਕਿਉਸਦਿਆਂਹਈ। ਤਿਸੇਤਰਾਮਾਧੁ। ਤਾਂਅਗੇਬੇਬੇਜੀਕਹਿਆਂਭਾਈਜੀਤੋਨੁਸਭੇਕੁ
 ਮਾਲੁਮਹੋ। ਅਖਿਆਜਾਦਨਾਹੀ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਬੇਬੇਜੀਮੇਅਪਣਦਿਲੇਜਣਦਾਹੋ। ਜੋਮੇਰੋਉਤੇਕਿਸ
 ਚੁਗਲੀਖਾਧੀਹੋ। ਜੋਮੇਭੀਏਹੋਅੰਖਦਾਹੋ। ਜੋਮੇਬੋਲੇਖਾਲੀਜੋ। ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦਿਲਸਾਦਿਤਾ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਅ
 ਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਏਹਲੇਖੇਦੀਗਲਹੋ। ਇਥੇਸਰਮਮਲਾਹਜਾਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆਂਭੁਲ
 ਭਾਈਜੀ। ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੧੫੪੩ ॥ ਮਿਤੀਮੰਥਰਸੁਦੀ ੫ ॥ ਲੇਖਾਕੀਤਾਹਿਸਬੁਦਿਤਾਂ। ਸਹੀਨਿਆਇਹਦਾ ॥ ੧
 ੩੫ ॥ ਇਕੁਜੋਭੀਪੀਤੀਰੁਪੰਯੇਨਾਨਕਦੇਖਾਇਪੀਇਲੈਦੇਇਵਧੋ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਨੈਭੁਯੇਜੋਗਮਨੁਆਖਿਆ
 ਲਵੇਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤੇਰੇਮੁਹਸੁਰਖਹੁਹੋਏ। ਇਹਮੰਦੀਖਾਨਕਿਸੇਹੋਗਮਨੁਸਭਿਧੋ। ਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰਕਰ

ਤਾਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਪੇਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆਂ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਰੋਵਣ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਲਗੀ ਮਾਖਣ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਿ
ਲੇਖੇ ਨੁਮਾਰਿ ਪਿਛੇ ਭਾਵੈ ਰਿਖ ਰਿਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਲੇ ਖਾਪੁਰਹੈ ਇਅ॥ ਜੇ ਘਟ ਵਧਿ ਜਾਏ
ਤਾ ਕੋ ਓ ਜੀ ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਪ ਓ ਦੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਝ ਮੇਜਾਣ ਦਾ॥ ਆਹਾਂ ਕੁਝ ਨਾਹ
ਜਾਣ ਦਾ॥ ਹੁਣ ਮੇਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੁਮੇਨੂੰ ਦੇਹੁ ਨਾਹੁ ਬਖਸਾ॥ ਮੇਰੁ ਲਾਹਾਂ ਜੇ ਮੇਰੁ ਗਲੀ ਸੁ
ਬੀਅਤੇ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਅ ਮੇਧਾ ਤਰਤੋ ਨਾਲਿ ਆਇਆ॥ ਤਾਫੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਵਤਿ ਘ
ਟੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਜਾ ਬਖਸਾ ਜੀ॥ ਰਿਖੇ ਰਿਖੇ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਕਹਿਅ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਕੋਈ ਜਾਹ ਪੀਰਹੈ॥ ਅਕੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕਿ
ਸਨਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਅਗੇ ਰਿਖੇ ਰਿਖੇ ਬਰਹੈ ਇਜਾਈ ਹੈ॥ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਭੈਣ ਭਰਵਯਾ ਦੇਵੈ ਸਿ
ਨਤ ਕਰਦੇ ਹੈਨਿ॥ ਤੁਸੀ ਕਰਤਾਰ ਵਲੋ ਦੇਖੋ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਓਤੇ ਮਿਹਰ ਕੀਚੇ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਲਾ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਕਹਿਅ ਮੇਧੇ ਫੇਰਿ ਆਨ ਜੀ ਜਾ ਦਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਧਾ ਦੇ ਰਿਅਾਂ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਅ
ਤੇ ਭੁਯਾ ਜੇ ਰਾਮ ਮੇਨੂੰ ਮਾਖਣ ਲਗੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ ਨਾਨਕ ਤਉ ਅਸਾਨੂੰ ਨਵੇ ਸਿਰੇ ਦਿਤਾ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਬੇ
ਕਸ ਓਪੇਤੀ ਰੁਪੰਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਚਕਾਇ ਮਿਲੇ॥ ਅਤੇ ਸਤਾਰਾ ਸੈਰ ਪੰਯਾ ਹੋਰ ਮਿਲਿਅਾਂ॥ ਲੈ ਕਰਨਾਨਕ ਜੀ
ਮੇਰੀ ਖਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰਖਾਨੇ ਆਹੈ ਸੇ ਸਭੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਮਾਰਖਾ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਦੇਵਣ

ਲਗੇ॥ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੀ ਖੁਸੀ ਹੋਏ॥ ਕਰਣ ਲਗੇ ਜੋ ਜੋ ਸੁਹਿ ਆਖਾਂ॥ ਜੋ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੀਖਾਨਾ ਛੁਡਿਅ ०੨੦
 ਜੋ॥ ਗੁਮ ਬਹੁਤੁ ਦਲਗੀਰ ਹੋਏ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਨਾਵਲੋਤ ਜੀ ਮਲਗੇ ਕਰਣ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ॥
 ॥ ਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਮਤੁ॥ ੧੫੪੪॥ ਮਿਤੀ ਮੀਧਰ ਸੁਦੀ ੫॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ॥ ਮੂਲੇ ਚੋਣੇ
 ਪਾਰਿ ਹੋਈ॥ ਪਥੇ ਕੇਰ ਪਾਏ ਹੋਈ॥ ਜੋਗਾ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂ ਪਬਰਾ ਅਤੇ ਦ
 ਪਾਈ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਥੇ ਜੋ॥ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਵੇ ਤਾ ਚਉ ਕਰੁ ਖਰਚੀ ਮੇ॥ ਕਾਲੂ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤੁ ਖ
 ਜੀ ਹੋਇਆ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ॥ ਜੋ ਪਬਰ ਲੈ ਗਇਆ ਸੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਹ ਖੰਡ ਨਾਲਿ ਆਪਣੀ
 ਹਥੀ ਭਰ ਕਰ ਲਗੀ ਆਖਣ॥ ਮੇਰਾ ਦਾਹ ਸੁਟੀ ਤੇਰੇ ਮੁਹੇ ਭੇ॥ ਜਿਸ ਮੇਂ ਨੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਦੁਪਾਈ ਦੀ ਪਬਰ ਦਿਤੀ॥
 ਗਤਿ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ ਪਰਦਾਰ ਦੇ ਦੀਆ ਦਾ ਮਾਹਾਂ॥ ਸਭੇ ਗਾਵਣ ਆਇ ਬੈਠੀਆਂ॥ ਆਖਣ ਲਗੀਆਂ ਜੋ ਕੋਈ
 ਨਾਨਕ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਵਿਚਿ ਭੁਲਾ ਜੀਉ ਪੈ ਦੇ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਪਗਮੁ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਨਿ
 ਗਲ ਕੀਤੀ ਅਸਾ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਪਣੇ ਪੋਰਿਆ ਨੂ ਮਾਝੇ ਦੁਪਾਈ ਭੇਜੀ॥ ਗਾਮਾ ਤ੍ਰਿਗਰ ਬੀਬੀ ਦਾ ਪਿਓ ਸੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਾ ਨੀਸੇ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਸਸੁ ਸਹੁਰਾ ਸੇ॥ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਪਬਰ ਉਨ ਨੂ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਜੋ
 ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੀਏ॥ ਚਉ ਕਰੁ ਖਰਚੀ ਮੇ॥ ਤਉ ਬੋਝਿ ਗਈ ਨਨੀ ਅਈ॥ ਅਤੇ ਗਾਮਾ ਨਾਨਾ ਅਤੇ

ਕਿਸਨਾ ਮਾਭਾ ਤੈਏ ਸੁਣ ਕਰਖਸੀ ਹੋਏ। ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਕਾਲੂ ਨੀਮਲੇ। ਤਿਲਵੰਡੀ ਚਿਲੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕੋਕ
 ਲੁਲਾ ਲੁਦੇ ਵੀ। ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਗਤਾ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ। ਛਿਆ ਆਦਮੀ ਤਯਾਰ ਹੋਏ। ਦਇ
 ਨਫਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲਿ ਆਯੋ। ਤੈਨਫੁ ਅਤੇ ਇਕ ਮਰਦ ਨਾਨੂ ਸੁਪਰਦਾ ਸੀ। ਚਾਰਿ ਆਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨਾਲਿ। ਦਇਗ
 ਮੇਨਾਲਿ। ਸਭੇ ਬਾਰਾ ਆਦਮੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਰਾਮੇ ਤ੍ਰਿਗਤਾ ਤ੍ਰਿਗਤਾ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ। ਜਦ ਚਲਣ ਲਗੇ। ਤਾਰਾਇ
 । ਬੁਲਾਰ ਪਾਸਿ ਦਿਦਾ ਹੋਵਣ ਗਏ। ਗਇ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਜਾਇਖੜਾ ਹੋਇ ਆਂਗਾਇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ। ਕਾਲੂ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਗੁਲਮਈ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਚਉਕਰੂ ਪਰਚਣ ਜਾਂਦੇ ਆਯੋ। ਪਖੋ ਕੇਰ ਪਾਏ ਅਸਾਨ
 ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਗਇ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਅਗਨ ਨਕਹਈ ਪਬਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਿਸਵੈ
 ਸੁਪਾਤਿ ਓਨ ਕਾਲੂ ਮੇ ਹੋਰ ਦਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਓਹੁ ਅਗੇ ਸਾਧ ਹੈ। ਮਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲੁ ਦਿਗਤ ਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਅਤੇ
 ਗਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪ ਕੀਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੋ। ਗਇ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਕਾਲੂ ਖੁਦ
 ਇਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਕੀਮਤਾ ਸਿਲੈ ਆਵੈ ਗਾਂ। ਅਸਾਂ ਭੀ ਭਾਉ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਥਾ ਚੀਮੇ ਮੇਰਾ
 ਦਾ। ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਹਥ ਲਾਵੈ। ਅਤੇ ਜੇਰਾ ਮਨੁ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ। ਜਾਹਸਾਈ ਦੀ ਪਨਾਹ ਹਈ। ਕਾਲੂ ਛਕ ਕੇ ਤੇ ਅ
 ਸਦਾ ਹੋਇ ਆਂ। ਪੰਜਵੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਵੀਰਵਾਰਾ ਆਇ ਪਰਮਨੈ ਦਪਲ ਤੇ ਦੇਖਿ ਵੇ

ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਮਿਲ ਨਲ ਗੀਆਂ। ਨਨ ਕਜੀ ਨਖ ਬਰੇਈ ਜੋ ਮਊ ਪਿਉ ਮਾਂ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਚ ਚ ਨਨ ਨੀ ਮਾਮ ॥ ੨੧ ॥
 ਅਤੇ ਮਰਦ ਨ ਭੁਭੇਟਾ ਭੀ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਨਨ ਕਜੀ ਜੁਣ ਦੇ ਗੀ ਉਠ ਦਉ ਰਿਅਾਂ ਜਾਂਦੇ ਗੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਇਆਂ ਕਲ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆਂ। ਨਨ ਕਜੀ ਅਖਿਆਂ ਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀਤ ਤਾਂ ਜੇ ਸਿਨਿ। ਤਾਂ ਕਲ ਕਰਿਆਂ
 ਤੁਲਾ ਯਾਦ ਦੇ ਦਾਇਓ। ਰਾਇ ਤੇਰਾ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆਂ ਅਖਿਆਂ ਸੀ। ਅਸਾਨੁ ਦਿਸ ਰਿਗਾਇਆਂ ਸੀ। ਠਿਰਿ
 ਨਨ ਜੀ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਮਾਂ ਇਮੁ ਚੁੰਮਿਆਂ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਠਿਰਿ ਨਨ ਕਜੀ
 ਨਨ ਨੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਚ ਚੇਲਾ ਲੁਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਲਾਲੂ ਚਲਾ ਦਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਖਿਓ ਸੁਪੁਤ ਤੁਅਸਾਨੁ ਕਲ ਏਥੇ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ। ਠਿਰਿ ਨਨ ਕਜੀ ਨਨੇ ਕਮੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਨਨੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤਾਂ। ਲੈ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤੇ ਨਾਹੀ। ਜਾ ਰਾਮਾ ਦੇ ਪੈਰ ਤਾਂ ਮੰਗਤ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਨਨੀ ਭਿਰਾਈਆਂ ਅਖਿਆਂ ਛੁਡ ਇਸਨੁ ਗਲ ਵਿਚੇ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਭਿਰਾਈ ਨਾ ਅਖਿਆਂ ਜਾਮੇਰੀ
 ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗਲ ਵਿਚੇ ਛੁਡਾਂਗਾ। ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੇ ਨੁਅਖਿਆਂ ਤੇਰੀ ਸਿਕ ਬਿਉਰਿ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ
 ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਅਖਿਆਂ ਮੇਰੀ ਹਰਖ ਯੇ ਨਨ ਕਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਟਾਰਾ ਸਟਾਰਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਭਿਰਾਈ
 ਅਖਿਆਂ ਦਰਸਟਾ। ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਅਖਿਆਂ ਕੋਈ ਮੰਗਤ ਭੀ ਹੋਵੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਨਨ ਕੀ ਅਖਿਆਂ ਜਾਰਿ ਤਲ

ਲਸਕੋਈ ਮੀਗ ਤੇ ਗੈਨੀਤਾਂ ਸਦਿ ਲੈ ਆਉ। ਤੁਲਸਾਂਗਈ ਸੰਗਤਿ ਆਂ ਨ ਸਦ ਕੈ ਲੈ ਆਈ। ਤਨ ਨ ਕੀ ਆਖ
 ਆਂ ਨ ਨ ਜੀਵੀ ਹਰੁ ਪੰਥੇ ਰੋਕਵਾਰੇਗੇ। ਕੇਟ ਕੇਵਾਰੇਗੇ। ਤਾਂ ਰਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਬੇਟੀ ਤੁਮ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਨਾਨਕੀ ਆ
 ਖਿ ਆਂ ਨਾਨਕੀ ਟਕੇ ਮੀਗਾਂ। ਰਮੇ ਆਖਿ ਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਨੇ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਹਰੁ ਪਯਾਦੇ ਟਕੇ ਲੈ ਆਉ। ਭਿਰੰਈ ਆ
 ਖਿ ਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਦਸ ਰੁਪਯਾਦੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਲਿ ਆਉ। ਪੰਜ ਰੁਪਯਾਦੇ ਕਿਸਨੇ ਆਖਿ ਓਪਲਿਓ ਪਾਏ। ਪੇਤੀ ਆਂ ਰੁਪ
 ਯਾਦੇ ਟਕੇ ਆਏ। ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਟਕੇ ਰਮੇ ਆਖੇ ਵਾਰੇ। ਦਸਾਂ ਦੇ ਨਨੀ ਪੰਜਾ ਦੇ ਆਮੇਟ ਕੇਵਾਰੇ। ਸੀਮਤਾ ੧੫੪
 ੪ ਸਿਤੀ ਮਧਰ ਸਦੀ ਸਤ ਮੀ। ਵੀਹਵਾਰਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ। ਭੁਲੇ ਮਹੁਰਤ ਦਿਨ ਦੀ ਚਾਗਾ ਕਉ
 ਟਕਉ ਟਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਜੇਰਾ ਆਹਿਰਨ ਟਰਚਾ ਕਰਾ ਅਰੇ ਨਿਧ
 ਬਾਮਣੁ ਭੇਜਿ ਆਂ ਗਇ ਆਖੇ ਕੇਰਾਵੇ। ਪਖੋਰਾ ਦੇਵਾ ਪੋਤਰਾ ਹਿਤਾ ਰਿਧਾ ਵਾਸੀ। ਤਿਸਦਾ ਮੁਲਾ ਚੰਦ
 ਪਟਵਾਰੀ ਸੀ। ਜਾਇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਮੁਲੇ ਨੁਪਬਰ ਕੀਤੀ। ਮਹਤਾ ਮੁਲਾ ਸੁਖੀ ਹੋਗਾ ਮਹਤਾ ਮੁਲੇ ਆਖਿ ਆ
 ਨਮਾ ਸਕਰੁ ਪਾਧ ਜੀ। ਆਉ ਜੀ ਕਿਥੋ ਆਇਓ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਾ ਆਇ ਆਂ ਹਾਂ ਮਲੇ
 ਕਹਿ ਆਂ ਪਾਧ ਕਿਓ ਕਹਿ ਆਵਣ ਹੋਇ ਆਹੋ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਉ ਭੇਜੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ
 ਭੇਜਿ ਆਹੋ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਂ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤਲਵੀ ਕਾਲੂ ਦੇਵੀ ਜੇਰਾ ਮਦਾਸ ਹੁਰਾ ਆਇ ਆਹੋ। ਚਉ

ਕਰੂਖਰਚਦਵਾਸਤੇ। ਜੇਗਾਮਕਹਿਆਮਹਤੇਮੂਲੇਨੁਖਬਰਕਰਿਆਉ। ਮੇਇਸਦਾਸਤੇਆਇਆਂਹਾਂਮੂਲੇ ੨੨
ਆਖਿਆਂਆਂਵਨਮੇਰੇਸਿਰਮਖੇਤੇਆਂਵਨ। ਆਇਤਦਾਰਦਸਮੀਨੁਖਹਰਦਿਨਚਰੇਜਾਇਦਰੋ। ਅਗੇ
ਲੇਸਾਨੁਕਰਿਰਖਿਆਂਸੀ। ਜਾਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਆਂਪਣਹਬੇਚਉਕਰੂਖਰਚਿਆਂਦੁਪਾਈਲੈਦੇ
ਇਜੇਕੁਛੁਗਹਰਉਸਸੀਸੇਸਭਾਹੋਈ। ਦੁਹਾਂਦਲੇ। ਤਾਂਕਾਲੁਵੇਦੀਕਹਿਆਂਪਰਮਾਨੰਦਭਯਾਂਜੀਤਸੀ
ਸਾਹਾਂਮੀਰੋ। ਪਰਮਾਨੰਦਸਿਆਣਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦਮੂਲੇਨੁਇਕੁਤਲੈਬੈਠਾਂ। ਬੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਗੀਕੀਤੀ।
ਦੇਖੋਮਹਤਾਜੀਨੀਗਰਭੀਜਾਨਹੈ। ਅਤੇਲਰਕੀਭੀਦੁਰੀਸੁਖੀਦੀਹੈ। ਸਾਂਹਭੀਦੇਹੈ। ਵਿਦੀਤਲਦੁਰੀਓ।
ਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਸ਼ੰਗਰਨਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਇਓਆਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਮੂਲੇਅਗੇਜੁਬਾਬਦਿਤਾਂ। ਭਯਾਂਜੀਤਸੀਖਾਤ
ਗਾਮਾਕੇਰੋ। ਇਕਦਰਾਂਮਸਾਨੁਮੁਹਲਤਦੇਹੈ। ਫਿਰਿਗਛਾਸਾਹਾਂਤੁਸਾਨੁਸੁਦਾਇਗਿਛਾਇਕੇਲਿਖਿਭੇਜਾਹੈ
ਭਲੀਤਾਂਤੁਨਾਲਿਇਜਤਪਤਿਨਾਲਿਸਲਤਾਨਪੁਰਿਆਇਵੇਰੋ। ਦੁਪਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀਆਂਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀਸਗੀਕਈਆਸਦਿਕੇਗਾਂਦਣਬਹਾਂਈਆਂ। ਚਉਬੇਰਿਨਵਿਦਾਹੋਵਣਲਗੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਰੁਮੇ
ਆਖਿਆਂਨਨਕਜੀਕੁਝੁਆਂਪਣੀਦੁਪਾਈਦੇਹੈ। ਤਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਕੀਲੈਦਾਹੈ। ਅਜਾਂਤੇ
ਨਾਲਿਕੀਸੁਹੈ। ਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਜੀਮੇਰੁਕਈਭਲੀਵਸਤੁਦੇਹੈ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਭਲੀਵਸਤੁਲੈਦਾ

ਹੈ ਪਰ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਤੇਰੀ ਜੋ ਇ ਜਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇ ਹਿਗਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਿਕਿ
 ਉਹੋ ਵਾਗਾਂ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀਂ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ। ਟਕੇ ਪੈ ਸੇ ਕਪੜੇ ਉਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋ ਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਮਰ
 ਲੀ ਗਲਿ ਜਾਣ ਦੇ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਨਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕਈ ਭੁਲੀ ਗਲ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਸਾਈ ਅ
 ਜਾਨ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਰਦ ਗੁਣ ਦਿਤਾ। ਇਹੁ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਵੀ ਦਾ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਠਖੈ ਹੋਇ ਕੇਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਗਲੈ ਚੋਲਣ ਲਾਹਿ ਦਿਤਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਅਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਇਕ ਅਸਾ ਤਾਂ ਦੁਚਰਨ ਮੰਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਤੁਧੇ
 ਦੀਆਂ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਤੇ ਉਹੋ ਰਬੇ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਏ ਗਲ ਮੰਨੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ
 ਤੀ ਸਾਗ ਵਿਚ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਸਇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਤਨਾ ਦੀ ਸਾਗ ਵਿਚਿ ਹੋ ਗਾ।
 ਤਾਫਿ ਰਿਸ ਭੇਧ ਰਾਨੁ ਦਿ ਦਾ ਹੋਏ। ਮਿਲਿ ਗਿਲਿ ਸੁਖ ਸਾਦਨਾ ਲਿਖਾਏ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਓ
 ਹਾਂ ਜੇ ਕਦੀ ਮਦੀ ਹੋ ਜੀ। ਕਈ ਆਵੈ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੁਡੇ ਨਹੀ। ਲੇ ਕਾਵਿ ਚਿਗਲਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਵਨ।
 ਜੇ ਨਨਕ ਅਜੁ ਕਲ ਨਸਦਾ ਹੈ। ਆਇ ਨਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁਸਾਇਨ। ਨਨਕੀ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁਸਾ ਆਖੈ ਦੇਖੇ
 ਮਤ ਲੋਕ ਦੇ ਆਖੇ ਭੁਰਮਾ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਅੰਦਰ ਗਣ ਤੀ ਪਾਏ। ਪਰ ਬਾਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਦਿ

ਨਨਕਰਜੀਅੰਧੇਹੀਅੰਖਿਅੰਜੈਗਮਨੁਜੀਜਾਜੀਹਿਸਾਬੁਸਰਕਾਰਦਿਵਈਮੇਅਜੀਜਾਜੀ
 ਬਹੁਤੁਦਿਨਹੋਏਹੈਨਾਤਾਂਜੈਗਮਨਬਾਬੁਸਮਅਰਜਰੀਤੀ।ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਮੇਦੀਕਹਦਾਹੈ।ਜੇ
 ਨਬਾਬੁਹਿਸਾਬੁਲਦੇਤਾਂਭਲਾਂਹੋਏ।ਤਾਂਨਬਾਬੁਕਹਿਅੰਜੈਗਮਬੁਲਾਇਅੰਧੇਸਲੇਮੇਦੀਕਹਿ।ਜੈਗਮ
 ਧੇਬਾਮਣੁਭੇਜਕੇਬੁਲਾਇਲੀਤਾਂ।ਨਨਕਰਜੀਨੁਦਹੀਲੈਅੰਥੀ।ਹਿਸਾਬੁਦੇਹਾ।ਨਨਕਰਦਹੀਲੈਕਰਖ
 ਸੀਹੋਇਕਰਿਚਲਿਅੰਗ।ਨਬਾਬਦੇਕਨੇਲੇਕਅਗੇਤੁਰਦੇਸੇ।ਜੇਨਬਾਬਸਲਾਮਤਮੇਦੀਪੇਸੇਲੁ
 ਦਦਾਹੈ।ਜਾਂਨਨਕਰਦਹੀਲੈਕਰਿਅੰਇਅੰਗ।ਅੰਇਨਬਾਬੁਸਲਾਮੁਰੀਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿਅੰਅਰੇ
 ਮੇਦੀਤੇਗਨਾਉਕਿਅੰਗੈ।ਨਨਕਕਹਿਅੰਮੇਰਾਨਾਉਨਨਕਨਿਰਕਾਰੀਹੈ।ਤਨਬਾਬਕਹਿਅੰ
 ਅਰੇਜੈਗਮਮੇਤੋਕੁਛਨਾਸਮਝਿਅੰਮੇਦੀਨੇਕਿਅੰਕਹਿਅੰ।ਫਿਰਿਜੈਗਮਫਾਰਸੀਦਿਚਿ
 ਨਬਾਬਦੀਨਿਸਾਕੀਤੀ।ਤੁਮਕਹਤੇਹੋਬੇਚੁਨਬੇਚਹੁਨਾ।ਬੇਸੁਹਬੇਨਮੁਨਾ।ਉਸਸਿਫਤਕੀਜੈਬਾ
 ਤਿਹੋਤਿਸਕਮੇਬੇਦਾਹੈ।ਨਬਾਬਹਿਅੰਗਮਕਰਕਹਿਅੰਜੈਗਮਮੇਦੀਬਿਅੰਹਿਅੰਹੈ।ਜੈਗਮਕਹਿ
 ਅਨਹੀਬਿਅੰਹਿਅੰ।ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਅਬੋਮੇਸਮਝਿਅੰਜੈਬਿਅੰਹੀਮੇਗਤੋਮੇਸੀਬਾਤਿਸਮਝੀ
 ਮੇਗੀ।ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਨਨਕਮੇਸਫਿਅੰਹੈਜੇਮੇਰੇਪੇਸੇਤੁਲੁਟਾਦਤਾਹੈ।ਤੁਜਾਣਮੇਦਉਦਲਤਪਾਲੇ

ਦੀਯੋ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਫਕੀਰਾਂ ਕਾ ਨਿਕ
 ਲੋ॥ ਖੁਸੀਆਂ ਦੇ ਤਉ ਦੀਜੀਐ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜੇਰਾ ਮੇਰੀ ਕਿਸਰ ਉਸਥੇ ਲਤਾ ਹੈ॥ ਜੇਰਾ ਅਕਹਿ
 ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਰੀ ਸਚਾ ਹੈ॥ ਮੇਰੀ ਖਤਾ ਦੇ ਦੁਨਾਹੀ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਬੁਲਾਵੇ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਨਦੀ
 ਸਿ ਦੇ ਕਉ॥ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਨਦੀ ਸਿ ਦੇ॥ ਅਇਸਲਾਮ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇ॥ ਨਾਨਕ
 ਪਾਸ ਤੇ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ॥ ਤਬੁ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਹਿਅੰਤੁ ਲਾਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ॥ ਤਾਂ ਲਗੇ ਹਿਸਾਬੁ ਕ
 ਰਣ॥ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਂਤੀ ਹਿਸਾਬੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਨਦੀ ਸਿ ਦੇ ਬਹੁਤਾ ਮੜਾ ਦਈਅਖ
 ਣੀਆਂ॥ ਪਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਅਤੇ ਸਚੁ ਨਾਲਿ ਚਲੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਕੈਸੇ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦੁ
 ਪੇ ਨਿਕਲੇ॥ ਜੇਰਾ ਮਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ॥ ਅਇ ਜੇਰਾ ਮਨ ਬਾਬੁ ਨੁਮ ਜਗਾ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉਰੇ
 ਜੇਰਾ ਮਾ॥ ਹਿਸਾਬੁ ਹੁਆਂ॥ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਆਂ॥ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਹੁਆਂ॥ ਅਰੇ ਕਿਉਰੇ ਹਿਸਾਬੁ ਹੁਆਂ॥ ਜੇਰਾ ਮਕ
 ਹਿਆਂ॥ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਬੁਲਾਈ ਹੈ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਬੁਲਾ
 ਣੀ॥ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਬੁਲਾਇਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਨ ਬਾਬੁ ਨੁਮ ਜਗਾ ਕੀ ਤਾਂ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ
 ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਆਂ॥ ਜਾਂ ਦੇਗਾ ਇਕਉ ਹਿਆਂ॥ ਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਆਂ ਹੈ॥ ਨ ਬਾਬੁ ਕਹਿ

ਆਕਿਉਕਰਿਗੁਮਾਨਬਾਬਸਲਮਤਤੀਨਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਨਾਨਕਕੇਜਾਹਾਉਠੇਹੈ। ਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿ
ਆਂਅਰੇਗਮਾਰੇਯਾਂਉਸਕੇ। ਜਾਦੇਗਾਇਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਮਤਨਾਨਕਕੇਦੇਸਰਕਾਰਮੇਰਹੇ। ਨਬਾਬਕ
ਹਿਆਂਅਰੇਲੋਕੋਤਕਹਤੇਬੇਜੇਨਾਨਕਪੇਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ। ਜੈਗਾਅਮਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਮਤਿਲਕ
ਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤਕਹਤੇਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਭੁਵਾਨੀਦਾਸਪਜਾਨਚੀਕਉਬਲਾਵੇ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਪਜਾ
ਨਚੀਆਇਸਲਾਮੁਕੀਤਾਂ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਅਰੇਭੁਵਾਨੀਦਾਸਨਾਨਕਕੇਪੇਸੇਆਂਵਤੇਹੈਅਬੀਅਦਾ
ਕਰੇ। ਅਰੁਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਅਉਰਦੇਹੈ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਆਂਬਹੁਤਖੁਬ। ਨਬਾਬਸਲਮਤਿ।
ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤਿਨਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਪਿਛਲੇਦਿਤੇ। ਅਤੇਤਿਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਂਚੋਰੁਦਿਤਾਂ। ਨਾਨਕਜੀ
ਲੋਕੇਬੈਲੀਆਂਪਾਰਿਆਂਇਆਂ। ਤਿਨਾਂਦਿਚੋਕੁਛਹਦਿਲੈਗਇਆਂ। ਬਹੁਤੇਬੇਬੀਜੀਪਾਸਿਰਖੇ।
ਜੈਗਾਮੁਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਖੁਸੀਹੋਇਕੇਧਾਰਿਆਂਇਵਹਿਆਂ। ਅੰਗਨਾਨਕੀਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉ
ਜੀਕਿਉਕਰਿਗਿਸਾਬੁਹੋਇਆਂ। ਜੈਗਾਮਕਹਿਆਂਸੁਇਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀ। ਮੇਅਜਬੁਹੋਰਨ
ਹਾਂ। ਜੈਨਾਨਕਸਰੀਹਣਪੇਸੇਲੁਟਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਹਿਸਾਬੁਹੋਦਾਹੈਤਾਂਹੋਥੇਵਾਧਾਂਹੋਦਾਹੈ। ਤਾਂਨਾਨਕੀਕ
ਹਿਆਂਜੀਅਜੁਕਿਆਂਵਾਧਾਨੀਕਲਿਆਹੈ। ਜੈਗਾਮਕਹਿਆਂਤੈਸੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਵਾਧਾਨੀਕਲਿਆਂ।

ਪਾਂਦਿਅੰਪੀਦਿਅੰਲੁਟਾਵਦਿਅੰਤਾਂਨਕੀਕਹਿਅੰਜੀਇਸਪਾਸੇਗਇਬੁਲਾਰਦਰਸਾਣਹੈ॥ਤਿਤ
ਨਹੋਰੁਕੋਈਨਦਰਸਾਣੈਗਾ॥ਜੈਗੰਮਕਹਿਅੰਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀ॥ਗਇਕਿਤਨਕੁਦਰਸਾਣਹੈ
ਇਸਥੇਬਹੁਤੁਲੇਕਦਰਸਾਣਨਗੇ॥ਤਾਂਨਕੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਈਜੈਗੰਮਦੇਕਹਣਨਾਲਿ॥ਬੈਲਹੁ
ਤਾਈਵਾਹਗੰਗ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਸਿਮਤ ੧੫੪੫॥ਅਹਾਂਰੁਸਦੀਸਤਮੀ॥ਸਾਹਲਿ
ਖਿਆਆਇਅੰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਪਰਿਦਧਈਕੀਤਾਂਅਤੇਨਿਧੇਬਾਸਦੇਹੋਬਚਿਰੀਲੇਖਿਤੇਜੀ॥
ਕੁਗੁਨਾਲਿਛਿਕੁਕੇ॥ਅਤੇਪਤਾਂਸੇਅਤੇਲਾਇਚੀਦਾਣਅਤੇਪੰਜਰੁਪੰਯੇਰੋਕਤਲਵੰਡੀਕਾਲਦੇ
ਪਰਿਭੇਜਦਿਤੇ॥ਕਾਲਦੇਪਰਿਅੰਨੀਦਸੰਗਲਚਾਰਲਗੇਹੋਵੇ॥ਕਾਲਅਪਣੇਸਾਹਰੇਅੰਦਮੀਭਿਜਿਦਿ
ਤਾਅਤੇਉਥੇਭੀਵਧਾਈਹੋਈ॥ਲਗੇਤਾਜੀਅੰਦੈਰੁਣਾਅੰਪਈਜਾਹਗੰਗਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਿਕਾਲੁਗਾਇ
ਅੰਗਾਰਾਇਜੀ॥ਮਾਰਖਾਗਾਇਕਹਿਅੰਕਾਲੁਕੇਹੀ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਨਾਨਕਤਸਰੇਗਲਾਮਦਾਸ
ਹਾਲਿਖਿਆਆਇਅੰਗੈ॥ਗਾਇਜੀਕਹਿਅੰਕਾਲੁਨਾਨਕਜੀਨੁਵਤਿਅਸਤਾਂਗਲਾਮਨਮਾਂਖੇ॥
ਫਿਰਿਅਸੀਰੀਜਿਹੋਵਾਂਗੇ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਅਸਾਨੁਅਦਬੁਲੇਵੀਦਾਹੈ॥ਭੁਲਾਕਾਲੁਹੋਰਗਲ
ਅਦਬਦੀਅਥੇਵੀਅਨਾਹੀ॥ਭੁਲਾਜੀਏਹੁਗਨਾਹਮਾਨੁਬਖਸੇ॥ਅਸੀਕੁਲੇਹੰਜੀ॥ਭੁਲਕ

ਲੁਜਾ ਰਿਖੁ ਦਾਇਬ ਖਸੇ ਗਾਂਗਾ ਜਾ ਰਿਤੇ ਗੀ ਮੁਰਾ ਦਹਾਂ ਸਲੁ ਹੋਵੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਸਲਾਂ ਮੁਅੰਧੋ। ਸਾਂਹੇ ਉਧ ੨੫
 ਰਿਕਉ ਏਕਉ ਏਕ ਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਪਰਸਰਾਮਾ ਨੰਦ ਲਾਲ ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ। ਟਿਰੀ ਦੰ ਜਗਤ ਰਾਇ। ਲਾਲ
 ਨੰਦਾ। ਜਗਲੀ ਤਮਲਾ। ਜਟਾਮਲਾ। ਜਿਤੋ ਏਵੇ ਦੀਆਂ ਹੇ ਸਭੇ ਤਯਾ ਰੋਇ ਰਹੇ। ਜਾਂ ਭਾਵੇ ਦੀ ਸਿਰਾ ਦਿ ਚਰੀ
 ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਤਲਵੀ ਡੀਓ ਚਲੇ। ਸਾਂਹਿ ਉਠ ਨਾਨਕਾ ਮਾਇਆ ਮਾਮਾਂ ਕਿਸਨਾ ਮਾਂਹਿ ਮਾਂਗਾ ਮਾਇ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਹੁਚੇ। ਮਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਾਂਹੇ ਦਿ ਚਿਰ ਹੋ। ਤਾ
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਚਲੇ। ਜਾਇ ਸਾਂਹੇ ਉਧ ਰਿਖ ਹੋਵੇ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਜੈ ਰਾਮ। ਦੇਖਿ ਉਨਿ ਪੇਸ਼ਾਮਣ ਨੁਧ ਰਿ
 ਭੋਜਿ ਮਾਂਗਾ ਨਿਪਾ। ਜਾਇ ਕੇ ਮੁਲੇ ਨੁਖ ਬਰਕਰਾ। ਜੇਵੇ ਦੀਆਂ ਦੀ ਜੇਵੇ ਮਾਂਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੁਸਾਂ ਲੁ ਮੁਹੋਵੈ। ਮੁਲੇ
 ਚੋਵੇ ਨੁਨਿ ਪੇਸ਼ਾਮਣ ਜਾਇ ਪਰਕੀਤੀ। ਅਸੀਰ ਬਾਦਸਾਇ ਕੀ ਤੇਜਾ। ਮਾਖਿ ਚਿਸ਼ ਜਿਜਮਾਨ ਸੁਖੀ ਰਹਾ।
 ਮੁਲੇ ਕਰਿ ਮਾਂਧਾ ਪਾਨ ਮਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇ ਕਰਿ ਮਾਂਜੀ ਜੇਵੇ ਮਾਇ ਬਾਗ ਦਿ ਚਿਉਤੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੁਖ ਬਰਕਰਾ
 ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਮੇਨੁ ਭੋਜਿ ਮਾਂਹੇ ਭੁਯੇ ਜੈ ਰਾਮ। ਜਾਇ ਮਹਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਖ ਬਰਕਰਿ ਮਾਂਉ। ਮੁਲੇ ਕਰਿ ਮਾਂਭੁਲਾਂ ਜੀ
 ਨਿਧੇ ਜਾਂਇ ਪਰਕਰਿ ਤੀ। ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਮਾਪੇਣ ਭਿਰਾਉ ਭਾਈ। ਇਕ ਠਕੀਤੋ। ਅਤੇ ਰਿਤੇ ਰਿਧਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਜਾ
 ਇਖਰ ਹੋਇ ਮਾਂਗਲ ਗਾਂਧਾ ਏਕ ਉਧ ਗੀ। ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਸੀਵਾ ਮਾਂਈ ਹੈ। ਰਿਤੇ ਰਿਧਾ ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂਧਤ

ਅਜਿਤਾਮਾਂ ਮੂਲੇ ਨਾਂ ਲਿਜਾਹਿ। ਜੇ ਕੁਛ ਮੂਲਾਂ ਅੰਧੇ ਸੋ ਸਰਬਰਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਧਿਕੀ ਨਲੇ ਹੋਵੇ।
 ਮੂਲੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਵਡੀ ਹੈ। ਨਹੀ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੀ ਹੋਵੇ। ਗਾਂਗੁਲਾਂ ਚਉਪਰੀ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਹੁਕਮੁ ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਤੁ
 ਸਹੀ ਹੈ। ਮੂਲੇ ਭੁਲੇ ਲੋਕ ਤੇ ਰੇ ਪਰਿਛੇ ਕੇ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਰਸ ਨੁਲੇ ਚੀ। ਅਤੇ ਜੀ ਭੁਨ ਖੇ ਕਦੇ ਦੇ। ਅਸਤਾਂ ਅ
 ਖਣੁ ਏ ਹੋਇ। ਮੇਸਟ ਦਾਸਾਂ ਜੇ ਕਾਲੁ ਦੇ ਦੀ ਭਟੀਆਂ ਦਾ ਪਟਵਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁੱਧ ਬੋਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਭੀ ਜੀ
 ਭੁਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੇ ਹੋ ਭੁਲੇ ਅੰਦਾਸੀ ਵਿਚਿ ਮਾਖੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਰ ਭੁਲਾਂ ਜੇ ਗਮ ਭੁਲੇ ਅੰਦਾਸੀ
 ਵਿਚਿ ਮਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਅਪਣੀ ਵੇਲੇ ਅਦ ਬੁਕਰਣਾਂ ਮੂਲੇ ਅਧਿਕ ਮਾਂ ਭੁਲ ਚਉਪਰੀ ਜੀ। ਤੁਸੀਅ
 ਸਾਡੀ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀ ਹੋ। ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਡੀ ਓਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਮੂਲਾਂ ਜਾਂਹਿ ਅਗਲੈ
 ਮੂਲੇ ਪੰਚ ਜੇ ਕੁਛ ਚਿ ਭੁਲੀ ਬਟੇ ਹੋਗੀ ਤੇ ਜੀ। ਅਜਿਤਾਂ ਰਿਪਾਵ ਨਾਲਿ ਜੀ। ਭੁਲਾ ਅਦਰੁ ਭੁਲੀ ਤਾਂਗ
 ਤੀ ਜੇ ਵਚਣੀ ਭੁਲੇ ਵਾਜੇ ਗਾਜੇ ਨਾਲਿ। ਅੰਦ ਰਿਜਾਇ ਵੇਹੋ। ਅੰਦਰੁ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾ ਕੀਤਾਂ ਸਵਾਂ ਪਹੁਰਗਤਿ
 ਗਈ ਤਾਂਲਾਂ ਵਹੋਈ ਅੰਗ ਤਾਂਲਾਂ ਮਾਂਧਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀ ਏ ਹੋ ਜੇ ਗਲਾਂ ਮੇ ਅੰਖ ਦਾਂ ਹਾਂ ਸੇ ਅੰਧੇ ਅਖੀ ਡਿਰੀ ਅੰ
 ਹਾਂ ਜਰਦੀ ਅੰਗਲਾਂ ਡਿਰੀ ਅੰ ਅੰਖ ਦਾਂ ਹਾਂ ਸੇ ਅੰਖੀ ਅੰਗਲਾਂ ਨਹੀ ਅੰਖ ਦਾਂ ਤੁਰਾਰੁ ਅੰਗ ਦਾ ਜੀ ਬਾਜੀ ਅੰ
 ਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕਰਿ ਰੰਗਾ ਵਿਚਿ ਬੈਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਲਾਂ ਵੇਲੇ ਲੋਹੇ ਇਅਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਭੁਈ

ਬਾਲ ਤੁਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹੇ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਨ ਨੂੰ ਜੀ ਦਾ ਗੁਣ ਪਰਚੁ ਆਹਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਹਾ ॥ ੩੦ ॥ ੨੬
 ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਂ ਭਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਭਲਾ ਰਸ ਰਹਿ ਆਂ। ਕੈ ਦਿਨ ਜੇ ਵਰਹੀ। ਚਉਥੇ
 ਦਿਨੁ ਦਿਦਾ ਹੋਈ। ਡੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਂ। ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਆਖੇ ਜੇ ਨੀਗਰ ਵਹੁਟੀ ਆਪਣੇ ਘਰ
 ਚਲਣਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਆਖੇ। ਜੇ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਪਿਛੇ ਕਉਣ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਕਾਲੂ ਆਖੇ। ਪੁਤ ਨਾਨਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਓ ਭੀ ਉਡੀਕ
 ਦਾਣ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾਂ ਆਂ। ਇਥੇ ਆਂ। ਮੁਲੇ ਸੁਣਕਰ
 ਆਂ। ਪਿਛੇ ਆਂ। ਜੇ ਕੁਛ ਹੀ ਗੁਣ ਪੁਛੇ। ਹੀ ਰਹਨਾ। ਤਲਵੰਡੀ ਭੇਜੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ। ਦਿਨ ਹੋਇ ਆਤ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਹਿ ਆਂ। ਮੁਲਾਂ ਚੰਦ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਨੀਗਰ ਦੀ ਮਾਓ ਭੀ ਸਿਕਾਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾ
 ਵਨਾ। ਫਿਰਿ ਆਂ। ਇਕੋ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨਾ। ਕਿਰਤੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਏਨਾਂ ਦਾਰਹਿ ਆਂ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ
 ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਣਦੀ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਡੋਲੀ ਪਾਰਿਲੇ ਜਾਵਨਾ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ। ਜੀਵ
 ਜਿਤ ਨੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਥੇ ਆਂ। ਸੀ। ਆਂ। ਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ ਲੈ ਗਏ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਮੇਰੇ
 ਰਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂ। ਪਿਛੇ ਆਂ। ਬਾਲ ਆਂ। ਆਂ। ਦਿਨ ਆਂ। ਤੇ ਹੀ ਕੀਮਤ ਚਲਾਵੇ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ

ਮੇਤਾਂ ਜਟਹਾਂ ਮੇਥੇ ਕਿਥੇ ਕੀ ਮਚਲਦਾ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਈ ਬਾਲ ਕੀ ਮਕਰਤ ਰੁਚ
ਲਾਵੇਗਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦਿਚਿਖੇ ਰਹੇ॥ ਇਕ ਮਹੀ ਨੇਨੁ ਅਸੀ ਜਰੂਰ ਆਵੀਗੇ॥ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਚਲਾਵੇ॥
ਮੇਅੰਖਿ ਅੰਭੁਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤੁਸੀਂ ਆਖੇਗੇ ਸੋ ਕਰਣਗੇ॥ ਤਾਂ ਸਭੇ ਤਲਵੀ ਭੀ ਗਏ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨੁ ਉ
ਥੇ ਦੀਖਬਰ ਕਈ ਨਾਹੀ॥ ਦੇਖਾ ਤਲਵੀ ਭੀ ਦਿਚਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਿਅ ਚੋਜ ਕੀ ਤੋ॥ ਕਿਉ ਕਰਿਹੈ ਇਵਰਤੀ
ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੀ ਭੀ ਓਅਇ ਸੁਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰਿ ਵਧੇ॥ ਅੰਏ ਨਾਨਕੀ ਭੋਵਨੁ ਅਤੇ ਭਯੋ ਜੋਰਾ
ਮਨੁ ਮਿਲੇ॥ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਭੀ ਆਇ ਨਿਨਾਣ ਦੀਪੇ ਗਏ॥ ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਈ ਠਹੀ ਹੋਵੈ
ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਦਮਥਾ ਚੋ ਮਿਓਜਾ॥ ਗਲ ਨਾਲਿ ਲਾਇ ਕੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਬੈਠੀ॥ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ
ਦੀਖਨੇ ਆਇ ਬੈਠੇ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਪੇਕੇ ਗਈ॥ ਮੂਲਾ ਅੰਏ ਕੇਲੇ ਗਇਆਂ॥ ਅੰਧਣੇ ਪਰਿ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਦੀਖਨੇ ਆਇ ਕਰਲਗੇ ਕੀ ਮਚਲਾਵਣਾ॥ ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਰਿਅਾਂ ਅੰਧਾਂ ਜੋ ਮੂਲਾਂ ਮਿਲਿਆ॥
ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀ ਅੰਧੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਾਵੇ॥ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਹੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਗੁ
ਸੇਹੁ ਇਕੇ ਛਿਤੀ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਸਨੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਨੁ ਮਹਲਾਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਗੀ ਨਾਵ
ਇਮਹੀ ਨੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਨਾ ਪਰਵਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਦ ਮੂਲਾਂ ਪੀਨੁ ਮਿਲਣਾ ਮਾਂਵੈ ਤਾਂ ਪੀਨੁ ਲੇਨੁ ਅੰਧੇ ਪਿਉ

ਜੀਤਉਮੈਨੁਰਿਖੇਦਿਤਾਂਇਹੁਤਾਲੇਕਨੁਪਦਾਇਦਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਪਰਦੀਪੀਰਕਾਈਨਾਹੀਕਰਦਾਂਗੁਲੇ ੨੭
 ਜੈਰਾਮਸੁਆਂਦੈ॥ ਅਇਕਰਖਉਰੁਕਰੇ॥ ਅਤੇਮਾਂਇਕਰਮਾਂਧੋ॥ ਤੁਸਮੈਨੁਅਤੇਮੇਰੀਪੀਨੁਪਾਇਬੋਹਿ
 ਅੰਮਾਅੰਤਨਾਨਕਨੁਮਾਧੇਅੰਦੇਤੁਰਿਖੇਪਦਾਹੋਇਆਂਅੰਗੇ॥ ਮੇਰੀਜਿੰਦਨੁਲਿਖਿਆਂਅੰਗੇ॥ ਗੁਰੁਨਲਕ
 ਜੀਅਗੇਬੋਲੇਨਾਂਹੀ॥ ਉਹੁਖੁਖਿਖੁਖਿਉਨੁਜਾਂਦੈ॥ ਅਤੇਮਾਂਤਾਂਚੇਈਦਾਂਨਾਂਉਸਲਖਦੀਆਂਗਾਂਗੁਰੁਜੀ
 ਦੇਜਪਾਗਿਆਈ॥ ਇਸਦਾਸਤੋਮਾਂਤਾਂਚੇਈਸਦੀਦੀਆਂਹੀ॥ ਨਿਤਾਂਪਰਤਖਉਰੁਕਰਨਾ॥ ਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇ
 ਇਕਸੁਕਰਜਾਂਦਨਾ॥ ਅਤੇਚੰਦੋਰਾਂਈਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੀਸਸੁਦਾਂਨਾਂਉਆਂਗਾਂ॥ ਚੰਦੋਰਾਂਈਆਈਪੀਪ
 ਸਿਆਪੀਮਾਂਉਅਗੇਰੀਨੀਚੰਦੋਰਾਂਈਬਹੁਤਗਾਸਧਾਧਾਂਗਾਸਾਂਧਾਇਕੇਬੋਬੋਨਾਨਕੀਨੁਲਗੀਲੜਨਾ॥ ਅ
 ਖਣਲਗੀਕਿਉਜੀਤੁਸਾਂਅਜੇਹੀਆਂਹੁਕਮਤਾਂਲਗੇਕਰਨਾ॥ ਤੁਸਾਨੁਪਰਮੇਸਰਦਾਂਭਉਨਾਹੀ॥ ਤ੍ਰਿਭਿਰਉਨੁ
 ਨਹੀਸਮਝਾਵਦੀ॥ ਭਰਜਾਈਨੁਨੀਹੇਕਰਿਗਿਣਦੀ॥ ਨਾਤੁਭਰਜਾਈਦੀਖਬਰਲੈਦੀਹੈ॥ ਨਾਂਭਣਦਯ
 ਜਾਲੇਨੁਸਮਝਾਵਦਾਂਹੈ॥ ਤੁਸਾਰੇਜੀਵਿਚਿਕਿਅੰਮਾਈਹੈ॥ ਸੇਤੁਸੀਆਧੋ॥ ਤਾਂਬੋਬੋਨਾਨਕੀਆਂਖਿ
 ਅੰਮਾਜੁਇਮਾਸੀਭਿਰਉਨੁਮੈਜੈਸਮਝਾਵਾਂਸੇਕਿਅੰਮਾਝਾਂਵਾਂ॥ ਭਿਰਉਮੇਰਾਂਚੇਰੁਨਾਹੀਯਾਰੁਨਾਹੀ
 ਜੁਅੰਗੀਨਾਹੀ॥ ਕੋਈਬਰਕੀਮਨਾਹੀਕਰਦਾਂਇਹੁਦਾਨੁਪੁੰਨੀਗੇਭੁਖੇਨੁਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਅੰਧਈਕਮ

ਈ ਵਿਚੋਂ ਕਾਵੇ ਸੋ ਕਰੇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਉਠਾ ਭੇਦ ਦੇ ਬੰਦ ਜਾਂ ਤੁਸੀ ਡੀਪੀ ਨੀ ਗੀ ਭੁਖੀ ਰਹਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਚੀਰੇ ਭ
 ਲੇਖਾ ਦਿਅੰ ਪੀ ਦਿਅੰ ਅਸਾਨੁ ਖੁਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਜਾਂਣਾ ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਹੁਸੁਆਂ ਵ ਨਾ ਹੀ ਦਿਦਾ ਜੇ
 ਅਸੀ ਇਸ ਮਹੇ ਤੁਸਾਨੁ ਕੁਝੁ ਅੰਖੀ ਏ ਗਾਹੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂਗਾ ਹੋ ॥ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂ ਕਪੜਾਂ ॥
 ਅੰਨ ਦੀ ਸੋ ਭੁਖ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਅਸਤ ਅਸਤ ਕਰ ਦੀਹਾ ॥ ਭਾਭੀ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਹੇ ਨਾ ਉਕਦੇ ਜਾ ਦਿ
 ਅੰਨ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੁ ਅਨ ਕਬ ਨ ਕ ਖੁਆਰ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਵ
 ਸੁਹੇ ॥ ਤੁਸਾਂ ਡੀਪੁ ਸੀ ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਕੁਝੁ ਨਾ ਹੀ ਅੰਖਦੇ ॥ ਹਾਲ ਸੇਹਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਚੀਟੇ ਗਾਂ ਦੀ ਚੁਪ ਕਰਿ
 ਰਹੀ ॥ ਅੰਖ ਸਕੇ ਕੁਝੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਸਗੋਂ ਅੰਦੀ ਹੋਇ ਕੇ ਉਠਿ ਗਈ ॥ ਪੀਪਾਂ ਸਿਅੰ ਈ ॥ ਅੰਦਿ ਕਰਿ ਅੰਖ
 ਓਜਾ ਬੇਟੀ ਸਲਖਈ ਤੇਰੀ ਨਿਨਾਣ ਤਾਂ ਮੇਨੁ ਹੋ ਬੋਹੁ ਤੁਸਰੀ ਮਿਦਾਂ ਕਰਿ ਛੋਡਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇਨੁ ਜਬਾਬੁ ਕੋਈ ਨ
 ਆਇ ਅੰਮਾਂ ਦੇ ਖਬੇ ਟੀ ਭੁਭੀ ਕੁਇ ਨਿ ਵਿਚਲਿ ਅੰਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਸਲਖਈ ਅੰਖਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇ ਕੁਝੁ ਭੁਖੀ
 ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ ਨੀ ਗੀ ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ ॥ ਗਾਹੇ ਕਪੜੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੁਸ ਭੋ ਕੁਝੁ ਹੈ ॥ ਬੇਟੀ ਜੇ ਸਭੋ ਕੁਝੁ ਹੈ
 ਤਾਂ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੁ ਖੁਆਰ ਕਿਉ ਬਦਨਾ ਉਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਅਰੋਮਾਂ ਤਾਂ ਚੀਟੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇ ਕਿ
 ਆ ਕਰਾਂ ਮੇਨੁ ਮਹਿਨਾ ਪੀਲਾਇਦਾ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਧੇ ਮਹਿ ਬੋਲਦਾਂ ਨਾ ਹੀ ॥ ਮੇਰਿ ਆ ਕਰਾਂ ਕਿਸਾ

ਗੇਅਾਂਖਾਂਤਾਂਚੈਦੋਰਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਪਾਸਿਆਈਆਇਕਰਿਆਂਪਣਲਗੀ।ਬੇਟੀਨਨਕੀਮੇਸੁਲ
 ਖਈਤੇਗੀਤਰਜਈਨੁਬਹੁਤੁਸਮਝਾਇਆਹੈ।ਅਗੇਰਾਅਾਂਖਣਲਗੀਅੰਸਾਂ।ਭੁਖੀਨਿਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ।ਮੇ
 ਨੁਗਹਣੇਕਪੜੇਬਹੁਤੁਹੈਨਰੋ।ਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇਮਹਿਬੋਲਦਾਨਾਹੀ।ਮੇਨੁਮਹਿਲਾਵਦਾਨਾਹੀ।ਮੇਕਿਆ
 ਕਰਾਂ।ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਆਂਖਾਂਮਾਸੀਚੈਦੋਰਾਂਬੇ।ਭੁਭੀਦੀਤਰਾਂਖਰੀਕਰਦੀਹੈ।ਬੇਕਦੀ।ਭੀਜਦਿਕੇਭੇ
 ਜਦੀਹਾਂ।ਤਾਂਭੀਅਾਂਵਦੀਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਜੇਕਦੀਜੀਦਿਚਿਅਾਂਵਦੀਹੈਸੁਤਾਂਅਾਂਵਦੀਹੈ।ਜੇਅਾਂਵਦੀਹੈਤਾਂਕੇ
 ਹੀਅਾਂਵਦੀਹੈਲੋਹੀਲਾਂਖੀਅਾਂਵਦੀਹੈ।ਤਾਂਮੇਏਹਜੀਦਿਚਿਨਾਹੀਕਰਦੀ।ਜੇਏਹੇਮੇਬੋਛੋਟੀਹੈ।ਮੇਅਖ
 ਦੀਹੈਜੇਮੇਗੀਤਰਜਈਹੈ।ਹਥੇਮੇਜੀਉਜੀਉਪਈਕਰਦੀਹਾਂ।ਕਿਵੇਗਜੀਰਹੇ।ਅਤੇਕਿਉਜੇਅਸਾ
 ਰੋਦੀਪਾਇਆਦੀਹੈ।ਅਤੇਕੁਲਿਅਾਂਖਦੀਪੀਪੈ।ਭੁਲਾਅਾਂਧੇਸਿਆਈਹੈਦੈਗੀ।ਅਸਾਂਕਿਸੇਨਮਿ
 ਤਨਾਹੀਲਾਵਈ।ਅਸਾਨਕੋਈਗੰਢਨਾਂਹੀਅਾਂਇਲਗਾਂ।ਤਾਂਚੈਦੋਰਾਂਬੇਕਰਿਆਂਭੁਲਾਂਬੇਟੀਨਨਕੀਕੇ
 ਮੀਤਾਂਕਿਸੇਗਲਦੀਨਾਂਹੀ।ਪਰਤੁਅਾਂਧੇਹੀਜਾਣੁ।ਤਾਂਦਾਂਦਰਤਖੁਭੀਲੋਹੀਏਨਾਂ।ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀ
 ਆਂਖਾਂਭੁਲਾਂਮਾਸੀਤੁਭੀਸਚੀਹੈ।ਅਤੇਭੀਸਚੀਹੈ।ਪਰਮੇਸਰੁਭੁਲਾਂਕਰਸੀ।ਤੁਪੀਦਾਂਦਿਲ
 ਸਾਭੀਕਰਾਅਤੇਸਮਝਾਇਭੀ।ਅਤੇਅਾਂਖਜੇਬੇਟੀਉਸਦੇਅਾਂਧੇਦਿਚਿਚਲਿਆਂਕਰਾ।ਨਿਵੇਤਪ

ਕਰੁ ਸਕਤੀ ਛਡਿ ਮਾਸੀ ਤੁਜਾ ਏਦੀ ਹੋਸੇ ਜੋ ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮਨ ਕਰ ਜੀਨ
 ਭਿਰਾਉ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ॥ ਨਨਕ ਜੀਨੁ ਮੇਧ ਰਮੇ ਸਰਹੀ ਕਰਿ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਤੁਸਤ ਪਰਤੀ ਤਿਕਰਿ ਜਾਣੇ ॥
 ਇਸ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਮਾਸੀ ਨਨਕ ਪਸੇ ਏਹੇ ਤੁਰਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਅੰਧ ਏਦੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨ
 ਹੀ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਨਕ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸੁਹੈ ॥ ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੁਹੁਣ ਤਾਂ ਜਾਹਾ ॥ ਧਰਮੇ ਸਰਹੁ ਦੈ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੁ
 ਜਾਈ ॥ ਤੁਹੁਣ ਤੁਹਿ ਲਾਸਾਂ ਦਿਵਾਂ ਗੀ ॥ ਚੰਦੋਰਾਈ ਅੰਧ ਏ ਪਾਰਿ ਗਈ ॥ ਇਕੁ ਦਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਜੋ ਰਾਮ
 ਨੁ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ॥ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਨੁ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਿ ਆ ॥ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਅੰਧ ਆ ॥ ਭੁਈ ਜੀ
 ਅਜੁ ਧਰਮੇ ਸਰ ਆਸਾਉ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤੁਸ ਆਸਾਨੁ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਗਾਰਨ
 ਨਕ ਜੀ ਅੰਧ ਆ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਤੇ ਗਾਂਗਲਾਂ ਮਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਟਿਠਿ ਆਖਿ ਮੁਖ ਜੀ ਏਹ ਗਲ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਆਖਿ ਆ ਕਰਾ ਮੇਨੁ ਤੁਏਹੁ ਗਲ ਨ ਆਖਿ ਆ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਡੀ ਹੋ ॥ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ॥ ਭੁਈ ਜੀ ਦਿਨ ਦਿ ਚਿ ਵਡੀ ਹਾਂ ॥ ਧਰੁ ਕਰ ਆ ॥ ਦਿ ਚਿ ਵ
 ਡੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਵਡਾ ਸੋ ਜੋ ਕਰ ਆ ॥ ਦਿ ਚਿ ਵਡਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਆਖਿ ਆ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸ ਚੀ ਹੋ ॥ ਧਰੁ ਏਹੁ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰ ਤੁਧੇ ਨੁ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਧਰਮੇ ਸਰ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਆਖਿ ਆ

ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾਂ ਜਾਂਣਾ ਗਿਆ ਜਾਂਤੀ ਮੇਰਾ ਇਕ ਆਖਿਆ ਮੰਨੇ ਗਾਗ ਤਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪੁ
ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਝ ਆਖੇਗੀ ਸਮੀਨਾ ਗਾਗ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਹੈਂਗੀ ਅਤੇ ਮੇ
ਰਾ ਤੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾਕੁ ਭੈਣ ਭਿਰਾਂ ਉਦਾਸਾਂ ਗਾਗ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜੇਵਾਂ ਤਦ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਗਾਂ ਤੇਰਾ ਭਾਭ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਗਾ ਆਖੁ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸ ਮੇਰੇ ਆਖੇਗੀ ਸਮੀਨਾ ਗਾਗ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀ
ਬਹੁਤ ਸਗਮਿ ਦੇ ਹੋਏ ਆਂਗੇ ਤੂੰ ਭਾਭੀ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਦੇਂਦਾ ਭੁਲੇ ਭਿਰਾਂ ਵਾਂ ਦੀ ਆਖੀ ਅੰਗ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ
ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਂਗੀ ਨੀ ਅਤੇ ਉਨ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਾ ਪੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਗਮਿ ਦੇ ਹੋਵੀ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਂਧੁ ਹੈਂ
ਪਦ ਜੀ ਅਵਿਚਿ ਦੀ ਚਾਂਦੇ ਪਾ ਤੂੰ ਅਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿ
ਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀਰ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉ ਵਿਰਵੀਰ ਹੋ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਪਰਦਾਂ ਦਿਤਾ ਹੋ ਜਾ ਰਹੈ ਪਰ ਇ
ਕੁਮੁਹ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭ ਨਾ ਗਲਾਂ ਬੇਦਤਾ ਹੈ ਭਾਵੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਤੀ
ਮਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਏਹ ਗਲ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤਬ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੀ ਤੇ
ਕਰਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖ ਦੀ ਹੈਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਗਾਗ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਹ ਗਲ ਛੋੜਿ ਦੇਹ ਤੂੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਏਹ ਗਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦ ਦੇ ਪਾ ਆਖਈ ਕੁਛ ਰੁਖਿ ਭਾਂਵਾਂ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭ

ਲਾਬੇਬੇਜੀਜੇਕੁਛਤ੍ਰੀਮੰਗਦੀਹੈਸੋਭੀਹੋਸੀ॥ਆਖਕਰਚਲਦਾਰਹਿਅੰ॥ਅੰਖਿਅੰ॥ਨਿਭਜੁਲਰੇ
ਘਰਵਾਸੁਕਰਣਾਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾਹਰਾਗੁ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਮੋਦੀਖਾਨਕ
ਮਾਂਦੇ॥ਅਤੇਸਭਕਿਸੇਨਰਾਂਜੀਰਖੇ॥ਅੰਪਣੇਘਰਭੀਅੰਦਣਜਾਂਦਣਲਗਾਂ॥ਬੇਬੇਜੀਭੀਜਇਕੇਬ
ਹੁਤਰਾਂਜੀਹੋਈ॥ਜਾਂਦੁਰਿਅੰਬਤੀਆਦੀਉਮਰਸੈਸਾਰੀਸੁਭਹੋਈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਪਰਿਇ
ਕੁਪੁਤ੍ਰਜਨਮਿਅੰ॥ਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦੇਦਾਨਾਂਉਸਿਰੀਚੇਦੁਰਖਿਅੰ॥ਜਾਂਸਿਰੀਚੇਦੁਰਿਅੰਸਾਹਿਅੰ
ਤ੍ਰਿਹਾਂਦਾਂਹੋਇਅੰ॥ਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦਾਂਪੇਟਦਿਚਿਸੀ॥ਗੁਰੁਜੀਮੋਦੀਖਾਂਨੇਬੈਠੇ
ਜੇਇਕੁਦਿਨਇਕਰੋਗਾਬੈਦਲੇਕਅੰਇਦਿਖਾਂਈਦਿਤੀ॥ਤੋਰਕੀਜਾਂਮੇਦਿਚਿ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਬੋਲਿਅੰ॥ਕਹਿਓਸੁਅੰਮੀਜੀਬੈਠਾ॥ਤਾਂਓਹੁਰੋਬਿੰਦਲੇਕਬੈਠੁਗਾਇਅੰ॥ਬੈਠਕੈਓਹੁਰੋਬਿੰਦ
ਲੇਕਬੋਲਿਅੰ॥ਏਬੈਦੇਖਦਾਂਇਦੇਤੈਨਕਿਅੰਦੇਦਨਹੈ॥ਤਾਂਅਰੋਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮੀਅੰਮੇ
ਨੁਵੇਦਨਕਾਂਈਨਾਹੀ॥ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦਲੇਕਕਹਿਅੰਤੇਰਾਂਰੰਗਜਰਦਕਿਓਹੈ॥ਫੇਰਿਨਾਨਕਜੀਅ
ਰੋਅਰਜਕੀਤੀ॥ਮੀਅੰਜੀਅਸੀਖਤੀਦਾਂਜਨਮਅੰਹੋਨਾਂਤਿਅੰਬਾਖੁਖਾਂਦੇਨਾਂਹੀ॥ਚਾਂਬਧਹਰ
ਬੈਠਿਅੰਗੁਜਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨੀ॥ਜਾਂਦਇਖਤੀਅੰਦਿਨੁਰਹਦਾਂਹੈਤਾਂਨਾਏਕੇਕੁਛਮੁਹਿਪਈਦਾਹੈ॥

ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਲੇ ਕਉ ਪਦੇ ਸੁਦਿ ਤਾਂ ਮਾਂ ਖਿਓ ਸੁਤੁੰ ਈ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਤਾਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਾਂ ਜਰਹੈ ॥ ੩੦ ॥
 ਤੂੰ ਵਡੀ ਦੇਲਾਂ ਉਠਿ ਦਿਅਾਂ ਹੀ ਦੇਈ ਵਡੀ ਮਾਂ ਰਿਕਾਰਿ ਕਿਛੁ ਖਿਓ ਗੁਰੂ ਕਚੇ ਦੇ ਸੁਹਧਾ ਦੇ ਗਾਂ ॥ ੩੦ ॥
 ਤੇਰਾ ਕਉ ਲਹਰਿ ਮਾਂ ਰਹੇ ਗਾਂ ਰੁਮਲਾਂ ਦੇ ਗਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਏਹਾਂ ਟਕ ਪਕਰੀ ਜਾਂ ਮਹੀ ਨੇਹਿ
 ਇਗ ਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਜੇ ਨਾ ਵਣ ਨੂੰ ਦੇਈ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂ ਵਹਿਕੇ ਵਡੀ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ਤਿਉ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਗ ਇ
 ਮਾਂ ਤਾਂ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਚਿਤੁ ਭਪੇ ਗਈ ਜੇ ਨਨਕ ਦੇਈ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਅਾਂ ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ
 ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ ਕੋਈ ਅਖੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਖੇਇ ਗਇਅਾਂ ਫਰੀਰਾਂ ਨੁਖਵਾਇ ਦਾਂ ਹੀ ॥ ਏਹਾਂ ਭੀ ਤੇਰੇ
 ਇਰਗੀ ॥ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤਾਂ ਸੇਰੁ ਪਇਅਾਂ ਜੇ ਨਨਕ ਮੇਦੀ ਨੁਕਤ ਨਾਲ ਗਾਂ ਪਛਤੀ
 ਹੋਇਅਾਂ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਨੁਖਬਰ ਹੋਈ ॥ ਜੇਰਾਂ ਮਨੁ ਪਕਰਿ ਮੰਗਾਇਅਾਂ ਮਾਂ ਖਿਓ ਸਜੇ ਨਨਕ ਤੇਰਾ
 ਸਾਲਾਂ ਮੇਦੀ ਬਾਂਤੁ ਪੈਸਿ ਓਕ ਜਬਾਬ ਕਰੁ ॥ ਤਾਂ ਜੇਰਾਂ ਮਾਂ ਏਅਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿ ਮਾਂ ਖਿਓ ਸਨਾਂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਦੀ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਾ ਦਹੈ ॥ ਚਲ ਕਰਿ ਹਿਸਾਬ ਦੇਹੈ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕੇ ਨਾਂ ਲਿਹੈ ॥ ਜਾਇ ਕੇ
 ਹਿਸਾਬ ਦਿਤਾਂ ॥ ਸਤ ਸੈਸ ਠਹੁ ਮੰਯੇ ਨਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਾਂਕੀ ਵਧੋ ॥ ਖਬਰ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਹੋਈ ॥ ਸਤ ਸੈਸ ਠ
 ਹੁ ਮੰਯੇ ਨਨਕ ਦੇ ਦੇਣ ਨਿਕਲੇ ਸਰਕਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਦਊਲ ਤਖਾਲੇ ਹਿਅਾਂ ਮਰੇ ਨਨਕ ਤੇ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠਾ ਅਪ

ਨਹਿ ਸਬੁ ਆਵੈ ਸੋ ਚੁਕਾਇ ਲੈ ॥ ਅਰੇ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੀ ਮੁਚਲਾਇ ॥ ਤਨ ਨ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਾਂ ਜੀ ॥ ਏ
ਹਥੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ॥ ਏਹ ਪੈ ਸੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਪੈ ਸੇ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ਖਲਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਫਾਰਕੁ ਹੋਇ ਆਖਰੁ
ਵਿਓ ਨਾਹੀ ॥ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹਿ ਆਖਾ ॥ ਮੁਲਾ ਸਹੁਰਾ ਜਲ ਕੇ ਅੰਗੀ ਆਰਹੇ ਇਗਾਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਤੀਸਰੇ ॥
ਯੇਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰਿ ਲਖਾ ਮੀਦਾ ਸੁਸਾਰਿ ਬੁਝਾ ਦਾ ॥ ਉਪਨਾਮੁ ਲਾਭੇ ਦਾ ॥ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਦਾ ॥ ਸੇਵਕੁ ਸੀ ॥ ਮੁ
ਲਾ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਪਾਸੁ ਜਾਇ ॥ ਉਨਾ ਦੇ ਪੈ ਜੀ ਨਾਨਕ ਨਕੁ ਫੁਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਹੁਤੁ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਆਹਾ ॥ ਬੋਲੁ ਉਤਾਈ ਦਾ ਹਰਾਹੁ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕ
ਹਿ ਆਚਲ ਦੇਖਾ ॥ ਮੁਲਾ ਨਾਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ ॥ ਮਲੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ॥ ਓਹੁ ਹੋਰਾਂ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁ ਬੈਠਾ ਚਹਦਾ ਹੈ ॥
ਮੁਲਾ ਅਤੇ ਸਾਮਾ ਦੇਵੇ ਆਏ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਪਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਚਿ ਬੈਠੇ ਆਹੇ ॥ ਸਾਮੇ ਪ੍ਰ
ਤਿਤ ਕਹਿ ਆਖਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਰੀਗਾ ਕਿਥੇ ਬਣਾਇ ਆਹਣੀ ॥ ਕਿਥੇ ਆਰਚੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚਲ ਕੇ
ਕਿਛੁ ਕਿਰਤ ਕਰਾ ॥ ਗਤਿ ਬਸੰਤ ਦੀ ਆਹੀ ॥ ਪੁਰਾਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਰਾਂਗ ਬਸੰਤ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇ ॥ ॥ ਗਾਂਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾਂ ॥ ॥ ਗਾਂਗ ਬਾਣ ਨਗਰੀ ਕਾਂਚੀ ਦੁਸਟਾਂ ਨਾ ਲਿਖਿ ਆਹੇ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁ
ਇ ਬਾਧ ਪਹੀ ॥ ਅਹਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਤਿਤ ਬੀ ਚਾਰੇ ॥ ॥ ਸੁਮਾਮੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਤੁਮ ਦੇਹਿ ਮਤੀ ॥ ਕਿਤੁ ਬਿਖਾਵਹੁ ਪ੍ਰ

ਨਪਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਮਨੁਬਾਲਕੁਹੈਰਾਂਜਾਂਹੈ॥ਕਾਮਕਰੇਧਲੇਭੁਜੇਹਰੇਕਾਰੁਪੰਜੇਦੁ ੩੧
 ਸਦਹੈਨਾਦੁਇਮਈਅਖੀਆਂਹੈਨਿ॥ਦੁਇਬਾਪਾਂਸਰਦੁਦਹੈਨਾ॥ਸੁਣਕਰਦੇਖਕਰਭੁਟਕਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਟੇ
 ਰਾਂਮੂਲਾਂਸੁਹਰਾਂਬੋਲਿਆਂਜੇਏਹਅਗਲਗੀਆਂ॥ਜੀਆਂਤਾਂਟਬਰਦਥਾਂਇਕੇਬਿਜਾਇਹੋਇਨਠਾ॥ਤਾਂ
 ਏਹਨਾਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਆਂਦੁਜੀਘਉਰੀਆਂਖੀ॥ਭੀਤਰਅਗਨਬਨਾਸਪਤਿਮਉਲੀਸਾਗਰਧੀ
 ਪਾਇਆਂਚਿਦੁਸੁਰਜਦੁਇਘਟਹੀਭੀਤਰਿਮੇਸਾਂਗਿਆਨੁਨਪਾਂਇਆਂ॥੨॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਅੰ
 ਤਰਿਅਗਨਿਜੇਹੈਜੇਤਿਸਨਾਂਹੈ॥ਬਨਾਂਸਪਤਿਜੇਹੈ॥ਸੋਧੁਤਪੀਆਂਜੇਹੁਪਨਰੁਜਗਾਰਾ॥ਕੁਛੁਮਜਿਆਸੇ
 ਗੁਰਸਾਖਾਂਪੰਡਤਤੁਸੀਹੋ॥ਚਿਦਸੁਰਜਦਾਂਚਾਂਦਨਾਂਹੈ॥ਨਾਂਭੁਕਦਲਦਿਚਿਹੈ॥ਉਹੁਚਾਂਦਨਾਂਤਾਂਜਾਗੇਜਾਂਗੁ
 ਰਪੁਰਾਮਿਲੇ॥ਤਾਂਅੰਧੀਆਰਾਂਜਾਂਦੈ॥ਤਾਂਗਿਆਨੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਦੈ॥ਤਾਂਸਾਂਖਾਂਪੰਡਤੁਬੋਲਿਆਂਜੇਨਾਨਕੀ
 ਘਰਹੀਦਿਚਿਗਾਸਿਮਰਿਅਤੇਕਿਰਤੁਕਰਾ॥ਰਾਂਸਭਨਾਂਦੀਸਾਰਕਰਦਾਹੈ॥ਤਾਂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਆਂ॥ਘਉਰੀਆਂਖੀਤੀਜੀ॥ਰਾਮਰਵੈਤਾਂਜਾਈਮੇਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇਇ॥ਤਾਂਕੇਲਖਣਜਾਈਮੇਇ
 ਕੁਖਿਸਾਂਧਨਸੀਗਰੇਇ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ॥ਗਾਮਸਭਨਾਂਦੀਸਾਰਦਿਚਿਹੈ॥ਘਰਕਿਰਪਾਰਿਸੇਉਪਰਹੈ
 ਜਿਸਤੁਪੇਅਤੇਪੀਰਜਹੈ॥ਜਿਸਨੁਏਹੁਬਖਸਿਆਹੈਸਾ॥ਤਾਂਮੂਲਬੋਲਿਆਂਅਜੀਏਹੁਸਿਰਵੀਹੋਇਆ

ਹੋ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਤਿਬੋਲਿ ਅੰਨ ਨ ਕਰੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਮੰਨੀ ਦਾ
 ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨ ਕਰੀ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਅੰ॥ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਅੰਖੀ॥ ਕਹਿ ਅੰਸ ਨ ਹਿਨਾ ਅੰਖਿਆਂ ਮਾਨ
 ਹਿਤਿ ਸਹੀ ਸੇਤੀ ਦਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਤਿ ਨ ਕਰਦਾ ਸਨ ਦਾਸਾ॥ ਖਿਨੁ ਤੇਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ॥ ੪॥ ੧॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪਰ
 ਮਾਰਥਾ॥ ਏਹ ਸਨਾਂ ਜੋ ਹੋਸੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੈ ਦੇ ਦਿ ਚਿਨਾ ਹੀ॥ ਉਸ ਤੋਂ ਤਿਨਿ ਦਿਅ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਧਾਜ ਅਖਾਂ ਜਜ
 ਦ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਫਿਰਾਂ ਮਿਠਾਂ ਬੋਲ ਦੀ ਹੈ॥ ਅਠ ਪਹਰ ਏਸ ਨਾਂ ਲਿ ਦਾਸਾ ਹੈ॥ ਸਾਧਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰ ਦਾ
 ਹੋਵੇ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਸਨਾਂ ਬਿਖਿਆਂ ਰਸ ਨਾਂ ਲੇਹਟੇ॥ ਬੋਲ ਗੁਭਾਈ ਦਾ ਹਰਾਹੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਮ
 ਲਾਂ ਚੈ ਦਾ ਨਬਾ ਬਾਧਾ ਸਿਫਿ ਰਿਅਾਂ ਦੀ ਹੋਇ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਦਉਲਤ ਖਾਂ ਲੈ ਦੀ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਅਰੇ ਜਾਰਖਾਂ ਇਹ
 ਕਉ ਦੁਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਕਿਸ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਮੂਲੇ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਜੀ ਮੇਨ ਨ ਕਰੇ ਦੀ ਕਾਂਸ ਸੁਗਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ
 ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੈ॥ ਯਾਰਖਾਂ ਨੇ ਨਬਾ ਬਾਧਾ ਸਿਕਹਿ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਾਧਾ ਸਲਾਮਤਿ ਏਹ ਨਾਨਕ ਕੋ ਦੀ ਕਾ
 ਸਰਾਂ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੈ॥ ਨਬਾ ਬਕਹਿ ਅੰ॥ ਯਾਰਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲਿਅਾਂ ਉਯਾਰ
 ਖਾ ਮੂਲੇ ਕਉ ਨਜੀ ਕਲੈ ਗਾਇ ਅੰ॥ ਨਬਾ ਬਾਧਾ ਮੂਲੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅੰ॥ ਕਉ ਰੇਤੈ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰਦੀ ਹੈ॥ ਮੂਲੇ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ॥ ਨਬਾ ਬਾਧਾ ਸਲਾਮਤਿ ਸਤ ਸੈਸਠ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਨਾਨਕ ਕੋ ਕਬੀਲੇ ਕ

ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਨਨਕਤੇਪਛਤੀਨਯੀਖਾਇਆਂਉਸਕੇਤਾਈਕੋਈਅਉਲੀਆਉਮਾਲਿਅੰਗੀਉ
ਹੁਖਬਰਦਰਹੈ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਨਬਾਲਾਵੇਅਜੈਰਾਮਬਲਾਇਆਂਜੈਰਾਮਅੰਇਸਲਾਮਕੀਤਾ
ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਕਿਆਂਕਰੀਐ।ਜੈਰਾਮਤੋਨਨਕਕੋਪੋਜੈਰਾਬਏਨਾਹੀ।ਨਨਕਕਹਿਆਜੈਛਕੀ
ਰਾਂਕਉਖਲਾਵੇ।ਅਰਉਸਕਾਸਸਰਉਸੀਕੋਉਪਰਿਠਿਰਿਆਂਦੀਹੈ।ਮਲਾਂਨਕਹਿਆਂਜੈਨਾਨਕਖਬਰ
ਦਾਰਹੈ।ਕਹੁਜੈਤੁਕਹੈਜੈਕਰੀਐ।ਜੈਰਾਮਨਨਕਪਾਂਸੋਬਹੁਤੁਤੁਰਦਾਂਅੰਗਾਂਜੈਰਾਮਚਪਕਹਿਰਹਿਆਂ
ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਜੈਰਾਮਤੈਜਬਾਬਕਉਨਾਹੀਦੇਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਬਾਬਸਤਕੁ
ਛੁਸਾਮਸੁਦੇਹੈ।ਮੇਰਿਆਂਜਬਾਬਕਉਦੇਵਉ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਜੈਰਾਮਹਕਕਬੀਲੇਦਾਂਤੀਹੈ।ਜੈਰਾਮਕਹਿ
ਆਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਨਕਭੀਹਾਂਜਰਹੈ।ਕਹੀਦਰਨਹੀਗਇਆਂ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਨਨਕਕਉਬੁ
ਲਾਵੇ।ਨਨਕਕਉਆਂਦਮੀਬੁਲਾਵੇਗਇਆਂ।ਨਨਕਆਂਦੇਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਠਿਰਿਆਂਇਆਂ।ਅਖ
ਣਲਗਾਂਜੀਵਹੁਆਂਦਤਾਂਨਾਂਹੀ।ਨਬਾਬਦਉਲਤਖਾਂਗਾਸਾਂਖਾਂਪਾਂ।ਕਹਿਆਂਜਾਂਇਕੋਪਕਹਿਲਿਅੰਦੇ
ਆਂਦਮੀਆਂਜਾਂਇਕਹਿਆਂਦੇਨਾਂਨਕਨਬਾਬਬਹੁਤੁਗਿਲਾਂਦੀਦੁਹੈਇਆਂਹੈ।ਨਨਕਜੀਉਠਖਰ੍ਹੋਇ
ਆਂ।ਆਂਇਨਬਾਬਪਾਂਸਖਰ੍ਹੋਇਆਂਸਲਾਮੁਨਕੀਤੈਸੁ।ਨਬਾਬਗਾਸਾਂਖਾਂਇਕੋਕਹਿਆਂ।ਅਰੇਨਨਕ

ਅੰਦਰ ਕਿਉਨ ਬਾਂ। ਤਬ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਨ ਬਾਂਬ ਜਬ ਤੇਰਾਂ ਚਾਂ ਕਰ ਬਾਂ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਆਵ ਤਾਂ ਬਾਂ। ਅ ੩੩
 ਬ ਤੇਰਾਂ ਚਾਂ ਕਰ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਬ ਖੁਦਾਂ ਇਕੇ ਚ ਕਰ ਹੁਏ ਹੋ। ਤਬ ਨ ਬਾਂਬ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਅੰਸੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਤਿਹ ਮਾਂ ਰੇਸ
 ਬਿਚਲ ਕਰ ਨਿਵਾਜ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਕ ਰੇ ਜੇ। ਤਬ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਭਲੀ ਬਾਂ ਤਾਂ ਨ ਲੇ ਨ ਬਾਂਬ ਨ ਲੇ
 ਕ ਜੀ। ਨ ਲੇ ਨ ਨ ਕਜੀ। ਹੋਰ ਲੇ ਕ ਕਿਤ ਨੇ ਕ ਗਿਏ। ਜਾਂ ਇਹ ਮੇਸੀ ਤਦਿ ਚ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਜਿਤ ਨੇ ਲੇ ਕ ਮ
 ਸੀ ਤਦਿ ਚਿਅ ਪੇਸ ਰੁਆਂ ਪਈ ਜਾਂ ਹਰਾਂ ਮਾਂ ਖਣ ਲਗਾਂ ਜੇ ਨ ਨ ਕ ਅਜੁਏ ਸ ਪਲੇ ਤੇ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਤ
 ਨੇ ਹੋ ਦੁਮ ਹਾਂ ਜਨ ਅੰਗੇ। ਸਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰ ਦਿ ਚਿਅ ਰੁ ਨਾਂ ਦਿ ਚਿਤੰਡ ਪੇਗਈ ਜੇਰਾਂ ਮਖਰਾਂ ਦਿ ਚਰੀ ਰੋਹੇ ਇਕ
 ਰਖ ਰਿਜਾਇ ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਖਾਂਦ ਦੁਅ ਜੁਦ ਲਗੀ ਰੁਬ ਹੁਤ ਹੈ। ੩੦
 ਨ ਨ ਕੀ ਜੀ ਉਠਿ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਮਾਂ ਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮਜ਼ ਕਿਆ ਦੁਸਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਸੇ ਦਿ ਲਗੀ ਰ ਕਿਉਂ
 ਏ ਹੋ। ਜੇਰਾਂ ਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਖਰੇ ਸਰ ਦੀ ਲੇ ਕ। ਤੇਰੇ ਭਿਰਾਂ ਉਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਆ ਕੀਤਾਂ ਹੈ। ਨ ਬਾਂਬ ਨ ਲਿ
 ਜੇ ਮੇਸੀ ਤਨਿ ਦਾਂ ਜ ਕਰਣ ਗਇਆਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਦਿ ਚਿਹਿ ਦੁਮ ਸਲਮਾਨਾਂ ਦਿ ਚਿਤੰਡ ਪਈ ਹੈ।
 ਜੇ ਅਜੁਨਾਂ ਨ ਕ ਤੁਰ ਕੇ ਹੋਇਆਂ ਮੇ ਕਿਆ ਨ ਦ ਲਗੀ ਰੋਹੇ ਦਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਨ ਨ ਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜੀਤ
 ਸੀ ਉਠ ਕਰ ਕਾਂਈ ਜੇਵੇ। ਤੁਸੀ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦਲੇ ਪੇਖਾਂ ਨ ਕਰੇ। ਅਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਭਿਰਾਂ ਉਠੇ

ਜੇਤਾ ਦੇ ਦਾਹਿਅਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਲ ਕੋਈ ਬਰੀ ਨਜਰ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਠ ਕੇ ਭੁਜੀ ਅਨੰਦ ਨਾਹਿ
ਗੋਈ ਜੇਵੇਂ। ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰ ਦੇਆਰੇ ਜੇ ਸੇਰੁਪ ਇਆਂ। ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨਜੈਰਾਂ ਮਜਸਲਾਂ ਇੰਝ
ਤਿਆਰੀ। ਉਏ ਨਿਧਾਂ ਬਾਮਣ ਤੀਆਂ ਇਪਹੁਚਿਆਂ। ਆਇ ਨਿਧੇ ਜੈਰਾਂ ਮਨੁ ਦਧਾਈ ਦਿਤੀ। ਜਿਨਾਮਾਂ ਨ
ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆਂ ਹੈ। ਵਿਸਵਾਂ ਸੁਨਹੀ ਕਰਣਾਂ। ਨਿਧੇ ਪਾਸੇ ਜੈਰਾਂ ਮਨੁ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛੁ ਦਲਗਾਮਾ
ਖੁਨਿਧਾਂ ਮਿਸਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ। ਨਿਧੇ ਆਂਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਾਂਹਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤੁਰਕ ਦੇ
ਮੁਹੇ ਸੁਣਿਆਂ ਹੈ। ਜੇਨ ਬਾਂਬ ਨਿਵਾਂ ਜਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਖਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਹਿਆਂ। ਨਥਾ ਬਾਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ ਮ
ਕਾਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨੂਕ ਹੋਇ ਦਲਗਾਮਾ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਤੁਨਿਵਾਂ ਜਕਰਨੇ ਆਇਆਂ ਬਾਂਤੈ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ ਉਨਕੀ
ਤੀ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਿ ਸਾਸਿ ਉਨਿਵਾਂ ਜਕਰਤਾਂ। ਤਬ ਨਥਾ ਬਕਰਿਆਂ ਤੈਹ ਸੋ ਨਿਵਾਂ
ਕਰਤਾਂ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੈ ਤੋਰੀ ਪਾਰਘੇ ਰੇਖਰੀ ਦੇਣ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂਘੇ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ
ਜੈਕਰਾਂ। ਤਬ ਦਊਲ ਤਖਾਂ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਤੈ ਇਤਨਾ ਖੁਡ ਬੋਲਤਾਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੈ ਹੀ ਪਰ੍ਹ
ਹੈ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਖਾਂ ਜੀ। ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਈਹਾਂ ਪਰ੍ਹੀ ਥੀ। ਅਰੁ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰੇ ਦਲਾਂ
ਬਾਂਘੇ ਰੇਖਰ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂਘੇ ਤਾਂ ਕਾਂਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖੇ ਨਥਾਂ ਬਸਲ ਮਤਿ। ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਤਨਾ ਖੁਡ ਬੋਲ

ਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿਆਂਕਾਂਜੀਨਾਨਕਸਚੁਕਹਤਾਂਹੈ॥ ਮੇਸਿਜਦੇਕੇਦਖਤਮੇਰਾਜੀਉਕੈਧਾਰਘੋਹਿਮਾਕੇ ੨੪
ਵਾਸਤੇਗਇਆਂਥਾਂਗਠਿਰਿਕਾਜੀਉਗਲੀਕੀਤੀ॥ ਸੁਣਖਾਂਜੀਹਮੇਤੇਨਾਬੋਗਏ॥ ਹਮਸੇਤੀਨਿਵਾਂਜਕ
ਹਤਾਂਗਠਿਰਿਨਬਾਬਕਹਿਆਂਨਾਨਕਤੈਕਾਂਜੀਸਾਥਿਕਰਤਾਂ॥ ਤਾਂਠਿਰਿਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਨਬਾਂਬਜੀ॥
ਕਾਂਜੀਤੇਦਛੇਰੇਕੋਸਾਂਭੁਣਘਰਿਗਇਆਂਥਾਂ॥ ਅਤੁਦਛੇਰਾਂਖਾਂਤੇਦਿਚਿਖਉਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਦੁਹਨੁਪਰਤੀ
ਤਮਾਈ॥ ਭੁਯਾਂਜੀਇਉਮੇਸੁਇਕਰਮਾਂਇਆਂਹਾਂ॥ ਠਿਰਿਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਬੋਲੀ॥ ਮਿਸਰਿਨਾਨਕਭਾਈ
ਕਿਖੈਛੋਡਿਓ॥ ਨਿਧੋਕਹਿਆਂਜਿਜਾਨਮੇਉਥੇਹੀਛੋਡਿਅਇਆਂਹਾਂ॥ ਜੈਰਾਂਮੁਨਿਧੋਨੇਲਰੁਣਲਗਾਂ॥ ਅ
ਵੇਤੁਉਥੇਹੀਖਰ੍ਹਾਂਹੈਵੇਆਂਹਾਂ॥ ਨਾਨਕਨਿਕਲੇਆਂਹਾਂਤਤੂੰਮਿਲਕੇਆਵੇਆਂਹਾਂ॥ ਤਾਂਨਿਧੋਕਹਿਆਂਜੀਉਹੁ
ਤਾਂਮਸੀਤਦਿਚਿਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇਜਿਤਨੇਲੋਕਮਾਂਹੇਤਿਤਨੇਪਰਾਨੁਠਿਰਿਗਏ॥ ਓਹਤਮੈਨੁਨਜਰਨਮਾ
ਇਆਂ॥ ਕਿਅਜਾਂਪੈਰਿਧਰਗਇਆਂ॥ ਤਾਂਨਾਨਕੀਜੀਜੈਰਾਂਮਦੀਨਿਸਾਂਕੀਤੀ॥ ਆਂਖਣਲੱਗੀਜੀਤੁਸੀ
ਗਿਣਤੀਕਾਈਨਾਕੋਰੇ॥ ਨਾਨਕਜੀਹੁਣੁਆਂਧੇਆਂਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਿਚਰਾਂਨੁਨਾਨਕਜੀਜੈਰਾਂਮਦੇਅੰਦਰਿਅੰ
ਇਦਰਿਅਾਂ॥ ਤੁਲਸਾਂਲਉਡੀਹੇਠੇਕੁਕੀਭਾਈਜੀਆਇਆਂਹੈਬਹੁਜੀ॥ ਤਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਇਕਥੀ
ਚਾਰਹੋਥੈਨੀ॥ ਕਿਉਜੀਮੇਆਂਖਿਆਂਸੀ॥ ਜੋਭਾਈਨਾਨਕਭਾਏਦਾਂਹਿਮਾਂਇਤੀਹੈ॥ ਨਾਨਕਜੀਦੇਲੋਕ

ਈ ਨਗ ਦੇ ਖਸਕ ਵਾਂਗ ਜੇ ਰਾਂਸ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਲਗਾਂ ਆਂ ਪਣ ਬਹੁਤੀ ਤੁਸਾਂ ਨੁਏ ਹੋ ਜੇ ਧਰਤੀ
ਤੁਸਾਂ ਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਲਗਾਂ ਪੁਛਣਾ ਤੁਸਾਂ ਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੋ ਕਿ ਉਕਰਾ ਜਕਰ ਹੋਇਆਂ
ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤਉ ਖਲਾਂ ਕੀਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਹੋ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਜਾਂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਈ ਸੋ ਹੋਇ
ਦਰਤੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਂਸ ਕਹਿਅੰ। ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਂ ਨੁਪੁਛੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਕਹੀਐ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅ
ਫਾਂ ਗੀ ਕੁਛ ਨਾਂਗੀ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮੁਹੋ ਸੁਣੀਏ ਜਾਂ ਖਰੀਖਰੀ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਜਾਂ ਜੀ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਨਿ
ਵਾਜਲਗਾਂ ਕਰਣਾ। ਅਤੇ ਕਾਂਜੀ ਲਗਾਂ ਕਰਣਾ। ਅਸੀਂ ਖਾਂ ਸਿਖ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਨਬਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕਰਿ ਮੁਕਾ
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਲਗਾਂ ਆਪਣਾ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁਨਿ ਵਾਂਜ ਕਰੇਣਾ। ਇਸ ਥਾਂ ਤੈ ਤੋ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤੀ ਚਿਨਾਹੀ
ਅਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਮਥਾਂ ਠੇ ਕੇ ਜੀ ਮੀ ਪਰਿ ਦਿਲ ਉਤੇ ਅਸਾਂ ਨਾ ਘੋੜੇ ਕੰਧਾਰ ਧਰੀ ਦਕਰ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਪਠ
ਣਾ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਅੰ ਮੇ ਤੁਸਾਂ ਮਾਇਆ ਕੁਛ ਨਾਂਗੀ। ਤੈ ਕਿਆ ਕਹਿਅੰ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਤੁਸਾਂ ਘੋ
ੜੇ ਖਰੀਦਣ ਕੰਧਾਰ ਕਉ ਗਇਆਂ ਅਸਾਂ ਨਿਵਾਂਜ ਕਿਸ ਨਾਂ ਲਿਕਰਈਆਂ। ਤਾਂ ਕਾਂਜੀ ਕਹਿਅੰ ਦੇਖ
ਖਾਂ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਰਿਤ ਨਾਂ ਖੂਠ ਬੋਲਤਾਂ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਕਾਂਜੀ ਹਿੰਦੂ ਸਚਾਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੁਖ ਤਹਾ ਸਿਜ ਦੇ ਕਉ
ਗਏ ਥੋ। ਉਸ ਦੁਖ ਤਹਾ ਮਾਰਾਂ ਦਿਲ ਘੋੜੇ ਕਿਆ ਕਉ ਕੰਧਾਰ ਗਇਆਂ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਾਂਜੀ ਕਹਿਅੰ ਜੀ

ਤੁਸਤੋਪੋਹਿਅੰਕਉਗਏਬੇਹਮਤੋਕਹੀਨਗਏਬੇਹਮਸਿਉਕਰਤਾਂਤਾਂਠਿਰਿਅਸਾਂਕਹਿਅੰਕਾਜੀਨੂ॥ ੩੫
 ਕਾਂਜੀਜੁਮੇਮਸੀਤੁਗਇਆਂਅੰਕੁਣਖਟਿਅੰਖਾਤੁ॥ ਸਿਜਦਾਕੀਤੇਜਿਮੀਸੋਰੂਹਵਛੇਰੇਸਾਂਥਾ॥ ਤਾਂਠਿਰਿਨ
 ਥਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਨਕਯਹਕਿਅੰਕਹਿਅੰਨਾਂਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਅੰਖਾਂਜੀਕਾਜੀਦੀਘੋਰੀਸੁਈਹੈ॥ ਅਤੇਵਛੇ
 ਰਾਂਜਇਆਂਹੈਸਾ॥ ਅਤੇਵੇਰੇਵਿਚਿਖਾਤਾਹੈ॥ ਕਾਜੀਜਿਮੀਤੇਸਿਜਦਾਕੀਤਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਰੂਹਕਾਂਜੀਦਾਂਵਛੇਰੇ
 ਵਿਚਿਜਾਂਇਰਹਿਅੰਹੈ॥ ਅਤੁਟੈਏਵਿਚਿਵਛੇਰਾਂਪੈਮਰਦਾਂਹੈ॥ ਹਮੇਏਹਕਹਿਅੰਹੈਖਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਦਉਲਤ
 ਖਾਂਹਸਕੇਕਹੇਲਗਾ॥ ਕਿਉਕਾਜੀਨਾਨਕਕਿਅੰਕਹਤਾਂਹੈ॥ ਸਚੁਕਹੀਓ॥ ਤਾਂਕਾਜੀਕਹੇਲਾਂਗਾਖਾਂਨਜੀ
 ਅੰਸੀਹੀਬਾਤਹੈ॥ ਤਾਂਨਬਾਂਬਕਹਿਅੰਕਾਂਜੀ॥ ਨਾਂਨਕੋਤੋਕਾਮਲਫਕੀਰੂਹਾਂ॥ ਅਬਏਸਸਿਉਹਰਫਕੋਈਨਹੀ
 ਚਲਤਾਂ॥ ਠਿਰਿਨਬਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਨਕਤੇਰੇਪੈਸੋਤੋਹਮੇਰਾਖਣਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਂਸਸਰਾਂਠਿਰਿਅੰਦੀਹੁਆਂ
 ਹੈ॥ ਜੋਫਕੀਰਾਂਕੋਨਦੇਹੈ॥ ਕਹੁਅਬਪੈਸੇਕਿਸਕਉਦੇਵੈ॥ ਤਾਂਅਸਾਨਬਾਂਬਨੁਕਹਿਅੰਮੈਤੋਤੁਮਕਉਕਹਿਚੁ
 ਕਿਆਹੈ॥ ਅੰਗੇਤੂਜਾਣੁ॥ ਤਾਂਨਬਾਂਬਕਹਿਅੰਸੁਣਨਾਨਕਾਮਾਂਘੇਪੈਸੇਤੇਰੇਕਖੀਲੇਕਉਦੇਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਅਧੇ
 ਅੰਪਣੇਹਬਕਰਫਕੀਰਾਂਕਉਦੇਹੈ॥ ਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਅੰਅਸੀਕੁਝਨਹੀਜਾਣਦੇਤੂਜਾਣੁ॥ ਏਹਗਲਾਮਸੀਕਰ
 ਆਏਅੰਗੇ॥ ਜੀਜਾਂਜੀਅੰਗੇਤੁਸਤੋਦਿਲਕੁੰਦੈਕੁਲੀਲਗੇਕੁੰਦੈਬੁਰੀਲਗੇ॥ ਤਾਂਜੈਰਾਂਮਕਹਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਥ

ਹੋਈ ਸੋ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨਨਕੀ ਅੰਧਿਅੰ ਅਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਪਤੀ ਜਦਾਂ। ਉਠ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ
 ਅੰਧਿਅੰ ਬਹੁ ਜੀਤਿ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੈਂਦਰੇ। ਤੇ ਨੁਕੀਏ ਸੇ ਦਾਂ ਕੁਝ ਅਸਰੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਏ ਵੇਰ
 ਰਾਵਿ ਚਿਅਾਂ ਹੋ। ਪੰਨ ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੰਨ ਨਨਕ ਜੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਝੀ ਪੰਨ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਦੀ ਭੈਂਦਰੇ
 ਅਤੇ ਬੋਝੇ ਜੇ ਹੋ ਅਸੀਭੀ ਪੰਨ ਅਹੋ ਜੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਜੋ ਰਾਂਸ ਭੀ ਅਤੇ ਨਨਕ ਜੀ ਭੀ
 ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੀ। ਰਸੋਈ ਜੇ ਵਕਰ ਬੈਠੇ ਅਹੋ ਜੇ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਅੰ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਚੰਦੇ ਰਾਂਸੀ ਭੀ ਅਈ
 ਅਗੇ ਮੁਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਮਾਧੀ ਤਿਤੁ ਦੇਵੇ ਝਗੜਾ ਗਏ ਅਹੋ। ਹੁਣ ਚੰਦੇ ਰਾਈਆਂ ਈ। ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਜਾ। ਤਿ
 ਸਜੇ ਨਨਕ ਜੀ ਨੁ ਭਿਠਾਂ ਸੋ ਕਰੁ ਕੀ। ਜਿਓ ਵਿਜੁਲੀ ਕਰੁ ਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਧ ਲਗੀ ਸੁਣਿ ਤੇਵੇ ਨਨਕ ਦੇ
 ਜੋ ਗਲ ਨੇ ਵੀ ਵਹੁ ਕਰਦਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਜੇਟ ਬਰਦਧਾਂ ਇਕੋ ਛੁਡਨ ਠੇ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਅਾਂ। ਰਾਂ
 ਗੁਮਾਰੁ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾ ॥੧॥ ਸਾਤ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਪਿਤੁ ਕਮਾਇਅਾਂ। ਤਿਨਿ ਕਰਤੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਅਾਂ। ਲਿ
 ਖੁਨ ਓ ਜੇ ਤਿਵ ਭਿਅਾਂ ਈ। ਮਿਲਿਅਾਇਅਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਂ ਈ। ॥੧॥ ਮੁਰਖ ਮਨ ਕਾਰੇ ਕਰਸੁ ਹਿਮਾਣ। ਉਠਚ
 ਲਣਾਂ ਖਸਮੇ ਭੁੰਦਾਂ। ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਓ। ਤਿਸਾਂ ਦਸਹ ਜਸੁ ਖੁਹੋਈ। ਪਰਛੁਤੁਣਾਂ ਰਹੇ ਨਕੋਈ। ਕਿਛੁ ਖਾਂਜੇ ਕਿ
 ਛੁ ਪਰਜਾਈ ਮੇ। ਜੇਬਾਂ ਹੁਰਿ ਦੁਨੀਆਂ ਈ ਮੇ। ॥੨॥ ਸਜਕਾਇਅਾਂ ਪਟੀ ਛਾਂਏ। ਫੁਰਮਾਂਏ ਸਬਹੁਤ

ਚਲਾਏ। ਯੇਸੇ ਜਸੁ ਖਾਲੀ ਸੇਵੈ। ਹਥੀ ਪਉ ਦੀ ਕਾਰੇ ਰੇਵੈ। ॥ ੩ ॥ ਘਰੁ ਘੁੰਮਿ ਏਵਾਈ ਭਾਈ। ਪਾਪ ਪਸਰ ਤਰਨ ॥ ੩੬ ॥
 ਜਾਈ। ਭਉ ਬੇਨਾਂ ਜੀਉ ਚਰਾਉ। ਕਹੁ ਨ ਨ ਕਦੇ ਦੇ ਕਾਹੁ। ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਚੰਦ ਗਈ ਭੀ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਹੀ। ਠਿਰਿ
 ਮੁਲਾਂ ਅਪਈ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸ ਕੁ ਛੁਡਾ ਮਾਂਗਾਂ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਦਰਿ ਅੰਪਉਇ ਅੰ
 ਪੈ ਜਾਵਾਂ ਅੰਗਾਂ ਬੈਲ ਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ। ॥ ਜਾਂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰ ਨਿਕ
 ਲਿਖ ਹੁਇ ਇਸਾਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹੇ ਪਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਚੰਦ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅ
 ਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਵੇ ਨਾਹੀ। ਪਉ ਦੇ ਲਉ ਦੇ ਸੁਗਰੁ ਬਹੁ ਤੇਗਾਂ ਹੋਇ ਅੰਗਾਂ ਸੀਤ ਸਲਾਂ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਅੰਖਿ ਅੰਤੁਲਾਂ ਮਾਂਸੀ। ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਰਹੇ। ਭਾਭੀਨੁ ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸ ਕੁ ਤੁਸੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਕਿਛੁ
 ਮਾਇ ਅੰਦੀ ਗਲ ਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਭਾਭੀ ਤੇਗਾਂ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਖਸਾਇਲਈ ਮੇ। ਪਗੇ ਸਰ ਨਾਲ ਅਸਾ
 ਕੇ ਗੀ ਬਗਾਂ ਬਗੀ ਹੋ। ਚੰਦ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਅੰਪਈ ਪੀਨੁ ਅਤੇ ਦੋਹ ਤੇ ਰੇਨੁ ਲੈ ਗਇਆ। ਠਿਰਿ ਕਿਤਨਿ
 ਅੰਕੁ ਦਿਨਾਂ ਨੂ। ਤਲਵੰਡੀ ਅਹੁ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਭੇ ਜਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਣ ਨੂ। ਭੁਜਿ ਅੰਸੀ। ਜੇ
 ਜਾਂਹ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਅੰਉ। ਮੇਉਤ ਦੀ ਜੇ ਗੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜੇ ਨਾਂ ਨ ਕਛੁ ਕੀ ਹੋਇ ਅੰਗਾਂ।
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਇ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪਾਰਿ ਪਹੁ ਚਿਅਾਂ ਅੰਦੇ ਸਹਰਦਿ ਚਿਸੁਇ ਅੰਜੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠੇ।

ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਨਾ ਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਖਬਰ ਲੀਤੀ। ਲਗਾ ਮਾਂ ਖਬਰ ਜਾਂਦੀ ਜੀਏਹੁ
ਕਿ ਮਾਂ ਹੋਇਆ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਜੇ ਜਾਂ ਹੁਨ ਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਲਿਮਾਂ ਉ। ਨਨਕੀ
ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹਾਂ ਖਬਰ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਬਰ ਲੈਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ
ਜਾਹਾ ਜੇ ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀ ਗਾਂ ਸੇ ਪਿਓ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਮਾਂ ਬੀਬੀ ਨੁਲੈ ਜਾਂ ਇਦੇ ਵੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਂ ਇਨਨ
ਕੁਜੀ ਨਿਮਲਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਸੁਜਿ ਜਮਾਂ ਨੇਹੁ ਕਿ ਮਾਂ ਕੀਤੋ। ਚੀ ਗੋ ਮਾਂ ਭੁਲਿ ਮਾਂ ਕਿਰਤ ਕਾਰ ਛੁਡਿ ਕੇ ਸਿ
ਰਤੇ ਮਾਂ ਗੋ ਛੁਬੀ ਨਿਕੈ ਠੇ। ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਮਲਿ ਮਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਤਾਰਦਾਂ ਗੁਣ ਦਿਤਾਂ ਸੀ। ਸੇ ਅਜ
ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਤੇ ਨੁਦਿਤਾਂ ਸੀ। ਅਸੀ ਹੁਣ ਤੁਹਨੂੰ ਉਡੀਕਦੇ ਸੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਕਹੁ ਮਾਖੁ ਮੇਨਾ। ਤਾਂ
ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਚਲਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਕਿਧਰਿ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ
ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜਿਧਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਅਜੀ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿ
ਮਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਬੀਬੀ ਉਡੀਕਦਾ ਹੋਸ ਨਿ। ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮਾਂ ਖਦੇ ਹੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਚਲਾ। ਮੇਰਿ
ਮਾਂ ਕਰਾਂ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਮਸਕਲ ਬਈ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮਰਦਾਨਾ। ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਲਭੁ ਪਨੰਗ ਹਈ
ਅਤੇ ਜੁਧੇ ਭੰਗ ਮਾਂ ਗੋ ਤਾਂ ਜਾਂ ਹਿਤ ਲਵੈ ਡੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਜਾਂ ਏ ਮਉਖਾਂ ਹੋਇਆ। ਹੁ

ਇਸੇ ਰਿਖੇ ਜਾਂਦਾ ਹੁਇ ਮਨੁ ਤੈ ਜੇਹਾ ਸੈ ਸਾਂ ਰਤੇ ਕਈ ਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਂ ਵਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਨਜੀ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮਰ ੩੭
 ਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਭਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਵ ਜਾਂਈ ਤਾਂ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਆਂ ਧਿ ਆਂ
 ਸਾਂ ਤੈ ਨੁ ਤਾਂ ਰਵਾਂ ਗਾਇ ਤਾਂ ਸੀ ਸੈ ਰਿਖੇ ਪਾਤਿ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਵੇਚਨਾਂ ਹੀ ਧਿ ਆਂ ਜੀ
 ਖੇਰ ਧਿ ਆਂ ਹੈ ਤਿਥਾਈ ਪਾਇ ਆਂ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਨਾ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਂਈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾ
 ਸਿਰ ਬਾਬੁ ਨਾ ਹਾਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਿ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇ ਆਂ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿ ਆਂ ਇ ਆਂ
 ਆਂ ਇ ਕਰ ਕੇਈ ਛਾਂ ਛੀ ਲਗਾਂ ਟੋਲਣਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਹਿ ਕੁ ਮੇਟਾਂ ਹਿ ਕਸ ਪਠਾਂ ਟੋਲੇ ਟਾਂ ਗਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ਮਤਿ ਸ
 ਟੋਲਾਂ ਰਵਾਂ ਬਹੁ ਬਿਦੁ ਜਾਂਇ ਦਾਂ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਉਸਨੁ ਦੁਆਂ ਇਸਲਾਮੁ ਦਿ ਤੇ ਸਾਂ ਤਿਚ ਰਨੁ ਪਠਾਂ ਟੋਲੇ ਟਖ
 ਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਉਸਨੁ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਚਲੁ ਤਾਂ ਈ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਆਂ ਇ ਕੁ ਬੀਦਾਂ ਪਦਾਂ ਇ ਦਾਂ ਤੇ ਨਾ ਸਦਦਾਂ
 ਹੈ ਉਹ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇ ਆਂ ਚਾਂ ਹਦਿ ਚਿ ਆਂ ਇ ਆਂ ਤਾਂ ਲਗਾਂ ਪੁਛਣਾ ਆਂ ਖੁਭਾਂ ਈ ਤੋ ਕਉਣੁ
 ਹੋਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮੇ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ ਫਿ ਰਿਉ ਸੁਪੁਛਾਂ ਭਾਂ ਈ ਤੋ ਰਿਖੇ ਹੈ ਤੇਰਾਂ ਨਾ ਉਕਿ ਆਂ ਹੈ
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮਰਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਮਤਿ ਦੁਤਨੁ ਗਾਂ ਇ ਕੋਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਲਵੀ ਡੀ ਹੈ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਨਾਲਿ ਉਸਨੁ ਲੈ ਕਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਆਂ ਇ ਆਂ ਆਂ ਇ ਬੈਠਾਂ ਉਸਨੁ ਆਂ ਧਿ ਆਂ ਉਸ ਭਾਈ ਦੁਜਾਇ ਰਬ

ਬੁਧਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਹੋਈ ਅੰਗੀ ਜਾਂ ਉਸਤੁਮੇਟੇ ਤਾਰਵਜਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਖੀਖੋਲੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਅੰਦੋ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੇ ਵਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀਦਾ ਹੁਕਮ ਮੀਨਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਲਗਾਵਜਾਂ ਵਣ ਮਰਦਾਨੇ ਅਜੇਹੀ ਤਾਰਵਜਾਈ ਜੇਜੀ ਗੱਲੇ ਦੇ
 ਜਨਾਵਰ ਮਿਰਗ ਬੇਸੁਧੇ ਹੋਇ ਕੇਛਹਿਧਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁਰੀ ਝਿਆਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅ
 ਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇਆਂ ਅੰਖਣ ਲਗਾਜੇ ਮੇ ਤਾਂ ਵਜਾਇ ਨਾਹ ਜਾਂ ਵਣਾਏ ਹੁਮੇਨੁਮ
 ਜਰੈ ਬੀਛੁਤੁ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਛਾਫੀ ਹੈਰਾਨੁ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਮੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਛਾਫੀ ਡਿਠੇ ਮਾਹੇ ਪਰ
 ਏਹੁ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਂ ਜੀਵਾਹੁ ਵਾਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਉਰਕਸਲਾ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਅੰਖਣ ਲਗਾ ਮੇ ਤੇਨੁਖਦਾਇ ਅਲੇਹੀ ਜ
 ਵਣਾਹਾਂ ਜੇਤੁ ਫੁਰਮਾਵੈ ਜੇਈ ਹਉ ਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕੋਈ ਰਬਾ ਬਲੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਤੇ ਬੁਰਾਲਈ ਮੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾ ਬੁਰਮਤੇ
 ਫਰਗਮੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਜਾਂ ਸਭੇ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਰਬਾ ਬੁਰੀ ਮਿਲੇ ਤ
 ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨੀਆਂ ਸਮਾਲੁ ਤਾਂ ਕਰਣ ਬੁਲਾਂ ਨਾਹੀ ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵ

ਦੀ ਹੈ। ਜਾਹਿਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ। ਆਖ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕਾਇ ਕੁਸੁ ਆਲੁ ਕੀ ਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖਾਂ ਜੇ ਨਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ॥ ੩੮ ॥
 ਆਖਾਂ ਜੇ ਮੰਨਿ ਚਿਸਤਾਂ ਆਖੇ। ਜੇ ਇਕ ਰਬਾ ਬੁਲੇ ਦੇ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਠ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਛਾਂ ਛੀ ਕਹਿਅ
 ਜੀਏ ਹੁਰਬਾ ਬੁਰਾਂ ਜਰੁ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਰਿਹਾ ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਭਾਈ ਛਾਂ ਛੀ ਅਸ ਨੁਪ ਹੁਚਿਅ ਤੈ ਦਿਤਾ।
 ਪਰੇ ਹੁ ਅਸ ਤੇ ਕੀ ਮਦਨਾਂ ਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸਿ ਜਾਂ ਇਥਰਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਂ ਨਕੀ ਜੀ ਖਾਢਿ
 ਆਕਿ ਉਠਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਰਿਪਰੇ ਆਇਆਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਅ ਜੀ ਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ। ਮੈਨੁ ਨਨਕ ਜੀ ਤਸ ਤੇ
 ਪਾਸਿ ਭੇਜਿਅ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਰਜਾਂ ਜੀ ਤੇ। ਕਿਉਂ ਅਜੁ ਪਰਸੇ ਸਰੁ ਅਸ ਤੇ ਉਤੇ ਬਹੁ
 ਤੀ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਜੇ ਅਸ ਨੁ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇ ਕੀ ਤੇ। ਆਖਿ ਕਿਉਂ ਭੇਜਿਅ ਰਿਅ ਆਖਿਅ ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਨੁ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ। ਲਗੀ ਪੁਛਣ। ਆਖੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਅ ਜੀ ਪਿਕੁਸੁ ਆਲੁ ਕੀ ਤੇ।
 ਹੈ ਜਾ ਆਖਿਅ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖੇ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਆਖੇ। ਤਬ ਨਨਕੀ ਆਖਿਅ ਧੰਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਡਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਭਾਈ ਨਨਕੁਸੁ ਆਲੁ ਕੀ ਤਾ। ਆਖਾ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰੁ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਅ ਮਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ ਪਿਕੁ
 ਬਾਬੁ ਜਿਤ ਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿਤ ਨੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇਹਿ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਅ ਹਿਕ ਰਿਅ ਜਉ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੁ ਆਖੇ ਮੈਨੁ ਆਪਣੁ ਮੁਹਿ ਦਿਖਾਇ ਜਾਹਿ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਇਕ ਰਿਅ ਆਖਿਅ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕ

ਕੁਜੀਪਸਾਗੁਰੂਜੀਬੇਬੇਜੀਆਂਖਦੀਹੈ। ਇਕਕਿਆਂਸਉਆਂਖੇਤਸੇਉਲੇਦੇਵਾਂਪਰਮੇਨੁਆਖ
 ਏਮੁਹਦਿਖਾਂਇਜਾਦੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਚਲੁਭਾਈਮਰਦਨਾਂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦਾਆਖਿ
 ਆਛੇਰਿਆਂਨਹੀਜਾਂਦਾ। ਨਨਕੀਪਿਛਲੇਜਨਮਭੂਮਿਸ੍ਰੀਭੈਦਾਮਾਂਹੀ। ਅਤੇਤਦਭੂਮਿਸ੍ਰੀਸੇ
 ਵਾਂਬਹੁਤਕਰਦੀਆਂਹੀ। ਚਲੁਭਾਈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕੀਅਤੇਮਰਦਨਾਂਭੂਮਿਦੇਵੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀ
 ਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਅਰੋਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪੀਰਾਦਿਛਾਂਦਿਤੁਆਮਤੇਪੀਰੀਮਰਦਨੇਨੁਪਾਇਦਿਤੀ। ਦੋਵੇ
 ਬੈਠੇ। ਬੈਠਕਰਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਕਿਛੁਆਂਖੀਐ। ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ
 ਜੇਤੁਸਾਂਮੁਹੇਅੰਖੇਮੇਨੁਸੇਈਕਬੂਲਹੈ। ਪਰਹਿਕਮਸਾਤੁਆਂਖਿਆਂਮੰਨੈ। ਤਾਂਅਗੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰ
 ਖਿਆਂਭਲਾਂਬੇਬੇਜੀਜੇਤੁਸੀਆਂਖੇਰੇਸੇਮੰਨਾਂਗਾਂ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ। ਤੁਸੀਫੁਰ
 ਮਾਂਇਸਕਰਿਆਂਕਰੋਨਿਸੀਰਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਮੇਰੇਖਾਂਸਹੀਰਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀ
 ਆਸੀਤੁਸਾਂਡੇਪਾਂਸਿਹੀਹਾਂ। ਜਿਤਵੇਲੇਤੁਸੀਯਾਂਦਿਕਰੋਗੇ। ਤਿਤਵੇਲੇਹਾਂਜਰਹੀਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੇਬੇਨਾਨ
 ਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਮਰਦਨਾਂਤੁਸੀਜਾਇਕਰਖੁਸਕਰੋ। ਜੇਕੁਝ। ਲੁਲਗੇਸੇਮੇਰੇਖਾਂਸੇਲੈਜਾਂਦੋ।
 ਮਰਦਾਂਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਂਗੁਰੂਜੀਕੇਹਾਂਕਹੋਦੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪੁਛੁਭਾਈਮ

ਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਜੀ ਧਾਸੋ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਮਾਂ ਬੇਤੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਲੈ ਆਉ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਮਰ
 ਦਾਨ ਜੇਹੇ ਹੋ ਰੀ ਧੁਸੀ ਮਾਵੈ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਲੈ ਆਉ ਮੁਲ ਦਾ ਸਰਫ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ। ਧਰੇ ਬੇਬੇ ਰਾ ਲੈ ਆਉ
 ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾ ਰ ਜਾਂਦੀ ਜੀ। ਮਰਦਾਨ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਰਸੇਈ ਜੇਹੇ ਜਾਗਾ ਮਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਭੀ ਸਦਿ ਲੈ ਆਉ। ਮਰਦਾਨ ਮੈ ਨੂ ਸਦਾ
 ਇ ਮਾਂ ਮਾਂ ਇ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਮੈ ਨੂ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜਿ ਜਮਾਨ ਤੈ ਨੂ ਨਾਨਕੀ ਮਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਦਾ ਦੀ ਹੋ। ਮੈ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਨੂ ਮਤੇ ਤੈ ਨੂ
 ਮਤੇ ਮੈ ਨੂ ਤੈ ਨੂ ਇ ਸਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿ ਮਾਂ ਹੋ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨ ਮੈ ਤਾਂ ਚਲਿ ਮਾਂ ਸਾਧ ਰਨਾ ਪਰ
 ਭਲਾ ਚਲਾ ਮਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੀ ਜੇਹੇ ਹੋ ਦੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ
 ਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਜਸ ਇ ਕੇ ਗੁਰ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛੁਹਿ ਪਾਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ
 ਤਿ ਮਾਂ ਵੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੀ ਤਾਂ ਸੀ ਜੇ ਰਿਹਾ ਜੇਹੇ ਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਗੋਰ ਬੋਲੇ
 ਮਤੇ ਧੁਸੀ ਮਾਂ ਗੀ। ਮਨੀ ਗੁਰ ਜੀ ਮਾਂ ਸਨੁ ਧੁਸੀ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਾਂ ਤੇ
 ਮਾਂ ਸੀ ਪੈਰਾਂ ਨੁ ਜਾਂ ਦੇਹਾ ਮਾਂ ਸਨੁ ਧੁਸੀ ਮਿਲੇ।

ਕਿਉਰੀਜੋਦੇਹੋ। ਤਾਂਅਰੋਮੈਅਰਦਸਕੀਤੀ। ਗੁਰੂਜੀਅਸਾਂਤਾਂਕਿਆਂਦਿਤਹੈ। ਜੇਅਸੀਤਸਾਂਤੋਰ
ਜੋਦੀਏ। ਅਸੀਤਸਾਂਤੋਪਸੋਜੋਗਮੀਗਿਆਲੋਰਦੇਅਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮੀਗਭਾਂਈ
ਲਾਂਜੋਮੀਰੋਸੋਕਰਤਾਰਪਸੋਦਿਵਾਈਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੈਆਂਖਿਆਂਜੋਗੁਰੂਜੀਮੈਏਹੋਮੀਗਦਾਂਗਾਂਜੋ
ਕਰਤਾਰਚਿਤਿਆਂਦੈ। ਅਤੇਤੇਹੀਚਾਂਲੀਦੇਖਿਕਾਰਿਜੀਉਤਰਮੇਨਾਹੀ। ਸੈਸਾਰਕੋਈਕੁਹਾਂਖ
ਦਾਹੈਕੋਈਕੁਹਾਂਖਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਬਾਲਾਂਤਸਾਂਨਕਰਤਾਰਅੰਤੋਲੁਰਖੇ
ਗਾਂਸੈਸਾਰਪਇਆਂਪ੍ਰਖਮਾਗੇ। ਸੈਸਾਰਸਗਦੀਨਿਆਂਈਹੋ। ਜੀਮੈਖੁਸੀਲੀਤੀਗੁਰੂਜੀਪ
ਸੋਅਪਰਾਂਨੁਦਿਦਾਂਹੋਇਆਂ। ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀ। ਕਾਲੂਨੁਅਤੇਅੰਬੀਬੀਨੁਅਛੇਸਨੇਹੋਦੇਤੇਮ
ਮੈਸਨੇਹੋਲੈਕਰਤਲਵੇਡੀਨੁਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਮਰਦਨੇਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਬਾਂਬਨੁਕੇਜਿਆਂਸਤਾਂ
ਬੇਬੇਨਨਕੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਮਰਦਨਾਂਜਿਤਨੇਤੋਮਿਲੈ। ਤਿਤਨੇਤੋਹਛਾਂਲਿਆਂਦੈ। ਜੋਮੇਰਾਂਤਾਂਈ
ਜੀਮੈਤੇਖੁਸੀਹੋਦੈ। ਜੋਕੁਛਮੁਲੁਲਗੇਸੋਆਂਇਲਏ। ਮਰਦਨੇਉਠਕੇਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਲਗਾਂਮਿਰਾਂਸੀਆਂਦੇਪਰਦੇਲਣਲਗਾਂ। ਜਿਥੇ
ਜਾਏਤਿਥੇਮਿਰਾਂਸੀਅਗੇਏਹੋਆਂਖਨਜੋਆਂਇਆਂਹਈਕੁਰਾਂਹੀਆਂਦਾਂਤੁਮ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਕੋਈ

०४०
 ਮਾਂਦਰਦੇਵੈ ਨਾਂਗੀ। ਕਿਤਨੇਦਿ ਨੁਮਰਦਾਨਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਰਹਿਮਾਂ। ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿ।
 ਇਮਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਤੈਨੁ ਸਭ ਕਿਛੁ
 ਮਲੁਮ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਮਾਂਧੁ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਨਿਸੀਰਾ ਮਾਂਧਣ ਦੀ ਗ
 ਲ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਗਾਦਿ ਚਿਅਾਂਏ। ਅੰਦੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਮਾਂਧੁ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਬਿਅਾਂ
 ਕੀ ਬਕਰਾ ਮਾਂਧਿ ਓਜੁ ਜੀ। ਸੇਸਾਰ ਮਾਂਧਦਾਂ ਹੈ ਮਾਂਏ ਮਾਂਧੀ ਕੁਰਾਂ ਹੀ ਦਾਂਤੁ ਮੁ। ਅਹਿਗ ਲਿਲੋ ਕਮਾਂਧਦੇ
 ਹੈ ਨਿ। ਤੁਮ ਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਦੇਦਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧੈ ਕੋਈ ਰਿਗਾ ਮਾਂਧੈ ਇਮਾਂ ਲਿਅਾਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੇਸਾਰੁ ਏਵੈ ਫੁਖ ਮਾਂਧਦਾਂ ਹੈ। ਸੇਸਾਰੁ ਸਕੇ ਕੁਜੁ ਪਾਇ ਕੇ ਤੁਹਿ ਵਲਿਅਾਂਦ
 ਜੀ। ਤੁਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਟੇ ਲਿਲਿਅਾਂਉ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਮਨੁ ਕੋਈ ਮਿਰਾਂਸੀ ਆਦਰਦੇਦਾਂ ਨਾਂਗੀ
 ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੇਰਾਂ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਨਸੀ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਕੁਝੁ ਮਾਂਧੈ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੀਗਲ ਦੇ ਮੰਗ ਰਿਗਾਂ ਉਜਟਾਂ ਦਾਂਹਈ। ਦੁਹਾਂ ਨਦੀ ਮਾਂਧੈ ਵਿਚਿ। ਇਕੁ ਰ
 ਬਾਬੀ ਉਥੇ ਰਹਦਾਂਹਈ। ਨਾਂਉ ਉਸਦਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਹਿੰਦੂ ਜਦਦੇ ਹੈਈ। ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਜਦੀ ਦਾਂਹਈ। ਤੁਓ
 ਬੇਜਾਇ ਕੇ ਉਸ ਬੇਮੰਗੀ। ਜੇਨ ਦੇਸੀ ਮਾਂਤਾ ਅਸਾ ਤਾਂ ਉਲਈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਲਾਂਗੁਰੂ ਜੀ।

ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਕੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਜਾਨਿ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੋ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਲੇ ਹੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂ ਸੋ ਲੈ ਜਾਂਹਿ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਮਾਂ ਇਅ
ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤ ਨਾਂ ਸਹਰ ਜੀ ਮਿਟੋ ਲਿਖ
ਕਾਂ॥ ਨਹ ਬਨ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਗੁਣ ਦੁਹਿ ਭੇਜ ਦਾ ਹੈ ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੁ ਤਉ ਪਾਂ ਸਿ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਨਕੀ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਖਿ ਸੋ ਦੇਵਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤੁ ਰੁਪ
ਯੇ ਦੇਹਾ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤੁ ਰੁਪ ਯੇ ਕਰੁ ਕੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇਹ ਬਦਿ ਤੋ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਲੈ
ਅਇਅਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਝੁਬ ਜਾਹਿ॥ ਅਤੇ ਝੁਬ ਅੰਊ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
ਤ੍ਰਿਗੁ ਦਿ ਨਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿਅਾਂ॥ ਜਾਇ ਕੁਲ ਗਾਂਟੋ ਲਣਾ॥ ਇਥੇ ਫਿਰਿ ਦਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰੀ ਰਬਾਬੀ
ਕਿਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਹੀ॥ ਦੁਇ ਦਿ ਨਾਂ ਦੁਹਾਂ ਰਹਿਅਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਕਪ ਇਅਾਂ॥ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਏਥੇ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਮੇਰਿ ਸਬੈ ਖੁਛਾਂ॥ ਕਿਸ ਬੇਛੁਛਾਂ॥ ਅਪਣੇ ਦਿਲ ਦਿਚਿ
ਲਗਾਂਗਿ॥ ਏਤੀ ਕਰਣਾ॥ ਮੇਰਿ ਅੰਕਰਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁ ਤਉ ਦਾਂ ਸੁਹੇਇਅਾਂ॥ ਲਗਾਂ ਚਲਣਾ॥ ਬੇ
ਲਹੁ ਭਾਂਈ ਦਾਂ ਹਰਾਗੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫਿਰਿ ਕਰਵੈ ਦੁਹੇਇ ਕੇ ਇਕੁ

ਰਖਤਹੇਨਿਬੈਠਾਂਅੰਇਤਾਂਤੀਜੇਦਿਨੁਫਿਰਦਾਰਬਾਂਬੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਆਇਸਿਲਿਅੰਅੰਇਕਰਿ ੪੧
ਲਗਾਂਅੰਖਣਾਪੁਛਿਓਸਾਰਿਓਭਾਈਤੀਕਿਸਨਟੇਲਦਾਂਹੈਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਕਦੇਖੈਰ
ਬਾਬੀਰਹਦਾਂਹੈਫਿਰਦਾਂਅਤੇਫੇਰੁਸਦੀਦਾਂਹੈਫਿਰਦੇਕਹਿਅੰਤੋਰਾਂਨਾਉਕਿਅੰਹੈਤਿਹੋਦਾ
ਕਉਣੁਹੈਤੋਨੁਭੇਜਿਅੰਕਿਸਹੈਅਤੇਤੋਰਾਂਵਤਨੁਕਉਣੁਹੈਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਮੋਰਾਂਵਤ
ਨੁਗਾਂਇਭੋਏਭੁਟੀਦੀਤਲਵੰਡੀਹੈਨਾਉਮਰਦਾਂਨਾਹੈਭੁਜਿਅੰਨਾਂਨਕਵੇਦੀਫਕੀਗਾਹੁਰ
ਮਰਬਾਬਲੈਣਦਾਂਅੰਏਹਾਂਫਿਰਦੇਅੰਖਿਅੰਫਿਰਦਾਂਫੇਰੁਹਦੇਹਾਂਅਤੇਤੁਹਨੁਨਕਵੇਦੀਮ
ਹੀਥੇਪਾਲਿਅੰਹੈਅਤੇਰਬਾਬੁਹੀਮਿਥੇਹੀਹੈਅਤੇਨਨਕਵੇਦੀਮੇਰਚੋਰਕਣਾਂਯਾਂਰੁਅਸਲ
ਉਹੈਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮਿਨੁਰਬਾਂਬਦੇਹਿਫਿਰਦੇਅੰਖਿਅੰਸੁਇਸਰਦਾਂਨਾਂਲੈਰਬਾਂਬੁ
ਨਜਾਂਈਅੰਫਿਰਦਾਰਬਾਂਬਕਿਥੋਲੈਅੰਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇਜੋਰਬਾਂਬਕੁਦਰਬੁ
ਤੀਹੈਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਮੁਲਕੋਹੈਫਿਰਦੇਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਏਸਰਬਾਂਬਦਾਂਮੁਲਤੈਥੋਨਾਂ
ਹੈਅਤੇਏਸਦਾਂਮੁਲਅਸਲੈਣੁਤੀਨਾਂਹੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਹੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀਭਾਂਈਇਹਕਉਣੁਹੈ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਰਹਿਨਜਕਿਅੰਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਸਦਾਂਮੁਲਤਸਾਲੈਣਕਉਣੁਨਾਹੀਫਿਰ

ਦੇ ਅਖਿਆਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ ਹੁਰਬਾਂ ਬੁਝਾਸਾ ਨੁਕਦਰਤੀ ਹਥ ਅੰਇ ਮਾਂ ਹੈਂ ਅਵਾਂ ਜਇ ਸਦੀ ਏ ਹੁਰ
ਕਲਦੀ ਹੈਂ ਜੋ ਫਿਰਦਾਂ ਏ ਹੁਰਬਾਂ ਬੁਝੇ ਰਸ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਇਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਖੜੀ ਪੈ
ਦੇ ਹੋ ਸੀ ਅੰ ਏ ਹੁਰਬਾਂ ਬੁਝਿ ਸਦੇ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵਣਾਂ ਤਿਉ ਸਾ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵੇਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏ ਸਦਮ
ਲੁਲੈਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਪਰੁ ਤਾਂ ਏ ਚਲੁ ਦੇਖਾਂ ਓਹੋ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੋ ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ
ਆਂ ਜੀ ਚਲੋ ਪਰੁ ਜੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਅਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਹੋ
ਰਸ ਅਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨਾ ਹੀਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂ ਵੇਂ ਜੇ ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੇਜਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜਾਂ ਇੰ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਰ
ਬ ਬੁਝ ਲੈ ਕਰ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆਂ ਬਾਂਟ ਬਣਾਇ ਕੇ ਤਾਂ ਰਵਜਾਂ ਏ ਤਾਂ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲਿਆਇ
ਚੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛੋ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਪੀਨਗੀ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ
ਅਵਾਂ ਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਇਕ ਰਿਅਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰਦਾਂ ਪ੍ਰਬ ਚਲੁ ਫਿ
ਰਦਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅੰਇ ਨਿਕਲੇ ਰਬਾ ਬਾ ਅਗੈ ਰ
ਖਿਆਂ ਦੁਹਾਂ ਮਥਾਂ ਦੇ ਰਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚਿਰੁਲਾਇ ਓ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿ
ਆਂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜਾਂ ਵੇਂ ਅਸਾਂ ਨੁਕਦਰਤੀ ਹੁਰਬਾਂ ਬੁਝੇ ਰਸ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਇਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਖੜੀ ਪੈ

ਕੇਓ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਅਸੀ ਤਾ ਵਡੇ ਪੈਰਾਨੁ ॥ ਜਿਥੇ ਤਉ ਮਨੁ ਭਿਜਿਅੰ ਤਿਥੇ ਤਮੇ ਜਾਂਇ ਕੇ ਦੁਹਰਿਅੰ ४੨
ਦਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਸਰੇ ਦਿਨ ਮੇਰਲੁ ਏਤੈ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਾਂਧਅੰ ਇਮਲਿਅੰ ਏਸਅੰ ਧੇ
ਪੁਛਿਅੰ ॥ ਪੁਛਿ ਕੇਹਕੀ ਕਤਲੀ ਤੀਓ ਜਾ ॥ ਤਾਂ ਰਬਾ ਬੁਕਿ ਤੇ ਵਲੋ ਕਦਿ ਓਜਾ ॥ ਹੋਰ ਹਕੀ ਕਤ ਏਸੇ
ਪਾਂਸੋਲਵੇ ॥ ਬੋਲੋ ਹੁਭਾਂਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਪੁਛਿਅੰ
ਕਿਉ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਣੁ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ॥ ਕਿਉ ਜੀ ਉਹੁ ਦਿਨ ਹੋਤੈ ਨੁ ਦਿਸਰਿਗਾਇਅੰ ਪਰੰ
ਨਨਾ ਬਤੇਲੀ ਦੇ ਪਾਰਿ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਅੰਗੇ ॥ ਦੋਵੇ ਅਸੀ ਭਿਰਾਂ ਉਅੰਗੇ ॥ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਸਾਡੀ ਭੈਣ ਅੰ
ਗੀ ॥ ਅਸੀ ਦੋਵੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜਪਦੇ ਅੰਗੇ ॥ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰਦੀ ਅੰਗੀ ॥ ਅਤੇ ਤਉ ਇ
ਕਦਿਨੁ ਅੰਧਿਅੰ ਦੇ ਖੁਭਾਂਈ ਅਸਾਡੀ ਚਪਧਰਿ ਜਨਮੁ ਹੋਇਅੰ ॥ ਅਸਾਡੀ ਖੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਏਅੰ
ਦਰਦੇ ਦੇ ਨਾਂਗੀ ॥ ਅਤੇ ਭੁਗਤ ਅਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਅੰਗੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਹਨੁ ਅੰਧਿਅੰ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ
ਅੰਧਦਾਂਗੇ ॥ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਅੰ ਕੀਤਾਂਗੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਡੀ ਭੈਣ ਅੰਧਿਅੰ ਭਾਈ ਫਿਕਰੁ ਨਾ ਕ
ਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਪੁਛਿਅੰ ॥ ਅੰਧੁ ਭਾਈ ਤਦਾਂ ਤੇਰਨ ਉਰਿਅੰ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦੇ
ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਭੈਣ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸਦਰੀ ਅੰਗੇ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਨਾਂ ਉਸਦਰ ਅੰਗੇ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਨਾਂ ਉਪਰੇ

ਮਾਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇ ਕਉ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੈ ਮਿਲਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੁਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਏਹੁ
ਰਬਾ ਬੁਝੈ ਨੁਕਿ ਬੋਹਿ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ ਤੁਜਾਂ ਏਹੁ
ਨਾਹੀ। ਮੇਂ ਤੁੰ ਦੇ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਸਿਵਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਂ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਿਉ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਮੇਂ ਤੁੰ ਹੋਰ ਤੁਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਸੇਵਾਂ ਸਤਾਂ ਦਸੀ
ਮੇਂ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰ ਦਾਂ ਮੇਂ ਨੁਮਰ ਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਮੇਂ ਸੇਵਾਂ ਸਤੇ
ਪੁਛ ਦਾਂ ਹੈ। ਸੇਮਰ ਦਾਂ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏਹਾਂ ਮਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਂ ਸੁਕੁ ਕਛੁ ਪਛਿ
ਕਾਹਾਂ ਮਰੇ ਪੁਛ ਦਾਂ ਦੀ ਕਾਂਈ ਰਹੀ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇ ਨੁਪੁਛਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿ
ਰ ਦਾਂ ਤੁੰ ਰਬਾ ਬਦੀ ਪਬਰ ਦੇਹੀ। ਤੇ ਨੁਕਿ ਬੋਹਿ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਾਂ ਦੇ ਪੁਜੀ। ਜ
ਚੇ ਮੇਰ ਬਾਬੁ ਦਜਾਂ ਇਦਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਜੇਤ ਨੇ ਉਤਮ ਜਨਮ ਮਾਂ ਹੈ। ਸੇਸੇ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ।
ਅਤੇ ਪਿਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਮਾਂ ਪਦਾਂ ਸੀ। ਜੇਤੁ ਸੀ ਅਸਾਂ ਨੁਮਾਂ ਹਰ ਵਿਚਿ ਰਹਦੇ ਦੇ ਹੋਰਿ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਿਸ
ਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸਾਂ ਦੇ ਨੁਪੁਰ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਹਰ ਤੇ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤਿਹੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾਂ ਕਾ ਵਿਚਿ ਤ
ਰਦੇ ਹੋਏ ਭਗਤ ਕਰਦੇ ਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਝੈ ਖੇਰੀ ਰਖ ਮਾਂ ਵਦੇ ਮਾਂ ਹੈ। ਤੁੰ ਭਗਤ ਕਰਦਾਂ ਮਾਂ

ਹੋਅਤੇਮੇਭੀਭਗਤਕਰਦਾਅੰਗਾਂਅਤੇਰਬਾਬਦਜਾਵਦਾਅੰਗਾਂਤਾਰਾਭੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ ੪੩
 ਭਾਈਫਿਰਦਾਂਤਦਭੀਇਕਠੇਰਹਦੇਅੰਗੇਅਤੇਪੁਣਭੀਇਕਠੇਰਹੀਐਤਾਂਫੇਰਿਫਿਰਦੇਕ
 ਹਿਅੰਜੀਹੁਣਅਸਾਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮਨਾਂਧੀਅਤੇਤੈਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮੁਐ
 ਏਹੁਰਬਾਬੁਤਸਾਡੀਅਸਾਨਤਅੰਗਾਂਤੁਸਾਨੁਪਹੁਚਾਂਇਦੇਵਣਾਅੰਗਾਂਤੁਸੀਅਪਈਅਮ ੧੨
 ਨਤਲਦੇਫਿਰਦਾਂਕਬਾਬਦੇਕਹਿਦਿਦਾਂਹੋਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਪਣਲਗਾਂਜੀਗੁਰੂਜੀ
 ਜੇਅਪੇਤਾਂਮੇਅੰਗੇਤੈਫੀਦਿਦਾਂਕਹਿਅੰਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਜਾਂਹਮਰਦਾਂਨਾਂਕਹਿ
 ਅੰਓਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਹਮਪਤੈਫੀਨਾਂਲਿਗਇਅੰਮਰਦਾਂਨੇਦੇਖਿਦਿਅੰਧੀਛਲਹੋਇਗ
 ਇਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਮੇਅੰਥਾਭੀਨਾਂਹੀਹੋਇਅੰਮੇਨੁਜਾਂਕੁਕਿਛੁਨਜਰਅੰਦਦਾਹੋ
 ਏਹੁਕਿਅੰਹੋਇਅੰਹੋਰਨੁਹੋਇਰਹਿਅੰਹੋਰਨੁਹੋਇਕੇਗੁਰੂਨਕਜੀਧਾਸਿਅੰਇਅੰ
 ਗੁਰੂਨਕਮਰਦਾਂਨੇਨਹਸਕਰਪੁਛਣਲਗਾਂਅੰਥਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਬੇਤੈਫੀਦਿਦਾਂਕਰਅੰਇ
 ਓਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਓਹੁਤੈਮੇਖੋਛਲਹੋਇਗਇਅੰਮੇਨੁਰਿਸਅੰਦੋਰਹਿਗਇਅੰ
 ਤਗੁਰੂਨਕਜੀਅਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਓਹੁਇਨਾਂਗਲਾਂਥੋਪਕਫਿਰਦੇਹੈਨਾਅਸਾਂਹੀਨੁਕ

ਰਤਾਂ ਰਜਾਂ ਹਰ ਕਰਣਾ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਹ ਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬਦਲ
ਇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਚਬਾਂ ਬਹੁ ਲੀਤਾਂ ਲਗਾਂ ਥਾਟੁ ਬਣਾਂ ਵਣਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰ
ਦਾਨਾਂ ਮਾਂ ਪੇਰੀ ਬਣ ਜਾਂ ਸੀ ਪ੍ਰਬੋਧੇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕੁਮਾਰੀ ਨਿਮਾਂ ਮਾਂ ਪੇਰੀ ਥਾਟੁ ਬਣਿ ਗਇਆ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਲਗਾਂ ਤਾਂ ਰਬ ਜਾਂ ਵਣਾਂ॥ ਤਾਂ ਵਿਚੇ ਏਹਾਂ ਮਦਾ ਜਨਿ ਕਲੀ॥ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਬੀਦਾਂ ਤੇਰਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਂ ਧੀਲ ਗਿਗਈ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਏਹੇ
ਦੇਹੀ ਹੋਇ ਗਇਆਂ॥ ਦੁਇਰਾ ਤੀ ਅਤੇ ਦੁਇਰਿ ਨ ਸਮਾਂ ਪਲ ਗੀਰਹੀ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬ
ਬੁਛੁਰੁ ਦਿਤਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਹੁ ਖਲ ਗੀਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ
ਜੀਉ ਭੁਟਕਿਆ॥ ਅਤੇ ਛੁਰੁ ਤੀ ਸਕੇਰਾ॥ ਏਹ ਜੀ ਵਿਚਿ ਦੀ ਚਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਕਦੇ ਜਾਂ ਗੇਤਾਂ ਮੇਰਿ
ਦਾਂ ਲਵਾਂ॥ ਜਾਂ ਤੀ ਸਗਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲ ਕਾਂ ਲਾਹੀਆਂ॥ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ॥ ਕਿਉ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਆ ਪਬਰਹਈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਦੁਖ ਭੂਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ॥
ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਤੀ ਤਾਂ ਦੁਰਿ ਨਾਂ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਤਾਂ ਓਹੋ ਹੋਇ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਾਸੀ॥ ਅਸਾਂ ਡੀਕ ਬੀ
ਮਤਾ॥ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰਿ ਬੋਲੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਪਾਂ ਸੇਹੋ

ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ। ਜੇ ਤਾਂ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸਾ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਖਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ। ਇਕੇ ਤਾਂ ਅੰਧ ਜੇ ਹਾਂ ਕਰਾ। ਇਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਇਲਾਂ ਜੁ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ। ਏਹ ਦੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਤਾ ਰਪਾਂ ਸਿਰੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ ਜੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਹੀ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੀ ਕਟਈ। ਅਗੇ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹਾ। ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰ ਸੀ
 ਹਉ ਜਾਂਦਾ ਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕਹਿਅੰ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝੈ ਬੀ। ਜੀ ਨੁ ਸਉ ਪਜਾਂਹਾ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬੁਲੈ ਕ
 ਰਿਬੈ ਬੈਨ ਨ ਕੀ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ। ਇਅੰ ਬੈਬੈਨ ਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਰੁ ਪਇਅੰ ਬੈਬੈਲ ਗੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਪੁਛਣਾ।
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝਿ ਤਨੇ ਤੋਂ ਹੋਇਅੰ। ਅਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨੇ ਮਾਇਓ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਕਿਥੈ ਛੁਡਿਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰ ਬੈਬੈ ਜੀਓ ਤਾਂ ਸਾਧੁ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਕਾਈ ਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੈਦੇ ਅਸਾਂ ਨੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀ ਨਾਂ ਕਰੀ ਪਾਂ ਸੋ ਦਿਦਲੈ ਅ
 ਏਅੰ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਸਾਨੁ ਦਿਦਾਂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਹਿਅੰ ਪੈਸ ਜੁ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝੈ ਬੈਬੈ ਜੀ ਨੁ ਸਉ
 ਪਜਾਂਹਾ। ਤਾਂ ਬੈਬੈਨ ਨ ਕੀ ਜੀਦਾ ਬੈਰਾਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਅੰ ਸੋ ਕਿਥੈ ਉਥੈ ਮੇਏ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਲਸਾਂ ਲਉਡੀ
 ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਂ ਅੰਧੇ। ਅਤੇ ਅਖੀ ਪ੍ਰਏ। ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੋਹੁ ਦਿਅੰ ਪ੍ਰਗਇਅੰ। ਭਈਅੰ ਜੇ ਰਾਂ ਮਾਂ

ਇਆਂ ਜੈਰਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਹੋਇ ਗਏ ਆਂ ਲਗਾਂ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ ਨੀ ਤੁਲਸਾਂ ਆ
ਜੁਬ ਹੁਇ ਤਨਾਂ ਦੁਨੁ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈਂ ਕਿਆਂ ਹੈਂ ਤੁਲਸਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਠਾਂ ਕਰ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੈਰਾਂ ਗੁਰਦੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਬਹੁ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਹੁਕਮ
ਬੀਬਾ ਹਰਨਾਂ ਹੀ ਜਿਸ ਵਜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਸੁਰਤ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹੋ ਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਿਤੇ
ਖਵਿਚਿਆਂ ਦੋ ਜੋ ਸੁਰਤ ਦੇ ਸੋ ਅਸੀ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੈਂ ਸਿਤੇ ਖਵਿਚਿ
ਆਂ ਹੀ ਤੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹੈ ਗਾਂ ਕੁਈ ਪਰ ਚਿਆਂ ਰਹੈ ਗਾਂ ਸੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ ਓਹੁ ਉਦਾਂ ਸੁਹੇਇ ਜਾਂ ਵੈ ਗਾਂ ਜੈਰਾਂ ਮਥੇ ਲਿਆਂ ਬਹੁ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ
ਜੇ ਤੁਸੀ ਭਟਕੋ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪਦੇ ਸਦੇ ਸੋ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਂ ਪੈ ਗੀ ਭਟਕਣ ਲਗੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਤੇ ਹੀ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿ ਆਂ ਨਾਂ ਕਰ ਆਂ ਪੈ ਗੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੈ ਤੁਸੀ ਜੀ ਉਤੇ ਖਤਰਾਂ ਨਾਂ ਕੋਰੇ
ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹਦਾਂ ਹੋ ਤਿਉ ਰਖੋ ਅਸੀ ਬਹੁ ਤੁਰਾਂ ਜੀ ਆਂ ਹੋ ਨਾਂ ਕੀ ਜੀ
ਬੋਲੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਕਹੇ ਜੈਰਾਂ ਮਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁਕਿਉ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿ
ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿਉ ਸਦਾਂ ਬਹੁ ਤੁਪਿਆਂ ਰਹੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਕੁਯਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆਂ ਕਰਾਂ ਉ

ਸਤਾਈਆਸਾਧਿਲਗਾਈਹੈ। ਤਾਂਪਲਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੇਕਿਸੇਸਹਰਦਿਚਿਹੈਤਾਂਪਤਰਾਂਨਹੈ। ਉ
ਜਾਂਕੁਦਿਚਿਖਤਰਾਂਹਦਹੈ। ਜੇਰਾਂਮਕਹਿਅੰਰੋਟੀਕਪਰੇਦੇਦੁਸਤੇਕਪਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਰੋਟੀਕਪ
ਰਾਂਇਥੇਮਜੁਦਹੈ। ਅਤੇਕੁਲਾਂਕੋਈਦਿਨਨਕਰਜੀਨਲੁਗਮਚਾਨਕਰਗਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲਿ
ਨਜਗਿਅੰਦਦੀਹੈ। ਜੇਨਾਨਕਸੀਨਾਲਿਪਹੁਚਕਉਦੁਸਕਦਾਂਹੈ। ਪਰਕੁਲਾਂਜਿਚਰੁਆਪਦੇਲੇ
ਕੁਝਹੋਇਆਂਦੈ। ਤਿਚਕੁਕੁਝਕਰਦਾਂਨਾਂਨਕੀਅਤੇਜੇਰਾਂਮਦੁਹਾਂਮਰਦਾਂਨੇਨੁਆਂਖਿਆਂਕੁਲ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਜੇਤਾਂਇਸਸਹਰਦਿਚਿਹੈ। ਤਾਂਦੁਇਦਖਤਰਾਂਜੇਈਜੇਦਜਾਂਦੈ। ਅਤੇਜੇਕੁਈਦੁਰ
ਤੇਜਾਂਗਤਾਂਖਰਚੀਰੋਕਲੈਜਾਂਦੈ। ਇਤਗਲਮਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿ
ਆਂਕੁਲਾਂਕੁਲਾਂਜੀਜੇਤੁਸੀਆਂਖੋਗੇਜੇਈਕਰਾਂਗਾਂ। ਅਤੇਨਾਨਕੀਭੀਖੁਸੀਹੋਈ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਤੀ
ਰਖਿਆਂ। ਅਤੇਪਰਸਾਂਦਖਦਾਂਇਆਂ। ਜਾਂਕੁਲਕੁਰੇਇਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਕੁਲਾਂਜੀਮੇਜ
ਦਾਂਹਾਂ। ਜੇਰਾਂਮਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਗੋਈਜੇਦਜਾਂਹਾਂ। ਅਤੇਕੁਝਖਰਚਲੈਜਾਂਹਾਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂ
ਕੁਲਾਂਜੀ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਜੇਈਜਿਵਾਂਈ। ਅਤੇਜੇਰਾਂਮਆਂਪਏਗਲਦਾਂਜੇਤਾਂਬੁਚਕੇਦਿਚੋਕਛਕੇ
ਮਰਦਾਂਨੇਦੇਗਲਪਾਂਇਆਂ। ਅਤੇਆਂਖਿਓਸਬਹੁਜੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਕੁਝਖਰਚੀਭੀਦੇਵੈ। ਤਾਂ

ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇਤੁ ਜੀਅ ਖੋਜੇ ਦੇਵਾਂ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਅ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਂਡੀ ਦਿਲ ਵਿਚਿ
ਆਵਦੀ ਹੋ ਜੇ ਦੇਵਾਂ ਮੇ ਬਹੁਤਰ ਜੀ ਹਾਂ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਹਥ ਦਿਤੇ ॥ ਅ
ਤੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖੋਜੇ ਮੇ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਵੇ ॥ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਜੇ ਨ੍ਰੰਗ ਲਪਾਇ
ਅਮਰ ਤੇਵੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਲੈ ਕਰਨ ਨ ਕੋ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿਅ ਇਅਾਂ ਮਾਇ ਕਰਮ ਥਾਂ ਦੇ ਕਿਓ ਜਾਗੁ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅਮਰਦਾ ਨਾਂ ਰਬਾ ਪੁਟੇ ਰਿਕਿਉ ਲਿਅਾਂ ਇਓ ਮਰਦਾ ਨਾਂ ਕਹਿਅ ਜੀ ਬੇਬੇ
ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗਾ ਕੀਤਾ ॥ ਭੁਯਾ ਜੇਰਾ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਉਸ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾਂ ਸਾਂ ਕੀਤਾ ॥ ਮੇ ਨੁਆਂ ਖਲ
ਗੇਤੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਜਾਂ ਹਨਾ ਹੀ ॥ ਮੇ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਭੁਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੇਰਾ ਮਾਂ ਖਲ
ਜੇ ਨ੍ਰੰਪਾਇਅਾਂ ਅਤੇ ਵੀ ਹਰ ਪੰਥੇ ਖਰਚੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮਾਂ ਖਲ ਗੇ ਨਿਚਰੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ
ਹੋ ॥ ਦੇਵਖਤ ਪਰਸਾਦੁ ਜੇ ਦੁਜਾਂ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਖਰਚੀ ਮਾਂ ਖਲ ਪਾਂ ਸਿਰਖੇ ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਕਹਿਅ ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਲ ਜੇ ਮੇ ਨੁਆਂ ਖਲ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਮਰਦਾ
ਨਾਂ ਏਹੁ ਕਿਅਾਂ ਕੀਤੇ ਅੰਤੁ ਮਹੇ ਇਗਾਇਓ ॥ ਮੇਰੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰੀਚੇ ਦੁਪਾਲਣਾ ਪਇਅਾਂ ॥
ਏਹੁ ਤੇ ਕਿਅਾਂ ਕਰਮਾਂ ਏਓ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਉਨਾਂ ਮੇ ਨੁਆਂ ਪੇਯੀ ਖਸ

ਹੋਇਕਰਦਿਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਂਹਮਰਦਾਨਾਏਹਰੁਪੰਥੇਫੇਰਿਦੇਆਉ। ਅਤੇ
 ਜੋਕੁੰਤੈਨਾਮੁਬਾਂਹੁਹੈ। ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਨਜਰਕਰਤਾਰਭਿਪਰਰਖੀਅੰਬਾਬੇਦੇਦੀਆਂਸਾਦਿਚਿਅ
 ਓਗਣਬੰਡੁਹੈ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਆਂਸਾਦਿਚਿਸੀਤੋਖੁਹੋਦਾਂਹੈ। ਜਾਂਹਫੇਰਦੇਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਧਿਆਂਜੀਤੂਭੀਚਲੁਫੇਰਦੇਹਾ। ਅਤੇਬੇਬੇਜੀਨੂਦਰਸਨੁਦੇਹਿ। ਏਤਣਾਂਤੇਰੇਦਰਸਨਨੁਤ
 ਰਫਦੀਹੈ। ਤਿਏਤਾਂਚਿਤਕਰੋਰੁਨਾਕਰਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਂਧਿਆਂਤੁਲਾਂਤੁੰਈਮਰਦਾਨਾਂਤੋਰ
 ਆਂਧਿਆਂਫੇਰਦਾਨਾਂਹੀ। ਅਸਾਂਤੇਰੇਨਾਂਲਿਕੀਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪਾਂਸਿਲ
 ਆਇਆਂ। ਤੁਲਸਾਂਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਮਾਂਦਦਾਂਤਿਠਾਂ। ਦਊਵਚਲੀ। ਜਾਂਏਕੇਆਂਖਣਲਗੀ।
 ਬਹੁਜੀਤਸਾਂਤਾਂਤੁੰਈਜੀਆਂਇਆਂਹੈ। ਬੇਬੇਆਂਧਿਆਂਤੂਭੀਹੈ। ਤੁਲਸਾਂਕਹਿਆਂਬਹੁਜੀਮੇਰੀਮ
 ਜਾਲਹੈ। ਮੇਤਸਾਂਤੇਅਗੇਤੂਭੇਲਾਂ। ਤਿਚਰਾਨੁਆਂਇਉਪਰਿਚਰੇ। ਵੇਦੇਗੁਰੂਨਾਨਕਭੀਅਤੇਮਰ
 ਦਾਨਾਂਭੀ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਦਾਮਥਾਦੁ
 ਹਾਂਹਥਾਂਤੇਲੀਤਾਂ। ਆਂਖਣਲਗਾਂਬੇਬੇਜੀਮੇਏਸੇਵਾਂਸਤੇਤੇਰੇਪਾਂਸਨਾਹੀਆਂਦਦਾਂਜੇਤੂਪੈਰਾਂਨੁਦਊਰਦ
 ਹੈ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀਹੈ। ਮੇਰਾਂਤੇਰਾਂਤੇਤੇਦੁਆਖੁਰਸਨਬੀਧੁਹੋਦਾਂਆਂਇਆਂਹੈ। ਅਤੇਹੁਣਕਾਲਿ

ਜੁਗਾਵਿਚਿਭੀਹੋਇਆਹੈ। ਜੇਹੋ ਅਸੀਤੇਹੀਤੁਹੈ। ਏਹੁਅਸਾਡੁਵਡਾਅਉਗਏਹੈ। ਜੇਤੁ
ਅਸਾਡੇਪੈਰਾਨੁਵਉਰਦੀਹੈ। ਤੁਏਵੈਜਾਣਜੇਮੇਸਚੁਅਖਦਾਹਾਤਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਅਖਿਅ
ਕੁਲਾਭਾਈਜੀ। ਜਿਉਤਸੀਰਾਜੀਹੋਵੇਗੇਮੇਤਿਵੇਕਰਾਗੀ। ਪਰਤੁਸੀਮੇਨਦਰਸਨੁਦਿਤਕਰੇ।
ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਖਿਅ। ਬੇਬੇਜੀਜਿਸਦਖਤੁਤਸੀਯਾਦਿਕਰੇਗੇ। ਅਸੀਤਸਾਡੇਪਾਸਹੀਅ
ਹੈ। ਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਖਿਅ। ਲਿਅਉਮਰਦਾਨਾਰਪਯੇ। ਬੇਬੇਜੀਨੁਦੇਹਾਤਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀ
ਬੋਲੀ। ਭਾਈਜੀਏਸਤਮੰਗਨਾਹੀ। ਅਸਾਅਪੇਹੀਦਿਤੇਆਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਾਅਖਿਅਬੇਬੇ
ਜੀਤੁਸੀਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਪਾਸਜਓਪਛਤੋ। ਤੁੰਪਰਮੇਸਰਦੀਭਗਤਈਹੈ। ਅਤੇਦੁਹੀਹੈ। ਵਰਿਅ
ਦਾਅਖਿਅਪਰਮੇਸਰੁਸੁਣਦਾਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਨਾਨਕੀਜੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਜਾਣਦੇਹੋਵੇਗੇਜੇਭਿਰ
ਉਜਾਣਦੀਹੈ। ਮੇਭਿਰਾਉਨਾਹੀਜਾਣਦੀ। ਮੇਪਰਮੇਸਰੁਹੀਕਹਿਜਾਣਦੀਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
ਅਖਿਅ। ਬੇਬੇਜੀਮਹਾਅਖਦੀਨਾਹੀ। ਏਹੁਰੁਪਯੇਤੁਸੀਲੇਹਾ। ਅਤੇਇਕੁਅਸਾਡੁਵਡਾ
ਨਮੰਨੇਤਾਂਅਸੀਅਖਿਅ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਅਖਿਅ। ਭਾਈਜੀਤੁਸੀਨਿਸੀਗਾਅਪਾਮਲਾਜਾਕੇ
ਈਨਾਕਰੇ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਖਿਅ। ਬੇਬੇਜੀਜੇਕਦੇਸਰਦਾਨਾਅਗਪਿਛੇਆਵੈ। ਅਸੀਹੋ

ਵੀਭਾਂਵੇ ਨਹੀਂ ਈਏ। ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਲੀ ਨਾਹੀ ਛੁਡਣਾ। ਤੂੰ ਭੀ ਵੇਦੀਆਂ ਦੀ ਅੰਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾਏ
 ਸਨਾਂ ਲਿਵਚਨੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾ ਖੁਸੀ ਕਰਾ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਭੁਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਸੀਂ ਗਏ ਸੁਮ ਦੇ ਹੀ ਭਲੇ
 ਆਂਹੇ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਆਂਖ ਆਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਏ ਥੋਡਿ ਰਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੀ ਮੰਨੁ ਵਡਾਂ ਧਿਰਿ ਦਾਂਸ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਭਾਵੈ ਕਦੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ। ਓਦਰ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦੁਰਿ ਜਾਵੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਓਦਰਿ ਜਾਂ
 ਵਾਂਗੀ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇਹੋ ਵੇਗੀ ਸੇ ਕਰੇ ਗੇ। ਮੈਂ ਰਾਂਦੁ ਸੁਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਤ ਰਜਾਂ ਰਖੋ। ਜਿਤ ਦੇ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਆਂਦਿ ਕਰੇ ਗੇ ਤਿਤੁ ਵੇਲੇ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
 ਆਂਇ ਹਾਂ ਜਰੁ ਹੋਵਾਂ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ। ਭਲਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ। ਅਸਾਂ ਤੁੰ ਮੋਹੁ ਤੇ ਨਚਲੇ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂਖ ਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੋਹੁ ਤੇ ਰਿਐਂ ਜੀ ਲੋੜੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਗਖਿ ਅਨਾਂ ਹੀ ਬਣਦਾਂ। ਰੁਪੀਐ ਦੇ ਕਰਿ
 ਦੇਵੇ ਵਿਦਿ ਆਂ ਹੋਇ ਗਏ। ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਰਿਨਿ ਕਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਛਿ ਆਂ। ਅਖੁ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਕ੍ਰਿਪਰੁ ਚਲਦਾਂ ਹੈ। ਅਰਦਾਨੇ ਆਂਖ ਆਂ ਜੀ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਐਂ ਜਾਣਾਂ। ਮਗਾਂ ਤੇ ਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਾਂ ਮੇਰਾਂ। ਜਿਧ
 ਰਿਜਾਣੇ ਤਿਧ ਰਿਚਲਾ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਂਧਲਾ ਲੋੜਿ ਖਾਣੇ
 ਏ ਮਨਾਂ ਵਧ ਦੇ ਪਰਗਏ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਉਸ ਦਾਂ ਦਰਸਨੁ ਕਰੇ ਜਾਂ ਵੀ ਏ ਗਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ

॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰੋ ਚਲੇ ॥ ਸਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦਿ ਚਿਲ ਲੋ ਦੇ ਪਰਿ ਆਂ ਇਵ
 ਹੋ ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਿਲੇ ਬੈਠਾਂ ਪੜਦਾਂ ਆਂ ਗਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਇਕਤ ਪਾਂ ਜੇਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਗਲ ਜੀਵੇ
 ਸੁ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਮੇਟਾਂ ਨਾਂ ਲਿਐ ਸੁ ॥ ਲਾਲੋ ਅਗੇ ਓਠ ਪੜਾਂ ਹੋਇ ਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂ ਪਿਆ ਆਂ ਬੈਠਾਂ
 ਈ ਲਾਲੋ ਕਿਰਤ ਕਰੁ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੈਠ ਕਰੁ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ ॥ ਜੀ ਮੇ ਮਹਰਮ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਆਂ ਪੁਣ ਆਂ
 ਪੁਜਾਂ ਹਰ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਆਂ ਹੋ ॥ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੋਲਿ
 ਆਂ ਜੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁਭੇ ਸੀ ਸਾਂਹ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਤੁਸੀ ਮਲੀ ਮਾਛੇ ਡਿਏ ਹੁ ॥ ਤੁਸੀ ਭੁਲੇ ਲੋ ਕਨ ਜਰਿ ਆਂ ਵਧੇ
 ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਸਾਂਖੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ॥ ਜੇਕੋ ਈ ਅਜਾਂਦ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਆਂ ਖੀ ਮੇ ॥ ਜਾਂਦੇ ਬੁਝਦੇ ਨੁਕਿ ਆਂ ਆਂ ਖੀ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੋਲਿ ਆਂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ
 ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥ ਪਰੁ ਜੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਸਾਂਧ ਪ੍ਰਗਟਿ ਆਂ ਹੋ ॥ ਸੋ ਡਿਠਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਪਰ ਓਹੋ ਤੁਮੇ ਨੁਨ
 ਜਰ ਆਂ ਵਧੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਫਿਰਿ ਪੁਛੁਣਾਂ ਕਿਉ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲ
 ਲੋ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਅਸਾਂਡੀ ਕਚੀ ਮਤ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਕਿ ਆਂ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਏਹੁ
 ਚੀ ਮਤ ਵਾਂ ਲੇ ਨਾਂ ਹੀ ਆਂ ਖੀ ਦੋ ॥ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਪੁਛਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂਡਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ

ਨਾਂਬੇਲਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਇਸਦਾਂਉਂਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਤੋਰਨਾਂਉਕਿਅੰ
 ਹੈ॥ਮੇਰਾਂਉਮਰਦਨਾਂਮਿਰਾਂਸੀਹੈ॥ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਤੁਅੰਧਣਾਂਉਕਿਉਨ੍ਹੋਦੇ
 ਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਸਰਦਾਂਨੇਦਸਿਅੰਕਿਉ॥ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀ
 ਅੰਧਣਾਂਉਦਸਿਅੰਕੋਈਧਾਂਧੁਤਾਂਹੀਹੈਦਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਅੰਹਸਿਕਰਿਅੰਧਿਉਸਤ੍ਰਾਈ
 ਲਲੇਮੇਰਾਂਉਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤਾਂਤ੍ਰਾਈਲਲੇਪਰਾਂਤੇਦਹਿਪਾਇਅੰਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ
 ਤ੍ਰਾਈਲਲੇਜੀਅਸਾਂਤਾਂਤੁਸਾਂਤ੍ਰਾਈਹੋਬਚਨੁਅੰਹਾਂਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅਗੇਛੇਰਦੀਨਾ
 ਹੀ॥ਅੰਦਰਦੀਅੰਦਰੋਰਥਈ॥ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਕਹਿਅੰਜੀਤੁਸੀਕਿਉਹਸੇ॥
 ਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਲੇਕਿਵੇਛੁਪੇਭੀਰਹੀਏ॥ਏਹਗਲਛਪੀਨਾਂਹੀਰਹਦੀ
 ਤਾਂਠਿਰਿਤ੍ਰਾਈਲਲੇਅੰਧਿਅੰਰਜਾਂਇਤੁਸਾਂਤ੍ਰੀ॥ਅਸੀਕਿਅੰਅੰਧੀਮੇ॥ਏਹਗਲਕਰਿਕੇਤ੍ਰਾਈ
 ਲਲੇਗੋਈਦੇਅੰਹਰੋਇਅੰਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਗੁਰੂਜੀਨੁਪੁਛਿਅੰਏਹਤ੍ਰਾਈਲ
 ਲੇਪਰਾਂਤਨੁਪਰਥਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਸਰਦਾਂਨਾਂਏਹਅੰਤੇਓਹਅੰਤੇਅਸੀਤੁਸੀਕਿ
 ਤਨੇਜਗਾਇਕਠੇਹੋਏਅੰਹੋ॥ਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਏਅਸਾਂਤਾਂਸੁਇਅੰਹੋਪੁਰਨਪੁ

ਰਖਵਤਜਨਮਨਾਹੀਅਵਦੋਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਜੇਅਵਤਾਂਦੀਪੁਜਾ
ਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਸੋਭਾਂਦੈਕੇਹਾਂਭੁਗਤੁਹੋਵੈਤਾਂਠਿਰਿਜਨਮਅਵਦਾਂਹੈ।ਅਤੇਜੇਨਿਰਗੁਣੀਭੀਹੋਵੈ
ਅਤੇਬਾਂਛਾਂਕਾਂਈਉਠੇਪਰਮੇਸਰਬਿਨਾਂਤਾਂਭੀਜਨਮ।ਲਿਅਵਦੀਹੈ।ਅਤੇਜੇਹਿਕਨਿਰੰਕਾਰਹੀ
ਬਾਂਛਨਾਂਸਮਾਂਵਦੀਹੈ।ਨਿਰੰਕਾਰੀਜੇਹੈਨਿਨਿਰੰਕਾਰਹੀਦੀਬਾਂਛਨਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਉਨਾਂਅਤੇਨਿ
ਰੰਕਾਰਦਿਚਿਕ੍ਰੇਦੁਕਛੁਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅਵਤਾਂਦਾਂਸਿਮਰਨੁਕਰੇਅਤੇਬਾਂਛਨਾਂਕਾਂਈਨਾਂਕਰੇ।
ਤਾਂਭੀਚਉਰਾਂਸੀਭੁਰੇਗਾਂ।ਅਰਦਾਨਾਂਏਹਵਚਨੁਸਤਿਪਰਤੀਤਿਕਰਜਾਣੇ।ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
ਅੰਸਤਿਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਕਹਿਦੇਹੋਸੋਸਚੁਕਰਦੇਹੋ।ਤਿਚਰੁਤੋਵੀਭਾਈਲਾਲੇਗਜੇਈਤ
ਯਾਰੁਕਰਕੇਸਦਣਾਅੰਇਅੰ।ਚਲੇਗੁਰੂਜੀਪਰਸਾਦੁਤਯਾਰੁਹੋਏਅੰ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਲਾਲੇਇਥੇਹੀਲੇਅੰਉ।ਤੁਭਾਈਲਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਡੇਗਲਜੀ
ਦੂਹੈਗਾਂ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰ।ਭਾਈਲਾਲੇਜਿਤਨੀਧਰਤੀਤਿਤਨਾਂਚਉਕਾਂਹੈ।ਭਾਈ
ਲਾਲੇਪਰਸਾਦੁਮੰਗੇਅੰ।ਹਿਰਖਿਅੰ।ਜਾਂਅਰਦਾਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇ।ਜੇਲਹਤੁਰੇਦੀਅੰ
ਰੋਟੀਅੰ।ਅਤੇਸਰਦੇਸਾਂਗਦੀਪਿਨੀ।ਅਰਦਾਨੇਦੇਜੀਦਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਂਦੀ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਨਕਅੰਤਰਜਾਮੀਆਹਾਂਤਾਰਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂਮਰਦਾਨਾਂਅੰਖਿ ੪੮
 ਆਂਸੁਖਜੀਤਾਰਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਧਾਂਦੇਗਾਂਤਾਂਜਾਏਗਾਂਤਾਂਮਰਦਾਨੇਟਕੁਭੈਨਕਰ
 ਮੁਹਿਧਾਂਇਆਂਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਂਸੁੰਦੁਆਂਇਆਂਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਦੇਹਥਬਰਾ
 ਪਰਸਾਂਦਦੀਕੇਹਾਂਕਹੈਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਕੇਹੁਤਾਂਸੁੰਦਲਿਵੇਲਾਂਦਾਂਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਤੁਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈਤਉਪਰਸਾਂਦਵਲਦੇਖਣਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
 ਆਂਭਾਂਈਲਾਲੇਕੋਈਅੰਮ੍ਰਿਤਜੇਅੰਖੀਦਾਂਹੈਜੇਇਸਪ੍ਰਸਾਦਿਵਿਚਿਤਉਪਾਇਆਂਹੈਤਾਂਭਾਂ
 ਈਲਾਲੇਮਥਾਂਟੇਕਿਆਂਅੰਖਿਓਸੁਜੀਅਜੁਤੈਮਨੁਨਿਹਾਂਲੁਕੀਤਾਂਅਤੇਮੇਰੇਜਨਮਜਨਮਦੀ
 ਮੇਲੁਲਾਂਹੀਆਂਭਾਂਈਲਾਲੇਜੀਏਉਕਹਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਮੇਨਿਹਾਂਲੁਹੋਇਆਂਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਅੰਖੁਮਰਦਾਨਾਂਹੁਣਕਿਧਰਚਲਦਾਂਹੈਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਂਜੀਜਿਧ
 ਰਤਹਾਂਡੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਾਂਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਅੰਖੇਸੋਕਰੀਏਮਰਦਾਨੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਮੇਨਾਂਹੀਅੰਖਿਸਕਦਾਂਪਰਜੀਏਸੁਧਰਤੀਅਸਾਤਾਂਨਿਦਬਹੁਤਹੋਦਾਂਹੈਤਾਂਗੁਰਨਾ
 ਨਕਕਹਿਆਂਦੇਖੁਮਰਦਾਨਾਂਤਿਨਦਿਨਅਸੀਭਾਂਈਲਾਲੇਦੇਖਰਿਰਹੇਆਂਹੈਅਤੇਮਨੁਸੁ

ਪ੍ਰਸੰਨਗਰਿਆਂਗੋ। ਹੁਇਭਾਈਲਾਲੇਬੋਦਿਦਾਲੀਚੇ। ਅਤੇਏਥੇਦੁਪਣਾਂਦੁਪਾਓਇਪਓਦਾਹੈ।
ਅਸੀਫਕੀਰਆਂਗੋ। ਅਸਾਂਕਿਸੇਨਾਂਲਿਪਰੇਜਨਨਾਂਹੀ। ਅਸਾਂਡੀਜਿਥੇਸਾਂਧਮੁਰਤਿਹੋਵੈ। ਰੰਗ।
ਤਿਥੇਅਸਾਂਡੀਰਹਤਲੇਹੀਦੀਹੈ। ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਂਜੀਮੇਰੇਮਨਦੀਬਝੀਆਂ। ਜਿਸਗਲੀ
ਕਚੇਆਂਇਨਿਕਲਦੇਆਂਗੋ। ਸੋਈਅਸਾਂਨੁਆਂਖਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਆਏਨੀਕਰਾਂਹੀ। ਅਤੇਤੇਰੀ
ਤੂਹੀਜਾਂਦਾ। ਪਰਅਸੀਤਾਂਦੁਖਜਾਂਦੇਅਸਾਂ। ਪਰਭਾਂਤਿਹੋਈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਭਾਈਲਾਲੇਨੁ
ਆਂਖਿਆਂਗੁਈਲਾਲੇਤੈਨੁਕਰਤਾਂਗਚਿਤਿਆਵੈ। ਅਸਾਂਨੁਪੁਸੀਕਰੁ। ਅਸੀਹੁਇਗਮਦੇਨੁ
ਮਦੇਖਲੀਏਗੇ। ਤਾਂਗੁਈਲਾਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀ। ਗੁਰੂਜੀਆਂਸਾਂਹਿਚਮਦਗਿਆਂਕੀਪਈ। ਤੇ
ਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਂਗੁਈਲਾਲੇਜੀਤੁਸਾਂਹਿਚਿਅਵਗਿਆਂਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਪਰਅਸਾਂਧਾਂਸੀ
ਸਰੁਦੁਖਦਾਂਹੈ। ਗੁਈਲਾਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਸੀਪਰਮੇਸਰਦੀਜਾਂਤਿਹੈ। ਤੁਸਾਂਧਾਂਸੀਕੋਈਕਿ
ਆਂਦੁਖੇਗਾਂ। ਤੁਸਾਂਕਿਸੇਨਾਂਲਿਕਈਸਾਂਬੁਰਖੀਨਾਂਹੀ। ਤੁਸਾਂਡੀਸਾਂਬੁਪਰਮੇਸਰਨਾਂਲਿਕੇਸੀਤੋ
ਸਾਂਧਾਂਨਾਂਲਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਂਗੁਈਲਾਲੇਤੈਸਚੁਆਂਖਦਾਂਹੈ। ਪਰਗੁਈਲਾਲੇਸੀਸੋ
ਗੁਬਿਕਰਾਂਲਰੁਪਹੈ। ਆਪਈਆਂਹੀਤਾਂਵਦੀਆਂਕਰਦਾਂਹੈ। ਮਨਦੀਆਂਗੁਈਆਂਮਨਦਾਂਕੋ

ਈ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਗੁਰ ਨਾਂ ਕਜੀ ਇਕੁ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆਂ। ਓ ਠ ਚਲਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਛਾਰਗ ਇਆਂ
 ਸਿਰਿ ਪਤਿ। ਬੈਠ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬੈਠਾਂ ਸਬਰੁ ਪਤਿ। ਜੇ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬਰੁ ਬਰੁ ਕਰੇ ਬਹੁਤੁ।
 ਦੁਪਕਰਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਇਤ ਪਤਿ ਨਾਂਗੀ ਮਤਿ। ਕਾਂਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿਥੇ ਕਢਾਂ ਝੁਥਿ। ਇਥੇ ਉਥੇ
 ਨਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਖੇ ਪਤਿ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਸੀਸਾਰ ਪਾਂਸ ਕਰਤਾਂ ਰਹੀ ਰਖੇ ਤਾਂ ਰਹੀਏ। ਹੁਇ ਤੁਅਸਾ
 ਦਿਦਿਆਂ ਦੇ ਹਿ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਅਏ ਰੋ ਕਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਂ ਨ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿ
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਾ ਅੰਖੀ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੇਰਾਂ ਰੋਣਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਪਰੁ ਅਸਾਂ ਬੋ ਕਈ ਦੁਖੇ ਗਾਂ। ਅਸੀ ਜਾਂਣ ਦੇ ਅੰ
 ਗੇ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ ਚਿਤੁ ਭੀ ਉਦਾਸੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਗੁਰ ਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਹਿਕਸ ਜੀ ਨਾਂ ਇਥੇ ਰਹੇ।
 ਜਿਉ ਤਿਉ ਟਿਕੇ। ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਲਾਲੇ ਦਾਂ ਭੀ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਮੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਭੁਲਾਂ ਰੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਲਾਲੇ ਪਾਂਸਿ ਟਿਕੇ। ਜਾਂਦੁ ਇਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮਹੀ ਨਾਂ ਟਿਕੇ। ਜੇ ਮੈ ^{ਤੁਝ} ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਤਾਂ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਓਠਿ ਰਿਅਵਾਂ। ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤ ਉਅਸਾਂ ਤੁਧਾਂ ਸਰਹਣਾਂ ਹੈ। ਤੁਰਿਖੇ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈ ਤਬੋ ਹਿਅਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਿਚਿਅਾਂ ਜਾਂਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਝੁਬਾਂ

ਇਜਾਂਵੀ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੋਂ ਦਿਵਾਂ ਲੈ ਕਰ ਤਲਵੰਡੀ ਆਂ ਇਆਂ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਚਾਂ ਲੀਖ ਕਰੀ॥ ਜੋ ਦਿਨੇ ਜੀ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਰਾਂਤੀ ਆਂ ਇਲਾਂ ਲੇ ਪਾਂ ਸਿਰਾਜ
ਰਾਂ ਨਕਰੇ॥ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਆਂ॥ ਬੋਲ ਗੁਰੂ ਭਾਂਈ ਵਾਂ॥ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਤਾਂ ਇਕ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਖਹੇ ਰੁਖ ਤੀ ਸਗੀਬ ਦਾਂ ਸੀ॥ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਆਂ॥ ਚਾਰੇ ਦਰ
ਨਿਓ ਦੇ ਸੇ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਓ ਦਾਂ ਦੇ ਦਾਂ ਫਿਰ ਦਾਂ ਸੀ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਜਰ ਪਾਇ ਗਏ॥ ਤਾਂ
ਬਾਂ ਮਣ ਆਂ ਖਿਆਂ ਤਪਾਂ ਨਿਓ ਵਾਂ ਹਈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂ ਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਮਿਸਰਾਂ ਕੇ ਹਾਂ ਨਿਓ ਦਾਂ॥
ਤਾਂ ਮਗੇ ਬਾਂ ਮਣ ਆਂ ਖਿਆਂ ਤਪਾਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ॥ ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਓ ਦੇ
ਹੈਨ॥ ਤੂੰ ਭੀ ਆਂ ਵੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂ ਖਿਆਂ ਸੁਣ ਪਾਂ ਪਾਂ ਅਸੀਫ ਕੀਰ ਆਂ॥ ਅਸੀ ਕਿਨਾਂ ਦਿ
ਚ ਆਂ॥ ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਕਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਮਗੇ ਹੀ ਕਰਾਂ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾਂ॥ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਦਿ ਚਿਨਾ
ਦੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮਲਕ ਰੀਜ ਹੋ ਵੀ ਗਾਂ॥ ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋ ਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਂ ਗਇਆ
ਭਾਂਈ ਲਾਂ ਲੇ ਦੇ॥ ਪਰਿਗਜਰਾਂ ਨਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਮਲਕ ਪਾਂ ਸਿਬਾਂ ਮਣ ਚੁਗਲੀ ਪਾਂ ਪੀ॥ ਅਤੇ ਬਾਂ ਮਣ
ਦਸ ਟੀਭੀ ਕਰ ਦਾਂ ਆਂ॥ ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਮਲਕ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆਂ॥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਤਸਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ

ਵਿਚਿਨਾਮਾਂਇਆਂ ਤਮਲਕਬਾਮਣਨੁਪੁਛਿਅੰਧਾਧਾਂਤਉਨਿਉਦੰਧਾਇਆਂਅੰਗਾਂਬਾਮਣਕਰਿ ५१
 ਅੰਜੀਮੈਬਹੁਤਤਰੀਦਕੀਤੀਅੰਧੀਮਲਕਬਾਮਣਨੁਕਰਿਅੰਜਾਂਹਿਉਸਤਾਂਈਸਾਦਿਲਿਅੰ
 ਭੀਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਦੇਧਰਿਅੰਇਆਂਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਨੁਪੁਛਿਅੰਏਥੇਨਨਕਤਪਾਂਹੈ॥
 ਤਾਂਭਾਈਲਲੇਦੇਮਹੋਨਿਕਲਿਅੰਹੈਜੀਅੰਹੈ॥ਤਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਲਲੇਭੇਜਦੇਗਾਬਾਹਗਾਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਅੰਪੇਬਾਹਰਿਅੰਇਆਂਅੰਇਕਰਅੰਧਿਉਸਕਿਉਧਾਂਧਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਤੁਹਨੁਮਲ
 ਕਸਦਦਾਂਹੈ॥ਤੰਮਲਕਪਾਂਸਿਚਲੁ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਅੰਧਿਅੰਧਾਂਧਾਂਮੇਰਾਂਮਲਕਨਾਲਿਕਿਅੰਕੀਮਹੈ
 ਤਾਂਬਾਮਣਮਲਕਪਾਂਸਿਦੁਜੀਚੁਗਲੀਖਾਂਧੀ॥ਦੇਖੋਮਲਕਜੀਇਕਤਾਂਧਰੀਦਾਂਧੁਤ੍ਰੈ॥ਅਤੇਸੁਦ੍ਰਦੇਧ
 ਰਿਜੁਠਕਰਦਾਂਹੈ॥ਤੀਜੇਤੁਸਾਂਡੇਸਦੇਅੰਵਦਾਂਨਾਂਧੀ॥ਤਾਂਮਲਕਭਾਂਗੇਗੁਸੇਹੋਇਕੇਬਾਮਣਨੁਅੰਧਿ
 ਅੰਧਾਂਜਾਂਇਕੇਪਕਹਿਲਿਅੰਭੀ॥ਬਾਮਣਜਾਇਤਾਬੀਅੰਕੀਤਾਂਚਲੁਨਾਨਕਤਪਾਂਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇ
 ਅੰਹੈ॥ਚਲੁਤਪਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਦਿਲੁਵਿਚਿਗੁਜਰੀ॥ਉਠਚਲੇ॥ਧਿਛੇਭਾਂਈਲਲੇਲਗਾਂ
 ਗਇਆਂਅਗੇਗੁਰਨਾਨਕਨੁਬਾਮਣਲੇਗਇਆਂਜਾਂਇਥੈਠਾਂਪੀਜੇਬਾਮਣਅੰਦਰਿਜਾਂਇਮਲਕ
 ਨੁਅੰਧਿਅੰਮਲਕਜੀਨਨਕਤਪਾਂਅੰਇਆਂਹੈ॥ਮਲਕਕਰਿਅੰਧੰਜਾਂਤਪੇਨੁਅੰਦਰਿਲਿਅੰਭੀ॥

ਪੰਜੇਬਾਂ ਮਣਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਸਦਿ ਮਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ
ਕਰਿਆਂ ਖਿਆਂ ਮਲਕ ਕਰਿਉ ਸਦਿ ਮਾਂਗੇ ਮਨੁ ਮਲਕ ਕਰਿਆਂ ਕਿਉ ਤਪਾਂਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚਿ
ਕਿਉ ਨ ਆਇਓ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰਾਂ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਂ ਉਗਰੀ
ਤਾਂ ਮਲਕ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕਰਿਆਂ ਖਿਆਂ ਕਿਉ ਜੀ ਤਪਾਂਤੁ ਉਰਖਾਂ ਉਣਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੂਨਾਂ ਉਰਖਣ
ਅਤੇ ਸੁਦ੍ਰਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਿਖਾਂ ਵਣਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹੇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਸੁਖ ਮਲਕ ਕੁਤੁਹੁ
ਖਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਮਲਕ ਆਖਿਆਂ ਅਵੇ ਪੰਜਾਂ ਇਸਤ ਪੇ ਨੂਅਾਂ ਇਖਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਿਛਿ ਫਿਰਿ
ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਖੜ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਟੁਕੁਲਿਆਂ ਉ। ਭਾਂਈ ਲ
ਲੇ ਦਉਰ ਕਰਿ ਪਰਿਆਂ ਇਆਂ ਪਰਿਆਂ ਇਕ ਰਿਖੀ ਰੋਟੀ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਲੈ ਗਇਆਂ ਉਧਰੇ
ਜਾਂਬਾਂ ਮਣੁਲੁ ਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹਰੇ ਚੀਆਂ ਲੈਆਂ ਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜੇ ਹਥਿ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲੀਤੀ
ਅਤੇ ਪਰੇ ਹਥਿ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹੇ ਉਗੀਆਂ ਲੀਤੀਆਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਦੀਆਂ ਵੇਦੇ ਹਥ ਪਕਵਿ ਕੇ ਝਪਕੇ
ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਕੋਨੇ ਦੁਪਸਿ ਮੇ। ਅਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰ੍ਹੇ ਉਗੀਆਂ ਵਿਚੇ ਲੋਹੀ ਮੇ। ਜਿਤ ਨੀ ਮਜਲਸ
ਬੈਠੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਤ ਨੀ ਬਿਸਮਾਂ ਦੋਹੇ ਇਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਮਲਕ ਆਂਦਰੀਆਂ ਵੇਲੇ

ੴ ਸ੍ਰਗਮ ਤੇਜੁ ਕੀਤਾ ਹਈ ॥ ਏਹ ਰੋਟੀ ਸੁਦ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹਈ ॥ ਸ੍ਰਗਮ ਤੇਜੁ ਤੁਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ॥ ੪੨
 ਦੰਗਈ ਨਿਤ ਪਰਤਾ ॥ ਮਲਕ ਦਾ ਚਲੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਮਨ ਵਿਚਿ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਧਾਂਦੈ ਗੁਸਾ ॥ ਪਰਸਰਸਿ
 ਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਅਤੇ ਖਾਂ
 ਪਠਾਂ ॥ ਮਗੇ ਬਹੁਤੁ ॥ ਸਾਂਝਾ ਮਾਂਗਾ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਬਹੁਤੁ ॥ ਖੀਆਂ ਗਾਂਗਾ ॥ ਦਾਰੁ ਬਹੁਤੁ ॥
 ਰਹੇ ਆਂਗੇ ॥ ਲਗਾਂਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਅਤੇ ਖਾਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ॥ ਨੁਕਾਰਿਆਂ ॥ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਂ ॥
 ਮੇਰਾਂ ਬੇਟਾਂ ॥ ਜੁਆਨ ਚੰਗਾ ਹੋਵਾਂਗੀ ॥ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ॥ ਚੁਗਲੀ ਖਾਂ ਧੀ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਨੁਆਂ ॥ ਖਿਓ ਸੁਆਖਾਂ ॥
 ਕੋਈ ਕਾਂ ਮਲ ਫਕੀਰ ਪਕੜੇ ॥ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਬੇਟਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ॥ ਕਹਿਓ ਆਂ ॥ ਮੇਲਕ ਮੇਰੇ
 ਆਂ ॥ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਜੇ ਕਾਂ ਮਲ ਕਉਣ ਹੋ ॥ ਮਰਨਾਂ ਕਾਂ ਮਲ ਕਉਣ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਲਕ ਕਹਿਓ ਆਂ ॥ ਖਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਮਫਕੀ ॥
 ਹਾਂ ਕੋ ਪਕੜੇ ॥ ਜਤਨਾਂ ਕੋ ॥ ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਾਂ ਮਲ ਨਿਕਲੇਗਾ ॥ ਉਸ ਪਠਾਂ ਕੀ ਕੰਬਖਤੀ ॥ ਅਤੇ ਖਾਂ ਹੁਕਮ
 ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ਪਕੜੇ ॥ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੀ ॥ ਦਿਓ ਟਿਗਿਰਿ ॥ ਆਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਜੀ ॥ ਭੀਖ
 ਕਰੇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਪਰਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸਿਖ ਨਹੀ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ॥ ਬਿਧਾ
 ਬੈਠਾਂ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਬੈਠਾਂ ॥ ਗਦਿ ਚਿਐ ॥ ਆਂ ਜਾਂਗਾ ॥ ਗੁਰਨਾਂ ਕਰੇ ਦੇਖੇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬੈਠਾਂ

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀਏ ਹਕਿਮਾਂ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਗਾਤਿ ਲੰਗਾਵਿ ਚਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇ ਸੀਮਾ ਦੇਖਾ ਸਮਕੀ ਬਾਈ ਤੇ
 ਸਦਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨੁਵੇਲੇ ਲਾਲੇ। ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਲੇ ਕਾਬਲੇ ਪਾਇਆ ਜੇਹੀ ਮੰਗੇ ਦਾਨੁ ਦੇ ਲਾਲੇ। ਸਗਮ
 ਪਰਮ ਦੁਇ ਛਪਿਖੈ ਤੇ ਕੂੜੁ ਛਿਰੇ ਪਰਧਾਨੁ ਦੇ ਲਾਲੇ। ਕਾਦੀਆਂ ਬਾਂਸ ਏਕੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ
 ਪਰੈ ਸੈ ਤਾਂ ਨ ਦੇ ਲਾਲੇ॥੧॥ ਫੇਰ ਰੁਝੇ ਲਾਧਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦੁਕੀ ਤਾਂ ਗਾਗਾਤਿ ਲੰਗਾਵਿ ਚਿਸ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਾਂਹਿ ਬਕੇ ਗਾਣ ਨਾਨਕੁ ਆਖੇ ਆਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੇ ਆਸ
 ਲਾਂ। ਜਿਨ ਉਪਾਈ ਰਿਗਾਰ ਵੰਝੀ ਬੈਠਨੁ ਦੇਖੇ ਵਖਾਇ ਕੇ ਲਾਂ। ਸਚਨੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਝ ਸਚ ਤਪਾਵਾ ਸਚ
 ਰੂਨਿਆਂ ਉਕਰੇ ਗੁਮ ਸੇ ਲਾਂ। ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਕਟ ਕਟ ਕੇ ਹੋ ਸੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨਾਮ ਲਸੀ ਬੋਲਾਂ। ਅ
 ਵਨ ਅਠਤਰੇ ਜਾਨ ਸਤਨ ਦੇ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਾ ਸਾਂਹਿ ਕਾਚੇ ਲਾਂ। ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਸਚ
 ਸੁਣਾਂਇ ਸੀ ਸਚੁ ਕੀ ਦੇ ਲਾਂ॥੨॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲ ਏਤੀ ਜੁਲਮੀ ਕਰੇ ਗਾ॥੩॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਤਿ ਲੰਗਾਵਿ ਚਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧॥ ਖੁਰਾਨਾ ਧਾਸਾ ਨ ਕੀਤਾ ਹਿੰਦੁ ਸਤਨ
 ਨਤੁ ਰਾਇਆਂ ਆਖੇ ਦੇ ਸੁਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾਂ ਜਮ ਕਹਿ ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ ਏਤੀ ਸਾਂਹਿ ਪਈ ਕਰਲਾ

[illegible]

2 ਤਸੀਅਨੰਦਮੰਗਲਗਾਵਹੁਤਾਕਾਲੁਕਹਿਅੰਸੁਦੇਹੋਲੋਕੋਨਾਨਕਮੇਰਾਨਾਉਡੋਬਿਅੰਗਾਏਹੁ
 ਬਿਅੰਲਡੁਆਖਦਾਹੈਤੇਰੇਘਰਿਚੰਦਸੁਰਜਪੈਦੇਹੋਇਅੰਗਾਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜਿਜਮਾਨਤੈ
 ਏਹਾਖਬਰਹੈ। ਖਬਰਰਾਂਇਬੁਲਾਰਨਹੋਈਜੋਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਜੀਪਾਸੇਆਇਅੰਗਾਰਾਂਇਬ
 ਲਾਰਾਮਦਮੀਭੇਜਿਅੰਮਰਦਾਨੇਨੁਸਦਾਂਇਅੰਮਰਦਾਨੇਅੰਇਕੁਲਾਣਦਿਤਾਂਗਰਾਂਇਅੰ
 ਖਿਅੰਅੰਖਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਦੀਅੰਖਬਰਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਲਵੇਰਾਂਇਜੀਨਾਨਕਦੀ
 ਅੰਗਲਾਂਨਾਨਕਪਾਂਤਿਸਾਂਹਾਂਦਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਗਾਨਾਨਕਪੀਰਾਂਦਾਂਪੀਰਾਂਗਾਨਾਨਕਫਕੀਰਾਂਸਿਰਿ
 ਫਕੀਰਾਂਗਾਂਇਜੀਨਾਨਕਦੇਤੁਲੁਅਜਕੋਈਨਾਂਹੀ। ਨਾਨਕਦੇਉਪਗਇਕੁਖਦਾਂਇਹੈ। ਨਾਨ
 ਕਜੀਨੁਖਦਾਂਇਦੁਡਾਂਮਗਾਂਤਬਾਂਦਿਤਾਂਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਨੁਗਾਇਕਹਿਅੰਮਰਦਾਨਾਤੈਸਚੁਅੰ
 ਖਦਾਂਹੈ। ਨਾਨਕਅੰਸਾਂਹੀਪਰਵਾਨਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਂਅਸੀਂਬਿਰਧੋਹੋਏਅੰਗੇ। ਤੈਕਿਵੇਨਾਨਕਜੀ
 ਨੁਇਥੇਭੀਲਿਅਵੈ। ਅਸੀਉਸਦਾਂਦੀਦਾਂਰਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਉਸਦਾਂਦੀ
 ਦਾਂਰਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਉਹੁਅਸਾਤੇਹੁਪੁਨਾਂਹੀ। ਅਸੀਉਸਦੇਹੁਬਅੰਗੇ।
 ਅਤੇਅੰਪਈਵਲੋਤਕਸੀਰਨਾਂਕਰਸੀਏ। ਰਾਂਇਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਨਾਏਹਚੰਗਾਮਾਈਅਸੰ

ਨਾਲਿ ਕਰਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੋਰ ਕੀ ਮੁਕੋਰਿਆ ਆਖਿ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਿਧੇ ੫੪
 ਨਾਲਿ ਬਾਂਲਾਂ ਸੀਧੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਮੇਨੁ ਸੁਦਿਆ ਆਖਿ ਖੁਦ ਲਗਾ ਖੁਦ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ ਜੰ ੧
 ਗਾ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮਾ ਤੋੜੀ ਲੈ ਆਖਿ ਆਖਿ ਤੇ ਜੇ ਨਾ ਆਖੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਆਖਿ ਜੀ ਕਰੀ ਆਖਿ ਤੇ ਆਖਿ
 ਏ ਜੋ ਗਾਂਇ ਆਖਿ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਮੇਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਗਾਵਾਂ ਤੇ ਖੁਦਾਂ ਇਦੇ ਤਾਂ ਮੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਭੁਲਾਂ
 ਜੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਭੇਜ ਦੇ ਹੋ ਆਖਿ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾਂ ਸਤੇ ਸਤਵਾਂ ਗੀ ਜਾਂਈ ਮੇ ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਆਖਿ
 ਆਖਿ ਭੁਲਾਂ ਭੁਈ ਬਾਲਾ ਖੁਦਾਂ ਇ ਤੇ ਗਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਭੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਭੀ ਆਖਿ ਦੇ
 ਵੇਏ ਮਨਾਂ ਵਾਂਇ ਆਖੇ ਭਾਈ ਲਾਂ ਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਆਖਿ ਵੇਰੇ ਆਖਿ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਸਥਾਂ ਟੇਕਿਆ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖਿ ਭੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਂ ਨੁਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਆਖੇ ਖੁਦ ਲਗੇ ਕਿਉ ਭਾ
 ਈ ਸੁਖ ਹੋ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੇ ਆਖੇ ਤੁਸਾਂ ਆਖਿਆ ਗਾਂਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖ ਲੇ ਹੈ ਨਿ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਾਂ
 ਇ ਬੁਲਾਰ ਭੁਈ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾਂ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਚਾਹੁ ਖਦ ਹੈ ਗਾਂਇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਹਿਕਵਾਂ ਗੀ ਵਾਂਸ ਤੇ ਖ
 ਦਾਂ ਇਦੇ ਮੇਨੁ ਦੀ ਦਾਰ ਦੇ ਗਿ ਤੁਸੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਤਈ ਦੇ ਹੋ ਦਰਸਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਬਾ
 ਲਾਂ ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਹੈ ਦੁਖ ਏ ਮਊਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਰ ਹੋਣਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਜੀ

ਅਤੇ ਗਇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਦੇ ਹਿਮੇਰੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਅਖੀਆਂ ਦੇਖ
ਰਏ ਆਵਾਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਗਇ ਜੀ ਦਾਂ ਭਾਰਾ ਆਸਾਡੀ
ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ। ਚਲੇ ਲਾਂਹਿਆ ਵੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਨਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਂਈ
ਲਾਲੇ ਅਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾ ਦੇ ਮਾਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਖੀਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮਹੀਨਾ ਤਾ ਪੁਰਾ ਹੋਵ
ਣ ਦੇ ਹ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਜ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਹੋਣਾ। ਫੇਰਿ ਪੰਜ ਦਿਨ
ਇਰਹੀ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਖੀਆਂ ਏਹ ਬਾਲ ਸੰਪੁਰਿ ਥਰੇ ਅਇ ਪਇਆ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ਲਾ
ਲੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੁਧੇ ਦਾਂ ਭੁਰਾਇ ਭੀਖ ਗੱਖਿਆ ਰਾਹੀ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਖੀਆਂ
ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਤਾਂ ਦੁਆ ਨਾਲਿ ਜੇ ਰੁਕੁ ਪੁਨਾ ਹੀ ਚਲਦਾ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਦਿਵਲੀਤੀ। ਬੈਲੁ ਭਾਂਈ ਦਹ
ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦੇ ਵੇਚਲੇ ਏ ਮਨਾਂ ਵਾਂਗੋ। ਸਤ ਵੇਦਿ ਨ
ਅਇ ਤਲਵੰਡੀ ਵੇਹੇ। ਤਾਂ ਗਇ ਜੀ ਨਿਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੋ ਬਾਲ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁਲੇ ਆਏ
ਕਲੁ ਅਤੇ ਲਾਲੁ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਬੀਬੀ। ਤੇ ਇ ਕਰੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਆਸਾ ਤਾਂ ਭੁਤ
ਅਇ ਆਹੈ। ਪਰੁ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨ ਸੰਪੁ ਦੇ ਪੁਰਤਾ ਅਇ ਆਹੈ। ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸੀ।

ਏੜੇਏਇਕਠੇਹੋਇਕੇਗਏ। ਜਾਂਦੇਖਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਰੂਪੁਰਿਆਦੇਖਨ। ਜੋਸਿਰਉਤੇਗਜਾਂਦੁਹਾਦੰ ੫੫
ਅੰਗਛਾਂਹੈ। ਅਤੇਇਕਚਾਂਦਰਤੇਹਿਐ। ਇਕਚਾਂਦਰਉਪਰਿਹੈ। ਹੋਰਹਿਕਾਮੀਗੋਛਾਂਧਧੈਗਜਤੁਛ
ਕਦਾਂ। ਅਤੇਇਕਅੰਗਛਾਂਤੇਰੁਭੀਪੈ। ਤਾਂਕਾਲੁਏਹਰੂਪੁਦੇਖਿਕਰਿਕਉਦੀਲਹੋਇਗਇਆਂ। ਤਾਂਲਾ
ਲੂਦੇਦੀਸਿਆਂਦਾਂਸੀਪਰਕਾਲੁਧੈਛੋਟਾਂਸੀ। ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਕਾਲੁ। ਅਸੀਂਦੇਵੇਸਿਉਚਅਦੇ
ਦੀਦੇਪੁਤ੍ਰਅੰਗੇ। ਅਤੇਇਕਸੇਬਨਾਰਸੀਦੇਪੇਟੇਅੰਗੇ। ਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀਸਰਮ। ਇਕਾਂਹੈ। ਤੂੰਇਸਤਈ
ਗੰਇਤੋਰੀਲੈਚਲਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿਹਿਮਾਂਤਾਂਲਾਲੁਕਹਿਮਾਂ। ਪੁਤਨਾਨਕਮੇਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਗਾਂ।
ਅਤੇਮੇਂਦਿਚਿਅਤੇਤੋਂਦਿਚਿਥੋਹਿਅੰਦਰਿਅੰਦਾਫਰਕਹੈ। ਭੁਲਾਂਤੂੰਕੋਈਕਾਲੁਦੇਲੇਨਦੇਖਾਅੰਮਾਂਬੀ
ਬੀਦੇਲੇਅਤੇਮੇਰੀਦੇਲੇਦੇਖਾ। ਪਿਉਅਤੇਚਾਚੇਦਿਚਿਫਰਕਕੁਝਨਹੀ। ਤੂੰਪਰਿਚਲਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਅੰਖਿਅੰਜੀਅਸਾਂਹਿਕਪਰਮਾਲਿਅੰਹੈ। ਬਹੁਤੇਪਰਛਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਅੰਸਾਬੀਬੀਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਈ।
ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਅੰਪੁਤਨਾਨਕਤੂੰਜਾਧੈ। ਅਤੇਜਾਧਾਨੁਦਇਆਂਲੋਰੀਦੀਹੈ। ਭੁਲਾਂਏਹਤੇਰੀਅੰਉ
ਹੈ। ਅਤੇਮੇਂਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਗਾਂ। ਅਤੇਕੁੰਈਕਾਲੁਪਿਤਾਂਹੈ। ਦੇਖਮੇਰਾਂਭਿਰਾਂਉਸਗੀਕਹੈ। ਮੇਂਇਸਅੰਗੇਹੁਤਨਹੀ
ਕਛਜਕਦਾਂ। ਕਿਉਂਜੋਮੇਂਬੋਦਤਾਂਹੈਮੇਰਾਂਪਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੰਗਰਾਂਅਕਲੀਦਿਚਿਸਬਦੈ

ਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ १॥ ਖਿਸਾਂ ਮਾਰੀ ਮਾਤਾਂ ਕਹੀ ਮੇਸੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਾਰਾਂ ਪਤਾਂ ਸਤ ਹਮਾਰਾਂ ਚਾਂਚਾਂ ਕਹੀ ਮੇਜਿ
 ਸੁਸੀਗਿ ਮਨੁ ਅੰਜਿਤਾਂ ॥ १॥ ਸੁਣਿ ਕਾਲੁ ਗੁਣ ਮੇਸਾਂ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੀਧਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਹੀ ਮੇ
 ਕੇਸਾਂ ॥ १॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਭਾਂਉ ਭਾਂਈ ਸੀਗਿ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤ ਸੋ ਸਾਂਚਾਂ ਧੀਆਂ ਧੀਆਂ ਰੀਧੀ ਰਜ ਬਨੀ ਮੇ
 ਜੇ ਸੀਗਿ ਹਮਾਰਾਂ ਚਾਂ ॥ २॥ ਸਾਂਤਿ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਮਤਿ ਹਮਾਰੀ ਚੇਲੀ ॥ ਏਹੁ ਕੁਟਿਬੁ ਹਮਾਰਾਂ ਕਹੀ
 ਮੇਸਾਂ ਸਸਾਂ ਸਹਮ ਖੇਲੀ ॥ ३॥ ਏਕੰ ਕਾਰੁ ਹਮਾਰਾਂ ਧਾਂਵਦੁ ਜਿਸ ਹਮ ਬਣਤ ਬਣਾਂ ਏਉ ਸਕਉ ਤਿਸ ਹਮ
 ਅਵਰ ਕਉ ਲਾਂਗੋ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ੪॥ ਪਤਾਂ ਫੇਰਿ ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਬੋਰਹਿ
 ਮਾਂ ਪਰੁ ਇਸਤਾਂ ਏਹਿ ਕਵਰੀ ਗਾਇ ਪਾਂ ਸਿਲੈ ਚਲੀ ਮੇ ॥ ਤੇਰਾਂ ਅਰੁ ਮਨੁ ਕੀ ਨਾਂ ਰਹੈ ॥ ਭੁਲਾਂ ਪੁਤਨਾਂ
 ਨ ਕਰਾਂ ਇਪਾਂ ਸਿਤਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚੋਲਾ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈ
 ਠਾਂ ਮਾਂ ਪਰਦੇ ਹਵਤੀ ਆਂ ਗੀ ॥ ਜਿਉਰਾਇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਤਿ ਠਾਤਾਂ ਉਠਣ ਲਗਾਂ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾਇ ਆਂ ਗੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਸੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਂਇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਰਾਂਇ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ
 ਤਾਂ ਜਲ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਮੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਣ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ਤੇ ਨਸਦਾਇ ਆਂ ॥ ਤੁਝੀ ਮੇਨੁ ਮਾਂ ਰਿਐ ਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹੀ ਕਹਿ ਆਂ ਰਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਡੇ ਹੋ ॥ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਨਫਰ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗਾਂਇ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੂੰ

ਨੁਬਖਸਾਅਤੇਕਰਤਾਰਪਾਸੇਬਖਸਾਇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਗਾਇਜੀਤੁਸੀਧੁਰਦੇਬਖਸੇਹੋਏ
 ਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੇਉਤੇਤੁਸੀਕੁਝਅੰਧਈਮਿਹਰਕਰੋਗਾਅੰਧਈਵੇਲੇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅੰਗਾਇਜੀਜਿਥੇਅਸੀਤਿਥੇਤੁਸੀਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੀਪੁਰੀਤਾਂਪਦੈਜਾਂਤੁਪੈਰਅੰਧੇ
 ਮੇਰੇਸਿਰਤੇਰਖੋਤਾਂਗਾਇਬਹੁਤਾਪੀਨਹੋਇਅੰਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਮੰਜੀਉਤੇਬੈਠਾਂਗਾਇਪੈਰਾਂਉ
 ਤੇਸਿਰਰਖਿਆਂਅਤੇਬਹੁਤਾਅੰਧੇਦਿਲਬਿਗਸਿਆਂਅਤੇਰਾਜੀਹੋਇਅੰਤਾਂਫਿਰਿਗਾਇਅੰਧ
 ਆਂਅਵੇਉਮੇਦਾਂਸੁਧੇਬਾਂਮਣਨੁਸਦਲਿਅੰਧੀਤੁਰਤੁਹੇਗਾਅਜੁਮੇਨੁਖਦਾਂਇਮਿਲਿਅੰਧੀਉਮੇਦਾਂ
 ਸੁਧੇਬਾਂਮਣਨੁਸਦਲੇਅੰਧੀਅੰਧੀਅੰਧੀਅਸੀਰਵਾਂਦੁਦਿਤਾਂਅੰਧਿਓਸੁਰਾਂਇਜੀਸੁਖੀਰੋਗਾਰ
 ਇਕਹਿਅੰਸਧਾਂਅੰਧੇਪਰਦੇਕੁੰਡੇਲਿਅੰਧੀਅਤੇਰਸੋਈਕਰੁਗਾਅਤੇਤਪੇਨੁਮੇਰੇਹਜੁਰਜਿਵਾਇ
 ਤਾਂਗਾਇਪੁਛਿਅੰਤਪਾਜੀਰਸੋਈਕਿਅੰਜੇਵੇਹੋਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਜੇਕਰਤਾਰਥੇ
 ਜਦਾਪੈਜੇਵੇਦੇਆਹੋਗਾਤਾਤਪਾਮੇਹੋਰਸਦਾਂਸਤੇਪੁਛਿਅੰਧੀਜੇਅੰਧੇਅਤੇਧਾਵੇਤਾਂਬਕਰਾਂਸਦਰਈ
 ਐਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਉਥੇਫੁਰਗਾਇਸਦੀਜਾਂਇਨਾਂਹੀਜੇਕੁਝਅੰਧਈਬਾਸਿਥੇ
 ਜੇਸੋਹਛਾਹੈਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਧੇਉਮੇਦਾਂਬਕਰਾਂਝਬਸਉਰਾਂਇਤੁਰਤੁਹੇਗਾਸਧਾਂਬਾਂਮਣਨੁਕੁੰਡੇ
 ਆਇਅੰਗਾਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਭਲਾਂਸਧਾਂਪਹਲੇਕੁਝਮਿਠਾਂਕਰਲੇਅਤੇਪਿਛੇਸਲੁਣਾਂਧਾਸਨਾਤਾਂਗੁ
 ਸੁਧੇਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਕੁੰਡੇਲੇਅੰਧੀਅੰਧੀ

ਰੁਨਨਕਸਬਦਬੋਲਿਅੰ॥ ॥ ਰੰਗਮਾਰੁਦਿਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਮਿਠਾਂਮਰਮਸਲੁਣੰਜਿਸਮੁਖਟਾਖ
 ਰਾਧਿਅੰਨਾ॥ ਮੇਸਾਂਬੋਜਨੁਜੇਜਨੁਅਚਦੈਸੋਮਾਂਟਸਪਰਧਾਨੁ॥ ੧॥ ਰਾਂਇਜੀਬੋਜਨੁਮੇਸਾਂਕਰੀਮੇ॥
 ਉਰਸਗਲਪਰਹਰੀਮੇ॥ ੨॥ ਰਾਂਉਸੇਵਾਂਮਗਨਲਗਾਂਸਚਸੇਤੀਜਿਸਖਾਂਧੋਤਿਪਤਾਂਵੇ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਬਿਰਖਫਲਿਅੰਸਟਡਾਲੀਸੋਫਲਚੁਗਚੁਗਾਖਾਂਵੇ॥ ੨॥ ਮੀਮਿਤਫਲਗਸਨਾਂਮਧਨੀਕਾਂ
 ਸੋਪਾਂਵੇਜਿਸਦੇਵੇ॥ ਸਫਲਿਓਦਰਸਨਅਕਲਮੂਰਤਿਹੈਤਾਂਕੈਰਿਦੈਸਾਮਾਂਵੇ॥ ੩॥ ਕਰੁਨਨਕਸ
 ਧਰਾਂਸਮਾਂਦੀਏਕਾਂਰਗਸਲੀਅੰ॥ ਅਦਰਸਮਾਂਦਸਭੁਫੀਕੇਲਾਂਗੇਜਬਸਚੁਨਾਂਮੁਖਿਦੀ
 ਅੰ॥ ੪॥ ॥ ਤਾਂਫਿਰਿਗਾਇਕਾਲੁਨਪਾਛਿਅੰਕਿਉਕਾਲੁਕਿਉ॥ ਤਾਂਲਲੁਕਾਲੁਨੁਕਹਿਅੰਤਾਂ
 ਤੇਰਾਂਕੇਮਨਾਂਹੀਬੋਲਣਦਾਂ॥ ਤਾਂਮੀਸਾਂਬੀਬੀਘ੍ਰੰਡਕਫੀਗਾਂਇਦੇਧੰਗਤੇਫਹਿਪਈ॥ ਅਜੀਗਾਇਜੀ
 ਅਸਾਤੀਹੋਰਜਾਂਗਗਾਂਕਾਈਨਾਂਹੀ॥ ਗਾਇਜਾਜਿਉਜਾਂਦੇਤਿਉਨਾਨਕਨੁਰਖੋ॥ ਅਪੰਏਪਾਂਸਿਹੀਰ
 ਖੋ॥ ਤਾਂਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਮਾਂਉਤੁਸਾਂਤੀਬਹੁਤੁਬਿਲਲੁਖਕਰਦੀਹੈ॥ ਅਤੇਅਸੀਤੁਸਾਂਨਮਾਂ
 ਧਿਨਾਂਹੀਸਕਦੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਤੁਸੀਨਿਸੀਗੁਅੰਧੋ॥ ਜੇਤੁਸਾਂਆਖਣਹੋਵੇ॥
 ਤਾਂਗਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਅਤੇਧੋਤੀਕਰੇ॥ ਤੁਸਾਂਤੁਮਗੇਕਾਂਮੇਲਾਂਇਦੇਦੇਆਏ॥
 ਅਤੇਨਾਂਹਾਂਲਾਂਨਾਂਪਤਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਬਦਬੋਲਿਅੰ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਮਨੁਹਾਂਲੀਕਰ

49
 ਈ ਕਿਰਸਾਈ ਸਗਮ ਪਾਈ ਤਨੁ ਖੇਤਾ ਨਾਮੁ ਧੀ ਜਸੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਗਾ ਕੁਖ ਗਰੀਬੀ ਦੇਸਾ। ਭਾਂਉ ਕਰਗਾ ਕਰਿਸੀ
 ਮਾਸੀ ਜੇ ਘਰ ਭਾਂਗਾ ਠਾਢੇ ਖੁਸ਼। १॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਂਝਿ ਨ ਹੋਇ। ਇਨ ਮਾਇਆਂ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਮਾਂਦਿ ਰਲ
 ਬੁਝੈ ਕੋਇ। १॥ ਤਾਲੁ ਲੁਆਂ ਧਿਆ ਜੀ ਹਟਾ ਅਥੇ ਤਾਂ ਹਟੀ ਬਹੋ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਧੀ। ਹਾਣ ਹਟ ਕਰਿ ਮਾਂ ਰਜਾਂ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਦੁਖ। ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਕਰਿ ਭਾਂਤੁ ਸਾਲ ਤਿਸ ਵਿਚਿ ਤਿਸ
 ਰਖਾ। ਸੀਤਾਂ ਸੇਤੀ ਦੁਖੁ ਕਰਿ ਲੈਲਾ ਹਮ ਨਿਹਸਾ। २॥ ਤੇ ਠੇਰਿ ਕਾਲੁ ਗਇ ਬੇਅਖਵਾਂਇ ਮਾਂਗਾ ਹੋਇ
 ਜੀ ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਮਨੁ ਠਿਰਾਣ ਤੇ ਹੋਤਾ ਪੈਰਿ ਮਾਂ ਦੀ ਸਥਿ ਦਾ ਗਰੀਬ ਰੋਗ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉ
 ਟੀਆਂ ਧੀ। ਸੁਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਗਰੀਬ ਤਪੈ ਰੇ ਲੈ ਚਲਾ। ਖਰਚੁ ਬੰਨ੍ਹੀ ਗਿਆਈਆ ਮਨ ਤਨ ਜ
 ਏ ਕਲਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਦੇਸਿ ਜਾਇ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਲਹੈ ਮਹਲਾ। ३॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਮਾਮਿਆਂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ
 ਕਰਾ। ਤਾਂ ਠੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀਆਂ ਧੀ। ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਂਕਰੀ ਸੀਨ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੀ
 ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਦੀਆਂ ਕਰਿ ਪਾਂਦਈ ਤਾਂ ਕੋਆਂ ਖੇਧੀਨ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਰਾ ਪਤੰਗ ਰਹੀ ਚਵ ਗਣਵੀਨ। ४॥ १॥ ਤ
 ਠੇਰਿ ਗਇ ਕਰਿ ਮਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਕੁਝ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕੇ। ਅਸੀ ਕਬੁਲੁ ਪਵੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰ
 ਗ ਸਾਰੀ ਗਇ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆ। ਮਹਲਾ १॥ ਹਿਕ ਫੁਰਮਾਇ ਸਮਾਂ ਧੀ। ਮੇਜੇ ਸੰਨੇ ਸਾਈ। ਜਿਸ ਤੇ ਜ

ਰਨਚਲਈ ਕਰਿ ਜੋਗਾ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਸਾਂਸਾਂ ਰਿਬਰਾਂ ਇਜੀ ਕਿਸੇ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਹਾਂਉ ਹਿਕਮਾਤਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ॥ ਸੇਖਮਸਾਂ ਇਕ ਸਿਧਸਾਂ ਧਸ ਭੁਲਿਖੀ
ਮੇਲੇਖੇ ॥ ੩ ॥ ਦਸਮੁ ਉਤਾਂਗੀ ਮਾਂਇ ਮਾਂਜਗੁ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਂਇ ਮਾਂਪਮਾਂ ਤਕਾਲ ਪਰਤੀਪਏਕ
ਛੁਗਾਂਧਿ ਨ ਆਇ ਮਾਂ ॥ ੪ ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਂਬਲੀ ਜੋਧੇ ਮਹਾਸੁਰੇ ॥ ਕਹਨ ਨ ਕਸ ਭੁਦੇਖਿ ਮਾਂਪ
ਰਤੀ ਕੇਧਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਤਫੇ ਰਿਗਇ ਕਹਿ ਮਾਂਤਪਾਂਜੀ ਤੁਸੀ ਲੋਗਰ ਚਲਾਂਵੈ ॥ ਏਧੁ ਹਤੁ ਹਾਂਡੇ
ਤਲਕ ਕਰਿ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ॥ ਨਹ ਲਾਂਨਾਂ ਪਤਾਂ ਤੁਸੀ ਬੈਠੇ ॥ ਕੀਰਨੁ ਖਵਾਂਵੈ ॥ ਤਾਂਗਰੁ ਨਾਂ ਕਰ
ਗਮਾਂਸਾਂ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਮਾਂਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਲੋਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਂਇ ਦਾਂਦੁ ਸਰਲੇ ਗਰਨਹੀ
ਦੁਸਰਲੇ ਗਰਨਾਂ ਚਲੇ ॥ ਬਿਰਜਗੁ ਨਾਂ ਰਹਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਂਇ ਬੁਲਾਂਗੁ ਦਿਬੈ ਨਤੀ ਇਕ ਮਹਜੁ
ਮਾਂਗੀ ॥ ਧਾਂਲਕਸ ਚਾਏ ਕਰੇ ਜਿਨ ਖਲਕਸ ਵਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂਉ ॥ ਵਾਂਤਾਂ ਮਾਂਪਿਰਹੀ ਮੁਹੈ ਸਭਖਲ
ਕਸ ਵਾਂਗੇ ॥ ਦੇਵਨ ਕਉ ਮਾਂਧੇ ਪਨੀਸ ਗਲਿ ਮਾਂਪ੍ਰਤਿ ਧਾਂਲੇ ॥ ੨ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਪਨੁ ਦੀਆਂ ਦੀਨੀ
ਗਸਭੇ ਗਾਂ ਮਾਂਧੇ ਕਛੁ ਨਹੈ ਵਈ ਕੀਨੇ ਜੋਗਾਂ ॥ ੩ ॥ ਸਭਨਾਂ ਕੇ ਸਿਰਿ ਏਕਹੈ ਸਿਸਾਂ ਧਬੀ ਚਾਂਰੇ
ਨਾਂ ਕਸੀ ਗਤਾਂ ਸਭੁ ਕਦਾਂਤਾਂ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂਗਾਂਇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਤਪਾਂਜੀ ਜੋਤਸਾਂਗੀ ਖਸੀ

ਅੰਦੋਸੋਕਰੋ॥ ਕਿਤਨੇਕੁਦਿ ਨਗੁਜਚੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗੁਈਬਾਂਲਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੋਚ ੫੮
 ਲੀਏ॥ ਤਾਂਅਸਾਂਅੰਖਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਰਜਾਂਇਤੁਸਾਂਤੀਹੋਵੈਸੋਕਰੀਐ॥ ॥ ਸਿਮਤੁ॥ ੨੫॥੫੨॥ਸਿਮ
 ਤੀਪੋਹਬਦੀ੯॥ ਵੀਰਦਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਤੀਓਲਗੇਚਲਣਾਤਾਰਾਂਇਨੁਖਬਰਹੋਈ
 ਨਨਕਤਪਾਂਫੇਰਚਲੇ॥ ਭਕਾਲੁਲਾਲੁਜਾਂਇਰਾਂਇਪਾਂਸਿਰੁਨੇ॥ ਤਾਰਾਂਇਉਮੇਦੇਨੁਭੇਜਿਅੰਨਾਂਨਕ
 ਤਪੇਨੁਜਾਂਇਕਹਿਮੇਰੀਤਜੀਮਕਰਈ॥ ਅਤੇਕਹਣ ਜੀਮੇਨੁਦਰਸਨਦੇਜਾਂਵੇ॥ ਉਮੇਦਾਨਫਰ
 ਰਾਇਜੀਦਾਂਸੀ॥ ਜਾਂਇਨਾਨਕਜੀਨੁਕਹਿਅੰਗੁਤਪਾਂਜੀਰਾਂਇਜੀਕਹਿਅੰਗੋ॥ ਅਤੇਬੋਨਤੀਕੀਤੀ
 ਹੈਜਾ॥ ਮੇਨੁਦਰਸਨਦੇਦਣਾਂਉਮੇਦੇਦੇਅੰਧੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਠਖੜੋਹੋਏ॥ ਅਇਰਾਂਇਜੀਨੁ
 ਦਅੰਇਅੰਖੀ॥ ਤਾਰਾਂਇਜੀਅੰਖਿਅੰਤਪਾਂਜੀਮੇਨੁਗੁਜਤਾਂਕੀਮਾਂਫਕਰਈ॥ ਤਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਤੁਸੀਦਰਗਾਹੇਮਾਂਫਹੋ॥ ਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਤੁਸੀਕਰੋਕੁਝਨਾਂਹੀ॥ ਤੁਸੀ
 ਇਥੇਹੀਰਹੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਅਸਾਂਡੇਹਥਿਕੁਝਨਾਂਹੀਜੇਅਸੀਇਥੇਰਹੀਏ
 ਜਿਥੇਰਖੇਤਿਥਾਂਓਰਹੀਐਗੇ॥ ਤਾਰਾਂਇਜੀਬਹੁਤੁਜਤਨਕੀਤੇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਉਥੋਹੋਇਅੰ
 ਖਲਾਸਾ॥ ਤਾਰਾਂਇਤਿਠਾਂਜੋਰਚਣੇਦਾਂਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਕਾਈਫਰਮਾਇਸਕ

ਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਗ ਇਜੀਅਸਾਂਡੀ ਫੁਰਮਾਇਸਾਇਕੋ ਝੁਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ
 ਅਸਨੁ ਰਜਾਂਇ ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਗਾਇਬੋਲਿਅੰ ਰਜਾਂਇ ਤੁਸਾਂਡੀ ਲੋਰੀ ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿ
 ਛਲੀ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀਅੰ ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਾਂ ਵਟਗਾਏਅੰ ਹੋ। ਜਾਂਦੇ ਖਨ ਤਾਂ ਕਿਅੰ ਦੇ ਖਨ ਜੋ ਖੁ
 ਹਵਾਂ ਹਵਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂ ਵਚਨ ਹੋਇਅੰ ਜੋਇ ਥੋਟੇ ਭਾਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਏਹ ਗਲ ਰਾਂਇ ਬੁਲਾਂ ਰਸਈ। ਰਾਂਇ ਖਬਰ ਦਾਰੁਅੰ ਗਾਂਗਾਇਅੰ ਖਿਅੰ ਤਪੇਜੀ ਦੇਅੰ ਹੋ
 ਏਥੇ ਦਾਂ ਅਵਾਂ ਜੁਨਿਕ ਲਿਅੰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਂ ਲੁੱਧੇ ਏ। ਇਥੇ ਥੋਟੇ ਭਾਪਟੇ ਤਪੇਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਉਦਾਂ।
 ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਭੀ ਨਾਂ ਲੇਖ ਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ। ਤੇ ਏ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਵਤ ਅਏ। ਭਾਂਈ ਲਾ
 ਲੇਬ ਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਅੰ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅੰ ਖਿਅੰ ਜੀ ਮੇਨਿ ਹਾਂ ਲੁੱਧੇਇਅੰ। ਮਨੁ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ।
 ਤਾਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਲੀ ਤੀ। ਬੋਲ ਹੁਤਾਂ ਏੀ ਵਾਂਗ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਲੀ ਮੀਉਤਾ ਗੀਲੀ ਤੀ। ਧਰਤੀ ਛਾਂ ਕੇ ਬੀਗਾਂ ਲੇ ਦੀ ਗਏ। ਉਥੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਦਇਦਿ
 ਨੁਕ ਝੁਨ ਪਹੁਚਿਅੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂ ਗੀ ਹੋਇਰਹਿਅੰ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰ ਖਿਅੰ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਭੁਖਾਂ ਮਰਦਾਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਤੇ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂ ਗੀ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰਾਂ ਕੋਈ ਇਲਾਂ ਜੁਕਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ

ਨਕਜੀਦੇਖੇਤਾਏਹਮਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇਇਸਸਾਇਸਨਾਲਿਕੀਮਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿ
ਉਮਰਦਾਨਾਕਿਆਖਬਰਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਭੁਖਾਹਾਂ॥ ਮੇਨੁਭੁਖਪਾਇਗਈਕਲੇਜੇਨਾ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹਜੇਖਖਰੀਆਹੈ॥ ਨਿਤਨੀਆਂਪਾਹਿਸੀਘੋਤਿਤਨੀਆਂਖਾਂ
ਹਿ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੀਮੇਨੁਮਕਖਵਾਇਦਾਹੈ॥ ਤੀਮੇਨੁਮਸਕਰੀਆਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰ
ਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੇਤੀਨੁਮਸਕਰੀਆਨਾਹੀਕਰਦਾ॥ ਤੀਨਿਤਨੀਆਂਪਾਇਸੀਘੋਤਿਤਨੀ
ਆਂਪਾਹਿ॥ ਅਤੇਹੋਰੁਪਲੇਨਬੀਨੇ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਲਗਾਤੇਰਿਤੇਰਿਖਾਵਣਾ॥ ਜਿਉਜਿਉਖਾਵੈਤਿਉ
ਤਿਉਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦੁਆਵੈ॥ ਛੇਤਿਸਕੇਨਾਹੀ॥ ਕਿਤਨੀਆਂਕੁਖਾਂਵੈ॥ ਅਤੇਬਹੁਤੁਪੇਟੁਗੁਰਿਆ
ਆਹਾਲਾਚੀ॥ ਸੁਆਦੁਜੇਲਹੈ॥ ਸੁਅਛਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾ॥ ਤੇਰੁਕੇਰੀਛੁਭੀਬੀਨਲੀਤੀਓਜਾ॥ ਅਗੇ
ਲੇਭੁਲਕਜਾਂਭੁਖਲਗੀਤਾਂਚੁਪਾਂਤਿ॥ ਆਕਛਕੇਖਾਂਵਣਲਗਾਂ॥ ਜਿਉਖਾਪੀਆਂਤਿਉਇਕਘਰੀ
ਨਾਂ॥ ਜਗੀਜੇਲਗਾਂਹਥਪੇਰਮਾਰਣਾ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਮੇਮਰਦ
ਹਾਂ॥ ਤੀਹਸਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਂਮੇਤਾਂਤੀਨੁਆਖਿਆਸੀਜੇਪਲੇਨਬੀਨੇ
ਕਿਉਤਉਬੀਨਲੀਤੀਆਂ॥ ਅਤੇਜੇਤੀਖਾਦਾਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਮੇਨੁਪੁਛਿਕੇਖਾਂਦਾਆਂ॥ ਓਥੇਹਿਕੁਬੂਟਾਅਕਦਾ

ਆਂਗਾਂ ਭਿਸਨਾਂ ਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਣੇ ਹਥੇ ਤੇ ਕਰਖ ਪਤੀਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਹੇ ਰਖਵਾਂਦੀਆਂ ਮਰ
ਦਾਨਾਂ ਪਾਂਦਣ ਨਾਲਿ ਉਠ ਬੈਠਾਂ ਮਰਗੇ ਮੈਨ ਕਾਰੁ ਦੇਸ ਵਿਚਿ ਆਇ ਪਏ ਭਿਖੇ ਮਰਿਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਖਿ
ਆਂਜੀ ਏਹ ਸਹਰਤਾਂ ਹਛਾਂ ਹੋ। ਜੇ ਕਰਹਤਾਂ ਏਥੇ ਮੈ ਕੁਛ ਪਾਂਇਆਂ ਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਏਹ ਸਹਰਤੇ ਰੇਦੁ ਰੇਦੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਦੀਆਂ ਵਦੀ ਹੋ
ਭਿਖੇ ਅਖਦਾਂ ਹੋ ਜਾਂਹ ਨਾਂ ਹੀ। ਉਜੜ ਵਿਚਿ ਲੀਤੀ ਫਿਰਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ ਜਾਂਹ
ਭਾਈ ਤੂਜਾਂ ਦੁਬੈਲ ਹੁਭਾਈ ਵਾਂ ਹੁਗੁਗੁ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ॥ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂਇ ਵਸ
ਦੀ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂ ਮਰਗੇ ਚਾਂਚਰੰ ਨਾਂ ਅਪਣੀ ਬੈਲੀ ਵਿਚਿ ਪਈਆਂ ਹਸਦੀਆਂ ਅਾਂਹੀਆਂ
ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਠਿਠੇ ਤੇ ਤਾਲਗੀਆਂ ਅਪਣਿ ਵਿਚਿ ਵੇਡੀਆਂ ਪਾਂਦਣ। ਉਹ ਅਪਣੇ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ ਭਿ
ਹੁਆਂ ਪੈ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ। ਹਿਕਰੰ ਨੇ ਪਈ ਸੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਂਗਾਂ ਪਾਂਇ ਗਈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਛ
ਤਰਾਂ ਕਰਿ ਬਹਾਲਿਅਾਂ ਜਾਂਇ ਕੁਪ ਹਰਗੁਜਰਿ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਮੈ ਪੁਛਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਗਇਆਂ ਹੋ। ਕਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਅਾਂ ਹਸਿ ਕਰਿਅਾਂ ਭਿਖਿ ਭਿਖ
ਲੁਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਲੇਆਂ ਵੀਏ। ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਥੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁ

ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨ ਛੜਾ ਹੋਇ ਅਬੈ ਠਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਖਿ ਮਾਂਕਿਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜੋ
 ਤੁਸੀ ਮਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹੁ ਮੰਨੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਘਿ ਮਾਂਭਾਈ ਬਾਲ ਚਲੁ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਤੇ ਮੇ ਦੋਵੈ ਚਲੇ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨ ਲੈਣ ਦੇ ਦਸਤੋ। ਮਰੇ ਜਾਂਇ ਕਰ ਦੇਖੀ ਮੇ ਤਾਂ ਕਿ ਮਾਂ ਦੇਖੀ ਮੇ। ਜੇ ਮਰ
 ਦਾਂ ਨ ਛੜਾ ਹੋਇ ਅਬੈ ਠਾਂ ਹੈ। ਮਰੇ ਜੇ ਓਹ ਰੰਨ ਬੈਠੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਹੀ ਮਾਂ ਸੋਚ ਮਲ ਮਾਂ ਹੀ ਮਾਂ। ਮਸਾਨ ਦੇਖਿ
 ਕੇ। ਜਿਉ ਮਸੀ ਚਲੇ ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ ਤਿਉ ਹਿ ਕਰੰਨ ਜੋ ਪਈ ਸੋ ਮੇ ਰੇ ਗਲ ਪਾਂਗਾਂ ਪਤਣ ਲਗੀ। ਸੋ ਛੜੀ ਹੋ
 ਇ ਗਈ। ਅਤੇ ਹਿ ਕਰੰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਲ ਪਤਣ ਲਗੀ। ਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ
 ਡਿਠ ਨਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲ। ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਡਿਠ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਦਿਖਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ
 ਖਿ ਜਾਂ ਹਿ ਭਾਂਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਗਾਂ ਤੋਰੁ ਲਾਂਗਾਂ। ਤਾਂ ਮੇ ਬਚਨੁ ਪਾਂਇ ਕਰਿ ਜਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮਰਦ
 ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਗਾਂ ਤੋਰਿ ਮਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਦ ਮੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂਕਿਉ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂਕਿਉ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਘਿ ਮਾਂਭਾਈ ਭਲੀ ਮਾਂਘਲਾਈ ਮਾਂ ਦੇ ਦਿਚਿ ਮਸਾਨੁ ਲੀ ਤੇ ਫਿਰ
 ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁਮਾਂ ਪੇ ਮਾਂ ਇਠਾਂ ਬੈਠਾਂ। ਮਸਾਨ ਤੋਰੁ ਮੇ ਕੀਤਾਂ ਸੀ
 ਜੇ ਤੁਨਾਂ ਜਾਂਹਿ। ਉਰੰਨ ਦੇਖ ਸਮ ਮਾਂਏ। ਮਾਂ ਇ ਕਰ ਦੇਖ ਨ ਤਾਂ ਛੜੀ ਮਾਂ ਕੁਤੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨ। ਉਨ ਰੰਨ

ਦੇਖਸਾਮਾਤਿਠਾਜੇਏਹਕੋਈਕਲਾਂਵਾਂਨਪੈਨਾਓਹੁਦੁਹਾਂਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਧਏ। ਤਾਂਮੇਅੰਧਿਅੰ
 ਰਾਈਓਥੇਹੀਤਿਗੇ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਗੁਰੂਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਧਏ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਰੰਨਾਂਮਾਦਮੀ
 ਹੋਈਆਂਬੋਲਹੁਰਾਈਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਧੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਕਾਓਹੁਦੇਸਥੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਅਗੇਚਲੇ॥ ਅਗੇਸਿਧਲਾਈਪਦੇਸਹਰਿਰਾਂਜੇਸਿਦਨਾਭਕੀਨਗਰੀਰੂਛਮਹੀਨੇਵਿਚਿਗਏ
 ਓਥੇਦਾਂਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭੁਆਂਹਾਂ। ਕੇਹਾਂਅੰਹਾਂ। ਜੇਕੋਈਪੁਤਮੰਗਤਾਂਪੁਤਦੇਦਾਂ। ਜੇਕੋਈਸੀਹੀ
 ਗੇਤਾਂਮੀਹੁਦੇਦਾਂ। ਕਲਾਂਵਾਂਨਅੰਹਾਂ। ਜਾਂਗੁਰੂਜੀਓਥੇਜਾਇਥੈਰੇਤਾਂਕਲਾਂਓਸਦੀਹਿਰਿਗਏ
 ਜੇਕੋਈਕੁਲੁਮੰਗੇਜੇਹੋਵੈਕੁਲੁਨਾਹੀ। ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਬਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਇਆਂ। ਅਤੇਨਗਰਦੇਲੋ
 ਕੁਭੀਬਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਏ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਭੁਕਹਿ। ਅੰਧੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰ
 ਮਯਹਰਿ। ਅੰਹੁਆਂ। ਕਿਨੇਹਾਂਗੀਨਗਰੀਮਹਿਪਾਂਪੁਕੀਆਂ। ਤਾਂਪਰਸਰਮਦਜੀਰਕਹਿ
 ਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀ। ਪਾਂਪੁਤਾਂਕਿਨੈਨਾਂਹੀਕੀਆਂ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿ। ਆਰੇਯਹਿਰਿ। ਅੰਹੁਆਂ। ਤਾਂਪਰਸ
 ਰਮਦਜੀਰਕਹਿ। ਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਗੀਨਗਰੀਮੇਇਕੁਮਤੀਤੁਆਇਆਂ। ਅਰੁਓਸਕੋਸਾਥਿ
 ਦਇਚੇਲੈ। ਯਹਕਿਛੁਹੁਆਂ। ਰਾਂਜੇਕਹਿ। ਅਰੇਪਰਸਰਮਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਤਾਂ

ਪਰਸਰਾਮੁ ਹਛੇ ਭੇਜਨ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਚਲਿਆਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਂਖਿਆਂ ਕਿਆਂ ਜੋ ਭਾਈ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਅਹੁ ਭੇਜਨੁ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਸਿਉ
 ਨ ਭੁਭੇਜਿਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਰੁਦਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ १ ॥ ਰਸ ਕਜਾਸ ਅੰ
 ਦ ਅਨੇਕ ਹੈ ਬਿਖਫਲ ਮੀਠੇ ਚਾਂਝਾ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਅਪਣੀ ਤਾਂ ਕੋ ਰਾਖੇ ਆਪੁ ॥ ੨ ॥ ਪਰਸਰਾਮੁ ਭੁਭੇ
 ਨ ਫੇਰਿ ਲੈ ਗਇਆਂ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਨ ਪਰਸਰਾਮੁ ਆਖਿਆਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹੁ ਭੇਜਨੁ ਧਾਤਾਂ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕ
 ਰਿਆਂ ਅਗੇ ਪਰਸਰਾਮੁ ਓਹੁ ਕਿਸ ਗਲ ਕਾ ਬੈਧਾ ਗਿਐ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥
 ਜੇਹੁ ਕਮਰੇ ਦੇ ਤਾਂ ਅਪਣੁ ਰਾਖਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਈਏ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਭੁਲੀ ਬਾਂਤਿ ਹੈ ॥
 ਰਸਰਾਮੁ ਅਪਣੁ ਰਾਖਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆਂ ॥ ਆਇ ਕੇ ਅਗੇ ਪਈਆਂ ਜੋਈਆਂ ਕੇ ਸੇਵਾ ਪਾਗੀ ਪਰ
 ਸਰਾਮੁ ਸਦ ਬਾਂਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਏਹ ਬਿਖੁ ਭ
 ਗਿਆਂ ਰੀਝ ਲਾਧਰੀਆਂ ਖੰਡ ਲਵਾਂਹਿ ॥ ਸੀ ਦਰ ਭੁਧੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਦੇ ਤੀ ਜਨ ਮੁਹਿ ਗਾਂਹਿ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰਿ ਪਰਸਰਾਮੁ ਰਾਜੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਇ ਕਹਿਆਂ ਅਪਣੁ ਰਾਂਝੀ ਨਾਲੀ ਤੀਆਂ ਨਾਂ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀਆਂ ॥
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਸੀਤ ਕਾਂ ਲਾਂਹੇ ॥ ਭੁਲੇ ਬਸਤਰ ਲੈ ਜਾਂਹਾ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮੁ ਹਛੇ ਬਸਤਰ

ਲੈਗਇਆਂ॥ ਮਾਂਇਗੁਰੂਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਂਖੀ॥ ਕਾਇਆਕਪੜੁਕੁ
 ਰਹੈਇਨਕਉਦੇਖੁਨਭੁਲਾ॥ ਸੁਇਨਾਰੁਪਾਂਮਾਲਪਨੁਏਈਨਕਕੇਮੁਲਾ॥ ੩॥ ਤਾਂਪਰਸਰਾਂਮਕ
 ਹਿਆਜੀਤੁਮਾਂਪਣਾਂਪਰੋਜਨੁਕਰੋ॥ ਤੁਮਰਾਂਪਰੋਜਨੁਕਿਆਰੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀ
 ਆਂਖੀ॥ ਆਂਪਣਾਂਹੁਕਮਨਿਦਾਰਿਤੁਮਜਮਤਿਸੁਰੀਬਾਂਤਿ॥ ਭਾਂਣਾਂਮੀਨਿਕਰਤਾਂਕਟਾਂਤਾਂਹਿਰ
 ਦੇਉਪਜੀਸਾਂਤਿ॥ ੪॥ ਤਾਂਪਰਸਰਾਂਮਰਾਂਜੇਪਾਂਸਿਜਾਂਇਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਓਹੁਕਛੁਹੋਕਥ
 ਚਨੁਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਪਰਸਰਾਂਮਕੈਸੇਬਚਨਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਪਰਸਰਾਂਮਕਹਿਆਂ
 ਰਾਂਜਾਂਜੀਤੁਮਾਰੀਮਜਮਤਕਾਂਨਿਦਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਰਾਂਜਾਂਮਹਾਂਖਬਰਦਾਗੁ॥ ਰਾਂਜਾਂਮਾਂਪਹੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਇਆਂ॥ ਰਾਂਜੇਆਇਕਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੇਰਖਜੇਹਿਖਹੁਹੋਇਆਂ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਂਖੀ॥ ਸੁਇਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭਤੁਮਤਬੁਧਤੇਰੀਰਾਂਸਾ॥ ਨਨ
 ਕਪੜਦਾਂਦੁਰਿਕਰਿਹੋਵੈਦਾਂਸਨਦਾਂਸਾ॥ ੫॥ ੧॥ ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਚਰਨਾਂਤੇਛ
 ਹਿਪਇਆਂ॥ ਆਂਪਣਲਗਾਂਜੀਮੇਨੁਕਿਰਤਾਰਬੁਕਰੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਭਤੇਬਹੁ
 ਤੁਖਸੀਹੋਏ॥ ਏਹਕੀਕਤਸੁਣਕਰਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਨੁਰੰਗਚਹਿਗਇਆਂ॥ ਗੁਰੂਮੰਗਦ

ਜੀਸਤਾਂਈਪਹਗਇਕਰਿਗਾਗੀਰਹੇ॥ਮੈਸੀਲਾਂਲੀਚਰੀਕੋਈਉਸਲਾਂਲੀਨੂਸਹੀਨਾਂਕਰਿਸਿਧੇ
ਜਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਮੀਗਦਜੀਅਖੀਧੋਲੀਆਂਦੇਹਦਿਚਿਅੰਏ॥ਤਾਂਅੰਧਿਅੰਧਾਭਾਈਬਾਲਾਂ
ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਈਬਾਲਾਂਲਗਾਂਲਿਖਾਂਦਏ॥ਤਾਂਚਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਭੁਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੂਮੀਦਗਾਂਦਿਚਿ
ਲੈਗਇਆਂ॥ਤਾਂਲਗਾਂਪੁਛਣਜੀਤੁਸਾਰਾਂਨਾਂਉਰਿਅੰਧੈ॥ਤੁਮਜੇਗੀਪੁਰਖਯੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਗਾਂਗਾਮਾਰੂਦਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਅੰਧਲਾਂ॥ਜੇਗੀਜੁਗਤਿਨਾਂਮਨਿਗਾਂਇ
ਲਤਾਕੇਮੈਲੁਨਰਾਤੀ॥ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਂਬਸਦਾਸਤਸੀਰੀਜਨਮਮਰਨਗਤਿਬੀਤੀ॥੧॥ਗੁਜਾਈ
ਤੇਗਾਂਕਉਨਨਾਂਮੁਕੈਸੇਜਾਂਤੀ॥ਜਬਘਟਭੀਤਗੁਮਹਲਬਲਾਂਏਪੁਛੇਬਾਂਤਨਿਰੀਤੀ॥੨॥ਗੁ
ਰੂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਬ੍ਰਹਮਏ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਬ੍ਰਹਮ
ਸੇਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰਪੁਜੇਗਰਿਗਾਏਪਾਤੀ॥ਏਕੋਗਾਂਏਕੋਨਾਗਾਇਣਸਰਬਮਏਕੋਜੋਤੀ॥੩॥
ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਪੜੀਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਅਹਿਧਾਇ
ਛਾਂਬਾਂਜਿਹਬਾਂਜਿਹਬਾਂਤੀਤੀਤੋਲਉਨਾਮਮਜਾਂਚੀ॥ਸਿਰਿਸਾਂਗਾਂਸਿਰਿਸਾਂਰਿਬੁਏਕੋਵਣਜਰੇਬ
ਹੁਕਾਤੀ॥੪॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਗੋਰਖਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਤੋਗਦੀਪਉ

ਹੀਅੰਖੀ। ਧਰਪਰਧਰਨਗਗਨਪਰਗੋਰਪਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੁਪੁਨਿਵਾਸੀ। ਅੰਤਰਬਾ
ਹਰਿਏਕੋਜਾਇਤਾਨਨਕਕੁਇਆਂਉਦਾਸੀ॥੪॥੧॥ ਤਾਂਗਜਾਂਸਿਉਨਾਕੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਸਿ
ਖੁਰੇਇਆਂ। ਲਗਾਂਨਿਰੰਕਾਰਜਪਣਾ। ਅਤੇਆਂਪੋਣਨਗਾਰਦੇਲੋਕਾਂਨਲਗਾਂਜਪਾਂਦਣ॥ ਤਿਥੇ
ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪ੍ਰਾਂਣਸਿਗਲੀਉਚਰੀ॥ ਇਕਜਉਤੇਰਹਧਿਆਂਇਥੇਲੇ॥ ਦੁਇਦਰੇਅਤੇ
ਪੰਜਮਹੀਨੇਗਜੇਸਿਉਨਾਕੁਪਾਂਸਿਰਹੇ। ਜਚਲਣਲਗੇਤਾਂਗਜੇਸਿਉਨਾਕੁਕਹਿਆਂਗੁਰੁ
ਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਸਿਉਨਾਕੁਅਸਾਜਰੁਰਜਾਂਦਣਾਹੈ॥ ਰ
ਜੇਸਿਉਨਾਕੁਅਥਾਂਟੇਕਿਅੰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਤੈਨੂੰਕਰਤਾਂਗਚਿਤਾਅ
ਵੇ। ਰਾਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਆਂਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੁਜੀ। ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਂਫਿਰਿਥੇ
ਕਦਿਲਾਂਉਤਰਾਂਜੇਅਸਰਾਪਨਾਂਹਦੀਆਂਹੀ॥ ਉਸਦਿਲਾਇਤਨੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਚਲੇ॥
ਰਾਂਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਕੇ॥ ਅਸਰਾਪਨਾਂਹਨੁਚਲੇ॥ ਜਿਥੇਝੁਡੇਵਾਂਗੀਦੀਮੀਜੀਹੈ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇ
ਪੁਇਚਿਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦਿਟਰਬੈਠਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੀਤਾਰਉਤੇਬਹੁਤਰੀਝੁਆਂਹੀ॥
ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਅਰੇਨਾਂਹੀਜਾਂਦਾਂ। ਮੈਨੁਦਿਦਾਂਦੇਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂ

ਰਦਾਨਾਂ ਅਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚਿ ਬਲਾਈ ਪੈਨਿ। ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਨਾਲਿ ਚਲਾ ਅਰਦਾਨਾਂ ਰਹੇਨ
ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਰਦਾਨਾਂ ਰਹਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਅੰਧੇ ਲਗਦੇ
ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਆਖਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆਂ। ਅਰਦਾਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਈ ਤੂੰ ਸਮਾ
ਲਾ। ਅਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਕੋਈ ਭੁੱਤ ਲਗਾ ਸੀ। ਨੇ ਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਅੰਧ ਰਹੇ ਬਹੁ ਤੇ ਬਾਂਗਾਂ। ਅਰਦਾਨੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘੋਸੇ ਵਿਦਾਂ ਲੀਤੀ। ਅਰਦਾਨਾਂ ਗਾਇਆਂ। ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਪੁਛਿਆਂ
ਕਾਈ ਬਾਲਾਂ ਰਿਆਂ ਕਰੀਐ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆਂ। ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇਸਾਂ ਵੇਸੇ
ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰੇ ਵਿਚਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿਆਂ। ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਹੀਂ। ਜਾਂ ਵੇਇ
ਪਹਰ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ। ਕਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਂਕਸ ਨੇ ਪਕੜਿਆ
ਹੈ। ਅਤੇ ਕੜ੍ਹਾ ਹੋ ਵਿਚਿ ਤਲ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆਂ। ਜੀ ਤਲ ਏਦੇ ਹੁਆਖ
ਵਏਦੇ ਹੁ। ਜੇ ਅੰਧੇ ਲਗੇ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਿਆਂ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਸਾਂ ਡਾਵਚੁ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਘੋਸੇ ਜਾਂ
ਦਾਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਜੇ ਅਵਾਜ਼ ਕਰੀ ਤਾਂ ਸੀ। ਜੇ ਬਲਾਈ ਪੈਨੀ। ਸੇ ਤਾਂ ਬਲਾਈ ਮਿਲੀ ਚਾਹੀਐ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਅੰਧ ਲਗੇ ਕਾਈ ਬਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲੀਤੇ ਦੀ ਸਗਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਅ
ਤੇ ਅਸਾਂ ਡੇਕੀ ਅਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੇਨੁ ਪੁਛਿਆਂ। ਜੀ ਕੋ ਡੀਕ ਵਰਿਗੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕਾਅੰਖਿਆਨਵਾਕੋਹਾਂਤੇਹੈ। ਤਾਂਮੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਆਂਖਿਆਂਅਸਾਜਾਂਦਿਆਨੁਤਾਂਖਾਂਇ
ਲੈਸੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਮੇਰਾਂਹਥਪਕਹਿਆਂ। ਇਕਪਲਕਥਹੁਤਹੋਦੀਹੈਜਾਂਧੇਨਾਂਹੀਜੇਇਥੇ
ਜੇਕਿਉਥੇਜੇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਂ। ਹਸਕਰਲਗਾਂਪਛਣਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਸ੍ਰੀ
ਦਾਂਹੋਇਗਇਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਬਾਲਾਏਹਜੇਕਰ੍ਹਾਂਤਪਦਾਂਹਈਸੋਮਰ
ਦਾਂਨੇਦੇਤਲਣਦੇਵਾਂਸਤੇਤਪਦਾਂਹਈ। ਜੇਰਾਂਕਸਤਲਕਰਖਾਂਦੇਗਾਂ। ਪਰਅਸੀਛਪਰਹੀਐ।
ਤਾਂਮੈਗੁਰੂਜੀਨੂਆਂਖਿਆਂਜੀਜੇਹੇਆਂਏਤੇਹੇਨਾਂਅਏ। ਜੇਤਲਕੇਖਾਂਇਲਦੇਗਾਂਤਾਂਹਥਕਿ
ਆਂਆਂਦਸੀ। ਕੁਛਕਰਣਾਂਹੈਤਾਂਕਰੀਐ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਦੇਖੁਭਾਈਬਾਂ
ਲਾਂਕਰਤਾਂਰਦੇਰੀਗਤਮਾਂਸੋ। ਕਰਤਾਂਗਰਿਆਂਕਰਦਾਂਹੈ। ਜਿਉਮਰਦਾਨਾਂਖਰ੍ਹਾਂਆਂਹਾਂਤਿਉ
ਮਰਦਾਂਨੇਨੂਰਾਂਕਸਕਰ੍ਹਾਂਹੋਇਚਿਪਤਿਆਗਸੇਨਾਂਲਿ। ਕਰ੍ਹਾਂਹਾਂਅਜੇਹਾਂਠੰਦਾਂਹੋਇਗਇਆਂ
ਜਿਉਪੋਹਦਾਂਕਕਰ੍ਹੀਮਦਾਂਹੈ। ਰਾਂਕਸਹੈਰਾਂਨੂੰਹੋਇਗਇਆਂ। ਹੇਠਮਗਨਬੁਝਿਗਈ।
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਦਾਪਾਨਦਿਖਾਂਈਦਿਤੀ। ਤਾਂਰਾਂਕਸਬੋਲਿਆਂਅਰੇਤ੍ਰਿਸਚਮਾਖਾਤ੍ਰਿ
ਕਉਣਹੈਜੋਤੇਰੇਆਏਮੇਰਾਂਕਰ੍ਹਾਂਹਾਂਠੰਦਾਂਸੀਤਲ੍ਹੇਹੋਇਗਇਆਂਹੈ। ਸਚਮਾਂਖੁਤ੍ਰਿਕਉਣਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਕਰਿਆਂਖਿਆਂਕੋਰਾਂਰਾਂਕਸਇਸਤਾਂਈਕਿਉਨਾਂਹੀਖਾਂਦਾਂਕਿਉਗਖਿ

ਅੰਗਣੀ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਕਸਬੋਲਿਆ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਕਿਉ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਪੈਂਦੇ ਹੋਇਆਂ ਹੈ॥ ਤੂੰ ੬੪
ਚੁਆਖਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ੧॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ਗੁਰਾਂ ਚੁਕਾਂ ਭ
ਗ ਕਹੋ ਏ ਨਿਹਕਰਮਾਂ॥ ਭੈ ਜਲ ਤੇ ਕੰਧੀ ਚੜ੍ਹੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨੇਧਰਮਾਂ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਂ ਮੇਰਾਂ ਮਾਂਦਣ ਜਾਣ
ਗਹਿਆ॥ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹ ਬੁਝਿ ਗਇਆਂ ਗੁਰ ਸੀਤਲ ਨਾਂ ਮੁਦੀਆਂ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਮਾਂ ਤਾਂ ਟੂਟਾ ਭਰ
ਮ ਕਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਦੇ ਕੀਆਂ ਪਰਗਾਂ ਸੁ॥ ਬੇੜੀ ਕਾਂ ਟੀਪ ਗੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਵੀਂ ਦਿਖਲਾਂ ਸੁ॥ ੨॥ ਜਬ
ਕਾਂ ਸਾਂਧੂ ਸੀ ਗੁਰੁ ਇਆਂ ਤਬ ਛੋੜਿ ਗਏ ਨਿਗਹਾਂ ਗ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸਤੇ ਛੂਟੀ ਕੁਹਾਂ ਕਰੇ
ਕਟਵਾਂ ਗ॥ ੩॥ ਸਚ ਥਾਂ ਨ ਸਚੁ ਬੈਸ ਕਾਂ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆਂ॥ ਸਚੁ ਧੁੰਜੀ ਸਚੁ ਦਧਰ ਨਾਨਕ
ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਪਰੁਪਾਂਇਆਂ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਕੋਰ੍ਹਾਂ ਰਾਂਕਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿਪਾਇਆਂ॥
ਉਠੇ ਨਾਹੀ॥ ਮਾਂ ਖੇਜੀ ਮਿਦਡੇ ਪਾਂਧ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸੀ ਮੈਂ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਬਖਸੀ ਮੈਂ ਜੀ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੋਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਗਾਂਗਾ ਦਾਂ ਸੁਮਰਦਾਂ ਨਾਰਬਾਖੀ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਤਾਂ ਈ ਮੈਨੇ ਗਾਂਤਾਂ ਤੇ
ਗੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਤਾਂ ਕੋਰ੍ਹੇ ਰਾਂਕਸ ਮਾਂ ਧਿਆਂ ਜੀ ਏਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਮਾਂ ਪ
ਸੋਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਹਿਆ ਧਉ ਸੁਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ॥ ਤਾਂ

ਮੇਰਾ ਰੂਨ ਨ ਕਰ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ॥ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨ ਤੇਰੀ ਤੂਹੇ ਜਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤੇ ਨੁਆਖਿਆ ॥
 ਅਖੁ ਭਾਈ ਕੋ ਭਾਂਕੀਆਂ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਤੇ ਅਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕੁਝ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਾਦੁ
 ਲਿਆਵਾਂ ॥ ਤੁਸੀ ਅਚਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਕੋ ਭਾਂਕੁ ਮਰਦਾਨੇ
 ਦੇਖਾਂ ਵਣ ਨੁਲੈ ਆਉ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭਖਾਂ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤਿ ਆਇ ਨਾਂ ਦਾਂ ॥ ਕੋ ਭਾਂਕਾਂ ਕਸ ਜੀ ਗਲ ਨੁਦ
 ਉਡਿ ਆਂ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਮੇਸੇ ਮੇਵੇ ਲੈ ਆਇ ਆਂ ਜੋੜੇ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਯਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਆਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਾਂਹਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ
 ਜੀ ਮੇਸੁ ਕੁਝ ਖਾਂਧਾਂ ਹੈ ॥ ਮੇਨੁ ਤੁਸੀ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ॥ ਜੀ ਮੇਤੁ ਸਾਤੁ ਅਖਿਆ ਨਾਂ ਹੀ ਨਿਆਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤੁ ਰਾਂਜੀ ਆਂ ॥ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਤੇ ਖੁਸਰ
 ਹੁਆ ਮੇਵਾਂ ਪਾਂਹਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾਂ ਬਾਂਟਾਂ ਮੇਨੁ ਆਂ ਵਦਾ ਹੈ ਤੇਹਾਂ ਮੇਨੁ ਭੀ ਦੇਹੁ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਬਾਂਟੇ ਕਰੁ ॥ ਤੇ ਬਖਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਕੀ ਤੇ ॥
 ਹਿਕੁ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਦਿ ਤੇਨੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਖਿ ਲੀਤਾਂ ॥ ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਿਤਾਂ ॥ ਅਸਾਨੁ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਰਸਾਦੁ ਖਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਲਗੇ ਖਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਖੁਸੀ ਆਂ ਹੈ ॥

ਨਨਕਜੀਆਂਪੋਏਅਰੋਦਾਪ੍ਰਸਾਦਕੋਤੋਰਾਂਕਸਨੁਦਿਤਾਂਕੋਤੋਮਰੋਨਾਂਹਨਿਸਨਾਂਕੀਤੀਕੋਭੋਲੈ
ਦੇਹੀਮਹਾਦਿਚਿਪਾਂਇਲੀਤਾਂਕੋਤੋਮਹਿਪਰਸਾਂਦੁਪਾਇਦਿਆਨਾਲਾਕੋਭੋਦੇਕਪਾਂਟਖੁਲਿਗਏ
ਕੋਭੋਦਾਹੋਰਸਰੂਪਹੋਇਗਾਇਆਤਾਂਮੇਤੋਮਰਦਾਨਾਦੇਖੀਏਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੀਮੈਜੋਮਜਰੋਬੀ
ਫਤੁਲੈਗਾਇਆਤਾਂਮੇਹਥਜੇਕੋਜੋਗੁਰੂਜੀਏਹਕਿਆਂਹੋਇਆਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਮ
ਕੁਈਬਾਂਲਾਂਦੇਖੁਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਂਸੋਤਮੇਫੇਰਿਗੁਰੂਜੀਥੋਪੁਛਿਅੰਜੀਅਸਾਂਨੂਤਾਂਵਤ੍ਰਾ
ਗਨਲਗਾਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਕੁਈਬਾਂਲਾਂਅਸਾਂਨੂਜੇਕਰਤਾਰਇਸੁਪਰਤੀਅੰ
ਦਾਂਹੋਜੋਏਨਾਂਹੀਦੇਵਾਸਤੇਲਿਆਇਆਹੈਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਂਸੇਦੇਖਦਾਂਜਾਂਗਤਾਂਮੇਅਖ
ਆਂਗੁਰੂਜੀਭੁਲਾਂਜੀਜੇਕਛੁਕਰਤਾਰਦਿਖਾਵੈਜੇਦੇਖਦਾਂਗਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਤਦਿਨਕੋ
ਤੋਰਾਂਧਸਪਾਂਸਰਹੋਸਤਵੇਦਿਨਚਲਦੇਹੋਏਮੰਜੀਤੇਧਹਾਂਇਕੇਵਿਦਾਂਹੋਏਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾ
ਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਉਥੋਥਿਸੀਭਰਪੁਰਨੂਚਲੇ॥ ਇਸਵਿਲਾਂਇਤਥਮਰੋਮੈ
ਤਾਂਲੀਆਂਦਿਨਾਂਦਾਂਗਾਂਹਮਾਂਗਾਂਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਇਕਦਿਨਮਰਦਾਂਨੇਨੂਡਾਂਛੀਭੁਖਲਗੀਤਾਂਮਰ
ਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਤਾਂਤੁਰਨਾਂਹੀਸੀਧਦਾਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲੁਮਰਦਾਨਾਂਮਰੋਵ
ਡਾਸਹੁਆਵਦਾਹੈਉਥੋਤੀਪ੍ਰਯੋਗਾਂਸੇਕਰੀਏਰੋਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਭੁਖਾਂਗਾਂਚਲਨਾਹੀ

ਸੀਧਵਾਂ ਜਿਉ ਤਿਉ ਵਿਲਾਇ ਵਿਲਾਇ ਦੇ ਮਸੇ ਸਹਰਾ ਅੰਇ ਅੰਨ ਜਗ ਕੋ ਹਾਂ ਤਿਉ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਖਮਰ ਦਾਨ ਸਹਰੂ ਨ ਜਗਿ ਅੰਦ ਦਾ ਹਈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰ
ਜੀ ਪਲੇਤ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਸਹਰ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ਗਿਰਾਉ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸਾਨੂ ਨ ਜਗ ਅੰਦ ਦਾਂ ਹੈ ॥
ਮੇਨੂ ਤਾਂ ਸਹਰ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ਨ ਜਗ ਅੰਦ ਦਾਂ ਮੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਹਾਂ ॥ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂ ਸੋ ॥ ਜੇ ਕੁਝ ਹਥ ਪ
ਲੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਹੋਵੇ ॥ ਭੁਲਾਂ ਭੁਈ ਸਹਰ ਅੰਦੈ ਗਾਂ ਕੁਝ ਲੈ ਖਾਂਈ ਮੇ ਗਾਂ ॥ ਨਾਂ ਕੁਝ ਪਲੇ ਹੋਵੇ
ਨ ਸਹਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਮਾਂ ਕੇ ਨਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰ ਨਾਂ ਲਿਰੇ ਤਫਰੇ ਲੀ ॥ ਵਿਚੇਲਾਂ ਲੁਨਿ ਕਲਿ ਅੰ
ਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨਾਂ ਇਸਨੂ ਚਾਇ ਲੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਮੇ ਇਸ ਪਥਰ ਨੂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨ ਪਲੇ ਬੀਨ ਨੂ ਛੁਛ ਦਾਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਲੈ ਕਰਿ ਇਸਨੂ ਪਲੇ ਬੀਨਾ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅ
ਖਿ ਅੰਜੀ ਪਲੇ ਬਧੇ ਭੁਖ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂ ਦੀ ॥ ਪੇਟ ਪਾਂਏ ਬਾਂਝੂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹ
ਸਹਰ ਨ ਜਗਿ ਅੰਦ ਦਾਂ ਹੈ ॥ ਉਥੇ ਇਸ ਦੀ ਕਦਰ ਮੁਲੁ ਮੁਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥
ਤਿਹੁ ਕੋ ਹਾਂ ਤੇ ਸਹਰ ਨ ਜਗ ਅੰਇ ਅੰਸੀ ॥ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਛਿਤਾਂ ਹੋਇ ਗਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਹਰ
ਦੇ ਰੋਇ ਰੇ ਜਾਂ ਇਹ ਚੋ ॥ ਸਹਰ ਦੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂ ਇਥੈ ਠੇ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਕੁਝ ਅੰਧੇ ॥ ਸੋ ਕ
ਰੀ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨ ਇਸ ਸਹਰ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਜਾਣ ਦਾਂ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ

ਮਾਂਜੀਮੇਕਿਆਜਾਂਦਾ। ਕੁਛਖਾਵਦੇਹਗਾਂਕਿਨਾਂਦੇਹਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੀਤਰਜਾਮੀਅੰਗ ੬੬
 ਮਾਂਧਿਰਿਸਮਰਦਨਾਂਇਸਸਹਰਦਾਂਨਾਉਥਿਸੀਬੁਰਪੁਰਹਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਨਾਉਤਵੈਕੁ
 ਪ੍ਰੇਰਵੈ। ਮੇਨੁਕੁਧਖਾਇਗਈਪੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਂ। ਹਸਕਰਿਆਂਧਿਅਮਾਂਜਾਹਮਰਦਾਨਾਂਜਦ
 ਹਰੀਟੇਲੇਏਹਲਾਲਵੇਚਿਲਿਆਂਉ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਅੰਧੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਜੀਕਰਿਆਂਮਰਦਨਾਂਜੋਕੋਈਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਅੰਧੀਗਾਂਸੇਮੇਨੁਅੰਧਿਆਂਧੀ। ਮਰਦਾਨੇਹਿਕਸਜਥਿ
 ਰਗੀਨੁਲਾਲੁਦਿਖਾਇਆਂ। ਉਸਜਵਾਰੀਆਂਧਿਆਂਭਾਈਇਸਕੇਤੀਨੇਪੇਸੇਮੁਲੁਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਈ
 ਚਰਕੀਤਾਂ। ਲਾਲਦਾਂਮੁਲਬਹੁਤੁਅੰਧਦੇਪੈਨਿ। ਮੇਪੁਛੁਅੰਦਾਂ। ਆਇਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਲ
 ਲਦੇਤਿਨਪੇਸੇਮਿਲਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅਮਾਂਮਰਦਾਨਾਂਵਡੇਜਵਾਰੀਧਾਂਸਿਲੈਜਾ
 ਗਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਅਮਾਂਜੀਮੇਤਾਂਵਡਾਮਤੇਛੋਟਾਂਜਾਂਦਦਾਂਨਾਂਹੀ। ਤੁਸੀਮੇਨੁਦਸੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਰਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਜਥਿਹਰੀਦਾਨਾਉਸਾਲਸਗਾਂਇਹਈ। ਮਰਦਾਨਾਂਵਤਜਾਂਇਕੇਪੁਛੁਲਗ
 ਯਾਰੇਸਾਲਸਗਾਂਇਜਥਿਹਰੀਦਾਂਦੁਕਾਨਕੇਪਹੁਹੈ। ਲੋਕਾਂਦਸਿਆਂਭਾਈਓਹਅਧਏਘਰੇਹੋਦੇ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਂਉਸਦਾਨਾਂਉਘਰਪੁਛੁਕਰਗਇਆਂਜਾਂਇਮਦਾਂਜਕੀਤੋਜਾਮੀਟਰੇਜਵਾਰੀਆਪ

ਏਂਗਲਾਂਮੁਭੇਜਿਆਂਗਲਾਮੁਪੁਛਿਆਂਤ੍ਰਿਕਉਣਭਾਈ॥ਗਲਾਮਕਹਿਆਜੀਕੋਈਬੀਏ
ਸਾਂਹਿਬਦਹੈ॥ਕਹਦਾਂਹੈਕੁਪੁਸਉਦਾਂਦੇਚਣਹੈ॥ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਪਏਗਲਾਮਨਕਹਿਆ
ਉਸੇਮੰਦਰਿਲਿਆਉ॥ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮੰਦਰਲੈਗਇਆਂਲਗਪੁਛਣਕਹੁਭਾਈ॥ਕਿਅੰ
ਸਉਦਾਂਹਈ॥ਕਿਅੰਸਉਦਾਂਕਹਿਣਮਾਂਇਆਂਹੈ॥ਮਰਦਾਂਨੇਕਢਕੇਲਾਲਜਉਹਰੀਦੇਹਥਦਿ
ਤਾਂਜਉਹਰੀਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇਜੋਇਸਲਾਲਉਪਰੁਲਿਖਿਆਂਹੈ॥ਜੋਕੋਈਏਹਲਾਲ
ਲਿਆਂਦੈਤਿਸਨੁਜਉਰੁਪੀਆਂਸਿਹਮਾਂਈਦੇਵਈ॥ਮੁਲਵਗਈ॥ਖਾਵਦਵੇਚੇਭਾਵੇਨਵੇਚੇ॥
ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪੀਆਂਗਿਣਕੇਮਰਦਾਂਨੇਦੇਹਥੁਰਿਤੇ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਪੁਛਣਲਗਾਂਮਾਂਖੁ
ਭਾਈਇਸਦਾਂਮਲਾ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਮੇਖਾਂਵਦਪਾਂਸੇਪੁਛਿਆਂਦਾਂ॥ਜਉਹਰੀਲ
ਲਾਮਾਂਪਏਪਾਂਸਿਰੋਖਿਆਂ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮਾਂਖਿਆਂਜਾਂਹੁਭਾਈਪੁਛਿਆਂਉ॥ਮਰਦਾਂਨੇਸ
ਉਰੁਪੀਆਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਮਰੇਆਂਇਰੋਖਿਆਂ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨੇ
ਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਂਜੀਉਨਾਂਦਿਤਾਂਮੇਲੈਆਇਆਂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾ
ਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਜਾਂਹਿਕੇਪੁਛਿਆਂਉ॥ਏਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ਮੁਲਜੋਕੇਹਾਂਹੈ॥

ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਫੇਰਿਆਂ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਨੁਪਾਛਿ ਮਾਂ॥ ਜੀਧਾਂ ਵਦੁ ਮਾਂ ਧਦਾ
 ਹੈ॥ ਏਹ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕੇਹਾਂ ਹਿਤਾਂ ਹੈ॥ ਇਸ ਲਾਲ ਦਾਂ ਮੁਲ ਦਿਤਾਂ ਹੈ॥ ਉਸ ਜਉਹਰੀ ਅੰਧਿਆਂ
 ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਕੋ ਈਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੈ ਭਾਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਂਵੇ ਨਵੇ ਚੇ॥ ਉਸ
 ਤਾਂ ਈਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ॥ ਤੇਹਾਂ ਲਾਲ ਮਾਂ ਨਤ ਪਇਆ ਹੈ॥ ਧਾਂ ਵਦੁ ਬੇ ਮੁਲੁ ਪੁਛਿਆ
 ਉ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀਨੁ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਜਉਹਰੀ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਜੇਇ
 ਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਜੇਕੋ ਈਹੁ ਲਾਲ ਲਿਆਵੈ ਦੇਵਣਾ॥ ਤਿਸ ਨੁਸਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ
 ਭਾਂਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਂਵੇ ਨਵੇ ਚੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਵਣਾ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਂ ਜੀ ਮਿਕਿਆ ਜਾਂਵਣਾ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੁਹਨੂੰ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ
 ਹਾਂ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਵਣਾ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮੇਰੇ ਨੁਇਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ॥ ਏਹੁ ਲਾਲ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਂਠੀ
 ਹੈ॥ ਉਹੁ ਜਉਹਰੀ ਤਿਨ੍ਹੇ ਪੈਸੇ ਦੇਵਾਂ ਹਾਂ॥ ਉਸਦੀ ਉਹਾਂ ਨ ਜਰਮਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਉਹਰੀ ਸ
 ਉਰੁ ਪੰਥਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾ ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਲੀਤੇ॥ ਏਹੁ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਲਾਲ ਹਈ॥ ਭਾ

ਵੇਦੇਚਭਾਂਵੇਨਵੇਚਾਜੇਭੁਖਨੰਗਕਬੁਲਕਰਈਹਈ। ਤਾਂਨਵੇਚਾਨਹੀਤਾਂਵੇਚਲੈ। ਮਰਦਾਂਨਾਸ
 ਮਝਗਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਸਉਰੁਪੰਯਾਂਉਸਦਾਂਫੇਰਿਦੇਆਂਉ। ਆਂਪਣਲਾਂਲੁਲੈਆਂਉ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਭਲਾਂਜੀ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਜਉਹਰੀਪਾਂਸਿਗਇਆਂ। ਜਾਂਇਕਰਮਾਂਪਣਲਗਾਂਸਾਂਹਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅ
 ਪਣਲੇਵਉਅੰਗੁਲਾਲੁਅਸਾਂਡਾਫੇਰਿਦੇਗੁ। ਖਾਂਵਦਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਖਿਆਂਭਲਾਂ
 ਭਾਈਲੈਆਂਪਣਲਾਂਲੁ। ਅਤਿਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜਉਹਰੀਦੇਅਗੇਰਖਿਆਂ। ਆਂਖਿਓਜੁਸਹ
 ਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅਪਣਾਗਿਣਲੇਵੇ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਆਂ। ਮਰੇਭਾਈਇਜਲਾਂਲਪਰੁਲਿ
 ਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲੁਲਿਅੰਦੈ। ਤਿਸਕਉਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਈ। ਹਮਆਂਪਣਪਰ
 ਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਇਹਰੁਪੰਯੇਤੁਆਰੇਹੈਹਮਾਂਰੇਨਾਂਹੀ। ਭਾਂਵੈਤੂੰਵੇਚਨਵੇਚਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਲਾਲੁਨਲੇ
 ਰੁਪੰਯੇਦੇਵੈਵਸਤੁਆਂਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੀਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਏਹਰੁਪੰਯੇਕਿਉਲੈਆਂਇਓ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਰੁਪੰਯੇਮੇਦੇਰਹਿਆਂਓਹੁਲਏਨਾਂਹੀ।
 ਓਹੁਆਂਖੇਅਰੇਭਾਈਹਮੇਆਂਪਣਪਰਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਲਾਲਪਰਿਲਿਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲੁ

ਲਿਖਾਵੈ ਤਿਸਨੁ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣਾ ਅਬੁਏ ਹੁਰੁ ਪੰਥੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਨਾਹੀ ਮੇਰਿ ਮ॥ ੬੮
 ਕਰਾਓ ਹੁਲੈ ਵੈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਪਿਆਮਰਦਾਂ ਤੇ ਏਉ ਜਾਂਇ ਕੇ ਅੰਧੁ
 ਸਾਂਹ ਜੀ ਜੇਵੇ ਚੀਮੇ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਜੇਨਾਂ ਵੇਚੀ ਮੇਰਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇ ਗੋਲਈ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਮਰਦ॥
 ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਆਮਰਦਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਜਉ ਹਰੀ ਬੇਸਉਰੁ ਪੰਥਾ ਫੇਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ਜਾਂਇ ਕਰ
 ਮਾਂ ਪਿਆਮਰਦਾਂ ਤਾਂ ਜੀ ਅਸੀਰੁ ਪੰਥੇ ਕੇ ਗੋਲਵੀਯੋ ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਜੇਨਾਂ ਵੇਚੀ ਮੇਰਾ
 ਤਾਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇ ਗੋਲਵੀਯੋ। ਏਹ ਜਉਰੁ ਪੰਥਾ ਅੰਧਾ ਫੇਰਿ ਲੈ ਵੇਖਾਂ ਵਦਲੈ ਦਾਂ ਨਾਹੀ। ਜਉ ਹਰੀ
 ਲਈ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫੇਰਿ ਲੈ ਮਾਂਇ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਖੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜਉ ਹਰੀ ਲਈ ਨਾਂ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਸਤ ਫੇਰੇ ਪਾਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਛਿਤਾਂ ਹੋਇਆ। ਛਿਤਾਂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਜਉ ਹਰੀ ਦੇ ਘਰਿ
 ਸਾਇਆਇਆ। ਜਉ ਹਰੀ ਅੰਧਾ ਜੀਉ ਦਿਚਿਦੀ ਚਾਂਰੁ ਕੀਤਾ। ਭਾਂਈ ਏਹੁ ਪਯੋ ਮੇਨੂ ਫੇਰਿ ਲੈ
 ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤ ਅਜੇਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਨਕਾਂ ਦ ਕਬੂਹਾ ਦ ਕਸੇ ਹੋ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਲਾਂ
 ਲੁਭੀ ਅਚੀਰੇ ਫਾਂਡਿਠਾਂ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਮਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਸਉਰੁ ਪੰਥਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਈ। ਏਤਨੀ ਮੇ
 ਰੀ ਉਮਰਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ੍ਹ ਡਿਠੇ ਮਾਂ ਹਾਂ ਪਰੁ ਏਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਡਿਠੀ ਨਾਹੀ ਲਿ
 ਖੀ। ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਦਰੁ ਕੀ ਲਾਲ੍ਹ ਡਿਠਾਂ ਪਰੁ ਉਸ ਪਾਵਨ ਕੀ ਡਿਠਾਂ ਚਾਂਹੀ ਮੇਰਾ। ਏਹੁ ਦੀ ਚਾਂਰੁ ਕਰਿ ਕੇ

ਉਸ ਅੰਧੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਨੁ ਕਹਿਅੰਗ ਅਧਰ ਕਾਂਤੁ ਦਓ ਮਤੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਚਹਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਉ
ਨਾਨੁ ਜਾਂਦੇ ਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦਾਂਗਾਂ ਤੁਰਤੁ ਚਲਾ ਅਧਰ ਕਾਂਗਲ ਮਜਰੇ ਬਾਂਗ ਰਿਨਿਕ
ਲਿਅੰਇਅੰਗ ਅੰਇ ਕਰਦੇ ਖੇਤਾ ਕਿਅੰ ਦੇ ਖੇ ਜੇ ਰਿਕਤ ਰੁਪੀਯੇ ਟੇਰਿ ਦੇ ਵਣ ਵਾਲਾਂ ਹੋ ਅਤੇ
ਦਇ ਜੇ ਦੇ ਹੋ ਰੁਪੀ ਨਾ ਤੇ ਏ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਅ ਅਧਰ ਕਾਂਗਲ ਮਦੇ ਖ ਕਰਿ ਦਰ ਹੀ ਬੈਠਿ ਰਹਿਅੰਗ ਅਤੇ ਮ
ਰਦਾ ਨਾ ਛਿਤਾ ਬੈਠਾ ਲਹਰਾਂ ਕਰਦਾਂ ਹੋ ਬੋਲੁ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਰੁਖ ਅਜੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸਾ ਅੰਧੇ ਦੀ ਗ
ਲ ਕਾਂਈ ਨਾ ਹੀ ਪਰਤੁਰਦਾਂ ਮੁਹੇ ਕਛੁ ਬੋਲੁ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ
ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਹੋ ਗੁਣੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅੰਗ ਜਾਂਇ ਕੁਘਰੀ ਗੁਜਰੀਤਾਂ ਸਾਲ ਸਗਾਂਇ ਜ
ਉਹ ਹੀ ਭਲੀ ਸਾਂਜਨ ਨਾਲਿਅੰਇਅੰਗ ਨਾਂਲੇ ਰੁਪੀਯੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾਂ ਨਾਲੇ ਪਕਵਾਂ ਨਾਲਿਅੰਇਅੰਗ ਬ
ਹੁਤ ਲੈਅੰਇਅੰਗ ਦੇ ਕਰਿਨ ਫੁਰਦੇ ਸਿਰਤੇ ਰੁਪੀਯੇ ਅਤੇ ਸਭਾ ਦਸਤੁ ਅੰਇਅੰਗੇ ਰਖੀ ਰਖ ਕੇ
ਥੇ ਜੇ ਕੇ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਅੰਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰਗ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਗਾਂ
ਇਕ ਰਿਅੰਜੀ ਏਹੁ ਸਭੇ ਰੁਪੀਯਾਂ ਤੁਮਾਂਗਾਂ ਹੋ ਏਹੁ ਅੰਧੇ ਲੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰਗ ਸਾਲ
ਸਗਾਂਇ ਜੀ ਜੇ ਦੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਲਈਏ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਹੀ ਕਹਿਅੰਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਤੁਮਲਾਂ ਲੋਕੇ ਓਹ
ਲਾਲ ਹੋ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਂਦ ਹੋਇ ਰਹਿਅੰਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗਾਂ ਰੁਦਿਚਿ ਸਬ

ਦੁਬਲਿਆਂ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਉਪਾਇਆਂ ਲਾਲ ਲਾਲ ਦਿਸੀਨੀ॥ ਜਿਨਾਂ ਲਾਲੀ ਨੇੜਮਹਿ ੬੬
 ਦੁਜਾਂ ਨਾਂ ਜਾਣਿਨੀ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਸਾਂ ਲਸਤੀ ਜਉ ਹਰੀਆ ਪਏ ਲਾਲ ਪਛਾਂਦੁ॥ ਕੁੜੇ ਲਾਲ ਨਹੀ ਦੁਬੀਨਾ
 ਪਏ ਸਾਂ ਹੁਸਿ ਦਾਣੁ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉਕਿ ਕਰ ਪਥਰ ਮੇਲਿ ਕੇ ਨਾਂ ਉਸਦਾਂ ਇਥਿ ਜਾਂ ਹੁ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਰੇ ਮੀਧੁ ਹੈ ਮੁਲੁ ਨ ਬੁਝੈ ਰਾਂ ਹੁ॥ ੨॥ ਮੇਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਕਰਿ ਸਿਜਿਓ ਰਾਤੀ ਮਤੇ ਤੇ ਹੁ॥ ਕਾਂਈ ਜਾਂ ਪਨ ਉਪਜੀ
 ਕਲਰ ਦੁਠਾਂ ਮੀਧੁ॥ ੩॥ ਸੁਣ ਸਾਂ ਲਸਤਿ ਕਬੇ ਨਤੀ ਜੇ ਕਰ ਮਪਰਾਂ ਪਤਿ ਜੋਇ॥ ਨਨ ਕਏ ਕਾਮਰਾ
 ਧੀ ਮੈ ਦੁਖ ਨ ਲਾਂਗੈ ਕੋਇ॥ ੪॥ ੧॥ ਸਾਂ ਲਸ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ ਮਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਾਂ
 ਤੇ ਕਉਣੁ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਦੇ ਸਕਉਣੁ ਹੋ॥ ਅਕਉ ਹੋ ਰਾਂ ਨਹੀ ਲਗੀ ਹੋ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅਤੀਤਖ
 ਦਦਰ ਸਨ ਦੇਖੋ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਭੀ ਦੇਖੋ॥ ਪਰੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਭੇਖੁ ਪਾਇਆਂ ਨਹੀ ਜਾਂਤਾਂ ਮੈ ਤੋ ਬਿਸਮ
 ਦੇਹੋ ਇਰਹਿ ਮਾਂ ਹੋ॥ ਤੁਮਾਂ ਮਾਂ ਪਏ ਨਾਂ ਮੁਬਤਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ॥ ਸੁਣ ਸਾਂ ਲਸ ਨਾਂ ਉ
 ਹਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ਹੋ॥ ਹੋ ਤੇ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕੋ॥ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਕੋ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਭੇਖ ਭੀ ਗੁਮਾਰ
 ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਹੀ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਾਂ ਲਸ ਰਾਂ ਇਕਹਿ ਮਾਂ ਤੁਮਾਂ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕਉ ਜਾਂਣ ਤੇ ਹੋ॥ ਤੁਮਾਂ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਦੇਖਿ
 ਮਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥ ॥ ਰਾਂ ਗਮਾਂ ਰੁਵਿ ਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਬਿਮਲਾ

ਸ੍ਰਾਂਰਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਪਦਨਾਂਜਾਂਦਲਗੇਪਦਨਾਂਜਾਂਦਲਜਲਰਸਸੀਗਤਿਦੇਖਨਹੀਰੇ
 ੧॥ਦਾਂਦਰਾਂਤ੍ਰੀਕਬਹੂੰਨਜਾਂਨਸਰੇ।ਬੁਖੇਸਿਖਾਲਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਂਲੁਖਸਰੇ॥
 ੨॥ਰਹਾਂਓ।ਬਸਾਂਨਨਉਸਤਅਲੀਮਲਮੇਰਚਚਾਂਭਾਨਰੇ।ਕਉਲਕੁਮਦਨੀਦੁਰਹੁਨਉਸ
 ਸਭਾਂਏਗੇ॥੩॥ਪ੍ਰੀਤਿਤਸੀਗਿਬਸੇਜਿਹਮੁਰਖਅੰਗਮਸਾਂਸਤ੍ਰਸੇਏਗੇ।ਅਪਣਾਂਅੰਪ੍ਰਕਬਹੂੰ
 ਨਛਾਂਡੇਸੁਅੰਨਪੁਛਜਉਰੇ॥੪॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪ੍ਰੀਰਦੁਪਮਪਸਿਚਸਤ੍ਰੀਬਨਚਾਂਤਰਰੇ।ਅੰਪਨਾਂ
 ਅੰਪ੍ਰਤ੍ਰੀਕਬਹੂੰਨਛਾਂਡਸਪ੍ਰਸਨਪ੍ਰੀਤਿਜਿਓਰੇ॥੫॥ਏਕਪ੍ਰਾਪ੍ਰੀਤ੍ਰੀਤ੍ਰਾਂਨਾਂਮਨਜਨੀਇਕਹ
 ਰਿਹਰਿਚਰਣ੍ਰੇਗੇ।ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅੰਪ੍ਰਾਇਅੰਨਾਂਨਕਰਸਨਾਂਨਾਂਮਜਪਨੀਰੇ॥੬॥੧॥ਤਾਂਉਸਜ
 ਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਮੇਨੁਨਿਹਲੁਕਰੇਏਹੁਪ੍ਰਯੋਲੇਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁੰਟੀਜ
 ਉਹਰੀਏਹੁਪ੍ਰਯੋਮੇਤੁਸਾਂਨੁਰਧੇਮਿਲੇਹੈਨਿ।ਅਸਾਂਤ੍ਰੇਕਮਦੇਨਾਂਹੀ।ਤੁਸਾਂਨੁਜੋਹਦੇਹੈਨਿ॥
 ਅਸੀਫਕੀਰਅਤੀਤਅੰਗੇ।ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਏਹਮੇਟਾਂਅਤੇਪਕਵਾਂਨਤਾਂਅਚ
 ਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਗੀਕਾਂਰੁਕਰੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਮੁਹੋਬੇਲੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅੰਦ
 ਰੇਅੰਖੇਕਿਦੇਲੈਨਤਾਂਭੁਲਾਂਹੈਵੈ।ਮੇਧਰਾਂਬੁਖਾਂਹਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਰਾਂਗਮਾਂਰੁਦਿਚਿਸਬ

ਦੁਬੇਲਿਆਂ ॥ ਅਹਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਵਨ ਸੋਭੇ ਜਨ ਕਰੀ ਮੇਲ ਚੀਲੇ ਚਾਂ ਪੁਰੀ ॥ ਮਿਠਿ
 ਆਈ ਰਸ ਨਾਂ ਰਸ ਕਬ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਕਰੇ ਜਜਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿ ਉਂਟੀ ਤ੍ਰਿਸਾਲ ਸਮੇਰੇ ਸਮ ਪ੍ਰਧਰੀ ਤਾਂ ਹੋਇ
 ਨਿਬੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਂਟੀ ਮੇਵਾਂ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਰਾਂ ਕਰੀ ਮੇਸਤ ਕੇ ਬਾਂਚੇ ਜੇਹੇ ॥ ਖਾਵਣ ਪਾਇ ਅਘਾਵੈ ਸੋ
 ਈ ਜੋ ਬਿਖਤੇ ਮਨੁ ਆਸੈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂ ਗਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਹੀ ਖਾਵਣ ਪਾਸੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ
 ਤੇ ਫਹਿ ਪਾਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਬਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਉਤਮ ਜਨ ਸੋ ਸਾਂਖਤ ਕਰੀ ਮੇਨੀ ਚੁਨ ਗਾਂਇ ਏ ਪਾਂਵੈ ॥ ਲੇਕੁਲ ਹਰ ਤੇ ਛੁ
 ਟੇ ਤੇਈ ਸਾਂਧ ਸੀ ਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਂਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਾਇ ਹਰੇ ਗਲਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਪਨਾਂ ਗਾਂਇ ਏ ਮਾਂਨਾਂ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕੁਗਤਾਂ ਸੀਰੀ ਮਿਲਾਇਆਂ ਉਚੇ ਪਦੁ ਠਹਰਾਂ ਨਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਜਉ ਹਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾਸਤੇ ॥ ਅਸਾਨੁ ਇਸ ਬਲਾਂ ਵਿਚੇ
 ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫਹਿ
 ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਕਰਿਅ ॥ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਧ ਹੋ ॥ ਤੁਸੀ ਆਖੈ ਤਾਂ ਸਗਦੀ ਪੈਰੀ
 ਪਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਓਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ॥ ਉਂਟੀ ਸਾਂ

ਲਸਬਾਂਇ। ਕਰਤਾਂਗਮਗੇਸਥਾਂਟੇਕੁ। ਤਾਂਸਾਲਸਜਓਹਰੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪ
 ਇਅਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਾਲਸਰਾਇਨੁਅਾਂਪਏਸਿਕੋਅੰਗੋਛਾਲਾਂਹਿਦਿਤਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ
 ਨਕਜੀਅਪਿਅਾਂਤਾਂਈਸਾਲਸਰਾਇਸਿਰਤੋਬੈਨੁ। ਸਾਲਸਰਾਇਲੈਕਰਸਿਰਤੋਬੈਧਾਂ। ਸਿਰਤੋਬੈ
 ਪਣਨਾਂਲਿਸਲਸਰਾਇਦੇਕਪਾਂਟਖਾਲਿਗਏ। ਸਾਲਸਦਾਂਰੀਗੁਰੂਹੋਇਗਇਅਾਂ। ਸਾਲਸਰਾਂ
 ਇਨੁਸਬਦੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਇਅਾਂ। ਸਤਿਗੁਰਦਾਂਤਾਂਨਾਂਮਕਾਂਦੀਨੇਖੋਲਿਕਪਾਂਟ। ਏਕੁਜੇਵਣਜੁ
 ਵਣਿਜਿਅਾਂਬਹੁਰਨਅਾਂਦੈਹਾਂਟ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰੂਨਕਪੁਰਾਂਬਚਨਾਂਕਾਂਸੁਰਾਂ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ। ਅ
 ਗਮਨਿਗਮਦਿਖਾਂਵਤਾਂਥੇਲੇਨੇਤ੍ਰਕਪਾਂਟਅੰਨੰਤੁ। ਜਗਤਵਣਜਾਂਗਾਂਸੰਗਲਹੈਸਾਹਏਕੁਗੁਰੂ
 ਵੰਤੁ॥੨॥ ਵਣਜੁਗਮਾਂਰਾਂਸਤਿਗੁਰੂਪ੍ਰੀਤਮਾਰੀਨਾਂਮੁ। ਅਾਂਠਪਹਰਪੁਨਿਲਾਂਗੀਰਹੈਜੇਈਗਮਰੇ
 ਕਾਂਮੁ॥੩॥ ਸਾਲਸਬਿਨਦੈਬੈਨਤੀਤੂੰਜੁਣਲੇਹੁਕਰਤਾਂਗ। ਕਚੇਰੰਗਉਤਾਂਰਿਕੋਚਾਂਵਿਓਰੰਗਅਪਾਂ
 ਗ॥੪॥੧॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਅਾਂ॥ ॥ ਗਗਬਿਲਵਲਵਿਚਿਮਹਲਾਂ॥੧॥ ਗਗਰ
 ਕਾਂਸਬਦੁਨਿਧਾਂਨਹੈਮਨਮੁਖਅਾਂਦਾਂਗਉਣੁ। ਲਖਜੁਨੀਭਰਮਾਂਈਅੰਠਿਰਿਖਾਂਦੈਗਾਂਭਉਣੁ॥੧॥
 ਤੇਰਾਂਨਿਰਮਲਹੀਰਾਂਨਾਂਮਚੈਕੋਈਪਰਖੈਗਾਂਪਰਖਵਹਾਂਰੁਜੀ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ। ਬੇਦੀਅੰਤਨਜਾਂਇ

ਅੰਪਰਿ ਪੀਤਿ ਤਬੀਚਾਂਗੁ ਬੇਰਾ ਹਰਿ ਕਾਂ ਨਾਮੁ ਪੈ ਜਿ ਤੁਚ ਰਿਉ ਤਰ ਪਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ਅੰਦੁ ਪਾਇ ਸਚ ਕੇ ਦੇਖ ਦਿ ੭੧
 ਚਿਦਿ ਦਸਾ ॥ ਜਿਨ ਲੇਇ ਦੁਹਰਿ ਦੇਖੀ ਅੰਸੇ ਲੇਇ ਦੁਪਰ ਦਾਣਾ ॥ ੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਅੰਮਾਣ ਕਧਰੇ
 ਅਪਾਰਾਜੈ ਦੁਖੁ ਲਾਭੈ ਠਹੀ ਜਨਨਾਂ ਨ ਕਧਰਾਮ ਦੁਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਂ ਅਨ
 ਅਤੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਬਿਸਿ ਭੁਰ ਪੁਰ ਵਿਚਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਚੀ ਕੀਤੀ ॥ ਦੁਹ ਤੇ ਦੁ
 ਹਾਂ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇ ਅੰਮਾ ਅਤੇ ਅਖਿਅ ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ॥ ਜਿ ਚਰੁ ਤੂਜੀ ਦੇਖਿ ਤਿ ਚਰੁ ਤੇ ਗੀ
 ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂਗੁ ਲਾਮੁ ਬਹੋ ॥ ਹੋਰ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾ ਦੇ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਮਾਂਗੀ ॥ ਪਰਾਮ ਸਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗੁਰੁ ਰਖਿਅਾਂ ॥ ਕਿਉ
 ਜੋ ਤੇ ਸਿਸਾਰੀ ਸੁਤ ਵਿਚਿ ਇਸਦਾਂ ਸਾਰਿ ਬੁਧੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੇਰੇ ਅੰਦਿ ਰਹੇ ਪੈਨ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟ
 ਏਵੇ ਚਿ ॥ ਦੁਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੈ ਜੀ ਵਣਹੈ ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਲੇ ਤੈ ਨ ਬੈਠਾਇਅਾਂ ॥
 ਅਤੇ ਅਧਰ ਕੇ ਦੇ ਚਿਤਿ ਤਾਂ ਕਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਏਵੈ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੁ
 ਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਧੇ ਜੀ ਤੁਇ ਥੇਹੀ ਰਹਣਾ ॥ ਇਅ ਕੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ
 ਨਿਕਲਿਅਾਂ ॥ ਜਦ ਏਹ ਗਲ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਾ ਤਦ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਹਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਮੇਅੰਧ

ਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ। ਨੁਅੰਖਿਆਂਜੀਗੁਈਬਾਣ ੧੨
ਅਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਮੇਅੰਖਿਆਂਜੀਤੇਰੀਤੁਹੈਜਾਂਦੁ। ਤੇਨੁਸਕੁਕਿਛੁਨਜਗਅੰ
ਵਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ। ਮਛੀਤੇਜਾਂਦੇਅੰਧੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿ
ਆਂਜੀਏਡੀਮਛੀਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਪੈਤੀਕੋਹਲੀਮੀਹੈ। ਅਤੇਪੰਜਕੋ
ਹਾਂਚਓੜੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਧੀ। ਪਰਮੁਹਕੁਝਅੰਧੇਨਾਂਹੀ। ਤਿਨਦਿਨ
ਅਤੇਤਿਨਰਾਤੀਮਛੀਉਤੇਚਲੇਗਏਜਗਨਾਂਲਾ। ਜਾਂਮਛੀਦਾਂਚਿਹਰਾਂਨਜਰਿਅੰਇਆਂ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਂਹੈਰਾਨਹੋਇਗਏ। ਜਾਂਮਛੀਨੇਮੁਹਮਰਿਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
ਖਿਆਂਜਿਜਮਾਂਨਏ। ਮਛੀਅਸਾਂਨੁਨਿਗਲਦੀਹੈ। ਤਾਂਮੇਗੁਸੇਹੋਇਕੋਮਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਖਿਆਂਅੰਧੇ।
ਮਰਦਾਂਅਜੇਤੈਨੁਪਰਤੀਤਨਾਜੀਅੰਵਦੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੈਰਾਨਹੋਇਗਏ। ਬਿਸਮਾਂਦਹੋਇ
ਕੇਅੰਖਿਆਂਏਨਿਰਕਾਰਤੇਰੀਕੁਦਰਤਾਤੁਪੇਨੁਬਣਅੰਵਨਾ। ਇਕਘੁੜੀਗੁਜਰੀਤਾਂਮਛੀਉਗ
ਲੀਕੀਤੀਮਛੀਏਮੁਹੇਅਨੇਕਪਰਕਾਰਦੇਕੁੰਜਨਨਿਕਲੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧੇਜੀਵਿਚਿਬਹੁਤ
ਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਂਮਛੀਨੂੰਤੈਕਉਦੁਭਾਈ। ਅਗੇਮਛਨਰਮਾਂਹਾਂਮ

ਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਮਛੁਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਜੇ ਤੂ ਪੈਸੇ ਈ ਅੰਧਾ ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ
 ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਂਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਛੁ
 ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਾਵਿ ਚਿਤੈ ਤੇ ਅਸਾਂ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਜਨਮੁ
 ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਭਾਈ ਤੂੰ ਮਛੁ ਕਿਉਂ ਕਹਿਹੋ ਇਉਂ। ਤਾਂ ਮਛੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ
 ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨ ਕਥਿਏ ਹੀ ਦੇਸੇ ਵਕਅਾਂ ਹੋ ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਨ ਜੀ ਕੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ
 ਮੇਨ ਕੀਆਂ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਗਾਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਨੁਕੁਤੁ ਕੀਆਂ ਅੰਧੇ
 ਅੰਧੇ। ਤੇ ਤੂੰ ਕਰਦਾ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਹੇ ਇਤਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਮਛੁ ਦੀ ਤਰਤ
 ਕੁਛਦਾ ਹੈ। ਉਸੁ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨੁ ਮਛੁ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਨ ਮਨੁਖ ਕਰਦਾਰ
 ਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਸਿਕਰ ਅੰਖਿ ਓਸਾ। ਅੰਧਾ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਅੰਧੇ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਮਛੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਗਾਂਗੁ ਉਡੀਕਦਾ ਸਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਗਾਂਗਾ ਦੇ ਗਾਂਗੁ ਤੇ ਮਾਂ
 ਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਮਾਂ ਪਦਮ ਨੇ ਰਖੁ ਅੰਧਾ। ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰੇ
 ਬਚਨ ਪੁਰਾਇ ਮਕਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਕਿਉਂ ਤੇ

ਵਲਾਹੋਨਾਹੈ। ਕਲਤੇਰੀ ਦੇ ਹਛੁ ਦੇ ਗੀ। ਮਛੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਤਿਚਰੁ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਹੀ ਰਹੇ। ੭੩
 ਮਰਦਨੇ ਨੂ ਕੋ ਜਨ ਦੀ ਖੁਸਲੀ। ਨਾਲੇ ਜਿ ਦਬ ਚੀ ਦੀ ਖੁਸਲੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਰਹੇ।
 ਜਜੀ ਅਦਾਂ ਕੁਝ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ।
 ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਧਾਂ ਲੇ ਦੇ ਮਾਂਧਿ ਦੀ ਕਈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਮੇਰੇ ਰਾਂ ਮਾਂਧਿ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਰਦਨਾਂ ਮਾਂਧਿ ਤੈ ਨ ਕਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ। ਜੇ ਤੂੰ ਬੁਰਾਂ ਮਾਂਧਿ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਮਰਦਨੇ ਮਾਂਧਿ
 ਪਦਾਂ ਮਾਂਧਿ ਤਾਂ ਲਿ ਮਾਂਧਿ ਦੀ ਚਾਂ ਰੁਕ ਗਿਓਂ ਠੇ ਜਾਂ ਜੇ ਭਾਈ ਏ ਹ ਪਰ ਮੇਰੇ ਦੀ ਜਾਂ ਤਿਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਰੇਤਰੀ ਜਬਾਬ ਦੇ ਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਗਲ ਦਿ ਚਿਪਲਾਂ ਪਤ ਖੜੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ
 ਕਿਉ ਮਰਦਨਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ। ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਟਿਰਦਿ ਮਾਂਧਿ ਪ
 ਰ ਮਾਂਧਿ ਤੈ ਨੂ ਜਾਂ ਤੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਮਾਂਧਿ ਤੁਲੇ ਮਾਂਧਿ ਤੂੰ ਮਾਂਧਿ ਨੂ ਬਖਸ਼। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਮਰ
 ਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂਧਿ ਜੇ ਤੈ ਨੂ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾਂ ਹੋ। ਸੇ ਮਾਂਧਿ ਤੇਰੀ ਮਾਂਧਿ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕਰਿ ਲੀਤੀ ਮਾਂਧਿ ਨਾਂ। ਤੁਸੀ
 ਮਾਂਧਿ ਤੇਰੀ ਮਾਂਧਿ ਨਾਂ ਹੋ। ਤੂੰ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸਾਂਗੀ ਰਾਂ ਤਿ ਮਛੁ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ
 ਹੋ। ਭੁਲ ਕੋ ਹੋ ਮਾਂਧਿ ਤਾਂ ਮਾਂਧਿ ਪਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਮਛੁ ਦੀ ਦੇ ਹਛੁ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾਰਿ ਮਾਂਧਿ ਚਲੁ ਭਾ

ਈਮਛੁਅਸੀਭੀਅੰਇਮਿਲਹਰੇ॥ਇਤਨਾਂਵਚਨੁਅੰਧਿਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਰੇਨੁਹੋਏ॥ਬੋ
 ਲਹੁਤਾਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ਸਾਂਧੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ॥ਅਰੇਸਮੰਦੁਲਹਰਾਂਦੇਵਾਂਅੰਗਤਾਂਮਰ
 ਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅਰੇਤਾਂਸਮੰਦੁਹੋਜਹਾਂਜਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ਗਾਂਹੁਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ਤ੍ਰਿਕਿਧ
 ਰਿਜਾਂਦੈਗਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਮੇਅਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਧਿਅੰਮ
 ਦੇਮਰਦਾਂਨਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂਗਲਵਿਚਿਪਲਾਘਤਖੜੇਤਾਂਅੰਗੇ॥ਵਤਕਿਅੰਹੋਇਓ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
 ਧਿਅੰਜਿਜਮਾਂਨਾਅਰੇਤਾਂਗਾਂਹੁਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਮੇਅੰਧਿਅੰਦੇਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਚੁਪਕਰਿਰਹਾ॥ਬੋਲ
 ਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਪਿਛੇਮੇਰੇਚਲੇਅੰਦੁਹਾ॥ਤਾਂਅਰੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਤੇ
 ਪਿਛੇਮੇਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਜਿਉਪਰਤੀਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੇਅੰਗੇ॥ਤਿਦੇਸਮੰਦੁਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੀ
 ਮੇ॥ਅਰਦਾਂਨਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਅੰਪਣਲਗਾਂਜੀਤਉਵਿਚਿਅਤੇਖੁਦਾਂਇਵਿਚਿ
 ਭੇਦਨਾਂਹੀਕੋਈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀਚੁਪਕਰਿਜਾਂਗਾ॥ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਹੁਣਅਸਾਂਨੁਡਰਕਿਸਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਅਰੇਵਡੀਬਲਾਂਇਅੰਦਦੀਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਵਤਿਅਰੇਕਿਉਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਜਰ ਇਕ ਡੰਡਾਂ ਪਾਇਆਂ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜੇ ਮੁੜ ਦੇਆਂ ਤਾਂ ਭੀ ਪਿਛੇ ਆਇਲੇ ਦੀ ਹੋ ॥ ਛਤ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਇਸ ੧੪
ਬੇਅਗੇ ਕਿਉ ਨਾਂ ਚਲੀਐ ॥ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਤੀ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਅਗੇ ਦੇਖ ਨਤ
ਕਲ ਅੰਦ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਡੰਡਾਂ ਉਠਾਇਲੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਚਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਡੰਡਾਂ ਆਪਣੇ ਹਥਿ ਲੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬ
ਲਾਮਾਈ ॥ ਵਡੇ ਦੇਵ ਅਤੇ ਬਿਕਰਲ ਸਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਆਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵਲ ਦਉੜੀ ॥
ਜਿਉ ਨਜੀਕ ਆਈ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਡੰਡਾਂ ਦਿਤਾ ॥ ਸੋ ਕੁਕ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਪਿਛੇ
ਛੇ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਾਲਾ ਤੂ ਕਲ ਨਾਲਿ ਪਬਰਦਾ
ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਨਾਲਿ ਖੇਡੀਐ ॥ ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਲਿ
ਤਾਂਈ ਕਿਆ ਆਪਣੇ ਹੋ ॥ ਕਲ ਚਾਂਦੁ ਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰ ਦੀ ਟਿਰ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਸੈ ਸਾਰ ਉਪਰੁ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰ ਹੋ ॥ ਕੇਅਸਾਂ ਉਪਰਿ ਭੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ
ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿਆ ਸੀ ਸਾਰ ਉਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਪਸ ਕਿਉ ਆਈ ॥
ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਗੁਸਾਂਈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਪੁਛੇ

ਸਦਕਰਿਗਤਾਂਨਾਂਰਦਗੁਸਾਂਈਕਲਨੂਸਦਿਅਾਂਕਲਅਰੇਅਾਂਇਖਰੀਹੋਈਤਾ

ਰਦਗੁਸਾਂਈਕਰਿਅਾਂਕਲਮਾਤਾਂਤੈਨੂਤਾਂਸਾਂਪਤੇਅਾਂਵਦਦਹੁਕਮਨਾਂਗੀਤੁਇਥੇਕਿਉ
ਅਾਂਈਓਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਹਿਕਤਾਂਅਾਂਪਛਟੇਹਿਕੇਲੋਕਾਂਨੂਛਟੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂਤਾਂਹੋਵੈਗਾਂਸੋਸਭੇਛਟੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਦੇਦਕੁਨੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਵਾਲ
ਪਟੇਗਾਂਹੁਦੁਤੇਰਾਂਕੀਮਕਰਛਟੇਅਾਂਹੋਪਰਤੇਰੇਕਰਮੇਨਾਰਦਗੁਸਾਂਈਅਾਂਇਪਇ
ਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੁਕਿ
ਸਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਨਿਰੀਕਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀ
ਹਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਅਸੀਕਿਸਦੇਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਤੁਸੀਭੀਨਿਰੀ
ਕਾਰਦੇਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੈਨੂਇਥੇਅਾਂਵਦਾਂਜੋਗਨਾਂਗੀਹੋਰੁਮੈਸਾਂਰੁਬੈਰੁਪ
ਇਅਾਂਹੋਤਾਂਕਲਿਕਰਿਅਾਂਤੁਅਾਂਪਨਰਖਾਇਕੇਕੋਈਇਕਅਪਤੇਰੇਨਾਲਿਹੋਵੈਤਿਅ
ਨੂਰਖਾਹੋਰਸੀਸਾਂਰਨਾਲਿਤਉਕਿਅਾਂਪਇਅਾਂਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂ
ਤਾਂਉਪਦੇਸੁਕਮਾਵੈਗਾਂਤਿਸਉਪਾਰਿਤੇਰਾਂਜੋਰੁਨਚਲੇਗਾਂਭਾਂਵੇਕੇਹਾਂਜੋਰਤੁਕਰੇਗੀ

ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਧ ਖਾਸ ਏ ਪੈਨਾ ਤਿਨਾਂ ਰਦ ਗੁਸਾਂ ਈ ਕਹਿ ਆਂ ਸਾਇ ਕਲਮਾਂ ਤਾਂ ੭੫
ਏ ਹੁਤ ਛਾਂ ਪੈਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ੩੦
ਓਥੇ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰਛ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਪੰਛ ਹਰਾ ਤੀ ਏ ਵੇ ਪਉਣ ਅਗਾਂਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਟਪੁ ਦਿ
ਚਿਸ਼ਿ ਸਹਰ ਦੇ ਸਮਾਂ ਹਾਂ ਗਤਿ ਸਦਾਂ ਗਾਂ ਜਾਂ ਸੁਧ ਗਏ ॥ ਅਾਂ ਹਾਂ ਵਡਾਂ ਗਾਂ ਜੁ ਕਰਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਉਸ
ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂ ਏ ਉਤਰਿ ਆਂ ॥ ਇਕ ਦਿ ਨਗੁ ਜਰਿ ਆਂ ਦੁਜਾਂ ਦਿ ਨਗੁ ਜਰਿ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ
ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈ ਸਹਰ ਦਿ ਚਿਜਾਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਕਿਉ ਮਰ
ਦਾ ਨਾਂ ਕਿਉ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਭੁਖਾਂ ਹਾਂ ਸਹਰ ਦਿ ਚੇਰੁ
ਝੁਮਾਹਿ ਪਦੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ਆਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਂ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿ ਆਂ ॥
ਖਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਜੀ ਜਨਮ ਦਾਂ ਸਭਾਂ ਉਜਾਂਦਾਂ ਨਾਂ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂ ਤਿ
ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਆਂ ॥ ਹਸਿ ਕਰ ਆਂ ਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਜਾਂ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ॥
ਖਿ ਆਂ ਜੀ ਜਿਧਰੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਕ ਝੰਡ ਭਯਾ ਢੀ ਤਿਖਾ
ਹਈ ॥ ਉਸ ਮੇ ਜਾਵੈ ਹੋਰ ਬੋਧ ਨਾਂ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦਾਂ ਨਾਂ ॥ ਤੁਸੀ

॥ ਤਾਂ ਭੀ ਨਕਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਈ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਸਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਾ ਉਪਾਖ
ਰਹਈ ॥ ਤੂੰ ਏਹੁ ਜਾਂ ਇਕਰ ਆਖੇ ਜੋ ਕੁਈ ਪਾਖਰ ਬਾਂਢੀ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਂਬਾਂ ਛੀ ਸੋ ਕਿਥੋ
ਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦਾ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਰ ਦਿ ਚਿ ਜਾਇ ਕੇਲ
ਗਾ ਪੁਛਣਾ ਭਾਂਬੀ ਪਾਖਰ ਬਾਂਢੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਂਬਾਂ ਛੀ ਕਿਥੋ ਰਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਕੋਹ
ਤੇਰੀ ਗਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਸਕਹਿ ਆਂ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਕਿਥੋ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਕੁਈ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਦਸੁ ॥ ਓਹੁ ਆਖੇ ਪੁਛ ਲੈ ਗਾ ॥ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਉਸੁ ਭੁਟੇ ਦਾ ਪਰਦਸੁ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ
ਮੇਇਉਨਾਂ ਗੀ ਦਸਦਾ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਉਮਤੇ ਵਰਨੁ ਦਸੇ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਉਦਸਾ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਕੁਈ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਉਮ
ਰਦਾਨਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਰਨੁ ਮਿਰਾਜੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉਣ ਹੈ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਕੁਈ ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਹਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ॥ ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਰਗਣੇ ਵਿਚਿ
ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਉਥੇ ਹਿਕੁ ਨਾਨਕ ਤ
ਪਾਖਰੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਦਾ ਭੀ ਤੂੰ ਮਹਰਮੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹਸਕਹਿ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਤੂੰ ਮ

ਪਦਾਂ ਉਦਸੁ ਮੇਤਾਂ ਉਸੇ ਦੀ ਮਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਸੁ ਹਜਕ ਰਿਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਉਹ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨ ਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਅੱਖਿ
 ਆਂ ਭਾਈ ਜੇ ਨਜਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਿਵਾ ਦਿਲੀ ਚੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਂਹ ਰਿਖੈ ਠਾਂ ਹਈ।
 ਤਾਂ ਉਸੁ ਅੱਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਈ ਦਿਖਾਇ ਮਨੁ ਦਿਖਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ
 ਰੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦੇ ਗਾ। ਪਹੁਲੇ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਵਾਛੀ ਦਸੁ। ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਂ ਵਾਂਗਾ।
 ਤਾਂ ਉਸੁ ਅੱਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਅੱਪਨਾਂ ਉਮੈ ਨਦਰੁ।
 ਉਸੁ ਅੱਖਿਆਂ ਭਾਈ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਂ ਨਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਅੱਖਿਆਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਇ ਦੂਸੈ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰਸੈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹੋ ਦੇ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਦਾ ਜੇ
 ਰਾਂਜਾਂ ਹੈ ਉਸਦਾਂ ਭੇਦਾਂ ਹਾਂ। ਏਹ ਗਲ ਕਦੇ ਆਹੇ ਤਿਚਰਾਂ ਨਾਂ ਜਾਇ ਤੇਰੇ ਬਾਂਛੀ ਦੇ ਪਰਿਵਰੇ। ਤੇਰੇ
 ਛੀ ਅਗੇ ਮੰਜੀ ਦੁਣਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਇਦ੍ਰਸੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਵੈ ਜਾਂ ਇਮਿਲੇ। ਇਦ੍ਰਸੈ ਨੂੰ ਜੇ
 ਤੇਰੇ ਬਾਂਛੀ ਤਿਠਾਂ ਸੋ ਉਠਖੜਾਂ ਹੋਇ ਆਂ ਬਹੁਤ ਅਦਬੁ ਕੀਤਾ ਸੁ। ਮੰਜੀ ਦਿਛਾਂ ਇਦ੍ਰਿ ਤੀ ਆਂ ਸੁ। ਇ

ਦੁਸੈ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਬਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬਹੁ ਇਦੁ
ਸੈ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਲੈਏ ਠਾਂ ਮੀ ਜੀ ਉਤਾ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਭਾਈ ਏਹ ਭਾਈ
ਕਿ ਬਹੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦੁ ਸੈ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਏਹ ਤੇਰਾ ਪਰਪੁਛ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਮਾਂਭਾਈ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ
ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤੁਕ ਉਦੁ ਹੈ। ਮਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ। ਮਤੇ ਹੋ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ। ਮਤੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸੋ। ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਪੁਛਿ
ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਮਾਸਾ ਨੂ ਜੋ ਪੁਛ ਦਾ ਮਾਂਭਾਈ ਮਾਸਾ ਨਾਂ ਲਿਖੈ ਕਿਆ ਕੀ ਮਾਂਭਾਈ ਮਾਸਾ
ਨੂ ਤੇ ਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਮਾਂਭਾਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਮਾਸਾ ਏਹੋ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਮੁ
ਚੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਿ ਉਜੇ ਮਾਂਭਾਈ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਸੀ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਜਾਂਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਉ ਏਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤੁ
ਸੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਦੇਹੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮਾਸਾ ਨੂ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਿ ਉਜੇ ਮਾਂਭਾਈ
ਤੁਸੀ ਉਥੋਂ ਤੇ ਹੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਮਾਂਭਾਈ ਜਾਂ ਮੀ ਜੀ
ਇਹੁ ਕਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਚਲੇ। ਟੁੱਟੇ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਦਿਚਿਦੀ ਚਾਰੁ ਕੀ ਤਾਂ ਭਾ

ਈਕੁ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਏਥੇ ਪੁਛਿਆਂ ਭਾਈ ਸਰਦਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰਿਖਾ ਹੈ। ਜੇਹਾ ਤੇ ਦਸੇ
 ਤੇਹਾ ਏਲਾ ਜੁ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਸਮਝਿਆਂ
 ਜੇ ਅਤੀ ਤੁਛ ਕੀਰ ਹੈ। ਕੁਛ ਮਛਾ ਭੇਜਨ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
 ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾਂ ਤ ਉਮਾਂਧਿਆ ਸੋ ਮੇਸਮਾਇਆ ਪਰ ਤੁਝ ਤੇ ਵਲਾਨਾ ਹੋਗਾ ਓਹ ਸਾਂਝ ਫਕੀਰ
 ਹੈ। ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸਿ ਖਾਲੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ।
 ਓਹ ਤਾਂ ਪੁਛਿਓ ਮਹਾਂ ਗੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਮੇਠੀ ਨਾਲਿ ਹੁਣ ਜਾਲ ਦਾ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਭੇਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ
 ਅੰਝੀ ਹੈ। ਕੁਲਾ ਭੇਜਨ ਤਾਂ ਘਾਈਏ। ਮੇਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਰਿ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਮਾਇਆ ਮਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਂ ਨੇ ਏਹੋ ਨੁਅੰਧਿਆ ਭਾਈ ਏਹੋ ਤਾਂ ਉਥੇ ਕੁਛ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋ ਭਲੀ ਹੀ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਪਰ ਏਹੋ
 ਦਇਓ ਕੀਰ ਰੁਖੇ ਖੈਰੇ ਨੀ। ਤੈ ਕੁਝ ਕਰਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੋ ਕਰਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਰਦਾ ਨਾਂ
 ਬੀ ਹੋ ਦਾਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੋ ਰਿਖਾ ਕੀਤਾ। ਏਹੋ ਉਥੇ ਦਾ ਮਾਂਗਾ। ਏਹੋ ਚਾਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਗਇਆ
 ਅਤੇ ਪਰਿਆਖ ਗਇਆ। ਜੇ ਕਠਲ ਬਠਲ ਦੇ ਫੁਲ ਮੇਆ ਦੇ ਸੇਸੇ ਤਸੀ ਸਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ
 ਰੇਟੀ ਅਪਕਾਵੇ। ਅਤੇ ਫੁਲ ਦਾ ਸਾਂਗਾ ਮਕਾਇ ਹਧਾਰਿਆ ਖਗਾਇਆ। ਅਪਬਾਗ ਨੁਚਲਿ

ਅੰਗਬਾਂਗੋਜਾਂਇਕਰਿਹਛਮੇਵੇਲੈਅੰਇਅੰਅਰੋਘਰੁਪਰਸਾਂਦਤਯਾਂਰੁਹੇਅੰਜੀਅੰਮਤੇਬਾਂਗੋ
ਦੁਲੈਅੰਇਅੰਜੀ। ਤਾਪਰਸਾਂਦੁਅੰਤੇਮੇਵਾਂਅਪਣੇਸਿਰਤੇਰਖਿਓਜਾ। ਲੈਕਰਮਰਦਾਨੇਦੇਨਾਇ
ਹੇਅੰ। ਲਗਾਂਅੰਖਣਕੁਈਮਰਦਾਂਨਾਂਚਲੁ। ਤਿਰਾਂਨਾਂਨਕਫਕੀਰੁਕਿਬੇਹੈ। ਜਿਥੇਗੁਰੁਨਾਂ
ਨਕੁਅੰਤੇਮੇਬੈਠੇਅੰਹੋਉਦਿਅੰਨਦਿਚਿ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਅੰਤੇਮੇਦਹਾਂਅੰਗੋਅੰਪਿਅੰਕੁਈ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਜੀਹਸਿਅੰਹਸਿਕਰਿਅੰਪਿਅੰਅੰਉਕੁਈਸ਼ਿ
ਡਾਸਤਿਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਪਿਛਮੇਭੀਅੰਪਿਅੰਕੁਈਜੀਸਤਿਕਰਤਾਂਗਾ। ਸ਼ਿਡੇਪਰਸਾਂਦਾਮਰੋਰ
ਪਿਅੰ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਜੀਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਏਹੁਕਿਅੰਲੈਅੰਇਅੰਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਅੰਪਿ
ਅੰਜੀਤੁਸਾਂਡੇਦਾਂਸਤਿਰਸੇਈਲਿਅੰਇਅੰਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਜੀਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਤਿਅੰ
ਸਾਂਨਕਿਅੰਜਾਂਣਦਾਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਕਰਿਅੰਜੀਤੁਸੀਤਾਂਮੇਨ੍ਹਜਾਂਣਦੇਹੈ। ਤਾਂਤੁਸਾਂਮੇਨ੍ਹਯਾਂਦਕੀਤ
ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਕਰਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਏਹੁਪਰਸਾਂਦੁਕਿਬੈਅੰਇਅੰਹਈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡਾਬੋਲਿਅੰਜੀ
ਏਹੁਪਰਸਾਂਦੁਪਰਮੇਸੁਰਗੇਜਿਅੰਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਪੁਛਿਅੰਕੁਈਸ਼ਿਡਾਤਿਸਚੁਅੰਖ
ਤਿਪਰਮੇਸੁਰਨ੍ਹਜਾਂਣਦਾਹੈ। ਤਾਂਸ਼ਿਡੇਅੰਪਿਅੰਜੀਸੋਕਉਣਹੈਜੀਜੇਪਰਮੇਸੁਰਨ੍ਹਨਹੀਜਾਂਣਦਾ।

ਮੰਤਰਾਂ ਦੀ ਗਾਂਧਰਜੀ ਜੋ ਜਾਂਤੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਜਾਣਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿ ਮੰ॥ ੧੮
ਪਿਆਂ ਤੇ ਕੰਦੇ ਕਣ ਜਾਂਣਦਾ ਹੈ॥ ਕੁਈ ਫਿਰੇ ਇਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਜੋ ਕੁ ਰਿਸਦਾ ਹੈ॥ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਅਤੇ ਸ
ਧਰ ਸੈਣ ਰਾਂਜੇ ਦਾ ਕੁਣ ਜਾਂਇ ਦੁਸੈਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਗਿਆਂ ਨ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਪਰਚਦੇ ਅੰਧੇ
ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਂਢੀ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹਸੇਈ ਤਾਂ ਮਹਿ ਪਾਵੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਹੁ ਚਲਦਾਂ ਤਿਥੇ
ਆਂਹਾਂ ਜਿਥੇ ਸਾਂਧੇ ਦਾਂ ਅੰਹਾਂ ਪਵਿੜ ਤੇ ਜੁਨ੍ਹੇ ਦਾਂ ਅੰਹਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀਆਂ ਹਾਂ॥
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਕੁਈ ਫਿਰ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਰਾਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖਰਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਕਦੇ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰੇ ਮਾਂਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੈ ਹਾਂ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਿਉ ਕਰਦੇ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ
ਅੰਫਿਰਾਂ ਚਉਥਾਂ ਤੈ ਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਪਰਚਣ ਵਾਂਗਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਹੈ॥ ਉਸ ਤਾਂ ਈਲਿਅੰ
ਦੁਸੀਂ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹਸੇਈ ਅਚਦੀਏਗੇ॥ ਤਾਂ ਫਿਰੇ ਬਾਂਢੀ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਬਰੇ ਬਰਿਕੀ ਤੇ॥ ਅਤੇ ਹਿ
ਕਵੈ ਤਾਂ ਜੁਦਾਂ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਦੇ ਦੁਣ ਲਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂਧਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖੁੰਦਾਂ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਉ ਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾਂ॥ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਤੇ ਖਾਂਹਿ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ
ਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖਾਂਦਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੈ ਕੁਖ ਹੈ॥

ਅਤੇ ਤੁਧਿ ਮਾਂ ਲਨਾਂ ਪਇਆਂ ਕਰੁਣਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰੁਖਾਂ ਮਰਦਾਂ ਅਹਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ
ਇਸਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਨੁਲਿ ਮਾਂ ਉਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀ
ਅਚਵੀਏ ਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਤੁਮਾਂ ਪਦਾਂ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ
ਹਉ ਮਾਂ ਪਦਾਂ ਹੋ ਫੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਦੇ ਜੋ ਕਪਟ ਪਲਨਿ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾਂ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ
ਅਸੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਪਾ ਰਿਪਾਂ ਈ ਏ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਮਨਿ ਰਿਮਾਂ ਨਉ ਪਾਜੇ ਮਾਂ ਜੋ ਭਾਈ ਏਹੁ
ਤਾਂ ਸਾਂਧ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਭੁਇ ਹੋ ਗਿਅਾਂ ਨਕਰ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਸੋਈ ਮਾਂ ਨਾ ਮਾਂ ਏ ਮਿਲਿਅੰ
ਹੋ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਪੁਸੀ ਹੋ ਸੋਈ ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁਤਾਂ ਮ
ਚਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਫੁੰਡੇ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹ ਸੇ ਕੋਹ ਜੋ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ ਸੋ ਪ
ਰਸਾਂ ਦੇ ਦੁਸਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਮਾਂ ਏ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮਿਲ ਦੇ ਦੁਸਤੇ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ
ਬਾਂਢੀ ਉਥੋਂ ਉਠਿ ਮਾਂ ਉਠਿ ਕਹਿ ਮਾਂ ਇਸਾਂ ਸਹਰਦਿ ਜਿਅਾਂ ਇਕਰਲਗਾਂ ਇਦ੍ਰਸੈਂ
ਨੂਢੁ ਛਣਾ ਨੂਢੁ ਦਿਅਾਂ ਛੁਛ ਦਿਅਾਂ ਗਾਂਤਿ ਪਇ ਗਈ। ਇਦ੍ਰਸੈਂ ਗਾਂ ਜੇ ਦੇ ਬਾਂਗ ਦਿਚਿ

ਜਾਇਕੇਲਪਾਂਇਡੇਬਾਂਛੀਕਹਿਆਂਜੀਮੈਤੈਨੂਕਦਦਾਂਛੁਛਦਾਂਛਿਰਦਾਂਹਾਂਇਦੁਸੈਣਜਨਮਦ॥੧੯॥
 ਉਤਮਾਂਹਾਂਪਰਮਪੁਤਿਪਿਆਰਦੇਵਾਂਸਤੇਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕਿਉਕੁਈਇਡਾਂਕਿਉ॥
 ਕਿਸਦਾਂਸਤੇ।ਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਜੀਜਿਸਦਾਂਸਤੇਅਸੀਤੁਸੀਗਿਆਂਨਧਿਆਨਕਰਦੇਸੋਜੈ
 ਓਹੁਦਾਂਸਤਾਂਅੰਇਮਿਲਿਆਂਹੈ।ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕਿਉਕੁਗਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਓਹੁਜੈ
 ਤੁਸਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਮਿਰਾਂਸੀਮੇਰੇਪਾਂਸਿਆਂਦਾਂਅਾਂਹਾਂਉਸਦਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਤਪਾਂਜੈਹੈ।ਸੋਏਹੋਗਲ॥
 ਕੁਰਦਾਂਹੈ।ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਕਹਿਆਂਕੁਈਇਡਾਂਉਸਤਾਂਈਜਾਂਣਦਾਂਹਾਂਉਹੁਮੇਰਾਂਪੁਰਾਂਤਨਮ
 ਸਨਾਉਹੈ।ਅਸੀਤੇਓਹੁਮਿਲੇਹੋਏਅਾਂਹੈ।ਤਾਂਏਡੇਬਾਂਛੀਨੂਪੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀ।ਤਾਂਏਡੇਅਾਂਖਿਆਂ
 ਜੀਓਹੁਅਾਂਖਦੇਹੈਜੈਪਦਾਂਹਸੈਕੋਹਾਂਮਿਆਂਇਆਂਹਾਂਤੁਸਾਂਡੇਵਾਂਸਤੇ।ਅਗੇਤਾਂਇਥੇਅਾਂਇਆਂਹੀਨਹੀ
 ਅਤੇਤੁਸੀਅਾਂਖਦੇਹੈਜੈਅਸਾਡਾਪੁਰਾਂਤਨਅਸਨਾਉਹੈ।ਇਤਨਾਂਝੁਝਤੁਸਾਂਕਿਉਬੋਲਿਆਂ।ਤਾਂਇ
 ਦੁਸੈਣਅਾਂਖਿਆਂਕੁਈਇਡਾਂਤੈਨੂਅਾਂਪੇਖਬਰਹੋਜੀ।ਜੇਮਿਲੀਏਗੇਤਾਂਏਡੇਕਹਿਆਂਜੀਤੁਸੀਚਲੇ
 ਮੈਜੈਪਰਸਾਂਦੁਲੈਗਇਆਂਸੀ।ਸੋਉਨਾਂਮੁਹਪਾਇਆਂਨਹੀ।ਤੁਸਾਂਡੇਵਾਂਸਤੇਤੁਸੀਚਲੇਤਾਂਕੁਲਕੋਰ
 ਤਾਂਇਦੁਸੈਣਵੀਚਾਰਕੀਤਾਂਜੈਅਗੇਅਸਾਨਕੋਈਨਾਂਹਾਂਜਾਂਣਦਾਂ।ਅਤੇਏਹਾਅਸਾਨੁਜਾਂਹਰ

ਕਰਦਾਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨੁਕਰਿਆਂ ਕੁਈ ਤੇ ਹੁਣ ਤੇ ਜਾਂਗਾ ਅਸੀਂ ਭਲਕੇ ਮਿ
 ਲੀਏਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਭੋਜਨੁ ਅਮਾਨਤ ਪਾਇਆਂ ਹੈ। ਮੁਰਿਧਾਇ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਖ
 ਦੇ ਹੋ ਜੋ ਭਲਕੇ ਜਾਂ ਵੀਏਗੇ। ਇਹ ਗਲ ਬਣਦੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਅੰਖਿਅੰ
 ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਤੇ ਤਾਂ ਛਿਅਪੁਰੀ ਕਾਂ ਤੁਰਾ ਜਰਗਈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਤੇ ਵਾਂਗੀ ਦੇ ਵੇਰਾ
 ਰੁਨਾਂ ਨਕਜੀ ਪਾਸਿਅੰਏ। ਦੁਹਾਂ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾਂ। ਇਹ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨੁਪੁਛਿਅੰ। ਕੁਈ ਤੇ ਤੇ ਕੁਛ
 ਬੋਲੀ ਦਾ ਭੀ ਮਹਮੁ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਆ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਤੇ ਬਾਂਗੀ ਇਕੁ ਪਹੁਰਾ ਤਗਈ ਤਾਂ ਦੁਹਾਂ ਅੰਏਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕਜੀ ਨੁਕਰਤਾਰ ਕ
 ਰਤਾਰ ਅੰਏਅੰਖਿਅੰ ਤਾਂ ਰੁਨਾਂ ਨਕਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਅੰਖਿਅੰ ਅੰਏਗੁ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰਾ ਅੰ
 ਉਪੁਰਾਂ ਤਨਯਾਗ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਹੁਣਿ ਮਲਿਅੰ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕਦ ਦੇ ਪੁਰਾਂ ਤਨਅੰ
 ਹੇ। ਤਾਂ ਰੁਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੰਖਿਅੰ ਜੇ ਪੁਛੁਇ ਦੁਸੈਵਨੁ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸੇਵਾ ਨੁਅੰਖਿਅੰ ਰਿਉ ਜੀ ਸੰ
 ਪੁਰਿਅੰ ਅੰਖਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਛ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਮਨੁ ਦਿਹੋ ਅੰਖਦੇ ਅੰਏਗੇ ਜੇ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਂ ਤਨਅਸਨ ਉਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਉਂ

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਸਰਦਾਨਾਂ ਕਾਈ ਨੀ ਸਾਂਗੀ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਈ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੨੦
ਕਹਿਅੰ ਸੁਭ ਭਾਈ ਇਹ ਸੋਚਾ। ਏਸ ਸ਼੍ਰੇਭੇ ਨੂ ਤਾਂ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਦਾ ਰਹੇ। ਤੇ ਨੂ
ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਈ ਖਬਰ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਮਚ ਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਮਿਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਦਾ। ਤੁਸੀ ਕੇ ਹੀ ਮ
ਲੁਮੀ ਕਹ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਇਹ ਸੋਚਾ। ਓਹੁ ਦਿਨ ਯਾਂ ਦਿ ਕਰੁ ਜੇ ਰਾਂਜੇ
ਜਨ ਕਹੀ ਸਨੀ ਬਾਂਧ ਤਿਸਾਂ ਗਾਉਣਾ ਇਅੰ ਸੀ। ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਹੀ ਸਨੀ ਹੀ ਸਦੀ
ਮਾਂ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਨ ਕਰ ਤਾਂ ਰ ਭਉ ਦਲਾਇਅੰ ਅਸਾਂ ਫੂਟੀ ਸਾਂਹ ਦੀ ਭੁਰੀ। ਅਸੀ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
ਨਜੀ ਕਿਰਹ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਰਾਂਹੁ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਨ ਕੇ ਹਾਂ ਰੁਹ।
ਹੋ। ਅਤੇ ਰਾਂਜੇ ਛਲ ਕੀ ਤਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਨ ਹੀ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਕਿਅੰ ਕਰਈ ਮਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਨ ਕਰ
ਤਾਂ ਰ ਭੁਲਾਂ ਵੇਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਅਸੀ ਕਿਅੰ ਕਰੀਏ। ਤਦ ਅਸਾਂ ਨ ਰਾਂਜੇ ਮੁਖੀ ਕਹਿਅੰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਤੁਸ।
ਨੂ ਜਨ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਅ ਕਠੇ ਰਹ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਅੰ ਜਾਂ
ਪੇਇ ਬੇ ਦੇ ਦਿਛੁੜੇ ਕਿਥੇ ਜਾਂ ਇਪਵੀਏ ਗੇ। ਫੇਰਿ ਤੇ ਰਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਰਾਂ ਮੇਲ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਕੇ ਨਾਂ ਹੋਵੈ ਗੇ।
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨ ਕਹਿਅੰ। ਦੇਖ ਭਾਂਈ ਜੀ ਭਗਤ ਅਸਾਂ ਤੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਵਿਚਿ ਦਇ

ਖਤੇਹੋਏਅਹੋਇਕਤਾਅਸੀਮੂਰਤਪੁਜਦੇਅਹੋਅਤੇਇਕਤੁਠਬੇਲਿਆਪਰਅਸ
ਦੀਚਾਰਕਰਿਤਿਠਾਜੇਰਾਜਾਜਨਕਜੀਮਨੇਕਰਦੇਅਹੋਜੇਤੁਸੀਮੂਰਤਨਾਪੁਜੋਅਸੀਪੁਜ
ਦੇਰਹੀਐਅਤੇਤੁਸਾਨਾਲਿਜੇਹੋਰਾਅਹਾਂਟਹਲਨਾਸੇਮਛੁਹੋਇਅਠਾਰਿਅਸੀਤੁਸੀਮਿਲਿਕ
ਰਿਰਾਜੇਪਾਂਸਿਖਹੋਏਅਸਾਂਅਧਿਅਾਰਜਾਜੀਏਹੁਕਿਅਹੋਇਅਧਿਅਸਾਂਤਾਂਤੇਰੇਅਖਾਂਇਅ
ਸੀਅਤੇਅਸੀਜੇਫੇਰਿਜਨਮਿਸਿਟੇਸੇਏਹਕਿਅਤੁਸਾਂਤੋਅਤਮੇਅਈਰਾਜੇਜਨਕਕਹਿਅ
ਸੁਇਭਾਂਈਮੇਤੁਸਾਂਤੁਸਚੁਦਿਵਾਂਇਅਸੀਮੇਤਾਂਤੁਨਾਹਾਂਦਿਵਾਂਇਅਤੁਸੀਮੇਰੇਅਖੇਲਗੇ
ਨਾਂਹੀਤਾਂਮੇਕਿਅਕਰਾਪਰਭਾਈਮੇਰੀਸੇਵਾਂਦਫਲਤੁਸਾਂਤੁਏਹੋਜੇਤੁਸੀਮਨੁਖਜਨੀਅਵੇ
ਗੇਤਾਂਫੇਰਿਅਸਾਂਤੁਸਾਂਮਿਲਿਕਰਿਅਧਿਅਾਜੀਅਸੀਜਨਮਹੀਅਵਦੇਰਹੀਏਗੇਕੇਕ
ਦੇਅਸਾਂਡੀਖਲਾਸੀਭੀਹੋਸੀਤਾਂਰਾਜੇਜਨਕਕਹਿਅਭਾਈਤੁਸਾਂਡੀਭੁਗਤਿਪੁਰਨਹੋਪਰ
ਰਹਦੇਜਨਮਭੋਗਕਰਿਤੁਸੀਕਲਜਗਦਿਚਿਓਧਰੇਗੇਤੁਸਾਂਤੁਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇਗਾ
ਤੁਸਾਂਤੁਇਕੋਨਿਰੀਕਾਰਹੀਦਸੇਗਾਹੋਰਕੀਤੇਹੋਏਨਜਾਣੇਗੇਨਾਂਹੀਅਤੇਤੁਸਾਂਤੁਲਿਲਕਿ
ਕੇਬਹੁਤਤਰਨਗੇਪਰਕਲਜਗਦਿਚਿਓਧਰੇਗੇਓਰੇਨਾਂਹੀਸੁਏਭਾਂਈਜੇਕਾਂਈਨਿਸਾਂਹੀ

ਰੁਭੀਅੰਗੇਤਾਂਰੁਭੀਦੇਵਾਂਅਤੇਜੇਇਤੇਨੀਸਾਨੀਨਿਸਾਂਹਈਆਂਤਾਂਤੁੰਜਾਂਦਾਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਕ ੮੨
ਹਿਆਂਜੀਅਰੇਬੇਲੇਨਾਂਹੀਪਰਹਿਕੁਜਬਾਬੁਤੇਮੇਨੁਦੇਹਿਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮ ੦
ਖੁਤਾਂਈਇਦ੍ਰਸੈਦਨਿਸੇਗੁਆਂਖੁਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਅੰਧਿਅੰਜੀਤੇਗਾਂਮਨੇਰਧੁਕਿਆਂਹੈ।ਤਾਂ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮੇਰਾਂਮਨੇਰਧੁਏਹੋਆਂਹਾਂਜੇਅਸੀਤੁਸੀਇਕਠੇਰਹੀਮੇਅਤੇਰੁ
ਗਤਕੁੀਇਕਠੀਕੀਤੀਆਂਹੀ।ਏਸਦਾਸਤੇਅਸੀਤੁਸਾਂਧਾਜੁਆਂਏਅੰਹੋ।ਇਕੇਤਾਂਤੁਸਾਂ
ਜਾਂਨਓਧਾਰੇ।ਇਕੇਤਾਂਅਸੀਤੁਸਾਂਨਓਧਾਰੀਮੇਅਸਾਂਤਾਂਤੁਸਾਂਤਾਂਏਹੋਬਚਨੁਆਂਹਾਂਏਹੋ
ਮਨੇਰਧੁਅਸਾਂਤਾਂਹਈ।ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਬੋਲਿਆਂਸਦਾਈਨਾਂਨਕਜੀਮੇਕੁੰਜਾਂਦਾਹਾਂ।
ਜੇਤੇਕੀਤੀਪੁਰਨਿਬਾਂਤਿਹੋਈਹੈ।ਜੇਕਰਦੇਹੋਤਾਂਏਰੇਬਾਂਛੀਦਾਂਕੁਏਕਰੇ।ਤਾਂਗੁਰਨਾਨ
ਕਜੀਬੋਲਿਆਂਕੁਈਇਦ੍ਰਸੈਦਅਸੀਤੇਰੇਦਾਸਤੇਭੀਆਂਏਅੰਹੋ।ਅਤੇਏਰੇਦੇਦਾਸਤੇ
ਭੀਆਂਏਅੰਹੋ।ਪਰਤੇਰੇਨਾਂਲਿਆਸਾਂਤਾਂਦਚਨੁਆਂਹਾਂ।ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਦਅੰਧਿਅੰਜੀਤ੍ਰਿਵ
ਚਨਾਂਦਾਂਪੁਰਹੈ।ਪਰਦਚਨੁਤਾਂਪੁਰਾਂਹੋਇਆਪਰਤੁਸੀਜੇਕੁਏਚਾਂਹਦੇਹੋ।ਸੋਅਸਾਂਤੇ
ਪੁਸਿਨਾਂਹੀਆਂਦਦਾਂਅਸਾਂਮਾਂਪਹੀਨਾਂਲਿਕ੍ਰਮੇਹੋ।ਪਸੀਟਾਅਸਾਂਨੁਪੁਸਿਨਾਂਹੀਆਂਦਦੇ

ਜੇਕੁ ਭੁਕ ਰੋਵੇ ਹੋਸੇ ਭੁਤੇ ਨਾਲਿ ਕਰੇ ਰੋਗਾ ਸੋ ਅਸਾ ਹੀ ਨਾਲਿ ਕਰੇ ਰੋਗਾ ਅਸਾ ਹੀ ਨਾਲਿ
ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸਾ ਭੀ ਅਸਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਪੁਰਾ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਅਗੇ ਜੇਕੁ ਭੁਤੁ ਸਾਂਭਾ ਦੇਸਾਈ ਧਾਇ ਪਏ ਤਾਂ ਇਦੁ ਸੈਵ ਅਖਿਅ ਅਖੁਤਾਈ ਭੁ
ਤਾਂ ਭੁਤੇ ਮਾਖਿਅ ਜੀ ਜੇਕੁ ਭੁਤੁ ਕਮ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਤਾਇਦੁ ਸੈਵ ਅਖਿਅ ਅਖੁਤਾਈ ਨਾ
ਕਰੀ ਅਖਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਮੀਨੇ ਤਾਂ ਭੁਤ ਬੋਲਿਅ ਜੀ ਮੇਰਿ ਅਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
ਅਖਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਮਕਲੀ ਦਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਅ ਅਮਰ ਲੁ ੧
ਈ ਪਨ ਤੇ ਬੈਸਿਤ ਰਤਾਂ ਰੋਗਾ ਅੰਟੀ ਕਉ ਜਲੁ ਦਹਾਇ ਜਾਤਿਅ ਰੋਗਾ ਓਪਾਰਿ ਪਰ ਨਿਤ ਲੇਖ
ਕਾਜਾ ਪਟ ਮਹਿ ਸਿਧ ਕੀ ਅਖਰ ਕਾਜਾ ੧॥ ਮੇਰਾ ਸਾਸ ਰਖ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਅਮਰ
ਹਰ ਅਨਤ ਕੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਭੁਤੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਿਅ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥੁ ਦਿਤਾ ਈ ਪਦ ਦੇਹੀ ਦਿ ਚਿਹਤੀ ਅਹੈ ਨਿਅ ਤੇ ਬੈਸਿਤ ਰਾ
ਨਗਾਂ ਦੇਹੀ ਦਿ ਚਿਅ ਗਾਨਿ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਂਟੀ ਦੇਹੀ ਅਤਾਂ ਜੇ ਪਾਇ ਪੀਦੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਲ ਕਦੀ
ਦੇਹੀ ਕਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਏ ਸਤਾਈ ਪੋਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ ਕਿਉਨਾ ਹੀ ਪੋਹਦੀ ਜੇ ਉਸਨੁ

ਨਾਂ ਦੀ ਲਿਵਰੇ ਦੀ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨਾਂ ਮੇਸਾਂ ਹੋ ਕੁਈ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪਾ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ੮੨
 ਲਗੇ ਗਾਂ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹਦੇ ਹੋ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਬਤਿਖਾਣਾ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋਂ ਪਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ਪਹਲੇ
 ਮਾਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਧਾ ਮੇਲੁ ਕੀਨੇ ਸਾਬਣ ਸੁਧਾ ਭੇਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਉਤਰਤਾ ਫਿਰੇ ਹੋ ਨੀ ਕਉਮ
 ਨ ਹੋ ਨੀ ਹਿਰੇ ੨॥ ਤਾਂ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਏਉ ਆਖਦੇ ਤਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਗੁਪਤ
 ਗਲ ਹੋ ਮੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਦੇ ਹੀ ਗੁਪ
 ਤ ਬਿਦੇ ਹੀ ਦੀ ਸੋ ਸਗਲੇ ਸਾਂਜ ਕਰੇ ਜਗਦੀਸੇ ਸਾਂਧ ਸਿਰਾ ਤਿਮਿਲਿ ਕਰਹਿ ਬਖਿਆਨੁ
 ਸਾਂਸ ਤ੍ਰਿਸਿਰਾ ਤਿਬੇਦ ਬਖਿਆਨੁ ੩॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫ਼ਿਰ ਤੇ ਮਾਂ ਪਿਆ ਜੀ ਮੇਤ ਕੁਝ ਨਾਂ ਸਾਹਿਬ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਬੁ ਦਿਤਾ ਏਹੁ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਇਸ ਦੇਹੀ
 ਦੇ ਸੁਛਾ ਮਦੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤ ਹੈ ਇਸ ਦੇਹੀ ਨਾਂ ਲਿਜਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਏਹੁ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਤ ਜਾਂ ਸੀ
 ਉਹੁ ਦੇਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣ ਨੁਸੁ ਫ਼ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਜਾਤਾ ਜਨਮ ਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ
 ਏਸ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁ ਕਰਣਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਂਧ ਸਿਰਾ ਤਿਵਿਚਿ ਕਰੇ ਕੁਝ ਦੇਵੇਦ ਸਾਂਸ

੨੬ ਚਿਕਰੇ। ਪਰਸਾਧ ਸੀਗ। ਭਿਵਿ ਚੇਤੁਰਤੁਲ ਭੁਗਾ। ਅਤੇ ਸਾਂਸਤੁ ਬੇਦਾਂ ਵਿਚੋ ਬਿ
 ਰਕਾਂ ਲਲ ਭੁਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਉ ਤਾਂ ਦਿਸਨਾਂ ਹੀਆਂ ਦੁਦਾਂ। ਅਤੇ ਏਹ
 ਤਾਂ ਸੋਭੇ ਦਿਸਿਆਂ ਦੁਦੀ। ਜਿਤਨਾਂ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਤਿਤਨਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਭੁਗਦੀ ਪ
 ਉਰੀਆਂ ਖੀ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨੁਕਉ ਕਹੈ। ਅਦਿਸਟਮਾਂ। ਅਦਿਸਟ ਦੇ ਪੁਰੁਲੀ ਸਭ ਸਿਸ
 ਟਾਂ। ਅੰਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰੇ ਕਹਿ। ਨਨਕ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੈ। ੪॥ ੧॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ। ਮੁਣੁ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਰਥਾ ਦਿਤਾ। ਸੁਣਿ ਭੁਈ ਏਨਾ ਜਿਤਨੀ ਦਿਸਾ ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਆਦਿਸ
 ਟਾਂ। ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੇ ਛਪ ਛਪ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਪਿਨ ਵਿਚਿ ਕਈ ਰੰਗ ਤਮਾਂ ਸੇ ਦਿਖਾਂਦ
 ਦਾਂ ਹੈ। ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਜਿਸਨੁ ਨ ਜਰਾ ਆਂਦਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸਨੁ ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਦਿਸਟ ਕਹਦਾਂ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ ਦਿਸਾ ਅੰਧਿਆਂ ਅਗੋ ਛਪ ਨਹੈ ਇਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸਨੁ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ
 ਦਿਸ ਆਂਦਦਾਂ ਹੈ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ। ਜੇ ਕਈ ਅਜੇ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰੇ। ਤਾਂ ਉ
 ਸਦੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੈ। ੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਢੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਉਠੇ ਨਾਂ ਹੀ।

८३
 ਦੇ ਹੋ ਅੰਧੇ ਜੀ ਮੰਗੁਲਾਂਗਾ ਤੂੰ ਮੰਨੁ ਬਖਸ਼ਾ ਅਤੇ ਮੰਨੁ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਤਨੀਆਂ ਬਾਂਤਾਂ ਕੀ ਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਉਰੁ ਕੁੰਈ ਫੁੰਡ ਭਰੁ ਕੋਈ ਨਾਂ ਜੀ ਨਨ ਕਜੀ ਤੇਰੇ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਅੰਧਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਫੁੰਡ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿਅ ਫਾਂਈ ਪਹਰ ਰਾਂਤ ਗੁਜਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿਅੰਗਾ ਲਿਅੰ ਉਰੁ ਕੁੰਈ ਫੁੰਡ ਪਰਸਾਂਦਿ। ਤਾਂ ਫੁੰਡ ਪਰਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਅੰਧਿਆਂ ਲਗੇ
 ਜੇਦੁ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਮਤੇ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅਤੇ ਮੰਨੁ ਅਤੇ ਫੁੰਡਾਂ ਜਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਆ ਪਰਸਾਂ
 ਦੁਜੇਦਿਅੰ ਅਤੇ ਅਧਾਂਗਰਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹਿਅੰਗਾ ਲੈ ਭੁੰਈ ਫੁੰਡ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਂਦੁ ਤੇ
 ਵਾ ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਲੈ ਭੁੰਈ ਫੁੰਡ ਉਠਾਇਲੇ। ਫੁੰਡ ਚਾਂਇਲੀ ਤਾਂ ਲੈ ਕਰਿਲਗਾ
 ਵਹਾ ਜਿਉ ਅਧਾਂ ਪਰਸਾਂਦਿ ਜੇਦਿਅੰ ਅੰਗਾਂ ਤੇ ਉਠੇ ਫੁੰਡ ਦੇ ਕਪਾਂਟ ਖੁਲਿਗਏ। ਤਾਂ ਫੁੰਡਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਹੋਇਗਾ ਇਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਫੁੰਡੇ ਨੁਸਰੇ ਕੁਝੁ ਦਿਸਰਿਗਾ ਇਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਫੁੰਡਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਇਗਾ ਇਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਨੁਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ
 ਨਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁੰਈ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅਸਾਂ ਨੁ ਕਰਤਾਂ ਰਜੇ ਲਿਅੰ ਇਅੰਗਾਂ ਹੈ ਜੇ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ
 ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਕਰਣ ਕਿਆ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਕਿਆਂ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਖਿਆ ਜੀ
ਤੁਸਾ ਇਸ ਨੂ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਆਗਾ ਏਸ ਦੁਖ ਤਮੰਜੀ ਕਿ ਬੇਬਰ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਭਾਂਤਿ ਕਿਤ ਨੀ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਗਾਂਤਿ ਪਹੁੰਚੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਜਲ ਲਿਆਉ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਗੀ ਮੇ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਇਡੇ ਨੂ ਭੀ ਨਵਾਂ ਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਂ ਤਾਂ ਅਤੇ ਇਡੇ ਨੂ ਭੀ ਨਵਾਂ ਇਆ। ਤਾਂ ਇਡੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਤਰੀ। ਇਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਰਿ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਇਡੇ ਕਿਉ
ਤਾਂ ਇਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਲੁ ਮਪੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਡੇ ਅਸ
ਤੈਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਡੇ ਨੂ
ਮੰਜੀ ਸਉਪੀ। ਤਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਗਾ ਜੇਨੁ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੇ ਇਕੁ ਤਪਾਂ ਮੇਰੇ ਨਗਰਿ ਆਇਆਂ।
ਤਪੇ ਇਡੇ ਬਾਂਢੀ ਨਮੰਜੀ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਏਹ ਗਲ ਗਾ ਜੇ ਸੁਪਰ ਸੈਣ
ਸੁਈ। ਤਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਗਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਉਸਤ ਪੇਨੁ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ ਲਿਆਵਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
ਤੇ ਮੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ। ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਇਡੇ ਬਾਂਢੀ ਅਸੀ ਪੰਜੇ ਜੇ ਗਲ ਦਿ ਚਿਥੈ ਠੇ ਆਂ ਹੋ। =

ਜੇ

ਜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀਆਂ ਏ। ਆਇ ਕਰਿਆ ਖਲ ਰੋਜੇ ਦੀ ਹਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਉਸ ਤਪੇ ਕ
ਉ ਰਾਜੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਉਨੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਓਨੇ ਕਰਿਆ ਹ
ਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੋ। ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਭੇਜਿਆ ਹੋ। ਉਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤਪੇ ਕਉ
ਬੁਲਾਇਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਉਤ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਮਾਂ ਪਿਉ ਸਚ ਲੇ ਮਾਂ ਰਾਜੇ ਕੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰਿਆ
ਦੁਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿਆ ਬਹੁ ਇ ਦੁਸੈਂਦ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਜੀ ਉਹੁ ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ
ਉ ਜਾਣ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਮ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬੁਰੇ ਮੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਗੇ ਰਾਮਾਂ ਮਾਂ ਹੋ। ਉਸ ਕਾਂ ਬਿਘਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ
ਮੈ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰਿਆ ਦੁਤਾਂ ਹੋ। ਤੁਮ ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਰਾਜੇ ਸੁਪਰ ਸੈਂਦ ਨ ਜਾਂ ਇਸ
ਲਾਂ ਮਕੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਂਦ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਮਾਂ ਉਪੁਤ ਕਛੁ ਕਹੇ ਰਾਮਾਂ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਰਾਜ
ਜੀ ਮੈ ਕਹਿਏ ਹੀ ਮਾਂ ਇਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਕਹੁ ਪੁਤ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ
ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਪੇ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਏ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੈ ਭੇਜੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਇ
ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੋ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੈ ਸਾਇਆਂ ਹੈ ਜੇ ਫਿਰੇ ਬਾਂਝੀ ਕਉ ਪੁ
ਰਨ ਕੀਆਂ ਹੋ। ਮੈ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ ਬੁਲਾਇਆਂ ਬਾਂਝੇ ਮੈ ਉਸ ਕੋ ਦੇ ਥੋ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈਂਦ ਕਰਿਆ

ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੇਥਡਾਂ ਫਰਕੁ ਹੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇ
ਬੁਰਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਜਿਸ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਸੋਈ ਦੇਖੇ ਮੇਥਲਾਂ ਹੋਤਾਂ
ਇਸੇ ਮੇਥਲੀ ਤਰਾਂ ਦੇਖੇ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਉਹ ਤੇ ਪੁਰਨ ਸਾਂਧ ਹੈ। ਉਸ ਅਰੁ
ਰਤਾਂ ਮੇਥਲੇ ਦੁਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਅਰੁ ਉਹ ਤੇ ਬੇਤਮਾਂ ਉਹੈ। ਤੇ ਕਿਸ ਪਰੇ ਜਨ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਮੇਥਲਾਂ ਪੁਤ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤੁ ਕਰ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਜੀਸਾਂ ਪੁਰਤੁ ਦੇਖੇ ਕੀ
ਇਹ ਤਰਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਜੇ ਜਾਂਬ ਤੇ ਸੇਧ ਰਿਬੁਲਾਂ ਈਏ। ਅਪਾਂ ਨਿਦਾਂ ਰਕਿਸਾਂ ਪੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਜਾਣੇ
ਏ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤੁ ਤੇ ਭਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੇ ਕਹੇ ਸੋਈ ਮੇ ਕਰਉ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ
ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਲੇਹ। ਭਲੇ ਮੇਵੇ ਲੇਹ। ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਗੀ ਸੇਤੀ ਮਾਂਬਾਂ ਚਰਨੇ ਪਰ ਰਾਂਧੇ।
ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਹ ਰਉਸ ਹੈ। ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕਰਮਾਂ ਦਾਂਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਂਜੇ ਓਹ
ਮੰਨ ਲੀਤੀ। ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਭਲਾਂ ਮੇਵਾਂ ਭਲੇ ਬਸਤਰਾਂ ਨਾਂਲਿ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੁਲੀ ਤਾਂ। ਅਾਂ ਇਹ
ਨਾਂ ਕਜੀ ਅਰੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਆਂ ਇਸੇ ਮੇਥਲਾਂ ਮੇਥਲਾਂ ਰਖਿਓ ਜੁ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ
ਬੋਲਿਆ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਕਰਮਾਂ ਵੇਤੁ ਹੈ। ਇਸ ਉਪਰ ਕਰ ਪਾ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਭਧ ਪੀ

ਦਿਤੀ॥ ਅਤੇ ਗਾਂਗਾ ਬਿਲਵਲ ਦਿਚਿ ਸਬ ਦੁਖੋ ਲਿਆਂ॥ ॥ ਅਹਲਾਂ॥ ੨॥ ਏਕੋ ਰਾਂਜੁ ਦੀਆਂ ਸੁਖ ੮੫
 ਰਸੈ॥ ਅੰਜਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਨੈ ਨਾਮਿ ਟੇਅੰਧਾਂ ਰਾਂਗ ਏ ਬਿਕਾ ਰਾਮੇ ਸਾਸਾ ਰਿਬੁ ਮੀਤੁ ਰਾਂ
 ਰਾਂ॥ ੧॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਇਹ ਬਾਂਤੁ ਰਾਂਗੀ॥ ਏਕੋ ਰਾਂਜੁ ਦੀਆਂ ਛੁਤੁ ਪਾਰੀ॥ ੨॥ ਰਾਂਗੀ॥ ਅਠਾਰ
 ਰਾਂਜੇ ਤੁਮਰ ਯਤ ਕੀਨੇ॥ ਸਭੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀਨੇ॥ ਅੰਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਂਗੀ॥ ਜਬ ਰਾਂ
 ਗਾ ਤਿਉ ਪਜੀ ਰਿਦੇ ਮੁਰਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਸਉਟਾਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ॥ ਤੀਨ ਦੀਪ ਤੁਮ ਚਰਨ ਪੁਜਾਂ ਰਾਂ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਤੇ ਉਚੇ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਤੁਮ ਨਿਰਮਲ ਸੁਖੇ॥ ੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇਹੁ ਸੀਗੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ॥
 ਕਾਰਣ ਕਾਰਣ ਅੰਧੇ ਕਰਤਾਰਾਂ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆ ਲਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਮਿਦੇ ਜੀ
 ਲਾਂ॥ ੪॥ ੫॥ ਰਾਂਜੇ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਨੂਸ ਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕੀਤਾਂ॥ ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਰਾਂਜੁ ਦਿਠਾਂ॥ ਅਰੇ ਅਠਾਰ
 ਰਾਂਜੇ ਰਾਂਜੁ ਕਰਦੇ ਅੰਧੇ॥ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਸੁ ਦਕਾਂ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਪਰਸੈ ਗਤਿ ਨ ਦੀਪਾਂ ਦਾਂ ਰਾਂ
 ਜੁ ਲਗਾਂ ਕਰਣ॥ ਅਤੇ ਨਾਂ ਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਰਾ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ॥ ਦੇਖੇ ਸੁਖ ਰ
 ਸੈ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀਰੀ ਸਕਰਦਾਂ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਮਤੁ ਰਾਂਜ ਤੇ ਜਦਿ ਚਿਅਾਂ ਇਜਾਂ ਦਾਂ ਹੋਵੈ॥
 ਤ੍ਰਿਜਾਂਵੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਖ ਰਸੈ॥ ਰਖ ਜੇ ਹੁਕਰ ਉਠ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆ॥ ਅਤੇ ਮਾਂਖਣ ਲਗਾਂ ਜੀ ਜੇ ਮਾਂਖੇ

ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੁਭੀ ਇਸੀ ਨੁਦੇਦਾ ਹਾਮ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਂਝੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰਦਾ ਹਾਮ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕੁਦ
ਹੁਖ ਮਾਂਦ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਈ ਮਾਸਾਂ ਜੇ ਏ ਤੇ ਨਮੀ ਜੀਬ ਹੋਇਅੰ ਪੈ ਸੇਮੀ
ਜੀ ਮਾਸਾਂ ਡੀ ਹੋਅੰ ਅਤੇ ਤੇ ਨਜੇ ਇਕ ਛਤਰਾਂ ਜੁਦਿ ਤਾਂ ਪੈ ਸੇਰਾਂ ਜੁਭੀ ਮਾਸਾਂ ਤਾਂ ਪੈ ਤੇ ਨੁਰਾਂ ਜੁ
ਅਤੇ ਮੀ ਜੀ ਦੇ ਵੇਦਿ ਤੇ ਪੈ ਨਿਯੰ ਤੇ ਏ ਤਾਂ ਮਾਸਾਂ ਨ ਕਹਿ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਏ ਤੇ ਅਤੇ ਸਪਰਸੈ ਦੁਹਾਮ
ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਇਸੀ ਖੇਡੀ ਏ ਗੋ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪੈ ਦਾਸ ਤੇ ਕਰਤਾਰ
ਇਥੇ ਲਿਅੰ ਇਸਾਂ ਮਾਂ ਹਾਮ ਸੇ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਸਪਰਸੈ ਦੁਹਾ ਥੈਰਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਥੀ ਮੀ ਮੇਰੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਕਿਉਰਾਂ ਜਾਂ ਕਿਉ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਨ ਕਰੇਗਾ ਅ
ਤੇ ਮਾਸਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਗੁਰਾਂ ਜਾਂ ਜੀ ਮਾਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
ਹੀ ਮਾਂ ਹੋਅੰ ਮਾਸੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਏ ਗੋ। ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਈ ਨਹੀ ਕਰਈ। ਅ
ਨੰਦ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਈ ਦਿਨ ਇਥੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਮਾਸਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ
ਤਾਂ ਠੰਢੇ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਇਥੇ ਸੇਵਾ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਜੀ ਕੁਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜੇ ਦੋ ਭੀ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਮੀ ਮੇਰੀ ਇ
ਕਸ ਹੀ ਨਾ ਇਥੇ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਕੁਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਜਾਂ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਭੀ ਫੇਰੇ

ਸੀਤੋ ਧੁਪ ਕਰਨਾ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਧੁਪ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿ ਗਇਆਂ ਬੈਠੇ
 ਕਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਏਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਬਰਾ ਪੁਰਿ ਜੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਂ ਰਾਂਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਹੋ ਅਤੇ ਨਾਂ ਉਮਧਰ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਏਹੋ ਗਲਾਂ ਹੋ ਦੀਆਂ ਸਨਿ ਜਾਂ ਰਾਂਜਾ ਮਧਰ ਬੈਠੇ ਸਿਕਾਰ ਬੈਠੇ ਅੰਧਿਆਂ ਸੀ ਸਿਕਾਰ
 ਪੇਡ ਦਾਂ ਪੇਡ ਦਾਂ ਜਿਧਰ ਅਸੀ ਬੈਠੇ ਅੰਧੇ ਤਿਧਰ ਅੰਧੇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੈਮਾਂ ਨੁਪੁਰ
 ਜਾਂ ਰੁਦਿ ਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਰਾਂਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕਰਲ ਗਾ ਪੁਛੁ ਏਤਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇ ਹੋ ਉਜਾ ਰੁਦਿ ਚਿ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੈਲਿਆਂ ਮਾਂ ਦਮੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ ਤੁਮ ਸਹਰ ਸੰਬਾਹਰਿ
 ਕਉ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਸਹਰ ਮੇਜਾਂ ਇਕੇ ਰਿਸੀ ਕੇ ਦਮਾਂ ਰੇਜਾਂ ਇਥੈ ਠੇ ਤਾਂ
 ਰਾਂਜੇ ਪੁਛਿਅ ਤੁਮ ਅਤੀ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਤੈਨੁ ਕਿਅਾਂ ਨ ਜਗਿਆਂ ਦ ਤਾਂ ਹੋ ਤੁਮ
 ਮੇਡਿ ਠਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੈਲ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਧੁਪ ਨਾਂ ਲਿਛਿ ਤੇ ਹੋਇ ਗਿਆਂ
 ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਰਾਂਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਮਰੇ ਰਾਂਝੀ ਤੁਮ
 ਮਕਿਸਨ ਗਰਸਿਓ ਏਹੋ ਤੁਮ ਚੀ ਬੈਲੀ ਸਮਝੁ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਗਧ

ਜਾਂਬਕੀਪਰਤੀਸਿਉਆਏਹੈ॥ਕਦੀਪੰਜਬ੍ਰਜੁਇਆਂਹੈਦੈਗਾ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਸਮਾਇਆਂਜੇਨਾਂਹੀਤਾਂ ੨੭
ਓਹੋਹੈਨਾ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਪਾਛਿਆਂਅਰਿਭਾਂਈਤੁਮੈਬਿਸਹਰਦੇਸਦੇਖਿਆਂਹੈ॥ਜੇਰਾਂਜੇਸਪਰਸੈਦਕਾਂਹੈ॥
ਤੁਮੈਅੰਖਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਉਹਾਂਹੀਸੇਆਏਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਨੁਮੈਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਮਾਂਰਾਂਉਕਿਅੰਹੈ॥ਤੁਮਹੋਤੇ
ਕਉਇਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀਹਮਅਪਣਾਉਬਤਾਂਦੈਹੈ॥ਪਰਤੁਮਾਂਪਣਾਉਬਤਾਂਇਆਮਰਮ
ਪਣਮਹੀਤਕਾਂਉਬਤਾਂਇਆਮਹੀਤੁਬੋਲਤਾਂਹੀ॥ਤੁਮੈਕਹਿਆਂਜੀਮਹੀਤਕਾਂਉਨਾਂਕਨਿਰੰਕ
ਹੀਹੈ॥ਅਰੁਮੇਰਨਾਂਉਬਾਂਲਾਂਹੈ॥ਅਰੁਇਸਕਾਂਉਮਰਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਸੁਣਤੇਭਾਂਈਬਲ
ਸਪਰਸੈਦਕਉਮਰੁਣੈਤੇਬਾਛੀਕਉਇਹੀਪਰਤਪੁਦੇਆਂਇਆਂਹੈ॥ਸਾਂਚੁਕਹੀਓ॥ਤੁਮੈਕਹਿਆਂ
ਜੀਇਹੀਦੇਆਂਇਆਂਹੈ॥ਪਰਤੁਮਾਂਪਣਾਉਬਤਾਂਦੈ॥ਅਰੁਮਾਂਪਣਬਰਨਬਤਾਂਦੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿ
ਆਂਰਾਂਰਾਂਉਮਪਰਬੈਨਹੈ॥ਅਰੁਸਹਰਕਾਂਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ॥ਇਸਦਿਲਾਇਤਕੇਰਾਂਜੇਹੋਤੇਹੈ॥
ਬ੍ਰਹਮਣੁਰਮਾਂਰਾਂਦਰਨਹੈ॥ਤੁਮੈਅੰਖਿਆਂਭੁਲਾਂਰਾਂਜਾਂਜੀਮਲੁਮਹੁਆਂ॥ਅਤੇਜੀਏਹਦੀਪਕਉਇ
ਕਹੀਤਾਂਹੈ॥ਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਸੁਣਿਭਾਂਈਅਤੀਤਾ॥ਏਹਸਿਲਮਿਲਾਂਦੀਪੁਕਹੀਦਾਂਹੈ॥ਤੁਮੈਫੇਰਿਪੁ
ਛਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀ॥ਈਹਾਂਕੇਤੇਰਾਂਜੇਰਾਂਜੁਕਰਤੇਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਬੋਲਿਆਂਸੁਣਭਾਂਈਅਤੀਤਾ॥ਈ

ਹਾਂਤੀਨਦੀਪਮਹਿਮਠਾਂਰਹਰਾਂਜੇਰਾਂਜਕਰਤੇਹੈ॥ਤਾਂਮੇਫੇਰਿਪੁਛਿਅੰਜੀਉਨ੍ਹਰਾਂਜਿਅਦਾ
 ਨਾਂਉਕਿਅੰਜੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਰਹਿਅੰਸਦਿਕੁਈਅਤੀਤ॥ ॥ਕਵਲਨੈਨ॥੧॥
 ਧਰਬੈਨ॥੨॥ ॥ਸਧਰਬੈਨ॥੩॥ ॥ਸੁਖਚੈਨ॥੪॥ ॥ਅਸਰਪਨਾਹ॥੫॥ ॥ਸਗਰਬੈਨ॥੬॥
 ॥ ॥ਬੀਰਮੈਨ॥੭॥ ॥ਲਾਲਨੈਨ॥੮॥ ॥ਗਇਮੈਨਿ॥੯॥ ॥ਸੁਖਸਾਂਗਰ॥੧੦॥ ॥
 ॥ ॥ਨਾਂਗਾਂਧਰਸਰਾਂ॥੧੧॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਟਕਾਂਪਟਕਾਂ॥੧੨॥ ॥ਸੁਪਸੀਭੁਲਕਾਂ॥੧੩॥ ॥
 ॥ ॥ਬੁਧਿਬਿਬੈਕਬਾਲਕਾਂ॥੧੪॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਨੈਨਜੋਤਿ॥੧੫॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਬਾਲਸਿਧਾਂ॥੧੬॥ ॥
 ॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਤੁਰਤੁਰੀਰਾਂ॥੧੭॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਗਨਰਾਂਇ॥੧੮॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮੇਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨ
 ਨੁਪੁਛਿਅੰਰਾਂਜਾਂਇਨਾਂਅਠਾਂਗਰਿਉਪਰਿਸਿਰਦਾਰੁਕਉਦੁਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਰਹਿਅੰਸਦਿਕੁ
 ਈਅਤੀਤ॥ਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰਿਕਵਲਨੈਨਹੈ॥ਤਾਂਮੇਰਾਂਜੇਨੁਕਰਹਿਅੰਰਾਂਜਾਂਏਹਗਲਪ੍ਰਠਕਿਉ
 ਬੋਲੀਅੰਸਭੇਗਲਾਂਸਚੁਬੋਲਿਕਰਿਏਹਾਂਗਲਪ੍ਰਠਬੋਲੀਅੰਸ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਰਹਿਅੰ
 ਸੁਣਅਤੀਤਤੈਯਹਬਾਂਤੁਕਿਅੰਸਮਸ਼ੀਹੈ॥ਤਾਂਮੇਰਾਂਜੇਨੁਕਰਹਿਅੰਰਾਂਜਾਂਜੀਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰ
 ਸੁਪਰਬੈਨਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਰਹਿਅੰਅਤੀਤਤੈਕਿਅੰਜਾਂਦਾਹੈ॥ਤਾਂਮੇਕਰਹਿਅੰਰਾਂਜਾਂਜੀਮੇਜਾ

੬੩੦॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਪਰਸੈ ੬ ਨੁਸਕੁ ਨਾ ਦੇ ਉਪਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾਂ ੨੮
ਮਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਕੇ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾਂ ਮਹਿਤ ਤੇ ਬੋਲ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿਆ ਰਾਂ
ਜਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਮਹਿਤ ਤੇ ਦੋ ਬੋਲੇ ਜਦ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਅਤੀਤ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ॥ ਤਾਂ ਮੇ
ਰੇ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂ ਬਲਾਇ ਜੇ ਬਲਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰਿਆ॥ ਉਤਰ ਕਰਨ ਜੀ ਕਾਅ
ਇਕਰਮੇ ਨੂਪੁ ਛਿਆ॥ ਮੇਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ
ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਝੋਆਂ ਇਕਰਮਾਂ ਖਿਆ ਮਹਿਤ ਜੀ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਂ ਪੁਲੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਸਤਿ ਕਰਤਾਂ ਰਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਂ ਰਹੈ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੀ
ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਮਥਾਂ ਟੇ ਕਿਆ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਉ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਥਰ ਬੈਨਾ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ
ਆ ਜੀ ਨਗਰੀ ਮੇ ਚਲੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂ ਹਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਨਗਰੀ ਹੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ
ਆ ਜੀ ਈਹ ਉਜਾੜ ਮੇ ਬੈਠਣਾ ਕਿਆ ਫਾਂਇਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂ ਹਮ
ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਅਹੋ॥ ਹਮ ਕਉ ਉਜਾੜ ਹੀ ਵਸਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਹਰਮੇ ਕੋਈ
ਭੈਰਵੇ ਕੀ ਪਖਰ ਲੇਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗ ਬਿਲਾਂ ਵਲ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥ ॥ ਅ

ਹਲਾਂ॥੧॥ਏਕੁਤੰਰਨਮਕਾਂਜਿਨਸਭੁਕਿਛਦੀਆਂ।ਭੁਖਨੰਗਸਭੁਛੀਨਕੈਅਪਨਾਂਕਰਿ
 ਲੀਆਂ॥੨॥ਮੇਸਾਂਨਾਂਮਨਛਾਂਡੀਮੇਸਦਾਂਸੀਗੰਗਾਂਗੇ।ਲੇਖਾਂਕਦੀਨਪੁਛਦੀਮਨਮੀਤਪਿਅ
 ਗੇ॥੩॥ਰਹਾਂਉ।ਭੇਜਨਉਤਮਹਮਕੀਆਂਸੀਤਨਪਰਸਾਂਦਾ।ਜਲਸੀਤਲਹਿਰਦੇਪੀਅਹਿਰ
 ਦੇਮਹਿਸਾਂਤਿ॥੪॥ਬਸਤ੍ਰਯੁਗਮਪਛਾਂਨਿਆਂਕਾਂਇਆਂਕੇਸੀਗਾਲਖਚਉਰਸੀਏਕਹੈਗੁਏ
 ਨਿਰਭੀਗਾ॥੫॥ਨਾਂਨਕਕਹੈਰਾਂਜਿਦ੍ਰੁਸੁਣਸਭੁਫੁਰਪਸਾਂਰਾਂ।ਦਿਸਟਿਮਾਂਨਸਭੁਬਿਨਸਿਜੰ
 ੨ ਇਰਹੈਏਕਾਰਾਂ॥੬॥ਪਾਤਾਂਰਾਂਜਾਂਮਧਰਬੈਨਪੇਗਾਂਤੇਫਹਿਪਇਆਂ।ਅਤੇਅੰਧੇਜੀਮੰਨੁਕਿਛੁ
 ਆਂਗਿਆਂਕਰੀਮੇ।ਜੇਮੇਸਦਾਂਕਰਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਮਧਰਬੈਨਏਹਅਸੀ
 ਤੁਸਾਂਨਕਹਦੇਆਂਗੇ।ਜੇਅਸਾਂਸਧਰਸੈਣਨੁਇਕੁਛਤ੍ਰਕਾਂਜੁਦਿਤਾਂਗੇ।ਜੇਕੋਈਮੰਨੇਗਾਂਉਸਦੰ
 ਭਲਾਹੈਦੇਗਾਂ।ਅਤੇਜੇਕੋਈਨਾਂਮੰਨੇਗਾਂਤਾਂਉਹਜਾਂਦੇ।ਅਸਾਂਅੰਧਈਵਲੇਅੰਧਛਰਦਾਂ
 ਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਉਹਅਸਾਂਤੁਪਾਂਤਿਸਾਂਗਾ।ਹਮਉਸਕੀਰਯਤਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਂਭਾਈਕਰਤਾਂਰਚਿਤਿਆਂਦੇ।ਭਾਈਮਧਰਬੈਨਰਾਂਜਾਂਅਤੇਭਾਗਇਥੇਹੀਰਹਦੰ
 ਹੈ।ਨਾਂਲਨਾਂਹੀਚਲਦਾਂ।ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਅਸਾਂਤੁਸਾਂਡੇਵਚਨਨਾਂਲਿਕੀਮਹੈ॥

ਰਾਜਕਿਆਂਵਸਤੁਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤੁਹਦਥੀਥਾਂਹਰਿਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
ਹਿਆਰਾਂਜਾਂਸਪਰਬੈਨਹੁਣਅਸੀਰਮਦੇਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੇਸਪਰਬੈਨਬੈਨਤੀਕੀਤੀ॥ ਜੀਜਿਸਤ
ਰਾਂਅਸਾਂਨਹੁਕਮੁਹੋਵੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਅਸੀਰਾਂਜੇਸਪਰਸੇਣਨੁਮਿਲੀਮੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਅ
ਭਾਂਈਸਪਰਬੈਨ॥ ਜਿਸਤਰਾਂਅਸਾਂਤੋਅਗੇਬੈਨਤੀਕਰਦੇਹੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਸਪਰਸੇਣਅਗੇਖੜ੍ਹਾਹੈ
ਦੁਣ॥ ਤਾਂਸਪਰਬੈਨਕਹਿਆਜੀਅਸੀਤੁਸਾਥੋਭੀਬਹੁਤਕਰਿਜਾਈਮੇਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਮੇਸੀਹੀਲੇਹੀਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਨੀਮਹੀਨੇਸਪਰਬੈਨਪਾਸਿਰਹਿਆਅਗੇ
ਦਿਦਾਂਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਦਾਂਹਰਾਗੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਕਿਥਾਂਉਪਰਤੀ
ਕਿਥਾਂਉਸਮੁੰਦਈਦੇਚਲੇਗਏ॥ ਹਿਕਸਹਰਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਆਹਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਇਸਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਕੋਈਸਹਰਿਨਜਰਿਆਂਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾ
ਤੇਰਾਂਸਹਰਦਿਚਿਜੀਉਵਸਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਤੈਨੁਦਯਦਾਂਤਰਸੁਨਾਂਹੀ॥ ਸੈਤੀ
ਦਿਨਅਤੇਸੈਤੀਰਾਤੀਈਦੇਅੰਏਆਹੈ॥ ਅਤੇਹੁਣਿਸਹਰੁਆਇਆਹੈ॥ ਤਾਂਮੇਰੇਦੇਦੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਗੇਮੇਆਖਿਆਜੀਮਰਦਾਂਨਾਂਸਚਾਂਹੈ॥ ਹਿਕਤਾਂਭੁਖਹੈ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਮਦਾਜੁਤ ਉਜਾਦਾਨਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜਿਜਮਾਨ ਤੈਨੁ ਤਾਂ ਗੁਰਸਵਾਂ ਰਿ
ਮਾਂ ਪਰਮੇਨੁ ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਵਾਂ ਰਿਸੀ ਪਿਓ ਜੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਉਹ
ਜੇਹਾਂ ਸਹਰੁ ਹਈ। ਜਿਥੇ ਕਰੁ ਹੇਵਿ ਚਿਤਲੀ ਦਾਂ ਮਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਪਇਅਾਂ ਕੁਰੁ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਚਲੁਤਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੈਨੁ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਦਿਖਾਈ ਮੇ। ਤਾਂ
ਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਹਉਨਾਂ ਹੀ ਦੇਖਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸਹਰ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ।
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣੇ ਕੋਹਾਂ ਦੁਹਉ ਪਰਿਅਾਂ ਹਾਂ। ਉਥੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲ ਕਰ ਪਹਾਂ ਹੀ ਦੇ
ਹੇਠਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਰਿਅਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਮਾਂ ਏਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਦੇ ਵਰੀ ਧਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤੁਹੈ। ਏਹੁ ਦੇਵਾਂ ਬਹੁਤੁ ਦ
ਡਾਂ ਰਾਜੁ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਸਤਾਰਾਂ ਲਾਖ ਦੇਵ ਇਵੇ ਸਲਾਮੀ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ
ਹਰਦਿ ਚਿਦਰੁਣ ਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏਸ ਸਹਰਦਿ ਚਿਦਰੁ
ਣਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾਂ ਸਿਕਰਯੇ ਤੁਣ ਮਾਂ ਇਮਾ
ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੈਮਾਂ ਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਖ ਕੈ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੁਭਾਈ

ਭਖਰਾ ਕਮਾਸਾਨੁ ਅਜੁਹਥਾ ਆਈ ਹੈ। ਉਸ ਇਕਸ ਦੇ ਵਨੁ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਤੈ ਮਨੁ ਖਜੈ ਬੈਠੈ ਨਾ ਸੋ।
ਸਾਂਡੀ ਖਰਾ ਕਰੈ ਨਾ। ਤੁਇ ਨਾਨੁ ਪਕਾਇਲਿਆ ਉਏਹੁ ਸਿਕਰੇ ਮਨੁ ਬਹੁ ਤੁਮਦ ਤਪਿਛੈ ਹਥ ਆਇਆ ਹੈ।
ਦੇਵ ਤੈ ਉਤਰੇ। ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲਿ ਬੈਠਾ ਗਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਦੇਵਾਨੁ ਦੇਖਿ ਕੇ ਰੰਗ ਨਰਦ
ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦੇਵ ਤਾਂ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਮਰਦਾਨ ਦੇ ਖੁਕਰ ਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੋ। ਬੈਠਾ ਦੇਖਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ। ਜਾਂ ਤੈ ਦੇਵ
ਨੇ ਕੈ ਆਏ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਜਰਿ ਆਵਨ ਪਰਾਸੀ ਤੈ ਨ ਜਰਨ ਆਵੀਏ। ਤੁ
ਓਹ ਦੇਵ ਫਿਰਿ ਗਏ। ਉਨਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਤਾਂ ਅਸਾਨੁ ਨ ਜਰਨਾ ਪੀਆਵਦੇ।
ਦੇਵ ਲਤ ਕਹਿਆ ਰੇ ਅਧਿਰ ਜਾਗੁ। ਤਾਂ ਤੈ ਦੇਵ ਹੋਰ ਆਏ। ਓਹੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹੋਰ ਆ
ਏ। ਓਹੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਸਤ ਵਾਰੀ ਦੇਵ ਆਏ। ਸੇ ਸਭ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ।
ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲਤ ਕਹਿਆ ਮਰੇ ਦੇਵ ਦੁਤ ਵਜੀਰ ਯਹੁ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਾਂਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਧ
ਹੋਇ ਜਾਂਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਵ ਦੁਤ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ। ਇਕ ਮਰਜ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਮ ਸੋਇ। ਤਾਂ
ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਦੇਵ ਦੁਤ। ਤਾਂ ਦੇਵ ਦੁਤ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ। ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਨ ਹੋ ਨਿ। ਏ

ਕਮਰੇ ਜੀ ਮੇਲ ਲਤ ਮਾਂਈ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਮੇਲ ਰੋਤੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਹੁਦੀ
 ਗ। ਜੇ ਤੇ ਕਰੇ ਗਾਂ। ਭੁਲੀ ਕਰੇ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਲ ਨਕੀ ਸੇਵਾਂ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਜਾਂਤ।
 ਹੋ। ਜੇ ਮੇਲੀ ਧਾਂ ਨਾਂ ਹਾਂ। ਤੇ ਤੁਮ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰੀ। ਆਮਰ ਬਰਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਰੀ। ਆ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਦੇ
 ਲੁਤ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾਂ ਵਜੀਰ ਭੁਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ। ਤਬ ਦੇਵ ਦੇਵ ਤੇ ਵਜੀਰ ਮਾਂ ਪਣਾਂ ਮਾਂ ਤੁਮਾਂ ਸੁਪ
 ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿ ਮਾਂ ਏ। ਮਾਂ ਮਾਂ ਏ। ਕਰ ਮਥਾ ਏ। ਕੀ ਮਸਾ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਮਾਂ ਪਣੇ ਜੀ
 ਅਵਿਚਿ ਵੀ ਚਾਂ ਕੀ ਤਾਂ। ਭਾਂਈ ਮੇਲ ਤਾਂ ਮੀ ਧਾਂ ਨਾਂ ਹਾਂ। ਏ ਹੋ ਕਈ ਕਲਾਂ ਵਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਵਜੀ
 ਰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸਿਉ ਮਾਂ ਏ। ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਗਮ ਅਮਰਾਂ ਨਗ
 ਰ ਸਿਉ ਮਾਂ ਏ। ਹੋ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਅਮਰਾਂ ਨਗਰ ਕਿਸ ਤਰਫ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਮਾਂ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਅਮਰਾਂ ਨਗਰ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਨਿ ਮਾਂ ਰਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ
 ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਗਮ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ
 ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਹੋ ਤੇ ਕਉ ਏ। ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਗਮ ਹੋ ਤੇ ਕੁੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੋ ਸਗਰ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਗਮ ਅਤੀਤ

ਫਕੀਰ ਹੈ। ਜਗ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਵਲੂਤ ਨੂਜਾਂ ਇਥ ਬਰਕੀਤੀ। ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ੮੯
 ਤੇਰੇ ਸਹਰੇ ਮੇ ਵਡਾਂ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਪੁਰਖ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ਜੋ ਕਾ
 ਈ ਤੇਰੇ ਮਨੇ ਮਾਂ ਦੇ ਗੀਸਾਈ ਪਾਂ ਰ ਚਲਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂਦੇ ਕਈ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਹੈ ਨਾ ਜੋ
 ਨਾਂ ਪੁਰੀ ਹੈ ਦੇ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਨਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਵਜੀਰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂ
 ਜੇ ਮਾਂ ਪਏ ਮਨੇ ਮੇ ਸੀ ਪਾਂ ਗੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਕਹੈ। ਮੇ ਇਨ ਕੇਖਾ ਵੇ ਗਾਂ। ਮਰੇ ਮੇ ਬੀ ੯੦
 ਅੰਧਾਂ ਹੁਮਾਂ ਤਉ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰ ਉਗਾਂ। ਏਹਾਂ ਪਾਂ ਰ ਕਰ ਚਲੇ। ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਂ ਲੇਲ ਜਕਰ
 ਦੇਵਾਂ ਦੇ। ਜਿਤ ਨੇ ਰਾਂਜੇ ਸੇਵਾਂ ਮਾਂ ਹੋ। ਬੈਨਾਂ ਵਜੀਰ ਸਕੇ ਮੀਧੇ ਹੋ ਇਹ ਏ। ਇਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਂ
 ਖਾਰਹਿ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਕਿਉ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਕਿਮਾਂ ਖਬਰ ਹੈ। ਮਾਂ ਤਮੇ ਕੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾਂ ਖਾਂ ਸੇ ਸਾਂ ਚਹੀ ਕਹਤਾਂ ਖਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਮਬਤੁ ਮਾਰੇ ਮ
 ਨੇ ਕਿਮਾਂ ਮਾਂ ਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਬੇ ਮੇ ਸੁਜਾਂ ਖਾਂ ਹੋ ਦੇ ਤੋ ਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕਵੇ। ਤਾਂ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੇ ਸਾਂ ਚੁਕਹਤਾਂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬਾਂ ਸੁਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਵਜੀਰ ਮੇ ਸਤਿ
 ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਮੇ ਕਹੁ ਦੇਖਣ ਖਾਂ ਸੇ ਦੇਖਿ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਏਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤੂੰ ਪੁਰ

ਰਨਸਾਂਧਰੈ ਕਲਾਂਵਨੁ ਹੈ ਤੁਮਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੈ ॥ ਅਬਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥
ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿਉ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਾਮਖੀ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਤਾਂ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਜੇ
ਦੀ ਆਂ ਅਖੀ ਪੁਲਿਗਈ ਆਂ ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਾਂਗਾਂ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆ
ਰਾਂਜਾਂ ਤੈ ਨ ਕਰਤਾਂ ਗਚਿਤ ਆਂ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਆਂ ਪਣ ਕੁਖੁ ਛੁਡੁ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜ ਬੋਲਿ ਆਂ ਜੀ ਅਬਸੇ
ਰੇ ਪਾਂਸ ਤੈ ਛੁਟਾਂ ॥ ਤੁਮਰੇ ਦੇਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਹੇ ਆਂ ॥ ਏਥੇ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆਂ ਰਾਂਜਾਂ
ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿ ਆਂ ॥ ਤੁੰ ਵਚਨੁ ਆਂ ਹਾਂ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਆਂ ॥ ਏ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੰਦਰੇ ॥ ਚਲੇ ॥ ਅਰੁ ਗਸੇਈ ਭੇਜ ਨ ਕਰਉ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਹਸ ਕਹਿ ਆਂ ਖਿ ਆਂ ਰਾਂਜਾਂ
ਤੇ ਰਾਂਧਾਂ ਜੁ ਆਸਾਂ ਤੇ ਕੀ ਮਨਾਂਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਆਂ ਪਣ ਖਾਂਜ ਖਾਂਈ ॥ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ
ਕਜੀ ਉਠ ਕਹਿ ਰਾਂਜੇ ਨਾਲਿ ਚਲਿ ਆਂ ॥ ਜਾਂਸ ਹਰਦਿ ਚਿ ਆਂ ॥ ਏ ਤਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਮੰਦਰਦਿ
ਚਿਲੇ ਵਰਿ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਵਾਂਨੁ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾਂ ॥ ਅਛੇ ਮੇਵੇ ਚੁਣਿ ਲਿ ਆਂ ਉਬਹੁਤੇ ॥ ਤਾਂਸਤਿ
ਦੇਵ ਮੇਵੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ ॥ ਅਤੇ ਰੋਗਸਤਿ ਦੇਵ ਸੀਧੇ ਨੁ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ ॥ ਚਉਦਾਂ ਦੇਵ ਸਭਾਂ
ਸਮਗਰੀ ਲੇ ਆਂ ॥ ਆਂ ਇਕ ਰਿਰਾਂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਖੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਏਹੇ ॥

ਘਾਟੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਅਸੀਏ ਹਮੇਵਾ॥ ਤਾਂਘਾਂ ਏਏ ਰੋਜਾਂ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਪਾਜੁ॥
ਛੁਡੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਚਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਛੁਡਾਂ ਵੈਗਾਂ॥ ਤਾਂਛੁਡੀ ਮੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥
ਰਾਂਜਾਂ ਰਾਂਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੁਜਾਂ ਏਦਾਂ॥ ਤਾਂਚਾਂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਜੀ ਜਾਂ ਏਤਾਂ ਹੋ॥ ਉਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾ
ਕ ਹੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਸੁਣਿ ਰਾਂਜੇ ਦੇਵਲੁ ਤਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਤਾਂ ਦੀ॥ ਅਸਾਂ ਜੇ ਹਾਂ ਕਰ
ਦੇਖੇ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਜੇ ਦੀ॥ ਮੇ॥ ਤਾਂਚਾਂ ਜੇ ਦੇਵਲੁ ਤਾਂ ਕਹਿਅੰ॥ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂ ਏਤੁ॥
ਰਾਂਬਚਨੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ॥ ਗਾਂ॥ ਅਤੇ ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ ਭੀ ਅਧਕ ਕਰਿ ਜਾਂ ਏਹਿ ਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਮੇਵਾਂ॥ ਅਚਰਿਅਾਂ॥ ਅਪਣਲ ਰੋਗੁ ਏਈ ਬਾਂਲਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਤਾਂ ਆਰਕਰੁ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ
ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਭੁਖਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂਚਾਂ ਤੂੰ ਛੁਪਹੁ ਰਾਈ॥ ਅੰ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਤਾਂ ਆਰਹੈ॥ ਇਅਾਂ॥ ਤਾਂਚਾਂ ਜੇ
ਅਤੇ ਵਜੀਰੁ ਦੁਹਾਂ॥ ਥਾਟੇ ਕਿਅਾਂ॥ ਹਥ ਜੇ ਰੇਖ ਰੇ ਹੋਏ॥ ਅਤੇ ਅਪਣਲ ਰੋਜੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤ
ਯਾਂ ਰਹੈ॥ ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਦਿਅਾਂ॥ ਇਕੇ ਅਚਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਜੀ ਚਲੀ ਮੇ॥ ਜਾਂ ਇਕੇ ਪਰਸਾਦੁ ਲਗੇ ਜੇ ਵਧਾ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਭੀ ਜੇ ਦਿਅੰ॥
ਅਤੇ ਮੇਭੀ ਜੇ ਦਿਅੰ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦੁ ਜੇ ਵਧੇ ਦੀ॥ ਸਮਾਂ ਪਲ ਗਾਰਹੀ॥ ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਪੁਖ

ਲੀਤਾਂ ਅੰਧਾ ਜੋ ਪਰਸਾ ਦਰਹਿ ਮਾਂ ਅੰਧਾ ਸੋ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦਿਤਾ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੁਹਾਨੁ ਮਰਾਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਈ ਹੋਈ। ਦੇਵੇ ਅਸਤ ਹੋਇ ਗਏ
ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਧਾ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲ
ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੋ ਜਾਂ ਚਾਂ ਰਘੁ ਹੀ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਂ ਤਾਂ ਦੁਹਾ ਦੀ ਖਾਮਾਂ ਰੀ ਉਤਰੀ
ਪਰ ਪੁਰਨੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਮਾਂ ਖੁਦ ਜੀ ਅਸੀ ਕਖ ਕੰਨੇ ਭੀ ਕੁਛ
ਨਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਦੇਵ ਲੂਤ ਤੇ ਨੁਮਾਂ ਏਥੇ ਦਾਂ ਮਸੀਦ ਕੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰ
ਵਜੀਰ ਤੇ ਗਾਂਟ ਹਲੁ ਅਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਬ ਰਾਂ ਨਾਂ ਮੰਗਾ ਕਿਸੇ
ਜੀ ਦਾਂ ਘਾਂ ਤੁਨ ਕਰਾ ਤੇ ਸਿਧਾਂ ਖਾਂ ਜਹੀ ਖਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾ ਮਾਂ ਖਾਮਾਂ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਤਾਂ ਕਖ ਤੇਰ
ਦੀ ਸਕਤ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸਿਗਤ ਕੀਤੀ। ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲ
ਗੇ ਜਪਣ। ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਰੋ ਰਜਾਂ ਦੇ ਕੁਛ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਉ ਮਹੀ ਨੇ ਉ
ਥੇ ਰਹੇ। ਫੇਰਿ ਦੇਵ ਲੂਤ ਅਤੇ ਦੇਵ ਦੂਤ ਨੁਕਹਿ ਮਾਂ ਹੁਣ ਅਸੀ ਗਮ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿ
ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਅਸੀ ਤਸਾਂ ਡੇ ਪਾਂ ਸਿਹੀ ਮਾਂ ਹੇ। ਤੁਸਾਂ

ਵਡਾ ਹੋਰਨ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਪੁਕਾਰੇ ਵੇ ਤਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਅਚਾਰੀ ਮੇ ਉਥੇ ਵਿਦਾ
 ਲੀਤੀ ਅਗੇ ਪਰਸਨਾ ਮਸਹਰਨ ਚਲੇ ॥੧॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਹਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਉਥੇ ਅਗੇ ਪਰਸਨਾ ਮਸਹਰ ਮਹੀ ਨਿਅੰਤਿ ਹੁਦਾਰਾਂ ਹੁਮਾਂ ਹਾਂ ਸਹੀ ਨਿਅੰਤਿ ਹੁਦਿ ਚਿਜਾਇ
 ਪਹੁਚੇ ॥ ਉਥੇ ਦਾਰ ਜਾਂਤੀ ਖਨ ਤੇਣ ਅਹਾਂ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਅਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਂ ਪੁਰੀ ਵੇਣ
 ਮਾਂਦਾਂ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਸੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤਾਂ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਦੇ ਖੁਕੇ ਡੁਰਣਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਉ
 ਨ ਬੰਡੁ ਰਿਅਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਸੁਖ ਜੀ ॥ ਤਾਂ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਅਾਂ ਬਲਾਂ ਏਹੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ
 ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸੁਭੇਨ ਸਿਰਏ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਖੇਤਾਂ ਗਹਿਅਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਉ ਵੇਹੋ
 ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਣ ਮਾਂਦਾਂ ਮਾਂ ਚੀ ਕਮਾਂ ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੁਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੋਨਾ ਬੋਲ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਏਨਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਏਹੋ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਜੇ ਚੀ ਕਮਾਂ ਰਕੇ ਨਠਾਂ ਅਹਾਂ ਸੇ ਜੀ ਗਲ ਕਾਂ ਮੇ ਵਾਲੇ ਅਇਆ ॥

ਦੁਰੋਅਗੇ ਰਖ ਕਰਮਾਧਨ ਸਕਰ ਪਿਛੇ ਨਸਖਾ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਡੀ ਬੰ
 ਲਾ ਚਾਇਲੇ ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜੇਹਾ ਕੇਹਾ ਧਰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਮਚਦੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਂਡੀ ਬੰ ਲਾਏ ਹੁਧਰਸਾ ਦੁਪਾਦਿ ਤ੍ਰੈ ਗੈ। ਏਹੁ ਦੁਪਾਦਿ ਤ੍ਰੈ ਗੈ ਨਾਮ ਤੇਜੀ
 ਅਜੀਤ ਕੋਲੋ ਬਹੁਤੁ ਰਹੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਥੇ ਜੰਗਲਾ ਵਿਚਿ ਹਿਕਮਾਈ ਨਾਰਹੋ। ਫਿਰਿ ਉਥੇ ਚਲੇ
 ਦਰਨੁ ਪੁਰਨਾ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵੰਗੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਜਾਂਘੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ॥ ਤਜਾ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾ ਜਾਂਦੈ ਤਿਥੇ ਬਹਿਰੀ ਮੇ। ਕਿਤੇ ਚਾਂਗਿ ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ। ਕਿਤੇ ਸਤ
 ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ। ਏਹੇ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਸਤਿ ਮਾਧੀ ਨੇ ਤੇਰਾਂ ਵਿਨਾ ਵਿਚਿ ਕਦੀ ਟਾਂਧੁ ਕ
 ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਉਹੁ ਸਹਰਨ ਜਰਾ ਅੰਦੁਲਗਾਂ ਕੋਹਾਂ ਚਹੁ ਤੇ
 ਪਰ ਕੋਈ ਕਦਰਤੀ ਸਹਰਹੈ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਤਿਠਾਂ ਚਹੁ ਕੋਹਾਂ ਉਤੇ। ਪਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿ
 ਠਾਂ ਤਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਕੋਈ ਸਹਰੁ ਭੀ ਅੰਦੁਜੀ। ਕੇ ਅਸੀਂ ਉਜਾਂ ਫੁਰੀ ਵਿ
 ਚਿ ਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਝੁ ਭੁਖਲ ਗੀ ਹਈ। ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਭੁਖਲ ਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਕਿਨੇ ਅਗੇ ਅੰਦੁਰ ਖਿਆਂ ਹੈ। ਜੇਖ

ਈਸੇਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਓਦਰਨਾ ਜੀ। ਅਮਰ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਹੁਰਨ ਜਰਾਮਾਂ
ਵਦਾਂ ਹਈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਧਾਂਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਕਿ ਜੇ ਦਿਨ ਈ ਦੇ
ਜਿੰਦ ਨਿਕਲਿ ਜਾਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿੰਦ ਕੁੀ ਨਿਕਲ ਨੀ। ਐਸਾ
ਤੇ ਜੇ ਭੁਖਨਾ ਲਿਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰਿ ਧਾਂਇਲਈ। ਏਹੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਧਿਆਰ ਜੀ ਤੇ ਸਚਾ ਪੈ ਤੈਨੁ ਤਾਂ ਇਕਿ ਜੇ ਗਲ ਦੀ ਨਾ ਜੀ। ਅਸੀਂ ਕਿ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪੇ ਤੇ ਰੇਨਾਂ ਲਿਕਿ
ਓਕਰ ਜੀ ਵਦੇ ਫਿਰਦੇ। ਅੰਧੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਤੈ ਈ ਵੇ ਜਾਂ
ਜੇ ਜੀ ਵਦੇ ਫਿਰਦੇ। ਅੰਧੇ। ਸੋ ਅਸਾਨੁ ਕਰ ਤਾਂ ਰਜੀ ਵਾਂ ਇਦਾਂ ਹੋ। ਅਰੇ। ਚਲਦੇ ਧਾਂਕ
ਰਤਾਂ ਰਿਅਾਂ ਕਰਦਾਂ ਹੋ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਕੁਲਾਂ ਜੀ। ਅਸਾਨੁ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਵਿ
ਲਾਂ ਇਦੇ ਦਿਲਾਂ ਇਦੇ ਚਹੁੰ ਕੋਹਾਂ ਤੇ ਲੇਗਾਏ। ਸਹਰਦੇ ਗਾਇ ਰੇ ਜਾਂ ਇਥੈ ਠੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥਾਂ ਹਈ ਸਹਰਾ ਜਾਂ ਇਕੁ ਝੁਖਾਂ ਇਥਾਂ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾ ਜੀ। ਮੇਧਾਂ ਰਿਥੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਨੁ ਤੇ ਨਾ ਸਹਰਾ ਸਉ ਧਿਆਰ ਹੋ। ਭਾਂਦੇ ਰਿਥੈ ਧਾਂਗਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ

ਜੇਕੋਈ ਚੋਰ ਕਰਿਯ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਅਰਦਾ
ਨਾਂ ਜੇਕੋਈ ਤੈਨੁ ਪਕਰੇ ਗਾਤਾਂ ਤੀਅਸਾ ਰਾਨਾਂ ਉਲਟੇ ਤੈਨੁ ਪਕਰ ਕਰਛੁ ਤੁੰਦੇ ਵੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਜਾਂਤਾਂ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੈ ਰਿਖੇ ਪੁਰਾਂ ਤਨ ਯਾਰ ਹੋਨਾ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੀ ਇਸ ਹਰ ਦਿਚਿ
ਵਹਿਅਾਂ ਜਾਂਦੇ ਖੇਤਾਂ ਰਿਆਂ ਦੇ ਖੇ ਜੇ ਸਭਾਂ ਸਦਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੈ ਰਿਖੇ ਸਦਰਨ ਹੀ ਨ
ਜਗਮਾਂਦਦਾਂ ਹੈ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਖੋਣ ਨਾਂ ਲਿਹੇ ਗਾਂ ਨਹੈ ਇਹ ਰਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਬੁਖਦੁਰਿ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਇਕ ਸਨੁ ਪੁਛਿਆ ਭਾਂਈ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ
ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰੇ ਭਾਂਈ ਤੈ ਕਹਾਂ ਸੋ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭਾਂਈ
ਮਦੁਰਿ ਸੋ ਮਾਂ ਏਹਾਂ ਪਰੁ ਜੀ ਨਯਾਰੀ ਦਾਂ ਉਮੈ ਨੁਦਸਾ ਤਾਂ ਉਨ ਅੰਧਿਆਂ ਤੀਅਾਂ ਪਣਾਂ ਉ
ਪ੍ਰੇਬਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਤੀਮੈ ਨੁਨ ਗਰੀ ਦਾਂ ਉਦ
ਸਾ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਗਰੀ ਦਾਂ ਉਦਰਨ ਪੁਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ
ਹਾਂ ਕਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਂ ਜੇ ਕਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਮਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹਾਂ
ਕਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਨੇ ਨਹੈ ਰਾਂ ਜੇ ਸੁਰ ਸਿਧ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਭੇ ਰਾਂ ਜੇ ਸਲਾਂ ਮੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ

ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਈ ਹਾਂ ਕਾਂ ਚਲਣ ਕਿਆ ਹੈ ਆਈ ਹਾਂ ਤੇ ਸੁਇ ਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ੮੫
 ਨਾਂ ਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉ ਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉ ਤੇ ਪਰਮ ਸਿਧ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਈ ਹਾਂ ਕੋਈ ਆਂ ਵੈ ਜੋ ਕੋਈ ਲੈਖ
 ਈ ਆਈ ਹਾਂ ਪਰਮ ਕੀ ਚਲੀ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਪਰਮ ਸਿ
 ਧ ਮੇਨੁ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਈ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੀ ਕੀ ਕਥਿ ਨਾਂ ਹੀ ਜਿਸ ਦੁ
 ਕਾਂ ਨਾਂ ਪਾਰਿ ਜਾਂ ਵੈ ਤਿਸੀ ਉ ਪਰਿ ਸਿਉ ਉ ਨਾਂ ਇਲੈ ਜੋ ਕਛੁ ਚਾਹੀ ਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਯਹਿ ਕਾਂ ਮਨਾਂ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆ ਪਏ ਹਥ ਕਰ ਦੇਇ ਤਾਂ ਲੇਵੁ ਉ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂ
 ਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਦੁਇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ
 ਭਾਂਈ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਉਹੁ ਇਉਨਾਂ ਹੀ ਆਵ ਤੇ ਉਹੁ ਵਡੇ ਸੇ ਤੇ ਪੀ ਹੋ ਨਿ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਤੇ ਤਾਂ ਪਾਂ ਹੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਇ ਕਸ ਦੁਕਾਂ ਨਾਂ ਪਾਰਿ ਲੈ ਜਾਂ ਇਥੁ ਹੋਇ
 ਆ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕਛੁ ਲੇਵੈ ਵੈ ਆ ਜੋ ਸੇਈ ਲੇਵਾ ਪਰਮ ਸਿ
 ਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਤੇ ਆ ਪਏ ਮਹਾਂ ਰਲੈ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਮਹਾਂ ਰਲੈ ਆ ਫਾਂਈ ਸੇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰ
 ਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਮਛਾਂਈ ਸੇਹ ਲੁਚੀ ਆ ਮਿਠੀ ਆਈ ਤੇ ਲਿ ਦੇ ਗਿ ਇਸ ਕਉ ਜਾਂ ਉਸੁ ਹਲ

ਵਾਂਈਵਟੇਪਿਛੇਪਾਂਏਤਾਂਅਰਦਾਂਨੇਡਿਠੇਜੇਸੁਇਨੇਦੇਵਟੇਹੈਨਿਅਸੁਇਨੇਦੀਤੰਗੀਹੈਸੁਇਨੇਦੇਛਾਂਬੇ
ਹੈਨਿਅਸੁਲਿਭੀਕੋਈਨਾਂਯੀਲੈਦਾਂਅਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਅੰਅਤੇਅਰਦਾਂਨੇਅਪਣਾਂਅ
ਹਾਂਰੁਲੈਕਰੁਖਾਂਧਾਂਧਾਂਇਕਰਮਾਧਿਥਿਸੰਧਰਮਸਿਧਜੀਤੁਸੀਮੇਰੀਨਿਸਾਂਕਰੇਏਹਜੇਸੁਇ
ਨੇਦੀਧਰਤੀਹੈਅਤੇਸਭੁਸੁਇਨਾਂਯੀਨਜਰਮਾਂਵਤਾਂਹੈਅਤੇਨਾਂਕੋਈਦੁਸਤਦਾਂਮੁਲੁਲੈਦਾਂਹੈ
ਦਿਖਾਂਇਥੇਦਾਂਕੀਅਕਿਓਕਰਚਲਦਾਂਹੈਤਾਂਧਰਮਸਿਧਕਹਿਅੰਅਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਜਤਨਕੋਈ
ਨਾਂਯੀਇਥੇਹਿਕੋਜਤਨਹੈਅਪੀਹਣਕੇਪਕਾਂਵਣਾਂਅਤੇਅੰਨਜੇਜੀਮਦਾਂਹੈਸੋਕਦਰਤੀਨਾਂ
ਲਿਜੀਮਦਾਂਹੈਅਰਾਂਜੇਦਾਂਹੁਕਮੁਹੈਹੈਜੇਕੁਛਚਾਂਯੀਏਸੋਬਾਂਹਰਹੁਲੈਅਾਂਵਹੁਅਤੇਤਯਾਂਰਕ
ਰਰਖੋਅਤੇਅਪ੍ਰੀਖਾਂਵੇਅਤੇਜੇਕੋਈਅਾਂਵੈਸੋਅਪਣਾਂਅਹਾਂਹੁਲੈਜਾਂਵੇਅਤੇਹੋਰਜਿ
ਤੁਨੇਕਰਖਾਂਨੇਹੈਨਿਜੇਕੋਈਕੁਛਕੀਮਕਰਾਂਵੈਉਸਕਰਦੇਵਾਂਅਜੁਰੀਨਾਂਯੀਲੈਈਜਿ
ਸਤਰਾਂਦਾਂਕੀਮਹਿਤਾਂਹੈਤਿਜੇਕਾਰੀਗਰਖਾਂਸਿਜਾਂਤੇਹੈਓਹੁਕਾਰੀਗਰਮਾਂਧੇਹੀਕਰਦੇਤੇਹੈ
ਅਜੁਰੀਕੁਛਲੈਦੇਨਾਂਯੀਅਰਾਂਜੇਦਾਂਹੁਕਮੁਹੈਨਾਂਕੁਛਮੁਲਨਾਂਅਜੁਰੀਜੇਕੁਛਚਾਂਯੀਅੰਸੋਬਾਂਹ
ਰਸੋਲੈਅਾਂਵਹੁਏਹੁਧਰਮਨਗਰੀਹੈਈਯਾਂਧਰਮਹੀਵਰਤਾਂਮਾਂਨੁਹੈਅਪਣਾਂਅਪਣੇਪਰ

ਮੇਸਭੈਸੁਖਾਂਲੇਹੈਨਾਮਰਦਾਂਨਾਂਇਸਤਰਾਂਇਸਨਗਰੀਦਾਂਕੀਮੁਚਲੁਦਾਂਹੈਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲ
ਸੁਇਕੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੈਇਆਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਅੰਧਿਆਂਭਾਂਈਇਸੇਸਹਰਵਿਚਿਰਹੀ
ਐਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਧਾਂਤੋਖੁਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਂਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਲਵੇਸਹਰ
ਦੀਆਂਗਲਖਬਰਾਂਸਹਰਵਿਚਿਧਰਤੀਸੁਇਨੀਦੀਹੈਹੋਰਸਭੁਸਮਗੀਸੁਇਨੇਕੀਹੈਨਾਕੋ
ਈਮੁਲੁਲੈਦਾਂਹੈਨਾਕੋਈਮਜੁਰੀਮੰਗਦਾਂਹੈਕੋਈਕੁਝਲੇਵੈਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਦਾਂਵਾਂਖ
ਵੇਹੋਦਾਂਹੈਜਤਨਕੋਈਨਾਹੈਅਤੇਨਾਕੋਈਖੁਹੁਹੈਪਾਂਈਮੀਹਾਂਦਾਂਦੇਭਿਆਂਅਤੇਘਰਾਂਦਿਚਿ
ਬਹੁਤੇਰਾਂਹੈਅਜੀਅਜੇਹੀਆਂਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਹੈਨਿਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਂਧਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਕੁਝਖਾਂਧੇਭੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੇਨੁਇਕੁਅਜੇਹਾਂਸਾਂਧੁਮਿਲਿਗਇਆਮੇਊਸਨੁਗ
ਲਾਂਪੁਛੀਆਂਊਸਮੇਨੁਸਭੇਦਸੀਆਂਅਤੇਊਸਮੇਨੁਅਢਾਂਈਸੇਰਲੁਚੀਆਂਅਤੇਮਿਠਿਆਂਈਖ
ਵਾਂਈਆਂਇਕਸਦੁਕਾਨਦਾਂਰਨੁਜਾਂਇਕਰਆਂਧਿਓਸਾਇਸਨੁਅਹਾਂਰਅਢਾਂਈਸੇਰਤੇਸਿਦੇ
ਹਾਂਸਭੇਤਕਵੀਅਤੇਵਟੇਸੁਇਨੇਦੇਹੈਨਿਅਤੇਜੀਊਸੁਹੋਰਗਲਿਭੀਆਂਧੀਜੋਕੋਈਤੇਰੇਨਾਂ

ਲਿਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤਰੈ ਨਿ। ਉਦਿਆਂ ਨਵਿ ਚਿਖੈ ਰੈ ਨਿ। ਉਸ ਅੰਖ
ਅੰਊ ਨਕੋ ਕੁਲੈ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਉਹੁ ਦਿਉਨਾਂ ਹੀ ਲੇਤੇ। ਉਹੁ ਦਰੈ ਸੀਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਿ।
ਇਹੁ ਗਲਿ ਹੋਈ ਅੰਧੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤਨੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਅਵੈ। ਤੁ
ਉਰਲੀ ਗਲ ਅੰਧੀ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇਆਂ। ਅਤੇ ਜੇਲੇ ਅਵੈ। ਅਹਤ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜੀ
ਵਾਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਜਬ ਤਮਾਂ ਸਾਂਤਿ ਰਾਂ। ਇਥੇ ਕੀ ਮਕਿ ਉਕਰ ਚਲਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹੈ
ਇਥੇ ਪਾਂਪ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸੀਤੋ ਖੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ
ਨਾਂਹੀ। ਦੋਖੇ ਮਤੁ ਮੁਹਾਂ ਪਦਾ ਹੋਵੈ। ਮਿਰਾਂਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂ ਜਾਣਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਨਾ
ਇਥੇ ਮਰਤਿ ਨੂ ਪੁਜਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਏਹੁ ਸੁਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀ। ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਅੰਪੇ ਹਥ ਨਾਂਹੀ। ਹਥ ਕਰ
ਤਾਂ ਰਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਪੁਛਿਆ। ਜੀ ਇਥੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਮਥ
ਨਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕੇ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਅਥਨ ਨਾਂਹੀ ਕਰਤੇ।

ਦਿਸਦਿ ਰੋਗ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਕਲਾਂਦਰਤ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਮਥਨੁ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਧਰਮ ਉਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਓਂ ਜੀਏ ਹਤਾਂ ਮਚਰ ਜਾਸੁਣਾ ਇਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਮਾਂ ਪਿਓਂ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰ
 ਤਾਂ ਰਦੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ ਅਚਰ ਜਗੀ ਹੈ ਨਿ। ਜਿਤ ਨੀ ਮਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁ ਦਿਖਾਂਈ ਮਾਂ ਹੈ ਸਤਿ ਤਨੀ ਮਾਂ ਕੁ ਕਿ
 ਨੇ ਰਿਠੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਕੋਈ ਹੋ ਕਰਾਈ ਸਮਾਂ ਨਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹੁ ਬੰਦਾ ਮੁਫਰਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਜਗਨਾਂ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰੁ ਮੇਸਾਂ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਂਦੇ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ ਮਥੇ ਕਰੇ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ। ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋਂ ਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜਿਥੋਂ ਮਾਂ ਸੀ ਚਲੇ ਮਾਂ ਹੋ ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਂਈ ਉਥੇ ਚਲੇ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰੁ ਜੀ ਅਨੁ ਰਿਜ ਕੁਪ ਹੁਚਾਂ ਇਮਾਂ ਲੋ ਹੈ। ਸੁਇਨਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਦ
 ਏ ਨਾਂ ਹੀ ਕਿਉਂ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਜੋ ਓਚਾ ਪਹਾੜ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਰੇ ਸਕੁ ਜਾਇ ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਪੈ
 ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਜਾਇ ਨੇ ਦੇ ਪੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋਂ ਤੇ
 ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਸਤ ਸੌ ਜੋ ਜਨ ਹੈ। ਏ ਤਾਰਾਂ ਜੋ
 ਕੁਕਲੁ ਜਗਾਵਿ ਚਿਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਇਹੁ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿ ਚਿਵਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਭਲੇ ਕੋਈ

ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਸੁਪਰਸੇ ਨਾਂ ਲੇ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੱਖ
ਅੱਖ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੁਪਰਸੇ ਨਕਰਤਾਰਧਾਂ ਸੇ ਵਡਾ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੀ ਇਸ ਦਸ
ਲਾਮੀ ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਅੱਖ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤਸੀ ਤਾਂ ਪਓ ਦਸ
ਹਾਂ ਰੀ ਹੋ। ਪਰੁ ਹੁਣੁ ਮਹਰਦਿ ਚਿਅਾ ਏਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝੁ ਮਹਰਦਿ ਚਿਅਾ ਏਹੋ। ਤਾਂ ਲੈ ਅਵਾਤ
ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੱਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰਦੇ
ਰੀ ਗਤਾਂ ਸੋ। ਤੇ ਚੁਪਕਰਜਾਂਗਾ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿਗਾਇਆ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਦਿਨਗ
ਜਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਖਾਂਇਖਾਇਆ ਏਹੋ। ਜਾਂ ਮਠਵਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਹਾਰਨੁਗ
ਇਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੇ ਉਸੇ ਧਰਮ ਸਿਧ ਦੀ ਨਜਰ ਪਇਗਾਇਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਧਰਮ ਸਿਧ ਕਰਿ
ਆਂ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ ਜੇ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ ਵੇਇਆ ਤੀਤਾ ਮਉਰਹੈ ਨਿ। ਓਹੁ ਤੇ ਹੋਸੇ ਦੇ ਖੇਨਾ
ਹੀ। ਓਹੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਕੇਝੁ ਭੁਧੀ ਬੋਲਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਜੀ ਹਉਝੁ ਭਨਾਂ ਹੀ ਬੋਲਤਾ
ਓਹੁ ਦੇ ਨੇ ਮਤੀ ਤਉ ਦਿਆਂ ਨਹੀ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਰਬਹੁਤ ਸੀ ਤੇ ਖੀ ਹੈ ਨਿ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਮ
ਰੇ ਪਰਿ ਨਹੀ ਜਾਂਤੇ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿਧ ਕਰਿਆਂ ਜੇ ਕਈ ਉਨ ਕੇ ਲੇਜਾਂ ਵੇ ਤੇ ਥਾਂ ਵੇ ਕੇਨਾਂ ਥਾਂ ਵੇ।

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਉਨ ਕੀ ਪੁਸੀਆਂ ਵੈ ਤੋ ਖਾਂ ਵੈ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾਂ ਖਾਂ ਵੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ
 ਯਹ ਕਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਹ ਪਉਣ ਮਹਾਰੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਅਚ
 ਵਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਚ ਵਤੇ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੈ ਈਹ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਈਹ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਤੈ ਯ
 ਹ ਖਾਂ ਤਿਕਿ ਉਕਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਲੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇਰ ਵਜਤੁ ਅ
 ਪਿਲੀਤੀ ਅਤੇ ਅਛੰ ਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਖਵਾਈ ਲੈ ਕਰ ਵਸਤੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਕਿਥੇ ਅਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈ ਬੇਠੇ ਮਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਅਰੇ
 ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਂਜ ਹੈ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪਰਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਰਖ ਕਰਮੁ ਹੋ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤੋ ਸਾਂਧੁ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅਖੀ ਖੇਲੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕੁੀ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤੁ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਬੈਠੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠ ਕਹਿ ਪੁਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿ
 ਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਰੇ ਵਾਂਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਬਿਦਪੁਸਾਂਦੁ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ

ਜੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਅੰਪੈ॥ਅਤੇਤੇਰੀਜਾਂਤਿਵਰਨੁਕਿਅੰਪੈ॥ਤਾਂਉਜੁਕਹਿਅੰਜੀਮੇ
ਰਾਂਨਾਂਉਤੇਧਰਮਸਿੰਘਪੈਜੀਅੰਤ੍ਰਾਈਰਾਂਜਾਂਤਿਵਰਨੁਸਭਨੇਕਾਏਕਹੀਪੈ॥ਈਹਾਘਾਏਬਾਧੇਕੋਈਨ
ਹੀ॥ਈਹਾਸਭਪਾਸੋਗੋਬਿੰਦਹੀਬਾਧੇਪੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕੀਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਧਰਮਸਿੰਘਈਹਾਂਕ
ਰਾਂਜਾਂਕਉਦੁਪੈ॥ਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਈਹਾਂਕਾਰਾਂਜਾਂਕਉਲਨੈਨਪੈ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿ
ਅੰਤ੍ਰਾਈਰਾਂਜਾਂਜੋਰਾਂਜੁਕਰਤਾਂਪੈਸੋਤਾਂਵਧਪੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਧਰਮਸਿੰਘਨੇਕਹਿਅੰਜੀਉਸਕੇਸਿਰਪ
ਰਿਛੜਕਰਤਾਂਰਨੇਈਅੰਪੈ॥ਪਰਉਹੁਕਿਸੀਪਾਂਸਤੇਸਲਾਮਨਾਂਹੀਕਰਾਂਦੁਤਾਂਅੰਪੇਹੀਜੀਅੰਸੇ
ਸਭਰਖਤਸਲਾਮੀਪੈ॥ਪਰਉਹਾਪਕਿਸੀਪਰਜਾਂਬਤਾਂਨਾਂਹੀਕਰਤਾਂਏਹਏਕਹੀਸਮਾਸੁਤਾਂਪੈ
ਜੋਸਭਗੋਬਿੰਦਹੀਕੇਬੰਦੇਪੈ॥ਜੋਸੇਸਭੀਹੈਤੇਸਾਏਕੁਮੇਭੀਬੰਦਾਪੈ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
ਅੰਅੰਪੇਜੀਅਦਿਚਿਧਾਰੀਜੋਉਸਕੇਦੁਆਰੇਭੀਨਾਂਹੀਜਾਂਦੁਣਾਂ॥ਅਤੇਉਸਦਾਂਦਰਸਨੁਭੀ
ਜਰੂਰਕਰਣਾਂ॥ਅਸਾਂਤਾਂਸੁਧਰਸੇਣਨੁਇਸਦੇਉਪਰਿਕੀਤਾਂਪੈਦਿਖਾਂਕਰਤਾਂਗਕਿਅੰਕਰੇਏ
ਹੋਈਚਾਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਜੀਵਿਚਿਸੀ॥ਤਿਚਰਨੁਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਅਚਵੀਏ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਧਰਮਸਿੰਘਅੰਸੀਪ੍ਰਸਾਦੁਨਾਂਹੀਅਚਵੀਏ॥ਤਾਂਧਰ

ਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਸਾਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇਸੋਕਿਉਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇ।ਇਸਾਵਿਚਿਦੇਖਕਿ
ਆਰਾਂਖਿਅੰਜੀਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਧਰਮਸਿਘਦੇਖੁਪ੍ਰਸਾਂਦਵਿਚਿਕੋਈਨਾਂਹੀ।
ਖਰਾਂਜੇਵਿਚਿਹੈ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਰਾਂਜੇਕਉਦੇਖਕਿਅੰਲਗਾਂਇਅੰਗਰਾਂਜਾਂਤੇ
ਧਰਮਅੰਤਮਾਂਹੈ।ਅਰੁਜੇਕੋਈਰਾਂਜੇਕਦੇਖਤੁਮਕਉਨਜਰਿਅੰਇਅੰਪੈਤਾਂਤੁਮਹਮਕੋਕਹੈ।ਤਾਂ
ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਜਿਸਮੇਦੇਖਹੈਤਾਂਹੈਸੋਈਜਾਂਨਤਾਂਹੈ।ਅਰੁਅੰਭੁਗਰਿਅੰਜਾਂਨਤਾਂਹੈ
ਅੰਭੁਰਸੈਸਾਂਗੀਪਉਣਅਹਾਂਗੀਹੈ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਨਿਰਵਾਂਗਕਿਉਕਰਿਹੈ।
ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਅੰਪੈਹੈਇਰਾਂਗਾਂ।ਤਾਂਧਰਮਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਪ੍ਰਸਾਂਦਈ
ਦੇਖਇਅੰਰਹੇਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਤੁਮਰਾਂਜੇਕਉਖਬਰਕੋਗਜਬਰਾਂਜਾਂਧਮਸਿਉ
ਸਮਝੇਗਾਂਤਬਰਮਪ੍ਰਸਾਂਦਜੇਵੀਏਗਾਂ।ਤਬਧਰਮਸਿਘਵੀਚਾਂਰੁਕੀਤਾਂਭੁਈਏਹੁਅਚਰਜੁਹੈ
ਇਅੰਜੇਰਾਂਜੇਨੁਇਨਾਂਕਿਅੰਦੇਖੁਲਗਾਂਇਅੰਧਰਮਸਿਘਨੁਹੈਰਾਂਨੁਗੀਲਗੀ।ਤਾਂਧਰਮ
ਸਿਘਰਾਂਜੇਕਉਲੁਨੈਨਨੁਜਾਂਇਕਹਿਅੰਗਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰੇਸਹਰਮੇਤੀਨਅਤੀਤਅੰਇਉਤਰੇਨੁ
ਏਕਤੇਸਹਰਮੇਅਹਾਂਰਕਰਿਜਾਂਤਾਂਹੈ।ਅਰੁਦੇਇਅੰਵਤੇਨਾਂਹੀ।ਤਿਨਕੇਤਾਂਈਮੇਅਹਾਂਰਲੇ

ਗਇਆਂ ਥਾਂ ਉਹ ਤੇ ਅਚਵਤੇ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ ਕੋ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਸਾਂਧ ਜੀ ਯਹ ਤੇ ਪਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ
ਤੁਮ ਅਚਵਤੇ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ। ਤੁਮੋ ਅਹਾਰ ਕਉ ਕਿਉ ਦੇਖੁ ਲਗਾਇਆਂ ਹੈ। ਦੋ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾਂ ਬੋਲੇ
ਪਰ ਉਨ ਕੋ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਸਾ ਦਕਉ ਦੇਖੁ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਰਾਜੇ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਤੇ। ਜੋ ਜੀ ਰਾਜੇ ਮੈ ਕਹਿ ਆਂ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿ
ਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਯਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋਈ
ਜਾਂਣ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰ ਦੇਖੋ। ਉਨ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਕਿ
ਆਂ ਦੇਖੁ ਲਗਾਇਆਂ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੁ ਕਰੁ ਪੁਛੋ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵ
ਲ ਨੇ ਨ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਓਇ ਕਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸਿਲਮਲਾਈ
ਪਹਾਂ ਫੀਕੀ ਦਾ ਵਨੀ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਘੋੜਾਂ ਲਿਆਵਉ। ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਘੋੜਾਂ ਮੀਂ ਗਾ
ਇਆਂ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਹਰ ਮੇਰੇ ਭੰਡਾਂ ਰੇ ਦੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਾਂਹੀ। ਅ
ਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਬੂਲ ਨਾਂ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਕੁਲਾਂ
ਹੁਣ ਤਾਂ ਏੀ ਦੇ ਚਲੇ। ਪਿਛੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਸੋ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਸਾਂਇ ਤਨਾਂ ਭਾ

ਜਗੀਜਾਘੇਰਾਅੰਇਖਰਾਹੇਇਅੰਤਾਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਧਰਮਸਿੰਘਚਲੇ। ਤੇਉਹੁਕੀਰਕਰਾ
 ਹੈ। ਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਰਾਂਜੇਕਉਲਨੈਨਨੁਲੈਅੰਇਅੰਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਬੈਠੇਅੰਹੇਅੰਗੇ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਰਵਜਾਂਇਦਾਂਅੰਹਾਂਅੰਤੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਮਿਭੀਮਗਨਾਸਤਬੈਠੇਅੰਹੇਅੰਸਮਾਧਿ
 ਲਗੀਅੰਹੀ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਰਵਜਾਂਇਦਾਂਸੀਪਰਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਮਸਤੁਹੇਇਰਹਿਅੰਸੀ। ਤਾਂਰਾਂ
 ਘੋੜੇਤੇਉਤਰਖਰਾਹੇਇਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਨਹੀਜਾਂਦਦਾਂਜੋਕਈਅੰਇਅੰਹੇਕਿਨਹੀਅੰਇਅੰ
 ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਪਰਮਸਿੰਘਨਕਹਿਅੰਜੇਦੇਖਧਰਮਸਿੰਘਇਨਕੀਕਿਅੰਮਦਾਂਜਹੈ। ਤਪ
 ਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਪੁਰਨਜਾਂਧਹੈਨਾ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਹਮਕਿਉਕਰਜਾਂਦੇ। ਤਾਂਧਰਮਸਿ
 ਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਇਨਕੋਬੁਲਾਂਦੋ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਕਿਉਕਰਿਬੁਲਾਂਈਮੇ। ਤਾਂਧਰਮਸਿ
 ਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮਇਨਕੋਕਹੋਸਾਂਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਇਉਕਹੀਏ।
 ਤਾਂਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅੰਜੀਇਉਕਹੀਮੇ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਨੇਹੈਹੇਇਕੈਅੰਧਿਅੰਸਾਂਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰ
 ਤਾਂਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਦੀਸਮਾਧਿਖੁਲੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਕਹਿਅੰਸਤਿਕਾਰੋਜੀਸਤਿਕਤਾਂ
 ਰਤਾਂਗਾ। ਭੁਈਜੀਅੰਦੈਬੈਠੇ। ਤਾਂਬੈਠਕਰਿਰਾਂਜੇਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਪਾਂਸੇਪੁਛਿਅੰਜੀਮਹੀਤਜੀ।

ਤੁਮੇਜੇਭੰਡਾਰਾਂਨਾਂਅਚਵਿਆਹਮਕੋਦੇਖੁਲਗਾਂਇਆਂਸੇਤੇਹਮਕੋਦੇਖੁਬਤਾਂਵੇਅਰੁਹਮਾਂ
ਚਾਂਦੇਖੁਦੂਰਿਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਦੇਖੁਤਮਕਉਏਹੁਲਾਂਗਾਂਹੈ। ਜੇਤਮਕਹ
ਤੇਹੋਸਭੋਗੋਬਿਦਕੇਕੀਏਹੈ। ਅੰਮੇਸੇਏਕੁਹਮਭੀਕੀਏਹੈ। ਜੇਤਮਏਹਬਾਂਤਿਜਾਂਣਤੇਹੋਤੇਅਵਰੁ
ਪਾਂਸਤੇਅੰਨਕਿਓਮਨਾਂਵਤੇਹੈ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਜੀਹਮਕਿਸੀਪਾਂਸਤੇਨਹੀਮਨਾਂਵਤੇ। ਓਹੁ
ਅੰਧੇਹੀਮਨਾਂਤੇਹੈ। ਹਮਕਿਸੀਪਰਿਫੁਗਮਾਂਇਸਨਾਂਹੀਕਰਤੇ। ਕਿਸੀਪਰਜਬਤਾਂਨਹੀਕਰਤੇ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਸੁਣਰਾਂਜਾਂਕਵਲਨੈਨਾ। ਅਸਾਂਸਪਰਸੈਣਨੁਤਸਾਂਸਭਨਾਂਦੇ
ਉਪਗਿਸਿਰਿਦਾਂਰਕੀਤਾਂਹੈ। ਅਤੇਹੋਰੁਜਿਤਨੇਸਭਰਾਂਜੇਹੈਨਿਸਭਉਸਦੇਜਲਾਂਮੀਹੈਨਾ।
ਅਸਾਂਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਤੁਸਾਂਡੇਜੀਅਵਿਚਿਕਿਆਂਅੰਦਦੀਹੈ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿਅੰ
ਜੀਈਹਾਂਤੇਪਰਮਸੁਖੁਹੈ। ਹਮੇਤੁਮਾਰਾਂਕਹਿਅੰਸਿਰਪਰਿਮੰਨਿਆਂਪਰਜੀਹਮਾਂਰੇਦੁਖ
ਦੂਰਿਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਚਨੁਕੀਤਾਂਗਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰਾਂਦੇਖਦੂਰਿਕਰਨਦੇਵਾਂਸਤੇਹਜ
ਰਾਂਜੇਜਨਅੰਏਅੰਹੈ। ਤੁਸੀਅਸਾਂਨੁਨਹੀਜਾਂਣਦੇ। ਪਰਮਾਸੀਤੁਸਾਂਨੁਜਾਂਣਦੇਅੰਹੈ। ਪਰੁਰਾਂ
ਜੇਸੁਪਰਸੈਣਦਾਂਸਲਾਂਮੀਰਹੇਗਾਂ। ਤਾਂਤੇਰਾਂਭੁਲਾਂਹੈਵੇਗਾਂ। ਇਹਸਾਂਰੀਪਰਮਸਮਕੀਬਾਇਪਈ

ਗੀ। ਨਾਂਗੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀਆਂ ਵੈਸਾਂ ਈ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਦਲ ਨੈਨ ਕਰਿਆਂ ਜੀ ਤੁਮੇ ਕਰਿਆ ਜੋਮੇ।
ਨਕਾਂ ਕਰਿਆਂ ਨਦੇਰੇ ਗਾਂਗਾ ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਆਂ ਤਮੇ ਕਾਂ ਬੁਰਮਾ ਦੁਰਿ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਜੇ ਕਹ ਤੇਰੇ ਜੇ ਤੁਹਮ ਕੈਨ
ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਅਮਰੁ ਹਮ ਤੁਮ ਕੈ ਜਾਂਦੇ ਤੇਰੇ ਅਜੀ ਉਹ ਕਦ ਕੀਆ ਸਨਾ ਹੀ ਯੋ। ਕਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਯੋ। ਤਾਂ ਰਾਂ
ਰੁਨਾਂ ਨਕੀ ਕਰਿਆਂ ਸੁਇਰਾਂ ਜਾਂ ਕਦਲ ਨੈਨ। ਜਬ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਵਿ ਦੇ ਪੀਥਾਂ ਤਬ ਤੁਹ ਜੇ ਕਾਂ ਖਾਂਸਾ
ਇਸਨਾਂ ਨੀਥਾਂ ਸਦਾਂ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀ ਤੁਹੀ ਇਸਨਾਂ ਨੁਕਰਾਂ ਵਤਾਂ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਉਪਾਰਿ ਬ
ਹੁਤੀ ਮਿਹਰ ਵਾਂ ਨਹੀ ਥੀ। ਪਰ ਤੁਹਾਂ ਦੁਕਰ ਜੇ ਏ ਕਦਿ ਨ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਂਜੇ ਕਰਿਆਂ। ਰੇ ਮਘ ਰਾਂਤੁ ਹਮ ਕਉ ਜ
ਲਸੀ ਤਲ ਪਿਲਾਂ ਉਪਰ ਕਹਾਂ ਕਾਂ ਜਹਾਂ ਕਾਂ ਮੇ ਕਹਤਾਂ ਹੀ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਰਿਆਂ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਕਰੀ ਮੇ ਜੀ। ਤ
ਤਰ ਜੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਘ ਰਾਂਜਹਾਂ ਹੀ ਚਲ ਜਲ ਪੈ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਜਲ ਕਉ ਗਇਆਂ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਮ
ਤਮੇ ਲਹੀ ਥਾਂ ਛੁਨਾਂ ਉਪ ਜੀ ਜੇ ਹਮ ਰਾਂਜੇ ਨਹੁ ਏ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਜਲ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਮਰੇ ਮਾਂ ਦਿਰਖਿ
ਆ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਜਲ ਪੀਆਂ। ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਪਹਰ ਰਾਂਜਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੁ ਆਂ। ਅਰੁ ਤੁਹ ਕਉ ਰਾਂਜੇ
ਨੇ ਕਰਿਆਂ। ਅਰੇ ਮਘ ਰਾਂਤਿ ਕਹੁ ਮਾਂ ਗੁ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਰਿਆਂ ਮੇ ਕਹੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਗਤਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਰ ਜੀ ਮੀ ਤਰ ਜਾਂ ਮੀ ਥੋ। ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਘ ਰਾਂਜਾਂ ਗਤੋ ਚੁਕ ਪੈ। ਅਬ ਕਿ

ਉਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੈ ਮਾਂਗਿਆਂ ਸੋ ਗਮ ਤੈ ਕਉ ਦੀਆਂ ਫੇਰਿ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਕਉ ਨਹੀ।
ਗਿਆਂ ਤਫੇਰਿ ਰਾਜੇ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਮਘ ਰਾਜ ਬੁਝੈ ਜਲ ਕੈ ਗਇਆਂ ਬਾਂਤ ਬੁਝੈ ਮਾਂ
ਪਏ ਮਾਂ ਤਮੋ ਕਹਿਆਂ ਜੇ ਗਮ ਰਾਜੇ ਨਾਂ ਹੁਏ। ਅਬ ਗਮ ਤਮੋ ਕੋ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਪਰ ਗਮ ਸੋ ਕੀ
ਬੁਝਾਂ ਰਾਜ ਕੋ ਰੋਗਾ ਹਮਾਰੀ ਤਮਾਂ ਹੀ ਉਹਾਂ ਕੀ ਅਸਨਾਂ ਈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ
ਨੈਨ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣ ਤੇ ਜੀ। ਤਬ ਤਮਾਂ ਰਾਜਾਂ ਉਰਿਆਂ ਬਾਂ ਅਰੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਬਾਂ ਤਫੇਰੁ
ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਰਾਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨ। ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸ ਫਾਂ ਚੰਦ ਬਾਂ ਅਰੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ
ਉਗਵਰਧਨ ਬਾਂ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਤੂੰ ਉਹੀ ਗੁਵਰਧਨ ਹੈ। ਅਬ ਤੇਰਾਂ
ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਅਬ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨ ਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਏਹੁ
ਬਾਂ ਤਿਸੁ ਟਿਕ ਰਿਰਾਂ ਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੇਖੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਫਹਿਯਾਇਆਂ ਅਤੇ
ਬੁਝੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਖ ਕਰਮਾਂ ਪਏ ਮੁਹ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲੇ ਬਚਨੇ ਕੇ
ਪੁਰੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਅਬ ਚਲੇ ਸਹ ਰੁਮੇ ਮੀ ਦੋਰੇ ਮੇਰਾ ਜਰਾਂ ਨ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕ
ਹਿਆਂ ਸੁਣ ਰਾਜਾਂ ਹਮ ਅਤੀ ਤਫੇਰੀ ਰਾਮਾਂ ਹੋ। ਤਮਾਂ ਰਾਜੇ ਹੋ ਮੀ ਦੋਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਹਮ ਉਦ

ਅੰਨਹੀਮਹਿਸੋਹਤੇਹੈ। ਤਾਂਗਾਂਜੇਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਏਹੁਰਾਂਜੁਤੁਮਰਾਂਹੈ। ਬੈਠਕਹਿਰਾਂਜੁਕ
 ਹੋ। ਅਰੁਹਮਤੁਮਾਰੇਅੰਗੇਟਹਲਕਰਤੇਹੈ। ਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਹਮਤੁਮਾਰੇਅੰਗੇਕਰਕਰੋ। ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਏਰਾਂਜਾਂਤੀਜੇਰਾਂਜੁਕਰਤਾਂਹੈਸੋਹਮਹੀਕਰਤੇਹੈ। ਤੁਮਅਰੁਹਮਦੇਨ
 ਗੁਰਕੁਈਥੋ। ਤੇਦੁਕੁਛਨਾਂਹੀ। ਪਰਏਕੁਹਮਾਂਗਤੁਮਬਚਨਮਾਂਨੋ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀ
 ਏਕਬਚਨਕਿਆਂਜੇਤੁਮਕਹੋਸੋਈਕਰੋ। ਤੁਮਹਮਾਰੇਬਡੇਗੁਰਕੁਈਹੋ। ਰਾਂਜੇਜਨਕਦੀਬਜਾਇ
 ਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਤੁਮਰਾਂਜੇਸਧਰਸੈਏਕੇਸਲਾਮੀਰਹੀਓ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਦਲ
 ਨੈਨਕਹਿਆਂਜੀਏਕਸਧਰਸੈਏਕਿਆਂਜੇਕਹੋਤਾਂਸਧਰਸੈਏਕੇਸੋਗਕੇਸਲਾਮੀਹੋਏ। ਅ
 ਹਕਿਆਂਬਾਂਤਿਹੈ। ਤਾਂਮੇਕਹਿਆਂਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਅੰਖਦੇਹੋਸੋਤਾਂਗਾਂਜਮੀਨਦਾਂਹੈ। ਫੇਰਮ
 ਗੇਬਾਂਤਿਕਿਆਂ। ਅਤੇਜੇਰਾਂਜਾਂਕਹਦਾਂਹੈਸੋਤੁਸੀਮੀਨੋ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਂਜਾਂਤੀਕਿਆਂ
 ਕਹਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀਮੀਦਰਪਦਿਤਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੁਲਾਂਗਾਂਜਾਂਚਲੇ। ਤਾਂਕਹਿਆਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇ। ਭੀਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਭੀਮੀਦਰਾਂਦਿਚਿਗਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਖੇਤਾਂਰ
 ਜੇਜਨਕਨਲੇ। ਭੀਵਡੀਸਮਰੀਹੈ। ਅਤੇਰਾਂਜਭੀਸਤਦਾਂਕਰਦਾਂਹੈ। ਪਰਰਾਂਜੇਜਨਕਦਾਂਬ

ਚਨੁ ਪੁਰਾਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕੁਆਸਾ ਤਾਂ ਪੁਰਨੁ ਗੁਰੁਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੰਛਮ ਹੀ ਨੇ ਗੁਰਨ
 ਕਜੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸਿ ਰਹਿਆ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਨ ਕੀਤੀ॥ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਂ ਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀਏ ਹੁਰਾਂ ਜਤਮਾਂ ਰਾਂਜੇ॥ ਕਿਸੀ ਕਉ ਆਪਣੇ ਹਥਿ ਕਰ ਦੇਹਾ॥ ਅਰੁ ਮੇਤੁ ਮਾਰੇ ਸਾਂਥੀ ਚਲਤ
 ਹੋ॥ ਗੁਰੁ ਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਂਹਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣ ਰਾਂਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨਾ॥ ਗੁਰੁ ਜਨ ਕਜੀ
 ਵਾਂਈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਜਤਮਾਂ ਕੋ ਅਰੁ ਅਉਰ ਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੇ॥ ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ
 ਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਬਾਂਹਿ ਨਿਕਲਿ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ॥ ਫੇਰਿ ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ ਨ ਚਲੇ॥ ਤ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ॥ ਜੀਏ ਹੁਜੇ ਮਕਾਂ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇ ਕਿਤ ਬਲਿ ਹੈ॥ ੧॥ ਬੋਲੁ ਹੁਕੁਈ
 ਵਾਂਹੁ ਗੁਰੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਡਿਠਾਂ ਲੋੜ
 ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ॥ ਜੀਤੁਰ ਕਤਰੀਫ ਬਹੁਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਭੁਲਾਂ ਉਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈ
 ਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੇ ਪਛੇ ਰਹਿਆ॥ ਤੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਆਖੇ ਪਾਂਸੇ
 ਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਆਨੁ ਜਾਂਣੁ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇਦੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ॥ ਜੀ ਕੀ ਬਹਾਨੇ ਕਰ
 ਵਾਂਹੋ॥ ਤੈਨੂੰ ਦੁਰਕੁ ਨਾ ਹੀ॥ ਤੇਰੀ ਇਕ ਪਲ ਕਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਆਖਿਆ॥ ਮਰਦ

ਨਾਇਬ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਤੇ ਰੀਆ
 ਅਛਾਈ ਪਲਕਾ ਹੈ। ਮਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਨ ਜਾਣਨਾ ਹੀ ਦੇ ਦੇਸ ਤੋਂ ਨਕਉ ਦੁਮਨੇ ਕਰਸ
 ਕਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਏ ਹਿੰਦੂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਰੇਅ ਖਿਆਏ ਹਿੰਦੂ
 ਹੀ ਜਾਂਦਾ। ਚਲੁ ਕੁਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਾਲਿ। ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਹਾਂ ਜਾਂਇ
 ਨਿਕਲੇ ਇਕੁ ਪਲ ਕਵਿਚਿ। ਅਕੇ ਜਾਇਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਕਾਂਏ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਚਾਰਿ ਦਿਵਲੀ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰੁ ਜਾਂਇ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਵਲਗਾਂ। ਤਾਂ ਮੁਜਾਂ ਵਰਜਾ ਵਟ ਦੇ ਨਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅੰਦਰੁ
 ਮੇਤਾਂ ਮਾਲਮਾਂ ਨਹਾਂ। ਮੇਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਂ ਵਰਾ ਕਹਿਅ ਬਾਂਬਾਈ ਹਾਂ ਬਿਨ
 ਮੁਜਾਂ ਵਰਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹੁਕਮ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਰੁ ਮੁਜਾਂ ਵਰ ਕੁੀ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕੁੀ ਅਖੀ
 ਆਖੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਫੇਰਿ ਅੰਦਰਿ ਮਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਲੁਪੁਛਿ
 ਆਖਿਉ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਉ ਦੇਖਿਆ ਏਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਥੋਂ ਦੇਖਿਆ ਏਉ।

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਜੀ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਨਾ ਹੀ ਦੇ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਬਿਨਾ ਮੁਜਾਂਦਰਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਮੁਜਾਂਦਰ ਭੀ ਮਖੀਆ
 ਬੰਧਕ ਰਿਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮਕ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਜੀ ਮੈਂ ਨਵੇਂ ਭਾਂਡਾ ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਮਾਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮਾਇਆ
 ਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਂ ਸਾਏਹੁ ਵਡਾਂ ਹੈ ਫੁਹੈ ਮਾਤੇ ਜੇ ਹੁਣ ਦੇਖ ਸਾਂ ਤਫੇ ਰਿਕਦਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦਾਨਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਜੀ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ
 ਹੋਇ ਖਾਂਈ ਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸਿਰਾ ਚਲਿ ਮਾਂ ਜਾਂ ਹੁਮੰਦਰ
 ਅਤੇ ਅਟਕੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਮਾਹ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰ ਹੀ ਚਲਿ ਮਾਂ ਗਇਆ
 ਮਰੇ ਮੁਜਾਂਦਰ ਸਭੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ ਇਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕੁ ਪਥ
 ਰਦੀ ਮੁਰਤਿ ਪਈ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਿ
 ਕਰਿ ਬਾਂਹਿ ਨਿਕਲਿ ਮਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਬੇ
 ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਕਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਜੀ ਤਿਠਾਂ ਭੁਜਾ ਮਰਦਾਨੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮੇਰੇ ਧਾਰਿਆਂ ਜੋ ਹਿਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪਥਰ ਦੀਵ
ਤੀ ਸਾਂਗੀ ਪਈ ਹੈ। ਹੋਰੁ ਮੇਰੁ ਛੁਨਤਿ ਠਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਹੁਮੁਰਤਿ ਮ
ਹਾਂ ਦੇਵ ਦੀ ਹੈ। ਏਹੁ ਪਾਂਤੁ ਰਖ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਜੋ ਮੈਂ ਦਰਿ ਜਾਂਦਾ ਏਕਿ ਸੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ
ਏ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਅਪੰਥੀ ਅਖੀ ਅੰਬੀ ਪਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਤ
ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਜੇ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਦੂਰਿ ਰਿਉ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
ਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਹੁ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖਣੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੀ। ਜੇ ਅਖੀ ਪੁਲੀ
ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਸ ਦਾਸ ਤੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਏ ਬੇਦਾਂ ਜੋ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਆਂਗਾਂ ਸੇ ਉਸਦਾਂ ਉਖੁਨ ਕਾਂਹੁ ਸੈ ਨੀ ਆਂਗਾਂ ਉਸ ਆਖੀ
ਆਂ ਆਂਗਾਂ ਜੋ ਏਹੀ ਹਾਂ ਤੋ ਇਹੁ ਮੁਰਤਿ ਦੂਰਿ ਕਰੋ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਲਿਲਗੇ ਦੂਰ ਕਰਨਾ। ਤ
ਸਾਂਗੀ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੀ ਖੁਨ ਕਾਂਹ ਦੀਵਿ ਚਿ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੇ ਮੁਜਾਂਦਰਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਆਹੋ ਤਿਨ੍ਹੀ ਆਨ
ਅਗਲ ਗੀ। ਲਗੇ ਸਹਾ। ਤਾਂ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਉਥੇ ਨਿਕਲਿਨ ਠਾਂ ਆਇ ਕੇ ਇਸੇ ਬੁਤ ਦੀ
ਪੇਰੀ ਪਈ ਆਂ। ਤਾਂ ਬੁਤ ਦਿਚੋ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਲੀ ਆਂ ਅਖੀ ਆਂ ਮੈਂ ਦਰਿ ਜਾਂ

ਵੈਗਾਂਸੋਅੰਧਾਂਹੋਵੈਗਾਂਇਸਦਾਸਤੋਰਖਿਆਂਪੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਹਿਦੁਆਨੁਕ
ਫਰਕਿਉਅੰਧਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਏਹੁਆਪੇਕਫਰਹੈਨਿ॥
ਏਹੁਸਲਮਾਨਨਾਂਹੀਹੈ॥ ਨਕਲੀਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੰਤਾਂਅੰਧਾਂਨਹੋਇਆਂ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਏਹੁਜੇਤੈਗੁਣਹਿਦੁਆਪਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੇਬ੍ਰਹਮਾਂਬਿ
ਸਨੁਮਹੋਸੁਹੈਨਿ॥ ਇਹਪੈਦਾਂਇਸਸਭਾਇਨਾਂਬੀਹੋਈਹੈ॥ ਸਜਾਂਧਾਂਸੋਈਹੋਜੇਇਨਨਪੁਜਦਜਾਏ
ਅਤੇਹਿਕੇਤਕੋਈਨਿਰਕਾਰੀਹੋਵੈ॥ ਸੋਈਬਚੇ॥ ਇਹੁਤ੍ਰਿਹਾਂਦਿਚੇਸਬਲਪੁਰਖਹੈ॥ ਅਤੇਏਹੁਕੋ
ਲਾਂਮਹੋਜੁਹੈ॥ ਇਸਦੇਦਗਾਂਦਲਦਿਗਕਿਛੁਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇਵਚਨਾਂਦਾਂਸੁਰਾਂਪੁਰਾਂਹੈ॥ ਇਸਦਾਸ
ਤੇਮੂਰਤਿਇਥੇਹੀਰਹੀ॥ ਅੰਧਮਰਦਾਨਾਂ॥ ਹੁਣਿਕਿਧਰਿਚਲਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂ
ਜੀਤੁਸੀਜਾਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਮਤਕੁਛੁਵਤਯਾਂਦਿਆਂਇਪਵੀ॥
ਤਾਂਹੁਏਹੀਅੰਧਾ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਇਨਾਂਦਾਂਪੈਲੁਤਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂ॥ ਪਰਜੀਏਹੁਜੇਪਾਂ
ਈਲੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੋਕਿਥੈਲੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਏਹੁਜੇ॥
ਜੁਵਰਹੈਨਜੋਨਉਜੈਪਰਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਂਏਨਾਂਮਜਾਂਵਰਾਂਨੁਕਿਸੇ

ਨੁਛਿਏਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਤਿਹਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਨਵੇਮਹੀਨੇ॥ਕਿਸੇਨੁਵਧੇਰੇਕਿਸੇਨੁਪਏਰੇਗਾਬਾਜਾ
 ਰਤਾਅੰਦਦੀਹੈ॥ਤਾਏਹੁਕਿਅੰਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਦਇਅੰਦਮੀਬਾਂਹਰਿਘਣੈਕੁਰਕੁਰਕਧਦੇ
 ਹੋਨਿ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਨੁਨਵਾਂਇਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਦੁਇਚਾਂਗਿਅੰਦਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਅਖੀ
 ਬੀਧਕਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਪਹਿਲੇਓਹੁਚਾਂਗਿਦਿਵਾਂਲੀਧੋਵਦੇਹੈਨਾ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਿਨੁਨਵਾਂ
 ਇਦੇਹੈਨਿ॥ਉਹੁਪਾਂਈਵਹਿਕੇਬਾਂਹਰਿਅੰਦਦਾਂਹੈ॥ਏਹੁਜੇਬਾਂਹਰਿਤਲਾਂਉਤਿਠੈਜੇਈਕੁਰੀ
 ਦਾਂਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ਅਤੇਏਹੁਜੇਹਾਂਜੀਅੰਦਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਨਿਵਾਂਜਕੀਤੀਜੇਓਥੋਚਲੇਓਜੇਤਲਾਂਉ
 ਵਿਚੋਭਾਂਡੇਭਰਿਲਿਅੰਦਦੇਹੈਨਿ॥ਅਜੇਹਾਂਪਾਂਈਲੇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਓ
 ਹੁਜੇਮਦੀਨਾਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜੇਕੇਹਰੀਜਾਂਹਗਾਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਇ
 ਥੋਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਨੇਕੈਹੀਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਨੇਕੈਹੀਹੋਦੀਅੰਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਜੀਅਸਾਨੁਅਛਾਈ
 ਹਜਾਂਰਕੇਹਾਂਇਕਪਲਕਵਿਚਿਲੈਅੰਏਭਏਹੁਬਾਂਗਾਂਮਜਲਾਂਕਿਅੰਹੈਨਿ॥ਬੋਲਹੁ
 ਗੁੰਝੀਵਾਂਹਗੁਰੂ॥॥ਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲੁਗੁਈ

ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੂੰ ਰੀਜਭੀ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ। ਓਥੇ ਬਾਰਾਂਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਦੀ ਨੇਪਹੁ ਚੇਗਾ ਜਾਂ ਮਦੀ ਨਾਂਸ
 ਹਰਦਿ ਚਿਵੜੇ ਜਿਥੇ ਮਹੀਮ ਦਦੀ ਗੋਰ ਮਾਂਹੀ। ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾ
 ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮਟਕੇ ਮਨੈ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਮਧੀ ਨਾਂਹੀ ਬੀਨ ਦੇਗਾ ਅਤੇ ਤਾਂ ਤੁਰਕੂ ਪੈਰਿ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਪਏ ਭਠਾ ਮਜੇ ਹੇਤੁ ਰਕਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇਖਣ ਕਿਉ
 ਮਾਂ ਇਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਦੇਖਣ ਮਾਂ ਇਆਂ ਹਾਂ ਮੇਤ ਪੁੱਜਣ ਨਾਂਹੀ ਮਾਂ ਕੋਈ
 ਇਆਂ ਅਜੀ ਮੇਤਾਂ ਏਸ ਦਾਸ ਤੇ ਮਾਂ ਖਦਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਏਤੀ ਤਰੀਫ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਤੁ ਰਕਾ ਜੋ ਦਿਖਾਉ
 ਬੇਕਿਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਕੁਲਾਂ ਭਾਈ ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਨਾਂ ਮੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਅਸੀ ਦੇਵੈ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ
 ਕੇਸੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਮੁਲਾਂ ਮਾਂ ਇਆਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਜੋ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸਤੇ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਤੁ ਮਕਉ ਏਹੇ ਤੇ ਹੋਗਾ ਸੁਲਦੀ ਕਬਰਦੀ ਤਰਫਿ ਪੈਰ ਕਰਿ
 ਕੇਸੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਮਥੈ ਕੇਹਾਂ ਰੇ। ਜਿਧਰ ਤੇ ਹੀ ਖਸੀ ਮਥੈ

ਤਿਧਰੀਰਘਸੀਟਿਕਰਿਗਤਾਂਮਲਾਂਦੁਹਾਂਦੇਲਗਾਂਪੇਰਘਸੀਟਿਯਾਜਿਉਜਿਉਪੇਰਘਸੀਟਿ
 ਤਿਉਤਿਉਰੋਰਘਸੀਟੀਦੀਫਿਰੇਨਾਂਲਿਯਾਤਾਂਮਲਾਂਛਿਤੇਹੋਇਕਰਿਕਰਿਗਿਅੰਮਰੇਈਹਾਂ
 ਸੋਤਮਦਰਿਹੋਦੁਹਾਂਲਗਮੁਕਾਮਮਹਮੀਦਰਸੁਲਕਾਹੋਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਨਰਾਂਗਤਿਲੀ
 ਗਵਿਚਿਸਬਦੁਪ੍ਰਾਤਿਹੋਇਅੰਮਾਂ॥ਮਹਲਾਂ॥੧॥ਅਕਾਮੁਕਰਘਰਿਬੈਸਣੰਨਿਤਚਲ
 ਏਕੀਧੋਧਾਮੁਕਾਮਤਾਂਪਰਜਾਈਮੇਜਾਂਰਹੋਨਿਹਚਲਲੇਗਾ॥੨॥ਮੁਲਾਂਕੈਸੇਮੁਕਾਮੋਕਰਿ
 ਸਿਦਕੁਕਰਈਖਰਚੁਬਾਂਧਹੁਲਾਂਗਿਰਹੁਨਾਮੋ॥੩॥ਰਹਾਂਉਜੋਗੀਤਅੰਸਣਕਰਿਬ
 ਹੇਮੁਲਾਂਤਾਂਪਰੇਕੁਰਾਂਨਾਪੀਡਤੁੰਦਖਾਂਏਪੈਥੀਅੰਛੁਡਗਏਦੇਸਅਸਥਾਂਨਾ॥੪॥ਸੁਲਤਾਂ
 ਨਖਾਂਨਮਲੁਕਉਮਰੇਗਏਕਰਕਰਕੁਚੁਘਾਘੀਮੁਹਤਕਚਲਦਾਂਮਨਸਮਝੁਤੁੰਤੀਪਰ
 ਚੁ॥੫॥ਮੁਲਾਂਹਮਗਾਮਮਲਖਕਾਦਰਕਰਹਹਾਰਕਰੀਆਸਭੁਦੁਨੀਆਵਣਜਾਵਈ
 ਮੁਕਾਮਏਕਰਗੀਮੁ॥੬॥ਸੁਰਸਿਧਗਣਰੀਪਰਬਮੁਨਜਨਜੇਖਪੀਰਸਲਾਰਾਦਰਕੁਚੁਕੁ
 ਚਾਂਕਰਿਗਏਅਵਰਭਿਚਲਦਹਾਂਗਾ॥੭॥ਸਬਦਾਂਹਮਾਂਹਵਖਾਂਈਮੇਵਿਰਲਾਂਤਬੁਝੈਕੋ
 ਇਨਾਂਨਕਵਖਾਂਏਬੇਨਤੀਜਲਥਲਿਮਹੀਮਲਿਸੋਈ॥੮॥ਮੁਕਾਮਤਾਂਪਰਿਜਾਂਈਮੇ

ਜਿਸ ਸਿਰਿ ਨਾਹੀ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥ ਦਿਨ ਰਵਿਚ
 ਲੇਨਿ ਸਸ ਸਿਚ ਲੇਤਾਰੇ ਤਾਂ ਲਖ ਪਲੇਇ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੀ ਨਾਨਕ ਸਚਖਰੇ
 ਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਾ ਫਰਾਂਕਿ ਮਾਂ ਕਾ ਫਰ ਬੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਮਲਾਹਨ ਨੀਹੇ ਜਾਂਦਾ
 ਮਲਾਹ ਦੇਗੁ ਲਨ ਨੀਹੇ ਜਾਂਦਾ ਨਾਨਿਵਾਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਰੇ ਜਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ
 ਮਾਂਏਹੇ ॥ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਅਰਬੁ ਮਾਂ ਰਖਤ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਜਾਂਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਸਬ ਦੁਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਮਲਾਹ ਮਰਮੁਖ ਦਾਈ
 ਬੰਦੇ ॥ ਛੋਡਿ ਪਿਅਲੁ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਪੀਯੋ ॥ ਹੋਇ ਪੇਖਾ ਕਾਫ਼ ਕੀਰ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਉਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਕ
 ਬੁਲਦਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨੁ ਮਜਲਾ ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰੂ ਨਿਵਾਰਹੁ ਮਾਂਸਾ ॥ ਦੇਹਾ ਸੀਤ
 ਮਨੁ ਮਊਲਾਣਾ ਸਚੁ ਕਲਮੁਖ ਦਾਈ ਪਾਂਕ ਧਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਚਾਂ ਸਰੀਯ ਤਲੇ ਕੀ ਮਾਂ ਦੁਹਾ ॥ ਤਰਾਂਤ
 ਹੀ ਕਤ ਕਾਂਧੇ ਜਲੁਟਾ ਦੁਹਾ ॥ ਮਾਰਫ ਤਮਨੁ ਮਾਂ ਰਹੁ ਅਬੁ ਦਾਲਾ ॥ ਮਿਲੇ ਹਕੀਕਤੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿਨ ਮ
 ਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਾਂ ਨਕਤੇ ਬਦਿਲ ਮਾਂ ਹਿਕਮਾਂ ਹੀ ॥ ਦਸ ਮਊਤੁ ਰਾਂਧੇ ਬਦਰਾਂ ਹੀ ॥ ਪੰਜ ਮਰਦ ਸਿਦ
 ਕਲੇਬਾਂਧੁ ਪੇਰ ਸਬਰੀ ਕਬੁਲ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ ਸੀਈ ਕਾਂਜੀ ॥ ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੈ ਸੀਈ ਹਾਂਜੀ

ਸੋਮਲਮਲਉਏਨਿਵਾਰੇ॥ਜੇਬੀਦਾਂਜਿਸੁਸਿਫਤਿਪਰਾਂ॥੫॥ਮੁਸਲਮਾਨਸੋਮਦਿਲਹੋਵੈ॥ਅੰਤਰਕੀ
 ਮਲੁਦਿਲਤੋਧੋਵੈ॥ਦੁਨੀਆਂਰੰਗਨਆਵੈਨੇਹੈਜਿਉਕੁਸਮਾਪਿਓਧਾਂਕਧਰਾਂ॥੬॥ਜੋਦਿਲਦੀਸੇ
 ਜੇਫਿਲਹਾਲਾਂ॥ਖਿਲਖਾਂਨਾਂਬਿਰਾਂਦਰਹਮੁਜੀਜਾਂਲਾਂ॥ਮੀਰਮਲਕਓਮਰੇਫਨਾਹਏਕੁਮਕਾਂਮਖ
 ਦਾਂਇਦਰਾਂ॥੭॥ਪਹਲੇਸਿਦਕੁਦੁਜੈਸਬੂਰੀ॥ਤੀਜੇਹਲੇਮੀਚਉਥੋਥੋਰੀ॥ਪੰਜਦੇਏਕੁਮਕਾਂਮਖ
 ਖੁਦਾਂਪੰਜਦਖਤਤੇਰੇਅਪਰਪਰਾਂ॥੮॥ਸਭੇਦਖਤਸਭੇਕਹਿਦੇਲਾਂ॥ਖਾਂਲਕਯਾਂਦਿਦਿਲੇ
 ਮਹਿਮਉਲਾਂ॥ਤਸਬੀਯਾਂਦਰਖਹੁਦਸਮਰਦਨਜੀਲਸੁੰਨਤਬੀਧਾਂਨਬਰਾਂ॥੯॥ਹਕੁਹਲ
 ਲਬਬੋਰਹੁਖਾਂਣਾਂ॥ਦਿਲਦਰੀਆਉਂਦੁਫੇਮੇਲਾਂਣਾਂ॥ਪੀਰਪਛਾਂਣੇਭਿਸਤੀਸੋਈ॥ਤਾਂਤੇਅਜਗ
 ਈਲੁਦੁਰਖਰਾਂ॥੧੦॥ਸਗਲੀਜਾਨਕਰਹੁਦਾਂਦੀਫਾਂ॥ਅਮਲਛਾਡਰਖਹੁਪੁਕੁਜਾਂਏਕੁਖਦਾ
 ਇਬੁਣਦੇਵਹੁਬਾਂਗਾਂਬਰਹੂਬਰਖਰਦਾਂਰਖਰਾਂ॥੧੧॥ਅਧੇਕਰਤਾਂਕਰਣਕਰੀਮਾਂ॥ਰਿਗਤਾਂ
 ਸੇਮਾਂਏਹਿਕੀਨਾਂ॥ਨਾਂਪਾਂਕਪਾਂਕਕਰਦੁਰਿਹਦੀਸਾਂ॥ਸਾਂਬਤਬੁਰਤਿਦਸਤਾਂਗਸਿਰਾਂ॥੧੨॥ਅਕਮਿ
 ਹਰੇਰੇਜਾਂਪੈਖਾਂਕਾਂ॥ਪੀਰਭਿਸਤਕਮਾਂਇਲਫਜਾਂਅੰਦਜਾਂ॥ਪੁਰਨੁਰਮਿਸਲੁਖੁਦਾਈਅਲਹ
 ਬੀਦਰੀਹਾਂਜਰਾਂ॥੧੩॥ਜਾਂਕੋਮਿਹਰਮਿਹਰਮਿਹਰਦਾਂਨਾਂ॥ਸੋਈਮਰਦਮਰਦਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਜੇ

ਈਸੇਖਮਸਾਇਕਹਾਜੀਸੇਈਬੀਦਾਜਾਂਕੋਨਜਰਨਹਾਂ॥੧੪॥ਕੁਦਰਤਿਕਾਦਰਕਰਦਕਰੀਮਾ
 ਸਿਫਤਿਮੁਹਬਤਿਅਥਾਹਰਹੀਮਾ॥ਹਕੁਹਕਮੁਸਚੁਖਦਾਂਇਆਂਬੁਖੁਨਾਂਨਕਬੀਦਖਲਾਂਸ
 ਦਰਾਂ॥੧੫॥੧॥ਜਾਂਮਹੀਮਦਦੀਰੋਰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖਿਆਂਇਆਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਪੁਛਿਆਂ
 ਮਾਂਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਆਂਡਿਠਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਕਿਆਂਡਿਠਾਂਮਿਟੀਦੀਗੋਗਡਿਰੀ
 ਤੁਰਕਏਰੀਆਂਤਰੀਫਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਏਥੇਏਹੁਹਾਲੁਹੈ॥ਕਿਆਂਜਾਂਪੇਅਗੋਕਿਆਂਹਾਲੁ
 ਹੋਸਨੇ॥ਮੇਨੂਤਾਂਏਥੇਕੁਝਹਾਲੁਮਲੁਮਨਹੈਇਆਂਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਜੇ
 ਮਹੀਮਦਵਤਜਨਮਾਂਵਣਹੈ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਦੇਵਿਚਿਆਂਹਾਂ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਵਿਚੋਨਿਕਲਿਆਂ
 ਨਾਂਹਾਂ॥ਓਸੁਫੇਰਿਹਿਦੂਦੇਜਨਮਾਂਵਣਹੈ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਬਰਿਸਉਸਦੀਬ੍ਰਿਸਤਵਿਚਿਆਂ
 ਰਬਲਾਂਹੈ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਬਰਿਆਂਪੁਰਾਂਹੈਸੀਤਾਂਓਹੁਫੇਰਿਹਿਦੂਦੇਘਰਿਜਨਮੁਲੈਸੀ॥ਪਰਸੁਦ
 ਦੇਘਰਿਓਸਤਾਂਈਪੁਰਨਸਤਿਗੁਰੁਪਰਲੇਕੀਮਿਲੈਗਾਂ॥ਤਾਂਉਸਦਾਂਜਨਮਮਰਨਹਰਤ
 ਹੋਵੈਗਾਂ॥ਉਸਦਿਚਿਜੀਗਾਂਦਿਬਹੁਤੁਆਂਹੀ॥ਪਰਪੁਰਾਂਉਸਤਾਂਈਕੋਈਨਾਂਹਾਂਮਿਲਿ
 ਆਂ॥ਇਕੁਜਨਮਉਸਦਾਂਗਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੁਜੀ॥ਏਹੋਜੇ

ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਨਾ ਲਿਖ ਫੁਟੇ ਵਿਚਿ ਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਏਹੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੂ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕ ਕ ਹਿ ਮਾਂ ਸ ਇ ਮ ਰ ਦਾਂ ਨਾ ਏ ਹ ਕ ਲ ਜੁਗਾ ਹੈ ਏ ਸ ਪ ਹ ਰੇ ਵਿਚਿ ਸੁਰੂ ਬਹੁਤ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲਾ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਾਂ ਕ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕੁਰਾਨੁ ਜੋ ਕਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਸਬ ਗੰਥੀ
 ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਮਹੀਮਾ ਦੀ ਗੋਸਟਿ ਹੈ॥ ਉਸਦਾ ਮਹਾਮੁਇ ਸੁਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਜਾਂ ਇ
 ਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਏਹੁ ਜੋ ਹਿੰਦੁਆਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦੀਚਾਂ ਕੁਝ ਇਆਂ॥
 ਏਹੁ ਸਚੁ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕਿ ਕੁਰਾਨੁ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਏ
 ਹੁਕੁਮਾਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਦਰਸਨੁ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦੋਵੇ ਕੀਤੇ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ॥
 ਤੇ ਉਸਾਂ ਪਣਾਂ ਆਪੁ ਕਿਸੇ ਨ ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਂ ਇਆਂ॥ ਈਵੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੇ ਦ
 ਵੇ ਵਿਚਿ ਦੜਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਜੇ ਬਾਜੇ ਹਿੰਦੂ ਗਿਆਨੀ
 ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਏਹੁ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਸੁਣ ਦਿ ਜਿਥੇ ਇਆਂ ਹੈ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਦਰਸਨੁ ਮ

ਤੇ ਦੀਦਾਂ ਰੁਕਿਸਦਾਂ ਪਾਂਦਵਾਂ ਹੈਸਾ ਅਜੀਏ ਹੁਮੇਰਾਂ ਵਿਸਦਾਂ ਸਦ ਰਿਕਰੇ ਤਾਰਾ ਨਨਕਜੀ ਬਿ
ਲਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜੇ ਇਸ ਬੰਦੇ ਵਿਚਿ ਉਹੁ ਰਹਿਅ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਅੰਜਿ ਜਕਿ ਉਹੋ ਦੁਨਿਅਤੋ ਕਿ
ਉਕਿ ਜਦੀ ਕੋਈ ਮਤਾ ਜੀ ਕਢੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਸਰਬਾ ਬਿਅੰ ਪੀਅੰ ਧਿਅੰ ਹੈ
ਇਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਦਾ ਸਤੋ ਅੰਧਿਅੰ ਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕੇ ਮਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਦਾ ਸਤਾਂ ਮੇਨੁ ਸੁਣਾਈ ਮੇਜੀ ਤਾਰਾ ਨਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏਸਦਾ
ਸਤੋ ਅੰਧਿਅੰ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਦਰਤਦਾਂ ਹੈ ਕੋਈ ਜੀ ਉਜੈ ਤੁਪੁ
ਪੰਥੇ ਰੁਮਾਂਦ ਸੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧਾ ਜੋ ਪੰਦਾਂ ਇਸੁ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿ ਚਲਦੀ ਹੈ
ਅੰਧੇ ਕੋਈ ਰਾਈ ਸਮਾਂ ਨੁਕੁ ਛੁਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀਏ
ਹੁਸੈ ਸਾਂ ਰੁਦ੍ਰਾ ਪ੍ਰਠਾ ਹੈ ਤਾਰਾ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸੈਸਾਂ ਰੁਕਿਅ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰ
ਤਾਰਾ ਅੰਧੇ ਰੁਲਾਂ ਇਛੁ ਡਿਅ ਹੈ ਜਿਸ ਉਪ ਰਿਕਰਤਾਂ ਰਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ
ਤਾਂ ਈ ਪੁਰਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਲੇ ਕੀ ਮਿਲਾਂਦਦਾਂ ਹੈ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਸੈਸਾਂ ਰੁਪ ਰਿਕਰਤਾਂ ਰਦੀ
ਜਰ ਹੈ ਕਿਉ ਕੋਈ ਕਰ ਜਾਤ ਪਰਨਦਾਂ ਬਚਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਗੁਰਦੀ ਦੀ ਧਿਅੰ ਮੇਸੀ ਜੋ

ਸੇਭੀਗਰੇਕਾਂਬੀਜਾ। ਦਰਪਿਰਾਂਪਤੀਕੰਨਿਆਂਕਿਮਾਂਕਰੇਜਾ। ਕੁਰਤਾਂਪਾਇਆਂਜੀਜਾ। ਮਰਦਾਂ
ਨੇਏਸੁਸੀਸਾਂਰੁਨੁਕਰਤੋਮੀਧਾਂਕਰਿਛੋਡਿਮਾਂਹੈ। ਕੁਝੁਕੋਦਰੀਏਕੀਤੇਸੇਲੀਏਪਾਂਏ। ਤੇਬਰੀ
ਏਹਥਿਲੀਤੇਕੋਈਪੁਰਨੁਨਾਂਹੈ। ਇਮਾਂਜਿਸਨੁਕਰਤਾਂਰਮਾਂਧੇਪੁਰਨੁਪੁਰਖਮਿਲਾਂਏਸੇਈ
ਪੁਰਨਪੁਰਖੁਹੋਦਾਂਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਤਾਂਈਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇ। ਤਿਸਪਾਸਉਰਸਕਸਸਕੁਛੁਟਜਾਂ
ਦੇਹੈਨਿ। ਉਸਤਾਂਈਸੀਤਨਾਂਤਪਤਨਾਂਪ੍ਰਧਿਮਾਂਬਿਅੰਪਤੀਹੈ। ਉਸਤਾਂਈਧਰਤੀਮੰਸਮਾਨੁ ੫੬੬
ਰਾਂਹੁਦੇਦਾਂਹੈ। ਅਤੇਅੰਖਏਦੇਸਾਂਧਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਾ। ਅੰਧੇਮੁਹਦੇਅੰਧੇਕੁਝੁਨਾਂਹੀਰੇਦਾਂ
ਓਹੁਲਛੁਣੁਗਾਏਰਹਦੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਉਬੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਮਾਂਭਾਈਬਾਂਲਾਂਅਸੰ
ਨੂਬੇਬੇਜੀਆਂਦਿਕੀਤਾਂਹੈ। ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਕੀਤਾਂਹੋਸੀ। ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਅੰਧਿਅੰਭਾਈਬਾਂਲਾਂਜਾਂਇਮਾਂਚਾਂਹੀਏ। ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਇਬੇਕਿਤਨੇਕੋਹ
ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਭਾਈਬਾਂਲਾਂਇਬੇਸਤਾਂਈਸੈਇਕੋਹਾਂਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੰ
ਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਪਹੁਚੀਏਗਾਂਕਦਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਮਾਂਭਾਈਬਾਂਲਾਂਕਰ
ਤਾਂਰਝਬਹੀਲੈਜਾਂਗਾ। ਤਾਂਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਗਲਾਂਕੀਤੀਆਂਆਂਹੀਆਂ। ਆਬੋਲਹੁਤਾਂਈਦਾਂ

ਹਰਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਸੀਧਿਆਂ ਦੇ ਲੇ ਕੁਚੁ ਕੀਤਾ॥ ਇਕਥ ਹੀ ਰਾਤਿ ਗਈ ਤਾ ਸੁਲਤਾ॥
ਨਪਾਰਿਆਇ ਵੇਹੋ॥ ਜੈਗਾਮ ਦੇ ਥਾਰਿਆ ਚਾਣ ਚਕਾ॥ ਤੁਲਸਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਜੀਆਇਆ
ਹੈ॥ ਤੁਲਸਾਂ ਕੁ ਕੀ ਬਹੁ ਜੀ ਬਧਾਈਏ॥ ਤੁਸਾਂ ਭਾਭਾਈ ਜੀਆਇਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸਚੀ ਸਚੀ
ਆਇਆ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗਧ ਕਰ ਲੀਤੀ॥ ਆਖਿਓ ਸੁਭੇਖੀ
ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂਯਾਂ ਦਿਜੋ ਕੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬੋ
ਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥਾ ਉਨੇ ਹੈ ਹੀਆ ਹੋ॥ ਅਸਾ ਦੁਪਹਰ ਦੇ ਲੇਯਾ ਦਿਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਹੈ
ਹੀ ਹੋਸੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦਾਂ ਸਤੇਏ ਕਥਾ ਹੀ ਵਿਚਿ
ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋਹ ਆਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਚੁਪਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕਰਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਯਾਂ ਦਿਕੀਤਾ ਅੰ
ਹਾ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੁਰਤੁ ਆਏ ਆਹੋ॥ ਪਰਾ ਅਸੀ ਰਾਂਹੁ ਉਪਰਿਆ ਹੋ॥ ਤੁਸਾਂ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਆ
ਖੋ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦ ਦਰਸਨੁ ਦੀ ਚਾਂਹ ਆਹੀ॥ ਅਸਾ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਦਾ ਸ
ਤੇ ਯਾਂ ਦਿਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਜੋ ਬਹੁਤੁ ਵਰੇਗਾ ਜਰੇ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਤਾਂ ਗੁ

ਰੂਨ ਨ ਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਚਿਤ ਵ ਨੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੁਸੀ ਕਰ ਰਾ
 ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਕਰ ਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅਥੀ ਅੰਏ ਅਰੁ ਅਥੀ ਜਾਂ ਤੇ ਹੋ। ਭਯਾਂ ਜੀ ਕੋ ਤੇ ਅੰਧ
 ਏ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲ ਸਾਂ ਮਸਾਂ ਜਰੂਰ ਜਾਂ ਵੇਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿ
 ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਜੀ ਜੋ ਜੀ ਨੁਬਹੁ ਤਬੇ ਨਤੀ ਕਰਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਅੰਮੀ ਸੁਨਿ
 ਕਲਿਆਣੀ ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਅਗੇ ਅੰਧ ਪਵ ਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿ
 ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਵਸਤੇ ਰਿਖੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ
 ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੁ ਮਹੀਨਾ ਏਬੇ ਰਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੇ ਬੇ
 ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹੀ ਏਹੋ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਰਾਂਹ ਉਤੇ ਮਾਰੇ। ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਲ
 ਏ ਸੋ ਗਲ ਦਿ ਚਿਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸੀ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਰੁਰਗਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ
 ਅੰਧੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਰਜਾਂਇ। ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁ ਤੇ ਜੇ ਦਿਸਾਂਦੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਧਿ ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਝ ਭਯਾਂ ਰਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁ ਦੇ ਦੋ। ਤਾਂ ਅੰਦਰੇ ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਂ ਨ ਪਤਾ ਜੇ ਕਹਿ
 ਹੋਇ ਅੰਧ ਪੁ ਮਰੇ। ਅੰਧਿ ਰਖਿ ਅੰਧਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਪਵੇ ਤਾਂ। ਭੀ ਪਵੇ

ਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਲੈਦੇਰੂਬਾਲੇਦੇਡਿਆਂਤ੍ਰਿਹਾਂਧਾਂਧਾਂਤਾਂਗਰੂਨਨਕ
ਜੀਆਂਖਿਆਂਲੈਬੇਬੇਜੀਆਸਾਂਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਨੂਨਾਂਨਕੀਆਂ
ਖਿਆਂਭਾਂਈਜੀਫੇਰਿਕਦੁਦਰਸਨੁਦੇਸੇਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਆਸੀਤੁਜਾਂਤੁ
ਪਾਂਸੀਆਂਹੋਜਦਤੁਜੀਆਂਦਿਕਰੋਗੇਤਦੇਆਸੀਤੁਜਾਂਤੁਹਾਂਜਰਾਹਾਂਹੋਤਾਂਨਨਕੀਆਂਖਿਆਂ
ਜੀਜੇਤੁਜਾਂਤੀਰਜਾਂਇਤਾਂਫੇਰਿਬਾਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਹਿਕਬੇਨਤੀਜੁਣਤਾਂਮੇਆਂਧਾਂਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਆਂਪੁਭਾਂਈਬਾਲਾਂਤੇਰਾਂਆਂਖਿਆਂਤਾਂਮਸਾਂਫੇਰਿਮਾਂਕਦੇਨਾਂਧੀਬਾਲੇ
ਆਂਖਿਆਂਜੀਅਜਦੀਰਾਂਤਿਤੁਸੀਬੇਬੇਜੀਪਾਂਸਿਰੋਹਾਂਬੇਬੇਜੀਭੀਰਾਂਜੀਰੋਹਾਂਬੇਬੇਜੀਮਹਾਂਤਾਂਕ
ਰੂਆਂਖਿਆਂਜੀਸਕਤੀਪਰਤੁਸੀਬੇਬੇਜੀਨੂਰੰਜਨਾਂਕਰੋਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਇਕਰਾਂਤਿਬੇਬੇਜੀ
ਪਾਂਸਿਰੋਹਾਂਗੁਜਰਾਂਨਕੀਤੀਜਿਥੇਪਹੁਰਾਂਤਿਰਹੀਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਇਸਨਾਂਨਕੀਤਾਂਨਾਂਲੇ
ਮਰਦਾਂਨੇਭੀਕੀਤਾਂਨਾਂਲੇਮੇਭੀਕੀਤਾਂਇਸਨਾਂਨਕਰਿਦਿਮਾਂਬੇਬੇਜੀਨੂਆਂਖਿਆਂਓਸਾਂਬੇਬੇਜੀ
ਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਕਰਤਾਂਬੇਲਹੁਭਾਂਈਦਾਂਹਗੁਰੂਜੀਆਂਖੀਹੋਰਚਲੀਓਬੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
ਉਡਾਰੀਲੀਤੀਜੇਬਦੇਜਾਂਸੈਕਹਾਂਪਰਭਾਂਤਿਨੂਆਂਇਉਤਰੇਤਾਂਗਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ

ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਸੀ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਬੇਲਿਅੰਜੀ ਤੇ ਗੀਤੁ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ੧੨੨
ਝੁੰਟੀ ਤੇ ਗੀ ਕਾਈ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਕਿਅੰਜਾ ਪੇਤੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੈ ਕੇ ਜਾਂ ਪਿਪੈ ਇੰ ॥ ਮਾਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅੰ ॥ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਸੀ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
ਨੇ ਆਖਿਅੰਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਸਾਂ ਅਛਾਈ ਹਜਾਂ ਰਕੋਹਾਂ ਦੀ ਉਤ੍ਰਾ ਗੀਲੀ ਤੀ ਆਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮਕੋਜਾਂ ਇਨ੍ਹੀ
ਕਲੇ ਆਂ ਹੋ ॥ ਮਾਸੀ ਉਥੇਈ ਆਏ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਅੰ ਮਰਦਾਂ ਤੇ ਨੁਭਲਾਂ ਚਿ
ਤੁਰਹਿਅੰ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਅੰਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਂ ਲਿ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
ਆਂ ॥ ਆਖਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੁਇ ਕਿਧਰਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਅੰਜੀ ਜਿਧਰਿ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਰਜਾਇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਅੰਜੇ ਮਾਥੇ ਤਾਂ ਸੁਮੇਰੁ ਉਪਰਿ ਚਲੀਐ ॥ ਉਥੇ ਜਿਧਰਿ ਤੁਲੀ ਹੈ ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਰਜਨੁ ਕਰਦੇ ਚਲੀਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਅੰਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿ
ਆਂ ॥ ਅਗੇ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸਭ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅੰ
ਜੀਏ ਥੇ ਤਾਂ ਮੇਅਜਬਰੀ ਗੁਡਿਠਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਅੰ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੇਹਾਂ ਡਿਠੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਖਿਅੰਜੀਏ ਥੇ ਤਾਂ ਏਹ ਡਿਠਾਂ ਜੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ ਗੁਪਈ ਵਹਦੀ ਹੈ ॥ ਦੂਜੇ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਪ

ਰਤੀਅਤੇਪਹਾੜਹੈਨਾਅਤੇਏਥੇਆਂਦਮੀਦੀਜਾਂਤਿਨਾਂਹੀਅਤੇਜੀਏਸਜਾਂਗਾਂਦਾਂਉਕਿ
ਅੰਗੈਇਹਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਂਨਾਂਚੁਫਤਦੇਸੁਇਸਜਾਂਗਾਂਦਾਂਉਹੈ
ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਵਹਦੀਹੈਇਹਜੇਏਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾਂਲਾਂਹੀਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿ
ਖੇਦੇਹੋਦੇਹੈਨਿਅਤੇਅੰਧੇਫੁਟਿਫੁਟਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿਏਹੁਰਸੁਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈਇਹਅਤੇਕੁਦਰ
ਤਿਨਾਂਲਿਵਹਦੀਹੈਅਤੇਏਥੇਆਂਦਮੀਆਂਦਾਂਕੰਮਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਏਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਂਹੀ
ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਗੁਰੂਜੀਇਜੇਹਾਂਕੁਦਰਤਿਦਾਂਰਸਈਵੇਅਜਾਂਈਜਾਂ
ਦਾਂਹੈਕਿਜੇਵੇਮੁਹਨਾਂਹੀਪਉਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਮਜੇਹੀਵਸਤੁਕੁਰ
ਤਾਂਰਖੇਦੇਕੀਤੀਹੈਇਜੇਅਜਾਂਇਆਨਾਂਹੀਜਾਂਦੀਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਇਥੇਤਾਂਇ
ਸਦੇਅਚਵਣਵਾਂਲਾਂਕੋਈਨਾਂਹੀਅਤੇਸੁਇਨਾਂਈਵੇਲਤਾਂਨਾਂਲਿਲਤਾਂਵੀਦਾਂਹੈਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁਕੁਦਰਤਿਦਾਂਪੈਦੇਕੀਤਾਂਹੈਇਹਜੇ
ਅੰਧਾਇਆਂਪਿਆਂਰਿਅਾਂਦੇਵਾਂਸਤੇਉਸਦੇਜੇਪ੍ਰੀਤਮਭੁਗਤਹੈਨਿਜਿਨਾਂਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸ
ਫੁਡੇਹੈਨਿਤਿਨਾਂਨੁਏਹੁਰਸੁਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਉਨਾਂਦੀਰਸਨਾਂਤੇਜਾਇਪਉਦਾਂਹੈਅਤੇਸੁਇਨਾਂ

ਜੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਨਿਜ ਭੁਗਤ ਹੈ ਨਿਸੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਦਿਸਾਇਏ ਹਮਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥ ੧੧੨ ॥
 ਅਤੇ ਸਿਸਾਰ ਵਿਚਿ ਜੇ ਸੁਦਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਚਾ ਹੈ ॥ ਸਿਸਾਰ ਉਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਰਛੁ ਹੈ ਇਹ ਹਿਮਾਂ ਹੈ ਇਹ ॥
 ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਂ ਦੀ ਦਿਸਾਇਏ ਬੇਖਲੀ ਹੈ ਇਹ ਉਨਾਂ ਦੀ ਦਿਸਨਾਂ ਮਿਟਿ ਗਈ ਹੈ ॥ ਭੁਗਤਾਂ ਨਨਾਂ ਏਹੋ
 ਖੁਸਿਆਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਖੁਸਿਆਂ ਵਦਾਂ ॥ ਭੁਗਤਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਏਕਾ ਮ੍ਰਿਤ ਨਾਂ ਮ ਦੀ ਰਹੀ ਹੈ
 ਹੋਰ ਉਨਾਂ ਨਾਂ ਦਿ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿਅਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਂ ਵਿਚਿ ਏਹੋ ਫਰਕੁ ਹੈ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇ ਪੀਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਖਚ
 ਇਸੇ ਘੇਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਤ ਨੇ ਵਰੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿਫਿਰ ਦਿਅਾਂ ਹੋਏ ॥ ਕਦੀ ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਭੀ ਦਇਅਾਂ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮਹਾਂ ਮਜਰੁ ਹੈ ॥
 ਜਿਸ ਤਾਂ ਈਅਾਂ ਖਕਰਤਾਂ ਰਜਰਾਂ ਏ ਸੋ ਈ ਜਰੇ ॥ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਜਰਨਾਂ ਹੀ ਸਕ
 ਦੇ ॥ ਲਗਦੇ ਹੈ ਨਿਅਾਂ ਪੁਰਿ ਗਿਣਾਂ ਵਇਆ ਸਾਂ ਗਬਣਾਂ ਇਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜਿ
 ਨਨੁ ਪਚਾਂ ਇਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਕੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨੁਪਚਾਂ
 ਇਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਗੁਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰਬੀਪੁ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਉਨਾਂ ਨੁ ਮੇਰ ਤੇ ਰਦਿਸਰਿ

੧੧੨
 ਏਹੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮਹਾਂ ਮਜਰੁ ਹੈ ॥
 ਜਾਂ ਓਹੋ ਖਿਅਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥
 ਸੁਆਂ ਵਦਾਂ ਹੈ ॥

ਬਗੀਬਰਫ ਹੈਇ। ਏਥੇਮਾਦਮੀਪੈਰਰਖਦਹੈਇਤਾਗਲਿਜਦਾਹੈਇ। ਏਥੇਮਾਦਮੀਦੀਗਸਨਾਹੀ॥ ੧੨੩
 ਤਫੇਗਿਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਅਸੀਕਿਉਕਰਿਆਏ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆਹੈਇ। ਫੇਗਿਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਇਥੇਪਰੇਕਾਈਹੋਰੁਕੀਜਾਹਰਾ
 ਹੈਇ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਗੇਹੋਮਹੈਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਉਥੇਭੀਚਲੇਗਾ। ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਆਚਲੀਏਗੇਮਰਦਾਨਾ। ਤਾਉਥੇਸਿਰ
 ਧਾਰਪਰਬਤਨੁਚਲੇ। ਤਾਰਾਗੁਮੀਗਦਜੀਪੁਛਿਆਰਾਈਬਾਲਾਸਿਰਧਾਰਪਰਬਤਦਾਨਾਉਥੇ
 ਤਾਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀ। ਜੀਗੁਰੂਜੀਸਿਰਧਾਰਪਰਬ
 ਤਦਾਨਾਉਥੇ। ਤਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਸੁਣਮਰਦਾਨਾਸਿਰਧਾਰਇਸਦਾਨਾਉਇਸਦਾਨਾ
 ਤੇਥੇਜੇਏਹੁਸਿਰਤਲਵਾਂਇਆਹੈਇ। ਇਥੇਗੁਰੂਪਰਹੁਕੇਈਨਾਹੀ। ਇਥੇਜੇਈਪਹੁਚੇਜੇਪ
 ਦਨਾਅਸਦਾਰਹੋਏ। ਜੇਕੀਬੀਰਗੁਰੂਤਾਮਾਹਾ। ਕੇਗਦਿਦਾਸਨਾਮਾਮਾਹਾ। ਇਕੇਸਿਧਾਂਦੀ
 ਜਾਹਗਾਹੈ। ਤਫੇਗਿਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਏਹੁਜੇਅੰਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਪਾਤੋਹਿਮੀਚਲਗਲੇ।
 ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਨਾਉਇਇਥੇਤਾਪਹੁਚੇਹੀਨਾਹੀ। ਓਇਤਾਪਿਛੇ

ਹੀਬਰਹਦਿਚਿਗਲਗਏਇਕਯੁਪਸਟਰਹੀਜਾਬਤੁਮਾਂਇਮਾਂਸੋਭੀਸੁਰਗਲੋਕ
ਗਇਮਾਂਇਬੇਪਹੁਚਿਮਾਂਨਾਹੀਬਾਂਲੇਸਿਧੁਗੁਰੁਮੰਗਦਨੁਮਾਂਖਮਾਂਜੀਗੁਰੁਜੀਗੁ
ਰਨਨਕਜੀਇਉਮਾਂਖਦਾਂਸੀਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਨੇਕਹਿਮਾਂਗੁਰੁਜੀਅਗੇਭੀਚਲਦੇਹੋਕਿ
ਉਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਿਹਿਮਾਂਚਲਮਰਦਾਂਚਲਦੇਮਾਂਹੋਇਤਨੀਗਲਕਰਦੇਮਾਂਹੋ
ਜੋਗੇਰਖੁਮਾਂਇਮਿਲਿਮਾਂਮਾਂਇਕਰਬਚਨੁਕੀਤੇਸੁਾਕਉਨੁਰੂਪਕਉਨਜਾਂਤਿਤੁਮਾਂਹੀ
ਰਹੋਕਹਾਂਕਹਲੇਹਉਡਾਹੀਨਾਮਾਂਗੇਧਰਨਿਰਹੋਗੇਕਹਾਂਸੀਤਲਜਲਹਿਮੰਦਬਰਖੇਜ
ਹਾਂਮਾਂਗੇਮਗਪੀਛੇਛਿਰਿਭਾਂਗੇਨਿਕਲਿਜਾਂਹੁਕਾਹੇਦੁਖਲਾਂਗੇਸੁਲਮਲਜਾਂਰ
ਸੁਲਕੇਸੁਲਕਾਂਗਾਤਹਾਂਸੁਰਾਪੁਰਾਂਠਹਰੇਜੇਸਾਂਗਾਂਸੁਣਨਨਕਗੇਰਖੁਤੁਮਕਹੇ
ਛਿਰਿਜਾਂਹੁਪੀਛੇਕਾਂਹੇਦੁਖਲਾਂਗੇਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਚਨੁਬੋਲਿਮਾਂਸਬਦੁਮੰ
ਗਰੂਪਹਮਾਰਾਂਅਚਰਜਕਹੀਮੇਹੋਤੇਜਾਤਮਜਾਤੀਠਉਰਿਹਮਾਰੀਓਹੀਕਹੀਮੇਜ
ਹਾਂਦਿਨੀਅਰੁਨਹੀਗਤੀਪੀਛੇਮਾਂਗੇਦਿਸਟਿਹਮਾਰੀਪੁਰਨਮਕਾਂਸਧਸਾਂਗਾਂਦਇ
ਮਾਂਗਮਾਰੀਸੀਤਹਿਮੰਚਲਤਿਨਸਿਉਸੀਗੁਮਾਂਗਾਂਕਹੈਨਨਕਸੁਣਗੇਰਖਜੋਗੀਪੁਰ

ਜੇਗੁਨਪਾਂਇਆਂਜੁਗਤਿਨਜਾਂਤੀਅਉਪਦਧਾਂਈਬਿਰਥਾਂਜਨਮੁਗਵਾਂਇਆਂ॥੨॥ਤਾਂਕੇ 298
 ਰਖਚਲਦਾਰਹਿਆਂਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਤਪਾਂਜੀਏਥੇਤਾਂਸੁਰਜੁਨਾਹੀਨਜਰਿਆਵ
 ਦਾਂਅਸੀਰਿਥੇਆਂਇਧਏਆਂਪੋਤਾਂਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਂਅਰਦਾਂਅਸੀਸੁਰ
 ਜਥੇਉਪਰਆਏਆਂਹੋ॥ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸੁਰਜਪਾਂਸੇਕਿਤਾਂਨਕਉਪਰਿਅ
 ਏਆਂਹੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸੁਰਜਪਾਂਸੇਦੁਹਿਹਜਾਂਰਜੇਜਨਉ
 ਪਰਿਆਂਏਆਂਹੋ॥੨੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੋਨਿਸਧਰਤੀਅਸੀਵਸਦੇਆਂਹੋ॥
 ਉਸਥੇਸੁਰਜਕਿਤਨਾਂਕਉਚਾਂਹੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਿਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਥੇਪ੍ਰੀ
 ਹਜਾਂਰਜੇਜਨਉਚਾਂਹੋ॥੨੫੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤਨੇਹਜਾਂ
 ਰਜੇਜਨਆਏ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸਭੇਸਤਾਂਈਹਜਾਂਰ
 ਜੇਜਨਆਏ॥੨੭੦੦੦॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹਉਤਰਦਾਂਹਾਂਅਤੇਪੁਛੇਬਾਏ
 ਰਹਿਆਂਜਾਂਦਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਅਖਮਰਦਾਂਨਾਂਨਿਸੇਗਾਅਖਾਮੁਲਾਂ
 ਹਜਾਂਨਾਂਕਰੇ॥ਮੁਲਾਂਜਾਂਕਰੇਗਾਂਤਾਂਅਉਗਾਏਦੀਗਾਂਅਹਾਂਪੁਰਖਾਂਦਾਂਅਤੇਸੇਵਕਾਂਦਾਂਕ

ਰਤਾਰਏ ਹੋ ਸਿੱਧੇ ਗੁਬਾਇਆਂ ਹੈ॥ ਪੁਛੁ ਦਾ ਅਤੇ ਦਰਸਣ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਅੰਧ
 ਏ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਜੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪੁਛੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਸੇ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਕੇਰਾ ਸੇ ਹੋਇ ਜਾਂਵੈ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੀ॥ ਓਹੁ ਰਗੁ ਹੈ ਇ॥ ਉਸੁ ਗੁਰੂ ਨੁ ਛੁਣੁ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ॥ ਜਿਸੁ ਤਾਂ ਈ ਅਪਣੇ ਪਿਤ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨ ਕਦਾ ਤਾਂ ਰੇ ਗਾ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਾਇ
 ਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅੰਇਆਂ ਹੈ॥ ਮਨੁ ਖੁਜਨ ਮੁਦੁਲੀ ਭੁਪੈ ਇ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਪਿਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅਤੇ
 ਗੁਰੂ ਭੀ ਦਰਨਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਭੀ ਸੋ ਪਿਕਰਨਾਂ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਅੰਧ ਮਲੀਨ ਮਹਾਰ ਕਰੇ ਗੁ
 ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਭੀ ਅੰਨਿ ਰਖੇ ਗਾ॥ ਓਹੁ ਅਹਾਰੁ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੈ ਰਖੇ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਹਾਰ ਵਿ
 ਚਿ ਗੁਰੂ ਭੀ ਦਰਤੇ ਗਾ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਸਿਖ ਸੋ ਪਿਕਰਣਾ॥ ਅਖ ਮਰਦਾਨਾਂ ਨਿਸੀ ਗਾ ਅਖ
 ਜੋ ਅੰਧ ਏ ਹਈ ਸੋ ਪੁਛੁ ਲੈ॥ ਅਤੇ ਕਈ ਅਗੁਮਾਨੁ ਰਹਿ ਜਾਈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਨ ਦੇ ਸਦੇਈ॥ ਤਾਂ
 ਬਾਂਲਾਂ ਹਸਿਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਹੁੰਨਾ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧ ਅੰਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਉਨਾਂ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਭੁਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਬੁਰਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧ ਅੰਕਿਉ ਭੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਧੁ ਬੁਰਾਂ ਕਿਉ॥

ਨਿਅੰਗਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਮਿਤਾਂ ਉਸਤਾਈ ਕੁਣੂ ਨਾਹੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਤੇ ਮੇਜੇ ਹਸਿਆਂ ਜੇ ਇਸਦਾ ੧੨੫
 ਸਤੇ ਹਸਿਆਂ ਜੇ ਅਜਮਾਏ ਦੰਕਿਆਂ ਅੰਧਿਆਂ ਦਵੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭੂ
 ਈ ਬਾਂਝੇ ਹੁਮਰਨ ਨਾਂ ਜੇ ਅਸਾਥੇ ਪਛਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦਸਦੇ ਅਗੇ ਹੋ ਪਿਛੇ ਸਾਂਖੀਆਂ
 ਦਨਿ ਗੀਆਂ ਜੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰਮਧਰੇ ਦਨਿ ਗੇ ਸੇਵੀ ਚਾਰਨ ਗੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਿਸਾਂ ਰੁਝਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ
 ਗਾਂ ਕੁਹੀ ਅੰਕਰਾਂ ਅੰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਗਾਂ ਦਨਿ ਗੇ ਨਾਲੇ ਵੇਦਾਂ ਵੇਲੇ ਨਾਲੇ ਕਤੇਬਾਂ ਵੇਲੇ ਜੇ ਕੋਈ
 ਗੁਰਮਧਰੇ ਦਨਿ ਗੇ ਹੋ ਜਾਂਖੀਆਂ ਸੁਇਸੁਇਸ ਮਣਨ ਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕਾਈ
 ਨਲਗੇ ਗੀਆਂ ਅਤੇ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਮਰਦਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨਹਾਂ ਰਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਉਠਿ
 ਕਰਿ ਹਥ ਜੇੜੇ ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਅੰਧਿਓ ਜੀਮੇਰੀ ਮਰਦਾਂ ਸੁਹੇ। ਜੇ ਪਿਆਨੁ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਣੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਅਜੇ ਮਨਿ ਹਾਲੁ ਹੋਇਆਂ ਅਜੁਮਾਸਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆਂ ਜੇ ਤੈਖਲਿ ਕਰਿ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਕੁਣੂ ਅੰਧਿਆਂ ਹਈ ਸੇਵਿ
 ਲਨਾ ਕਰਾਂ ਝੁਬਹੋ ਹੁ। ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਤੁਰਕੁ ਰਿਉਰੇ ਹੋਇਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਅ
 ਧਰੇ ਹੋ ਜੇ ਪੁਰਾਂ ਤਮਯਾਰ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭੁੰਟੀ ਬਾਂਝੇ ਮਰਦਾਂ ਤਦੁ ਭੀ

ਮਿਰਾਂਸੀਆਂ ਜਾਰਾਂ ਜੇ ਨਕ ਜੀ ਮਰੇ ਕੁਰਤ ਸੀ ਗਿਸਰੇ ਪਕਰਦੇ ਆਂ ਹਾਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਿਕਾਇ ਨ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੁਰਾਂ ਧਨ ਪੀਕਰਿਆ ਇਥਾਂ ਜੇ ਨਕ
ਪਾਂ ਸਿਹਾਰਾਂ ਜੇ ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਰੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਮਲੇਛੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਪ
ਰਿਆਂ ਇ ਜਨ ਮਰੇ ਇਥਾਂ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮੁਹੇ ਜੇ ਕੁਝ ਬਚਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ ਸੋ ਹੋ ਇਥਾਂ
ਲੋੜੀਆਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨਮਾਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਮਾ ਧਿਆਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
ਪੁਛਦਾ ਹਈ ਤਾਂ ਪੁਛ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਦਿਸਿਆ ਦਵਾਂ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਤਨਾਂ ਧਰਤੀ ਕੋਲ ਸੁਰ ਜੁਓ ਚਾਹੈ ਤਿਤਨਾਂ ਸੁਰ ਜ
ਕੋਲ ਚੰਦ ਮਾਂ ਉਚਾਹੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ ਮਾਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ੫੦੦੦ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
ਤਾਂ ਕੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਿਆ ਦੀ ਮਿਰ
ਜਾਂਦਾ ਇਉਂ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਰੀ ਆ ਹੈ ਨਿ ਕੋਈ ਨੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਚੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਪੁਰਤਾਂ ਰਾਂ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਸਭ ਨ ਖੋਇ ਚਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕਲਾਸ ਉਪਰਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ १੧੬
 ਜੀ ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਦਾਤੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ਚਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਕਿਆ ਅੰਧਾ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਲਾ ਮਾਖਿਅ ਜੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਨੀਐ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਰੁ
 ਰੂਜੀ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਰ ਪਾਰ ਪਰ ਬਤ ਤੋ ਚਲੇ ॥ ਮਗੇ ਉਨਾ ਪਰ ਪਤ ਤੇ ਆਏ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨ ਓ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨ ਉਉਨਾ ਪਰ ਬਤੁ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਖੰਦੁ ਹਰ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ੧੫੦੦ ॥
 ਪਰਤੀ ਤੇਉ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦੁ ਮਾ ਆਗੇ ਹੈ ਇਹ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਅੰਧਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਅਠਾਰਹੁ ਹਰ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਚੰਦੁ ਮਾ ॥ ਇਤਨਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਤੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਸਿਧ ਮੰਤਰ ਲੀਦਿ ਚੰਦੁ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਏਹੋ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਰੇ ਸਿਧੋ ਨਾਥ ਜਤੀਓ ॥
 ਈਹ ਮਲੀਨ ਦੇਹੀ ਕੀਜਾ ਹਰਾਨਾ ਹੀ ॥ ਮਰੇ ਏਕ ਨ ਨਕ ਤਪਾ ਮਾ ਤਲੇ ਕਤੇ ਮਲੁ ਮੁਤ ਕੀਦੇਹੁ
 ਲੇਕ ਰਿਆਇ ਆਹੈ ॥ ਕੋਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਾ ਓਉ ਸੋ ਕੀਤਾ ॥ ਤਉ ਈਹ ਮਾਵਨਾ ਨਾਪਦੇ ॥

ਤਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰਮੀ ਜਤਾਂ ਜੀ ਕਉ ਏਯਾਈ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਹੈ॥ ਅੰਇ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨਾਇਖਾਂਈ ਦਿਤੀ॥ ਅੰਇ ਬਚਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾਮਰ ਬਾਲੇਈ ਹਾਂ ਰਿਉ ਅੰਇ ਮਾਛੈ ਏਈ ਹਾਂ ਜੇ
 ਤੂੰ ਅੰਇ ਮਾਛੈ ਇਕੁ ਸਕਤਿ ਰਾਂਧਤ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਗ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਜੇਤੀ ਸਾਂ
 ਗੇ ਸੋ ਕਰਤਾਂ ਰਖਾਂ ਸੋ ਦਿਵਾਂਈ ਮੇ॥ ਮਾਛਿਦੁ ਨਾਥ ਤਮ ਕਥਾਇ ਕਹਿ ਬਚਨੁ ਕਹਿਅੰਗ॥ ਕੈ
 ਹਾਂ ਬਸਿਰ ਕਾਪਾਟਾ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ ਕੈਹਾਂ ਬਾਲਿਲਾਟ ਪਾਂਟਾ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਅੰਦਲੀ॥ ਕੈ
 ਉਗਲੁ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਹੀ ਮਲਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਤਿਲੀ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਫੀਫਰਾਂ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ
 ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੈਉ ਗਲੁ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੈਸੇ ਹਤੀਆਂ ਕੇਤੀਆਂ ਕੋਠਰੀਆਂ
 ਕੇਤੇ ਹਾਂਟਾ॥ ਕੈਹ ਜਾਂਹ ਦਿਨ ਰਾਂਤਿ ਕਾਂਸਾਂ ਸਾਂ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੇਰੇ ਮਟਾਲਾ॥ ਕੈਸੇ ਨਾਂਹਿ ਕੈਸੇ ਸੀਧਾ॥
 ਕਹੈਈ ਸਗੁ ਮਾਛਿਦੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਕਾਂ ਮਥੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬਾਂ ਬੁਦਿਤਾਂ
 ਸਦਾਂ ਹਾਂ ਬਸਿਰ ਕਾਂ ਪਾਂਟਾ॥ ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ॥ ਹਾਂ ਬਲੀਲਾਟ ਪਾਂਟਾ॥ ਛਬੀ ਉਗਲੁ ਅੰ
 ਦਲੀ॥ ਤੇਰਾਂ ਉਗਲੁ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਪਾਂਚ ਉਗਲੁ ਹੀ ਮਲਾਂ॥ ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਂਤ ਉ
 ਗਲੁ ਫੀਫਰਾਂ॥ ਬਾਰ ਉਗਲੁ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਇਕੋ ਤਰਸੋ ਹਤੀਆਂ॥ ਬਹਤ ਰਕੋਰ

ਹੀਆਂ ਅਠਸਠ ਗਾਂਟਾਂ ਨੀਲ ਕਰ ਵੀ ਦੇ ਸੀ ਕੇ ਕੋਵਾਲਾ ਚਉਦੀ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਚਾਤਿ ਕੇ ਜਾਸੁ
 ਨਉ ਸੇ ਨਾਹਿ ਸੋਲਾ ਸੇ ਸੀਧਿ ਕਰੈ ਨਨਕ ਸੁਇ ਈਸਰਾਹਿਲੁ ਲੇਹੈ ਸਿਸ ਦੇ ਧੀ ਕਾ ਮਤੇ ਤੁਰਤਾ
 ਛਿੜ ਨਾਥ ਜਾਇ ਗੋਰਖ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਸਾਇ ਨਾਥ ਜੀ ਉਹ ਤੇ ਅਉਰੁ ਰੁਪੁ ਹੋਇ ਸਕੀ ਮਲਮਤ ਕੀ
 ਦੇਹੀ ਨਾਹੀ ਤਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਰਾਗੁ ਜੀ ਮੇਜਾਂ ਦਾ ਹੋਇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਇ ਆਮਾਇ ਕੇ
 ਆਖਿ ਆਸਾ ਆਦੇ ਜੁਹੇ ਬਾਲੇ ਆਦੇ ਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾ ਆਦੇ ਜੁਹੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ
 ਏਕੈ ਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇ ਸਾ ਛੇਰਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇ ਆਹੈ ਕਉਇ ਹੋਤੇ
 ਹੋ ਕਉਇ ਨਾਉ ਹੋਇ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਤੇ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇ ਹੈ ਬੇਗਮ ਪੁਰਤਾਨਾ
 ਉਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤਫੇਰਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਪੁਛਿ ਆ ਕਉਇ ਏਧਾ ਟਿਕਿ ਤਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ ਬੋਲ
 ਬਕਨ ਤੇਰੈ ਨਿਰਬਾਨਾ ਕਉਇ ਜਲ ਨਿਉਰਸ ਪੀਏ ਕਉਇ ਰਸ ਨਿਤੁ ਅਸਾਥਿ ਰਜੀਏ ਆ
 ਸਾਗਿ ਆਨੁ ਦੇਹੁ ਅਭੁ ਮੇਰੇ ਕਉਇ ਨੀਗਿ ਤੇਰ ਕਉਇ ਨੀਗਿ ਜੇਰੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਂਚਾਉ
 ਪਰਿ ਅਉਧਾਟੁ ਜਰਵਰਨਾ ਹੈ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਲ ਅਕਾਸੀ ਸੁਨ ਸਮਾਵੈ ਸ
 ਤਸਰ ਏਲਿ ਮਹਾਰਸ ਪੀਏ ਕੁਰਪੁਰੇ ਕੇ ਕਾਰ ਸਭ ਠਉਰੇ ਆਸਾਗਿ ਆਨੁ ਸੁਨੇ ਅਭੁ ਮੇਰੇ

१ ਗਾਉ ਕਉਨ ਤਤੁ ਜਿਤ ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਕਉਨੁ ਜਰਵਰੁ ਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਏ ॥ ਕੋਜੋਰ
 ਚੈ ਕੋਜੋਰੋਏ ॥ ਕਉਨੁ ਸੋ ਕਰੈ ਕਉਨੁ ਸੋ ਗੋਏ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਰੈ
 ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਸਕੁ ਹਸਰੁ ਵਰੁ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਏ ॥ ਜੈ ਸੋਰਚੈ ਤੈ ਸੋਰੋਏ ॥ ਕਰਤ ਕਰੈ ਸੋਈ
 ਠਨਿ ਹੋਏ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਖਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਉਨੁ ਵਰਤਨੇ ਮਜਿਤੁ ਬਿਨੁ ਸੈ ਕਾਮਾ ॥ ਕਉਨੁ ਸਬਦੁ
 ਜਿਤੁ ਨ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਮਾ ॥ ਕਉਨੁ ਸਾਂਤਿ ਜੋ ਕੂਪੁ ਜਲਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੪ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚੁ ਵਰਤਨੇ ਮੁਕਾਮੁ ਨਾ ਸੀਤਾਂਏ ॥ ਸਾਂਤਿ ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕੂਪੁ ਜਲਾਂ
 ਏ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਂਸੁ ਸਮਾਂਧਿ ਲਗਾਂਏ ॥ ਪਰਸਾਪਰਸੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਖਰੀਵਾਂਚਾ ॥
 ਕਉਨੁ ਸੀਤ ਜੋ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਘਰਿ
 ਆਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਂਦੁ ਜਾਂਏ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਗੁਰੁ ਹਿਵਸੀਤਲ
 ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਸੇਵਾਂਸਰਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਘਰਿ ਅੰ
 ਏ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂਝੀ ਨਾਂਦੁ ਜਾਂਏ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੁ ਖਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਸੁ ਪੀਏ ਸੰ
 ਰਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਤੀਰਥ ਮੁਜਨੁ ਵੀਚਾਰਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਧਾਨੁ ਪੁਜੇ ਪੁਜਾਰਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਸੋਧੰ

ਰਾਂ॥੮॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਚਾਂ॥ਅੰਤਰਿਗਿਆਨਮਹਾਂਗੁਸਾਚਾਂ॥ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਵੀਚਾਂ॥੧੧॥
 ਰਾਂ॥ਅੰਤਰਿਪੁਨਾਖਾਂਨਮਹਾਂਗੁਪ੍ਰਭਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਂਦੁਹਾਂਗੁ॥੧੨॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥
 ਕਉਨਸੋਰਸੁਰਸੀਆਂਭਾਂਉ॥ਕੁਟਨਸੋਤਖਤਨਿਦਾਂਸੀਰਾਂਉ॥ਕਉਨਸੋਕਾਂਰਕਰੇਕਰਾਂਇ॥ਕਉ
 ਨਮਲਖੁਨਲਖਿਆਂਜਾਂਇ॥੧੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ਰਸਗੀਆਂਮਨਏਕੈਭਾਂਇ॥ਤ
 ਖਤਨਿਦਾਂਸੀਪੰਚਸਬਾਂਇ॥ਕਾਰਕਸਾਦਈਖਸਮਰਜਾਂਇ॥ਅਬਗਤਨਾਂਬਨਲਖਿਆਂਜਾਂਇ
 ੧੪॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ਕਿਹਉਪਜੇਕਿਹਕਹੀਅੰਦਰਿ॥ਕਿਹਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭੁਰਪੁਰਿ॥ਕਿਹਿਨੇ
 ਹੇਕਿਹਦੁਰਿਬਤਾਂਦੋ॥ਕਿਹਗੁਣਗਾਂਦੋਕਾਂਹਿਜੁਣਾਂਦੋ॥੧੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ਜਲਤੇਉਪਜੇ
 ਜਲਤੇਦੁਰਿ॥ਜਲਮਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭੁਰਪੁਰਿ॥ਕਿਸਨੇਹੈਕਿਸਆਖਾਂਦੁਰਿ॥ਹਰਿਗੁਣਗਾਂਦੋ
 ਦੇਖਿਹਜੁਰਿ॥੧੬॥ਭੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ਕਉਨਅੰਤਰਿਕਉਨਬਾਂਹਰਿਹੋਦੋ॥ਕਉਨਕਾਰਨਿਚਲੇ
 ਸਭਰੋਇ॥ਕਹੈਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਦੇਹੁਬੀਚਾਂਗੁ॥ਬੋਲਤਰਹੇਕਉਨਅਧਾਂਗੁ॥੧੭॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਦਾਂਚਾਂ॥ਅੰਤਰਿਬਾਂਹਰਿਏਕੋਜੋਈ॥ਏਕੈਕਾਰਕਰੇਸੋਈ॥ਸੁਣਿਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਕਹੇਬੀਚਾਂਗੁ
 ਨਿਰਮਲੁਨਾਮੇਰਾਂਅਧਾਂਗੁ॥੧੮॥ਤਾਂਭੁਰਥਰੀਨਾਂਬਡੀਹਉਲਾਂਹੋਇਗਾਇਆਂਜਾਂਇਤਨੀਹਕੀਕ

ਤਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਛਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁਤੇ ਰੇਹ ਜੁਰਿ
ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਹਜਰਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਗੁਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਤਿ ਰਾਤੀ ਮਗਨ ਹੀ ਰਹਿਆ। ਬਿਦੇ ਹੀ ਰਹਿਆ
ਕੋਈ ਬਲਾਇ ਸੀ ਘੋਨਾਂ ਹੀ। ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਂਦਾ ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਦਾ ਨਾ ਨਾਂਦਾ ਨਾ ਖੇਦਾ ਏਹੁ
ਮਪਾਇ ਗਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਜਾਂ ਅਠਦਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪ
ਹੁਰ ਦਿਨ ਚਹਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਹੁ ਦਿਚਿਆਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ
ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁਸਦੇ। ਬਾਲੇ ਸੰਧੂਆਇ ਮਥਾਂਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਬਾਲਾਏ ਹੁਸਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਰੇਹੀ ਹਿਸੇ ਆਇਆ ਆਗਾ ਆਪੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪੁ ਮੇਰੇ
ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਸਤ ਪਹੁਰ ਬਿਦੇ ਹਰ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਬਾਲਾ ਦੇਹੁ
ਦਿਚਿਆਇਆ ਬਾਲਾ ਲਗਾ ਲੇਖਾਂਦਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾਂ ਪਰ ਬਤਤੇ ਜਾਂ
ਇਚਣਾ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਿਸਿਆ ਦੋਹਰਿ ਗਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਨਜਰਿ ਆਂਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਏ ਪੁਰਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ

ਹੇਠਿਲਗਾਂਦੇਖਇ।ਦੇਖੇਤਾਂਚੇਦੁਆਂਹੇਠਿਨਜਰਿਆਵਦਾਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀ ੧੧੮
 ਗੁਰੂਜੀਅਸੀਚੇਦੁਮੇਕਲੋਉਪਰਿਆਏ।ਕਿਤਾਂਕੁਆਏ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ
 ਦਸਹਜਾਰਜੇਜਨਉਪਰਿਆਏ।ਅਤੇਚੇਦੁਮੇਕਲੋਦਇਹਜਾਰਜੇਜਨਉਚੇਆਏ।ਤਾਂਫੇਰਿਮ
 ਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤਨੇਹਜਾਰਜੇਜਨਆਏ।ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਂਮਰਦਾਂ
 ਅਸੀ।ਬਦੰਜਾਰਜੇਜਨਆਏ।ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਅਗੇਕੁੀਕਾਂਈਜਾਰਗਾਂਹੈ।ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਰਗਾਂਹੈਨਿ।ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂ
 ਜੀਕੇਹੀਆਂਜੇਹੀਆਂਹੈਨਿ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਜੁਮੇਰਉਤੇਜਿਧਾਂ
 ਰਲੀਹੈਇ।ਹੋਰਉਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਪੁਤਹੈ।ਅਤੇਕੁਮੇਰਰਖੀਜੁਰਹੈ।ਜਿਸਦੇਹਵਾਲੇਜਾਰੀਆ
 ਇਆਂਹੈ।ਅਤੇਉਸਅਗੇਮਹਾਂਦੇਉਕੁੰਡਾਂਹੀਹੈ।ਅਤੇਉਹੁਆਂਪਿਪਗੁਲਾਹੈ।ਅਤੇਉਸਉਪਰਿ
 ਕਉਲਾਂਸਹੈ।ਜਿਥੇਪੂਤਗਤਕਾਂਮੰਡਲੁਹੈ।ਤਿਸਦੇਉਪਰਿਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਰਕਾਂਤਖਤੁਆਂਸਨ
 ਹੈ।ਉਸਉਪਰਿਆਪ੍ਰੰਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਰਬੈਠਾਂਹੈ।ਜੇਤਿਸਰੂਪੀ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂ
 ਜੀਇਥੇਜੁਮੇਰਕਿਤਨਾਂਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਤਿਹਤਹਜਾਰ

ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਜਾਂ ਇਹੈ ਇਹ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਵਤ ਕਦਾਂ ਇਧਰਿ ਮਾਂਦ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ ਦੇ ਪਿਜਾਂ ਈਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇਰਾਂ
 ਅੰਖਿਆਂ ਭੀ ਮੰਨਣਾ ਉਥੋਂ ਕੁਨਾਂ ਪਰਬਤ ਨੁ ਚਲੇ। ਬੋਲਹੁ ਕੁਨਾਂ ਈਵਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਚਲੇ।
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਕੁ
 ਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਮਾਂਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੋਂ ਕੁਨਾਂ ਪਰਬਤ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਥੋਂ ਸੇਤ ਲੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਮਾਂਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਸੀ ਦਿੰਦੇ ੦੦੦। ਨਿਰੂਨ ਦੇ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਮਾਂਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮਰੇ ਸੁਮੇਰ
 ਕਿਤ ਨਾਂ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰੇ ਸੁਮੇਰ ਛੁਬੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਰ
 ਹਦਾ ਹੈ। ੨੬੦੦੦। ਏਹੋ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਦਾ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਕਨੀ ਫਾਂਸਿਧੁ ਮਾਂਏ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ
 ਮਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਹਸੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ।
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੋ ਜੋ ਜੋ ਗੀ ਮਾਂਏ ਮਾਂ ਦੇ ਪਦਾਂ ਹੈ। ਇਹੈ ਸੇਏ ਹੋਰ ਪਦਾਂ ਚੇ ਲਾਂ ਹੈ। ਇਹੈ ਗਰਬੁ ਮ

ਸਾਓਪਰਿਚਤੁਤਕਰਕਰਕੁਜਦਾਧੈ॥ਤਮਰਦਨੇਅਧਿਅੰਜੀਜੇਮੈਨੁਅਧੈਤਮੈਏਸਜੇਗੀ
 ਨਚਤਿਓਗਾਟਿਓਕਰਮਾਰਾਤਾਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਿਅੰਮਰਦਨਾਏਬੇਚਤਿਅੰਗਾਟਿ
 ਆਦੀਲਕੁਈਨਾਹੀਏਬੇਜੇਸੋਸਬਦਿਦੀਲਕੁਈਹੈਇ॥ਤਮਰਦਨੇਕਹਿਅੰਤੁ
 ਲਾਹੈਦੈਜੀ॥ਤਕਨੀਫਾਮਾਂਦਦੇਹੀਕਹਿਅੰਸਦਿਤੇਬੇਬਾਲਾਤੁਈਗਾਕਿਉਕਹਿਅੰਇ
 ਮਾਹੈ॥ਤਾਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਹਮਅਏਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਕੇਤਾਈ॥ਤਕਨੀਫੇ
 ਕਹਿਅੰਬੇਬਾਲਾਮਾਂਗੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਕੀਅੰਹੈਕੇਅਬੀਅੰਇਅੰਹੈ॥ਤਾਰੂ
 ਰਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸਦੇਤਕਨੀਫਾਜੇਗੀ॥ਹਮੇਅੰਗੇਭੀਦਰਸਨਕੀਅੰਹੈਤੇਅਬਭੀਅੰ
 ਏਹੈਇਜੇਅੰਗੇਨਾਂਕੀਅੰਹੈਤਾਂਤੇਅਬਕੁਹਾਂਸੋਅੰਦਤੇ॥ਤਫੇਰਿਕਨੀਫੇਕਹਿਅੰਅੰਬੇਬਾਲੇ
 ਤੇਰਨਾਉਕਿਅੰਹੈ॥ਅਰੁਤੁਹੈਤਾਂਕਉਦੈਇ॥ਤਾਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਸਬਦੁਪ੍ਰਾਪਤਿਭੁਇਅੰ॥
 ॥ਰਾਰੂਅੰਸਮਹਲਾ॥੧॥ ॥ਨਾਉਹਮਾਂਰਾਂਅਚਰਜੁਕਹੀਮੈਹੈਤੇਅਚਰਜਬਾਨੀ॥ਸਿਫ
 ਤਿਹਮਾਰੀਸਭੁਮੂਰਤਿਮਹਿਜੇਤਿਸਗਲਮਹਿਤਾਨੀ॥੧॥ਸੁਨਹੁਕਨੀਫਾਗੰਢਲਜੇਗੀ॥ਸ
 ਤਿਜਗਿਤੇਤੇਦੁਆਪੁਰਿਕਲਿਜੁਗਿਨਿਗਲਜਦਾਅੰਬੇਗੀ॥੧॥ਰਹਾਂਉ॥ਜਾਂਤਿਹਮਾਰੀ

ਜਤਕਤਦੇਖਹੁਨਾਨਾਬਰਨਹਮਾਰਾਉਧਜਨਬਿਨਸਨੁਧੇਲੁਹਮਾਰਾਸਿਉਸਕਤੀਬਿਉਹਾਰ
 ੨॥ ਹਰਖਸੇਰਾਕੀਕਾਇਮਾਬਾਧੀਧਾਧੁੰਨਦੁਇਸਾਧੀਕਲਾਹਮਾਰੀਜਲਥਲਪਸਰੀਜੇ
 ਤਿਸਪੁਰਨਰਾਧੀ॥ ੩॥ ਏਕੇਕਾਰਹਮਾਰਾਸਾਹਿਬਜਿਸਹਮਸਾਜਿਨਿਦੁਜੇਕਰੈਨਨਕੁਮ
 ਨਿਕਨੀਛਾਂਸਰਤਿਸਬਦੁਮਿਲਿਗਾਜੇ॥ ੪॥ ੨॥ ਤਾਂਛੇਰਿਕਨੀਛਾਂਸਿਧੁਬੈਲਿਅਮਾਮਰੇ
 ਨਨਕਬਾਲਾਂਤੁਮੇਗੁਰੁਕਈਨਾਹੀਕੀਅਮਾਚਲਕਰਗੋਰਖਕਉਗੁਰੁਕਰੋਕੈਨਪੜਦੇ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਸਲੇਕਰਹਿਅਮਾਏਕਚੀਚਾਂਜਨੈਸੇਜੇਗੀਕਲਪਮਾਇਮਾਤੇਰਹੈਅ
 ਰੋਗੀਸੀਨਮੰਤਲਕੀਭਿਖਿਅਧਾਈਸਤਸੀਤੇਖਕੀਧਿਥਾਧਾਈਬਿਨੇਖਪਰਪਾਈਪੀਅ
 ਬਿਨੇਧਰੋਤੀਬਿਨੇਖੁਅਮਾਬਿਨਾਸਿਰੀਨਾਦੁਸਬਦੁਬਾਂਜੇਬਿਨਾਬਾਂਦਰਗਗਨਗਾਂਜੇਬਾਂ
 ਦਰੋਨਛਾਂਇਮਾਬਿਨੁਲੀਚਮਕਾਰੁਲਾਇਅਮਾਤੁਬਦਾਸਨਨਕਜੇਗਾਧਾਇਅਮਾ॥ ੨॥ ਤਾਂਕ
 ਨੀਛਾਂਸਿਧੁਭੀਛਿਰਿਗਇਅਮਾਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਅੰਧੀਹੁਣਅਗੇਭੀਚਲੇਤਾਂਗੁਰੁਨਨ
 ਕਜੀਕਰਿਅਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਉਤਾਂਦੁਲਾਂਹੋਇਅਮਾਪੈਅਮਜੇਤਾਂਸਿਧਾਂਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਦੇਖੁ
 ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਅੰਧੁਲਾਜੀਤਾਂਛੇਰਿਹਨੀਛਾਂਸਿਧੁਅਮਾਇਅਮਾਮਾਇਕਰਿਅੰਧਿਉਸ

ਆਦੇਸੁ ਪੋਬਾਂ ਲੇਆਂ ਆਦੇਸੁ ਤਾਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ ਆਦੇਸੁ ਏਕੈ ਕਾਰ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਆ
ਉਹ ਨੀਠਾਂ ਸਿਧੂ ਤਾਂ ਹਨੀਠਾਂ ਚਮਕਿਆਂ ਕਹਿਓ ਸੁਰਬਾਲਾਂ ਤੂੰ ਮੁਏ ਕਿਆਂ ਜਾਂਤਾਂ ਥਾਂ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਹਨੀਠਾਂ ਤੇਰੇ ਕੈ ਕਰ ਹਨਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਥਾਂ ਤੁਮਾਂ ਰਨਗਰ ਸੀਲਾਂ ਪੁਰ
ਥਾਂ ਜਬ ਕੈ ਕਰ ਹਨੁ ਮੁਅੰਤ ਬਤੇਸਤਾਂ ਰਾਂਬਰ ਸਾਂਕਾਂ ਥਾਂ ਤੇਰਾਂ ਜਲਗਾਂ ਕਰਨੇ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਲੇਗਾ ਇਆਂ ਥਾਂ ਤੈਨੇ ਸਿਕਾਰੁ ਮਾਂ ਰਿਆਂ ਤਬ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾ ਸਿਆਂ ਤ
ਬਤ ਝੁਕੇ ਗੋਰ ਖਨਾਂ ਬਾਦਿ ਖਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਜੋਗੀ ਕਉ ਕੁਤੁਰਾਂ ਦੇਹਾਂ ਤਬ ਗੋਰ
ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਰੇਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤੁਰਾਂ ਰਾਂਮ ਨਾਂ ਜੀ ਲੇਤੇ ਏਹੁ ਤੁਰਾਂ ਰਾਂਮ ਲੀਨ ਹੋਂ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਕਿ
ਉਨਾਂ ਥਜੀ ਏਹੁ ਮਹਾਰੁਤੁ ਮੇਰਿ ਉਮਲੀ ਨੁਕੀਆਂ ਤਾਂ ਗੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਰੇਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅੰ
ਤਰਿ ਦਇਆ ਨਾਂ ਜੀ ਅੰਸੇ ਜੀ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਬਾਂਰੀ ਬਾਂਰੁ ਕੀ ਏਹੀ ਤਾਂ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਨਾਂ ਥਜੀ
ਕਿਉਹੀ ਕਾਇਆ ਕੁਜੀ ਏਹੀ ਨਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ ਤੈਕਾਇਆ ਛੀਜੈ
ਨਾਂ ਜੀ ਫਿਰਿ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆਂ ਨਾਂ ਥਜੀ ਕਿਉਕਰਿ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ ਏਹੀ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੋਰ ਖੁਰ ਹਿਆਂ
ਮੰਤਰਾਂ ਡਾਈ ਏਕੈ ਨਪੜਾਈ ਗੋਤਲ ਜਾਈ ਏਹੀ ਜੋਗ ਕਮਾਈ ਏਹੀ ਫਿਰਿ ਤੈਕ ਹਿਆਂ ਨਾਂ ਥਜੀ

ਮੁੰਡੀਏ ਪਗ ਫੀਉਤਾਂ ਰਿਕੇ ਤੇ ਗੋਰ ਖਕੇ ਮਾਰੇ ਬੈਠਿ ਗਇਆਂ ਗੋਰ ਖਤੋਰਾਂ ਮੁੰਡੀਏ ਮਾਂ १੨੨
 ਅਰੁੰਨ ਪਾਂਡੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੋਗੀ ਕੀ ਮਾਂ ਤੁਸਿ ਧੁਰ ਮਾਂ ਤਾਫੇ ਰਿਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ॥
 ਥਹ ਮਾਂ ਰੇ ਕੰਨ ਅਰੁ ਮਸਤ ਕੁ ਰਿਸ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਪਾਂਡੇ ਅਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਹਨੀ
 ਫਾਂਸੁ ਤੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ਤੁਮ ਮੈ ਜੋਹੋ ਤੇ ਗਾਂਹੀ ਨਿਜਾਂ ਕਰੇ ॥
 ਤਾਫੇ ਰਿਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਹਨੀਫਾਂ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਅਖੇਰ ਬਿਰਥ ਮੰ
 ਤਰਿ ਰਹੇ ਕਿਨਾਇਆ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕਹੀ ਮੈ ਕਉ ਨ ਕੀ ਜਾਂਇ ॥ ਕਉ ਨ ਸੀ ਗਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਕਾਂਗਾ ਕਉ ਨ
 ਮਿਰਗ ਪਕੜ ਲਿਆਵੈ ਕਿਹ ਪਾਂਟਿ ॥ ਕਉ ਕਹਿ ਰਾਂਘੇ ਕਉ ਨ ਕਉ ਥਾਂਟਿ ॥ ਏਹੁ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕਿਨ ਕੇ
 ਹਾਂਥੀ ਹਨੀਫਾਂ ਤੁਛੈ ਨਾਂ ਨ ਕਧਾਂ ਸਿ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਚਾਂ ਮਖੇਰਿ ਬਿਰਤਿ ਬਾਂਹ ਰਿਮਾਂਇ
 ਓਧਾਂਇ ॥ ਅਹੇ ਤਾਂ ਪਾਂਇ ਓਧਾਰਿ ਕੀ ਗਾਂਇ ॥ ਸਿਤ ਸੀ ਗਿਲੇ ਚੜ੍ਹਿਓ ਸਿਕਾਂਗਾ ਮਿਰਗ ਪਕ
 ਰਿਧ ਰਿਮਾਂਏ ਹਾਂਟਿ ॥ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੈ ਗਏ ਬਾਂਛਿ ਮਰੁ ਬਾਂਟਿ ॥ ਏਹੁ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕੀ ਨੈਦਾਂ ਨਾਨਕ
 ਕੇ ਧਾਰਿ ਕੇ ਦਲ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸੁਣੇ ਹਨੀਫਾਂ ਏਹੁ ਬੀਚਾਂਗਾ ਗੋਰ ਖੁਠਾਂਛਾਂ ਹਮਰੇ ਦੁਆਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਹਨੀ
 ਫਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਣ ਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕਰ ਜਾਂਦਾਂ ਹਰਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰ

ਖਅੰਖਅੰਖਪੁਤਾਂਗੋਪੀਚੀਦਾਂਤੀਜਾਂਇਕਰਿਉਪਦੇਸਿਲਿਅੰਉਗੋਪੀਚੀਦਕਹਿ
 ਅੰਤੁਲਾਂਪਿਤਾਂਜੀਗੋਪੀਚੀਦਅੰਇਚਾਰਨਨਕਨਅੰਦੇਸਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸਹੋ
 ਤਪਾਂਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗਾਰਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕਉਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗੋਪੀਚੀਦ
 ਬਚਨਕਹਿਅੰਅੰਮਹੇਤਪਾਂਕਉਨਨਾਂਮਕਉਨਬਹਨੁਤਮਾਂਗਾਂਕਉਨਰੁਪਕਉਨਬਿਸਥਾਂ
 ਰਾਂਕਉਨਮਨੋਰਥਈਹਾਂਅੰਦੇਚਲੋਤਪਾਂਤਮਨਾਂਥਬਲਾਏਕੰਨਧਵਾਂਇਸੰਦ੍ਰਪਹਿ
 ਗਾਂਦੋਗਾਰਗੋਰਧਕੇਚਰਨਲਗਾਂਦੋ॥੧॥ ਗੁਰਨਾਂਨਕਵਾਂਚਾਂ॥ ਨਾਂਉਏਕੰਕਾਰਕ
 ਰਤਾਂਗਾਂਜਾਂਤਿਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਅੰਗਾਂਰੁਪਦੇਹਨਕੰਨਾਂਬਿਸਥਾਂਗਾਂਅਲਖਨਲਖੀਅੰ
 ਸਗਲਮੰਤ੍ਰਾਂਗਾਂਪਾਂਰਬ੍ਰਹਮਕੇਦਰਸਨੁਅੰਦੇਅੰਮਰਅੰਮਹੇਨੀਲੀਏਬਲਾਏਨਕੰਨਧ
 ਰਾਂਉਨਮੰਦ੍ਰਪਾਂਉਸਭੁਸਿਧੇਕੇਚਰਨਲਗਾਂਉਏਕੰਕਾਰਗੁਰਸਿਰਮੋਰਾਂਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁ
 ਇਗੋਪੀਚੀਦਾਂਇਸਟਿਮਨਕੀਨੇਸਭੁਚੇਰੇ॥੨॥ ਗੋਪੀਚੀਦਵਾਂਚਾਂਕਉਨਗਿਅੰਨੀਕਉ
 ਰੁਪਿਅੰਨੀਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇਸਨਾਂਨੀਕਉਨਸੋਨਿਰਮਲਕਉਨਸੁਮੇਲਾਂਕਉਨਸੋ
 ਬਸਤ੍ਰਜਿਤੁਲਾਂਗੋਗੈਲਾਂਕਉਨਸੋਉਪਰਿਕਉਨਸੋਤਲੇਕਉਨਸੋਦੀਪਕਜਿਤੁਦੀਪਕੁ

ਜਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਰੈ ਸਾਹਿ ਨ ਨ ਕਤ ਪੋ ॥ ਕਉਨੁ ਸੋ ਜਾਂਧ ਜੋ ਬਿਨੁ ਰਸ ਨਾਂ ਜਯੋ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੧੨੩
 ਦਾਚਾ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ॥ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਸੁਰਤਿ ਨ ਖੋਵੈ ॥ ਤੀਰਥਾ ਜਨੁ ਰੁ
 ਰਦ ਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਚਰਨੀ ਲੱਗੇ ॥ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥ ਜਿਸੇ ਮੇਲੁ
 ਨਹੀ ॥ ਗੁਰਪੁਰੇ ਬਿਨੁ ਮੇਲੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਲੈ ਗੋਲੁ ॥ ਸਿਧਾਇਆ ॥ ਪੁਰੁ ਪਹੁੰਚੇ ਕੋਈ ॥ ਠੰਕੁ
 ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਤਲੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਤਉ ਦੀਪਕੁ ਜਲੈ ॥ ਕਹੈ ਨ ਨ ਕੁ ਸੁਣੇ ॥
 ਪੀਚੈ ਦਮੋਹਮਾ ॥ ਇਆਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਯੋ ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਜਾਂਧ ਬਿਨੁ ਰਸ ਨਾਂ ਜਯੋ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਅ
 ਚੰਦ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ॥ ਸਿਧ ਮੈ ਡਲੀ ਦਰਸਨ ਲੇਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਚਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥
 ਮਸਹ ਜਸਿ ਉਆਂ ਦੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥ ਜੁਪੁ ਨਹੈ ਇਗਾਇਆ ॥ ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ॥ ਪੁਛਿਆ ॥ ਕਹੁ ਸਿ
 ਰੇਬਾ ਲੇਕਿਆ ॥ ਦੇਖਿਆ ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਅ ਸੁਣੈ ॥ ਪਿਤਾ ਜੀ ਓਹ ਤੇ ਤਤ ਸਰੂਪੀ ॥ ਆਪੇ ਗੀਆ ॥ ਦੁ
 ਗੈ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀਆਂ ਪਏ ॥ ਚਿਤ ਕਰੋ ਪਾਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਕਹਿਅ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਫੇਰਿ ਜਾ ਤਾਂ ॥ ਤ
 ਬ ਗੋਰਖ ਕਹਿਅ ॥ ਜਾ ਉਭਰਥਰੀ ਜਾਇ ॥ ਕੇਉ ਪਦੇਸੁ ਲਿਆਉ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਨੁ ॥ ਆਇ ਕਹਿਅ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ॥ ਆਂ ਦੇਸੁ ਏਕੈ

ਕਾਰਕਉਆਂਦੇਸਾਹੋਰੁਰਬਰੀਜੋਗੀ॥ ਤੁਮਤੋਆਂਗੇਫਿਰਿਗਏਹੋ॥ ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਚਲਨਾਨ
 ਕਤਪਾਂਤੁਤੁਕਉਗੁਰੂਗੋਰਖਪਾਂਸਿਲੇਜਾਂਉ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਕਹੁਰੇਰੁਰਬਰੀਲੇਜਾਂਏਕਿਅ
 ਕਰੇਗਾਂਫੇਰਿਰੁਰਬਰੀਬੋਲਿਆਂ॥ ਕੰਨਾਫੇਦਾਂਓਮੰਦਾਂਪਹਰੀਖਿਬਾਂਅੰਗਿਹੀਛਾਂਓ॥ ਅੰਗਿਆਂਭੇ
 ਗਨਕਰਿਹੋਕਬਹੂੰਤਉਜੋਗਜਗਤਿਕੀਪਾਂਓ॥ ੧॥ ਸੁਣਿਬਾਂਲੇਇਹੁਜੋਗਕਮਾਂਦੋ॥ ਤਬਅਨਹਦਨ
 ਦਧਨਿਲਾਂਦੋ॥ ੨॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਗੁਰਕਾਂਸਬਦੁਮਨੈਮਹਿਮੰਦਾਂਖਿਬਾਂਖਿ
 ਮਾਂਹੀਛਾਂਦਉ॥ ਜੋਕਛੁਕਰੇਕੁਲਾਂਕਰਿਮਾਂਨੈਸਹਜਜੋਗਨਿਧਿਪਾਂਦਉ॥ ੨॥ ਬਾਂਬਾਂਜਗਤਾਂਜੀਉਜ
 ਗੋਜਗਜੋਗੀਪਰਮਤਤਮਹਿਜੋਗੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਪਾਂਇਆਂਗਿਆਨਕਾਂਇਆਂਰਸਕੁੰਰੀ
 ੧॥ ਰਹਾਂਉਦੂਜਾਂ॥ ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਏਕੁਹਾਂਬਪੜੁਤਮਾਰੇਦੇਦਉਏਕੁਹਾਂਬਦੇਉਤੰਤੁ॥ ਕਲਪਬਿ
 ਰੂਤਲਗਾਂਦਉਤੁਮਕਉਇਹੀਬਤਾਂਦਉਪੰਥਾਂ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਪੜਵੀਚਾਂਗਿਆ
 ਨਮਤਤੰਤੁਦਰਤਮਾਂਨਬਿਭੂਤੀ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਿਰਹਹਾਂਸਿਹਮਾਂਰੀਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥਮਤੀਤੀ॥ ੪॥
 ਰੁਰਬਰੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਅਪਨੇਨਗਰਬੈਠਾਂਓਆਂਸਨੁ॥ ਛੀਨੇਬਾਂਦਬਿਬਾਂਦੋ॥ ਸਿਕੀਦੇਉਮਖਿਬੈਨ
 ਬਜਾਂਓਸਨੀਏਨਾਂਦਅਨਾਂਦੋ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਸਿਉਨਕਾਰੀਮਹਿਮਾਂਸਨਬੈਸਉ

ਕਲਪਤਿਅੰਗੀਬਾਂਦੀ॥ ਸਿੰਧੀਸੁਰਤਿਸਦਾਧੁਨਿਸੋਪੈਨਿਸਦਿਨਪੁਰੇਨਾਂਦੀ॥੬॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਂਚਾ ੧੨੪
 ਸਗਲੀਸਿਸਟਿਦਿਸਟਿਦਿਖਾਂਦਉਮੇਸੀਜੋਤਿਜੁਗਾਂਦੀ॥ ਲਿਵਲਾਂਗੀਕਬਦੁਟਿਨਜਾਂਦੈਪਰ
 ਨਪੁਰਨਪਦਪਾਂਦੀ॥੭॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਸਗਲੀਸਿਨਿਅੰਜੋਤਿਨਿਰਾਂਗੀਨਾਂਬਰਨਅਨੇਕ
 ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਟਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਲਿਵਦੇਕੀ॥੮॥ ਫੇਰਿਭੁਰਥਰੀਕਹਿਅੰਚਲਰੇਨਨ
 ਕੁਤਪਾਂਈਹਾਂਤਕਅੰਇਪਹੁਚਿਅੰਪੈ॥ ਰਿਉਧਾਂਲੀਫਿਰਿਜਾਂਤਾਂਪੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਅੰਗਾਂਗੁਅੰਸਾਂਮਹਲਾਂ॥੯॥ ਧਾਲੀਸੋਕਰਤਾਰਜੋਨੈ॥ ਅੰਪਨਾਂਅੰਪਨਕਬਹੁਪਛੰਨੈ॥ ਸਟਿਸਿਪ
 ਤ੍ਰਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀ॥ ਗੋਰਖਭੇਟੇਨਹੋਇਅਰੋਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਰਾਂਜੁਛੋਡਿਕਰਿਜੋਗੀਹੁਏ॥ ਅਮਤਾਂਮੇ
 ਹੁਨਅਜਹੁਮੁਏ॥੨॥ ਅਮਤਾਂਉਪਜੀਅਉਪਦੁਪਾਂਈ॥ ਜੋਗਜੁਗਤਿਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਂਈ॥੩॥ ਨਨ
 ਕਬੋਲੇਤਤੁਬੀਚਾਂਗਾ॥ ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਂਇਨਪਾਂਇਓਪਾਂਗਾ॥੪॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਂਚਾਂ॥ ਲੇਹੁਪਿਆਲਾਂਨਾਂਕ
 ਪੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਮਨਿਹੋਵਈਖੀਉ॥੫॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਕਰੀਏਭੋਗਾ॥ ਸੁਖਜਹਜਅਨੰਦਅਰੋਗ
 ੬॥ ਰਹਾਂਉ॥ ਮੇਰੀਤੇਰੀਚਿਤਿਨਰਹਤੀ॥ ਲਿਵਲਾਂਗੀਹਿਰਦੇਹਰਿਜੇਤੀ॥੭॥ ਭੁਖਪਿਆਸਨਕੋਈ
 ਬਿਆਪੋ॥ ਬਿਨਸਿਜਾਇਸਭਤੀਨੇਤਾਂਪੈ॥੮॥ ਭੁਰਥਰਬੋਲੇਸੁਟਿਨਾਂਨਕਵੇਦੀ॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਬ

ਲਾਂਇਸਭਛੇਦੀ॥੧॥੧॥ਗਾਂਗਾਅੰਸਾਂਅਹਲਾਂ॥੨॥ਗੁਰੂਕਰਿਗਿਆਨੁਪਿਆਨੁਕਰਿਧਾਂਦੇਕਰਿਕਰ
 ਈਕਸੁਪਾਈਏ॥ਭਾਂਡੀਭਾਂਊਪ੍ਰੇਮਕਾਂਧੋਚਾਂਇਤਬਿਧਿਅਮਿਉਚੁਆਂਈਏ॥ਬਾਂਬਾਂਅਨਮਤਵਾਂਲਾਂਪ੍ਰੇਮ
 ਰਸੁਪੀਦੇਸਹਜਰੰਗਰਚਰਹਿਅੰ॥ਅਹਿਨਿਸਿਬਨੀਪ੍ਰੇਮਲਿਵਲਾਂਗੀਸਬਦੁਅਨਾਂਹਦੁਗਹਿਅੰ॥
 ੧॥ਗਾਂਗਾਂਗੁਰੂਕੀਸਾਂਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਬਾਂਈਪੀਵਤਹੀਪਰਵਾਂਦੁਭਇਅੰ॥ਹਰਿਦਰਸਨਕਾਂਕਾਂਖੀਹੋ
 ਦੇਮੁਕਤਿਬੈਰੁਠਲੇਕਰੇਕਿਆਂ॥੨॥ਸਾਂਚਾਂਅੰਪਿਪਿਅੰਲਾਂਸੁਚਾਂਤਿਸਹਿਪਿਅੰਏਜਿਸੁਨਦਰਿਕ
 ਰੇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਾਂਬੈਪਾਂਗੀਹੋਦੈਕਿਆਂਅਦਿਏਤੈਭਾਂਊਧਰੇ॥੩॥ਸਿਫਤੀਰਾਤਾਂਸਦਾਂਬੈਰਾਂਗੀਜੁਏਜ
 ਨਮਨਹਾਂਗੇਕਹੈਨਾਨਕਸਦੁਰਥਰਜੈਗੀਪੀਦਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤੁਧਾਂਰੇ॥੪॥੧॥ਭਰਬਗੀਦੁਜੀਦਾਰੀਭੀ
 ਹਊਲਾਂਹੋਇਗਾਇਅੰ॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਸਿਧੁਅੰਇਅੰ॥ਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਬੇਬਾਂਲੇਅੰਸਾਂਮਹਾਂਦੁ
 ਥੀ॥ਨਿਰਾਸਾਂਪਰਮਸੁਖੀ॥ਅੰਸਾਂਨਿਰਾਸਾਂਭੂਤਦੇਸੁਖਸਦਤੀਪਿਗਲਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦਾਂਚੰ
 ਅੰਸਾਂਸੁਖਗਾਂਗੀਕਹੀਅੰ॥ਨਿਰਾਸਾਂਦੁਖਅਪਾਂਰੀ॥ਬਿਨਅੰਸਾਂਗੁਰਦੇਦਨਮਿਲਬੈਨਮਿਲਬੈ
 ਕਰਤਾਂਰੇ॥੨॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਚਲੁਰੇਬਾਂਲੇਤੁਫੁਕਉਗੁਰੂਰੋਰਖਕੇਪਾਂਇਲਗਾਂਉ
 ਜਨਮਮਰਨਤੇਰਹਤਕਰਾਂਉ॥੨॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ਗੁਰੂਤਮਾਂਰਾਂਗੋਰਖਦੇਖਿਅੰਜਿ

ਨਿਬਹੁਤੀਅਉਪਲਿਖਾਂਈ॥ਸਿਧਜਤੀਅਰੁਨਬਪੁਕਾਂਰੇਹਮਹੀਗਤਿਨਹੀਕਾਂਈ॥ਨਾਨਕੁਬੋਲੇਜੁਦੁ ੨੨੫
 ਕੁਤਵੇਸਿਧਾਂਈ॥ਅੰਤਿਪਿਤੁਪਰੈਗਾਂਤੁਈ॥ਤਾਂਕੁਤਵਾਂਸਿਧੁਟਿਰਿਗਇਅਾਂਤਫੇਰਿਲਹਰੁਪਾਂਜਿ
 ਮਾਂਇਅਾਂਤਾਲਹਰੁਪੇਸਿਧੁਅੰਇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਨਅੰਦੇਸੁਕਹਿਅਾਂਅੰਦੇਸਹੋਬਾਂਲਾਅੰਦੇਸੁ
 ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਅੰਦੇਸੁਏਕੇਕਾਂਰਕਉਅੰਦੇਸਹੋਲਹਰੁਪਾਂਜੇਗੀ॥ਲਹਰੁਪੇਵਾਂਚਾਂਤਲ
 ਹਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂਹਾਂਟੀਬਾਂਟੀਕਾਰਿਤਿਅਾਂਗੀਕਿਉਤਿਅਾਂਗੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂਕਾਂਹੋਕਉਉਦਿਅਾਂ
 ਨਾਂਹੁਏਕਿਉਫੇਰੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂਕਾਂਹੋਲਹਰੁਪਾਂਗੋਰਖਪੁਤਾਂਜੁਇਨਾਂਨਕਹਮਹੀਬਾਂਤਾਂਜਿਹਕਾਂਗਇ
 ਤੇਕੁਰਮਤਕੁਟਕਤਜੋਹੋਮਗਮਅਗਾਂਧਾਂ॥੧॥ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਹਾਂਟੀਬਾਂਟੀਸਹਜਿਕਾਂਈ
 ਸਹਜੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂਸਹਜੇਹੀਉਦਿਅਾਂਨੀਹੁਏਸਹਜੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂਨਾਂਨਕਅਉਪੁਤਾਂਕਰ
 ਤਾਂਰਕੇਪੁਤਾਂਜੁਦਲਹਰੁਪਾਂਬਾਂਤਾਂਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਅਾਂਪਨਿਰੰਜਨਮੇਲੇਅਗਮਅਗਾਂਧਾਂ॥੨॥ਲਹੁ
 ਰੁਪਾਂਸਿਧੁਭੀਬੋਲਿਗਇਅਾਂਤਾਂਗੋਰਖਲਹਰੁਪੇਨੁਪੁਛਿਅਾਂਕਿਉਰੇਬਾਂਲੇਦੇਹੁਬਾਂਤਾਂਤਾਂਲਹੁ
 ਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂਨਾਂਬਜੀਓਹੁਤੋਅਟਕਤਾਂਕਹੀਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਕਹਿਅਾਂਗੁਰੁਜੀਨਾਂਨਕਤਪ
 ਪੁਜਣਕੀਲਾਂਇਕੁਹੋ॥ਤਾਂਗੋਰਖੁਕਹਿਅਾਂਪੁਤਾਂਗੋਪੀਚੇਦਮੇਜਾਂਏਤਾਂਗੋਪਰੁਇਨੋਸਿਧੋਕਾਂਅੰਨਉਤਾਂ

ਕਉਨਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹੋਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ॥

ਰਨਦੇਹਾਤਾਂਚਰਪਟਨਾਂਬਜੇਗੀਆਂਇਆਂਆਂਇਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਆਖਿਓਜਾਆਂਦੇਸੁਬਲਾਂਮਾਦੇ
ਜੁਪਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਓਆਂਆਂਦੇਜੁਹੋਚਰਪਟਨਾਂਬਏਕੇਕਾਰਕਉਆਂਦੇਜੁ॥ਚਰਪਟਦਾਂਚਾਂ
ਕਹਾਂਤੁਮਾਂਗਾਂਸਦੁਬੈਸਦੁਕਉਨਤੁਮਾਂਗਾਂਭੁਜਨਾਂਖਿਟਤੁਲਾਂਈਕਹਾਂਬਿਛਾਂਈਕਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾਂ
ਮਾਂਚਰਪਟਬੈਲੇਸਦੁਤੁਨਾਂਨਕਕੈਸਾਂਕਬੈਗਿਅੰਨਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਚਾਂਆਸਨੁਬੈਸਨੁਕਾ
ਇਆਂਭੀਤਰਿਨਾਂਮਹਮਾਂਗਾਂਭੁਜਨਾਂਖਿਆਂਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹਿਰੇਚਲੇਅਛਾਂਈਜੋਜਨਾਂਖਿਟਤੁਲਾਂ
ਈਦਸਦੈਦੁਆਰੈਤੁਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾਂਮਾਂਨਾਂਨਕਬੈਲੇਸਦਿਚਰਪਟਨਾਂਬਾਂਮੈਜਕਬੈਗਿਅੰਨਾਂ
ਕਾਂਤਾਂਚਰਪਟਨਾਂਬਭੀਠਿਰਿਗਇਆਂਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਹਿਓਜਾਸਦੇਨਾਂਬਜੀਨਨਕਪੁ
ਰਨਜੋਗੀਸਰਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਅੰਚਰਪਟਨਾਂਬਮੈਜਾਂਦਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿ
ਆਂਕਿਉਫ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਂਤਾਂਫ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਂਬਜੀਮੈਜਾਂਤਾਂਹੈ॥ਦੇਖਉਕੈਸਾਂਮਾਂਈਮੰਤਾਂ
ਹੈ॥ਤਾਂਕਰੁਪਹੋਇਆਂਇਆਂਫ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਂਬਫਹੋਫ੍ਰੀਮੁਖਮੈਬਾਂਤਾਂਕਉਨਰੇਬਾਂਲੇਕਉਨ
ਤੁਆਪਨਾਂਨਾਂਉਬਤਾਂਇਮਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂਸਨਿਰੇਭਉਦੁਹਮਰਨਾਂਉ॥ਏਕੇਕਾਰਕੀ
ਆਂਬਨਾਂਉ॥ਤ੍ਰਿਭੀਕੁਲਾਂਗੋਰਖੁਕੁਲਾਂਅਉਪਦਧਾਂਈਮਨਮੈਫੁਲਾਂ॥ਏਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਂਉ

ਅਪਨੇਗਾਰਕਉਬਲੁਬਾਲਿਜਾਂਉ॥੨॥ਝੰਗਰਨਾਥਦਾਂਚਾਂ॥ਬਿਨਚੈਕਨਾਂਈਈਪਕਜਲੇ॥ਬਿਨਾਂ ੨੨੬
ਦੁਪਕਿਉਬਾਂਲਕਪਲੇ॥ਬਿਨਾਂਧਨਧਕਿਉਤੀਰਚਲਾਂਦੇ॥ਬਿਨਾਂਚਰਨਕਿਉਨਗਰੁਸਿਧਾਂਦੇ॥੩॥
ਝੰਗਰਪੁਛੇਸੁਇਰੇਬਾਲੇ॥ਬਿਨੁਬੀਜੀਕਿਉਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੩॥ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਦਾਂਚਾਂ॥ਉਲਟਕਉਲੁ
ਈਪਕਕਉਜਾਂਲੇ॥ਲਿਵਲਾਂਗੀਤਉਬਾਂਲਕਪਲੇ॥ਸੁਰਤਿਬਾਂਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਂਇਆਂ॥ਗੁਰੁ
ਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਂਇਆਂ॥ਬੈਲੇਨਾਨਕਜੁਇਝੰਗਰਬਾਂਲੇ॥ਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਤਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੪॥
ਤੰਝੰਗਰਨਾਂਥਬਹੁਤਸਰੁਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਆਂ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਤਾਂਕੋਈਓਹੋਨਿਰਕਾਂ
ਰਹੇ॥ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਂਹੀਠਹਰਸਕਦਾਂ॥ਸਭੇਭਸਮਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਬੈਲਿ
ਆਂ॥ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰੁਣੇਤੋਗੁਰੁਮਿਲਾਂਇਆਂਹੈ॥ਅਤੇਬਿਨਾਂਨਿਕੰਕਾਂਰਬੀਅਸਾਂਤੀਰਿ
ਸਟਿਤਲੇਕੋਈਨਹੀਆਂਦਦਾਂ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਥੋਭੀਕੰਬੀਰੁਭਗਤੁਜੇਆਂਹਾਂ॥ਓਸਦਾਂ
ਕਦਮੁਅਸਾਂਥੋਭੀਅਗੇਆਂਹਾਂ॥ਅਤੇਕੰਬੀਰਜੇਹਾਂਭਗਤੁਕੋਈਨਾਂਹੀਹੋਇਆਂ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰੁ
ਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਤੁਸਾਂਥੋਭੀਕੰਬੀਰੁਦੁਧਿਹੋਇਆਂ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਕਈਜੁਗਬੀਤਦੇਰਹੇ॥ਅਤੇਕਈਜਾਪਭਗਤਹੋਇਹੋਇਬੀਤੇਦੁਰੇਦੁਰੇ॥ਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂ

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ॥ ਇਕ ਜੇ ਕੰਬੀਰ ਭੁਗਤਨੁ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਵਡਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ॥ ਕੰਬੀਰ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾ ਹੀ ਲਗਦੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰ
ਦਾ ਨਾ ਕੰਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾਇਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ
ਭੀ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੋਰ ਸਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸਾਨੁ ਕ
ਰਤਾਂ ਰਲਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੈਠੀ ਵਡਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸਾ ਦਿਚਿ ਕਈ ਕਸਰ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਸੀ ॥ ਪਰ ਉਸ ਦਿਚਿ ਕਈ ਮੰਨ
ਮੇਖ ਰਹੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸ ਜੇਹਾ ਕਈ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੀ ਕੁਜਟੇਟਾ ਹੋਸੀ ॥ ਪਰ ਅਸਾ ਬੈਠਿਓ ਓਹੁ ਅਸਾ ਡੀਆਂ ਏ ਮੰਨ ਸੀ ॥ ਪਰ
ਉਦਰਾਹੁ ਅਸੀ ਦੇਹ ਛਡੀ ਏਗਾ ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿੰਦਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਹੀ ਜੇ
ਹਾਂ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸਾ ਬੈਠਿਓ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅ
ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੈਠਿਓ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਡੀਆਂ ਏ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੈ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿੰਦਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਮੰਨੇ ਗਾ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅਸਾਨੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀ ਉਹ ਮਿਲੇ

ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀ ਕੇਹ ਰੁਥਾਂ ਇਕੇ ਹਰੇ ਮੁਲਖ ਹੋਵੈ ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁਟਲੇ ਦੇ ਪਰਗਏ ਦਿਚਿ ਹੋਵੈ ਗਾਂਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਤਸੁ
 ਜੇਹ ਹੋਸੀ ਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਹੀ ਜੇਹ ਹੋਸੀ ਪਰਦਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸੀ ਗੁਰੁ ਭਾਂਈ ਕਰਕੇ ਅੰਦਰੀਨ ਸੀ ਇਕੇ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂ ਇਕੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਇਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸੀ
 ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਹੁ ਏ ਮਰੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ
 ਅੰਗੇ ਤਾਂ ਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਨੂ ਚਲੇ ਜਾਂ ਇਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਉਪਰਿ ਖਲੇ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥ ਬੈਲ ਹੁਰਾਂ ਏ
 ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀਹੁ ਇਕਿ ਥੇ ਅੰਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਅਸੀ ਮੀਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅੰਏ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨਾ ਅੰਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਜੈਲ ਹਰ ਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨਾ ਅੰਏ ॥ ੨ ॥
 ੧੬੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰੁ ਕਿਤਨਾਂ ਰਹਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਦਸ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨਾ ਰਹਿਅੰ ੧੦੦੦੦ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਗੁਰੂ
 ਮਿਲਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਸੋ ਕਉਣ ਮਿਲਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਕਿਅੰ ਮਾਂਗਾ ਤਾਫੇਰਿ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਬਾਂਬਾਂ ਜਿਦਾ ਹੋਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਥੇ ਤੇਰੀ ਜਲੁ ਅਤੇ ਪਵਨ ਹੈ ॥ ਸ
ਭਉ ਸਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚਿ ਚਲਦੇ ਹੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਅਗਨਿ ਮਿਟੀ ਸਭ ਉਸਦੇ ਅੰਧੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ॥ ਅ
ਤੇ ਅਸਾਚ ਉਹ ਨੁਬਾਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਤਾਂਈ ਬਾਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲੇ ਗਾਂ ॥ ਉਸ ਤਾਂਈ
ਬਾਂਬਾਂ ਅੰਖਣਾਂ ॥ ਹੋਰ ਸਤਾਂਈ ਬਾਬਾਂ ਅੰਖਣਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਚਾਰਿ ਕੇ
ਹਰੇ ਕੇ ਹਰੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਹਿਕਤਾਂ ਗਵਿਦਾ ਸਚੀ ਮਿਆਰ ਪੁਰ
ਨ ਸਾਂਧ ਅੰਗਾਂ ॥ ਅਤੇ ਦੁਜਾਂ ਕੀਰੀ ਜਲਾ ॥ ਉਹ ਅਸਾਂ ਤੇ ਗਵਿਦਾ ਸਥੇ ਭੀ ਦਧ ਅੰਗਾਂ ॥
ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸੀ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸਾਥੇ ਪਿਛੇ ਸਭੇ ਦਰਿ ਹਾਂਧੇ ਦੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਉਹ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹਾਂਧੇ
ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮ
ਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੇਹੇ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀ ਉਹ ਕਉਨ ਬਰਨ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦਰਨ ਜਟ ਦੇ ਪਰਿ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ
ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਉਹ ਭੀ ਕੁਲਾਂ ਜੇਹਾਂ ਹੋਏ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਅਸਾਂ ਜੇਹਾਂ ਹੋਗਾਂ ਪਰਬਾਂ ॥ ਉਚਰੇ ਗਾਂ ਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀ ਉਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ

ਸਿਗਤਿ ਹੋਈ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਤਾਂ ਅਪਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪੁਰੁ ਉਸਦੀ ੨੨੮
 ਸਿਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਹੋਗ ਜਨ ਜਾਣੇ ਗੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਛਾਂਧ ਬਚਲੇਗਾ। ਬਿਨ ਬੋਲੀ ਬਾਧ
 ਬਚਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿਦੇ ਦਰੀ ਗਕੋਹਾ ਹੈਇ। ਅਤੇ ਅਸਟੁ ਕਿ
 ਬੇਹੈਸਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਰੀਗਲਾਲ ਜੋਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਲਾ
 ਲੀਨਾ ਲਿਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮਾ ਸੁਦਰਨ ਦੇ ਰੀਗ ਜੋਹੇ ਹੈ ਨਿ। ਰੋਮਾਨਾ ਲਿਲਾਲ
 ਰਨ ਕਈ ਨਾਂ ਹੀ ਲਗਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀਬੋਲ ਦਾਨਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮਾ ਵਿਚਿ ਏਹਾ ਅਵਾਜ ਨਿ
 ਕਲੀ ਹੈ। ਜੇਗਾ ਹਿਰੀ ਕੁਰੀਗ ਹਿਰੀ ਕੁਰੀਗ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਏਹ ਕੁਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ। ਪੁ
 ਰੁਜੀ ਹੁਣ ਚਲੇ ਸਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਪਮੰਡਲੀ ਦਿਚਿ
 ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਵੈ ਹੈ ਨਿ। ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਸਾਂਇਤਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਕੁਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਪਮੰਡਲੀ
 ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਅ ਕਿਉਰੇ ਸਿਧੇ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਧਕਹਿਅ ਕਿਉਨਾ ਬਜੀਅ ਗਿਅ ਕੋਰੇ ਤਾਂ ਮੇਜ
 ਤਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਧਕਹਿਅ ਸਿਧਰਨਾ ਬੋਲੇ ਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਧਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕ੍ਰਿਅਨਾਨ ਕਤਪਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਧਕਹਿਅ ਜਾਂਹੁਨ ਬਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਧਰਨਾ ਧਮਾਇਅ ਪਰੁਦ

ਤੇਤਾਂਉਨਾਂਲਿਆਮਾਂਉਦਿਆਂਹੀਮਾਂਧਿਓਜਾਅਰੇਮਾਂਈਮੁੰਡੇਮਾਂਦੇਜਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿ
 ਉਨਾਂਹੀਪਰਹੇਠਾਂਵਿਚਿਮਸਕਿਅੰਤਾਂਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਂਬਕਹਿਅੰਤਾਂਮਾਂਈਮੁੰਡੇਬੋਲਤਾ
 ਕਿਉਨਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅੰਤਾਂਮਾਂਈਮੁੰਡੇਗੋਰਧਕਹੀਮੇਜਿਨਤਮਕਉਅਕਲਨਦੀ
 ਨੀਹਾਂਬਫੇਰੇਹੀਕੋਨੇਮੰਦ੍ਰਾਂਸੁਰਤਿਬੁਧਿਸਭੁਛੀਨੀਮੁੰਡੇਮੁੰਡਾਂਇਓਗੋਤਲਜਾਂਇਓਤੰਭੀ
 ਜੋਗਨਪਾਂਇਅੰਤਾਂਕਾਂਗੋਕਾਂਗੋਇਕੁਸਮਲਗਾਂਈਧਿਰਬਾਂਜਨਮੁਗਵਾਂਇਅੰਤਾਂਕਾਂਪੈਨਾਂਨਕਸ
 ਇਸੀਘਰਨਾਂਬਾਂਤ੍ਰੇਜਿਉਪਾਂਈਵਿਚਿਡਰਾਹਨਵਿਲਲੀਪਤਰਜਾਂਇਅੰਤਾਂਫੇਰਦਾਮੁਰਖੁਤੁਰੁਤਾਂ
 ਸੀਘਰਨਾਂਬਬਚਨੁਕੀਤਾਂਪਰਸਰਮਿਦੇਹੋਇਕਹਿਕਵਨਜੁਗਤਿਕਹਿਕਮੁਗਵਾਂਇਅੰਤਾਂਕਵ
 ਨਜੁਗਤਿਕਹਿਤਿਅੰਗੀਮਾਂਈਅੰਤਾਂਕਵਨਜੁਗਤਿਕੋਧਕਉਜੀਤਾਂਕਵਨਜੁਗਤਿਕੁਏਅਤੀਤਾਂ
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਲੋਕੁਪਰਹੇਗੋਕਵਨਜੁਗਤਿਕਾਲਸਿਰਿਟੇਗੋਕਵਨਜੁਗਤਿਮੋਹੁਨੁਬਿਆਪੇ
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਅਹੀਕਾਰੁਨਸੀਤਾਂਪੈਸੁਇਨਾਂਨਕਕਹੇਸੀਘਰਨਾਂਬਮਉਪੁਤਾਂਤੁਤੇਦੇਖਿਅੰਤਾਂਪੀ
 ਸਨਹਾਂਗੀਕੇਪੁਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਸਚਿਜਾਨਿਆਂਤਾਂਕਾਂਮੁਗਵਾਂਇਅੰਤਾਂਸਬਦਿਜੁ
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਅੰਗੀਮਾਂਈਅੰਤਾਂਸਾਂਤਾਂਮਾਂਈਤੇਕੋਧਕਉਜੀਤਾਂਤ੍ਰੇਗੁਣਮੇਟੇਕੁਏਅਤੀਤਾਂਸੀ

ਤਸੀਗੀਮਿਲਿਏਭੁਪਰਹਰੇ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀਨਕਾਲਸਿਰਿਟਰੇ॥ ਏਕੈਜਾਂਨਿਅੰਤਮੇਹੁਨਬਿਆਪੋਰਿਨਹੁ
 ਏਅਹੀਕਾਰਨਜਾਂਧੇ॥ ਸੁਇਸੀਘਰਨਾਥਕਹੇਨਾਨਕਅਉਧੁੰਤਾਂ॥ ਤੁਏਧਿਆਪਨਿਹਾਰੀਕੇਪੁਤਾਂ॥ ੪॥
 ਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਥਦੁੱਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਠਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨ
 ਜਗਤਿਦਰਿਠਾਂਕਿਨਪਾਂਇਃ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਮਿਲੇਮਿਲਾਇਃ॥ ਸੀਘਰਪੁਛੇਸੁਇਨਾਨਕਬੀਦੋ॥ ਤੁਮ
 ਅੰਤਰਿਬਾਂਹਰਿਰੀਦਮੁਰੀਦੋ॥ ਪਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੁਚਾਂ॥ ਮੰਨਤਿਅੰਗਿਠਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾ
 ਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਂਦਰਿਠਾਂਕਿਨਪਾਂਇਃ॥ ਸੀਤਸੀਗਿਲੀਏਮਿਲਾਂਇਃ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਨਿ
 ਸੀਘਰਅੰਧੇ॥ ਤੁਮਰਾਤਨੁਮਨੁਰੀਧਮੁਰੀਧੋ॥ ੬॥ ਤਸੀਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਅੰ॥ ਤੁਮ
 ਰਦਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮੈਤਾਂਇਥੇਵਡਾਂਤਮਾਂਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਖੁਮਰਦਨਾਂ
 ਕੇਹਾਂਤਮਾਂਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਏਹਜੇਪਹਾਂਰੂਹੈਏਹਕੇਰੀਅੰਲਹਰਾਂਦੇਦਾਂਹੈਇ॥
 ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜਸਇਠਾਂਹੈ॥ ਨਾਂਜਾਪਦਾਂਹੈਜੁਰਪਾਂਹੈ॥ ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਮੈਤੀਹੈਨਿ॥ ਨਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਲਾ
 ਲਜਦਾਂਹਰਹੈਨਿ॥ ਨਾਂਜਾਪਦਾਂਹੈਜੋਰੀਰਾਂਧੰਨਾਂਹੈ॥ ਅਜੀਏਸੁਪਹਾਂਰੂਦਾਂਕੁਏਮਲੁਮਨਾਂਹੀਹੋਦਾਂ॥
 ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਸੁਇਮਰਦਨਾਂ॥ ਏਹਮੀਨਾਂਇਸਦਾਸਤੇਅੰਖੀਦਾਂਹੈ॥ ਜੋਇਸਤੇਕ

ਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀਨ ਕਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਹੁਇ ਚਲੇ ਸਮੇਰ ਉਪਰਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਅੰਧਿ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਉਤ ਵਲਾਨ ਹੋਹਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲਾ ਜੀ। ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ
ਨਾਂਧ ਜੋਗੀ ਨਰੋ ਰਖ ਕਹਿ ਅੰਜਾਹੁ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਉਪਦੇਸ ਲੈ ਅੰਭਿ। ਤਾਂ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਕਹਿ
ਅੰਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਪਏ ਭੁਜਦੇ ਹੋ। ਕੇਣੁ ਗਣ ਕਰੇ ਭੁਜਦੇ ਹੋ। ਕੇਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਉ ਭੁਜ ਤੇ ਹੋ
ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਧ ਕਹਿ ਅੰਨਾਂਧ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਅ ਅੰਦੇਸੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਕਹਿ ਅੰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਤੇ ਪੂਰੇ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਅਰੁ ਉਹੁ ਭੀ ਪੂਰਾ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਤਿਸ ਕਾਂਦੇ ਪਣਾ ਅਰੁ ਪੋ
ਜਣਾ ਕਿ ਅੰਭਿ ਕੇ ਬਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਂਗ ਕਰੇ ਤੋਲਾ ਇਲੈ ਅੰਭਿ। ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਧ ਕਹਿ
ਅੰਸੋਟ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ ਜੀ। ਐਸੀ ਤਰਾਲਿ ਅੰਦੇਸੇ ਸੰਦ ਕਰੇ ਇਅੰਦੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੀਂਗਲ ਨਾਂਧ
ਕਹਿ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਵਕੁ ਤਿਸ ਕਉ ਕੀਜੀ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋ ਅਪ ਤੇ ਨੀਚਾ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਅਪ
ਜੋ ਸਾਂਹੋ ਦੈਯਾ ਅਪ ਸਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ। ਤੇ ਉਹੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਸੇ ਵਕੁ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਅ
ਗਨਿ ਵਿਚਲੀਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅੰਤ ਗਿਰਿ ਅੰਨ ਉਪਜਿ ਅੰਦੇ। ਤੇ ਉਹੁ ਭੀ ਅਗੇ ਤੇ ਨਿ
ਵਿਖਣੁ ਹੋਏ। ਅਰੁ ਜੋ ਅਪ ਸੇ ਉਚਾ ਹੋਏ ਤੇ ਉਹੁ ਸਕੀ ਧੁਸੀ ਅੰਦੇ ਤੇ ਨਿਵੇ ਨਾਂਧ ਤੇ ਨਾਂਧੀ ਨਿਵੇ।

ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਰਬ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੈ ਕੁਝ ਅਰੁ ਗਾਧੀ ਨਾਥ ਜਮਾਇਆ ਹੈ
 ਅਰੁ ਘੁਪੁ ਨਾਥ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਜਕੁ ਕਾਇ ਕਰ ਜੈ ਸਾਹੀ। ਅਰੁ ਮਓਰੁ ਨਾਥ
 ਸਿਧ ਖੇਸੂ ਭੇਸੂ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀਆਂ ਦੇ ਤੇ ਜਾਉ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਤਾ ਹੈ।
 ਗੋਰਬ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਨਾਥ ਜੀ। ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਪਰ ਸਿਉ ਦੇਸੁ
 ਕਾਮਾ ਮਾਇਆ ਮਾਇ ਕਰੁ ਮਾਧਿ ਉਸਾ। ਮਾਏ ਜੁ ਹੋ ਨਨਕ ਤਪਾ ਜੇ ਗੀਸਰੁ। ਭੁਲਾਂ ਕੀਆਂ ਦ
 ਗਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਰਿਤਾਂ ਰਬ ਕੀਆਂ ਜੇ ਗੀਸਰ ਕੇ ਤਾਂ ਈ। ਮੁਹੇ ਮਾਧ ਕਹਿ ਚਰਣਾਂ ਨੂਹ ਬਲਵੰਦ
 ਨਦ ਉਹਿ ਮਾਧ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀਆਂ। ਉਸ ਦਾਂਤਾਂ ਉਦੇਖਿ ਕਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਮਾਧੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋ
 ਲੇ। ਜੇ ਮਾਏ ਜਾਏ ਕੀ ਕਾਰ ਕਉ ਮਾਏ ਜਾ। ਮਾਓ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੇ ਗੀਸਰੁ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ
 ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਈਹ ਕਉ ਨਮੋ ਰਬ ਮਾਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਾਏ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਨੁ ਮਾਏ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਪੀਨੁ ਹਮਾਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਤਲੀ ਦਰਸਨ ਦੇਹ ਦੇਹ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ

ਮੰਗਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਚਲੇਹਮਆਵਤੇਹੈ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਂਕੁਲਾਂਤਪਾਂਜੀਜਿਉਤੁਮਾਰੀ
ਰਜਾਂਇਆਂਅਰੁਜੇਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਗਤਲੇਆਵੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸਇਮੰਗ
ਲਨਾਂਬਜੀ। ਹਮਕੋਕੁਗਤਿਤੁਮਾਂਗਾਂਉਹੈ। ਸਪ੍ਰਸੰਨਕੀਆਂਮਾਂਤੁਮਰਾਂਉ। ਸਾਂਤਿਕੁਈਜ
ਬਚਰਜਨੁਪਾਂਇਆਂ। ਦੇਖਤਹੀਆਂਤੁਮਾਂਅਪਾਂਇਆਂ। ਸਇਮੰਗਲਨਾਂਬਇਕਬਾਂਤਿਗ
ਰੀ। ਹਮਾਂਗਾਂਤੁਮਾਂਰਾਂਏਕੁਅਪਾਂਗੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਂਬਭੀਗਾਂਇਆਂ। ਪਰੁਮਾਂਪਤੀਖਸੀ
ਹੋਇਗਾਂਇਆਂ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਭੀਖਸੀਕਹਿਗਾਂਇਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਖਿਅਾਂਗ
ਰੁਜੀਏਹੁਤਾਂਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਆਂਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਭੇਖਵਿਚਿਸਭੇ
ਇਕੋਜੇਹੇਨਾਂਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਕੋਟਿਮਧੋਹੋਕੁਅਪੁਰੇਦਾਂਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤੁਹੋਦੇਹੈਨਿ।
ਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੇਹੋਦੁਨਿਤਾਂਸਭਾਂਸਿਸਟਿਉਪਰਜਾਂਵੇ। ਪਰੁਕੋਈਹਿਕੁਅਪੁਰੇਦਾਂਹੈ।
ਜਿਸਤੋਪੁਰਨਕਿਰਪਾਂਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਂਗੀਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਖਿਅਾਂ
ਜੀਹੁਦੁਤਾਂਚਲਦੇਹੈਨਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ। ਹਿਕੁਜੇਸੀਕੁਨਾਂਬਹੈਉਹਭੀ
ਅਾਂਪਨੁਬਹੁਤੁਫਿਕਦਾਂਹੈ। ਉਹਭੀਫਿਰਿਜਾਂਵੇਤਾਂਚਲਦੇਆਹੈ। ਤਾਂਫਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂ

ਅਮਾਂਜੀਉਸਮੀਗਲਨਾਂਬਧਾਏਵਪਿਰੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂਮੀਗਲਨਾਂਬਸਿਧਾਂਦਿਚਿ ੧੩੧
ਨਾਂਹੀਭੁਖਸਿਧਾਂਦਾਹੈਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਂਗੋਰ
ਖਦਾਂਸਿਖੁਕਿਉਹੋਇਅੰਮਤੇਜੋਗੀਅੰਦਾਂਭੁਖੁਕਿਉਲੀਤੇਸਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਉਸਤਾਂਈਗੋਰਖਹੀਮਿਲਿਆਅੰਗਾਂਪਰਜਿਸਨੇਅੰਧਿਵਲੁਛਿਕਲਏਤਾਂਕਿਸੇਦਾਂਕੀਸ
ਹੈਜੋਮਨੇਕਹਿਸਕੇਉਹੁਤਾਂਭੁਏਦਾਂਸਾਂਹਿਬਹੈਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਏਹੁਨਜਰਕਰ
ਤਾਂਰਤਪੇਨੁਬਖਸੀਹੈਤਾਂਤਿਚਰਾਂਨੁਮੀਭੂਨਾਂਬਜੋਗੀਅੰਇਅੰਪਰਕਿਸਤੁਚਾਂਅੰਇਅੰਇਕਮੀ
ਦਾਂਇਕੁਫੁਰੂਅੰਏਕਬੈਰਾਂਗਨਿਲੀਤੀਅੰਇਅੰਅੰਦੇਹੀਕਹਿਉਸਾਅੰਦੇਸਹੇਨਾਂਨਕ
ਬਾਂਲੇਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸੁਏਕੈਕਾਰਕਉਅੰਦੇਸਾਅੰਉਸੀਭੂਨਾਂਬਜੋ
ਗੀਸੀਭੂਨਾਂਬਦਾਂਚਾਂਮੀਦਾਂਪਹਿਰੋਫੁਰੂਅੰਰਾਂਖੋਰਾਂਬਲੇਹੁਥੈਰਾਂਗਇਗੋਰਖਨਾਂਬਕੋਚੇਲੋਹੇ
ਦੁਹਿਧਿਧਨੁਨਕੋਈਲਾਂਗੀਸੀਭੂਨਾਂਬਕਹੈਸੁਦਿਨਾਂਨਕਬਾਂਲੇਦਰਸਨੁਦੇਖਤਵੁਟੇਤਲੇ
ਧਾਰਹਾਂਉਕਾਂਇਅੰਅਸਤਪਰਨਾਂਪਰਤੀਜਬਲਗੁਧਰਨਅਕਾਸਾਂਸੇਲਾਂਕਲਾਂਸਪਰ
ਨੁਹੋਵੇਉਲਟਕਉਲਪਰਗਾਂਸਾਂਸੀਨਜਹਰਕਾਂਮਾਂਰਗਪਾਂਦੋਅਚਰਜਰੁਪੁਦਿਖਾਂਈਏ

ਸਤਸੀਤੋਖਮਹਿਰੇਸੁਰੇਲੇਆਗਮਨਉਨਿਧਿਧਾਈਏ॥੩॥ਸੀਭੂਨਾਥਕਹੇਸੁਇਨਾਨਕਤੇਗੰਜ
 ਨਮਸਕਾਰਬੁਯਾਜੇਤੁਮਰਗਰਬੀਰਖੁਕਉਥਾਧੋਤਬਧਾਵੇਪਰਮਪਦੁਬੁਯਾ॥੪॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਵਾਂਚੁ॥ਸੀਦਾਹਮਰੀਸਤਮਸੁਰਤਸੰਗਮਮਨੋਵਿਸਾਰੀ॥ਫਰਮਾਹਾਂਥਨਲੇਓਕਬਹੁਨਾਉਪਵੈ
 ਕੁਖਾਰੀ॥ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਕੁੰਗੇਹਿਰਦੇਸਚਚਿਤਾਰੀ॥੧॥ਸੁਇਤੀਸੀਭੂਨਾਥਜੋਗੀ॥
 ਏਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪਾਇਆਂਫਿਰਤਾਸਦਾਮਰੋਗੀ॥੧॥ਚਹਾਂਉਕਾਇਆਂਮੇਰੀਜੁਗਜੁਗ
 ਅਸਥਿਤਸਚਖੰਡਮੇਵਾਂਸਾਹਮਰੀਕਾਇਆਂਕਦੇਨਪਹੁਸੀਬਿਨਸੇਧਰਨਿਅਕਾਂਸਾਂ॥੨॥
 ਸੀਨਸਹਰਮੇਅਸਥਲਕੀਆਂਅਚਰਜਰੂਪਹਮਾਰਾਂਸਤਸੀਤੋਖਮਾਰੇਪਾਜੀਨਉਨਿਧਿਧਾਈਏ
 ਆਰਾਂ॥੩॥ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਇਸੀਭੂਨਾਥਪੁਰਨਗੁਰੂਹਮਾਰਾਂਗੋਰਖਜੈਸੇਕੇਤੇਚੇਲੇਮਾਰੇਖ
 ਵੇਦਰਬਾਰਾਂ॥੪॥੧॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਥਕੀਬੋਲਿਆਂਗੋਰਖਤੁਮਰੀਦਿਸਟਿਨਆਵੈਤੁੰਤਬ
 ਤੇਅਹੀਕਾਂਗੀ॥ਕਉਨਬੀਦਤੇਉਪਜਿਆਂਨਾਨਕਕਉਨਕਹੀਏਮਹਤਾਰੀ॥੧॥ਕਉਨਕੁਤਲ
 ਗਾਰੇਤੁਭਕਉਤੋਤੋਮਉਹਾਂਬਉਹਾਂ॥ਜਪਬਧਤੇਗੋਸਭਬਉਹਾਂਨੀ॥ਖਤੇਬੋਲੇਕਉਹਾਂ॥੧॥
 ਰਹਾਂਉ॥ਸਿਧਬੁਧਕੋਮਨੋਨਾਂਹੀਨਾਥਜਤੀਸਭਨਿਦੇ॥ਤੁੰਕਹੁਕਉਨਬਡਾਈਧਾਵੈਉਪਜੇਮ

ਟੀਗੇਦੇ॥੨॥ਸਾਂਧਪੀਰਸਭਹਰਿਕੇਕੀਏਉਨਅਪੇਬਨਤਬਨਾਂਈ॥ਉਨਕੋਹਦੇਕਉਨਤੂਕਹੀਮੇ॥
 ਕਿਆਰਿਧਿਸਿਧਿਪਾਂਈ॥੩॥ਸੀਭੂਨਾਂਥਕਹੈਸੁਇਨਾਂਨਕਤੁਝਕਉਗੁਰੂਨਮਿਲਿਅੰਗਮਾਦ
 ਤਜਾਂਦਤਰੁਰਮਤਥਾਕਾਂਗਰਭੇਜੁਨੀਗਾਲਿਅੰਗ॥੪॥੧॥ਗੁਰੂਮਾਂਸਾਂਗਲਾਂ॥੨॥ਗੋਰਖਥਕਉ
 ਹਮਬੀਦਾਂਜਾਂਣਨਦਰਿਗਮਾਂਗੀਪੁਰੀ॥ਅਹਾਂਦੇਉਕੀਬਿਦਤੇਉਪਜਿਅੰਬੈਰਾਂਹੋਇਜਟੂਰੀ॥੫॥
 ਗਮਕਉਭੂਤਲਗਾਂਹੈਕੈਸਾਂਸਿਧਸਾਂਧਸਭਉਸਕੇਕੀਏਵਹੁਭੂਤਹੈਮੇਸਾਂ॥੬॥ਗਹਾਂਉਦੇ
 ਵਸੋਨਿਅਰੁਤਧੇਰਖੀਸਰਸਭਉਸਕੇਕੀਏਬੀਦੇ॥ਏਕਾਂਮਾਂਟੀਏਕਮਲਮੁਤਾਂਨਿਰਮਲਕਹੁਭਾਵੈ
 ਗੇਦੇ॥੭॥ਸਾਂਧਪੀਰਸਭਭਾਂਈਮੇਰੇਜੇਪ੍ਰਭਸਿਉਨਾਨਾਂ॥ਸਿਧਜਤੀਸੰਭੁਬਉਰੇਦੇਖੇਓਸਕਉ
 ਕਦੀਨਜਾਨੇ॥੮॥ਨਾਂਨਕਕਹੈਸੁਇਸੰਭੇਨਾਂਥਾਂਗਮੋਗੁਰੂਪੁਰਾਂਮਿਲਿਅੰਗ॥ਨਿੰਦਗਾਂਗੀਜੇਜੇ
 ਕਰਤੇਏਗਰਸਾਂਧੇਤ੍ਰੀਗਾਲਿਅੰਗ॥੯॥੧॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਂਥਕੀਛਾਵਾਂਹੋਇਕੇਖੀਪਗਾਇਅੰਗ॥
 ਅਗੋਗੋਰਖਨਾਂਥਪੁਛਿਅੰਗ॥ਕਿਉਸੀਭੂਨਾਂਥਦੇਉਜਬਾਂਬਾ॥ਕਿਅੰਕਿਅੰਬਚਨਕੀਅੰਕਿਅੰਕਿ
 ਅੰਬਚਨਸੁਇਅੰਗ॥ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਂਥਥੈਲਿਅੰਗ॥ਨਾਂਥਜੀਉਹੁਤੇਅਓਗੀਅੰਬਉਗੀਅੰਬਾਂਤਾਂਕਰਤਾਂ
 ਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਥਕਹਿਅੰਕਿਉਮੰਗਲਨਾਂਥਜੀਸੀਭੂਨਾਂਥਕਿੰ॥ਮਾਂਕਹਤਾਂਹੋ॥ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕ

ਹਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪੋਣੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਹਾਂਇ ਕਰੀ ਨਹੀ ਜਾਂਤੀ। ਪਰੁ ਜੇ ਸਚ ਕਉ ਝੂਠ ਕਹੀ ਤਾਂ ਹੈ ਤਉ ਪ
ਤਿਗਰੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਂ ਹੈ ਤੈ ਸਾਂ ਤੁਮ ਅਪਹੀ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਂ ਸੀ ਭੁਨਾਂ ਬਕਹਿਅਾਂ ਨਾਂ ਬਜੀ ਮੰ
ਗਲ ਨਾਂ ਬੁਕਛੁ ਉਸ ਕਾਂ ਮੰਗ ਰਾਂ ਖੁਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਬਕਹਿਅਾਂ ਸੁਣੇ ਜੋਗੀ ਸਗਤੇ
ਰੇ ਕਹੇ ਉਹ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਂ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਸਰਾਂ ਕੀ ਅਨਾਂ ਹੀ। ਜੋ ਭੁਲੇ ਕਉ ਬੁਰ
ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁ ਦੇਖੋਗੇ ਰਖ ਨਾਂ ਬਪਾਂ ਸੋ। ਤਾਂ ਸੀ ਭੁਨਾਂ ਬਕਹਿਅਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਬਜੀ ਤੁਮ ਭੀ ਉ
ਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਜਾਂਇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਬਕਹਿਅਾਂ ਸੁਣਿ ਸੀ ਭੁਨਾਂ ਬਜੀ ਏ ਕਬਿਰੀਅਾਂ ਕਿਅਾਂ ਦਸ
ਬਿਰੀਅਾਂ ਮੇਸੀ ਬਾਂ ਤਿਕਾਂ ਦੇਖੁ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਜਾਂ ਧੋਕੇ ਅਾਂ ਗੇ ਜਾਂ ਧਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰੁ ਚਰੇ ਕੇ ਅਾਂ ਗੇ
ਚਰ ਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਹੀ ਕਰੀ ਜਾਂ ਧੋਕੇ ਅਾਂ ਗੇ ਨਿਵਤੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਸੀ ਭੁਨਾਂ ਬਜੀ ਏ ਨੇ ਬਾਂ ਤੇ ਕੀਏ ਜੋਗ ਪੁਕਨ
ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪੁਛੁ ਦੇਖੋਗੇ ਰਖ ਨਾਂ ਬਕੇ। ਤਾਂ ਸੀ ਭੁਨਾਂ ਬਕਹਿਅਾਂ ਸਿਰਮੀ ਦਾਂ ਹੋਇ ਕਹਿਅਾਂ ਗੇ ਰਖ ਨਾਂ ਬਕੇ ਲਾਂਗਾਂ ਪੁ
ਛੇ। ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਬਕਿਅਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੇ ਰਖ ਨਾਂ ਬਕੇ ਲੇਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੇ ਪੀਚੇ ਦਕ
ਹਿਅਾਂ ਅਰੇ ਭਾਈ ਓਸਿਧੇ ਨਾਂ ਬਜਤੀ ਓ। ਤੁਮ ਅਪੋਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਗਵਾਂ ਕਿਅਾਂ ਮੇਲਿਅਾਂ ਹੈ। ਦਹੁ
ਜੈ ਸਾਂ ਹੈ ਤੈ ਸਾਂ ਹੈ। ਤੁਮ ਉਸ ਕੇ ਕੁਝ ਸਗੀ ਕਤ ਤੋ ਨਾਂ ਹੀ ਪੜੀ। ਕਿਅਾਂ ਹਮੀ ਤੁਮੀ ਸਾਂ ਪੁਸਿਧ ਹੈ। ਅ

ਉਹੁਤੀਸਭਨਿਰੰਜਨਕੇਕੀਏਹੈ॥ ਅਰੁਅਤੀਤਫਕੀਰਕਉਇਉਬਰਨੀਹੈ॥ ਜੇਅਪਸਤੇਸਭਕੋ
 ਭਲਾਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਅਰੁਅਪਸਤੇਸਭਕੋਉਚਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਇਉਨਹੀਕਹੀਜੇਹਮੀਗਿਆਨੀਧਿਆ
 ਨੀਹੈ॥ ਅਉਹਕੋਈਨਹੀ॥ ਤਾਂਸੀਭੂਨਾਥਜਲਿਗਇਆ॥ ਅਤੇਗੋਰਖਨਾਥਮੋਨਿਹੈਇਹਹਿਅੰਤਮ
 ਗਲਨਾਥਕਹਿਆਸੁਣਹੋਪੀਚੈਦਜੀ॥ ਤੁਮਸਤਕਛੁਕਹੋ॥ ਤਫੇਰਿਗਪੀਚੈਦਮੰਗਲਨਾਥਨੁਕ
 ਹਿਆਸੁਣਹੋਗੁਰੂਜੀਜੇਕਛੁਤੁਮਬਚਨਕਰਤੇਹੋਜੇਪੁਰਨਕਰਤੇਹੋ॥ ਪਰਫਕੀਰਅਤੀਤਕਉਨਿ
 ਦਕਰਨਾਨਹੀਆਇਆ॥ ਅਰੁਜੇਚਰਚਾਕਰੀਏਤੇਸਹਜਕੇਘਰਮੇਕਰੀਏ॥ ਭਲਿਓਸਥੇਪੁਰਖ
 ਕੇਬਚਨਹੈ॥ ਜੇਗਿਆਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰੂਹੈ॥ ਇਕੇਗੁਰਗਈਹੈ॥ ਫਕੀਰਕਾਂਬਿਰਦੁਸਭੀਏਕੁਰੈ॥
 ਭਿਨੁਭਿਨੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਭਾਈਜੀਤੁਮਪੁਰਾਬਚਨੁਕਰਤੇਹੋ॥ ਗੁਰਉਪਦੇ
 ਸੁਮੇਸਾਂਹੀਚਾਂਹੀਤਾਂਹੈ॥ ਪਰੁਜਿਸਕਉਨਿਰੰਜਨੁਕਿਰਪਾਲੁਹੋਵੇ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁ
 ਏਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਲਦੇਆਹੋ॥ ਬੈਲਹੁਭਾਈਵਾਂਗੁ
 ਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਮੀਨਾਪਰਬਤਤੇਉਡਾਂਗਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਖਹੋਹੋਏ॥
 ਅਗੇਸਿਧਮੰਡਲੀਨਉਨਾਥਚਉਗਾਂਸੀਸਿਧੁਛਿਅਜਤੀ॥ ਬੈਠੇਬਾਤਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਗਿਆਨੁਧਿ

ਆਨੰਦੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਿਹਾਂ ਜਾਂ ਇਦਿ ਖਾਂਈ ਦਿਤੀ। ਜਾਂ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅਾਂ। ਆਂਦੇ ਜੁਹੇ ਸਿਧੇ ਨਾਂ ਬੇਜਤੀ ਓਆਂਦੇ ਜੁ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਬੋਲਿਅਾਂ ਆਂਦਿ ਪਰਖ ਕਓ ਆਂਦੇ ਜੁ
ਆਂਉਹੋ ਨਾਂ ਨਕਬਾਂ ਲੋ। ਗੋਰਖ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਅਰੇ ਸਿਧੇ ਇਸ ਬਾਂਲੇ ਕਓ ਮੀਮਿਤ ਕਾਂ ਪਿਆਲਾਂ ਦੇ
ਹੋ। ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂ ਬਮਦਨਾਂ ਲਿਪਿਅਾਂ ਲਾਂਭੁਰ ਕਰ ਲੇਅਾਂ ਇਅਾਂ ਆਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਰੇ
ਰਖਿਓ ਜੁ। ਪੀਉਨਾਂ ਨਕਬਾਂ ਲੇ ਪੀਉ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਏਹੁ ਕੇਹਾਂ ਪਾਂਈਹੋ। ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂ
ਬਕਹਿਅਾਂ ਜੀਏਹੁ ਮੀਮਿਤੁਹੋ। ਇਸ ਕੇ ਪੀਏ ਲਿਵਲਾਂ ਗਤੀਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਏਹੁ ਕਿ
ਉਕਰਿਹੋ ਤਾਂਹੋ। ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂ ਬੋਲਿਅਾਂ ਅਰੁ ਬਾਂਲੇ। ਕੁਠੀ ਸਾਂਜੇ ਲਾਂਹੁ ਮਾਂਡੋ ਕਸਕੇ ਬੀ
ਚਸਮਾਂ ਦੇ। ਨਿਰਮਲ ਪਾਰਨਲੀਹੋ ਇਚਲਤੀ ਤਬ ਯਹੁ ਮੀਮਿਤੁ ਪਾਂਦੇ॥੧॥ ਸੁਇਨਾਂ ਨਕਤਬ
ਤੂੰਜੇ ਗੀਹੋ ਦੇ। ਦਿਸਟਿ ਖੁਲੇ ਬੈਧਨ ਸਭ ਕਾਂਟੇ ਸਗਲੀ ਦੁਗਮ ਤਿਧੇ ਦੇ॥੧॥ ਰਹਾਂਉ। ਹੋਮ ਤਵ
ਲੇ ਮਦਕੇ ਮਾਂਤੇ ਮਗਨੇ ਹੋਇ ਲਿਵਲਾਂ ਗੀ॥ ਸਗਤਿ ਬੈਦ ਨਚਲਤੀ ਕਬਹੂੰ ਦਰਬਾਂ ਰਿਖੁ ਨੂੰ ਬੈ
ਰਾਂ ਗੀ॥੨॥ ਮੇਜੇ ਸਹਜਿ ਫਿਰੇ ਮਤਵਾਲੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਇਨਿ ਦਾਰੇ। ਜਗਾਂ ਦੇ ਖਾਂਤ ਹਾਂਏ ਕੇਸੁ
ਆਂਮੀ ਹਿਰਦੇ ਮੀਤੁ ਰਿਧਾਂ ਰੇ॥੩॥ ਲਾਂਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਂਝਿ ਨਿਬਾਂਹੋ ਪਾਂਲੀ ਖੇਪਨ ਜਾਂਦੈ। ਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂ ਬ

ਕਰੈ ਸੁਇ ਨ ਨ ਕਰ ਬਾਂ ਲੇ ਤਬ ਤੇ ਦੁਸ ਨੁਪਾਂ ਦੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਗਿਅਨ ਧਿਆ ॥ ੧੩੪
 ਨ ਕੀਲਾਂ ਗਇਆਂ ਡੀ ਕਰ ਈ ਕੀ ਕਸਪਾਈ ॥ ਭਾਂਉ ਭੁਠੀ ਮੇਧੇ ਮਸਮਾਂ ਏ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਮਗਨਿ ਜਲ ॥
 ਈ ॥ ੧ ॥ ਸਿਧੇ ਗਮ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਮਤ ਦਾਂ ਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਕਿਨ ਮਤ ਦਾਂ ਲਿਓ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ੨ ॥
 ਰਹਾਂ ਉਸਰ ਤਿਨ ਲੀ ਭਾਂਉ ਬਾਂ ਸਨ ਕੀ ਨਾਂ ਮੀ ਤਰਿਧਾਂ ਰਿਚੁ ਮਾਂ ਈ ॥ ਦਇਆ ਸਰਾਂ ਹੀ ਸਰ
 ਸਿਪਿ ਮਾਂ ਲਾਂ ਗੁਰ ਮਤਿ ਪੀਓ ਭਾਂ ਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਂ ਮੁਠਿ ਰੇ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਂ ਏ ਕਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੇ
 ਜਹ ਦੇਖੇ ਤਹ ਏ ਕਜ ਰੂਪੀ ਮਾਂ ਰਗ ਪਾਂ ਈ ਮਾਂ ਚੇਲੇ ॥ ੩ ॥ ਨਿਬਰੀ ਖੇਪੁ ਮਾਂ ਗੀ ਸਿਧੇ ਮਾਂ ਠਪਹ
 ਗਲਿ ਦਲਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦਾਂ ਸਤਹਾਂ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਂ ਜਹਾਂ ਏ ਕੇ ਕਰ ਬਾਂ ਰਾਂ ਗੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਿਧਾ
 ਦਚਨ ਕੀ ਤੇ ॥ ਰਾਂ ਗੁਰਾਂ ਮਕਲੀ ॥ ਧਨ ਜੋ ਬਨ ਕੀ ਕਰੇ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂ ॥ ਪਰ ਤੀ ਮਾਂ ਮੀ ਗੁਨ ਲਾਂ ਦੇ ਪ
 ਸਾਂ ॥ ਨਾਂ ਦ ਬਿਦੁ ਲੈ ਪਟ ਭੀ ਤਰਿ ਜਰੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਪਾਂ ਰਬ ਤੀ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਬੇਲੈ ਪਰਬ ਤਜ
 ਤਿਸ ਰੂਪਾ ॥ ਪਰ ਮਤ ਤਮ ਹਿਰੇ ਧਨ ਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਸੇ ਗਿਰੀ ਜੋ ਨਿਕੁ ਹੁਕਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੀ ਜਮੁ
 ਬਿਖਿ ਮਾਂ ਕਰੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਂ ਨੁਕਾਂ ਕਰੈ ਸਰੀਰਾ ॥ ਸੇ ਗਿਰੀ ਚੀ ਗਾਂ ਕਾਂ ਨੀਰਾ ॥ ਬੇਲੇ ਈ ਜਗੁ ਸਤਿਸ
 ਰੂਪਾ ॥ ਪਰ ਮਤ ਤਮ ਹਿਰੇ ਧਨ ਰੂਪਾ ॥ ੨ ॥ ਸੇ ਮਊ ਪੁਤੀ ਜੋ ਪੁਪੇ ਮਾਂ ਪੁਪੇ ਜਨ ਬਿਖਿ ਮਾਂ ਕਰੈ ਸੀਤ ਪੁ

ਅਉਹੰਟਪਟਣਮਹਿਭਿਖਿਆਂਕਰੈ। ਸੋਅਉਪੁਤੀਸਿਵਪਰਿਚਏ। ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿਸਰੂਪਾ॥
 ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੩॥ ਸੋਧਾਂਖੰਡੀਜੋਕਾਇਆਂਪਥਾਲੇ। ਕਾਂਇਆਂਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹ
 ਮਪਰਿਜਾਲੇ। ਸੁਪਨੇਬਿਦਨਦੇਈਫੁਰਨਾ। ਤਿਸੁਪਾਖੰਡੀਜਰਾਨਮਰਨਾ। ਬੋਲੇਚਰਪਟਸ
 ਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੪॥ ਸੋਓਦਾਂਸੀਜੋਪਾਲੇਉਦਾਸਾ। ਅਰਧਉਰਧਕਰੇ
 ਨਿਰੰਜਨਦਾਸਾ। ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਂਏਗੰਠਾ। ਤਿਸਉਦਾਂਸੀਕਾਂਪਰੇਨਕੋਧਾ। ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰ
 ਦਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੫॥ ਸੋਬੈਰਾਂਗੀਜੋਓਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾ। ਗਗਨਮੰਡਲ
 ਮਹਿਰੇਪੈਬੈਮੁ। ਅਹਿਨਿਸਿਮੰਤਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ। ਤੇਬੈਰਾਂਗੀਜਤਿਸਮਾਂਨਾ। ਬੋਲੇਕੁਰਬਾਨਸ
 ਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੬॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ। ਕਿਉਮਰੇਮੰਦ
 ਕਿਉਜੀਦੈਜਗਤਿ। ਕੰਨਪਣੁਇਕਿਆਂਖਾਏ। ਭੁਗਤਿਆਂਸਤਿਨਾਸਤੁਏਕੋਨਾਂਉ। ਕਉ
 ਨਸੋਅਖਰੁਜੋਤੁਰਹੈਹਿਆਂਉ। ਧੁਪਛਾਂਉਜੇਸਮਕਰਿਸਹੈ। ਤਉਨਾਨਕਅਖੈਗੁਰਕਉਲ
 ਹੈ। ਛਿਅਦਰਤਾਰੇਦਰਤੇਪੁਤਾਂ। ਨਾਂਸੀਸਾਂਗੀਨਾਂਅਉਪੁਤਾਂ। ਨਿਰੰਕਾਰਜੋਰਹੈਸਮਾਂਇ। ਕਾਂ
 ਹੇਭਿਖਿਆਂਮੰਗਾਦਜਾਂਇ। ਬੋਲੇਨਾਨਕਸਤਿਸਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੭॥ ਚਰ

ਪਟਵਾਂਚਾਂਕਾਂਮਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੁਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਤਿਆਂਗਲੋਮੋਹੀਰੀਕਾਂਰਤਿਆਰ ੧੩੫
 ਲੋਆਮਤਾਂਤਿਆਂਗਲੋਚਰਪਟਬਚਨਾਮਪਾਂਰੀ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਕਵਾਂਚਾਂਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕ
 ਮੀਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੀ॥ਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਮੋਹਮੀਕਾਂਰੀਗੁਰਪਸਾਂਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰ
 ਏ॥ਨਾਂਕਬਚਨਾਮਪਾਂਰੀ॥੨॥ਸਿਵਪਕਰਲੋਸਕਤਿਗਵਾਂਇਲੋਆਨਸਾਨਹਰਾਂਇਲੋ॥ਤਿ
 ਸਨਾਂਹਿਰਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਬਿਰੁਤਲਗਾਂਇਲੋ॥ਗੁਰਚ
 ਰਨਲਾਂਗਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਲੋ॥ਚਰਪਟਬਚਨਸਭੁਲੋ॥ਸੁਦਿਨਾਂਕਤਪਾਂਤੇਸੀਸਾਂਗੁਸ
 ਮੰਦੁਪਾਂਰਪਾਂਇਲੋ॥੩॥ਸਿਵਨਪਕਰਲੋ॥ਸਕਤਨਗਵਾਂਇਲੋ॥ਮਨਸਾਨਾਨਹਰਾਂਇਲੋ॥ਤਿ
 ਸਨਾਂਗਵਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਨਾਂਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਰਾਮਪਾਂਲੋ॥ਨਾਂ
 ਕਬਚਨਸੀਭਾਂਲੋ॥ਸੁਦਿਚਰਪਟਨਾਂਬਸੈਸਾਂਗਸਾਗਰਾਮਪਾਂਰਪਾਂਇਲੋ॥੪॥੧॥ਏਕੀਕਾਂਰਗੁ
 ਰੂਕਰੋਬੋ॥ਪੰਚਪਚੀਸਹਮਆਂਗੇਕਾਂਰਕਰੋਬੋ॥ਤੀਨਚਾਂਰਬਿਨੁਰਸਨਾਂਉਚਰੋਬੋ॥ਨਉਸਤਹਮੇ
 ਬੋਧੋ॥ਚਉਦਹਇਕੀਸਹਮਆਂਗੇਖਹਿਬੋ॥ਪਚਾਂਸਪੰਛਤਰਰਬੁਭਾਂਗਬੋ॥ਨਾਂਕਤਪਾਂਮੇ
 ਸੇਬਡੁਭਾਂਗੋ॥ਸੁਦਹੋਚਰਪਟਨਾਂਬੋ॥੫॥ਤਾਂਠੇਰਿਪੁਪੁਨਾਂਬਨੁਗੁਰੂਨਾਂਕਬੁਲਾਂਇਆਂਛੇਰਿ

ॐ ਸ੍ਰੀ ਅੰਬਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਬਲਦਾਨੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ
 ਅੰਗਿ ਅੰਜਾਧੈ ਓਹੁ ਕੈ ਸਾਂਭੁ ਇਅੰਗਿ ਬਿਨੁ ਬੋਲੈ ਕਿਅ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਨ ਬੋਲੈ
 ਹਾਰੁ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾਰੁ ਤਨੁ ਪਾਈਏ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਬੁਲਾਇ ਅੰਚਾ ਗੀਏ ਦਰਸਨ ਅਛੁ
 ਮਗਨ ਜਾਧੈ ਅੰਗਿ ਅੰਜਾਧੈ ਕੈ ਸਾਂਭੁ ਤਾਧੈ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁਇ ਪ੍ਰਸੰਬ ਹਮਾ ਗੀ ਅਰਦਾਸਿ
 ਏਕ ਪਛਾਣੈ ਤੇ ਬੋਲੈ ਬਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਦਾ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਪਾਇ ਬੀਜ ਤੀਨ ਸਾਂਧੈ ਸਿ
 ਧੈ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਬੀ ਪਕੜਾਇ ਬੀ ਸਿੰਘੀ ਨ ਬਾਇ ਬੀ ਨਾਨਕ ਹਾਇ ਬੀ ਸੁਗਤਿ ਨ ਠਹ
 ਰਾਇ ਬੀ ਗੁਰੂ ਨਕਹਾਇ ਬੀ ਚੇਲਾ ਪਾਇ ਨ ਲਾਇ ਬੀ ਨਾਨਕ ਅਨਾਹਦੁ ਰੁਮ ਸੁਣਾਇ ਬੀ ਅਰੁ
 ਏਕ ਕਾਰਖੇਲੈ ਬੀ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਨ ਮੇਲੈ ਬੀ ਧਿਆਨ ਨਾਧਿਅਾਇ ਬੀ ਓਚਨੀ ਚਨਕਹਾ
 ਇਬੀ ਹਿਰਦੇ ਪਰਗਾਸੈ ਬੀ ਏਕ ਬਾਂਤੈ ਬੀ ਪ੍ਰਸੰਬ ਕਹੈ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਸਾਂਧੈ ਬੀ ਸਤਿ ਪਰਮੇ
 ਸਰੁ ਤਮਲਾਧੈ ਬੀ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ ਕਚਰਨਾ ਨ ਦਓਇ ਅੰਤਾਂ ਚਾਖੰ ਪ੍ਰਸੰਬ
 ਕਹਿਅੰ ਕਿਉ ਤਪਾਯਾਹਿ ਕਿਅੰ ਦੂਸਰਾਂ ਜਾਨਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਏਕ ਜਾਨਿਅੰ ਤੇ ਤਮੇ ਪਛਾਨਿਅੰ ਦੂਸਰਾ ਅਵਰਨ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਾਸਾਇਅੰ

ੴ ਅਗੈ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਨਾਥ ਮੇਓ ਗੀਤਾਂ ਦੁਹਾਂ ਅਪਦਿ ਚਿਚਰਨ ਬੀਦਨਾਂ ਕੀਤੀ। ਪਰੇਰਾਂ ਜੀਰਹਾ ਤਟੇ ੧੩੬
 ਰਿਚੈ ਬਾਂਥ ਬੇਲੇ ਨਾਂਗੀ। ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿ ਮਾਂਗਤਾਂ ਰੂਰਨ ਨਕਕ ਹਿਮਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ
 ਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਏਹ ਚੈ ਬਾਂਥ ਬੇਲੇ ਦਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਾਂ ਵਲਾਂ ਹੋਇ ਕਰ ਬੇਲਿਅੰ
 ਅਜੀ ਰੂਰ ਜੀ ਬੁਲਾਂਈ ਏ। ਤਾਂ ਰੂਰਨਾਂ ਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾਂ ਬੇਲੇ ਚੈ ਬਾਂਥ ਬੇਲੇ ਤੇ ਕਿਉਨ
 ਗੀ। ਕਉਨ ਤੁਮਾਰਾਂ ਮਤਾਂ ਮਸੁਰਤਿ ਰਹੈ ਕਉਨ ਰਿਹਮਾਂ ਗੀ। ਏਖੀ ਤੁਮਰੀ ਮੁਰਤਿ ਮਾਂਛੀ ਬਿਨ
 ਬੇਲੇ ਸਮਝ ਨਕਾਂਈ। ਬੁਧ ਸਿਧ ਨਾਂ ਬਸਤੁ ਬੇਲੇ ਜਤੀ ਭੀ ਬੇਲੇ ਦੁਹਾਂ ਰਾਂਗਾਂ ਨਾਂ ਕਕਹੈ ਸਹਿ ਚੈ
 ਬਾਂਭਾਂਈ ਤੇ ਕਿਉ ਬੇਲੇ ਵਿਸਾਰੇ। ਏ ਚੈ ਬਾਂਥ ਬੇਲੇ ਚਾਂ ਬੇਲੇ ਨਹਾਂ ਰੂਰ ਬੇਲੇ ਬਾਂ। ਤੇਲੇ ਦੁਹਾਂ
 ਰੂਰ ਤੇਲੇ ਬਾਂ। ਅਟਕਨ ਹਾਂ ਰਾਂ ਅਟਕ ਬਾਂ। ਰੂਟਕਨ ਹਾਂ ਰੂਰ ਰੂਟਕ ਬਾਂ। ਫੁਟਕਨ ਹਾਂ ਰੂਰ ਫੁਟਕ ਬਾਂ
 ਗਾਂ ਵਨ ਹਾਂ ਰੁਗਾਂ ਇਬਾਂ। ਜੁਨੇ ਦੁਹਾਂ ਰੁਸਨਾਂ ਇਬਾਂ। ਚੈ ਬਾਂਥ ਕਹਾਂ ਇਬਾਂ। ਏ ਕੇਏ ਕੁਧਿ ਮਾਂਇ
 ਬਾਂ। ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰਧ ਰਿਮ ਰਿਧਿ ਅਨਲਾਂ ਇਬਾਂ। ੨। ਰੂਰ ਰੂਰਨ ਨਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ। ਜਨਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬੇ
 ਕਰਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਰਹਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਚਲਨੀ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਰੂਰ ਰੂਰ ਜੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਉਪਦੇਸ ਸੇਧੀ ਨੇ
 ਬਾਂ। ਜੇ ਤੇਲੇ ਛਨ ਸੇਧੀ ਨੇ ਬਾਂ। ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰਿਚਧਾਂ ਕਰ ਬਾਂ। ੩। ਚੈ ਬਾਂਥ ਬੇਲੇ ਚਾਂ। ਚੈ ਬਾਂਥ ਨਾਂ

ਕੋਰੋਰਥੇਨਸਮਕੋ। ਦਹਸਿਰੋਨਰਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇਨਬਿਆਂਸਕੋ। ਸੁਖਦੇਉਨਪ੍ਰਸਤੋ॥
ਸਭਾਮਾਂਧੇਅੰਪਥੇਲਤਾਂ। ਦੁਜਾਂਨੇਲਤਾਂ। ਪ੍ਰਣਵਤਿਚੇਬਾਂਸਦਿਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂ। ਏਕਏ
ਕਸੁਖਪਾਂਦਕਾਂ। ਦੁਜਾਂਜੀਜਾਂਲਾਂ॥ ੪॥ ਚੀਬੇਅਤੇਗਾਰੂਨਾਂਨਕਅੰਪਦਿਚਿ। ਬਹੁਤਚਰ
ਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਸਪ੍ਰਸੀਨਰਹੇ। ਘੁੰਘੁਨਾਥਾਅਤੇਚੇਬਾਂਨਾਂਥਾ। ਅਤੇਮੰਗਲਨਾਥ
ਅਤੇਰੋਪੀਚੰਦਏਹੁੰਦੇਏਚਾਂਰੇਬਹੁਤਪੁਸ਼ਾਂਹੋਏ। ਲਗੇਅੰਧਣੀਗਮਨਿਹਾਲਹੁਏ॥
ਅੰਜਹਮਕਉਮਲੇਖਪੁਰਖੁਕਾਂਦਰਸਨੁਹਮਾਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਅੰਨਾਥ
ਜੀਅਸੀਤੁਸਾਂਡੇਦਰਸਨੁਬਹੁਤਤਰਫਦੇਅੰਗੇ। ਪਰੁਕੁਲਾਂਹੋਇਅੰਜੇਦੇਹਦਿਚਿ
ਦਰਸਨੁਹੋਇਅੰਗਮਸਾਂਸਤਿਪਰਤੀਤੁਅੰਈਜੇਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਹੁਨਿਰੰਕਾਂਰਦਾਂਦਰ
ਸਨੁਹੋਇਅੰਗਨਿਰੰਕਾਂਰਮਤੇਤੁਸਾਂਡੇਦਿਚਿਭੇਦਕੁਛਨਾਂਹੀ॥ ਅਸਾਂਨੁਨਿਰੰਕਾਂਰਦਾਂਦ
ਰਸਨੁਹੋਇਅੰਗਜਾਂਇਤਨੇਨਾਂਥਪੁਸ਼ੀਹੁਏ। ਤਾਂਸੁਰਤਿਸਿਧਾਅਤੇਨਿਰਤਿਸਿਧਾ। ਅਤੇਕ
ਨਕਸਿਧਾ। ਕਿਤਨੇਕਸਿਧਤਮਕੇਗੁਸੇਹੋਏ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕਹਿਅੰਗਸੇਏਰਾਂਈਗੋਪੀ
ਚੰਦਬਾਂਲੇਸਿਧਕੈਸਾਂਅਹੰਕਾਂਕੁਕਰਤੇਹਾਂ। ਤਾਂਰੋਪੀਚੰਦਕਹਿਅੰਗਾਰੂਨਾਂਥਜੀਤੁਮਦੇਥੇ

ਤਮਾਂਸਾਂ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਹੀ ਇਨ ਪਾਂਸਤੋ। ਏਹ ਤੇ ਤਮਾਂ ਰੇ ਮਾਂਗੇ ਨਿਵੇ ਹੈ। ਸਿਵ ਕੇ ਜੋ ਰਤਮ
 ਮੇਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਮਾਂ ਅਧੇ ਤਮਾਂ ਸਾਂਦੇ ਧੋਗੇ। ਕੈਸੇ ਸਗੀ ਮਦੇ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸਿਧਾਂ ਕ
 ਰਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਲਾਂਈ ਮਾਂ। ਕਿਮਾਂ ਕੀ ਤਾਂ। ਮਿਰਗਾਂ ਨੀ ਉਡਾਂ ਇਲੋ। ਸਿਰੀ ਵਜਾਂ ਇਲੋ। ਫਰੁਆਂ ਦੋ
 ਰੁਇਲੋ। ਮੀਂਦਾਂ ਅਕਾਸ ਲੋ। ਜਿਤ ਨੇ ਸਿਧ ਤਮਾਂ ਕਰੁਪੀ ਹੋਏ ਮਾਂਗੇ। ਸਰੁਨਾਂ ਮਾਂ ਪਦੇ ਸਾਜੇ
 ਰੁਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਚੁਪਕ ਰਿਕੇ ਮਚਲਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਲਗੇ ਕਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਨੀ। ਜਾਂਗ
 ਰੁਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਝੰਗ ਰਨਾਂ ਥਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਮਾਂ ਹੁੰਮਾਂ ਹੈ।
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਵਾਂਚਾਂ। ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਉਡ ਹੋ ਕਉ ਸਹ ਮਾਂਗੀ। ਹਮ ਦੇ ਧੇ ਸਕ ਤਿਤੁ ਮਾਂ
 ਜਬ ਨਾਨਕ ਮਧ ਤੇ ਬੋਲਾਂ। ਤਬ ਕਉ ਸੇਧੀ ਧੁੰਧੁ ਧੁੰਧੁ ਲੋ। ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਵੀ ਅਸਮਾਂ ਨਾਂ। ਤਬ ਸਿ
 ਧਰ ਹੋ ਹੈ ਰਾਂ ਨਾਂ। ਜਬ ਕਉ ਸਮਿਰ ਗਾਂ ਨੀ ਮਾਂਗੀ। ਤਬ ਸਿਰੀ ਹੁਈ ਪੁਕਾਂਗੀ। ਜਬ ਕਉ ਸਹ
 ਈ ਅਸਵਾਂਗੀ। ਤਬ ਮੀਂਦਾਂ ਫਰੁਆਂ ਹਾਂਗੀ। ਸਰੁ ਤਾਂਗੀ ਸਿਧਾਂ ਕੀ ਜਲ ਤਨਾਂ। ਕਉ ਜਨਾਂ ਨਕ
 ਕੀ ਜਲ ਤਨਾਂ। ਜਬ ਸਿਧ ਸਿਰ ਮਾਂ ਦੇ ਪੋਲੇ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਹਸਿ ਹਸਿ ਬੋਲੇ। ਤਬ ਮਾਂਗੇ ਲਨਾਂ ਥਨ
 ਰਹਿ ਸਿਧ ਮਾਂ। ਲਗਾਂ ਕਹਿਣ ਕਿਉ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬਜੀ। ਦੇਖਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ। ਬੁਝੋ ਗੋਰਖ

ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੋਲੇ। ਮਾਂ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ।

ਵਾਂਗਾਂ ਕੈ ਉਗਲ ਕਾਂਗਾਂ ਨੀ ਤੁਲਾ ਕੈ ਅਕਾਂਸਕੇ ਤਾਂਗਾਂ ਕੈ ਪੜ ਬਣ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰਾ
 ਕੈ ਪਾਂਗਾਂ ਕੈ ਸੇਰ ਕਾਂਸੁ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤਾ ਜਗਾਂ ਮੇਰ ਤੀ ਕੇਤੀ ਕੇਤੇ ਕਾਲਿ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗਾਂ ਭੁਣ ਵੇਰਾਂ
 ਖੁਸੁ ਦੋਹੇ ਨਾਂ ਨਕਤੁ ਮਾਂ ਏ ਕੈ ਬੇਰਾਂ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਵਾਂਗਾਂ ਚਾਂਗਾਂ ਰਿ ਉਗਲ ਕਾਂਗਾਂ ਨੀ
 ਤੁਲਾ ਕੈ ਅਕਾਂਸੇ ਮੇਰ ਤਾਂਗਾਂ ਦੇ ਪੜ ਬਣਾਂ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰਾ ਮੇਰ ਉਪਾਂਗਾਂ ਸਦਾਂ ਸੇਰ ਕਾਂਸੁ
 ਮੇਰ ਪਰ ਬਤੁ ਜਗਾਂ ਮੇਰ ਤੀ ਏ ਕਾਂ ਏ ਕੈ ਕਾਲਿ ਮਾਂ ਰਿ ਦੇ ਵਾਂਗਾਂ ਭੁਣ ਵੇਰਾਂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਸੁ ਦੋਹੇ ਗਾਂਗਾਂ
 ਗਾਂ ਮਾਂ ਏ ਏ ਕੀ ਬੇਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂਗਾਂ ਰਿ ਖਿ ਬਣਾਂ ਸਿਧੁ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਖਿ ਬਣੇ ਵਾਂਗਾਂ ਕਵਨੁ
 ਰੂ ਕਵਨੁ ਚੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਮੁਲੁ ਕਵਨੁ ਮੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਵਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇ ਮਾਂ ਕੁ
 ਕਾਂਗੇ ਕੀ ਪਿਤਾ ਤਿਸੁ ਉਪਾਂਗਾਂ ਰਿ ਸਪੁਰਖ ਕੀ ਮੀਰਾਂ ਕਈ ਜੋ ਬੋਲੇ ਕਥਿ ਕਥਿ ਆਂ ਇ ਕਿਹ
 ਸਬ ਦੋਹੇ ਨਾਂ ਨਕ ਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂ ਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਵਾਂਗਾਂ ਸਬ ਦਗੁਰੂ ਸਰਤਿ ਚੇ
 ਲਾਂ ਮਨ ਮੁਲ ਪਦਨ ਮੇਲਾਂ ਤਤੁ ਵਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇ ਮਾਂ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ
 ਪੀਤਾ ਤਿਸੁ ਉਪਾਂਗਾਂ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੀਰਾਂ ਸਤਿ ਕਥਿ ਕਥਿ ਆਂ ਆਂ ਇ ਏਹੁ ਸਬ ਦੋਹੇ
 ਖਿ ਬਣਾਂ ਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂ ਇ ॥ ੨ ॥ ਖਿ ਬਣੇ ਵਾਂਗਾਂ ਕਉਨੁ ਨਗਾਰੀ ਕਉਨੁ ਸੁਲਤਾਨ

ਕਵਨਸੇਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨਾਕਉਨਰਾਂਜਾਂਕਉਨਮਹਤਾਂਦੇਹਰੇਖਿਥਹੁੰਨਗਰੀਕੀਆਖੰ॥੨੩॥
 ਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਕਾਂਇਆਂਨਗਰੀਨਾਂਉਜਲਤਾਂਨਾਪੀਚੋਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨੁ
 ਮਨੁਆਰਾਂਜਾਂਪਉਨਮਹਤਾਂਲੇਹੇਖਿਥਹੁੰਨਗਰੀਕੀਆਖਾਂਤਾਂ॥੪॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਾਂ
 ਵਸੇਮਨੁਆਕਹਾਂਵਸੇਪਉਨਾਤਿਸਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੈਪੀਚਾਂਕਾਂਗੁਰੂਕਉਨਾਕਉ
 ਨੁਭੇਗੇਅਹਾਂਰੁਦੇਹੇਨਾਂਨਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਹਿਰਦੈਵਸੇਮ
 ਨੁਆਨਾਂਭੈਵਸੇਪਉਨਾਪਉਨਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੈਪੀਚਾਂਕਾਂਗੁਰੂਤਤਾਅਗਨਿਭੇਗੇਅ
 ਹਾਂਗੁਲੇਹੇਖਿਥਹੁੰਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੬॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਿਤਮੁਖਿਅਏਹੇਕਿਤਮੁਖਿਜੰ
 ਹੁਗੇਕੈਸੈਨਾਂਵੇਕੈਸੈਸੀਧਿਕਾਂਇਆਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਂਕਉਨਾਹੀਕਉਨਦੁਆਰਾਂਦੇਹੇਨਾਂਨ
 ਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਉਤਰਮੁਖਿਅਏਹੈਦਖਣਮੁਖਿਜਾਂਹਿਰੇ॥੭॥ਉ
 ਸੈਨਾਂਵੀਸੋਲਹਸੈਸੀਧਿਨਿਜਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਂਅਸੀਭਮਹੀਅਚਿਤਦੁਆਰਾਂਲੇਹੇਖਿਥ
 ਹਾਂਸਬਦਕਾਂਵੀਚਾਂਗੁ॥੮॥ਖਿਥਹੁੰਦਾਂਚਾਂਕਿਤਪਰਚੇਲਾਂਗੇਬੀਧਾਂਕਿਤਪਰਚੇਪਹੇਨਕੀਧਾਂ
 ਕਿਤਪਰਚੇਸਸੀਅਰੁਸੂਰਫੂਟੈਕਿਤਪਰਚੇਮਾਂਇਆਂਮੋਹੁਤੈ॥੯॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ

ਮਨੁ ਪਰਚੈ ਤੇ ਲਾਂਗੀ ਬੀਧਾ ॥ ਪਉ ਨ ਪਰਚੈ ਤਾਂ ਪਹੈ ਨ ਕੀਧਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੈ ਤੇ ਜਾਸੀ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਫੁਟੈ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਤਾਂ ਮਾਂਇਆ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ ॥ ੧੦ ॥ ਧਿਥੁ ਫੁਟੈ ਚਾਂਚਾਂ ਮਾਂਦੇ ਸੋ ਤੇ ਕੀਸੇ ਕੋ ਮਾਂਦੇ ਸੁ
 ਮਾਂਦਿ ਕਾਂਕਉ ਨਉ ਪਦੇ ਜਾ ॥ ਮਨੁ ਕਾਂਕਉ ਨਉ ਦੇਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਾਂਗੁਰੁ ਕਥੀ ਅਲੇਪੁ ਤਾਂ ॥ ੧੧ ॥
 ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਵਾਂਚਾਂ ਮਾਂਦੇ ਸੁ ਤਾਂ ਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਉ ਮਾਂਦੇ ਸੁ ॥ ਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਂਅ
 ਨੁਪਉ ਪਦੇ ਜਾ ॥ ਮਨੁ ਕਾਂ ਨਿਰੀਤ ਰਿਵੇਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਾਂਗੁਰੁ ਸੀ ਤੇ ਪੁਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀਚਰਨੀ
 ਲਾਂਗੀ ਏ ਪੁਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬਿਧਿ ਪਾਈ ਏ ਮੇਖਾ ॥ ੧੨ ॥ ਤਾਂ ਉਰਮ ਪੁਰਮ ਨਾਂਥਾ ਮਾਂਇਆ ਪਰੁਤੁ
 ਰੀਗੁ ਸੇਨਾਲਿ ॥ ਪੁਰਮ ਨਾਂਥਾ ਵਾਂਚਾਂ ਅਗਨ ਜਲਾ ਦੇ ਜਲ ਮੇਰੇ ਬੀਚਿ ਲਕੇ ਜਾਂ ਰਕਸਾਈ ॥
 ਮੇਸੇ ਦੁਖ ਲਗਾਵੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਰਤੀਬੀਚ ਗੁਰਾਂਈ ॥ ਏਕ ਤਾਂ ਚਾਂਚਾਂ ਮਾਂਦੇ ਸੁ ਮੇਸਾਂ ਮੇਬਰਸਾਂ ਬਿ
 ਰਲਾਂਈ ॥ ਮੇਸਾਂ ਦੇਖੋ ਜੇਰੁ ਗਮਾਂ ਰਾਂਸਗਲੇ ਪਾਂਉਲ ਗਾਂਈ ॥ ਜੇ ਤੇ ਕਹਿਅਾਂ ਗਮਾਂ ਮਾਂਦੇ
 ਨਾਂਹੀ ਅਬੀ ਕਰੇ ਤੁਝੁ ਫੁਟਾਂਈ ॥ ਜੇ ਤਾਂ ਜੇਰੁ ਪਰੇ ਗਮ ਅਪਨਾਂ ਤੁਝੁ ਕੇ ਮਾਂਲੁ ਮਨਾਂਹੀ ॥ ਪੁਰਮ ਨਾਂਥਾ
 ਕਹੇ ਸੁ ਇਨਾਂ ਨਕਹਮਰੀ ਮਾਂਨਰ ਜਾਂਈ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਵਾਂਚਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਅਗਨਿ ਹਿ
 ਵੇ ਪਾਰਿਬਾਂਧਾਂ ਭੇਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਂਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਂਈ ਕਰਿ ਪੀਵਾਂ ਪਰਤੀਹਾਂ ਕਿਚਲਾਂਈ

ਪਰਤਰਾਜੀਅੰਬਰੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੇ ਟਕਰਵਾਈ ॥ ਏ ਤਾਂ ਤਾਂ ਏ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਆਂਪਕ
 ਰਾਈ ॥ ਜੇਦੁ ਸੁਹਿਬੁ ਤੇਦੁ ਦੁਹਾਂ ਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਰਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਸਚਿ
 ਨਾਂ ਅਵਤਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਉਰਮ ਬੈਲੇ ਤਤੁ ਬਿਰਲੇ ਸੁਣਹੋ ਨਾਂ ਨ ਕਰਮੇ ਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ
 ਹੋਈ ਕਿ ਨਿਪਾਈ ਤੁਮਰੀ ਦੀ ॥ ਆਂ ਪਦ ਪਾਏ ਕੇ ਦੁਨ ਜਾਨੈ ਗਾਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝਨ ਹੋਈ ॥ ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਧਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਖੋਈ ॥ ਉਰਮ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਮੁ ਹੁਸਤਿ ਗਾਰੁ ਸਿਰਪਰਿ
 ਥਾਂ ਪਾ ॥ ਗਾਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋ ਤੇ ਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮਹਿ ਜਾਧੋ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰਵਾਂ ਚਾਂ ਮੇ ਦੀ ਕਰੀ
 ਮੇ ਏ ਕੇ ਕਾਰਾਂ ਤੀ ਨ ਲੋਕ ਕਉ ਪਾਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਜੋ ਨਿਉ ਪਾਈ ਜੀਅ ਜੀਤ ਕੇ ਨਾਂ ਲੋ ॥ ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਗਾਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਂ ਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿ ਆਮੇ ਲੁਨ
 ਰਹੀ ਅੰਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਸਕੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਜਨਮੁ ਸੁਕਾਰ ਬੁਆਇ ਆਂ ॥ ਰਜ ਜਨ ਨੀ ਕੀ
 ਬੁਦ ਪਿਤਾਂ ਮਿਲਿ ਕਰ ਤੇ ਬਾਂਟੁ ਬਣਾਇ ਆਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਂ ਨ ਕਸੁਣਿ ਉਰਮ ਮੂਰੇ ਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗ
 ਦਾਇ ਆਂ ॥ ਏ ਕੇ ਕਾਰੁ ਗੁਰੁ ਨ ਹੀ ਜਾਂਇ ਆਂ ॥ ਸੁਣਹੋ ਗੋਰਖ ਕੁਰਮਾਇ ਆਂ ॥ ੨ ॥ ਧਰਮ ਨਾਂ ਬਦਾਂ ਚ
 ਕਉਨ ਮਹਤਾਂ ਕੀ ਕਉਨ ਪਿਤਾਂ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੁ ਕਉਨ ਤੈ ਹੋਤਾਂ ॥ ਕਉਨ ਦੇਸ ਕਉਨ ਭੇਸਾ ॥ ਜੀਗਮ ਕੋ ਜੋ

ਗੀ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ ਪ੍ਰਦ ਵਤਧਗਰਸਾਇ ਰੇਬਾਂ ਲੇ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸਾਕਿ ਹਮਿ
ਟੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾ ਧਿਅ ਮਹਤਾ ਹੀ ਸੇ ਤੋ ਖਪਿਤਾ ਸਚੁ ਗੁਰੂ ਕਰਤ ਰਕੋ
ਤਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਕੁਸਾ ਜੇਗਮ ਨਾ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਨਾਂ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਨਾਂ ਸੋਗੀ
ਪ੍ਰਦ ਵਤ ਨਾਂ ਨਕਸ਼ਾ ਦੇ ਧਗਰਬਾਂ ਲੇ ਓਅੰ ਕਾਰ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸਿਅਾਂ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲੇ ॥ ੨ ॥
ਅੰਸਾਂ ਗੋਰਖ ਦਾ ਚਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰੇ ਝੁਲੀ ਲੇ ਹੋ ਮਸਤ ਕਿਧੁ ਰਿਲ ਗਾਂ ਵਉ ਸਦਾਂ ਅਜੀ
ਤੀ ਕਾਂਇਆਂ ਹਰਤੀ ਧਿਥਾਂ ਅੰਗੀ ਹੋ ਦਾਂ ਵਉ ਹਾਂ ਬਿਛੋਰੇ ਹੀ ਤੰਤਾਂ ਰਾਂ ਖੋਤ ਉਸਿਧਾਂ ਪਰ
ਤੀਤੀ ਅੇਲੁ ਮਿਲਾਂ ਵੇ ਸਿਧੁ ਜਮਾਂ ਤੀ ਇਉਂ ਸਗਲਾਂ ਜਗਾ ਜੀਤੀ ॥ ੧ ॥ ਅੰਦੇਸ ਕੋ ਹੋ ਅੰ
ਦੇਸਾ ਸਭੁ ਸਿਧੋ ਕਉ ਕਰਹਾ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥ ਹਰਾਂ ਉਗਤਿ ਲੇਹੁ ਕੁੰਤਾਂ ਰਾਂ ਕੁੰਤਾਂ ਖਤੇ ਨਾ
ਦਬ ਜਾਂ ਵੇ ਨਾਂ ਥਨਾਂ ਉਹੋ ਇਥੈ ਠੇ ਜਗਾ ਜਗਾ ਰਿਧੁ ਸਿਧ ਬਹੁ ਤਲ ਗਾਂ ਵੇ ਸਗਲ ਸਿਧੁ ਤੁ
ਅੰਗੀਆਂ ਕਾਂਗੀ ਜੋਗੀ ਸੋਗੀ ਪਾਂ ਵੇ ॥ ੩ ॥ ਏਕਾ ਅੰ ਉਕੇ ਪੁਤ ਹੋ ਵਉ ਜਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਚੇਲੇ
ਸਿਸਾਂ ਰਕੇ ਕੁੰਤਾਂ ਗੀ ਕਹੀ ਓਤੁ ਮਦੀ ਦਾਂ ਨ ਸਗਲੇ ਤੁਮਾਂ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਅਵਰਨ ਕੇ ਟੀ ਹੋਇ
ਰੋਹ ਪਰਧਾਂ ਨਾਂ ਗੁਕਮੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਸਭੁ ਤੇ ਉਚਾਂ ਇਉਂ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਂ ਨਾਂ ॥ ੩ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਮਹਿਅੰ

ਜਦ ਬੈਸਹੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਚਲੇ ਭੇਡਾਂ ਗਾਂ ਲਖ ਚਉਹਾ ਸੀਬ ਚਨ ਮੇਬਾਧੇ ਰਸਨਾਏ ਕਉ ਚਾਂਗਾਂ ਕਰਿਕ
 ਰਿਦੇ ਖਹੁ ਅਪਨਾ ਕੀਆਂ ਅਪਹਿਰਿ ਦੇ ਬੀਚਾਂ ਗੀ ਪ੍ਰਦਤਿ ਗੋਰ ਖੁਸਾਇ ਹੋ ਨਾਨਕਾ ਮੇਸੀ ਕਾਰ
 ਤੁਮਾਂ ਗੀ॥੪॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੀ ਤੇ ਖੁਸਰਾਮ ਪਾਤਿ ਝੇਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ
 ਬਿਭੁਤਿ॥ ਪਿਥਾਂ ਕਾਂਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਭਾਂਪਰਤੀਤਿ॥ ਅੰਧੀ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤਿ
 ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੨॥ ਅੰਦੇਸਤਿ ਸੈਆਂ ਦੇਸੁ॥ ਅੰਦਿਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿਅਨਾ ਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
 ਏਕੇ ਦੇਸੁ॥ ੩॥ ਗਾਂਊ॥ ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭ੍ਰਿਤਾਂ ਰਹਿਘਟਿਘਟਿ ਦਾਂਜਹਿ ਨਾਂਦਾ॥ ਅੰ
 ਪਿਨਾਂ ਬਨਾਂ ਥੀਸ ਭੁਜਾਂ ਕੀ ਰਿਧ ਸਿਧਾ ਅਵਰਾਸਾਂ ਦਾ॥ ਸੀਜੇ ਗਵਿਜੇ ਗਵੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਂ ਵਹਿਲਿ
 ਖੇਅਾਂ ਵਹਿਭਾਂਗਾ॥ ੪॥ ਏਕਾਂ ਅੰਧੀ ਜੁਗਤਿ ਦਿਆਂ ਧੀਤੀ ਨਚੇਲੇ ਪਰਵਾਂ ਨਾ॥ ਇਕੁ ਸੀਸਾਂ ਗੀ ਇਕੁ
 ਭੇਡਾਂ ਗੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਂ ਏ॥ ਜਿਉਤਿ ਸੁਭਾਂ ਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਂ ਵੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਂ ਏ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੇ
 ਉਨਾਂ ਦਰਿਅਾਂ ਵੈ ਬਹੁਤਾਂ ਏ ਹੁਦਿ ਭਾਂਏ॥ ੫॥ ਅੰਸੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭ੍ਰਿਤਾਂ ਗਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਂਇਆ
 ਸੁਏ ਕਾਂਬਾਂ ਗਾਂ ਕਰਿਕ ਰਿਦੇ ਖੇਸਿ ਰਜਦ ਹਾਂ ਗਾਂ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਂਗਾ॥ ੬॥ ੧॥ ਤਾਂ ਠੇਰਿ
 ਗੋਰ ਖਨਾਂ ਖਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾਂ॥ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲਾਂ ਤ੍ਰੈ ਧੀਹਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿਅਾਂ ਇਆਂ ਬਾਂਗਾਂ ਤੇ ਗਾਂ ਕਉਨੁ

ਮਨੋਰਥਥਾਂਤ੍ਰਿਅਥਨਾਂਮਨੋਰਥੁਕਹਾਤੇਰਾਂਮਨੋਰਥਪੁਰਾਂਕਰੇਗਾਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਏਕੁ
ਮਨੋਰਥਕੀਆਂਪੁਰਾਂਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਂਸੁਰਾਂਮਉਰਮਨੋਰਥਰਹਿਓਨ
ਕੋਈਸਿਧਬਾਧਿਕੁਰਮੇਸਕੁਲੇਈਸਏਗੋਰਖਤੁਫੁਦੀਖਿਆਂਦੇਹੋਪ੍ਰਦਵਤਨਾਂਨਕਜ
ਚੁਸਮੇਦਉ॥੧॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਭੀਚੁਪਕਰਿਰਹਿਅੰਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਰਿਅੰਗੁਰੂਗੋਰ
ਖਨਾਂਬਜੀਨਨਕਤਪੇਕਉਉਪਦੇਸੁਦੀਆਂਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਰਿਅੰਗੁਰੂਗਿਲਨਾਂਬਜੀ॥੧॥
ਉਸਕਉਦੇਖਤੇਥੇ॥ਦਿਖਾਂਪੁਰਨਾਂਪਿਤਹੇਕੇਕਾਂਚਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਰਿਅੰਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਂ
ਬਜੀਜੈਸਾਂਦੇਖੀਅੰਤੈਸਾਬਖਾਨੀਏਫਕੀਰੀਕਾਂਬਿਰਦੁਮੈਸਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਰਿਅੰ
ਗੁਰੂਗਿਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਸਤਬਚਨਕਹਤੇਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਗੁਰੂਜੀਆਂਗੇ
ਭੀਕਾਂਈਜਾਂਹਗਾਂਹੈ॥ਕਿਇਬਹੁਗੀਤ੍ਰੀਪਹੁਚਣਾਂਆਂਗਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਂਹਗਾਂਹੈਨਿ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅਗੇਭੀਚਲਹੁਗੇ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਜੈਤਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਚਲਦੇਆਂਹੈ॥ਉਤਾਂਵਲਾਂਨਾਂਹੈਉ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਏਥੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਏ ਜੋ ਨਾਂਥੀ ਅਏ ੧੪੧
ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਸਇਆਂ ਅਹਾਂ ਜੋ ਨਉ ਨਾਂਥੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅ ਜਤੀ ਹੈ ਨਿ ॥
ਇਥੇ ਜੋ ਅਏ ਅਸੀਂ ਨਾਂਥੀ ਅਏ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਛਿਅ ਜਤੀ
ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾਂਥੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਗੀਆਂ ਦਾ ਭੁਖ ਸਭਨਾਂ ਖੁਕਹਾਂ ਦੇ
ਹੈ ਇਥੇ ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਾਂਥੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ॥ ਅਸਲੀ ਨਾਂਥੀ ਕੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋ ਹੈ ਨਿ ॥
ਅਤੇ ਛਿਅ ਜਤੀ ਕੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਸਿਧਾਂ ਦਾ ਨਉ ਰਿਅ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
ਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਭੁਲਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਦਸ ਦੇ ਵੀ ਏਗੇ ॥ ਇਤਨੀ ਰਦ ਬਦਲ ਹੋ ਦੀਆਂ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਅਸਨੇ ਤੋ ਉਠ ਕੇ ਰਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਏ ॥ ਲਿਅਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਕਤੀ ਚਰਗਤਾਂ ਕਤੀ ਚ
ਜਗਤਾਂ ॥ ਕਤੀ ਚਰਗਏ ਅਰੇਗੀ ॥ ਕਤੀ ਚਲ ਛਨ ਕਤੀ ਚ ਅਛਨ ਕਤੀ ਚ ਪਾਇ ਬੈਜੇ ਗੀ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਤ
ਪਾ ਪੁਛਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾਂ ॥ ਦੇਹੁ ਜਬਾ ਬਸਧੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਨਾਮ ਭੁਗਤਾਂ ਸਤਿ ਜਗਤਾਂ
ਦਿਵੀ ਤਰਹਿ ਬੈਜੇ ਗੀ ॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾਂ ॥ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ॥ ਲੇਹੁ ਜਬਾ ਬਸਧੀ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਂਥੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਪੀਨੇ ਹੋਤ ਪਾ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ॥ ਪੀਨੇ ਹੋ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਧਗਤਾਂ ॥ ਤਦਿ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਾਣ

ਨਾਥਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਓ ਰਿਅੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਓ ਰਿਅੰ
 ਦੁਹਾਂ ਅੰਧਿ ਦਿਚਿ ਮਥੇ ਟੇ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅੰਗੁ ਨਾਨ
 ਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਅਬਹਮ ਕੋ ਉਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾਂਸਵਾਂਧਾਂ ਨਦਰ ਸਨਹੁ ਅੰਗੁ ਤਪਾਂ ਜੀ ਇਸ
 ਬਚਨੁ ਮੇਭਿਨੁ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅੰਗੁ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਜੀ ਤਮ
 ਅਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਭੇਦੁ ਜਾਂਦਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰਨਾ ਹੀ ਅਰੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਹੀ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ
 ਜੇਤੁ ਅਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮਰਤਿ ਹੋ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ
 ਹਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤਮ ਓਪਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੇਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਕਿਉ
 ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਦੇ ਪਿਅੰਗੁ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਹਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇਸਾਂ ਤਮ
 ਕਹਤੇ ਥੇਤੈ ਜਾਂਹੀ ਦੇ ਪਿਅੰਗੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਹੀ ਜਾਂਦਤੈ ਹੈ ਜੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਂਦਰ ਸਨਹੁ ਪਾਂਇਅੰ
 ਅੰਗੇ ਤਮ ਹੀ ਤਮ ਜਾਂਨਾ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਂਧ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨੇ
 ਅਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਭੇਦੁ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹਾਂਗੁਰੂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤਮ ਪੁਰਨ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਅੰਧੇ ਅੰਸਹਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀਏਹੁ

ਜੇਪ੍ਰੰਦਨਾਂਥਾਮਾਂਹਏਹੁਤਾਂਉਚੇਬਚਨਬੋਲਦਾਂਆਂਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨਬੋਲਿਆਸੁ
 ਇਮਰਦਾਂਨਾਂਜਿਨਾਂਉਪਰਿਕਰਤਾਰਦੀਕਿਰਪਾਹੋਦੀਹੈਸੇਈਏਹਬਚਨਬੋਲਦੇਹੈਨਿ। ਕਚੁ
 ਪਿਚੁਬੋਲਦੇਨਾਂਹੀ। ਏਹਅਸਲੀਨਾਂਥਾਮਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਹੁਤਾਂਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉ
 ਦਸੀਅਨਿ। ਦੋਥਾਂਅਸਲੀਨਾਂਥਾਕੇਹਵਕੇਹਵਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਥਾਂਦੇਨਾਂਉ॥ ॥ ਪਹਿਲੇਗੋਰਖ॥ ੧॥ ॥ ਦੂਜੇਮਛੀਦਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੨॥ ॥ ਤੀਜੇਚਰਪਟਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੩॥ ॥
 ॥ ਚਉਥੇਮੰਗਲਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੪॥ ॥ ਪੰਜਵੇਂਪ੍ਰੰਧਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਛਿਵੇਗੋਪੀਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਸਤ
 ਵੇਪ੍ਰੰਧਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੭॥ ॥ ਅਠਵੇਸੁਰਤਿਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੮॥ ॥ ਨਾਂਵੇਚੰਬ੍ਰਨਾਂਥਾਹੈ॥ ੯॥ ॥ ਅਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁ
 ਨਦਾਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉਹੋਏਹੋਗੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀ॥ ਛਿਅ
 ਜਤੀਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ॥ ਦਤ
 ਜਤੀ॥ ੨॥ ॥ ਹਣਵੀਤਜਤੀ॥ ੩॥ ॥ ਭੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ॥ ਲਛਮਨਜਤੀ॥ ੫॥ ॥ ਭੀਖਮਜਤੀ
 ੬॥ ॥ ਏਹਛਿਅਜਤੀਹੈਨਿ। ਅਰੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਅਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਚਉ
 ਰਾਂਸੀਸਿਧਜੇਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂ

ਉਹੁਤੀਦਸੀਏਗੇ॥ ॥੫॥ ਹਲੇਉਗਾ॥੧॥ ॥ਦੁਜੇਸਾਂਗਾ॥੨॥ ॥ਤੀਜੇਸੀਘਰਾ॥੩॥ ॥ਚਉਥੇਝੰਗਾ॥
 ੪॥ ॥ਪੰਜਵੇਉਰਮਾ॥੫॥ ॥ਛਿਦੇਪੁਰਮਾ॥੬॥ ॥ਸਤਵੇਕਨੀਫਾਂ॥੭॥ ॥ਅਠਵੇਹਨੀਫਾਂ॥੮॥ ॥ਨਾਵੇ
 ਲਹਰੁਪਾ॥੯॥ ॥ਦਸਵੇਸੀਗਾ॥੧੦॥ ॥ਘਾਰਵੇਲਿਘਰਾ॥੧੧॥ ॥ਬਾਰਵੇਹਾਂਜੀਰਤਨਾ॥੧੨॥ ॥
 ਤੇਰਵੇਪੁਰਨਨਾਸਕਾਂ॥੧੩॥ ॥ਚਉਦਵੇਬਿਬਲਕਾਂ॥੧੪॥ ॥ਪੰਦਰਵੇਜਾਂਲਕਾਂ॥੧੫॥ ॥ਸੋਲ
 ਵੇਖਿਖਰਾਂ॥੧੬॥ ॥ਸਤਾਰਵੇਸੁਰਸਿਧਾ॥੧੭॥ ॥ਅਠਾਰਵੇਨਿਰਤਿਸਿਧਾ॥੧੮॥ ॥ਉਨੀਵੇਕੇਵ
 ਲਕਰਨਾ॥੧੯॥ ॥ਬੀਹਵੇਸਮਰਤਾ॥੨੦॥ ॥ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗਲਾ॥੨੧॥ ॥ਬਾਂਈਹਵੇਅਸਰਨਿ
 ਧਿ॥੨੨॥ ॥ਤੇਈਹਵੇਚਰੁਰਬੈਨਾ॥੨੩॥ ॥ਚਉਦੀਹਵੇਗਾਂਇਐਨਾ॥੨੪॥ ॥ਪੰਜੀਹਵੇਕੇਲਕਰ
 ਨਾ॥੨੫॥ ॥ਛਬੀਹਵੇਅਉਪੜਾ॥੨੬॥ ॥ਸਤਾਂਈਹਵੇਪਰਬਤਾ॥੨੭॥ ॥ਅਠਾਂਈਹਵੇਈਸਗਾ॥੨੮॥
 ॥ਉਨਤੀਸਵੇਕੁਰਥਰੀ॥੨੯॥ ॥ਤੀਸਵੇਕੁਤਵੇ॥੩੦॥ ॥ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥੩੧॥ ॥ਬਤੀ
 ਸਵੇਸੀਭੀ॥੩੨॥ ॥ਤੇਤੀਸਵੇਅਛਰਦੈਨਾ॥੩੩॥ ॥ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਧਿ॥੩੪॥ ॥ਪੈਤੀਸਵੇ
 ਪਿਪਲਕਾਂ॥੩੫॥ ॥ਛਤੀਸਵੇਸਿਉਰਾਂਮਾ॥੩੬॥ ॥ਸੈਤੀਸਵੇਗਿਰਥੇਧਾ॥੩੭॥ ॥ਅਠਤੀਸਵੇਸ
 ਲਸਾਂ॥੩੮॥ ॥ਉਣਤਾਲੀਸਵੇਕੇਸਕਰਾ॥੩੯॥ ॥ਚਾਲੀਹਵੇਗੈਲਸਾਂ॥੪੦॥ ॥ਇਕਤਾਲੀ

ਹਵੇਮਗਨਧਾਰਾ॥੪੧॥ ॥ਬਿਤਾਂਲੀਹਵੇਸਗਾ॥੪੨॥ ॥ਤਿਤਾਂਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਂਚੜੇ॥੪੩॥ ॥ਚਉ
 ਤਾਂਲੀਹਵੇਸੁਰਮੇਨਾ॥੪੪॥ ॥ਪੇਤਾਂਲੀਹਵੇਸੀਧਸੈਨਾ॥੪੫॥ ॥ਛਿਤਾਂਲੀਹਵੇਗਿਰਦਕਾ॥੪੬॥ ॥ਸੈਤਾ
 ਲੀਹਵੇਜੋਤਲਗਨਾ॥੪੭॥ ॥ਅਠਤਾਂਲੀਹਵੇਜੋਗਮਗਨਾ॥੪੮॥ ॥ਉਦਵੇਸ਼ੁਵੇਬਿਮਲਜੋਤਿ॥੪
 ੯॥ ॥ਪੰਜਾਂਹਵੇਸੀਤਲਜਲਾ॥੫੦॥ ॥ਇਕੁਦਵੇਸ਼ੁਵੇਅਪਰਧਨਾ॥੫੧॥ ॥ਬਾਂਦੇਜਵੇਤੁਲਸੀਜੋਗੁ
 ੫੨॥ ॥ਤਿਵੇਸ਼ੁਵੇਪ੍ਰਿਤਿਪ੍ਰਾਨਾ॥੫੩॥ ॥ਚਉਰੇਸ਼ੁਵੇਅਕਾਲਨਿਗਾ॥੫੪॥ ॥ਪਚਵੇਸ਼ੁਵੇਕੋਲਸਗਾ॥
 ੫੫॥ ॥ਛਿਵੇਸ਼ੁਵੇਗੰਮਕੁਆਗੁ॥੫੬॥ ॥ਸਤਵੇਸ਼ੁਵੇਗੰਮਸੇਵਾ॥੫੭॥ ॥ਅਠਵੇਸ਼ੁਵੇਬਿਸਨਧਾਂਤਾ॥
 ੫੮॥ ॥ਉਨਾਂਹਠਵੇਸੀਕਰਜੋਗਾ॥੫੯॥ ॥ਸਠਵੇਬਰਮਜੋਗਾ॥੬੦॥ ॥ਇਕਾਂਹਠਵੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀ॥
 ੬੧॥ ॥ਬਾਂਹਠਵੇਮੀਰਜੀਲਕੀਧਾਰੀ॥੬੨॥ ॥ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਂਲਿਦ੍ਰੁਨੈਨਾ॥੬੩॥ ॥ਚਉਹਠਵੇਨ
 ਲਿਦ੍ਰੁਨੈਨਾ॥੬੪॥ ॥ਪੇਹਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥੬੫॥ ॥ਛਿਅੰਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨਾ॥੬੬॥ ॥ਸਤਾਂਹਠ
 ਵੇਗੁਠਾਂਬਾਂਸੀ॥੬੭॥ ॥ਅਠਾਂਹਠਵੇਅਲਨਾਂਸੀ॥੬੮॥ ॥ਉਦਹਤਰਵੇਕਲਕਸੀਗੀ॥੬੯॥ ॥
 ॥ਸਤਰਵੇਕੋਰੀਗੀ॥੭੦॥ ॥ਇਕਹਤਰਵੇਕੇਦਲਕਰਮੀ॥੭੧॥ ॥ਬਹਤਰਵੇਕਰਮਨਾਂਸੀ॥੭੨॥
 ॥ਤਿਹਤਰਵੇਕੁਲੁਬਿਲਾਂਸੀ॥੭੩॥ ॥ਚਉਹਤਰਵੇਮੁਲਮੰਡੀ॥੭੪॥ ॥ਪੰਜਹਤਰਵੇਜੋਗਤੀਤੀ

੭੫॥ ॥ ਛਿਹਤਰਦੇਜੇਗਾਰਹਰੇ॥੭੬॥ ॥ ਸਤਹਤਰਦੇਦੀਪਰੰਗ॥੭੭॥ ॥ ਅਠਹਤਰਦੇਆਂਖਰੁਪੀ
 ੭੮॥ ॥ ਉਦਸੀਏਕਲੇਸਧੁਪੀ॥੭੯॥ ॥ ਅਸੀਏਬਿਹਰੀਮਜੇਗੀ॥੮੦॥ ॥ ਇਕਸੀਏਖਲਾਂਸਮੁਹ
 ਲਰੇਗੀ॥੮੧॥ ॥ ਬਿਅਸੀਏਕਿਦਾਰਜੇਗੀ॥੮੨॥ ॥ ਤਿਅਸੀਏਜੇਗੀਬਚਿਤਰਹੀਜੈ॥੮੩॥
 ਚਉਰਸੀਏਗੋਰਖ॥੮੪॥ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂਚਉਰਾਂਸੀਅੰਸਿਧਾਂਦੇ
 ਨਾਂਉਏਹਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹੁਨਉਨਾਂਧਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹੁਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਨਥਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਅਤੇਸਿਧਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਪਰਜੀਜਤੀਅੰਦੀਨਿਸਾਂਹੋਈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਉਨਹੋਈ॥ ਜੇਕਿਛੁਤੇਰੇਜੀਦਿਚਿਹੈਸੇਪੁਛਿਲੈਅਰੁਮਾਂ
 ਨੁਨਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀ॥ ਤੁਸੀਅੰਖਦੇਹੈਜੇਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਕੇਈਈਦੇ
 ਰਹੈਹੈਨੀ॥ ਜਿਨਾਂਗਿਸਤਕੀਤਾਂਹੀ॥ ਜੇਇਸਤੀਦੇਨੇਰੇਅੰਦਦਾਂਹੀਸੋਜਤੀਹੋਦਾਂਹੀ॥ ਅਜੇਹੇਤਾਂ
 ਬਹੁਤ੍ਹੇਹੋਦੇਹੈਨੀ॥ ਅਜੀਏਹੈਮੇਨੁਅਰੁਮਾਂਨੁਰਹਿਅੰਸੁਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਭਲਾਂਪੁਛਿਓਇਹਜੇਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀਸੇਏਹੈਨੀ॥ ਹੋਰਜੇਜਤੀਹੈਨੀਸੋਉਨਾਂਦੀਬਿਦਯਾਈ
 ਹੈ॥ ਅਤੇਇਨਾਂਦੀਬਿਦਯਾਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮਥਨਤਾਂਕਰਦੇਨਾਂਹੀ॥

ਬਿਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦੁਸਲੈ ਕੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਨਵੇ ਸਤੁ ਦਸਵੇ ਜਤੁ। ਘਾਂਰਵੇਉ
ਜਾਲਾਂ। ਭੁਣਵੇ ਨਾਂ ਨ ਕੁਸੁ। ਇਸਰ ਦਾਨੀ ਪਤੁ ਨ ਰਸ ਸੀ ਕਲਾਂ। ੧। ਸੁਇਸਰ ਦਾਨਾਂ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੀ
ਹੈ। ਜਤੀ ਸੇਈ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ। ਨਿ। ਜੇ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੁ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਤੇ। ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਦੇ ਖਬਰ ਦਾਰ
ਹੈ। ਨਿ। ਅਤੇ ਮਥ ਨੁ ਨਾਂ ਕੀਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਨਿ ਕਲਿ ਗਈ। ਤਾਂ ਜਤੀ ਨਾਂ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾਂ। ਜੇ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ
ਆਨੁ ਥੀ ਮਰਥੇ ਤਾਂ ਜਤੀ ਹੋਵੈ। ਚਿਹੁ ਜੋਛਿ ਅਜਤੀ ਤੈ ਨੁ ਦਸੇ ਹੈ। ਨਿਉ ਨਾਂ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਵਿਚਿ ਜਾਂਦੁ
ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪਛਿ ਆਂ ਜੀ। ਹੋਰ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿ ਆਂ ਵਿਚੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੁਹੋ ਜੇਗੇ ਦਮੀ ਦਬੈ ਲਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਹ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋ ਨੇ ਸੁਣਦਾਂ ਹੈ
ਤਾਂ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਰਤ ਤਾਂ ਭੋਲਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋ ਨਾਂ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇ। ਜੇ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਦਾਂ ਹੈ ਅਤੇ
ਦੁਰਗੀ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ਹੈ। ਇ। ਅਤੇ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਕਰ ਭੋਲਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥ
ਬਿਨਾਂ ਭਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਥੇਤਾਂ ਈਦੀ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੈ ਨੁ ਛਿ ਅਜਤੀ ਦਸੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਨਾਂ ਕਿਸੇ
ਹਜਾਂ ਦੁਨਾਂ ਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਲੁ ਜਤੀ ਹੈ। ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ। ਹੁਇ ਮੇਰੀ
ਬਹੁਤੁ ਨਿਸਾਂ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ

ਅਮਰਦਨਾਂ ਚਲਦੇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਨੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਰਮਤਿ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ
ਗਲ ਨਾਂ ਥਕਹਿ ਆਂ। ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਕਿਉਂ ਹੀ ਰਹਤਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਂਥੇ। ਐਸਾਂ ਸਾਂਧ ਜੋ ਗੀ ਸਰਸਾਂ ਥਰਹ
ਏ ਕੀਲਾਂ ਇਕੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋਹੋ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ ਪੰਥ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ
ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਾਮ ਤੇ ਪੰਨ ਨਾਂ ਥਾਮ। ਇਤ ਨਿ ਆਂ। ਮਾਲਿ ਕ ਰਿਕ ਹਿ ਆਂ। ਹੋ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਰਮਤੋ ਹੋ। ਤੁਮ
ਰੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲੋ ਤੋ ਰਹਿ ਆਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ। ਏਕ ਜੀ ਜਾਂ ਲੁਹਾਂ ਰਾਂ ਕਹੀਏ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ
ਕੋ ਪਰਸਨਾਂ। ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਗਮਤਿ ਛੂਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਾਂ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੋ ਭਾਂਈ ਮੇਰੇ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਂ ਤੋ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅਮਨ ਬੈਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟਾਂ ਛੂਟੇ ਕਰਮ ਸੈ ਸਾਂ ਰਾਂ। ਸਗਲ
ਬੰਧਨ ਪਗ ਕੇ ਕਾਂਟੇ ਪਾਂਏ ਮੇਖ ਦੁਆਰਾਂ। ੨॥ ਏਕੇ ਕਾਰ ਪਰਿਨ ਜਰ ਹਮਾਂ ਗੈ ਦੂਜਾਂ ਚਿਤ ਨ ਪਾਂਗੇ। ਦਸ
ਅਉਤਾਂ ਰਮ ਅਉਰ ਦੇਵ ਤੇ ਦੁਰਵਾਂ ਰ ਕਹਿ ਤਾਂਗੇ। ੩॥ ਪੇਅ ਪੀਤ ਕੇ ਬਸ ਤੋ ਜਨ ਜਹ ਜਰੇ ਗੇ ਮੇਖੇ ਲੋ। ਪੁ
ਏ ਮੇ ਨਾਂ ਨਕ ਸੁਣਿ ਨ ਥੇ ਸਿਧੋ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਇਕੁ ਮੇਲੋ। ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ
ਨਿਰੰਜਨ ਐਸਾਂ ਹੀ ਕੀ ਆਂ ਹੈ। ਪਰ ਹਮ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਤੇ ਕਹ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਜ ਧਮੁਰਤਿ ਹੈ। ਤੇਰਾਂ ਦਰਸਨੁ ਦੁ
ਰਲੇ ਕੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਥਜੀ ਜੋ ਤੁਮ ਹੋ ਜੋ। ਮੁਖ ਕੇ ਕਹੇ ਕੀ ਬਾਂਤਿ ਨਾਂ ਹੀ। ਮੁਖ

੨੪੫

ਕੇਕਹੇਲਿਬਾਂਸੁਹੇਤਾਂਹੈ॥ ਅਬਹਮਕੇਤਮਰਜਾਇਦੇਵੇ॥ ਤਾਂਮੀਗਲਨਾਂਥਅਤੇਪ੍ਰੀਧੂਨਾਂਥਾਰੋਪੀਨਾਂਥਜ
 ਭੁਨਾਂਸਿਧਾਂਕਹਿਅੰਜੀਤਮਕੇਰਜਾਇਨਿਰੰਜਨਕੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅਤੇਬਾਲਾਂਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਤ੍ਰਿਹਾਂਉਡੀਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਬਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਥਹੋਏ॥
 ਜਿਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਸੀਨਿਅੰਸੀਅੰਹਾਂਅਰੋਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਲਿਸਾਂਪਇਅੰਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਗੁਰੂਜੀ
 ਅਸੀਹੁਇਕਿਥੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਬਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
 ਅਸੀਸਾਂਢੇਸਤਿਹਜਾਂਰਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਕੋਈਇਥੇਭੀਸਾਂਧੁਸਿਧੁਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਦਰਾਂਅਉਧੁਤਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਜਿਸਤਾਂਈਸੀਨਿਅੰਸੀਪੁਜਦੇਹੈਨਿ॥
 ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਉਸਦਾਂਨਾਂਉਕਿਅੰਹੈ॥ ਅਤੇਓਹੁਕਿਥੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਉਸਦਾਂਨਾਂਉਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਹੈ॥ ਅਤੇਓਹੁਜੋਉਚੀਫੰਫੁਦੇਖਨਹੈਉਸਉਪਰਿਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈਈ॥ ਤਾਂਫੇ
 ਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਉਸਤਾਂਈਭੀਦੇਖੋਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੀਏਗੇ॥ ਜਾਂਇ
 ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਦੇਉਪਰਿਤ੍ਰੇਏਖਹੋਏ॥ ਅਰੋਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਧੁਤਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈ॥ ਬਿਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ

ਕਮਾਂਖਿਆਂਕਿਉਂਤਾਂਈਬਾਂਲਾਂਬਾਂਲੇਆਖਿਆਂਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁ
ਛੁੱਤੇਆਇਪਹੁਚੇਹੋ॥ਇਸਤਾਂਈਭੀਬੁਲਾਂਇਦੇਖੀਏ॥ਏਭੀਜਾਂਪੁਦਭਾਂਮਾਂਪਦੇਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਆਖਿਆਂਬੁਲਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਤੇਰਾਂਭੀਆਖਿਆਂਮੰਨਦਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਹੋਤੀਦੇਹੁਬ
ਲੇਕਿਉਨਾਂਹੀ॥ਸਮਝਦੇਖੋਅਪਨੇਮਨਮਾਂਹੀ॥ਜਬਲਗਦੇਹੀਤਬਲਗਮਾਂਸਾਂ॥ਇਉਨਹੋਵੈਪੁਰ
ਨਜੀਨਿਆਂਸਾਂ॥ਖੋਲਿਦਿਸਟਿਚਿਤਿਰਾਂਖੋਠਾਇ॥ਏਕਨਾਂਗਾਂਇੰਜਕੁਘਟਮਾਂਹੀ॥ਬਿਨਵੈਨਾਂਨਕਜੀ
ਇੰਦਤਾਂਡੇਉ॥ਮੁਗਤਿਸਭਾਂਨਿਰੰਜਨੁਦੇਉ॥॥ਦਤਾਂਡੇਉਦਾਚੁ॥॥ਕੋਈਨਾਂਹਿਪਰੋਜਨੁਘਟਹੀਮਾਂਹਿ
ਬੋਲਨਕਾਂਜਿਹੋਇਸਭਾਂਉ॥ਕਾਇਆਗਰੀਮੈਲੁਨਲਾਂਗੀ॥ਬੋਲਬਚਨਜੋਰਹੋਤਿਆਂਗੀ॥ਹਲਚ
ਲਕਦੀਨਬਿਆਖੋਮੋਹੀ॥ਪੁਰਨਕਿਰਪਾਂਚਿਤੁਵਸਿਆਸੋਇ॥ਰੋਮਰੋਮਨਾਂਗਾਂਇੰਜਪਤਾਂ॥ਕਾਂਹੋਸੋਰਸ
ਨਾਂਸੋਬਕਤਾਂ॥ਦਤਕਹੈਸੁਇਨਾਂਨਕਤਪਾਂ॥ਅਪਨਾਂਛੋਡਿਹੋਇਰਹੋਜਪਾਂ॥੨॥॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦਾਚ
ਅਜਪਾਂਕਹੀਮੈਸੋਭੀਜਪੁਦੀਸੈ॥ਕਿਉਨਜਪੀਮੈਪੁਰਨਜਗਦੀਸੈ॥ਜਪਕਰਤੇਕਰਤੇਅਜਪਾਂ
ਹੋਇਜਾਂਦੈ॥ਤਬਕਾਂਇਆਂਇਆਂਨਿਰਮਲਹੋਇਆਂਦੈ॥ਜਬਲਗਕਾਇਆਂਤਬਲਗਪਿਆਂ
ਇਆਂ॥ਬਿਨਸੋਕਾਂਇਆਂਤਬਏਕਦਿਖਾਂਇਆਂ॥ਨਾਂਨਕਬੋਲੇਜਚੀਬਾਂਈ॥ਸੁਇੰਦਤਾਂਡੇਉਭਰ

ਅਦਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਮੇਸੇ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਸਾਅੰਮੀ ਭਰਮਾਰੀ ਸਭੁ ਲੇਈ ॥ ਸੇ ਦਰਸਨ ਹਮਰੁ ਰੁਚਿ
 ਖਾਂਇਅੰਮੀ ਨਨਰੀ ॥ ਅੰਮੇ ਖਾਂਦ ਸਾਅੰਮੀ ਉਤਾਰੇ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਅੰਮੀ ਸੇ ਹਮ ਪਰਤ ਛੁਟੇ ਖਾਂ ॥ ੧੦ ॥ ਦਤ
 ਤੇ ਉਦਾਂਚਾਂ ॥ ਬਾਂਤੋ ਪਰਪਰਤੀ ਤਨ ਅੰਦੈ ਜਉ ਪਰਤ ਛੁਟਨ ਦੇਖੋ ॥ ਮੇਸੀ ਬਾਂਤਿਨ ਸੁਖਿ ਅੰਮਾਂ ਗੈਖ
 ਟ ਦਰਸਨ ਕੈ ਰੇਖੋ ॥ ਤੇ ਤਬਾਂਤਿ ਸੁਦਾਂਦੈ ਅਚਰਜ ਅੰਤਮ ਨਾਹ ਪਤੀ ਜੈ ॥ ਸਾਅੰਮੀ ਕਹੈ ਸੁਦਿ ਨਨ
 ਕਤ ਪਾਂ ॥ ਭੁਗਸਨੇ ਕਉ ਨਹੀ ਝੇ ॥ ੧੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਂਚਾਂ ॥ ਗੀਝੇ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀ ਦੇਖੋ ਤਮਰਾਂਖੇ
 ਚਿਤ ਕਠੇ ਰੋ ॥ ਜਟਾਂਦ ਪਾਂਈ ਦੇਹੀ ਜਾਂਲੀ ਪਾਂਹਨ ਜੈ ਸੇ ਕੋਰੇ ॥ ਕੀਬਲ ਖੰਭੁ ਚੜ੍ਹਾਂਇਓ ਭਾਂਦੈ ਉਜਲ
 ਹੋਇ ਨ ਜਾਂਦੈ ॥ ਨਾਹੀ ਦਸ ਛਿਅ ਕਰੇ ਸੀ ਗਾਂਗਾ ਕੈ ਤਨ ਕਬਹੂੰ ਗਾਂਦੈ ॥ ੧੨ ॥ ਦਤ ਤੇ ਉਦਾਂਚਾਂ ॥ ਚ
 ਲਹੋ ਤਪਾਂ ਨਿਰੋਜਨ ਕੈ ਜਾਂਜੈ ਤਮ ਕਹਤੇ ਦੇਖਿਅੰਮੀ ॥ ਸਾਂਸ ਤੇ ਬੈਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਰਾਂ ਰੇਖਾ ਗੋਬਿ ਪਿਕਿਨ
 ਹੁਨ ਲੇਖਿਅੰਮੀ ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਂਤਿ ਸੁਨਾਂਈ ਤਮ ਹੁਗਮ ਤੇ ਭੁਰਮ ਤੁਭੁ ਟਕਾਂ ॥ ਹਲ ਚਲ ਉਪਜੀਠਾਂ
 ਹਰਨਾਂਹੀ ਪਾਂਦੈ ਚਿਤੁ ਨ ਹਮਰਾਂ ਅਟਕਾਂ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਚਾਂ ॥ ਮੁਰਤਿ ਲਾਲ ਸਬ ਜਪੈ
 ਕਾਇਅੰ ਜੈ ਸੇ ਭੂਮ ਸੁਦਰਨਾਂ ॥ ਹੀਰਾਂ ਮੇਤੀ ਚਰਨ ਦੇਖੀਏ ਚੈਦ ਸੁਰਜ ਨਿਰਖਤ ਨੈਨਾਂ ॥ ਦਾਂਤ
 ਜਟਾਂ ਹਰਬਨੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ॥ ਓਭੁਓਹੀ ਲਸਕਾ ਝਲ ਕੇ ॥ ਨਾਂ ਕਦੀ ਸੈਖੰਡ ਕੀ ਪਾਂਗਾਂ ਜੈ ਸੀ ਦਾਦਨ ਚਾਕੋ ॥

ਚਲਕਰਦੇਖੋਤੁਮੇਦਿਖਾਂਉਤਬਤੁਮਾਂਨੇਸੁਆਂਆਂ।।ਨਿਰੰਜਨਕੇਨਾਨਕਸਦਾਂਹਜੁਗੀਆਂਠੇਪਹਰਸਲਾ॥੧੪॥ਦਤਤ੍ਰੇਉਦਾਂਚਾਂਦੇਖੀਸਕਤਿਤੁਮਾਂਗੀਨਾਨਕਜੇਬੋਲੋਸੋਸਾਂਚੀਅਬਪਰਤੀਤਿਭਈਹੈ
ਅਕੋਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਰਾਂਚੀ।ਧੀਨੁਜਗੁਰੁਤੁਮਾਂਗੀਕਹੀਮੇਜਿਨਤੁਮਕਉਦੇਖਿਦਿਖਾਂਇਆਂਮੇਸਾਂ
ਅੰਗੇਅਉਰੁਨਜਾਂਧੁਜੇਨਾਨਕਤਪਾਂਬਨਾਇਆਂ॥੧੫॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਖਟਦਰਸਨਪੰਖਸਭ
ਦੇਖੇਭੇਖਤੁਮਾਂਗਾਂਉਚਾਂਜਾਂਤਵਰਨਸਰੂਜੇਵਕਤੁਮਰੇਤੁਮਸੀਰਿਨਾਂਹਿਪਹੁਚਾਂ।ਰਿਪਿਸਿਧਿਸਭਪੀ
ਛੈਛਾਂਗੀਏਕਕੀਆਂਅਪਾਂਗਾਂਨਾਨਕਕਹੈਸੁਵਿਦਤਸਆਂਮੀਸਚਾਂਭੇਖਤੁਮਾਂਗਾਂ॥੧੬॥ਤਾਂਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉ
ਚਰਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ।ਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੋਏ।ਬਾਲਾਂਅੰਤਮਰਦਾਂਨਾਂਅਪਦਿਚਿਮੁਸਕੇ।ਏਹਹਕੀਕ
ਤਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਸੁਈ।ਤਾਂਗੁਰੁਅੰਗਦਮਸਤਵਿਦੇਹੋਇਗਇਆਂਸਾਂਢੇਤ੍ਰੇਪਹਰਬਿਦੇ
ਹੀਰਹਿਆਂ।ਜਾਂਗੁਰੁਅੰਗਦਦੇਹਦਿਚਿਅੰਇਆਂ।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਂ।ਭਾਂਈਬਾਲਾਂਅਗੇਕਿ
ਉਕਰਿਹੋਈ।ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਗੁਰੁਜੀ।ਅਗੇਭੀਚਲਦੇਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਮਰ
ਦਾਂਨਾਂਅਗੇਪਹਲਾਂਦਭਗਤੁਹੈ।ਉਸਤੇਪਰੇਪ੍ਰਹਭਗਤੁਹੈ।ਤਿਸਤੇਪਰੇਨਿਰੰਕਾਰਜੇਤੀਸਰੂਪ
ਹੈ।ਅਗੇਚਲੀਏਗੇਉਤਾਂਵਲਾਂਨਹੋਉ।ਦੇਖੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਜੇਜੇਨਿਰੰਕਾਰਦਿਖਾਂਏ।ਸੋ

ਦੇਖਾ ਬੋਲ ਹੁਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥॥ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡਾ ਗਈ ਤੀ॥ ਤਾਂ
ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜਾਇਖਵੇ ਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਮਾਂਏ॥
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੋ ਮਾਂਏ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਇ
ਸ ਦਾਨਾਂ ਉਤਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਤੋ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇਰਾ ਹੈ॥ ਉਹੁ ਜੇ ਅਲਲਾ ਪੰਥੀ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥
ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਦਾ ਰਾਂਜ ਹੈ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਅਲਲਾ ਦਾ ਰਾਂਜ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਉਸ ਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਉਤਾਵਲਾਨ ਹੋਏ॥ ਸਕੁ ਦਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ॥ ਤਿਚਰਾਨੁ ਅਲ
ਲਾ ਅੰਧਿ ਚਉ ਗਿਰਦਿ ਘੇਰਾ ਘਤਿਅੰ॥ ਅਲਲਾ ਸਿਰਦਾਰੁ ਜੇ ਮਾਂਹਾ ਅਲਲਾ ਚੀਨ॥ ਤਿਸੁ ਦ
ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅੰ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨੁ ਅੰਧਿ ਪਾਇਅੰ ਘੇਰਾ॥ ਕਉਨ ਤੂ ਕਿਹ ਕਰੇ ਬਸੇਰਾ॥ ਕਉਨ
ਮਨੇ ਰਖੁਈਹਾ ਅੰਧਿਅੰ॥ ਕਉਨ ਨਾਮ ਤੂ ਕਿਨਹਿ ਪਠਾਇਅੰ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪੁਛੇ ਬਾਤਾਂ॥ ਪਿ
ਰਪਾ ਕਾ ਕੇ ਫਿਰਤਾ ਕਾਂਚਾ॥॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਂਗ॥ ਅਲਲਾ ਮਿਲਿ ਕੇ ਪਾਇਅੰ ਘੇਰਾ॥ ਪਿਰਦੇ

282
 ਭੀ ਤਰਿਲੀਆਂ ਬਸੇਰਾਂ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਈਹਾਂ ਆਇਆਂ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਧਿਲੇ ਆਇਆਂ ਟੂਟਿ
 ਜਾਂਇ ਜੇਹੋ ਇਕ ਚਾਂਇਆ ਜਬ ਪਾਂਕਾਂ ਤਬ ਠਨ ਕਬ ਜਾਂਇਆਂ ਸੁਇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਨਾਂ ਕਅਰ
 ਦਾਂ ਸਿਧਾ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਂਖੀਆਂ ਸਾਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਉਤੇ ਲਗਾ ਲੇ
 ਏਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆਂ ਸੁਇ ਭੁਈ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਤਸਾਂ ਡੇ ਦਰਸਨ ਅਸੀਆਂ ਏਆ
 ਹੋ। ਭੁਲਾਂ ਹੁਆਂ ਤਸਾਂ ਰਾਂ ਦਰਸਨ ਪਾਂਇਆਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਬੋਲਿਆਂ ਜੀਹ ਮਨਿਹਾਂ ਲਹੁਏ
 ਹਮਕੋ ਤੁਮੋ ਕਿਰਤਾਂ ਰਖ ਕੀਆਂ ਹਮਰੀ ਨਗਰੀ ਕਿਰਤਾਂ ਰਖ ਹੁਈ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੋਲਿਆਂ ਭੁਈ
 ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਜੇਹੈ ਸੋ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਕਹਿਆਂ ਭੁਈ ਈਹਾਂ
 ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਹੈ। ਉਸਦਾਂ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰੀਓ। ਬਡੇ ਭੁਗਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ
 ਹਾਂ ਜੀਬਡੇ ਭੁਗਤ ਹੈ। ਬੋਲ ਹੁਭਾਂ ਈਵਾਂ ਹਗੁਰੂ ਜੀ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ
 ਏਕ ਉਹਾਂ ਉਚੀ ਪਹਾਂ ਵੀ ਉਪਰਿਆਂ ਸੁਥਾਂ। ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਇ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਕਹਿਆਂ
 ਅਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਮਗਨ ਬੈਠਾਂ ਥਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਕੀਤਾਂ ਵੀ ਖੁਲਿ ਗਈ। ਤਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾ ਦੁਪੁਛਿ
 ਆਂ ਕੋ ਤੁਰੇ ਭੁਈ। ਈਹਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਮੀ ਕੀਰੀ ਮਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ ॥ ਹਮਕੋ

ਰਤਾਰਗਮਕੇਬੰਦੋਤਫੇਰਿਪ੍ਰਹਲਾਦਪੁਛਿਆਈਹਾਂਤਕਿਤੁਕਿਉਕਰਿਆਇਆਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਕਵਾਂਚਾਹਮਕਉਰਾਮਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਪੁਛਿਆਕਉਨ
 ਬਾਂਸਨੁਧੋਇਆਛਾਂਕੀਨਾਂਕਉਨਕਾਂਦੁਪਾਆਛਾਂਚੋਇਲੀਨਾਂਕਉਨਜਮਾਂਇਨਬੀਚਜਮਾਂਇ
 ਆਂਕਉਨਠਉਰਰਾਂਖਿਦਹੀਜੀਮਾਂਇਆਂਕਉਨਮਥੁਨੁਕਰਿਕਾਂਛਿਆਂਮਾਂਖਨਾਕਉਨਤਾਂਉ
 ਦੇਨਿਰਮਲਚਾਂਖਨਾਪੁਛਪ੍ਰਹਲਾਦਸੁਣਿਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੁਝਕਿਨਹਿਬੁਝਾਂਇਆਂਮਾਂਪਤੇਅਪਾਂ
 ਯਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਤਨੁਧੋਇਆਛਾਂਬਾਂਸਨਕੀਆਂਖਿਮਾਂਚੋਇਦੁਪਮਨੁਲੀਆਂਲਗਨ
 ਅਗਨਦੇਤਾਂਇਕਨਾਂਇਆਂਗਾਰਉਪਦੇਜਸਮਾਂਦੁਨਪਾਂਇਆਂਗੁਰੂਕੋਰਪਾਂਮਥਿਲੀਆਂਮਾਂਖ
 ਨਾਹਰਿਕਿਰਪਾਂਨਿਰਮਲਤਤਚਾਂਖਨਾਸੰਤਸੀਗਿਲੇਦਹੀਜੀਮਾਂਇਆਂਪ੍ਰਣਵੇਨਾਂਨਕਜੁਇ
 ਭਗਤਪ੍ਰਹਿਲਾਦਾਹਮਸੁਝਪ੍ਰੀਤੀਆਂਦਿਜੁਗਾਂਦਿ॥੨॥ਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਦਾਂਚਾਂਧੀਨੁਗੁ
 ਰੂਜਿਨਿਦੀਆਂਗਿਆਨਾਂਕਲਿਜੁਗਭ੍ਰੀਤਰਿਆਛਾਂਧਿਆਨਾਂਆਛੀਕਰਈਆਂਛਾਂਭੇਖ
 ਆਂਛੀਬੁਧਿਆਛਾਂਬਿਬੇਕਾਸੁਣਿਨਾਂਨਕਪਰਤਛਿਸਾਂਧਾਰਾਂਮਨਰਾਂਇਦਤਮਰੇਸਾਂਧਿ॥੩॥
 ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਧੀਨੁਨਰਾਂਇਦਧੀਨੁਰਾਂਮਾਜਿਨਚਲਤਦਿਖਾਂਇਆਂਤੁਮਰੇਕਾਂਮਾਂਮੇ

ਸੀਭੁਭੁਦਿਹੁਭੁਈਤਮਾਰੀ। ਤਤਕਾਲਪੁਭਕੀਨੀਕਾਰੀ। ਸਾਂਸਿਸਾਸਿਪੁਹਲਾਂਦਚਿਤਾਂਰਿਅੰਨਾਂ
ਨਕਰਾਂਮਜਨਕਾਂਕਾਂਜਸਦਾਰਿਅੰਨਾਂ॥੧॥ ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੇਰੇਸੀਜੋਗਬ
ਹੁਤਿਅੰਜੀਅੰਦਾਂਓਧਾਂਰਹੋਵੈਗਾਂਤੇਗਬਡਾਂਪਰਤਾਂਪੁਹੋਵੈਗਾਂ। ਇਸਕਲਿਜੁਗਦਿਚਿਅਗੇਕੀਬੀ
ਰਭੁਗਤਇਥੇਪੁਰਿਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ॥ ਅਤੇਇਕੁਤੁਭੀਆਇਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਹਲਾਂਦ
ਭੁਗਤਨੁਪੁਛਿਅੰਨਾਂਜੀਤੁੰਦਰਾਂਭੁਗਤੁਹੈ। ਤੇਰੇਦਾਂਸਤੇਰਾਂਮਦਰਾਂਚਲਤੁਦਿਖਾਂਇਅੰਨਾਂ॥ ਤੇਨੁਰਾਂਮ
ਵਡੀਨਜਰਖੇਲੀਹੈ। ਅਜੀਕੋਈਹੋਰਭੀਇਥੇਪਹੁਚਸੀ। ਕੇਏਹੁਕੀਬੀਰਅਤੇਨਾਂਨਕਹੀਪਹੁਚੇਹੈਨਿ
ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤੁਬੋਲਿਅੰਨਾਂਭਾਂਈਪੁਛੁਨਾਂਨਕਤਪੇਥੀ। ਕੋਈਹੋਰਅੰਦਸੀਕਿਨਾਂਅੰਦਸੀ॥
ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਤਸੀਵਡੇਭੁਗਤੁਹੈ। ਅਗੇਹੋਏਹੈ। ਤੁਸਾਂਨੁਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਭਮਲੁਮੁ
ਹੈ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਸੁਇਭਾਂਈ। ਇਕੁਇਸਦਾਂਗਾਰੁਭਾਂਈਹੋਵੈਗਾਂ। ਓਹੁਇਥੇਪੁਰਿ
ਆਇਪਹੁਚੇਗਾਂ। ਹੋਰਸਦਾਂਕੀਮੁਨਾਂਹੀ। ਹੋਰਵਡੇਵਡੇਭੁਗਤੁਹੋਏਹੈਨਿਅਤੇਹੋਵਨਿਗੇ। ਪਰਪਹੁ
ਚੇਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਪਹੁਚਨਗੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਅਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਨਾਂਓਹੁਕਦਾਂਹੋਸੀ। ਅਤੇਕੇਹਵੇਜੁ
ਗਦਿਚਿਹੋਵੈਗਾਂ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂਦਭੁਗਤਕਹਿਅੰਨਾਂਸੁਇਭਾਂਈ। ਕਲਜੁਗਦਿਚਿਹੋਵੈਗਾਂ। ਤਾਂਪੁਹਲਾਂ

ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਜਨ ਨਕਤ ਪਾਏ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਇਸ ਬੇਸ ਉਦਗਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਗਾਂ
ਪਰ ਦਫਤਰ ਗਤ ਹੋ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਕਤ ਪੇ ਨਾਲੋਂ ਉਪਰਿ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਹਾਂ ਦੇ ਤੁਲਿ
ਹੋਰ ਗਤ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੇ ਹੋਰ ਕੇ ਹੋਰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾਂ ਦਰਗ
ਕਰਿਆ ਸਾਇਓਂ ਭਾਈ ਮਰੇ ਕੀਰ ਗਤ ਹੋਇਆਂ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਨਕਤ ਪਾਏ ਹੋਇਆਂ।
ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਉਸ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੀਰ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਕ
ਤ ਪਾਏ ਹੋਇਆਂ। ਦੇਖਾਂ ਜੀ ਉਹ ਕਿਸ ਦਰਨ ਦਿਚੁ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਕੇ ਹੋਰੀ ਪਰਤੀ ਕੇ ਹੋਰ ਸਹਰ
ਹੋਏ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾਂ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓਂ ਭਾਈ ਪਰਤੀ ਪੰਚ ਬੰਦੀ ਸਹਰ ਦੁਟਾਲੇ।
ਦਿਚਿ ਦਰਨ ਜਟ ਦਾਂ ਹੋਏ ਗਾਂ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ ਜੇ ਹਾਂ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰ
ਲਾਂ ਦਰਗਤ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓਂ ਭਾਈ ਭਾਵੇ ਕੀਰ ਜੋ ਹੋਏ ਭਾਵੇ ਕੀਰ ਜੀ ਹੋਏ। ਉਹ ਕੀਰ
ਬੇ ਅਤੇ ਨਕਤ ਪੇ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰਨ ਨਕਤ ਬੇ ਲਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਭਾਅਾਂ ਪਾਅਾਂ
ਠਜਾਂ ਤਾਂ ਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰਨ ਨਕਤ ਪੇ ਗਾਂ ਤੇ ਦੁਹਿਓਇਆਂ ਜੀ ਮੇਰੁ ਲਾਂ ਗਾਂ ਤਾਂ
ਗੁਰਨ ਨਕਤ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖ ਹੋ ਨਿਜੇ ਪਾਂ ਜੁਨਾਂ ਹੀ ਰਖਏ। ਉਹ ਜੀ ਉਦੀ

ਤਿਉਹੀਆਂਖਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਹਾਂਤਪਾਂਜੀਇਉਹੀਜੋਗਹੈ॥ ੬
 ਹੁਜੇਸਤਿਪਰਖਹੈਨਿਸੋਆਂਪਈਵਡਿਆਂਈਨਾਂਹੀਕਰਦੇ॥ ਓਇਜਿਉਕੀਤਿਉਹੀਕਹਤੇਹੈ॥
 ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਪੀਨਹੋਇਕਰਿਕਹਿਆਂਸਤਿਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗ
 ਤਾਂਮਤਿਮਰਦਾਨਾਂਅਤੇਬਾਂਲਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ। ਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋ
 ਇਆਂ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪ੍ਰਹਲਾਦਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਹਦਥੀਬਾਂਹਰਿ। ਖੁਸੀਹੋਏ। ਤਭ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਭਗਤਜੀਹੁਇਅਸੰਨੁਰਜਾਂਇਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਜੀ
 ਰੋਜਾਂਇਤੁਮਕੋਰਾਂਮਕੀਰਜਾਂ। ਇਤਪਾਂਜੀ। ਜਹਾਂਤੁਮਾਂਗੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਹਾਂਖੇਲਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾ
 ਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀ। ਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਂ
 ਅਸੀਸੇਲਹਿਹਜਾਰਜੋਜਨਆਂਏਆਂਹੋ॥ ੧੬੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਧਰਤੀਤੇ
 ਕੁਕਿਤਨੇਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਂਅਸੀਧਰਤੀਉਤੇਇਕਲਖਅਠ
 ਤਾਂਲੀਹਜਾਰਜੋਜਨਆਂਏਆਂਹੋ॥ ੧੪੮੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁਇਅਗੇਰੀ
 ਚਲਹੁਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਹੋਮਰਦਾਨਾਂਅਗੇਜਰਚਲਣਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿ

ਆਂਜੀਅਗੇਕਿਬੇਚਲੇਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਪ੍ਰਹਰਤਦਮੰਤੁਲ
ਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਮਾਂਜੀਪ੍ਰਹਰਤਦਮੰਤੁਲ॥ ਤੇਜੇਜਨਹੈਇਥੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਦੁਰਿਹੈ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਮਾਂਜੀਜਿਤਨਾਂਧਰਤੀਤੋਆਇਆ
ਹੈਤਿਤਨਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤਦੁਰਿਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆ
ਮਾਂਜੀਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਚਲਭਾਂਈਮਰਦਾਂਨਾਂਤੂੰਉਤਵਲਾਂਹੈਚਲ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈ
ਦਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਉਥੋਂਉਤਾਂਗੀਲੀਤੀਜਾਇਕਲਾਸਪਰਬਤਉਪਰਿਖੜੇਹੋ
ਏ॥ ਜਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇ॥ ਜੋਤਾਂਰੇਦਿਸਿਆਵੇਦਰਹਿਗਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿ
ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਦਿਸਿਨਾਂਹੀਆਂਵਦੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਹੈਠਿਦੇਖਾ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਹੈ
ਠਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਦੇਖੇਜੋਤਾਂਰੇਸਭੇਹੈਠਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਛਿਆਕਿਉਮ
ਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਤ੍ਰਿਠਿਆ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਮਾਂਜੀਤਾਂਰੇਤਾਂਹੈਠਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਸਭੇਹੈਠਿਰਹੇ॥ ਅਸੀਉਪਰਿਆਂਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿ
ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਅਤੇਚੰਦ੍ਰਮਾਅਤੇਸੂਰਜਹੈਠਿਰਹੇ॥ ਏਹਚਾਂਦਨਾਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਹਿਆਮਰਦਾਂ ਨਾਏਹੁਚਾਂਦਨਾਂ ਪੂਰਭੁਗਤਦਾਹੈ। ਤਠੇਰਿਮਰਦਾਂ ਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਧੂਹਭੁਗਤਕਿਥੈ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂ ਉਪਜੇਮੰਡਲਨਜਰਾਅਦਦਾਹਈਉਸੇਉਪਰਿਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਅੰਖਿਆਂਜੀਘਰਦਿਚਿਆਏਹੋਏਖਚਲੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂ ਨਾਉਤਾਂਦਲਾਂਨਹੇ
 ਉਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਭਲਾਂਜੀ। ਤਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂ
 ਅੰਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧੂਹਦੇਮੰਡਲਨੁਚਲੇ। ਬੈਲਹੁਭਾਂਈਦਾਂਗੁਰੂ
 ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਰੋਧੂਹਭੁਗਤਮੰਡਲਅੰਧੇਵਿਚਿਠਿਰਦਾਹੈ। ਧੂਹਦੇਖੇਤਾਂਤ੍ਰੇਮਨ
 ਖਅੰਇਪਹੁਚੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਧੂਹਬਚਨਕੀਤਾ॥ ਧੂਹਦਾਂਚਾ॥ ਕੇਸਿਖਬਨਚਰਾਅੰਇਆਂਖੇਚਰ
 ਭੂਚਰਕਉਨਜਹਾਂਇਆਂਗਾਂਕਸਦਾਂਨੇਭੂਤਪਰੇਤਾ। ਕਿਨੇਤੁਮੇਲਿਘਾਂਇਆਂਸੇਤਾ। ਬਿਖਮਬਾਂਟਦੁਰਿ
 ਅਸਥਾਨਾ। ਕਿਉਕਰਿਮਾਰਗੁਲੀਅੰਧਾਂਨਿ। ਐਸੀਅੰਗੇਹੁਈਨਹੋਇ। ਬਿਨੇਕਬੀਰਨਪਹੁਚਿ
 ਅੰਕੇਇ। ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਰੀਕਬੀਰਾ। ਰਾਂਸਾਂਮਕਾਂਬਨਿਅੰਸਰੀਗਾ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚ
 ਏਕਟੇਕਧਰਸਿਖਬਨਚਰੇ। ਖੇਚਰਭੂਚਰਾਅੰਦੈਨਨੇਹੈ। ਦਾਂਨਦੇਉਸੇਦਕਭੂਤਪਰੇਤਾ। ਪਦ
 ਨਅਸਦਾਂਰਹੋਇਲਿਘੇਸੇਤਾ। ਬਾਂਟਜਹੇਲੀਪਹੁਚੇਥਾਂਨਾ। ਨਿਰੰਜਨਲਿਲਾਂਟਿਲਿਖਿਅੰਨਿਰਬਾ

ਨਾਅੰਗੇਹੁਈਅਬਭੀਹੋਇ।ਏਕਕਬੀਰਾਨਾਨਕਦੇਇ।ਤੀਜੇਹੋਰਹੀਦਾਂਲੁਜਟੇਟਾਂਜਾਂਕਉਅੰ
 ਪਿਨਿਰੰਜਨਕੁਟਾਂ।ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਰੀਕਬੀਗ।ਤੋਦੁਜੇਨਾਨਕਬਾਂਧੀਧੀਗ।੨॥ਪ੍ਰਹਭੁਗਤਦੁ
 ਚਾਂ।ਸੁਇਨਾਨਕਤੋਧੂਠਕਿਉਕਹਤਾਂ।ਕੋਈਬਿਨਾਂਕਬੀਰਾਮਾਂਗੇਨਜਾਂਤਾਂ।ਨਾਂਓਹੁਗੁਮਾਂਨਾਂਉ
 ਨੀਸਾਂਏ।ਕਿਉਧੂਠੀਸਾਂਧਭੁਰੋਨਿਦਾਂਨ॥।ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਦੇਖੋਗੇਜਬਪੈਦੇਰਹਿ।ਏ
 ਕਪਲਕਮੇਪਹੁਚੇਸੇਇ।ਬੇਦਕਤੇਬਕੀਕਰੇਨਕਾਂਇ।ਸਚੁਨਾਂਮੁਤਾਂਕੋਨੀਸਾਂਏ।ਸੁਣਹੋਧੁਹਰ
 ਧੀਸਰਕੁਈ।ਨਾਂਨਕਸਾਂਚੀਸਾਂਧਸੁਣਾਂਈ॥੪॥ਪ੍ਰਹਭੁਗਤਦੁਚਾਂ।ਜਾਂਹੁਨਾਂਨਕਜਾਂਹਰੀਕੀ
 ਪਗ।ਅੰਗੇਬਿਕਟਪਰਬਤਹੈਨਿਧਗ।ਦੇਖੋਅਰੁਤਮਾਂਰੀਸਕਤਿ।ਕੋਸੀਤੈਕੀਨੀਹੈਭੁਗਤ
 ਧੁਰਪਹੁਚੇਕੇਬਾਂਟੇਫਿਰੇ।ਮੈਤੋਦਿਸਟਿਨਿਸਾਂਨਾਂਪਰੇ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਦੇਖੋਧੁ
 ਹਭੁਗਤਤੁਮਖਣੇ।ਅਬਗਮਈਨਾਂਪਰਬਤਚਹੇ।ਸਰਦਾਂਨਾਂਈਨਾਂਪਰਬਤਗਹਿਅਾਂ।ਬਾਂਲਾਂ
 ਅਖੰਡਪਰਬਤਪਰਗਇਅਾਂ।ਨਾਂਨਕਧਰਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਰਿ।ਜਹਾਂਤਖਤਧੈਠਾਂਸਾਂਚਾਂਕਰ
 ਤਾਂਗ।ਪਾਂਸਿਖਦਾਂਸੀਕਰੇਕਬੀਗ।ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਪਾਂਸਿਦਜੀਗੁ।ਅੰਗਿਅੰਨਿਰੰਕਾਰਜਬਦੀ
 ਨੀ।ਦਾਂਸਕੀਬੀਰੇਅੰਤਰਿਬਿਧਿਚੀਨੀ।ਕਬੀਰਕਹੇਸੁਇਨਾਨਕਭੁਗਤਾਂ।ਅਛੀਸੇਵਤੁਮਾਂ

ਗੀਤਗਾਭਿ॥ ਅਬਤੁਮਸਾਂਤਲੇਕਮਹਿਜਵਹੁ॥ ਉਚੀਨਿਰਮਲਭਗਤਿਦ੍ਰਿੜਵਹੁ॥ ਛੇਡੇਹਿਤੇਈਹ॥ ੧੫੨
 ਅਵਹੁ॥ ਤਬਤਕਿਆਂਛੀਭੁਗਤਿਕਮਾਂਵਹੁ॥ ਕਹੇਕੀਰਸੁਇਨਾਂਨਕਭਾਂਈ॥ ਹਮਤੁਮਕਉਉਪਦੇਸੁ
 ਦ੍ਰਿੜੁਈ॥ ਸਾਂਖੀਸਬਦਕਰੋਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਅੰਛੇਹੋਇਅਵੇਦਰਬਾਂਗਾਂ॥ ੬॥ ਨਾਂਨਕਪ੍ਰਭੁਕੀਅੰਗਿ
 ਅੰਮਨੀ॥ ਉਪਦੇਸੁਦੀਅੰਕੀਰਗਿਅੰਨੀ॥ ਸਚਖੰਡਤੇਨਾਂਨਕਛਿਰੇ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਬਾਂਲਾਂਅੰਗੇਪ
 ਗਤੀਨੇਅੰਏਧੂਹਕੇਮੰਤੁਲਾ॥ ਅੰਗੇਧੂਹਨੰਪਕਹਿਅੰਮੰਚਲੁ॥ ਧੂਹਪੁਛੇਨਾਂਨਕਦੇਹਿਨੀਸਾਂਨੀ
 ਕੇਸਾਂਦੇਖਿਅੰਪ੍ਰਭਨਿਰਬਾਂਨੀ॥ ਹਮਕੋਸਾਂਚੀਸਾਂਖਸੁਣਦੋ॥ ਤਬਤੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਸਦੋ॥ ੭॥ ॥ ਹੁ
 ਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਦੇਖਿਅੰਮਪਨਾਂਏਕੇਕਾਰੀ॥ ਸਾਂਖਿਕਬੀਰੇਕਰੇਬੀਚਾਂਗਾਂ॥ ਤਬਤਕੋ
 ਠਾਂਸਚਾਂਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਪਰਬਲਜੇਤਿਨਲੀਨੀਜਾਂਇ॥ ਧੀਨਕਬੀਰਗਹਿਅੰਸਮਾਂਇ॥ ਕਬੀਰਭੁਗ
 ਤਕੀਪਦਵੀਉਚੀ॥ ਜਿਨਨਿਰਮਲਭੁਗਤਿਕਰੀਹੈਸੂਚੀ॥ ੮॥ ਨਾਂਨਕਪ੍ਰਛੇਬਡਭਾਂਈਮੇਗੇ॥ ੮
 ਦਰਸਨੁਨਾਹੀਨਜੀਕਨਿਬੇਰੇ॥ ਅਚਰਜਥਾਂਤਿਤੁਮਹਮਦਿਖਾਂਈ॥ ਸੁਇਧੂਹਰਖੀਸਰਮੇਰੇਭੁ
 ਈ॥ ੯॥ ॥ ਧੂਹਭੁਗਤਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਕਉਦਰਸਨੁਈਹਾਂਹੋਇ॥ ਅਨਮੋਦਬਧਾਂਰਹੀਨਕੋਇ
 ਸਰਬਜੋਤਿਮੋਜੋਤਿਸਮਾਂਨੀ॥ ਜਿਉਪਾਂਨੀਕਉਮਲਿਅੰਪਾਂਨੀ॥ ਸਰਬਭੁਪਮੇਰੁਪਸਮਾਂਨਾਂ॥ ਦੂਜ

ਹੇਤਾਂ ਕਹਾਂ ਬਿਗਾਨਾਂ ਏ ਕੋ ਅਪਸਰਾ ਅੰ ਪਿਓ ਖਾਂ ਇਆਂ ਪੂਰੇ ਬੋਲਿ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਂ ਇਆਂ ॥ ੧੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਿ
 ਦਾਂ ਨ ਬੋਲਿ ਅੰ ਬਡੇ ਭਗਤ ਜੀ ਜਓ ਓਹ ਅਰੁ ਤਮ ਏ ਕੋ ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਸੰਤੁ ਲਮਹਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਓ ਰਹਤੇ
 ਕਿਸੀ ਦਸਰੇ ਕੇਸਦ ਕੇਵਾਂ ਰਨੇ ਹੋਤੇ ॥ ੧੧ ॥ ਪੂਰ ਭਗਤ ਦਾਂ ਚਾਂ ਅੰ ਪੇ ਬੈਠਾਂ ਅੰ ਪੇ ਫਿਰਤੇ ਅੰ ਪੇ
 ਜਗਤਾਂ ਅੰ ਪੇ ਬੇਜਗਤਾਂ ਅੰ ਪੇ ਏ ਕਾ ਅੰ ਪੇ ਅਨੇ ਕਾ ਅੰ ਪੇ ਗਿਆਨੀ ਅੰ ਪੇ ਗਿਆਨ ਬਿਬੇਕਾ ਸੋਲਹ ਕਲਾ
 ਸੰਪੂਰਨ ਅੰ ਪੇ ਅੰ ਪੇ ਅੰ ਪਿਨਿਰੰਜਨ ਅੰ ਪੇ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲ ਬਲ ਪਰਬਤ ਪਤਾਂ ਲਾਂ ਸਦਾਂ ਅਜੀਤ ਨਜੀ
 ਤੇ ਕਾਂ ਲਾਂ ਸਣ ਨਾਂ ਨ ਕਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੂਜਾਂ ਸਮਾਨੁ ਕਰੇ ਜੀ ਜਾਂ ਲਾਂ ॥ ੧੩ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੂਰ ਭਗਤ ਦੇ
 ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਮਥਾਂ ਏ ਕਿਆਂ ਤਾਂ ਪੂਰ ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਸਨ ਕਦਾਂ ਮਥਾਂ ਦੁਹਾਂ ਹਥਾਂ ਤੇ ਪਕਵਿਲੀ
 ਤਾਂ ਅਤੇ ਮਖਹੁ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਅੰ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ
 ਈ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਪਰ ਇਥੇ ਤੇ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਪਹੁਚਿ ਆਇ ਕੇ ਕਬੀਰ ਪਹੁ
 ਚਿ ਆਂ ਹੈ ॥ ਇਕ ਤੇ ਪਹੁਚਿ ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਵਡਾਂ ਭਗਤ ਕਲੀਕਾਂ ਲਾਇ ਚਿ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਕ
 ਹਿ ਅੰ ਅਸਾਨ ਰਜਾ ਏ ਦੇ ਹੋ ਭਗਤ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਪੂਰ ਭਗਤ ਕਹਿ ਆਂ ਰਜਾ ਏ ਤਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ
 ਜਹਾਂ ਜਾਣੇ ਤਹਾਂ ਪੈਲੇ ॥ ਸਭ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਜਾਂ ਹਰਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਥੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਓਡਾਂ ਗੀਲੀ ਤੀ ਨਲੇ

ਮਰਦਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ २੪੩
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਅਸੀਂ ਚ
 ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂ ਤਪਰਤੀਤੋ ਕਿ ਤਨ
 ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਉਣ ਤਾਂ ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ੩੮੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇ
 ਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਅੰਧਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਪਰੇ ਇਕਲ
 ਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਧਾਂ ॥ ੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਬੋਧ ਪਰੇ ਭੀ ਕੁਝ ਹੈ ॥ ਕਿ ਅਗੇ ਕੁ
 ਝੁਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਬੋਧ ਸਮਾਰ ਹੈ ॥ ਦਿਖ
 ਏ ਅੰਧਾਂ ਸੋ ਦੇਖਿਆਂ ਜੋ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂ ਤਪਰਤੀਤੋ ॥ ਅਤੇ ਪੁਰੁ ਲਾਦੁ ਗੁਰੂ ਤਪਰਤੀਤੋ ॥ ਅਤੇ ਦਤਾਂ ਤੇ ਉਜੇ ਹੋਏ
 ਰੇ ਹੀ ਪਛੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਉਤੇ ਏ ਡੀ ਮਿਹਰਦਾਂ ਨਹੀ ਹਈ ॥ ਜੋ ਕਿ ਬੋਧ ਇਹੁ ਚੋ ॥ ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ
 ਦਾਂ ਮਹਰਮੁ ਕੋ ਟੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਓਹੁ ਅੰਧੇ ਹੀ ਮਹਰਮੁ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੋ ਟੀ ਮਹਰਮੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਤੇ ਏਸਿ
 ਸਟਿ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਅੰਧੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਜਨ ਮਹੇਸਾ ਸੋ ਭੀ ਮੀਤੁ ਕਿ ਸੇ ਨੁਹ ਬਿਨ ਅੰਧਿਆਂ ਅ
 ਤੇ ਕਮਲ ਮੈਸਾਰੁ ॥ ਉਤਰਾਂ ਨੁਪਰ ਮੈਸਰੁ ਅੰਧਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਭੋਗੀ ਅੰਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਅੰਧੇ

ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਧੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਏਹੁ ਜੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਜਿ
ਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕਰੋਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋਈ ਆਪਤਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਆਪ ਨੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਣੇਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਏਸ ਸਿਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਰੋਪ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ
ਸਾਰ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾ ਹੈ। ਜਿਸਤਾਈ ਚਰਟ ਕੇ ਜੁੜਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਾਹ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨਿ॥
ਅਕੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਜਾਣਦਾ
ਹੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਨਾ ਸੁਹੀ। ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸਭੇ ਉਠੁਠੁ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਲਿ ਈਵੇ ਹੋਇ
ਜਾਂਸਾ ਕਰਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਅਕਲ ਮਾਰ ਛੱਡੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਜੀਸਤਿ ਜੀਸਤਿ
ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਂ ਸੋਹ ਕਢਾਇਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਪੂਰਵ ਚਨ ਕਢਾਇਦਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੀਹੁ ਅਸੀ ਕੇ
ਹੁਣੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ। ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਫਿਰਿ ਆਏ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ
ਦਾਨਾ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਲਕਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਆਏ। ਅਤੇ ਦੁਇਲਖ ਜੇਜਨ ਆਏ ਆਏ॥੨੦੦੦੦੦
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਆਖਿ ਕੇ ਹੁਣ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾ ਹੁ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਅ
ਸੀ ਕੇ ਹੁਣ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾ ਹੁ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਬੀ ਦਰਦੇਰਾ ਹੁ॥

੨੫੪
 ਏਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਕੇ ਹੁਣੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਸੁਰਤ ਬੰਦ
 ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦ ਗਾ। ਅਤੇ ਨਟਕ ਬੰਦ ਗਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੰਦ ਰਦੀ ਸੇਧ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਏ ਗਛ ਲੀ ਬੰਦ ਗਾ। ਅਤੇ ਲਾਂਹਣੀ ਬੰਦ ਰਦਾ ਰਾਂਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਬੇਲ ਹੁਕਾਈ ਦਾ ਹੁਕਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਠੀ ਗਈ ਤੀ। ਤਾਂ ਸੀਲਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅੰਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਅਸੀਂ ਯਾਰਾਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ॥
 ੧੨੦੦੦੦॥ ਸਭੇ ਤੇਰੇ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ੧੩੦੦੦੦॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਇਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਪ੍ਰ
 ਹਲੋ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ। ੨੦੦੦॥ ਫਿਰ
 ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਹਰ ਰਾਤ ਪਾਸੇ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ
 ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ। ੧੫੦੦॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਤੀ
 ਸਰੂਪ ਬੈਠਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਉਹ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾਂ ਪਰੇ ਉਚਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਖੰ
 ਡ ਪਰਬਤ ਪਾਸੇ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ। ੨੫੦੦॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾਨ ਉਕਿ

ਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸ ਪਰਬ ਤਦ ਨਾਂ ਉਨਿ ਰਬਿ ਕਾਰ ਪਰਬ ਤੁਹੈ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਨਹੀ
ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬ ਤਉ ਪਰਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਕੁਝ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ। ਕੁਝ ਖਾਵਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਪੰਥੀ ਨਾਂ ਹੀ ਨਜਰਿ ਮਾਂ
ਵੇਦੇ ਆਂਦ ਮੀ ਆਂਦੀ ਕਿਆ ਆਖਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਾਵਣ ਨੁਕਿ ਸੇ ਕੁਝ ਅਗੇ ਆਇ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੁ ਜੋ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪੈਦਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰਿ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਜਿ ਤੋ
ਖਸੀ ਆਂਦ ਦੀ। ਤਿਤ ਨੇ ਫੁਲ ਤੋ ਹਿਤੋ ਹਿਖਾਇ। ਅਤੇ ਤੋ ਰੁਠੀ ਲੈ ਆਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂ ਇਕ
ਰਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਬਿਰਛ ਫਲ ਖਵੇ ਹੈ ਨਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹਥ ਨਾਂ ਲਿਤੋ ਹਿਤੋ
ਹਿਕ ਰਿਮੁ ਰਿਪਾਏ। ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਦੁਲਗੇ ਸਤਾਂ ਛਡਿ ਸਕੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਬਹੁਤ ਖਾਧੇ ਸਾਂ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੋ ਰੁ
ਠੀ ਆਂ ਸਾਂ। ਅਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਸਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਬਾਂ
ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਵੋ। ਬੇਰੇ ਜੇਹੇ ਅਸਾਂ ਨੁਭੀ ਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੈਟ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਹਿਕ ਦਾਇ ਦੇ ਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਓਥਿਗਇਅਮਰਦਾਨਾਭੁਖਾਕਿਉਆਵਦਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਤੁਜਾਮੇਨੁਆਪੇਖਾਵਦਨੁ
 ਕੇਜਿਅਮਾਹਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸਤੈਨੁਕਿਅਮਾਧਿਆਮਾਸਤਾਤੈਨੁਕੁਝਮਾ
 ਧਿਆਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਫੇਰਿਧੁਛਿਅਜੀਏਹਾਮੀਮ੍ਰਿਤਫਲੁਈਵੇਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਇਥੇਖਾਵਦਦੁਖਕ
 ਵਦੁਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਦਦੁਲੇਨਾਹੈਵਨਿਤਾਏਹਪਦੇ। ਕਿਉਹੈਵਨਾ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਏਥੇਤਾਅਸਾਨੁਨਜਰਿਕੋਈਨਹੀਆਵਦਾ। ਅਤੇਤੁਜਾਨੁਕੋਈਨਜਰਿਅਵ
 ਦਾਹੈਤਾਤੁਸੀਦਸੋ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਏਹਕੁਦਰਤਿਦਾਮਹਾਰਚੈ। ਏਹਗੁਪਤਮ
 ਹਾਪੁਰਖਾਵੇਦਾਸਤੈਕਰਤਾਰਕੀਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਅਸੀਤਾਗੁਪਤਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਪੁਰਸਮਹਾਪੁਰਖਾਵਿਚਿਅਤੇਗੁਪਤਾਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਿ
 ਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਹੁਇਏਥੈਹੀਰਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਛਾਸੁਆ
 ਦੁਲਗਾਹਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਉਥੇਕਿਅਕਰਦਾਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਅਨਹੀਕਰਦਾ।
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਜੇਉਥੇਕਰਦਾਹੈਸੋਇਥੇਨਾਹੀਕਰਦਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿ
 ਆਭੁਲਾਜੀਚਲੋਪਿਛੇ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਅਧਿਆਚਲੁਕਾਈ। ਬੋਲਹੁਭਈਵਾਹੁਗੁਰਜੀ।

॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਉਹ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉ
 ਹਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਆਹੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਲਖੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ੮੦੦੦੦੦ ॥ ਸਭੇ ਬਾਈ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥
 ੨੨੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇਥੇ ਸਾਂਝ ਆਖਦੇ ਆਹੋ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ ਧੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਰ ਲਾਂਹੋ ਇਥਾਂ ਕਰਾ ॥ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰਦੇ ਆਹੋ ਜਾਂ ਕੁਟੀ ਵਿਚੋਂ ਸਧ
 ਨਿਕਲਿਆਂ ਇਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਮਰੇ ਸਾਂਝ ਤੁਮਕ ਉਏ ਹੋ ॥ ਜੋਈ ਹਾਂ ਆਏ
 ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਬੀ ਦੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ
 ਆਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਬੋਲਿਆ
 ਮਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਇਥਾਂ ਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿਥਾਂ ਜਾਂਦਾ ਥਾਂ
 ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਝ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਇਓ ਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ

ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾਂ ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਉਸ ਸਾਂਧੁ ਕਰਿਆਂ ਭੁੰਝੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂਗੁਰੂ ਕਾਂ
 ਨਾਂਉਸੀਲਸੈਨਾ॥ ਅਗੇਰਾਂ ਨਾਂਉਕਲਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਉਹੁਸੁਝੈ ਕਿਆਂਜਾਂਦੇ
 ਤਾਂਧਾਂਤਾਂਕਲਿਆਂਦਕਰਿਆਂਜੀਗੁਰੂਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਧਾਂਜੋਨਾਨਕ ਤਪਾਂਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਮੇ ਮੇਰਾਂ
 ਗੁਰੂਭਾਂਈਧਾਂਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਕਲਿਆਂਨਾਂਤੇਰਾਂਗੁਰੂਸੀਲਸੈਨਕਹਾਂਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਿਕਲਿਆਂਨਕਰਿਆਂਜੀਮੇਰਾਂਗੁਰੂਹਾਂਜਹਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਹਮਕਉਆਂਪਏ
 ਗੁਰੂਕਾਂਦਰਸਨੁਦਿਖਾਂਉ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਕਰਿਆਂਜੀਮੇਆਂਪਏਗੁਰੂਕਉਜਾਂਇਖਬਰਕਰਤ
 ਧਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਜਾਂਹਿਭੁੰਝੀਖਬਰਕਰਿ॥ ਕਹੀਓਤੇਰਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਧਾਂਹਰਿਖਨ੍ਹਾਂਹੈ
 ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂਤਾਂਅਗੇਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਅਰੇਚੇਲਾਂਮੇਰਾਂਤੇਨਾਂਨਕਗੁਰੂ
 ਭੁੰਝੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਜਾਂਹਿਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਹਿਕਰਿਪੁਛਾ॥ ਜੇਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਕਦਕਾਂ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਗੁਰੂਕਹਾਂਤੇਹੈ॥ ਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਕਦਕਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇਭੁੰਝੀਤ੍ਰੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਮੇਤੇਰਾਂਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਕਾਂਗੁਰੂਭੁੰਝੀਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਿਸੀਲਸੈਨਕਰਿਆਂਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਧਾਂਤਾਂਫੇਰਿ

ਕਲਿਆਨਾਨਾਇਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਭਾਭੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੇਨਾ ਓਕਿ ਅੰਬਾ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਕਲਿਆਨ ਸੇਰਾਂ ਨਾਂ ਓਗੁ ਵਰਧਨ ਖਾਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ
 ਜਾਂ ਇਕਹਿਅੰਗੁ ਰੂਜੀ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਜੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਓਗੁ ਵਰਧਨ ਖਾਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ
 ਰੇ ਚੇਲਾਂ ਜਾਂ ਇਕ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਅੰਓ ॥ ਤਾਂ ਕਲਿਆਨ ਤੀਨਾਂ ਕਉ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਗਇਆਂ
 ਜਾਂ ਇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿਆ ॥ ਤਾਂ ਅੰਗ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ ਅੰਓ ਭਾਂਈ ਸ
 ਤਿਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਭਾਂਈ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬੈਠਿ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਸੀਤਾ
 ਕਉਨ ਬਿਦਿਆ ਕਉਨ ਜੀਤਾ ॥ ਕਉਨ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਅੰਗੇ ॥ ਕਉਨ ਨਾਂ ਤੁਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਏ ॥
 ਸੀਲੁ ਪੁਛੈ ਜਾਇ ਰੇ ਭਾਂਈ ॥ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸਮਣੁ ਈ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿ ਦਾਈ ॥ ਬਿਦਿਆ ਜਨ ਕਜੀਤ ਮੁਰਖਾਈ ॥ ਸਚਿ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਅੰ
 ਏ ॥ ਅਮਰ ਅਜੁਨੀ ਪਕਹਿ ਮੰਗਏ ॥ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜਾਇ ਸੀਲਾਂ ਗੁਰ ਭਾਂਈ ॥ ਗੋ ਵਰਧਨ ਤੇ
 ਤੇ ਤੇ ਸਮਝਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਗਾਂ ਜਾਂ ਜਨ ਕ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਗੁਰੂ ਅੰ ॥ ਕਲਿ ਜਗ ਕਹੈ
 ਨਾਂ ਨਕ ਹੈ ਦੁਆ ॥ ਬੀਚੇ ਜਗ ਬੀਤ ਹੈ ਅੰਓ ਗ ॥ ਤਬ ਤੇ ਰਹਤਾਂ ਕਾਂ ਕੀਠ ਉਗਾਨਾਂ ਉਬਤਾਂ ਇਓ

ਅਪਨਾ ਮੋਹਿ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਪੁਛ ਤ ਹੈ ਤੇ ਹਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ਤੇ ਸੇਵਕ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ॥ ਦੁ
 ਆ ਪੁਰਿ ਜਨ ਮਨੀ ਚ ਘਾਹਿ ਲੇ ਤੇ ॥ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਘਾਹਿ ਪਈ ਠਉ ਫੁ ॥ ਤ ਬਸੀ ਦ ਰਨ ਮਧ ਰਿਓ ਹੈ ਅਉ
 ਗਾਨ ਨ ਕ ਕ ਹ ਤ ॥ ਸੁਇ ਸੀਲ ਸੈਨ ਤੇ ਹਿ ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਇ ਅਮੋਹਿ ॥ ੪ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ
 ਰਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦ ਰਸ ਨ ਕੀ ਆ ਪੈ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਆ ॥ ਤੰਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਆ ਜੈ ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਆ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ਜੈ ਸਾਂ ਅਇ ਆ ਤੈ ਸਾਂ ਨ ਅਇ ਆ ॥ ਰਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦ ਰਸ ਨ ਨ ਹੀ ਪ
 ਇ ਆ ਨਾਂ ਪਹੁ ਚੇ ਸਾਂ ਚੇ ਦ ਰਬ ਗਾਵੇ ਖੋ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਬੀ ਚਾਂਗਿ ॥ ਬੋਲ ਬੋਲ ਅਪਾਂ ਰਸ ਦਾ ਵੇ ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦ ਰਸ ਨ ਕ ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਵੇ ॥ ਅਮੋਹਿ ਬਾਂਤਿ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਇ ॥ ਸੀਲ ਬਚਨ ਸੁਣਾਂ ਵੇ ਤੇ ਹਿ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ॥ ਸੁਇ ਵਡ ਭਾਈ ਠਉ ਰਬ ਤਾਈ ॥ ਦ ਰਸ ਨ ਦੇ ਬੋਲਾਂ ਗਾ ਪਾਈ ॥ ਜਨ ਕ ਬਿਦੇ ਹੀ
 ਗੁਰੂ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ॥ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗ ਮੇ ਚ ਰਨ ਪਖਾਂ ਰਾਂ ॥ ਰਾਂ ਜੇ ਮੇ ਰਹੈ ਅਉ ਪੁਤਾਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੁ
 ਤਾਂ ॥ ੬ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ॥ ਇਖ ਨ ਪਰਬ ਤ ਜਾਇ ਦ ਰਸ ਨ ਕੋਰੇ ॥ ਜਨ ਕ ਜਨ ਕ ਕ ਰਿਓ ਪਰਿ ਚਰੇ ॥
 ਦੇਖੇ ਦ ਰਸ ਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਉਪਰਿ ਅਦੁਰਨ ਕੋਇ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕ ਉਠਉ ਰਬ ਤਾਈ ॥ ਕ
 ਹੈ ਸੀਲ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ॥ ੭ ॥ ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹਰ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ॥ ਇਖ

ਨਪਰਬਤ ਨਾਂ ਨਕ ਗਇਆਂ ਅੰਗੇ ਬਚਨ ਜਨ ਕਸੁ ਦਿਲ ਇਆਂ ਜਨ ਕ ਕਹੈ ਸੁ ਕ ਦੇ ਦਸੁ ਇਬੰ
 ਤਿ ਨਾਂ ਨਕ ਅੰਗੇ ਇਆਂ ਹਮ ਰੇ ਪਾਂ ਸਿਧ ਲਿਦੁ ਅੰਗੇ ਅੰਦਰਿ ਲੇਹੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕੋ ਹਮ ਦਰਸਨ ਦੇ
 ਹੁ॥੮॥ ਜਾਂ ਇ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆਂ ਤਬ ਜਨ ਕ ਅੰਪਨੈ ਕੋ ਠੁਲਾਂ ਇਲੀਆਂ ਜਨ
 ਕ ਪੁਛੇ ਕਿਉ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਅਬ ਤੈ ਜੋ ਪਕ ਉਨ ਕਾਂ ਜਪਤਾਂ॥੯॥ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਦੰਚਾਂ॥ ਤਮਰੀ ਕੀ
 ਰਪਾਂ ਤੇ ਜਪੋ ਅਜਾਂ ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਤੇ ਸਿਟਿ ਗਏ ਤੀਨੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਜਿ ਹ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਪਛਾਂ ਨਿਅੰ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਨਕ
 ਤਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗੁ॥ ਭੁਗੇ ਦੇ ਪਨਿਰ ਦੇ ਪਹੇ ਇ ਗਾਂ ਪ੍ਰਾ॥੧੦॥ ਜਨ ਕ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਉ ਕਹੈ
 ਅੰਗੇ ਜਾਂ ਉਕਿ ਈਹਾਂ ਰਹੇ॥ ਹਮ ਤੁਮਾਂ ਅੰਤਮ ਏ ਕੋ ਰਾਂ ਉ॥ ਜਗਾਂ ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਨਹੀ ਦੁਗਾਂ ਉ॥ ਤੇ ਤੇ
 ਦੁਆਂ ਪੁਰਿ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇ ਧੋ॥ ਹਮਰੀ ਨਜਰਿ ਪਰੀ ਤੁਮ ਲੇਖੋ॥ ਜਨ ਕ ਕਹੈ ਸੁ ਦਿਨਾਂ ਨਕ ਪ੍ਰਾਇ
 ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਦੀਆਂ ਪਦਨਿਰ ਬਾਂ ਨੀ॥੧੧॥ ਨਾਂ ਨਕ ਬੈਲੇ ਸੁ ਦਿਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੁ ਗਾਂ ਜਦ ਕ ਦਿਬਰ
 ਨੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਪੁਰਾਂ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਭਏ ਨਿਰਬਾਂ ਨੀ॥ ਏਕੋ ਕਾਂ ਰਕੀ ਕਬਾਂ ਅਨਿਭਾਂ ਨੀ॥ ਹਮ ਕ
 ਉਆਂ ਗਿਅਾਂ ਤੁਮਰੀ ਹੋਈ॥ ਤੇ ਤੇ ਦੁਆਂ ਪੁਰਿ ਕਲਿ ਜੁਗਿ ਗੋਈ॥੧੨॥ ਜਨ ਕ ਕਹੀ ਨਨ
 ਕ ਕਉ ਅੰਗਿਅਾਂ ਕੀ ਨੀ॥ ਅੰਤ ਲੇ ਕ ਕੀ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀ ਨੀ॥ ਅੰਪ ਜਪੋ ਅਉਰਾਂ ਉਪਦੇ

ਸਾ ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਕੁਸਾਯ ਹਰਾਤੁਮ ਕੋ ਦੀ ਨੀਬ ਡਿਮਾਂਈ ਅਕਥਕਥਾ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਂਈ ॥ ੧੫ ॥
 ਜਨਕ ਕੀ ਅਗਿਆਨ ਨਕਲੇ ਫਿਰਿਆਂ ਤਬ ਮੁਹਤੁਮਾ ਤਲੇ ਕਕੋ ਪਰਿਆਂ ਉਹਾਂ ਤੇ ਚਲੇ
 ਲੀਤੀ ਉਡਾਂਗੀ ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਕੀਈ ਉਡਾਂਗੀ ਤਬ ਪੁਛਿ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੋ ਤਨੇ ਜੋਨ
 ਨਮਾਂਏ ਉਹਾਂ ਸੋ ॥ ੧੬ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀ ਅਸਾਂ ਤੁਸੀ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜੇ ਫੇਰ ਉਤਰੇ ਅ
 ਤੇ ਇਥਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸੀ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਇਥਨ ਪਰਬਤ ਬੇ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਕਹਿਅ ਤਾਂਈ ਬਾਲ ਲਖ ਜੇ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਲਖ ਜੇ ਜਨ ਅੰਏ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਅ
 ਹਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਉਰਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਸ
 ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਉਧਿਰਨੁ ਪਰਬਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀ ਕੋਈ ਸਾਂਧ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਇਕ ਰਖੀ ਸਰਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਰਖੀ
 ਸਰਨੁ ਦੇਖੇਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਅ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਉਹੁਆਂ ਪੈ ਦੇਖੇਗਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ
 ਧਿਆਂ ਭਲਾਂ ਜੀ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾ ਹਰਾਗੁ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਉਸ ਪਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਤੇ
 ਤਾਂ ਤਲਾਂ ਉਕਦਰ ਤਿਦਾਂ ਅੰਧਾਂ ਜਲ ਨਾਂ ਲਿਭੁ ਰਿਆਂ ਪਹਾਂ ਅੰਧਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸਨ

ਨੁਲਗਾਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਅੰਇਆਂ ਆਂ ਓਦੇ ਹੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾਇਸ ਨਾਂ ਨਮਧੇ ਕੋ
 ਰਤੀ ਸੁ ਅੰਗ ਤੇ ਭੁਗਤੀ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਮੀ ਨ ਸਰਵ ਰਤੁ ਰੰਗ ਤੇ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਅਰਥ ਪੁਛਿਅਾਂ ਸਾਇ ਰਖੀ ਸਰ ਜੇ ਤੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਸੈ ਮਨ ਅਰਥ ਦੇ ਹਿਾ ਤਾਂ
 ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਅਾਂ ਸਾਇ ਰੇ ਜੇ ਤੇ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ਸੈ ਕਿਸ ਵਾਂ ਸਤੇ ਕਰ ਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਏਹ ਸਾਂਗੁ
 ਗਤੇ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਤੇ ਭੁਗਤ ਮੇ ਸੇ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸਾਂ ਕੁਮੇਰ ਰਖੀ ਸਰੁ ਸਮੇਰ ਕੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠ
 ਹੈ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਅਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੈ ਸੇ ਮੀ ਨ ਜਲ ਸੇ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਅਗ ਬੈਠੁ ਏਹੁ
 ਏ ਪ੍ਰਾਂ ਨਹਿ ਤੁਹੇ ਇ ਜਾ ਤੇ ਹੈ ॥ ਯਹ ਕਰਤ ਬਓ ਨ ਕੇ ਹੈ ॥ ਤੁ ਕਿਉ ਹੀ ਮੇ ਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤੁ ਜੋ ਯਹ ਸਾਂ ਅਰੁ
 ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਵਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਇਸ ਨਾਂ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂਗੀ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਤਾਂ ਰੀ ॥ ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ ॥ ਮੀ ਨ ਨਾਂ ਕਰੇ ਬਿਦ ਜਲ ਤਰੰਗੀ ॥੨॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਅਾਂ
 ਜਾਂ ਪਤੁ ਮਤ ਉਕਿਅਾਂ ਕਹਾਂ ਮੇ ਤੇ ਜਮਾਇਆਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਰਥੁ ਦਿਤਾਂ ਇਸ
 ਨਾਂ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀਆਂ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਉਤਾਂ ਰੇ ਤੇ ਲੀਆਂ ਕੁਮੇਰ ਜੈ ਸਾਂ ਚਿ
 ਤੁ ਠਹਰਿਅਾਂ ਹੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਂ ਮੇ ਨਾਂ ਕਮੀ ਨ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਭੁਲਿ ਬਿਛੁੜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਂ ਨਹਿ ਤੁਹੇ

ੲਜਾਵੈ॥ ਤਾਰਖੀਸਰਪੁਛਿਆ॥ ਅਰੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਕਲੁਜੁਰਮੇਤੂੰਹੀਹੂਆਂਹੈ॥ ਜਨਕਬਿਦੇਹੀ ੲ੫੮
ਕਾਂਸੇਦੁਕਾ॥ ੩॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆ॥ ਹਾਰਖੀਸਰਮੇਹੀਹੈ॥ ਅਰੁਰਖੀਸਰਜੀਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂ
ਹੈ॥ ੪॥ ਤਾਰਖੀਸਰਕਹਿਆ॥ ਅਰੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਮੇਰਾਂਨਾਂਉਸੁਖਚੈਨਰਖੀਸਰਹੈ॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਕਹਿਆ॥ ਅਰੇਕੁਏਤੂੰਉਹੀਸੁਖਚੈਨਹੈ॥ ਜੇਰਜੇਜਨਕਬਿਦੇਹੀਕਾਂਸਿਹਜਾਂਦਾਂਰੁਖਾਂ॥ ਤਾਰਖੀ
ਸਰਕਹਿਆ॥ ਕੁਏਮੇਓਹੀਹੈਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਸਦੇਪੈਰਾਂਤੇਪਾਇਆ॥ ਅਰੇਉਸੁਗਲਦਿਚਿਲੀ
ਤਾਂ॥ ਤਾਰਖੀਸਰਕਹਿਆ॥ ਚਲੇਕੁਏਕੁਟੀਮੇ॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਰਜਾਂਇਮੀਰੀ॥ ਜੀਅਸਾਂਨੁਖਸੀ
ਕਰੀਮੇ॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਕੁਏਦਾਂਹਰਗੁਰੂਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੈਰਚਲੀ
ਉਥੇਜੇਆਏਉਲਕਾਂਪਰਬਤਤੇਆਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆ॥ ਜੀਹੁਇਅਸੀਕਿਥੇਆਏ॥ ਅਤੇ
ਕਿਤਨੇਜੇਜਨਆਏ॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਉਲਕਾਂਪਰਬਤਤੇਆਏ॥
ਅਤੇਜੀਏਹੁਕੇਹਰੇਬੀਦਰਦਾਂਹਾਂਹੁਹੈ॥ ਤਾਰਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਯਾਂਰਾਂਲਪਜੇਜਨ
ਆਏ॥ ੧੧੦੦੦੦੦॥ ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਪਹਿਲੇਜਾਇਖਵੇਹੋਜੀਏਪੁਰਟਾਂਬੀਦਗਾਦੂਜਾਂਆਂਦਸੀਲਾਂ
ਹਰੀਬੀਦਗਾਤੀਜਾਂਆਂਦਸੀਮਛਲੀਬੀਦਗਾ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆ॥ ਜੀਅਸੀਕਿਸਰਾਂ

ਦੇਖੰਤਜਾਂਇਵਹੀਏਗੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਪੁਲਿਸਤਖੰਡਲਿਕਾਂਸਹਗ॥
ਰਾਂਜੇਪੁਲਸਤਦਾਂਹੈ॥ਓਥੋਦਾਂਗਾਂਜਾਂਭੁਭੀਛੁਨਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਗੇਘਗੁਕਿ
ਤਨੀਕੁਦੂਰਿਰਹੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਘਗੁਚੇਤਿਆਇਆਂਹਈ॥ਤੈ
ਨੁਪਾਰਿਜਾਂਇਵਾਂਹੀਏ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਭੀਘਰਿਚਲਦਾਂਹੈ॥ਕਿਨਾਂਹੀਚ
ਲਦਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰੁਲੈਜਾਂਸੀਤਾਂਅਸੀਭੀਜਾਂਸੀਏ॥
ਅਤੇਜੇਤੂੰਤਾਂਵਲਾਂਹੈਤਾਂਤੈਨੁਪਹੁਚਾਂਇਛੁਡੀਏਗੇ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਏਪਕਾਂਦੇ
ਏਗੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਤੈਨੁਪਕਾਂਦਿਤਾਂਕੇਤੈਆਪੇਘਗੁਚਿ
ਤਿਕੀਤਾਂ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਸਹਜਿਸੁਤਾਂਇਗਲਪੁਛੀਤੁਜਾਂਮੈਨੂੰਏਹੁਕਿਉਆਖੀ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਖਿਆਚਲੁਭਾਂਈਬਾਲਾਂ॥ਹੁਏਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਥੇਅਗੇਹੀਦਿਦਾਂਹੋਦਾਂਹੈ
ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਜੀਅਜੇਹੀਨਾਂਹੀਕਰਈ॥ਨਾਂਲੇਨਿਬਾਂਹਣਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਕਰਤਾਂਰਉਤੇਬਹੁਤੁਰਾਂਜੀਆਂਗੇ॥ਅਸਾਂਉਪਰਕਰਤਾਂਰਬਹੁਤੁਮਿਹਰਦਾਂਨੂੰ
ਜੇਤੈਨੁਅਸਾਂਪਾਂਸੋਉਥੇਨਹੀਮੀਗਿਆਂ॥ਕਿਉਜੇਤੈਆਪੇਆਹਾਂਜੀਮੈਭੁਖਦੇਧੋਖੇਮੁਇਆਂ॥

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹਿ ਕਿ ਬੇ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਲੀ
ਜਾਂਹ ਗਾ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਦਾ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰੇਪ੍ਰਹੀ ਆਖਿ ਨਰ ਹਦੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰ
ਹੋਸੀ। ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਂਸੀਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਕੇ ਦਬੇ ਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕ
ਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ
ਰਾਂ ਹੀ ਆਖਿਆ ਕਰ ਸੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਤਾਂ ਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀਰ
ਹਾਂ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇ ਗੇ ਅਤੇ ਦਬੇ ਗੇ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਰੀਜੇ ਹੋਵਾਂ ਗਾਂ। ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਂਹ ਦਾਂਦ
ਨਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਗਾਂ। ਜੀ ਮੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰਾਂ ਤਨ ਡਿਠਾਂ ਹੈ। ਕਰਤਾਰ ਮੇਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਥੇ ਸ
ਵੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਪਾਂ ਕਰੇ ਇ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦਬੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਂ ਵੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂੰ ਅ
ਦੁਸਾਂ ਵਨਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਭੁੰਗੁ ਅਸਾਂ ਭੀ ਗਰਦਇ ਪਰੇ ਇ
ਆ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੂੰ ਅਦੁਸਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ। ਦਬਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੂੰ ਚਿਤੁ ਥਾਂ ਇ ਰਖਾ। ਕਰਤਾਰ ਭਵੈ ਗਾਤ

ਤੈਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਏਰੋਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਂਚਲੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਰਬੇਲਾਂ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੋ ਉਥੇ ਆਇ ਉਤਰੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੋਂ ਤੇਰੀ ਅਭਿਲਾਖਿ
ਰਹੇਗੀ। ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰਿ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਆਂ ਹੋ। ਚਲ ਕਰ ਖੁਰਮਾਂ ਖਾਂਹਿ। ਤੇਰਾਂ ਅਹਾਂਰੁ ਉਥੇ
ਬਾਂਕੀ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੰਜਵੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਮਰਦਾਂ ਨੇ ਖੁਰਮੇ ਦੇ ਫਲ ਖਾਂਦੇ। ਜਾਂ ਤੈ ਪੜੀ ਆ
ਦਿਨੁ ਰਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਹੁਖ ਬਰਮਾਂਤ ਮੇ
ਦੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਯਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿ ਉਕ
ਰਿਜਾਂ ਤੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇ ਇਉਂ ਕਰਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਭੁਵਿਚੋ ਪਉਣ ਦੀ ਗਿਣਿ
ਖੁਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਵੇ ਸਾਂਸ ਰਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਭਾਵੇ ਤੁਸੀ ਗਿਣ ਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਤੂੰ ਗਿਣਦਾ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਗਿਣਣ ਲਗਾ ਪੁਰੇ ਨਵੇ ਸਾਂਸ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚੋ ਹੋਏ
ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹ ਬੁਲਾਂਇ ਆਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ
ਬਾਲਾਂ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪੁਰਣੁ ਹੋਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਂ ਰਾ ਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ

ਕਿਆਂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਤਾਗਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਕੇ ਹੀ ਮਰਦ ੦੧੮੨
ਨੇ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਤ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਹ ਪ੍ਰਕਰਤਾਗਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਿਉਂ
ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹ ਦਿਸਾਈਏ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਹੁਣਿ ਕਰੀਏ ਆਹਰਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਲੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਆਪਣੀ ਦਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦਰਬਾਲੇ ਦੀ ਲੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦਰਗਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀਆਂ ਹੀ। ਤਿ
ਹਾਂ ਚਾਂਦਰਾਂ ਦਾ ਪਛਾਣ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਉਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਾਂ ਉ
ਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਹ ਜੇ ਸੇਤ ਬੰਦਰਾਂ ਮੇਂ ਸੁਰਾਖੀ ਦਾਹੇ ਜਿਥੇ ਸ਼ੀਰਾਂ ਮਚੇ ਦੁਜੀ ਪੁਲਿ
ਬਧੀਆਂ ਹੀ। ਉਹ ਨਾ ਡਿੱਠੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਰਿ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਚੁਪ
ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚਲੁ ਭਾ
ਈ ਬਾਲਾ। ਉਹ ਭੀ ਦੇਖਿ ਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀਆਂ ਇਸੇ ਤਬੰਦਰਾਂ ਮੇਂ ਸੁਰਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਏ
ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਆਹੇ। ਜੇ ਰੋ ਰਖਨਾ ਥਾਹੁ ਪੰਜਾਂ ਸਿਧਾਂ ਨਾਂ ਲਿਆਂਦਿ ਨਿਕਲਿਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਉ
ਹ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੇਤ ਬੰਦਰਾਂ ਮੇਂ ਸੁਰਮੇਲਾਂ ਰੋ ਰਖ ਗੁਰੂ ਭਰਥਰੀ ਚੇਲਾ॥

ਮਾਛਿ ਦੁ ਨਾਥ ਰਹੇ ਅਲ ਬੇਲਾ ਰੋ ਪੀਚ ਦੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਓ ਯੇ ਲਾ ਲਹ ਰੁਪਾ ਮਾਂਇ ਮਾਂਅ ਕੇ
 ਲਾ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਰਹੇ ਜੁਹੇ ਲਾ ਤਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ ਦਾ ਚਾ ਕਉ ਨ ਜੋਤ ਸਰਬ ਸਿਰ ਸੇ ਗਾ
 ਦੁ ਜਾਂ ਕਾਂ ਕੇ ਕਹਤੇ ਅਉਗਾ ਕਉ ਨ ਅੰਤ ਕਿਉ ਪਾਏ ਪਾਗਾ ਕਾਂ ਕੇ ਕਹੀ ਮੇ ਅਗਾਮ ਅਪਾਂਗਾ ਕ
 ਉ ਨ ਸੇ ਜੋ ਗੀ ਜੋਗਾ ਕਮਾਂ ਵਉ ਕਉ ਨ ਸੇ ਸਿਫਤੀ ਗਾਂਤਾਂ ਗਾਂਉ ਕਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸਨ ਕਉ ਨ ਪਾ ਰਿ
 ਪਾਂਉ ਕਉ ਨ ਸੇ ਬਾਂਈ ਨਾਂ ਦੁ ਦੁ ਜਾਂ ਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬੇਲੇ ਸਾਇ ਨਾਂ ਨ ਕ ਬਾਂਈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਏ ਪ
 ਦ ਨਿਰਬਾਂਈ ਕਉ ਨ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਂਇ ਜਿਤੁ ਅਸ ਬਿਰਹੇ ਕਾਂ ਲੁਨ ਪਾਂਇ ਕੁਰਬਾਨੀ
 ਪੁਛੇ ਨਾਂ ਕਤੇ ਹੀ ਨਾਂ ਨ ਕ ਸਚੁ ਫੁਟ ਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ ॥ ਨਿਰੰਜਨ
 ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੇਰਾ ਏਕ ਅੰਪਿ ਦੁ ਜਾਂ ਨ ਹੀ ਹੋਰਾ ਤਾਂ ਕਾਂ ਅੰਤੁ ਪਾਂਗਾਂ ਵਾਂਗਾ ਅਗਾਮ ਅ
 ਗਾਂ ਪਿਥਿ ਅੰਤੁ ਅਪਾਂਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੀ ਜੋਗਾ ਕਮਾਂਉ ਸਿਫਤੀ ਗਾਂਤਾਂ ਅੰਤ ਮਰਾਂਉ ਦਰ
 ਸਨ ਅੰਪਿ ਸਹਜ ਪਰਿਪਾਂਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂਈ ਨਾਂ ਦੁ ਦੁ ਜਾਂਇ ਸਾਇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਂ ਨ ਕ ਇਹ
 ਬਾਂਈ ਜਿਤੁ ਪਾਂਇ ਹਿਤੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਂਈ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੇ ਸਮਾਂਇ ਕਾਂ ਲੁਨ ਰਸੈ ਪਿ
 ਰੁਨ ਪਾਂਇ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ ਮਨੁ ਮਾਂ ਨਿਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਸਚੁ ਸੇਈ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਬਾਨੀ

ਚੁਕਿਉਕਰਿਥੋਜੀਕਿਉਕਰਿਵਾਂਦੀ॥ਕਿਉਕਰਿਦੁਬਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰਗੀ॥ਕਿਉਕਰਿ ੧੬੨
 ਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁਤਰਿਅੰਗੀ॥ਕਿਉਕਰਿਬਾਂਲੇਜੀਵਤਮਾਰਿਅੰਗੀ॥ਕਦਨੁਗੁਰੁਜਿਸਦੀਖਿਅੰਦੀ
 ਨੀ॥ਭੁਰਬਰੀਪ੍ਰਦਵੈਤਤੁਪਰਬੀਨੀ॥੪॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਗੁਰਮੁਖਿਥੋਜਤਰਾਹੁਇਸ
 ਇਅੰਗੀ॥ਸਹਜਿਮਿਲੇਜਗਜੀਵਨੁਪਾਇਅੰਗੀ॥ਦੁਬਿਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰਗੀ॥ਇਅੰਗੀ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਜੋਗੁਬਿਜੋਗਪਰਜਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਗਤਿਪਤਿਮਤਿਹੈਨਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁ
 ਤਰਿਅੰਗੀ॥ਸਬਦਿਮੁਏਫਿਰਿਬਹੁਰਿਨਮਰਿਅੰਗੀ॥੫॥ਸਬਦਿਗੁਰੁਸਚੁਦੀਨੀਦੀਖਿਅੰਗੀ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਪੁਰੇਸਚੁਪਰੀਖਿਅੰਗੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਾਂਚੋਸਚੁਪਛਾਣੇ॥ਅਨਮੁਖਿਵਾਂਦੀਤਤਨੁਜਾਣੇ॥ਚੀ
 ਨੇਤਤੁਗੁਰਸਬਦੀਮੇਲਾਂ॥ਸਬਦੁਗੁਰੁਸੁਰਤਿਪੁਨਿਚੇਲਾਂ॥ਅੰਤਰਿਰਤਨੁਗਿਅੰਨੁਪਰਚੈ
 ਰੂ॥ਅੰਤਰਿਨਾਂਮੁਪਿਅੰਨੁਅਖੰਡੁ॥ਸੁਇਭੁਰਬਰੀਨਾਂਨਕੁਬੋਲੇ॥ਸਚੁਨਿਰਤਰਿਤਤੁਵਿਰੋਲੇ
 ੬॥ਗੋਰਖੇਵਾਂਚਾਂ॥ਜਤੀਜਤੀਸਤਵੈਤਾਂਸਾਂਵਾਂ॥ਪਾਂਚੋਇਦੀਮਾਰਿਨਿਵਾਂਗਾਂ॥ਨਾਂਮੁਦੁਨੁਗੁਰਮੁਖਿ
 ਇਸਨਾਂਨੀ॥ਬ੍ਰਹਮਕਾਂਥੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਪਿਆਨੀ॥ਬੋਲੇਸਚੁਨਰਾਈ॥ਮਿਥਿਅੰਗੀ॥ਏਹੁਅੰਦਿਪੁਰਖ
 ਕੀਸਿਖਿਅੰਗੀ॥ਜੋਗਕੇਲਖਏਸੋਹੋਪਤਾ॥ਗੋਰਖੁਕਹੈਸੋਈਅਭਿਧੁਤਾਂ॥੭॥ਗੁਰੁਨਾਨਕ

ਜੀਵਾਂ ਚਾਂਚੀ ਚਲ ਚਾਂਦਿ ਨ ਖੇਲੈ ਖੇਲੋ ਕਾਮ ਦਾਂ ਮਨ ਤਿ ਆਗੈ ਗੁਗਮੇਲੋ ਚੀ ਚਲ ਨਾਂ ਰਿਨ ਜਾਂ
 ਇਅ ਖਾਂ ਹੈ ਗਗਨ ਤ ਰਿਪ ਨ ਖਸਹ ਸਿਮਹਿ ਚਾਂ ਹੈ ਰਹੈ ਇ ਕੰਤੁ ਸਬ ਦਿ ਨਿਰਬਾਂਇ ਦਰਗਹ
 ਪੈਧਾਂ ਪਤਿ ਪਰਦਾਂ ਏ ਮੇਸੇ ਸੀ ਜਮ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਪੁਤਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹੈ ਸੇਈ ਅਵੁ ਪੁਤਾਂ ॥ ੮ ॥ ਕਨਕ
 ਕਾਮ ਨੀ ਸਿਓ ਨਾਂ ਹੀ ਗਾਂਤਾਂ ਪਰਦ ਰਬ ਨ ਹਿਰੈ ਨ ਪਰਤਿ ਅਰਾਂਤਾਂ ਜਿਹ ਬਾਂ ਮੁਖੈ ਨ ਭਾਂਖਿ ਅਜ ਤੁ
 ਮਨੁ ਮਾਂਦ ਕੁ ਮਨੁ ਤੇ ਪਤੀ ਅਨਾਂ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਸਾਂ ਨਿਅਾਂ ਗੁਰੁ ਤੇ ਸਮਝਾਂ ਨਾਂ ਪਰਦ ਰ ਕੀ ਖਬਰ ਸਚੁ
 ਸਬ ਦਿ ਸਿਏਂਤੀ ਅਬ ਚਲ ਨ ਗਰੀ ਸਚੁ ਜੇਗੁ ਪਛਾਂਤੀ ਜੇਗੁ ਮਾਂ ਰਗ ਕੀ ਐਸੀ ਚਾਂ ਲਾਂ ਪ੍ਰ
 ਦਵ ਤਨਾਂ ਨ ਕਸੁ ਏ ਹੋ ਬਾਂ ਲਾਂ ॥ ੯ ॥ ਗੋਰ ਬੇਦਾਂ ਚਾਂ ਕਵਨ ਰੁਪ ਕਵਨ ਬਿਸ ਬਾਂ ਰਾਂ ਕਵਨ ਅ
 ਰੀ ਰੁ ਕਵਨੁ ਅਕਾਂ ਰਾਂ ਕਿਤੁ ਪਾਰਿ ਦੇਸੈ ਕਵਨੁ ਮਚਾਂ ਰਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਰਾਂ ਜਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਮਹਤਾਂ ॥
 ਕਵਨੁ ਸੁਪੁਰਖ ਪੁਰਖੁ ਪਤਿ ਹੋਤਾਂ ਕਵਨੁ ਸੁਖੈਲੈ ਕਵਨੁ ਸੁਖੈ ਖੈ ਕਵਨੁ ਜੇਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੇ
 ਖੈ ਕਹਤੇ ਆਵੈ ਕਹਾਂਇ ਹੁਜਾਂਇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਜੀਉ ਕਹਾਂ ਸਮਾਂਇ ਇਸੁ ਕਥਾਂ ਕਾਂ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਂ
 ਰਾਂ ਬੈਲੈ ਗੋਰੁ ਪੁਤੈ ਤੇ ਤੁਜਾਂ ਰਾਂ ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਸਚੁ ਰੁਪ ਪਵਨ ਬਿਸ ਬਾਂ ਰਾਂ ਗਗਨ
 ਅਰੀ ਰੁ ਸਬ ਦੁਅਕਾਂ ਰਾਂ ਗਗਨੁ ਪਿਸਾਂ ਚਾਂ ਸਚੁ ਮਚਾਂ ਰਾਂ ਗਗਨੁ ਮਖਿ ਨਿਜ ਪਾਰਿ ਮਹਿ ਲੀਵੈ ਸੈ

ਅਮਰੁਹੋਇਫਿਰਿਕਾਲੁਨੁਗੁਸੈ। ਮਨੁਰਾਂਜਾਂਪਦਨਹੈਮਹਤਾਂ। ਨਿਰੰਜਨੁਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਹੋਤਾਂ।
ਬੋਲੈਪਦਨਅਗਨੁਤ੍ਰਦਾਂਉ। ਸਚੁਪੇਖੈਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਰਾਂਉ। ਹੁਕਮੇਆਵੈਹੁਕਮੇਜਾਂਉ। ਧਿਰੁ
ਪਤੈਜੀਉਸਚਿਸਦਾਂਉ। ਏਹੁਅਗਮਕਥਾਂਕਥੀਨਜਾਂਇ। ਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰੈਦੀਆਂਦਿਖਾਂਇ। ਨਾਨਕ
ਬੋਲੈਸਚੀਗਾਂਥਾਂ। ਸੁਇਹੋਗੁਰਖਗੀਗੋਰਖਨਾਂਥਾਂ। ੧੧। ਜਤੁਪਹਾਂਰਾਂਧੀਰਜੁਸੁਨਿਆਂਰਾਂ। ਅਹ
ਰਦੁਮਤਿਵੇਦਹਥੀਆਂਰਾਂ। ਗੁਰੁਸਬਦੁਸਚੁਸਚੀਧਰਮਸਾਂਲੁ। ਸਚੁਕਰਿਤੁਡਾਂਤਤੁਲੈਛਾਂਲਾਂ
ਪਤੀਐਸਬਦੁਸਚੀਟੀਕਸਾਂਲਾਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਿਸਟਿਸਦਾਂਦਇਆਂਲੁ। ਨਾਨਕਨਦਗੀਨਦਗਿਨਿ
ਹਾਂਲੁ। ੧੨। ਏਹੁਸਚੀਗੋਸਟਿਗੁਰਮੁਖਿਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਦਿਰਲਾਂਚੀਨੈਕੋਈ। ਸਚਖੰਡਕੀ
ਬਾਂਈਅਖੰਡ। ਗੁਰਮੁਖਿਜਪਹਿਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਹੋਈ। ਪ੍ਰਵਵਤਨਨਕਤਾਂਗੋ
ਈ। ੧੩। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਮੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਭੁਰਖਗੀਏਕੁਗੁਰੁਏਕਚੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਬੋਲੈਸ
ਹਜਿਸੁਭਾਂਇ। ਹਮਭੂਲੇਤ੍ਰਿਰਾਂਹੁਬਤਾਂਇ। ਨਾਨਕਬੋਲੈਸਚੀਬਾਂਈ। ਸੁਇਹੋਗੋਰਖਨਿਰੰਜ
ਨਪ੍ਰਾਂਈ। ੧੪। ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਾਂਜੋਗੁਕਮਾਂਉ। ਨਿਜਧਾਰਿਮਹਲੀਪਾਂਦਹਿਬਾਂਉ। ਸਤਿਗੁਰਪੁ
ਰੋਕੀਦੀਖਿਆਲੇਗਾ। ਅਮਰਾਂਪੁਰਨਗਰੀਬਸਹਿਧਰਸੇਹਾ। ੧੫। ਤੀਨਜਾਂਰਿਚਉਥੇਚਉਮਹਲੇ

ਪੰਜਸਤਨਓਗਾਇਗਿਆਨਅਮੋਲੇਨਓਪਰਿਛੁਟਿਦਸਦੈਦੁਆਰਿ। ਤਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਹਿਸਬਦਿ
 ਅਪਾਰਿ। ਤਹਅਨਹਦਵਾਂਜੈਪਨਿਓਅੰਕਾਰਿ। ਨਾਨਕਜੇਤੀਜੇਤਿਅਪਾਂਗ। ੧੮। ਸਤਿਗੁਰਪੁ
 ਰਾਂਦੇਪਰਵਾਂਗੁ। ਦਹਦਿਸਿਮੋਟਿਦਸਾਏਗਾਂਗੁ। ਸਚਿਬਿਭੂਤਿਦਰਸਨੁਪਾਰਿਆਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਜੇ
 ਗੀਜੇਗੁਕਮਾਂਉ। ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਂਸੁਨਿਓਪਦੇਸੁ। ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਮਿਟੇਸਭੁਕੁਪਾ। ਨਾਨਕਬੋਲੈ
 ਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਂਗੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਜੇਗੀਜੁਗਤਿਸਚਿਅੰਗੁ। ੧੯। ਦੇਵਕਤੇਬਸੋਪਿਕੁਰਾਂਨਾ। ਪੀਤਿਤੁ
 ਪੋਥੀਪੁਛਿਪੁਰਾਂਨਾ। ਨਓਖੰਡਪਰਤੀਸਗਲੀਟਿਗਹਿ। ਜੇਗਨੁਪਾਂਦਹਿਕੁਰਮਿਕੁਰਮਿਮਰਹਿ
 ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸਰਨਾਂਉ। ਲਖਛੁਓਗਾਂਸੀਜੂਨਨਪਾਂਉ। ਸਾਧਸਿਗਤਿਮਹਿਦਾਂਸਾਂਪਾਂਇਅੰ
 ਆਂਠਪਹਰਿਹਰਿਨਾਂਮੁਪਿਆਂਇਅੰ। ਸਚੁਜੇਗਾਅਟਲਅਸਥਾਨਾਨਾਨਕਪ੍ਰਣਦੈਸਦਾਂਕੁ
 ਰਬਾਂਨਾ। ੨੦। ਸੁਣਿਰੇਕੁਰਬਾਰੀਗੋਰਖਨਾਂਬਾਂਨਾਂਅਬਿਨਾਂਡੁਬੇਬਹੁਸਾਂਧਾਂ। ਸਾਂਧਿਕਸਿਧਗੁਰੁਬ
 ਹੁਚੇਲੇ। ਗੁਰਸਬਦਬਿਨਾਂਦੁਖੀਏਦੁਹੇਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਦੀਨਾਨਕਬੋਲੇ। ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿਤ
 ਤਦਿਰੇਲੇ। ੨੧। ਤਾਂਛੋਰਿਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂਚਲਤਾਂਹੈਸਿਧਾਂਕਾਂਮੇਲਾਂ
 ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਆਂ। ਗੋਰਖਨਾਂਬਜੀਮੇਲਾਂਕਹਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੋਰਖਕਹਿਆਂ। ਅਚਲਦੁਟਾਂ

ਲੇਗਸਿਧਾਂਕਮੇਲਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸਿਧਾਂਕਹਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਇਥੋਕਿਤਨੇਕੋਹਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ੨੬੪
ਰਖਨਾਂਥਕਹਿਆਂਜੀਈਹਾਂਸਿਉਚਉਦਹਜੈਪੰਜਹਤਰਕੋਜੁਹੈ॥ ੨੪੭੫॥ ਅਤੇਮੇਲਾਂਭੀਕ
ਲਿਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਜਾਂਹੁਜੀ॥ ਤੁਮਸਿਧਾਂਹੋਉਤਤੇਜਾਂਹੁਗਾ॥ ਗਮਤੋਮਨੁਖਹੈ॥ ਤਕੁਰ
ਥਰੀਬੋਲਿਆਂਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਲਾਂਤੈਤੋਕਉਸਕਉਉਡਾਂਦਤਾਂਬਾਂ॥ ਅਬਤੁਸੁਕਉਕਿਆਂਹੁ
ਆਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਹੁਰਥਰੀਨਾਂਬਾਂ॥ ਜਿਸਕਉਸਉਡਾਂਈਥੀਸੋਗਮਕਉਭੀਉਡਾਂ
ਦੈਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਰਥਰੀਕਹਿਆਂਅਰੇਨਾਂਨਕਕਉਸਤੈਨੇਹੀਉਡਾਂਈਥੀ॥ ਕਿਕਿਸੀਅਉਰਨੇਉਡਾਂ
ਈਥੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸਚਸਬਦਨੇਕਉਸਉਡਾਂਈ॥ ਆਂਗਿਆਂਏਕੋਕਾਂਰਕੀਆਂ
ਈ॥ ਬਿਨੁਆਂਗਿਆਂਸੋਕਉਨਉਡਾਂਦੈ॥ ਐਸਾਂਕੋਈਦਿਸਦਿਨਆਂਦੈ॥ ਹਮਕਉਭੀਉਡਾਂਹੁਆ
ਗਿਆਂਦੇਹੁ॥ ਤੁਮਚਲਹੁਆਂਗੇਹਮਆਂਇਮਿਲੇਇ॥ ਤਾਂਸਿਧਾਂਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਤਾਂਈ
ਜੀਦਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕਿਉਡਾਂਈਬਾਲਾਂਸਿਧਾਂਤਾਂ
ਗਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਚਲਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂ
ਅਸੀਭੀਜਾਂਈਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਖਿਆਂਭੁਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਉਥਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਂ

ਏਅਚਲਵਟਾਲੇਹਿਕਪਲਕਵਿਚਿਅੰਇਪਹੁਚੇਗਹਿਕੁਪਿਪਲਦੇਹੇਠਿਬਟੁਅੰਗਾਂਉਸ
ਉਪਰਿਬੈਠਿਗਏ।ਜਹਿਸਿਧਅੰਏਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖਨਿ।ਜੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਅਗੇਹੀਬੈਠਾਹੈ।ਤਾਂਗੇਰ
ਖਕਹਿਅੰਅੰਦੇਸੁਹੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਅੰਦੇਸੁ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਏਕੰਕਾਰਕੋਅੰਦੇਸੁ
ਹੇਗੇਰਖਨਾਂਬਾ।ਤਾਂਭਰਥਰੀਕਹਿਅੰਅਗੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੀਕਿਛੁਇਸਟੀਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕ
ਹਿਅੰਅਗੇਭਰਥਰੀਇਸਟਹਮਾਂਰਾਂਏਕੰਕਾਰਾਂਸਚਮੀਤ੍ਰਕੀਅੰਨਿਸਤਾਂਰਾਂਉਸਤਾਂਦੁਹਮਰਾਂ
ਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰਾਂਆਦਿਅੰਤਿਬਚਨਾਂਕਾਂਸੁਰਾਂ।ਜਿਨਹਮਕਉਪੀਖਲਗਾਏਅੰਸੇ।ਤੁਮਤੇਅੰ
ਗਈਹਾਂਅੰਏਬੈਸੇ।ਨਨਕਕੋਪ੍ਰਕੁਰਿਰੱਪਾਂਕੀਨੀ।ਸੁਣਹੋਭਰਥਰੀਤੈਅਕਲਨਲੀਨੀ
੨।ਜਾਂਊਥੇਮੇਲਊਝੁਹਿਅੰਤਾਂਵਟਾਲੇਦਿਅੰਏਕੰਕਾਰਨਾਂਨਕਨੁਸਿਏਤਾਂ।ਲੋਕਅੰਏਕ
ਰਿਕਈਪੇਰੀਪਏ।ਅਤੇਬਹੁਤਦੁਸਟੀਲੋਕਰਣਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਕਿਉਭਾਂਈਬੰ
ਲਾਂ।ਏਥੇਲੋਕਦੁਖਦੇਹੈ।ਅਤੇਭਾਂਈਬਾਲਾਂ।ਅਸਾਂਮਰਦਾਂਨੇਦੇਪੁਤਰਨੁਊਥੇਲੈਅਵ
ਣਾਂਹੈ।ਅਤੇਦੁਇਸਾਪਕੰਧਾਂਗਵਿਚਿਹੈਨਿ।ਉਨਾਂਨਾਂਲਿਅਸਾਂਨਾਂਦਚਨੁਹੈਉਨਾਂਨਾਂਮਿਲਣਹੈ
ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀ।ਸਹਜਾਂਦਾਂਮਰਦਾਂਨੇਦਾਂਪੁਤਰਤਾਂਤਲਵੰਡੀਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿ

ਅੰਤਾਈਬਾਲ ਉਸਤਾਈਜਰੂਰਉਥੇਲੈਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਅੰਭਲਾਂਜੀਚਲਾ॥ ਬੋਲਹੁ॥ ੨੬੫
ਈਜੀਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ॥ ਅੰਦਿਚੰਦ੍ਰ
ਭਾਂਸੀਪੁਦੇਖੁਹਤੇਉਤਰੇ॥ ਬਾਲੇਦੇਪਿਉਦਾਂਖੁਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਭਾਂਈਬਾਲ
ਰਾਂਈਬਲਾਂਰੋਤਾਂਚਲਿਗਈਅੰ॥ ਅਤੇਕਾਲੁਭੀਚਲੁਗਈਅੰ॥ ਅਤੇਮੀਮਾਂਬੀਬੀਭੀਚਲਿਗਈ
ਅਤੇਚਾਂਚਾਂਲੁਰਹਦਾਂਹੈ॥ ਉਹਚੀਮਰੂਪਉਸੀ॥ ਅਤੇਅਸਾਂਜਰੂਰਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ ਤੂੰਮਰਦਾਂਨੇਦੇਪੁ
ਤਨੁਸਦਿਲਿਅੰਉ॥ ਚੁਪਚੁਪਾਂਤਿਅੰਜਾਂਦਕਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਸਹਜਾਂਦੇਨੁ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਧਿਅੰਅੰਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਅੰਭਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਜਾਂਇਸਹਜਾਂਦੇਨੁਸਦਿ
ਅੰ॥ ਚਾਰਿਪੜੀਅੰਰਾਂਤਿਗਈਅੰਹੀ॥ ਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦਾਂਅੰਦਰੋਨਿਕਲਿਅੰਇਅੰਜਾਂਦੇਖੇ
ਤਾਂਬਾਲਾਂਸੀਪੁਹੈ॥ ਜੇਨਾਨਕਤਪੇਨਾਂਲਿਅੰਹਾਂ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਂਪਿਉਭੀਇਨਾਂਦੇਨਾਂਲਿਅੰਹਾਂ॥ ਸਿੰਦ੍ਰ
ਇਕਰਿਸਹਿਜਾਂਦਾਂਬਾਲੇਦੇਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਇਅੰ॥ ਤਾਂਬਾਲੇਦੁਚਨੁਕੀਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦਾਂਕਰਤਾਂ
ਰੁਭਲਾਂਕਰੇ॥ ਅਤੇਅੰਪਣਨਾਂਉਦੀਦਾਂਤਿਦੇਵੈ॥ ਸੁਣਿਭਾਂਈਸਹਿਜਾਂਦਾਂਤੈਨੁਨਾਨਕਤਪਾਂਸ
ਦਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਸਹਿਜਾਂਦੇਅੰਧਿਅੰਜੀਮੇਰਾਂਬਾਂਬਾਂਕਿਥੈ॥ ਭਾਂਈਸਹਿਜਾਂਦਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਂਸਿ

ਹੈ। ਤੇ ਤੁਰਤ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸਹਿਜਾਂ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਠਿ ਕੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇਆਂ। ਅੰਏ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿਧਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾ। ਤੇ ਗਾਂ ਪਉ ਕਾਲਵ
 ਸਿਰੋਇਆਂ। ਅਸਾਨੁ ਜੋ ਗੁਆਂ ਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਂ ਉਦੇਵਣਾਂ। ਅਪਤੈ ਨੂਕੇ ਹਵਾਂ ਸਿਰੋਪਾਂ ਉਦੇਈਏ।
 ਇਥੇ ਦਲੈ ਨਾਂ ਹੈ ਕੇ ਦਰਗਾਂ ਹਦਾਂ ਸਿਰੋਪਾਂ ਉਲੈ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ। ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦ
 ਨੇ ਨੂਹਿ ਤਾਂ ਹਈ ਸੋ ਮਨੁ ਦੇ ਹਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਤੇ ਗੇ ਪਉ ਅਸਾਥੇ
 ਸਾਂਝੁ ਦਮੰਗਲੀ ਤਾਂ। ਅਸਾਉ ਸਤਾਈ ਸਾਂਝਿਆਂ ਜੇ ਤੂੰ ਉਥੇ ਚਲ ਕਹਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸੇ ਜੇਹ
 ਹੋਵੈ। ਅਗੇ ਭੋਗੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ। ਜੋ ਮੇਨੁ ਬਾਬੇ ਦੇ
 ਥਾਂ ਨਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਮੇਥੇ ਭੀ ਮਿਹਰਦਾ ਨਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ।
 ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੂਥੇ ਹੀ ਲੈ ਚਲੀਏ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਤੇਏ ਚਲੇ। ਜਾਂ ਮੁਲ
 ਤਾਂ ਨਦੀ ਪਰਤੀ ਗਏ। ਨੇਹੇ ਤੁਲਿ ਭੁਦੇ ਨ ਉਕੇ ਹਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿ ਕੁਸਜਣੁ ਬੈਠਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ
 ਜੀ ਦੁਹਗਰਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਸਜਣ ਕੇ ਹੀ ਤਰਾਂ ਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਹੀ ਤਰਾਂ ਪਾਵਿ ਤੇ ਬੈਸ
 ਨੇਹੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਇਸ ਗਿਰਾਂ ਉਦਿ ਚਿਜਾਂ ਹਿ। ਪਰਤਰੇ ਨਾਂ ਹੀ।

ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮਿਨੁ ਕੇ ਹਾਂਡ ਰਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇਹ ਲਿਖਿ ਉਚੇ
 ਕਪੜੇ ਅੰਗੇ ॥ ਜਾਂ ਇਸਹਜਾਂ ਦੇ ਰਾਂਅ ਸਤਿ ਕੀ ਤੀ ॥ ਤਾਂ ਅਰੋਸ ਜਣ ਵੇਲਿ ਅੰਮਾਂ ਉਤਾਂਈ ਜਬ
 ਰਾਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਅੰਭਾਂਈ ॥ ਕਿਥੋ ਅੰਭਾਂਈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦੇ ਸੀਹ
 ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੇਦਾ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਅੰਭਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੀਹ
 ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀਹ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਜਾਂ ਕੀ ਵੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀਹ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਅੰਭਾਂਈ ਉਸਦਾਂ ਉਂਕਿ ਅੰਗੇ ॥
 ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਉਸਦਾਂ ਉਂਕਿ ਨਕਰੈ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਕਉ
 ਦੁਹੇਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਪੜੀ ਹੋਦਾਂ ॥ ਪਰ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਜੇਹਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਮਾਂ ਨਹਿ ਹੁਤਸ
 ਥੋਭੀ ਵਰਾਂ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ ॥ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ ਭਾਂਈ ਓਹੁ ਵੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮੀਦਾਂ
 ਰਾਂ ਸੀਹ ॥ ਖਿਜਮਤ ਇਸਦੀ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਕਰਣੀ ॥ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਖਵਾਂ ਲਵਾਂ ॥ ਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਇਨ
 ਫੇਰਾਂ ਲਿਖਾ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਪਵਾਂ ਲਵੇ ॥ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਹਿਕਰਿ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਂਹਿ ਲੀਖੇ

ਗ

ਅੰਨੇਅਤੇਲਗੇਅਖਣਕੁਈਦਸਤੇਰੇਧਾਂਸਿਹੋਰੁਕਿਆਂਹੈ।ਤਾਂਸਹਜਾਂਦੇਅੰਧੇਮਨਦਿਚਿਯ
ਦਿਕੀਤਾਂਕੁਲੇਤਪਜਾਮੇਨੁਕੁਲੀਜਾਂਗਾਂਭੇਜਿਆਂਹਈਕਪਟੇਲਾਂਹਿਲੀਤੇਅੰਨੇਅਤੇਬੀਨਿਬ
ਹਾਂਲਿਆਂਹਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਹਿਆਚਲੁਕੁਈਬਾਂਲਾਂਅਸਾਂਨੁਸਹਜਾਂਦੇਜਾਂਦਿਕੀਤਾਂਹੈ।ਤਾਂਗੁ
ਰਨਾਂਨਕਅਤੇਬਾਂਲਾਂਦੋਵੇਅੰਏਖਟ੍ਰੇਹੋਏਦੇਖਨਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖਨਸੋਸਜਣੁਅੰਸੀਤਰਾਂਬੈ
ਠਾਂਹੈ।ਜਿਸਤਰਾਂਵਡੇਪਰਮਬੈਸਨੇਹੋਏਹੈਨਿ।ਤਾਂਜਾਂਦਿਆਂਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਤਾਂਈਸਜਣੁ
ਕਰਤਾਰਕਰਤਾਂਗੁਅੰਗੇਸਜਣੁਬੋਲਿਆਂਅੰਏਕੁਈਸਤਿਰਾਂਮਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂ
ਕੁਈਸਜਣੁਅੰਏਬੋਅਸਾਂਤਾਂਹਿਕੁਆਂਦਮੀਅੰਏਅੰਹੈਮਿਰਾਂਸੀ।ਤਾਂਸਜਣੁਅੰਧਿਆਂਜੀਏ
ਬੋਤਾਂਕੋਈਨਾਂਹੀਅੰਏਅੰਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਕਿਏਕੁਈਸਜਣੁਮੁਕਰਦਾਂਕਿਏ
ਹੈ।ਇਬੋਅੰਏਅੰਹੈਅੰਗੇਸਜਣੁਅੰਧਿਆਂਜੀਤੁਸੀਅਤੀਤਫਕੀਰਹੈਮੇਨੁਕਿਆਂਜ
ਰੁਪਈਹੈਜੀਮੇਮੁਕਰਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਜਾਂਹਿਕੁਈਬਾਂਲਾਂਇਸਬੈਸਨੇਦਮ
ਹੁਕਾਂਲਾਂਕਰੁਅੰਦੇਗੇਸਹਜਾਂਦੇਨੁਕਦਿਲਿਆਂਏ।ਤਾਂਬਾਂਲਾਂਜਾਂਏਅੰਦਰਿਵਹਿਅੰ
ਦੇਖੇਤਾਂਸਹਜਾਂਦਾਂਬਪਾਂਬੈਠਾਂਹੈ।ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਆਂਏਨੁਸਹਜਾਂਦਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਸਦਦਹ

ਈ ਸਹਜ ਦੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜਮਾਨੁ ਤੁਸਾਂ ਮੈ ਨ ਕਿਥੇ ਭੇਜਿਆ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥
 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੀ ਨਿਘਤਿ ਅੰਨਾਂ ਮੈ ਕਿ ਅੰਕਰਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਹੁਇ ਤੇ ਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ ਦੇ
 ਅੰਗੇ ਜੀ ਨਾਂ ਬਪਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ਸਿਰੀ ਮਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅੰਖੁ ਨ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਅੰਖਿਆ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆ ਚਲੁ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਕਪੜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਅੰਖਿ ਰਹਨਗੇ॥ ਤੂੰ ਚੰਦਰ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੂੰ
 ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਲਾਂਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਪਾਂਸਿ ਅੰਖਿਆ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਕਰਿਆ ਅੰਦੇ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਕਪੜੇ
 ਰੇ ਕਿਥੇ ਨੀ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਕਰਿਆ ਅੰਜੀ ਏਹੁ ਭਲਾ ਭੁਗਤੁ ਧੈ ਸੋ ਨੇਹੈ॥ ਏਹੁ ਤਾਂ ਠਗੁ ਹੈ ਜੀ॥ ਰੇ ਟੀ ਪਾਂਦੁ
 ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਂਹਿ ਕਰਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੀ ਨਿਘਤਿ ਚਿਨਾਂ ਏਹੁ ਕੀ ਮਕਰ ਦਾ ਹੈ ਜੀ
 ਏਹੁ ਭਗਤੁ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਟੀ ਸਜਣਾ ਏਹੁ ਕਿ ਅੰਕ ਮੁਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਅਰੇ
 ਸਜਣੁ ਸਗੀ ਮਦਾਂ ਹੋਇ ਅੰਬੋਲ ਸੀਧੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਨੁਸਬ ਦੁਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇ ਅੰ॥ ॥ ਰਾਂਗੁ
 ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ॥ ੧॥ ਉਜਲ ਕੇਹਾਂ ਚਿਲਕ ਦਾ ਪੋਟਿ ਮਕਾਲ ਹੀ ਮਸਾਧੋਤਿ ਅੰਦਾਂ ਗੁਨ ਉਤਰੈ ਮੈ ਮਲਿਧੋ
 ਵਾਂ ਨਿਤੁ॥ ੧॥ ਸਜਣ ਜੇਈ ਮਾਂ ਏ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਚਲਿਓ ਅੰਨਾਂ ਲਿਚਲੀ ਨੀ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾਂ ਮੀ ਗੀ ਅੰਸੇ
 ਹਾਂ ਜਰੁ ਪੜੇ ਦਿਸੀ ਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉਅੰ ਫੁਟਿ ਪਿਪਲੁ ਜੀ ਮਿਅਾਂ ਬੁਰੇ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਬਾਂਹ ਰਿਦਿ ਸੈ ਜੇ

ਹਏ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੇ ਲਾਲੂ॥ ੨॥ ਅਥੇ ਟਿਕਾਲ ਲਹੈ ਗਲ ਵਿਚਿ ਮਾਲਾ ਚਾਰਿ॥ ਬਾਂਤਿ ਫਰੋ ਸੀ ਸਿਖਿ ਅੰ
ਠਗਾਣ ਨੁ ਸੀਸਾਰੂ॥ ੩॥ ਬਗਾਂ ਬਗੇ ਕਪਰੇ ਤੀਰਥ ਮੰਦਿਰ ਸੀਨਿ॥ ਪੁਟਿ ਪੁਟਿ ਜੀਅ ਮਾਰਦੇ ਸੇਬ
ਗਨ ਕਹੀਅਨਿ॥ ੪॥ ਕੋਰੇ ਮੰਡਪ ਮਾਂਤੀ ਅੰਧਾਂ ਸਹੁ ਚਿਤ ਦੀਅੰਗੁ॥ ਢਹੀ ਅੰਕ ਮੁਨ ਅੰਦਨੀ ਵਿ
ਚਹੁ ਸਖਈਅੰਗੁ॥ ੫॥ ਸਿਮਲੁ ਰੁਖ ਸਗਰੇ ਮੰਮਲਨ ਦੇਖਿ ਭੁਲਿਨਿ॥ ਜੇ ਫਲ ਕੀ ਮਿਨ ਅੰਦਨੀ
ਸੇਗਾਣ ਮੇਤ ਨਿਹੀਨਿ॥ ੬॥ ਅੰਧ ਲੋਕੁ ਰੁਠਿ ਠਾਂਇਅੰ॥ ਭੁਗਰਵਾਂਟ ਬਹੁਤਾ ਅਖੀਲੇ ਹੀ ਨਾਲਹਾਰੁ
ਚੁਕਿ ਲਿਖਾਂ ਕਿਤੁ॥ ੭॥ ਚਾਂਕਰੀ ਅੰਚੀ ਗਿਅਈਅੰ॥ ਅਵਰੁ ਸਿਮਾਂਟ ਪਕਿਤੁ॥ ਨਨਕ ਨਾਂ ਮੁਸਮਾ
ਲਿ ਤੁਥ ਪਾਛੁਟ ਹਿਜਿਤੁ॥ ੮॥ ੧॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਠਗੁਰਾ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਜੀਦੈ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਅੰ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ
ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅੰ॥ ਭਾਂਈ ਸਜਣਾਏ ਹੁਕੀ ਮਛੁ ਤੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰੁ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੈ ਦੀਅੰ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ
ਜਪੇ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਜੀਅ ਦਾ ਭੁਲਾਹੈ ਦੀ॥ ਤਸ ਜਣ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਮੇਨੁ ਹੁਇ ਰਖਿ ਲੇਹੁ॥ ਮੇ ਅਉਗਾਣ ਬ
ਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਇਧਰਿ ਅੰਏ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅੰ॥ ਸੁਇ ਭਾਂਈ ਸਜਣਾਏ ਹੁ
ਸਹਜਾਂ ਦਾਂਤੇ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਹੋਇਅੰ॥ ਅਤੇ ਮਿਰਾਂਸੀ ਹਈ॥ ਜੇ ਇਸ ਤਾਂਈ ਮੰਨੇਗਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰੁ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੈ
ਹੋਈਗਾਂ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਅਗੇ ਹੋਰੁ ਕਰੇ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਸ ਜਣ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਪਿਛੁ ਲੇਬਖਸੀਅਨਿ॥ ਅਗੇ

ਨਾਕਰਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਗੁਣੀ ਸਜਣ ਤੇ ਰੇਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਏ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜਣ
ਨੁਨਿਵਾਂ ਜਿਕਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ
ਵੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਰਮੇ ਸਹਰਿ ਜਾਂਇ ਖੜਕੀ ਤਾਂ ਅੰਖਣ ਲਗੇ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਤੇਰੀ ਪਉ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਏਹੁ ਸਮਾਂ ਧਿਹਈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕ
ਹਿਆ ਮੀਨਿ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ ॥ ਅੰਖੇ ਗੇ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸਹ
ਜਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਯਾਰੁ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਟ ਬਰਤਾਂ ਉਥੇ
ਹੀ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਇਥੇ ਡੇਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ ਮੀ ਜੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਸੀਏ ਸੁ
ਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਖ ਦੇ ਅੰਏ ॥ ਤੂੰ ਟਬਰੁ ਆਪੇ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਨੁ ਹੋ
ਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਕਿ ਸੁ ਅਪਾਰੁ ਰਹਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਂ ਵਿਕਰੇ
ਗਾਂ ਅਸੀ ਤਿਤ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਖਣੇ ਅੰਏ ॥ ਤੁਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
ਮੇਨੁ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ
ਉਡ ਗਈ ਤੀ ਜਾਂਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਹਿ ਚਿਖਣੇ ਹੋਏ ॥ ਉਥੇ ਹਿਕਮ ਗਲ ਪਠਾਏ ਅੰਏ ॥ ਫਕੀਰਾ ਉਸਦਾ ਨਉ

ਯਾਰ ਅਲੀਆਂ ਹਾਂ ਉਸਨਾਂ ਲਿਭੇ ਟਾਂ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲ ਕੀ ਤੇ ਸੁਆਲਾਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਮਨ ਨ ਕਨਿਰ ਕਾਂਗੀ। ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਇਨੇ ਚਿਫ਼ ਮੀਦ ਸਿ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਬੀਦਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਸ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਪੀਰ ਜੀਦ ਪੀਰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਪੀਰ ਜੀਦ ਪੀਰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ
 ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਰੇ ਅੰਮਾਂ ਰੇ। ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਇਤ ਕਾਂ ਦੇ ਨੇ ਸਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਚਿ
 ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪੈਦਾਂ ਸੁਦਿ ਮੁਰਦ ਸੁਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਯਕ ਪੁਦਾਂ ਇ ਪੀਰੁ ਸਦਿ। ਕੁਲੁ ਅੰਮਾਂ ਲਮ
 ਮੁਰੀਦਾ ਫਕੀਰ ਪਬਰਦਾਂ ਗਨਿਗਾਂ ਹਿਦਿ ਗਰਿਨਾਂ ਦਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਅਾਂ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਦਾਂਗੀ ਦਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿ ਪੁਦਾਂ ਇਦਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਪੀਰਾਂ
 ਮੁਰੀਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਸੁਆਲਾਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਮਾਂ ਰਾ ਅਲੀਦੰ
 ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਨ ਕ ਸੁਆਲਾਂ ਮੁਬਾਂ ਬਾਂ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਂਗੀ। ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਟਾਂਗੀ ਜੀਦੰ
 ਹੁਰਾਗੁ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕੀ ਪਾਂਗੀ ਦਿ ਚੋਨਿ ਕਲਿਅਾਂ ਹਿਕਸ ਦੇ ਹਨ ਚਲਿ
 ਅੰਮਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਦਾਂ ਯਾਰਾਂ ਹਾਂ ਸੇਖੁ ਸੁਫਲ ਧਨਾਂ ਧਾਇਦੁ ਸਗੁਰੁ ਦਖਦਖੀ ਪਰਤੀਦਾਂ ਅੰਮਾਂ

ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਨਾਂ ਲਿਖ ਰਚਿ ਦਾਦਾ ਅੰਗਾਂ ਉਹੁ ਮੁਗਲ ਪਾਂ ਸਿਅੰ ਇਅੰ ਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਪਠਾਂ ਦਾਦੇ ਖੇਤਾਂ
 ਕਿਆ ਦੇਖੀ ਜੇ ਅੰਗੇ ਮੁਗਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਪੁਛਿਅੰ ਮੁਗਲ ਨਾਂ।
 ਮੇਮੀਰਾਂ ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਦਾਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਨ ਜਰਿਅੰ ਦਾਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ
 ਕਹਿਅੰ ਮੀਰਾਂ ਮੁਝ ਕੋ ਤੂੰ ਅੰਗੇ ਮੁਗਲ ਨਾਂ ਜਰਿਅੰ ਦਾਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਪੁਦਾਇ ਦਾ ਰੀਤ ਚਿੰਨ੍ਹ
 ਮਦਾਰੀ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਬੁਝੇ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਗਮਚੁ ਹਵਲਾ ਮਸਤਾ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਕੁਆ
 ਜਾ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਅਕਰਾਫਕੀਰ ਗਮਚੁ ਪੀਰ ਸੁਦੀ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਉਗਦੀ ਦਾ ਗਮਬਲ
 ਪੁਰਸੀਦੀ। ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਅੰਬਨ ਸੁਦੀ ਉਗਪਲਾ ਸਾਬਿ ਮਤ ਬਲ ਦਰੋਗ ਨਨੇ ਅੰਦੇ
 ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਸਮਾਂ ਅੰਬਿਰਾਂ ਦਰਿ ਸਮਾਂ ਰਜਾਇ ਸਦੀ। ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ ਮਤ ਬਲ ਦੀਦ
 ਰਓਗ ਜਾਂਏ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਪੁਦਾਇ ਸਤਾਰੀ ਅੰਗਰ ਮਿਹਰ ਕਰਾਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ
 ਅੰਗੇ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਗੁਫਤ ਸਮਾਂ ਬਿਰਾਂ ਦਰੇ। ਅੰਗਰ ਬਫਾਂ ਦਾਰਾ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅੰ
 ਈਲੁਫਤ ਪੁਦਾਈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਅੰਗੇ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਜੇ ਪਠਾਂ ਦਾਦੇ ਅੰਗਾਂ ਸੇਦਇ
 ਤੈਦਿ ਨਪਰ ਚਿਕਰਿ ਚਲਦਾਰ ਹਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਹੁਣ ਪਰਦਾਂ ਮਾਰੇ ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ਬੋਲਹੁਭਾ

ਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਹਿਦਿਚਿਜਾਂਇਨਿਕਲਿਆ॥
 ਅਗਦੇਹਦਿਚਿਇਕੁਖਤਰੇਟਾਂਦੁਰਿਆਚਉਦਾਂਪੰਦਾਂਦਾਂਆਹਾਂ॥ ਓਹੁਸਦਾਂਪਹੁਰਗਾਂਤਿਰ
 ਹਦੀਆਂਹੀ॥ ਜੇਆਇਕੇਹਿਕੁਸੁਹਰੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸਾ॥ ਸੇਉਹੁਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਂਹੀ
 ਓਹੁਗਟੀਬਰਫਦੀਜੰਮਰਹੀਆਂਹੀ॥ ਤਾਂਖਤਰੇਟੇਓਹੁਗਟੀਭੰਨੀਲਗਾਨਾਂਵਦਾਜਾਂਨਾਇ
 ਮੁਕਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੂੰਕਉਦੁਹੈਅਤੇਤੇਰਾਂਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੂੰਉਪ
 ਦੇਸੁਕਿਸਦਾਂਕਮਾਂਵਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਓਹੁਖਤਰੇਟਾਂਬੋਲਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੂੰਕਉਪੁਛਦਾਂਹੈ॥ ਪਰੇਜ
 ਨੁਤੇਸੁਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਈਹਾਂਏਕੁਗਮਾਂਰਾਂਭਾਂਈਹੈ॥ ਹਮਇਸਦਾਂਸਤੇਪੁ
 ਛਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਉਸਕਾਂਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਹੋਤਾਂਕਉਦੁਹੈ॥ ਬੇਟਾਂਕਿਸਕ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਨਾਂਉਤੇਉਸਕਾਂਬਿਸਲਜੇਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਬੇਟਾਂਰਾਂਜੇਜਨਕਕਾਂਥ
 ਅਰੁਹੋਤਾਂਤੂੰਬੋਲੀਥਾਂ॥ ਤਾਂਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਤੂੰਕਦਕੀਬਾਂਤਿਕਰਤਾਂਹੈ॥
 ਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਤੇਤੇਜਗਮੈਕਹਤੇਹੈਜੇਹੁਆਹੈ॥ ਕਹਾਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਅਰੁਕਹਾਂਤ੍ਰੀ॥ ਅਰੁਕਹ
 ਓਹੁ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਜੇਓਹੁਹੋਵੈਤਾਂਹਮਕੇਆਪੇਪਛਾਂਦਲੇਵੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ

ਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਂ ਭਲਾ ਜੀਤਦਿਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਥਾਂ ਅਰੁ ਤੁਕਰਤਾਂ ਕਿਆਂ ਥਾਂ ਅਰੁ 290
 ਅਬ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਤਦਿ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਗਵਰਧਨੁ ਥਾਂ
 ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹਮ ਸਿਖ ਹੋਤੇ ਥਾਂ ਅਬ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇ
 ਟੇਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੈ ਤੇ ਨਿਸਾਂ ਨੀਆਂ ਭਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੈ। ਪਰੁ ਏਕ ਅਉਰ ਭੀ ਨਿਸਾਂ ਨੀ ਦੇ
 ਗੁ। ਤਦਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਕਹੁ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁਕਹੋ। ਸੋ ਨਿਸਾਂ ਨੀ ਦੇ
 ਵਉ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇ ਟੇਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਹ ਹਮਾਂ ਰੀ
 ਕਦਿ ਛੁਟੇਗੀ। ਅਰੁ ਅਬੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਅਬ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਦੀ
 ਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਈ ਹੋਦਾਂ ਲੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਦ ਉਹੁ ਮੁਸਕੇਗਾਂ ਤਬ
 ਤੁਮਾਂ ਰੀ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਦੀਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਪੁਛਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਥਾਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਂ ਉਬੀਰਮ ਦੇਉ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਉਦੇ ਸਿਘ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਥਾਂ
 ਅਰੁ ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦਮਾਂ ਦੁ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਹਮ ਤੁਮ ਉਸਕਾਂ ਬਡਾਂ ਅਦਬੁ ਕਰ ਦੇਥੋ। ਉਸਕੀ ਬਰਾਂ ਬਰੀ
 ਕੋਈ ਨਥਾ ਕਰਿ ਸਕਤਾਂ। ਅਬ ਭੀ ਭਾਂਗੀ ਭਗਤ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਂ ਥਦਇਆਂ ਲੁ ਕਹਿਆਂ।

ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ ॥ ਪਰਏ ਕੁ ਨਿਸਾਨੀ ਅਉਰ ਭੀ ਤੁਮਹਾਰੇ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕ
ਹਿਆ ॥ ਕਹੁ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤੀ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਤੇ
ਗਮੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇਹਮ ਤੁਮ ਏ ਕਠੇ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਅਬ ਭੀ ਏ ਕਠੇ ਹੁਏ ॥ ਪਰੁ ਦੁਆ ਪੁਰਿ ਮਿ ਕਹਾਰੇ ॥ ਤ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਗਮ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿ ਬਸੇ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਸੇਵ ਜੀ ਤਬ
ਹਮ ਕਹਾਂ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਤੁਮੁ ਤੁਮਹਾਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਈ ਏ ਕੇ ਪਰਿ ਥੋ ॥ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਤਬ
ਬੀਗਮ ਦੇ ਉਕਹਾਂ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਓਹੁ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੇ ਪਰਿ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆ
ਲ ਕਹਿਆ ॥ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਤਬ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਉ
ਕਿਆ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਂ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਰਾਂ ਨਾਉ ਰਾਂ ਸਾਂ ਹਥਾਂ ॥ ਅਰੁ
ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਉ ਅਰਜਨੁ ਮਲੁ ਥੋ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਚਲੇ ਜੀ ਸਭਾਂ ਨਿਸਾਨੀ ਹੋਈ
ਭੁਲਾਂ ਹੁਆ ਪੁਰਾਂ ਤਨੁ ਯਾਂ ਰਾਂ ਮਲੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ॥
ਹੁਇ ਅਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲ ਕਹਿਆ ॥ ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ
ਐਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਇ ਸਦਾ ਉਤਵ ਲੇਹੇ ਤੇ ਹੋ ॥ ਏ ਕੋ ਤੇ ਮੇਸੀ ਬਤਾਈ ॥ ਜੋ ਜਬ ਓਹੁ ਹੋਵੇ ॥ ਪਦੇ ਹੋਵੇ

ਗਤਬਤੁਆਰੀਦੇਹਛੁਟੈਗੀ॥ਅਰੁਤੁਮਮਿਲੇਤੋਅਸੇਉਤਾਂਵਲੇਹੁਏ॥ਜੇਅਬੀਜਾਤੇਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਾ॥ਹਮਾਰਾਂਤੁਮਾਂਗਬਚਨੁਥਾਂ॥ਬਚਨਕੇਬਾਧੇਅੰਨਿਪਰੇਹੁ
 ਏਹੈ॥ਅਰੁਜਹਾਂਜਹਾਂਬਚਨੁਹੋਵੈਤਹਾਂਤਹਾਂਜਾਂਇਅੰਚਾਂ॥ਹੀਅੰਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਕਹਿਆ
 ਭੁਲਾਂਜੀਕੋਈਦਿਨੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਰਾਜਗਨਕਰੋ॥ਏਹੁਭੀਤੁਮਾਂਰੀਜਾਂਹਗਾਂਹੋ॥ਹਮਾਰਾਂਤੁਮਾਂਰਾਂਭੇਦ
 ਤੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਜੀਈਧਰਉਧਰਤੁਮਹੀਹੋ॥
 ਪਰੁਹਮਾਂਰੇਸਿਰਪਰਿਕਮੁਬਹੁਤੁਹੈ॥ਤੁਮਹਮਕੋਰਜਾਂਇਦੇਵੈ॥ਤਾਂਭੁਲਾਂਕਰੋ॥ਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰ
 ਲਕਹਿਆਭਾਂਈਨਾਨਕਜੀਹੋਜਾਂਇਅੰਥਾਂਜੇਹਮਾਂਰੇਬਡੇਗੁਰਭਾਂਈਅੰਏਹੈ॥ਹਮਾਂਰਾਂਨਿਬੇਵਾਂਕਰਿ
 ਜਾਂਵੇਗੇ॥ਤੁਮਾਂਤੇਹਮਕੋਦੁਰਿਡਾਂਲਿਚਲੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਹਮਾਂਰੇਹਾਂਥਿਕਿਆਂਹੈ॥
 ਜੇਕੁਛੁਕਰਤਾਰੁਕਰੇਸਹੋਵੈ॥ਤਾਂਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲਕਹਿਆਭਾਂਈਜੀਤੁਮਸਾਤਿਕਹਤੇਹੋ॥
 ਪਰੁਜੀਜਬਓਹਸਾਂਧਿਹੋਵੈਗਾਂ॥ਤਬਹਮਕਉਪਬਹਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਗੀ॥ਹਮਉਸਪਾਂਸਿਜਾਂਵੈ
 ਗੇਕੋਓਹੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਅੰਦੈਗਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਅੰਲ
 ਤੁਮਕੋਸਨੇਹੇਸਾਂਥਿਮਿਲੇਗਾਂ॥ਜਿਸਸਾਂਇਤਤੁਮਕੋਸਨੇਹਾਂਪਹੁਚਿਅੰਉਸਕਾਂਅਰੁਅੰਗੋਸ

ਤੁਮਸੇਹਾਂ ਭੇਜਿਆਂ ਓਹੁ ਤੁਮਾਂ ਸੇਹਾਂ ਸੇਹਾਂ ਗਾਤ ਬਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇ ਗੀ। ਜਓਹੁ ਦੇ
 ਖੁਦਰਗਾਂ ਹਗਾਇਆਂ। ਈਹਾਂ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਦੇਹੁ ਟੈ ਗੀ। ਓਹਾਂ ਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇ ਗੀ।
 ਇਓ ਤੁਮ ਓਹੀ ਮਲੇ ਗਾਂ। ਤੈ ਦੇ ਨਦੀ ਨਾਂ ਧਾਇਆਂ ਲਪਾ ਸਿਰਹੇ। ਚਓ ਥੇ ਦਿ ਨਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਦਿ
 ਦਿਆਂ ਲੀਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਦਾਂ ਹਗੁਰੁ ਜੀ। ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਚਓ ਥੇ ਦਿ
 ਨਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਇਆਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਸਰਫੁ ਖਾਂ ਖਾਂ ਖਾਂ ਖਾਂ ਖਾਂ
 ਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜ। ਇਕਹਿਆਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾ। ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਕਹਿ
 ਮਾਂ। ਵਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ। ਸਰਫੁ ਰਾਂ ਜੀ ਹੁਈ। ਲੁਤਫੁ ਹੁਆਂ ਕਰਮ ਬਖਸੀ
 ਹੁਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਲੁਤਫੁ ਖੁਦਾਂ ਈ। ਬੀਦਾ ਗੁਮਰਾਂ ਗੀ। ਕਰਮ ਬਖਸੀ ਇਲਾਂ ਗੀ।
 ਤਾਂ ਸਰਫੁ ਖਾਂ ਖਾਂ ਖਾਂ ਲਿਅਾਂ ਪੁਰਸੀ ਦਸਰਫੁ ਗੁਫਤਾ। ਨਾਂ ਨਕ ਦੁਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਆਂ ਨਾਂ ਬੋਲੇ। ਕੁ
 ਲਾਂ ਚਿਹੰਦਾਂ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਕੁਲਾਂ ਕੁਲ ਏ ਕੁ ਖੁਦਾਂ ਇ। ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਬੈ ਪਰਵਾਹ
 ਸਿਫਤਿ ਪਰੇ ਏ ਕਨਿਸਾਂ ਨਾਂ। ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਬੈ ਗਾਂ ਨਾਂ। ਗੁਫਤਾ ਨਾਂ ਨਕ ਦੁਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਨਾਂ ਸਮ
 ਸੇ। ਤਬ ਖੁਲੇ ਅੰ ਇਨਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫੁ ਖਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਖਫਨੀ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ

ਕਹਿਅੰ ਖਟਨੀ ਖੈਰ ਪੁਦਾਂ ਇਕਾਂ ਦੇ ਪੁ ਮੁਰਦਾਂ ਹੋਇ ਤੇ ਜੇ ਸਭੁ ਕੇ ਪੁ ਮੁਸਲਿ ਜਹਾਂ ਨ ਅਲਾਂਹ ੨੨
ਨੇ ਕੀ ਅੰ ਖਾਂ ਲਕ ਏ ਕ ਅਵਰੁ ਨ ਹੀ ਦੁਆਂ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕ ਸੁਇ ਸਰਫ ਇਅਨੇ ਦੁਸਤਾਂ ਇ
ਨਾਂ ਜੇ ਹਕ ਪਛਾਂ ਨੇ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਸੇਲੀ ਰਾਂ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ
ਸੇਲੀ ਸਾਲ ਸਰਹੇ ਜਹਾਂ ਨ ਚਾਂ ਰਿਕ ਤੇ ਬਾਛੁਟੇ ਕ ਨਾ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਮਨੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਰੀ ਕਤਮਾਂ
ਰਫਤ ਦਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੀ ਬਾਂ ਹਰਿ ਸਿਅਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਿ ਲਾਲਾ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਹਾਂ ਲਾ ਤਾਂ
ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦੇ ਕ ਮਗੁਤ ਕਾਂ ਚਿਹਾਂ ਲਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਮੁਤ ਕਾਂ ਮਿਹਰਾਇਲੁ
ਹਕੀ ਸਾਂ ਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਂ ਇ ਦੁਜੇ ਸੇਤੀ ਫਰਕ ਰਹੁਤ ਬਪਾਂ ਏ ਰਾਂ ਹੁਨਿ ਦਾਂ ਇ ਅੇ ਸੀਰ ਹਨੀ ਜੇ
ਰਹੈ ਤਉ ਹੋਵੈ ਦਰਸਤੁ ਈ ਮਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਰੁਜੁਲ ਮੁਨਾਂ ਕਿਸੀ ਕ ਰਿਖ ਕ ਹਿਹ ਲੀ ਮੀਖਾਂ ਨਾਂ ਗੁਫਤ ਨਨ
ਕ ਸਰਫ ਸੁਨਿਅਾਂ ਜਜੀ ਮੁਕਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਗੋਦ ਹੀ ਚਿਹਰਫ ਕਰਦਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਗੋਦ ਹੀ ਗਿਅਨੁ ਸਮਾਇ ਏ ਕ ਪੁਦਾਂ ਇ ਸੁਈ ਸਬੂਰੀ ਤਾਂ ਗਾਂ ਪਾਂ ਇ ਸ
ਭਤੇ ਨੀ ਚਕਰਾਂ ਈ ਮੈਂ ਕੁਲੁ ਮੈਰਾ ਸਮਾਂ ਇ ਗੁਫਤ ਨਨ ਕ ਸਰਫ ਸੁਨਿ ਚਲੁ ਹੁਕੁ ਮਰਜ
ਇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਮਾ ਕਉ ਸ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕ ਕਹਿਅੰ ਕਉ

ਸਕਾਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹੀ ਨਿਕਲਿ ਨ ਜਾਵੈ। ਪੀਰ ਨ ਸੀ ਹਤ ਰਾਖੀ। ਮੈ ਅਪਨੇ ਪਾਰਿਆਵੈ। ਲਗ
ਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ ਜਬ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ। ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੇ ਨਹੀਈ ਅਨਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਰ
ਤਨ ਨ ਕਸਰ ਫਸਨਿ ਤਬ ਫਕਰੁ ਕਰਹਾਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ। ਠੀਕਰਾ ਚਿਹਰ ਫਪ
ਰਸੀਦਮਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਠੀਕਰਾ ਵਜੂਦ ਕੇ ਨਾਮਾ। ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇਹਾ। ਮਾਂ ਰੋਏ ਕ
ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਫਰਮਾਇ ਸਏਹਾ। ਦੂਜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੁਰਿਕਰਿ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਨਿਪੈਦਾ। ਮੈ ਸੀਮ
ਸਲਤ ਹੋਰ ਹੋਰ ਕਬਹੂ ਨ ਪਹੁੰਚੈ। ਮੈ ਕੋ ਦਾਗੁ ਫਤਨ ਨ ਕਸਨਿ ਸਰਫ ਤੁਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾ ਗਾਮਨ
ਫਕਰ ਮਰਾਤਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੂਜਾ ਗਿਰੈ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਗੁਰੂ ਤਨ ਨ ਕ
ਬੈਰਾਗ ਨਿਚਿ ਫਰਮਾਇ ਸਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇ ਰਹੈ। ਕੀਏ
ਕੋ ਕੀਆਂ ਹੀ ਕਹੈ। ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਬ ਕਾਇ। ਅਤਬਲ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਗੁਰੂ
ਤਨ ਨ ਕਸਨਿ ਸਰਫ ਇਆਨੇ। ਪੀਰ ਪਕਰਤਬ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਇ ਬਿਦ
ਰਸ ਹਰਦਾ ਅੰਗਾ ਬਾਂਬੇ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਗੀ ਪਾਸਿ ਅੰਗਿ ਮਾਂਗਾ। ਪਰ ਚਣ ਕੀ ਪਾਗੁ ਦਿਚੈ।
ਓਖੈ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਸਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰਾ ਮੈ

ਖਿਓਜਾਸੁਆਂਪੀਰਆਂਮੁਰੀਦਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਜਾਂਹਿਆਂਪਏਬਿਦਗਸਹਗਾਤਾਂਫੇਰਿਸੇ ੨੭੩
 ਖਸਰਫਕਹਿਆਂਪੀਰਨਾਂਨਕਫੇਰਿਦੀਦਾਰਹਮਕੋਕਦਾਹੋਵੈਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਦੀ
 ਦਾਰਦਿਲਮੇਰਾਂਖੀਓਜੇਕੁਲਿਨਜਾਂਇਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਸਰਫਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਦੀਦਾਰਤੇਦਿ
 ਲਮੇਹੋਵੈਪਰਫੇਰਿਇਸਦੁਜਾਂਭੀਪਈਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਫੇਰਿਇਸਦੁਜਾਂ
 ਹੀਹੋਵੈਕਾਂਅਰਏਕਬਾਂਤਿਅਓਰਹੋਜੇਬਹੁਤਲਬਰਾਂਪਤੇਹੋਤਉਸਹਜਾਂਦਾਂਮਿਰਾਂਸੀਹੋਉਸ
 ਕਾਂਦੀਦਾਂਰੁਕੋਰੇਗਤਓਹਮਾਂਗਾਂਹੀਦੀਦਾਂਰੁਪਾਂਇਆਂਯਹਬਾਂਤਿਦੁਹਸਤਕਹਿਆਂਨੀਓ
 ਤਾਂਸੇਖਸਰਕਹਿਆਂਜੀਓਹਸਹਜਾਂਦਾਂਮਿਰਾਂਸੀਕਹਾਂਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਓਹਜੇਖੁਗਮਾਂ
 ਸਹਰਹੋਉਹਾਂਸਹਜਾਂਦਾਂਮਰਦਾਂਨੇਕਾਂਬੇਟਾਂਹੈਓਹਾਂਹੀਜਾਂਇਕਰੁਓਸਕਾਂਦੀਦਾਂਰੁਕਰੀਓਅ
 ਰੁਯਹਦਲੀਕੀਧਾਂਗੀਹੈਇਸਕਾਂਦੀਦਾਂਰੁਕਰੀਓਤਾਂਸੇਖਸਰਫਕਹਿਆਂਕੁਲਾਂਜੀਵਰੀ
 ਇਨਾਂਇਤੁਹਈਤਾਂਫੇਰਿਦਲੀਕੀਧਾਂਗੀਕਹਿਆਂਹਮਕਓਕਛੁਕਓਲੁਕਰਾਂਰਕਰਓ
 ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਤੁਅਕਯਹਕਓਲੁਹੈਜੇਤੁੰਦਾਂਦਾਂਦੁਰਿਕਰਿਸੀਨੀਅਰੁਰਾਓ
 ਜੀਕਾਂਜੇਤੇਫੇਰਕੇਹੈਸਭਪੁਦਾਂਇਕੋਕੀਏਹੈਯਓਜਾਂਈਅਫਕੀਰੀਕੀਰਓਸਹੈਤਾਂਦੁ

ਲੀਕਧਾਂਗੀਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਜਿਥਕਾਂਤੁਮਾਂਦਰਸਨੁਪਾਇਆਂ। ਤਬਕਾਂਗਮਸੇਯਹਦਾਂਦਾਂਉਠਗਇ
ਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਪੁਦਾਂਇਸਰਫਰਾਂਜੀਹੁਆਂ। ਕੁਲਾਂਹੁਆਂਤਾਂਫੇਰਿਵਲੀਕੀਧਾਂਗੀ
ਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਗਮਕੋਸਾਂਥਿਲੇਚਲੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਵਲੀਤੇਰੋਡੰਈਗਮਈ
ਗੀਰਾਂਖਣਾਂਹੈ। ਤਾਂਵਲੀਕਹਿਆਂਜੀਰਜਾਇਸੁਆਂ। ਬੋਲਹੁਕੁੰਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਂਖੀਰੋ
ਰਚਲੀ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਉਥੋਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ। ਤਾਂਕਾਂਬਲਸਹਰਦਿਚਾਆਂਇਵੇਹੇ। ਤਾਂਬਲੇ
ਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਸੀਵਲੀਕੇਧਾਂਗੀਉਪਰਿਬਹੁਤੀਮਹਰਦਾਂਨਗੀਕੀਤੀ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ
ਕੁੰਈਬਾਲਾਂ। ਇਹੁਅਸਾਂਤਾਂਪਿਆਂਰਾਂਮਾਂਰਾਂਮਾਂਹਾਂ। ਇਸਅਸਾਂਤੀਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਬਹੁਤਸੇਵਕੀ
ਤੀਆਂਹੀ। ਤਾਂਬਾਲੇਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕੁੰਈਬਾਲਾਂ
ਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਕੁਤਾਂਮਾਂਰਿਆਂਮਾਂਹਾਂ। ਇਸਦੁਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪਾਰਿਜਨਮੁਲੇਦਾਂਰਹਿਆਂ।
ਤੇਅਸਾਂਤਾਂਇਸਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਦੀਨਾਂਨਾਂਧਰਿਆਂਲਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਵ
ਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਨੁਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਬਾਲੇਫੇਰਿਪੁਛਿਆਂਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹਾਂ
ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕੁੰਈਬਾਲਾਂਵਲੀਬਹੁਤਦੁਰਿਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਂ

ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆਂ ਆਪਣੇ ਜੀ ਜੋਗਾਂ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਦੁਇ ਉਸ ਪਾਸ ਹੋਰ ਰੁਝੀ ਸਿਝ ਸਿਰੇ ਆ ਅਤੇ ਵਲੀਪ ੨੭੪
 ਸਹੁ ਕਈ ਸੈ ਕਹੈ ਜੀ ਉਧਰਨ ਰੇ ॥ ਵਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੁਕਾਂ ਮੋਹੇ ਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ
 ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਕੇਹਾਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਭੁੰਈ ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਅਗੇ ਹੀ ਪੁਰਨ ਅ
 ਗਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਖੁ ਦੀ ਬਿਰੀਗ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਥ ਭਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਆ ਜੀ ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗ ਮਭਗਤਿ ਕਿਉ ਕਹਿ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁੰਈ ਬਾਲ
 ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗ ਮਭਗਤਿ ਇਉ ਕਹਿ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਉਤਈ ਆਇ ਆਂ ਲਗੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੇ ਮਾਇ ਆਂ ਭੁ
 ਗਤਿ ਲੀਤੇ ਆਇ ਆਂ ਨਾਂ ਗਿਰਸ ਤਨਾਂ ਕਸ ਥਾ ਆਂ ਗੇਟ ਹਲ ਕਰਣ ਵਲੇ ਹੋਗਾ ॥ ਇਸ ਨੁ ਨਾਂ ਘ
 ਟੇ ਦਸੋ ਗੁਨਾਂ ਵਾਂਧੇ ਦਾਂ ਹਰਖਾ ॥ ਅਤੇ ਵਡਾਂ ਹੋ ਸੀ ਤਾਂ ਗਿਰਸ ਤੁਕਰ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਸਾਂਗੀ ਅਭਿਲਾਂ ਦਿਸ
 ਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੁ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਗਿਰਸ ਤੁਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ
 ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਥ ਭਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਂ ਬਲ ਸਹਰਾ ਦਿਚਿ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁੰਈ ਬਾਲਾਂ ਇਕੁ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ ॥ ਪਰ ਪਠਾਂ ਦਿਚਿ ਬਾਂਬੁ
 ਖੇਲ ਦੀ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਹੈ ॥ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿ ਆਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਆਂ ਪੁਆਂ ਜੀ ਉਸ ਨੁ ਭੀ ਮਿਲੇ

ਅਰਥਿਸਕਨ ਉਕਿਅਰੀ ਤਾਰੁਨਕਕਰਿਅਉਖਤੀ

ਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਉਸਨੁ ਕੀ ਜਰੁ ਹਮਿ ਲਏ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
ਚਲੀਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਵੈ ਜਾਂ ਇ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇ ਹਰਿ ਚਿਟ ਹੋ॥ ਹਿਕੁ ਹਟ ਖਾਲੀ
ਪਇਆਂ ਅੰਗਾਂ॥ ਉਸਤੇ ਜਾਂ ਇ ਬੈਰੇ॥ ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਪਠਾਂ ਏ ਅੰਇਆਂ ਅੰਇ ਕਰਲੁ ਗਾਂ ਅੰਖਿਆਂ ਅਰੇ
ਗੇ॥ ਚੇਤੁ ਮਕਉ ਏ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਹਮ ਬੀ ਦੇਖਦਾ ਇ ਕੇ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ
ਅਰੇ ਗੇ॥ ਚੇਤੁ ਦੇਖਦਾ ਇ ਕੇ ਜਤੀ ਹੋ॥ ਤੁਮ ਕਿਸਾ ਸਿਉ ਕਾਂ ਮਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਖਾਂ ਨਹਮ
ਫਕੀਰ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਗਾਂ ਗਾਂ ਏ ਕਈ ਗਾਂ ਅਸਨਾਂ ਉਹੋ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਓਹੁ ਕਉ ਏ ਹੋ॥ ਅਰਥਿ ਸਕ
ਨਾਂ ਉਮਾਂ ਨਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਰੇ ਗੇ॥ ਚੇਤੁ ਸਕੇ ਬਾਂ ਪਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਅੰ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ
ਗੇ॥ ਚੇਤੁ ਸਕੇ ਬਾਂ ਪਕਾਂ ਨਾਂ ਉਖਾਂ ਨਚੇਦੁ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਪਠਾਂ ਕਹਿਅੰ ਚਲੇ॥ ਤੁਮ ਕੇ ਲੇ ਚਲਤਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਖਾਂ ਨਹਮ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਓਹੁ ਅੰ ਪੇ ਹੀ ਅੰ ਦੇ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਜਾਂ ਇ ਉਸਤਾਂ ਏ
ਖਬਰ ਕੀਤੀ॥ ਅਰੇ ਮਨਾਂ ਤੇ ਰੇ ਦੇ ਫਕੀਰ ਅਸਨਾਂ ਉਬੈ ਠੇ ਹੈ ਬਜਾਂ ਗੇ॥ ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਂ ਨਚੇਦੁ ਪਕੀਕ
ਬੇਟਾਂ ਮਨ ਚੇਦੁ ਹਮਾਂ ਗਾਂ ਅਸਨਾਂ ਉਹੋ॥ ਮੇ ਕਹਿਅੰ ਚਲੇ॥ ਤੁਮ ਕੇ ਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੋ॥ ਉਸ ਪਾਂ ਸਿਲੇ ਚਲਤਾਂ
ਹੋ॥ ਉਨੇ ਕਹਿਅੰ ਗਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਓਹੁ ਅੰ ਪੇ ਹੀ ਅੰ ਦੇ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਮਨ ਚੇਦੁ ਕਹਿਅੰ ਅਰੇ ਗੇ॥ ਚੇਤੁ ਮੇਰਾਂ

ਕੀਰਤ ਅਸਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾਫੇ ਰਿਪਟਾਣ ਕਰਿਆ ਮਾਂਚੇ ਦਤੇ ਗਾਹੀ ਨਾਉਲੇ ਤੇ ਹੈ। ਨਹੀ ਤੇ
ਗਾਅਪੇਏ ਪਰਸੇਟੁ ਕਵਾਂਲੇ ਜਾਤੇ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੇ ਦਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾਂ ਭਾਂਈ ਜਾਂਈ ਏਤਾਂ ਸਹੀ। ਤਾਂ
ਨਚੇਦੁ ਦਇਸੇ ਰਮੇਵਾਂ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆਂ ਜਾਂਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਦਇਫ ਕੀਰਬੈ ਰੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਰਇ
ਨਾਂਦਾਂ ਭੇਖ ਸਹੀ ਭੁਛੁ ਨਹੀ ਹੋਦਾਂ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੇ ਦਜਾਂਈ ਕਰਿਆ ਫਕੀਰ ਜੀਪੈਰੀ ਪਇਆਂ ਅ
ਤੇ ਮੇਵਾਂ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਜਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ ਮਾਂਉ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੇ ਦਸਤਿ ਕਰਤਾਂ ਰਬੈ
ਰੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੇ ਦਕਰਿਆ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਸਤੁ ਨਾਂਦੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ
ਦਾਂ ਸਭੁ ਕੋਈ ਸੇਵ ਕਰੈ। ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਂਹਿਬੁ ਹੈ ਨਿ। ਪਰਤੁ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਮੇਤੁ ਮਕੋਯ ਹੁਛਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੇ ਦਤੁ ਮਕੋਯ ਪੈਰੀ ਪਬਰੈ ਹੈ ਗੀ
ਤਾਂ ਮਾਂਚੇ ਦਕਰਿਆ ਜੀਤੁ ਮਾਂਚਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੇ ਦਇਸਕ
ਨਾਂਉ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਮਾਂਚੇ ਦਕਰਿਆ ਜੀਤੁ ਮਾਂਚੇ
ਦੇ ਸਦਤ ਨੁਕਉ ਦੁਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਭਾਂਈ ਮਾਂਚੇ ਦਤੁ ਦੇ ਸਦਤ ਨਸਮਾਂ ਲੇਗਾਂ ਤੈਨੁ
ਬਰੈ ਦੇ ਸਦਤ ਨਦੀ। ਤਾਂ ਮਾਂਚੇ ਦਕਰਿਆ ਜੀ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸੇਵ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਦੇਸਾ ਹਮਾਂ ਰਾ ਬੋਗ ਮਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਤ੍ਰੈ ਆਂਏ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਕਾਂਏ ਕੰਕਾਰ ਤਿਸ ਨੇ
 ਈਹ ਪਠਾਏ ਮਾਂ ਨਚੰਦ ਕੋਰਾਂ ਹੁਬਤਾਂ ਇਓ ਨਿਰਮਲ ਮਾਂ ਰਗ ਪਾਏ ਕਰੈ ਨਨਕ ਸਾਇ ਮਾਂ ਨਚੰਦ ਜੀ ਹਮ
 ਤੁਮ ਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਏ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨਚੰਦ ਕਹਿਅ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਅਉਰ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਬਾਂਤਾਂ ਤੇ ਸਿਸੰ
 ਰਮੇ ਨਾਂਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂਕ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਨਚੰਦ ਏਹੀ ਬਾਂਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹੈ ਅਉਰ ਬਾਂਤਾਂ ਕਲੀ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂਕ ਜੀ ਨਸਬ ਦੁਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇਆਂ ॥ ਰਾਂਗ ਤਿਲੇ ਗੁਮ ਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਅੰ
 ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਅ ਕ੍ਰਿਅ ਕ੍ਰਿਅ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ॥ ਅਧੇ ਜਾਂਏ ਕਰੇ ਅੰਧਿ ਜਿਨਿ ਵਾਂਝੀ ਹੋਲਾਂ ਈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਇ
 ਸਾਂਧਿ ਅੰਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਦੁਖ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ ਗਾਂਠਿ ਪਿਅੰਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ॥ ੨ ॥
 ਰਹਾਂ ਓ ਜਿਸੁ ਰੰਗ ਕੀਤੁ ਨ ਰਾਂਦਿਅ ਸਾਂ ਪਛੋਰੇ ਤਾਂ ਈ ॥ ਹਥ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਛੋਰੇ ਜਬ ਰੋਨ ਦਿਹਾਂ ਈ ॥ ੩ ॥
 ਛੋਰੇ ਤਾਂ ਵਾਂਗ ਮਿਲੇ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਂਗੀ ॥ ਤਾਂ ਠਿਗਿ ਪਿਅੰਰਾਂ ਗਾਂਦੀ ਮੇਂ ਜਬ ਅੰਦੈ ਗੀ ਵਾਂਗੀ ॥ ੪ ॥
 ਤਲੀ ਅੰਸੋ ਗਾਂਗ ਈ ਮੇਥੈ ਵਧਦੀ ਏਹੁ ਸੇਗੁ ਮੁਣੈ ਨ ਅੰਦਨੀ ਕੋ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਹੁ ॥ ੫ ॥ ਜਿਨਿ
 ਸਖੀ ਸਹੁਰਾਂ ਦਿਅਾਂ ਤਿਨੁ ਪੁਛੋਗੀ ਜਾਂਏ ॥ ਪਾਂਇ ਲਗ ਉਬੋਨ ਤੀ ਕਰ ਉਲੇਵੇ ਉਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਂਏ ॥
 ੫ ॥ ਅਪੁਪਛੋਰੇ ਨਾਂਕ ਕਾਂਭੈ ਚੰਦ ਨਲਾਂਏ ॥ ਗਾਣ ਕਾਂ ਮਦੁ ਕਾਂ ਮਦੁ ਕਰੈ ਤਉ ਪਿਅੰਰੇ ਕਉ ਪਾਂਏ ॥ ੬ ॥

ਪੰਨਵਾਂ ਹੀ ਹੋਇਓ ਖਰਿਖਰਾਸਾਂ ਰਨੁ ਜਾਂ ਏ ਰਸੀਆਂ ਹੋਏ ਮੁਸਕਕਾਂ ਤਬ ਫੂਲ ਪਛਾਣੈ ॥ ੭ ॥ ਪਾਂਤ ਮਿਲੇ
 ਫੁਨਿ ਪਾਂਤ ਕਉ ਲਿਵ ਲਿਵੈ ਕਉ ਪਾਂਦੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਂਈ ਮੇਅਨ ਕਉ ਪਦ ਪਾਂਦੈ ॥ ੮ ॥ ਜੇਦਿ
 ਲੁਮਿਲਿਅਾਂ ਸੋ ਮਿਲਿ ਰਹਿਅਾਂ ਮਿਲਿਅਾਂ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇਬ ਹੁਤੇ ਰਾਂ ਲੋਚੀ ਮੇਬਾਂ ਤੀ ਮੇਲ
 ਨ ਹੋਈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਧਿਓ ਪੀਵੈ ਨਾਂ ਨਕਾਂ ਕੁਮ ਕੁਮਿ ਸਮਾਂਦੈ ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਅਮਰਾਂ ਪਦ ਪਾਂਦੈ
 ੧੦ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਖੜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ ਜੀਅ ਕਾਂ ਭਲਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਕ ਕਹਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਇਸ ਜੀਅ ਦਾਂ ਭਲਾਂ ਤਦ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਾਂਈ ॥ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰ ਕਾਂਈ
 ਚਿਤਿ ਨ ਰਹੇ ॥ ਸਾਂ ਸਿਸਾਂ ਸਿਕਰਤਾਂ ਰਯਾਂ ਦਿ ਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਂਈ ਏਜੀ
 ਜਿਸ ਬਿਧਿ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਕਹਿਅਾਂ ਸੁਣ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਾ ॥ ਕੁਖ ਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰਨ
 ਗਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰੁ ॥ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਸਿਸਾਂ ਕਰੁ ॥ ਹੈ ਮੇਨ ਦਿਸ ਰਿਗਇਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿਅਾਂ ਵੀ ॥ ਤਾਂ
 ਨਚੈ ਦੁਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫੁਹਿ ਪਇਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਜੀਅਾਂ ਪੈਏ ਹਥ ਦਾਂ ਤੰਤ੍ਰਾਂ ਦਿ ਤਾਂ ਅਤੇ
 ਅੰਧਿਅਾਂ ਲੈ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਾ ॥ ਏਹ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੰਤ੍ਰਾਂ ਪਬਰਦਾਂ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦ ਲੈ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤੇਰ
 ਧਿਅਾਂ ॥ ਸਿਰ ਤੇਰ ਪਦ ਨਾਂ ਲਿਮਾਂ ਨਚੈ ਦੈ ਕ ਪਾਂਦ ਪੁਲਿਹ ਏ ॥ ਅਸਤੁ ਹੋਇ ਗਇਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਲੇਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨਚੰਦ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਹਈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨਕਹਿਆ ਜੀ ਸਤੁ
 ਕਰਤਾਂ ਗੁਭਿ ਹੁਮਾਂ ਨਚੰਦੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ
 ਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲੇ ਅੰਇ ਬਾਂਲ ਨਾਂ ਬਦੇ ਦਿਲੇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਿਬੇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਜੋਗੀ
 ਸਰਅਾਂ ਗਾਂ ਅਪਕੋ ਹਉ ਪਰਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਦੀ ਚਾਂਲੀ ਪਕੀਆਂ ਹੀ ॥ ਇਕ ਭੁਤਾਂ
 ਪਾਂਦੁ ਦਾਂ ਅਾਂ ਗਾਂ ॥ ਇਕ ਭੁਤਾਂ ਰਾਂ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾਂ ਅਾਂ ਗਾਂ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਤਾਂ ਗਾਂ ਪੋੜਿਆਂ ਦਾਂ ਅਾਂ
 ਦੁਇ ਕੋ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਗਾਂ ਹੋਇ ਚਿ ਜੋਗੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾਂ ਅਾਂ ਗਾਂ ॥ ਬਕਿਆਂ ਗਾਂ ਰਿਆਂ ਦੇ ਦਾਂ ਸਤੇ ॥ ਪਰੁ ਸੁਆਂ
 ਰਖੀਆਂ ਗਾਂ ਜਾਂ ਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਪਾਂ ਸਿਆਏ ॥ ਅੰਇ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ਲਗੇ ਮਾਂ ਪਦਾ ਚਲੇ ਅਤੀ
 ਤੇ ਚਲ ਕਰਿਆ ਸਦ ਪਰਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਹਮ ਨਹੀ ਅੰਦੁ ਤੇ ॥
 ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਜਾਂਇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਨੁਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਦੇਇ ਅਤੀ ਤਬੈਠੇ ਹੋ ਅੰਦੁ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਕੋਹ ॥ ਜੀ ਉਪਰਿ ਸੇ ਮੇਹੁ ਅੰਇਆਂ ਹੋ ਦੁਖ
 ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਜਾਂਇ ਕੇ ਜੋਗੀ ਅਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੋਈ ਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਉਪਰਿ
 ਸੇ ਮੇਹੁ ਅੰਇਆਂ ਹੋ ॥ ਚਲ ਕਰ ਬਸਤਰ ਲੇਹੁ ॥ ਪਾਂਦੁ ਲੇਹੁ ॥ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਲੇਹੁ ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਜਾਹੁ ਜੇਕੀ ਸੋਰਹਾਈ ਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜਰਾਨੁ ਕਰੇਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੇਕੀ ਅੰਫੇਰਿਅੰ ਇਕੋ ਕਹਿ
 ਅੰਨਾਂ ਬੁਜੀ ਓਹੁ ਨ ਹੀਅੰ ਵੇਤੋ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੁ ਗੁਦਾਂਈ ਕਹਿਅੰ ਚਲੇ ਕੁਈ ਗੁਮ ਚਲਤੇ ਹੈ। ਦੇਖਾਂ ਓਇ ਕਿ
 ਉਨ ਹੀਅੰ ਵੇਤੋ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੁ ਗੁਦਾਂਈ ਅੰਪਿਅੰ ਇਅੰ ਅੰਇ ਕਹਿਲਗਾਂ ਅੰਖਣ ਜੀ ਚਲੇ ਅਤੀਤੇ
 ਅੰਸਨ ਮੰਦਰੇ ਮੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਅੰਨਾਂ ਬੁਜੀ ਗੁਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਅੰਹੇ ਕਹਾਂ ਅੰਸਨ ਮੰਦਰ
 ਦੂਢ ਤੇ ਫਿਰੇਰੇਗਾ। ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕੇ ਜਹਾਂ ਗੁਜਰਾਂ ਨ ਅੰਈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜਰੀ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੁ ਗੁਦਾਂਈ ਕਹਿਅੰ
 ਜੁੱਟ ਅਤੀਤੇ। ਜੇਨਾਂ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜਹਾਂ ਅੰਈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜਰੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖੁ ਅੰਪਇ ਦਇਅੰ
 ਕਰਿਕੈ ਅੰਨ ਮਿਲਾਂ ਵੈ ਤੇ ਨਤ ਕਰਾਂ ਰਕਰਨਾਂ ਬੀ ਜੇਗੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਚਲੁ ਕੁਈ ਬਾਂਲੁ
 ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਪਿਅੰ ਜੀ ਚਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਰੀਰ ਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੁ ਅਤੇ ਬਾਂਲੇ ਨੂੰ ਬਾਂਲੁ ਗੁੱਦਾਂਈ
 ਅੰਸਨ ਮੰਦਰਾਂ ਦਿ ਚਿਲੈ ਅੰਇ ਅੰਜਾਂਇ ਕਹਿ ਮੰਦਰਾਂ ਦਿਖਾਂਏ। ਲੁਗਾਂ ਅੰਖਣ ਦੋਖੇ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੇ
 ਜੇਗੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਅੰ ਦੇਖਣਾਂ ਹੈਰਾਂ ਜਲੀਲਾਂ ਕਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੁ ਗੁੱਦਾਂਈ ਬ
 ਸਤਾਂ ਦਾਂ ਕੁੰਡਾਂ ਗਾਂ ਦਿਖਾਂਇਅੰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਪਿਅੰ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਅੰ ਦੇਖਣਾਂ ਹੈਰਾਂ ਜਲੀ
 ਲਾਂ ਕਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੁ ਗੁੱਦਾਂਈ ਕੇ ਜਨ ਦਾਂ ਕੁੰਡਾਂ ਗਾਂ ਦਿਖਾਂਇਅੰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ

ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾਂ ਕਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਘੋਰਿ ਮਾਂਦਾਂ ਭੈਰਾਂ ਰਾਂਦਿ ਖਾਂਦਿ ਮਾਂ
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਕਿਆ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾਂ ਕਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ
 ਕਰਿ ਮਾਂ ਜੀ ਅਤੀ ਤੇ ਤਮਾਂ ਰਾਂ ਉਕਿ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਕਿਆ ਜੋ ਗੀ ਸੋਰੇ ਇਸ ਕਾਂ ਨ ਉ
 ਰੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਕਰਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੇ ਰਾਂ ਉਕਿ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ
 ਮਾਂ ਜੋ ਗੀ ਸੋਰੇ ਸੋਰਾਂ ਉਨ ਨ ਕਰਿ ਰਾਂ ਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਕਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਅਤੀ ਤੇ
 ਹੋ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਮੁਸਕਿ ਮਾਂ ਹੈ ਤੇ ਉਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਰੇ। ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਬੋਲਿ ਮਾਂ
 ਹੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਉਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਕਰਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਸਾਂਚੁ ਕਹੀਓ ਦੇਖੋ ਉਪਰੋਂ ਮੇਰੇ
 ਰਸ ਤਾਂ ਹੈ। ਅਗੀ ਦੇਰੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਂਦੇ ਤੇ ਸਾਂਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ
 ਕਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਹੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਗੁਜਰਿ ਜਾਂਤੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਕਰਿ ਮਾਂ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਜੀ
 ਉਕੀ ਤਿਉ ਕਹੀਓ ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਕਰਿ ਮਾਂ ਦੁਖੀ ਹੀ
 ਗੁਜਰਤੀ। ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਈ ਕਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਅਹ ਜਹਰ ਕੇ ਸਾਂਗ ਕੀ ਪੀਨੀ। ਅ
 ਰੁਪ ਰੇ ਕੇ ਅੰਦੇ ਕੀ ਰੋਈ ਏਹੁ ਮਾਂ ਰਾਂ ਅਹਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਂ ਕੋ ਉਦੇਖੁ ਤਬ ਲਾਂਗੇ ਜੇ ਹਮ ਭਲੇ

ਬਸਤਰਪਹਿਰਤੇਹੋਵੈ। ਜੇਕੁਲੇਕੁ ਜਨਅੰਧਪਾਂਤੇਹੋਵੈ। ਅਰੁਧੋਹਿਅੰਧਪਰਿਅੰਧਅਸਦੁਰਹੋਤੇ
 ਹੋਵੈ। ਹਮਾਂਰਾਂਕੁਛਨਾਂਹੀ। ਸਭੁਕੁਛੁਅਲੇਖਪੁਰਖਕਾਂਹੈ। ਸਤੀਲਿਅੰਦੈਸਿਤੋਖੀਪਾਂਦੈ। ਹਮਾਂਕੋਲੇ
 ਪੁਕਛੁਲਾਂਗਤਾਂਨਾਂਹੀ। ਕਈਜੀਅਸੁਖਪਾਂਦਤੇਹੈ। ਇਸਬਾਂਤਿਕਾਂਜਬਾਂਬੁਦੇਹੁ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਅਾਂਤਿਅਸਲਜੋਗੀਸਰਹੈ। ਤੈਕੁਲੀਸਮਝੀ। ਅਰੁਬਾਂਤਹਮਕਉਤੇਰੇਪਾਂਸਤੋਅੰਧੀ। ਤਾਂਗੁਰੁ
 ਨਾਂਨਕਅੰਤੋਬਾਂਲਾਂਲੁਗੇਅੰਧਵਿਚਿਵੀਚਾਂਰਕਰੁਣਾ। ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਧਿਅੰਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਮੇ
 ਰੇਮਨਤੇਕੁਲੀਲਗੀਹੈ। ਤੂੰਅੰਧਇਅੰਧੁਦੇਪਾਂਤੇਰੇਮਨਕੇਹੀਲਗੀਹੈ। ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਗੁਰੁਜੀ
 ਜੇਕੁਲੀਅੰਗੀਤਾਂਤੇਰੇਮਨਕੁਲੀਲਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਬਾਂਲੁਗਦਾਂਈਪਾਂਸੋਵਿਦਿਅਾਂਹੋਇ
 ਅੰਧੋਲਹੁਭਾਂਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੁ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤੇਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਭਾਂਈਲਾਂਲੋਤਿ
 ਖਾਏਪਾਂਸਿਅਾਂਏ। ਅਰੁਲਾਂਲੋਕਿਜੇਪੁਹਤੇਅਾਂਹਾਂ। ਲਾਂਲੋਨੁਖਬ੍ਰਹਮੀ। ਜੇਨਾਂਨਕਤਪਅਾਂਇ
 ਅਾਂਹੈ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਕਿਮੁਸਦਦੇਹੀਗੁਰੁਨਾਂਨਕਪਾਂਸਿਅਾਂਇਅਾਂਅਾਂਇਕਰਿਅਪਾਂਟੇਕਿਓਸਾਅਾਂ
 ਖਿਓਸਗੁਰੁਜੀਕਰਤਾਂਰਕਰਤਾਂਗ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅਾਂ। ਸਤਿਕਰਤਾਂ
 ਰੁਅੰਭਿਭਾਂਈਲਾਂਲੋ। ਕਰਤਾਂਰਕੇਪਿਅਾਂਰੇ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਬ੍ਰਹਮਤਪਸੀਹੋਇਅਾਂ। ਲਗਾਂਅੰਧੁ

ਜੀਮੇਅਜੁਬਹੁਤਨਿਹਾਲੁਹੋਇਅੰਮਾਅਜੁਮੇਮਿਰਤਕੁਜੀਇਅੰਮਾਤਾਲੇਦੇਘਰਿਰਹਿਦਿਅੰਮਾ
 ਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਜਾਂਰਿਦਿਚਿਬੈਠਾਂਅੰਮਾਮਤੇਨਾਂਲੇਬਾਂਲਾਂਅੰਮਾਮਤੇ
 ਨਾਂਲੇਲਾਲੇਭੀਅੰਮਾ। ਬੈਠੇਕੁਦਰਤਿਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਦੇਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਕੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਦੇਘਰਿ
 ਛੇਗੁਅੰਮਾ। ਓਸਦੇਘਰਿਸਦੇਅੰਏ। ਸਰੀਕਮੰਗਸਾਂਕਯਾਂਰਦੇਸਤਸਦੇਅੰਏ। ਤਾਂਹਯਾਂਤਖੰ
 ਮੀਵਭੀਸੇਦਕਬੀਲੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਤਿਸਦੀਬੇਟੀਬੀਬੀਖਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦੀਓਹੁਰੀਘਰੁਨ
 ਜਰਿਘਇਅੰਮਾ। ਗੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਦਾਂਬਹੁਤਯਾਂਗੁਅੰਮਾ। ਓਸਦੀਬੇਟੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਨਜ
 ਰਪਈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਏਹੁਮੇਲੁਕਿਥੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਤਾਂਭਾਂਈਅੰਏ ਲਾਏ
 ਅੰਜੀਗੋਪੀਨਾਂਥਕੋਛੁਰਖੜੀਹੈ। ਤਿਸਦੇਘਰਿਛੇਗੁਹੈ। ਏਹੁਮੇਲੁਗੋਪੀਨਾਂਥਦੇਘਰਿਅੰਏ
 ਅੰਮਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਤੁਹਕਭੀਓਸਦੇਘਰਿਅੰਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾ
 ਲੇਅੰਏਅੰਮਾ। ਜੀਏਹਜੇਰੀਘਰੁਅੰਏਹੈਨਿ। ਸੋਗੋਪੀਨਾਂਥਦਾਂਬਹੁਤਯਾਂਰਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
 ਅੰਏਅੰਮਾ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਜਾਂਏਕਰਿਗੋਪੀਨਾਂਥਨੁਸਦਿਲਿਅੰਏ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਗਇਅੰ
 ਜਾਂਏਗੋਪੀਨਾਂਥਨੁਸਦਿਓਸੁ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਮਤੇਹਯਾਂਤਖਾਂਦੇਵੈਬੈਠੇਬਾਂਤਾਂਕਰਦੇਅੰਮਾ।

ਜੇ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਸਾਦਿ ਕੀ ਤਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਝੁੰਤ ਪਾਂਈਆਂ ਖਿਓ ਜੁ ਕਉ ਦੁਭਾਂਈ
 ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਮਾਂਧ ਮਾਂਜੀ ਮੇਲ ਲੇਤਿ ਪਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਕਹਿ
 ਮਾਂਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤਪਾਂਸ ਦਦਾਹੈ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਖੜਾਂ ਹੋਹੁ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਓਹਿ ਚ
 ਲਿਆਂਤਾਂ ਹੋਯਾਂ ਤਪਾਂਸ ਦੁਪੁਛਿਅ ਅਹਤਾਂ ਜੀਤੁ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਚ ਲੇਹੁ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਗੋਈ ਜੀ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੜੀ ਤਪਾਂਫ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਨੈ ਅਸਾਂ ਨੁਸਾਦਿਆ ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂਦੇ ਅਹੋਹਾ ਦਿ
 ਪਾਂਕਿਆਂ ਮਾਂਧਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂਹ ਯਾਂ ਤਪਾਂਸ ਹਤਾਂ ਜੀ ਜਾਂ ਉਠਿ ਗਿਆ ਉਹ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਆਇਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕਨੁਖੇ ਕਹਿਆ
 ਰੀ ਪਉਣਾਂ ਮਾਂਧਿਆ ਤਾਂਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਬੋਲਿਆਂ ਤ
 ਪਾਂਜੀ ਮਨੁ ਕ੍ਰਿਓ ਸਾਦਿਆ ਹੈ ਤਾਂਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਓਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹਯਾਂ ਤਪਾਂਸ ਦੁਬੈ
 ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਅਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤਹੈ ਤੁਸੀ ਉਸ ਤਾਂਈ ਆਪੋ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨਤ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨਤ ਵਾਂਲਾਂ
 ਭੀ ਹਾਂ ਜਰਹੈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸ ਅਸਾਂ ਨਤ ਦਾਂ ਮਨੁ ਭੀ ਮਹਰਮੁ ਕਰੇ ਤਾਂਗੁ
 ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧ ਓਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਜੋ ਬੀ ਬੀਖਾਂ ਬੋਟੀ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤਹੈ ਤਾਂਗੋ ਪੀਨਾਂਧ ਪੁ
 ਛਿਆਂ ਤਪਾਂਜੀ ਓਹੁ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ਹੈ ਓਹੁ ਤੁਸਾਂ ਡੀਆਂ ਨਤ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ

ਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੇਅਸੀਲਾਲੇਦੇਪਰਿਅਰਾਅਏਆਂਗੇ। ਤਾਂਅਸੀਉਨਾਂਦੇਖੁਹਤੇਜਾਂਇਬੈਠੇਆਂਗੇ। ਤਾਂਉਸਦੀ
 ਅਭਿਰਤਾਅੰਖਿਆਏਖੁਦਾਂਇਦੇਦਾਂ। ਜੇਮੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਹੋਵੇ। ਤਾਂਪਹਿਲੇਜੇਹੋਵੇਜੇਕਿਸੇਫਕੀਰਨ
 ਦੇਦਾਂ। ਤਾਂਅਸਾਂਉਸਖੁਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਤੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਨਾਂ
 ਹੀਹੋਦੀ। ਉਸਨੁਅਸਾਂਅੰਖਿਆਂਜੇਤੇਰੇਪਰਿਅਉਲਾਂਦੇਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖੇਗੀ। ਤਾਂਉ
 ਸੁਖਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਮੇਰੇਪਰਿਦੁਇਬਾਂਲਕਹੋਵਾਨਿ। ਤਾਂਇਕੁਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਦਾਂ
 ਅਤੇਹਿਕੁਮੇਰਖਾਂ। ਤਾਂਅਸਾਂਉਸਖੁਦਾਂਇਦੀਬੀਦੀਨੁਅੰਖਿਆਂਤੂੰਏਹੋਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਜੇਪਹਿਲੇ
 ਹੋਈਸੇਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਦੇ। ਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਹੋਵਨਤਿਤੇਨੇਤੋਨੁਮਬਾਂਹੋਨਾ। ਤਾਂਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇ
 ਦੀਨੁਚਾਂਰਪੁਤਰਅਤੇਹਿਕੁਪੀਹੋਈਹੈ। ਇਉਅਸਾਂਡੀਅਮਾਂਨਤਹੈ। ਜੇਈਮਾਂਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖੇਤਾਂਦੇਵੇ।
 ਨਹੀਤਾਂਓਹੁਜਾਂਣੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਮੇਰੇਤੇਹਾਂਬਨਾਂਹੀ। ਮੇਜਾਂਇਕੇਕਹਦਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕ
 ਕਹਿਆਂ। ਤਾਂਈਨਾਂਬਾਤੇਰੇਹਬਕੁਛਨਾਂਹੀ। ਪਰਤੂੰਜਾਂਇਕੇਉਸਤਾਂਈਅੰਖਿਆਂਜੇਉਸਦੇਜੀਅਵੈਤਾਂਦੇ
 ਵੈ। ਨਹੀਨਾਂਓਹੁਜਾਂਣੈ। ਤੈਕਿਆਂਲਹਣਾਂਦੇਵਣਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਜੇਪਰਿਅਇਆਂਸੋਮਰਝੁਣਾਂਜੇਹਾਂ
 ਅੰਇਆਂ। ਤਰਯਾਂਤਖਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇ। ਜੇਗੋਪੀਨਾਥਗਇਆਂਅੰਗੇਹੋਰਸੁਰੀਗ। ਅਤੇਅੰਇਆਂ

ਗੋਪੀ

ਹੋਰ ਸਰਗਾ ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਪੁਛਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਸਚ ਕਹੋ। ਤੁਮ ਕੋ ਰਿਆ ਕਹਿਆ ਤਪੇ ਨੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ
 ਮੀਆਂ ਗਇ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਕਹੋ ਕਹੇ ਕੀ ਬਾਂਤ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਕੁਛ
 ਹਮ ਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਖਾਂਜੀ ਮੇਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਕਹੇ ਹੁਏ ਹਯਾ ਉਆ ਦੁਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹਮਾਂ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇਖਤ ਰਾਂਘਰਾਂ ਹੈ। ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੋ
 ਇ ਜੀ। ਤਪੇ ਏਕ ਅਚਰ ਜ ਕੀ ਬਾਂਤਿ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ
 ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਤਪਾਂ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਇ ਧਰਮਿ ਹਮਾਂ ਗੀਆ ਮਾਂ ਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਹਮ ਲੇਵੇ ਵੇਲੇ ਹਾਂ ਜਰ
 ਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਮਾਂ ਨਤ ਕੁੀ ਹਾਂ ਜਰ ਹੈ। ਇਉਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਯਾ ਤਖਾ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕੋਗੇ
 ਰਿਆ ਅਮਾਂ ਨਤ ਹੈ ਕੇ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਕਹਦਾ ਹੈ ਜੇ ਗਇ ਦੇ ਧਰਿ ਜੇ ਬੈਠੀ ਹੈ ਸੋ ਅ
 ਸਾਂਡੀ ਅਮਾਂ ਨਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਇ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ। ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਕਿਸ ਦਸਾਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾ
 ਥ ਕਹਿਆ ਗਇ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਇ ਦੇ ਧਰਿ ਅਉਲਾਂ ਦਿਨਾਂ ਸੀ ਹੋ ਦੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਜੇਲਾਂ
 ਲੇਵੇ ਧਰਿਆ ਏ ਅਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਇ ਦੇ ਧਰ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਗਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਅਾਂ ਦੀ ਅਾਂ ਹੀ। ਓਹੁ ਅਮਾਂ
 ਨੁ ਦੇਖਿ ਕੇ ਅਖਣ ਲਗੀ ਜੇ ਖੁਦਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਧਰਿ ਕੁਛ ਅਉਲਾਂ ਦਿਹੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਫਕੀਰ ਦੀ

ਨਜਰਕਰਾਂਤਾਂਅਸਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਨੁਕਹਿਆਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਜੇਤੈਨੁਖੁਦਾਂਇਅ
ਉਲਾਂਦਿਦੇਵੈਤਾਂਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਰਖੇਗੀਤਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਅੰਖਿਆਂਮੇਇਉਕਹਿਦੀਹਾਂਜੇ
ਦੇਇਨੀਗਰਮੇਨੁਖੁਦਾਂਇਦੇਵੈਤਾਂਹਿਕੁਮੇਰਖਾਂਅਤੇਹਿਕੁਖੁਦਾਂਇਨੇਨਾਂਇਦੇਵਾਂਨਾਅਸਾਂਉਸ
ਅੰਖਿਆਂਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਜੇਪਹਿਲੇਹੋਵੀਸੇਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਇਦੇਵਾਂਅਤੇ
ਹੋਵਨੇਸੇਤੈਨੁਮੁਬਾਂਹੋਨੀਤਾਂਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਖੁਦਾਂਇਦਿਕੁਹੈਤਾਂਮੇਈਸਾਂ
ਨੁਸਾਂਬਤੁਰਖਾਂਗੀਤਾਂਅਸਾਂਉਸਨੁਖੁਦਾਂਇਖੀਚਾਂਰਿਪੁਤਰਅਤੇਹਿਕਪੀਅਦਿਵਾਂਏਹੈਨੀਅਤੇਪਹਿ
ਲਪੀਹੋਈਹੈਇਉਅਸਾਂਤੀਅਮਾਂਨਤਹੈਜਾਂਇਕਹਿਬੀਦੀਖੁਦਾਂਇਦੀਨੁਪੁਛੇਜੇਈਦੇਹੋਵੈਤਾਂਅ
ਸਾਂਤੀਅਮਾਂਨਤਅਸਾਂਨੁਮਿਲੇਨਹੀਤਾਂਨਾਂਮਿਲੇਤਾਂਗਾਂਇਜੀਤਪੇਨੇਯਹਬਾਂਤਿਕਹੀਹੈਤਾਂਹਯਾਂਤਖਾਂਮੀ
ਵਗੁਸਾਂਖਾਂਦਾਂਗੁਸਾਂਖਾਂਇਕਹਿਬੋਲਿਆਜੇਦੇਖੋਮਹਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਜੀਜੇਤੋਬਾਂਤਿਇਉਹੀਹੈਤੋ
ਇਜਦੀਅਮਾਂਨਤਇਸਕੇਤਾਂਈਦੇਵੈਗੇਮੇਜਾਂਇਕੇਪਰਸੇਪੁਛਤਾਂਹੈਅਰਜੇਯਹਬਾਂਤਿਨਹੋਈਤੋ
ਦੇਖੋਇਸਤਪੇਦੇਸਿਰਿਮੇਕਿਆਕੋਰਗਾਂਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਗਾਂਇਜੀਤਮਪਰਸੇਪੁਛਤਾਂਹੈਤਾਂਹਯਾਂ
ਤਖਾਂਮੀਦਰਿਜਾਂਇਕਹਿਆਪਈਅਉਰਤਾਂਨੁਸਦਿਓਸਦਕਰਲਗਾਂਪੁਛਣਾਕਿਉਬੀਦੀਖੁਦਾਂ

ਇਦੀ ਤਪਾਂਫ ਕੀਰਕਿਆ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਜਾਂਣ ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਕਰ १੮੧
 ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧਰ ਛੇਪਾਂਇ ਅੰਮਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧਰੇ ਲਿਆ ਭਾਂਭੀ ਗਾਂਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ॥ ਅਉਲਾਂਦੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਂਨ ਕਤ ਪਾਂਖੀ ਹੋਓ ਹੁਕਰ ਦਾਂਹੋ ॥ ਜੇ ਅਸਾਂ ਖੁਦਾਂਇ ਬੀਚਾਂ ਰਿਖੁ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹਿਕ ਪੀਦਿ
 ਵਾਂਏ ਹੋਨਿ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਹੋਇ ਅਾਂਹੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਭੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਹੋ ॥ ਸੋ ਪਹਿਲੇ ਬੀਬੀ ਪਾਂਬੋਟੀ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਹੁੰਦਿ
 ਅਸਾਂ ਭੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਅਸਾਂ ਨੁ ਮਿਲੇ ॥ ਅਸੀ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰ ਅਾਂਹੋ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨਤ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰ ਹੋ ॥ ਜੇ ਏਹੀ ਅਾਂ ਨੁ ਰਖੇ
 ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਭੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂ ਰੀਖੀ ਬੋਲੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਜਿਉ ਤਪਾਂ ਅਾਂਖ ਦਾਂਹੋ ॥ ਤਿਹੈ ਹਕੀਕਤ ਹੋ ॥ ਜੇ ਉਸ
 ਦੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਭੁਲਾਂ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਭੀ ਭੁਲਾਂ ਹੋਵੇ ॥ ਜੇ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ਗੋਤਾਂ ਏ
 ਹੁਫ ਕੀਰਪੁਰਾਂ ਹੋ ॥ ਤੁਸਾਂ ਭਾਂਕੁ ਛੁਬਰਾਂ ਹੋਵੇ ਗਾਂ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾਂਦ ਨਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਗੀ ॥ ਪਰ ਤੁਸੀ ਹਿਕ ਕ
 ਮ ਕਰੋ ਜੇ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਨੁ ਮੇਨੁ ਦਿਖਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧਰ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਪਾਂਜੀ ॥ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧਰ ਤੇ ਮੇਰਾਂ ਦੋਸਤ ਹੈ
 ਹੁੰਦੁ ਤੀ ਮੇਨੁ ਮਸਲਤ ਦੇਹਿ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਧਰ ਕਹਿਆ ਪਾਂਜੀ ਤੁਸੀ ਏਹੀ ਮਾਂ ਨਾਂਧਰ ਦੁਰਸਤੁ ਰਖੋ ॥ ਖੁਦਾਂਇ
 ਭਲਾਂ ਕਰਸੀ ॥ ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਪਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨੁ ਹੋ ਰੁਪੁ ਛੁਦਾਂਹੋ ॥ ਅਸਾਂ ਇਸ ਦੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਰ ३
 ਪਈ ਨਾਂ ਗੀ ॥ ਪਰ ਮੇਰੇ ਉਪੁ ਛੁਦਾਂਹੋ ॥ ਇਥੇ ਲੈ ਦਾਂਹੋ ਕਪਾਰਿ ਜਾਂਇ ਕੇ ਲੈ ਦਾਂਹੋ ॥ ਅਤੇ ਗਾਂਈ ਨੁ ਭੀਦਿ

ਖਾਂਈਏ॥ ਮਤੁ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਹੋਵਾਂਗੇਇ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਅੰਘਾਂਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਪੇਨੁਸਦਾਂਦੇ॥ ਤਾਂ
ਅਸੀਅੰਘਈਪੀਕਰਿਕੇਦੇਈਏ॥ ਤੁਸਾਂਡੀਅਤੇਅਸਾਂਡੀਧੀਦਿਚਿਫੇਰਕੋਈਨਾਂਗੀ॥ ਗਾਂਇਜੀਅ
ਤੇਪੜਦਾਂਭੀਵਰਾਂਰਹੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਹਯਾਂਤਖਾਂਕਹਿਅੰਭੁਲਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਾਂਦੇਸਤੀਯਾਂਗੀ॥ ਮੇਸੀਗੀਚਾਂਗੀ
ਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਪਾਂਸਿਅੰਇਅੰ॥ ਗੋਪੀਨਾਂਥੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਅੰਧਿਅੰ॥ ਤਪਾਂ
ਜੀਜਿਉਤੁਸੀਅੰਘਦੇਹੋਰਥਵੀਤਿਦੇਅਨਦੀਹੈ॥ ਰਿਥਵੀਦਾਂਈਅੰਨੁਦੁਰਸਤੁਹੈ॥ ਪਰਹਿਕੁਅੰ
ਖਦੀਹੈਜੇਮੰਨਓਹਫਕੀਰਦਿਖਾਂਦੇ॥ ਤਪਾਂਜੀਤੁਸੀਉਥੋਤੋਰੀਚਲੇ॥ ਓਹੁਤੁਸਾਂਨੁਸਿਵਾਂਦਾਂਤਾਂ
ਤੁਸਾਂਨੁਦੇਵੇਗੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਸੁਇਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਂਥਅਸੀਉਥੇਤਾਂਜਾਂਈਏਜੇਕੁਝ
ਮੰਗਣਜਾਂਈਏ॥ ਜੇਉਸਦਾਂਈਅੰਨੁਸਾਂਬਤੁਹੈਤਾਂਅੰਪਲੈਅੰਦਸੀ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਜਾਂਇਕਹਿ
ਅੰਜੀਤਪਾਂਇਉਕਹਦਾਂਗੇ॥ ਜੇਈਅੰਨੁਸਾਂਬਤੁਹੈਤਾਂਅੰਪਲੈਅੰਦਨਗੇ॥ ਨਹੀਤਾਂਓਹੁਜਾਂਇਨਿ
ਤਾਂਰਘਵੇਟੀਕਹਿਅੰ॥ ਮੇਜਾਂਇਕੇਦੇਖਾਂਤਾਂਸਹੀ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਅੰਚਲੇਗਾਂਈਜੀਮੰਤੁਸਾਂਨੁ
ਦਿਖਾਂਦਾਂਤਾਂਸਹੀ॥ ਗੋਪੀਨਾਂਥੁਰਘਵੇਟੀਨੁਲੈਗੈਲਾਅੰਇਅੰ॥ ਜਾਂਇਕੇਰਘਵੇਟੀਤਿਠਾਂਤਾਂ
ਘਵੇਟੀਪੇਗਾਂਤੇਫਹਿਪਈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਕਰਤਾਰਭੁਲਾਂਕਰੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂ

ਨਕਕਹਿਆਂਗਉਹਰਖਾਂਅਸਾਂਤੀਅਮਾਂਤਤਰਿਖੇਗੈ॥ਤਾਂਰੰਘਹੀਬੋਲੀਜੀਤਿਯਾਰਹੈ॥ਜੇਅੰਧੇਤਾਂਇਥੇ ੧੮੨
 ਲਿਆਂਦੀਏ॥ਅੰਧੇਤਾਂਉਥੇਅੰਦ੍ਰਿਲਵੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਜਿਥੇਤੁਸਾਂਤੀਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਿਥੇਹੀਦੇ
 ਵੇ॥ਅਸੀਅੰਪਈਅਮਾਂਤਤਲੇਈਹੈ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਮੇਭੀਹਿਕੁਬੇਨਤੀਕਰਦਾਂਗਾਂਜੇਜੀ
 ਤੁਸਾਂਤੀਪਸਿੰਦਅੰਦ੍ਰਿ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਅੰਧੁਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥ॥ਜੇਕੁਛਤੁਅੰਧੇਗਾਂਸੇਮੰਨੀਏ
 ਗੇ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਲੜਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਿਮੇਅੰਧਈਧੀਕਰਿਕੇਪਰਨਾਂਇਦੇਵਾਂਗਾਂਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥ॥ਲਾਂਦਾਂਸੇਲੈਦੇਹੈਨਿਜਿਨਾਂਦਾਂਨੁਲੈਣਾਂਹੋਦਾਂਹੈ॥ਅਸਾਂਤਾਂਅੰ
 ਪਈਅਮਾਂਤਤਲੇਈ॥ਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਾਂਦੇਵਨਾ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਂਜੀਮੇਏਸਦਾਂਸਤੇਕਰਦਾਂਗਾਂਜੇਦ
 ਗਾਂਦਲਾਂਦਾਂਪੜਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥਪੜਦਾਂਗਾਂਏਏਕੀਕਾਂਗਾਂਜੇ
 ਰਖਣਗਾਂਗਾਂਇਸਪੜਦੇਦੀਕਿਆਂਚਲੀਜਭੁਭੂਪਸਾਂਗਾਂ॥੧॥ਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਥਏਏਈਗਾਂਜੀ
 ਅੰਧਣਾਂਅੰਧੁਲੁਟਾਂਦਵਾਂਪੀਪੀਕੇਘਰਿਪਾਂਸਿ॥੨॥ਰਹਾਂਉ॥ਖਟਸਾਂਸਤਕੇਕਰਮਹੈਨਿਬਾਂਸਦੇਹੈਲੋਕੀ
 ਭੂਰਿਅੰਮਲਿਕਰਿਥਾਂਦੁਕੀਅੰਕਿਜੇਗੁਰਮੁਖਿਸੇਝੀ॥੨॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਸਭੁਏਕੁਹੈਏਕਜਨੇਕੀਏ
 ਜਿਨਿਪਠਾਂਏਜਗਤਮੇਬਲਾਂਇਤਿਨਲੀਏ॥੩॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਦੇਵੈਭੂਲੇਕਿਨੇਮਗੁਨੁਪਾਂਇਆਂ॥

ਨਾਂ ਨਕ ਕੋ ਕਿਰਪਾਂ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਾ ਮਾਂ ਪੁਰਿ ਖਾਂਦਿ ਮਾਂ ॥ ੧॥ ਸਾਇ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਏ ਹੁਣੁ ਠੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ
ਸਿਸਾਂ ਹਨੁ ਬਏ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿਮਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਨਾਂ ਹੀ ਬਏ ਦੀ ਮਾਂ ਜੇ ਮਾਂ ਪਏ ਦੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਂ ਬਤ
ਰਖਨਾ ਤਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂਡੀ ਮਾਂ ਨਤ ਮਾਂ ਇ ਦੇ ਵਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦੇ ਤਾਂ ਮਾਂ ਜੇ ਰਤ ਨਾਂ ਹੀ ਪਤ ਦੇ ਤਾਂ
ਰਿਗੋ ਪੀ ਨਾਂ ਬਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇ ਕੋ ਹੋ ਕਰਮ ਕੋ ਰੋ ਗਲ ਨ੍ਰ ਕੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਗਿਆ ਅਤੇ ਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਵਨ ਮਾਂ ਪਏ
ਪ੍ਰਗਿਆ ਪਿਛੇ ਪੰਜ ਸਤ ਦਿ ਨ੍ਰ ਗੁਜਰ ਨਤਾਂ ਤੁਸੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਸਾਇ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ
ਨਾਂ ਬੁਝੈ ਨ੍ਰ ਕਿ ਮਾਂ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਇਤ ਨੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਾਂ ਸਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤੁਰ
ਕ ਦੀ ਕਾਂ ਬਪਈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਤੂੰ ਇਤ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂ ਨ੍ਰ ਰਾਂ ਵਨਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਖਰੀ ਦੇ ਵਨ ਵੇਲੇ ਮਾਂ ਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਏ ਸਾਇ ਚੋ ਮਊਲਾਂ ਦਿ ਜੋ ਰੋ ਗੀ ॥ ਸੋ ਮਾਂ ਢਾਂਈ ਏ ਪਰੇ ਲਗੇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਨੁ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ
ਮਾਂ ਖਿ ਮਾਂ ਮਹਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤਪਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਸਾਂਈ ਮੰਨੇ ॥ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਲਾਏ ਜੇ ਗਲ
ਦਿ ਚਿ ਹੈ ॥ ਮਾਂ ਗੋ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਰਜਾਂ ਇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਪੇ ਦਾਂ ਲੋਟੁ ਦੇ ਪਹੁ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪੇ ਸਿ ਮਾਂ ਏ ਹੋ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗੋ
ਪੀ ਨਾਂ ਬ ਮਾਂ ਖਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸ ਚੁ ਮਾਂ ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਂ ਗਾ ॥ ਜੇ ਮੇ ਇਤ ਨੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ
ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੂੰ ਮੇ ਨ੍ਰ ਤਪੇ ਪਾਂ ਸਹੁ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਦੇ ਪੈ ਗਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇ

ਆਂ ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁ ਬਖਸੀ ਏ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੀ ਸਿਮਾਂਦ ਪਦੀ ਗਲਾ ਮਾਂਖ ਦਾਂ ਸੀ। ਅ
 ਗੋਜਿ ਉਤਸਾਂਤੀ ਗਾਂਜੀ ਹੋਏ ਗੀ ਤਿਵੇ ਕੁਰੀ ਮਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਖਿ ਅਮੀ ਨਦਾਂ ਪਰਤੈ ਗਾਂਤ ਨੂਲ ਲੇ ਦੇ ਪਰਿਪੁਚਾਇ ਛੁਡੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਜਿ
 ਉਤਸੀ ਗਾਂਜੀ ਹੋਏ ਤਿਵੇ ਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਰੰਘਰੀ ਗਾਂਤ ਨੂਬੀ ਬੀਖਾਂ ਬੋਟੀ ਨੁ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਰ ਰਖ
 ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ। ਇਨਾਂ ਤ੍ਰਿਗਾਂਬੀ ਬੀਖਾਂ ਨੁ। ਗਾਂਤਿ ਨੁ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਬਧਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਅੰਦਿਖ ਹੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਮੀਅੰ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਗ
 ਉਹਰ ਖਾਂਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰਸੀ। ਏਹੁ ਅਸਾਂਤੀ ਅਮਾਂ ਨਤਸੀ। ਅਸਾਂਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਹੁ ਮੰਗਲਈ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਂਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਹੋਵਦਾਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੇਖਤੁ ਗੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਵਾਂ। ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨਦਨੀਅੰ
 ਖਸਮਾਂ ਨਕਰੇ ਗਾਂ। ਤੁਸੀਜਾਂ ਹੁਅੰ ਪਇਅੰ ਪਗਾਂ ਨੁ। ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਰ ਰਖਾਂ ਦੁਹਾਂ ਉਪ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਅਾਂ। ਦਿਦਾਂ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀ
 ਗਾਂਇ ਹੋਗਾਂ ਨੁ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿਅ ਦੁਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਵਡੀ ਵੇਲਾਂ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿਕੇਅੰ
 ਇਗੋਪੀ ਨਾਥ ਮਖਾਂਟੇ ਕਿਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅਾਂ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿ

ਵਿਚੁ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤੁ ਗੁਰਸਾਹਿ ਮਿਠੇ ਮੀਨਿ ਮੇਸੁ ਵਿਸੇਸਾ ਲੇਖਾ ॥ ਖਟੁ ਤੁਗਸੀ ਮੁਖ ਬੋਲ ਦਾਸਾ ਰਣਨਾਦੁ
 ਕੀਏ ॥ ਛਤੀ ਗਾਐ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਉ ਏਕੁ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਮੇਰਾ ਖਾਂਦੁ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਅੰਗੁ ਜਿਤੁ
 ਖਾਂਦੇ ਤਨੁ ਪੀਰੀ ਮੇਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੂਲਾ ਕਪੜੇ ਲੈ ਗਇਆ ॥
 ਲਾਲ ਕਦਾਇ ਮਤੇ ਨੀਲੀ ਜਲ ਦੁਹਾਰਾ ॥ ਅਤੇ ਪਟ ਕਾਂਪਗ ਹੀ ਸੁਪੇਦਾ ॥ ਅਤੇ ਫਰਗਲ ਪੀਜੇ ਕਪੜੇ
 ਬਣਾਇ ਕੁਲੈ ਗਇਆ ॥ ਕੁਲਾਏ ਹੁਤਾਂ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥ ਸਿਆਲ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨ
 ਕਦੁ ਜੀ ਪਉਰੀਆ ਖੀ ॥ ਕਪੜੇ ਰਤਾਂ ਤਨ ਰਤਾਂ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ ਕਦਿ ਕਰਿ ਪਾਹਿ
 ਰਨੁ ਪੈਰਧਿਆਨੁ ॥ ਕਮਰ ਬੰਦੁ ਜੀ ਤੇ ਖਕਾਂ ਧਨੁ ਜੇ ਬਨੁ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਮੇਰੇ ਪਹਰਨੁ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ
 ਗਾਜਿ ਤੁਪੇ ਪੇਤਨੁ ਪੀਰੀ ਮੇਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਤਾਂ ਮੂਲੇ ਫੇਰਿ ਜਾਂਇ ਕੇ ਅਜਿ
 ਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਨੁਆਂਖਿਆਂ ਜੀ ਨਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾਂ ਪਹਿਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਅੱਖਿਆਂ ਚਲੁ ਚ
 ਚਾਂ ਮੂਲ ਮੇਚਲ ਦਾਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਅਜਿ ਤਾਂ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਘੇਰੀ ਉਤੇ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਕਰਿ ਮਾਂਇਆ ॥
 ਇਕਰਿ ਮਾਂਧਿ ਬਿਜਾ ॥ ਤਪਾਂ ਜੀ ਨਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾਂ ਪਹਿਰਦੇ ਹੋ ॥ ਕੁਲਾਂ ਘੇਰੀ ਉਤੇ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਕਰਿ
 ਚਲੇ ॥ ਇਜਤ ਪਤਿ ਨਾਲਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਉਰੀਆ ਖੀ ॥ ਘੇਰੇ ਪਾਂਖਰਸੁ ਇਨੇ ਸਾਂ

ਖਤਬੁਤੁਦਤੇਗੀਵਾਂਤਾਤਰਗਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗੰਬੰਦੁਗੁਣਪਾਂਤਾਵਾਂਜਾਂਨੇਜਾਂਪਤਿਜਿਉਪਰਗ
ਟਕਰਮੁਤੇਗਾਂਮੇਗੀਜਾਂਤਾ॥੩॥ਬਾਂਬਾਂਮੇਰੇਚੜ੍ਹਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਂਗਾਜਿਤੁਚਰਿਅੰਤਨਪੀੜੀਅੰਮਨਮਹਿਚ
ਲਹਿਦਿਕਾਂਗਾ॥੪॥ਰਹਾਂਉਤਾਂਫੇਰਿਅਜਿਤੇਰਿਪਾਂਦੇਅੰਖਿਅੰਜੀਬੁਲਾਂਘਰਿਤਾਂਚਲੇ॥ਤਾਂਫੇਰਿ
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਅੰਖੀ॥ਘਰਮੰਦਰਖਸੀਤੇਰੇਨਾਂਮਕੀਨਦਰਿਤੇਗੀਪਰਵਾਰਾਹੁਕਮ
ਬੁਲਾਂਤੁਧੁਭਾਂਦਸੀਬੁਤੁਦਬਹੁਤੁਅਪਾਂਗਾਨਾਂਨਕਜਚਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਧੁਛਿਨਕਰੈਬੀਚਾਂਗਾ॥੫॥ਬਾਂਬਾਂ
ਮੇਗਾਂਸਉਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਂਗਾਜਿਤੁਜੁਤੈਤਨਪੀੜੀਅੰਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਂਗਾ॥੬॥ਰਹਾਂਉਤਾਂ
ਉਥੈਥੈਦਿਵਨੀ॥ਉਥੇਧਰਮਸਾਂਲਾਂਹੋਈ॥ਲੋਕਅੰਇਮਿਲਦਲਗੇ॥ਤਾਂਹਿਕੁਮਹੀਨਾਂਹੋਇਅੰ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਸੀਕਿਤਨੇਦਰੇਹਅੰਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਕਹਿਅੰਜੀਮੇਕਿ
ਅੰਜਾਂਦਾਂ॥ਤੁਜਾਂਡੀਅੰਤੁਸੀਹੀਜਾਂਦੇ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਸੀਸੋਲਦੇਦ
ਰੇਫੇਰਿਅੰਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਅੰਖਿਅੰਸਤਿਜੀ॥ਫੇਰਿਜਾਂਦੁਇਅੰਹੀਨੇਗਜਰੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰ
ਖਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਛੋਟੀਜੇਹੀਉਦਾਂਸੀਕਹਿਅੰਦੀਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਕਹਿਅੰਕਿਪਰਦੀ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਕੁਲਖੇ੩ਦੀ॥ਸੁਰਜਗ੍ਰਹਦਹੈ॥ਤਾਂਬਾਂਲੋਅੰਖਿਅੰਜੀਅ

ਗਾਂਤੁਸਾਂਤੁਅਤੇਪਿਛਮੇਰਾਂਬੇਲਹੁਤਾਈਜੀਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕ
 ਲਖੇੜਦੀਉਦਾਂਸੀਗਏ॥ ਅਰੇਕੁਲਖੇੜਉਪਰਿਖਟਦਰਸਨੁਇਕਠੋਹੋਏਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਜੈਸਾਂਰਦੀ
 ਕਿਛੁਗਿਣਤੀਨਾਂਗੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਲਾਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂ॥ ਅਸਾਂਤਾਂਸੁਰਜਗ੍ਰਹਦੁਪੁਜਦੇ
 ਨਾਂਗੀ॥ ਪਰਹਿਕੁਕਮੁਕਰਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਅੰਧੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਧਿਅੰਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਹਿਕੁ
 ਸੇਰਸਾਂਲਦਬਕਰੀਦਾਂਲੇਅੰਧੀ॥ ਅਤੇਹਿਕੁਤਾਂਦਰੀਸਮੇਤਚਪਈਲੇਅੰਧੀ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰ
 ਭੁਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਜਾਂਲਣਾਂਅਤੇਤਾਂਉਰੀਸਮੇਤਚਪਈਲੇਅੰਧੀਅੰਧੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ
 ਬਾਂਲਾਂਇਸਤਲਾਂਉਦੇਉਪਰਿਚੁਲਾਂਬਣਾਂਇਕਰਿਤਾਂਉਰੀਚਾਂਹਿਦੇਹਾ॥ ਬਾਂਲੇਅੰਧਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ
 ਬਾਂਲੇਚੁਲਾਂਬਣਾਂਇਅੰਧੀਅਤੇਤਾਂਉਰੀਚਾਂਹਿਦਿਤੀ॥ ਅਰੇਲੋਕਹੋਮੁਜਗਕਰਦੇਅੰਧੀ॥ ਇਨਤ੍ਰੰ
 ਉਰੀਦਿਚਿਸਾਂਸੁਚਾਂਹਿਅੰਧੀ॥ ਸਿਨਿਆਂਸੀਅੰਜੋਡਿਠਾਂਪ੍ਰੀਅੰਧੀ॥ ਸਿਨਿਆਂਸੀਲੈਲੈਜੇਟੇਅੰ
 ਤੇਹਥੀਅੰਰਦਉਰੇ॥ ਅੰਧੀਕੇਲਗੇਅੰਧਣਅਰੇਤੁਸਕਉਣੇ॥ ਤੇਹੀਅੰਧੀਕੇਦਿਨਤੁਰਕਕੀ
 ਤਾਂਸਕਰਤੇਹੀ॥ ਤੁਮਤੋਹਿਦੂਧਗੁਰੇ॥ ਸਾਂਚੁਕਹੋਤੁਮਇਸੁਹਾਂਡੀਮੇਰਿਆਂਗੀਪਾਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਅੰਜੀਮੁਝਕੇਭੂਖਲਾਂਗੀਥੀ॥ ਇਸਵਾਂਸਤੇਮੇਹਾਂਡੀਚਾਂਹੀਹੈ॥ ਤਾਂਸੀਨਿਆਂਸੀਕਹਿਅੰਧੀਅੰਧੀ

ਹਾਂਡੀਮੇਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਇਸੁ ਹਾਂਡੀਮੇਸੁ ਹੈ। ਬਕਰੀ ਕਾ ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਉਸਤਗਠਿ ਗ੍ਰਹਦੁਲਾਂਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸਤਗਠਿ ਤੂੰ ਮਾਂ ਸੁਖਾ ਤਾਂ ਹੈ। ਤੈਕਿਆਂ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਦੇਵਤਾਂ ਗਿਆਨੁ ਮੇਥਾਂ ਤਪੁ ਛੋੜੇ ਕਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੂੰ ਕੇਜੇ ਰਬਾ ਤਿਕ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਮਨਾ ਹੀਕ
 ਹਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਹੋ ਸੇਕ ਰਿਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਰੇ ਦੇਵਤਾਂ। ਇਸ ਕੇ ਪਾਂਸ ਤੇ ਦੁਰਿ ਹੋਇ
 ਖੜੇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੀ ਨਿਆਂ ਸੀਆਂ ਕਹਿਆ ਕਹੇ ਜੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿ
 ਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਂਸੁ ਹੁਨਿ ਮਿਆਂ ਮਾਂਸੇ ਮੈਂਦ ਰਿਵਾਂ ਸੁਜੀ ਉਪਾਂਇ ਮਾਂਸੁ ਮਾਹਿ ਮਿਲਿਆਂ ਹਤੁ ਚੰਮਤ ਨਮ
 ਸੁਆਮਾਂਸੁ ਹੁਬਾਂਹ ਰਿਕਠਿ ਆਮੁਹਿ ਮਾਂਸਾਂ ਸੁਗਿਰਾਂ ਸੁਆਮੁ ਹਮਾਂਸੇ ਕਾਂਜੀ ਰੁਮਾਂਸੇ ਕੀ ਮਾਂਸੇ ਮੈਂਦ ਰਿ
 ਸਾਂਸੁ। ਦੇਵਤਾਂ ਹੋਆਂ ਦੀਆਂ ਹਿਆ ਪਹਿਲੇ ਆਇਆਂ ਸੁਆਮਾਂਸੁ ਹੁਪੀ ਮਾਂਸੁ ਉਪਜੈ ਮਾਂਸੁ ਹੁਸਤੋ ਸਕ
 ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੈ ਹੁਕਮੁ ਸੁਣੀ ਮੈ ਤਾਂ ਕੇ ਆਵੈ ਰਾਂਸੁ। ਆਪਿ ਛੁਟੈ ਨਹ ਛੁਟੀ ਮੈ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬਿ
 ਨਾਂਸੁ। ੧॥ ਮਾਂਸੁ ਮਾਂਸੁ ਕਰਿ ਮੁਰਖੁ ਧੁਰੁ ਗੁਣੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਕਉਣੁ ਮਾਂਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਂਗੁ
 ਕਹਾਂ ਵੈ ਕਿਸੇ ਮੇਧਾਂ ਪੁਸ਼ਮਾਂ। ਗੰਡਾਂ ਮਾਂਰੇ ਹੋ ਮਜਗੁ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਬਾਂਝੇ। ਮਾਂਸੁ ਛੋੜਿ ਤੇਥੈ ਸਿ
 ਨ ਕੁਪਕਰੁ ਹਿਰਾਂਤੀ ਮਾਂਦ ਸੁਖਾਂ। ਫਰੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਂਦ ਹਿਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ

ਸੁਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿ ਅਕਹੀ ਐਕਹੈ ਨਕਹਿ ਅਬੁਣੈ ॥ ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧਕਾਰੈ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ॥
 ਲੋਚਨ ਨਾਂਹੀ ॥ ਅਤਿ ਪਿਤਾਂਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ॥ ਸੁਨੁ ਧਾਂਹੀ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਂਨੁ ਸਮੇਲਾਂ ॥ ਏਥੈ ਅੰਧਕ
 ਮਾਂਹੀ ॥ ਅੰਸਹੁ ਨਿਮੋਸਹੁ ਜੀਮੋਹਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਂਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ॥
 ਬਾਂਹਰਕਾਂ ਸੁਮੰਦਾਂ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਕਾਂ ਸੁਚੰਗੇ ਰਾਂਜੀਅ ਜੀਤ ਸਭੁ ਮਾਂਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਅ ਲਇਆਂ ॥
 ਸੇਰਾਂ ਅਭੁਖੁ ਭਖਹਿ ਭੁਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧਗੁ ਜਿਨ ਕੇਰਾਂ ॥ ਅੰਸਹੁ ਨਿਮੋਸਹੁ ਜੀਮੋਹਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂ
 ਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਂਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ॥ ਅੰਸੁ ਪੁਰਾਂਦਿ ਮਾਂਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਮਾਂਸੁ
 ਕਮਾਂਣਾਂ ॥ ਜੈਦੁ ਕਾਂਜਦੀ ॥ ਅੰਹੋ ਸੁਹਾਂ ਏ ਏਥੈ ਮਾਂਸੁ ਸਮਾਂਣਾਂ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਪੰਨਹਿ ਮਾਂਸਹੁ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੁ
 ਲਤਾਂ ਨਾਂ ॥ ਜੇਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾਂਦਾਂ ਨੁ ਲੈਣਾਂ ॥ ਦੇਦਾਂ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਲੈ ਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏ
 ਹੁ ਪਿਛਾਂ ॥ ਅੰਪਿਨ ਬੁਣੈ ਲੋਕ ਬੁਣਾਂ ਏ ਪਾਂਡੇ ਪਰਾਂ ਸਿਅਾਂ ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੁੰ ਜਾਂਦਹਿ ਨਾਂਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਂਸੁ ਉ
 ਪੰਨਾਂ ॥ ਤੇਇਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਂਦ ਕਪਾਂਹਾਂ ਤੇਇਹੁ ਅਹੁ ਤਿਭੁ ਦੁਹਰੀ ਨਾਂ ॥ ਤੇਅਾਂ ਅੰਧੇ ਹਉ ਬਿਧਿ ਪਿਹਛਾਂ ਤੇ
 ਅੰਬਹੁ ਤੁਥਿ ਕਾਂਗਾਂ ਬੈਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀਵਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਹਿਕਮਤੀ ॥
 ਸਦੀ ਅੰਹਾਂ ਉਹੁ ਜਲਿਗਇਆ ॥ ਉਜਸਿ ਕਦਰ ਪਾਂਦੇ ਬੇਟੇ ਬਿਰਹਮ ਪਾਂਲੇ ਦੀਦਿ ਲੀਦਾਂ ਪਾਂਤਿ

ਸਾਂਹੁਆਂਗਾਂਤਿਸਪਾਂਸਚੁਗਲੀਕੀਤੀਕਹਿਓਸਪਾਂਤਿਸਾਂਹਸਲਾਂਮਤਿ। ਏਕੰਜੋਹਿਦਫਕੀਰਹੈਨਾਂਨਕ
 ਖੜੀਹੈ। ਓਹੁਨਬੇਦਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈਨਾਂਕਤੇਬਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈ। ਏਨੇਕਨਾਂਹੀਮਾਨਤਾਂਗਜਰੱਤਉਸਕੇਖੁਛਤਾਂ
 ਬ੍ਰਹਮਖਾਂਕਹਿਅੰਫਕੀਰਾਂਕੇਪਕੋੜੇਤਾਂਲਗੇਫਕੀਰਪਕਹੀਦੁਏਤਾਂਦਿਚੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੀਅੰ
 ਇਅੰਤਾਂਬਿਰਾਂਗਮਖਾਂਕਹਿਅੰਇਨਕੇਅੰਗੇਚਕੀਅੰਦੇਓ। ਅਹੁਸਦੁਮਦੁਗੇਹੁਦੇਓ। ਜੇਅੰ
 ਟਾਂਪੀਸੇ। ਫਕੀਰਾਂਦੇਅੰਗੇਚਕੀਅੰਅਤੇਕਦਕਮਿਲੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਚਕੀਅੰਪਸੁਹਾਂਗੀਪ
 ਈਫਿਰੇ। ਅਤੇਅੰਟਾਂਫੇਰਨਿਕਲਿਖਇਅੰਤਾਂਪ੍ਰੀਮਪਈਜੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਏਹੈ। ਜੇਦਉਲਤਖਾਂਲੇਦੀ
 ਦਮੋਦੀਅੰਗਾਂਅਤੇਫਕੀਰਹੈਇਅੰਅੰਗਾਂਦਉਲਤਖਾਂਦਾਂਨਾਂਉਸੁਇਕੇਬਿਰਾਂਗਮਖਾਂਗੁਸਾਂਖੰ
 ਪਾਂਅੰਖਦਲਗਾਂਜੇਮਜਬੂਤੁਰਾਂਖਦਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਬਧਾਂਅਤੇਅੰਪਸੁਹਾਂਗੀਚਕੀਫਿਰੇ।
 ਤਾਂਬਿਰਾਂਗਮਖਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹਬੋਖਬਰਗਈ। ਜੇਨਾਂਨਕਫਕੀਰਹਿਦੂਹੈਜੇਕਾਂਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਚਕੀਅੰ
 ਪਸੇਅੰਪਪਹੀਫਿਰਤੀਹੈ। ਤਾਂਬਿਰਾਂਗਮਖਾਂਕਹਿਅੰਉਸਕੇਖਲਾਂਸੁਕਚੇ। ਲੇਕਾਂਅੰਇਕੇਜੀਜੀਰ
 ਲਾਂਹੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਗਮਈਗਾਂਗੀਬੈਠੇਅੰਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਸਬਦੁਪਰਾਂਪਤਿਹੈਇਅੰ।
 ॥ ਗਾਂਗੁਆਂਸਾਂਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਕਹਾਂਸੁਖੇਲਤਬੇਲੇਘੇਰੇਕਹਾਂਭੇਰੀਸਹਨਈ। ਕਹਾਂਸੁਤੇਗਬੰਦਗਾਂ

ਤੇਰ ਕਰਹਾ ਸੁਲਾਲ ਕਰਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸਾਮਾ ਰਸੀਆਂ ॥ ਹਬੀ ਕੇ ਮੇ ਬੇਦਿ ਸਹਿ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ
 ਰੋਸਾਈ ॥ ਏ ਕਪੜੀ ਮਹਿ ਬਾਂਧਿ ਉਥਾ ਪੇਜਰੁ ਵੰਡ ਦੇਵੈ ਭਾਂਈ ॥ ੧੯ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਹਾ ਸੁਧਰਦ ਗਾਂਡ ਪਾਸ
 ਹਲਾ ਕਰਹਾ ਸਬੀ ਕਸਰਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਂਝਿ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਨੀ ਦੁਨਪਾਈ ॥ ਕਰਹਾ ਸੁਖਾਂ ਨਤੀ
 ਬੇਲੀ ਹਰਮਾਂ ਹੋਇਆ ਛਾਈ ਸਾਂਈ ॥ ੨੦ ॥ ਇਸ ਜਰਕਾਂ ਰਬ ਪਈ ਦਿਗਤੀ ਇਨ ਜਰ ਪਈ ਖੁਆਈ
 ਪਾਂਧਾਂ ਬਾਂਝੁ ਹੋਵੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ਸਾਂਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੁ ਕੁਲਾਏ ਕਰਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੀਰਿਆਂ
 ਈ ॥ ੨੧ ॥ ਕੋਟੀ ਹੁਪੀ ਰਵਰ ਜਿਹ ਹਾਂਏ ॥ ਜਾਂ ਮੀਰੁ ਸੁਇਆਂ ਧਾਂਇਆਂ ॥ ਥਾਂ ਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜਮੀ ਦਰਮ
 ਛਿਮੁ ਛਿਕੁ ਅਰੁ ਲਾਂਏ ॥ ਕੋਈ ਸੁਗਲ ਨ ਹੋਇਆਂ ॥ ਐਧਾਂ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾਂ ਲਾਂਏ ॥ ਠਾਂ ਮੁਗਲ ਪ
 ਠਾਂ ਏ ਭਈ ਲਣਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਦਗਾਈ ॥ ਓਨੀ ਤੁਪਕਤਾਂ ਚਿਲਾਈ ਓਨੀ ਹਸਤ ਚਿੜਾਈ ॥ ਜਿਨ
 ਕੀ ਚੀਗੀ ਦਰਗਹ ਪਾਈ ॥ ਤਿਨ ਮਰਣਾ ਭਾਈ ॥ ੨੨ ॥ ਹਿਕੁ ਹਿਦ ਦੁਈ ਅਦਰ ਤੁਰਕਾਂ ਈ ਭੁਟਿਆਈ ਠਕ
 ਰਾਂਈ ॥ ਇਕ ਨਾ ਪੇਰਣ ਸਿਰ ਖੁਰਪਾਟੇ ਇਕ ਨਾਂ ਦੁਸਸਮਾਈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀ ਕੇ ਪਰੀ ਨ ਆਏ ਤਿਨ ਕਿ
 ਉਰੈ ਦਿਹਾਈ ॥ ੨੩ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਂਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸ ਨੇ ਆਪਿ ਸੁਣਾਈ ॥ ਮੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਭਾਂਏ
 ਦੈ ਕਿਸ ਬੈਜਾਇ ਰੁਆਈ ॥ ਮੇ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਦਿਗਸੈ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕਮ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਸੇਈ ਕਮ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿਆਸੁ ਜੀ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਇਥੋ ਭੈ ਅਟਕਤਾਂ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਸੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਏਵੇ ਹੈ ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਇਥੋ ਭੈ ਭੈ ਦੇ ਦੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀ ਇ
 ਥੋ ਭੈ ਭੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਕਦ ਭੈ ਭੈ ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਭੈ ਭੈ ਦਿ ਚਿਸਤ ਮਾਹੀ ਨੇ ਅਤੇ ਸਤ ਦਿ ਨਰ ਹਰੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੋ ਏ ਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਗ ਅਸਾ ਦਿ ਚਿਸਤ ਬਲਿਅੰਗ ॥ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥
 ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੇ ਹਨਿ ਪਟੀਆਂ ਅੰਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੂਰਾ ਸੇ ਸਿਰਕਾਂਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨਿਗਲ ਦਿ ਚਿਅੰਦੈ ਪੂਰਿ
 ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਰਿਹੈ ਦਿਆਂ ਹੁਇ ਬਹੁ ਹਿਨਿ ਮਿਲ ਨਿਹਦੁ ਰਿ ॥ ੧ ॥ ਅੰਦੇ ਸੁਬਾਂ ਬਾਂ ਅੰਦੇ ਸਾਅ
 ਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾਂ ਅੰਤੁਨ ਪਾਇਆਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਦੇਸ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਂ ਉਯਦੁ ਹੁਸੀਆ ਦੀਆਂ ਹੀਆਂ ਲ
 ਏ ਸੋ ਹਨਿ ਪਾਂਸਿ ॥ ੧ ॥ ਭੋਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆਈਆਂ ਦਿਖੰਡੁ ਕੀਤੇ ਰਾਂਸਿ ॥ ਉਪਰ ਹੁਪਾਂਦਿ ਵਾਂਗੀ ॥ ਏਲੁ ੮
 ਮਕ ਨਿਪਾਂਸਿ ॥ ੨ ॥ ਇਕਲ ਖੁਲਹਨਿ ਬਹਿ ਠੀਆ ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਖੜੀਆਂ ਹਾਗਰੀ ਫੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀ
 ਅੰਮਾਂ ਦਿਸੇ ਜੜੀਆਂ ਹਾਗਰੀ ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕ ਪਾਈਆਂ ਤੁਟ ਨਿਸੇਤ ਸਰੀਆਂ ॥ ੩ ॥ ਧਨ ਜੇਬ

ਨਦੁਇ ਦੇਗੀ ਹੋਏ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰਗਲਾਇ ॥ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭ
 ਦੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਜੇਭੁ ਦੇ ਦੇ ਇਸ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ਅੰਗ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਮੇਤਾਂ ਕਾਇ ਤੁਮਿ ਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਸਾਂਹ ਸ
 ਗਤਿ ਗਵਾਈਆਂ ਰਗਤਾਂ ਸੇਚਾਇ ॥ ਬਾਂਬਰ ਵਾਂਝੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਈ ਖਾਇ ॥ ੫ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਵਖ
 ਤੁਖਾ ਆਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ ਪੁਜਾ ਜਾਇ ॥ ਚਉਕੇ ਵਿਦੁ ਹਿੰਦ ਵਾਂਝੀਆਂ ਕੋਇ ਟਿਕੇ ਕਢ ਹਿਨਾਇ ॥ ਗਾਂਧ
 ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿ ਓਹੁ ਇਕ ਹੁਣੁ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੇ ਇਕ ਮਿਲ ਮਿਲਿ ਪੁ
 ਛਹਿ ਸੁਖਾ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਏਹੋ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿਰੇ ਦੁਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ ਦੇ ਜੋਥੀ ਮੇਨਾਂ ਨ ਕਰਿ ਆ
 ਮਾਂ ਨੁਖਾ ॥ ੭ ॥ ਤੇਰਿ ਪੈਟੇ ਲੇਖ ਬਣਾ ਪਾਏ ਪਤਲੀਆਂ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਡਿਠੀਆਂ ਵਾਂਝੀਆਂ ਦਰੀਆਂ
 ਕਾਂਬਲ ਬੀਨ ਚਲਾਈਆਂ ਕੁਕਾਂ ਪਤ ਦੀਆਂ ॥ ੮ ॥ ਲਾਜ ਕਰ ਛੁਕੇ ਸੈਦ ਪਰਿ ਤੇਰੇ ਪੈਦ ਪੈਦ ਨੇਦਾ ਪ
 ਈ ਤਰਵਨ ਆਂਦਨੀਆਂ ਆਈਆਂ ਬਾਂਬਰ ਬੀਦੀ ॥ ੯ ॥ ਜਾਂ ਪੀਜ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਦਉਲਤ ਖਾਲੇ ਦੀਪ
 ਠਾਢਾ ॥ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਨੂਚਰਾ ਇਕ ਰਿਲੇ ਆਇਆ ॥ ਕਾਂਬਲ ਸਾਂਹਿ ਬਦਾਹੇ ਇਆਂ ਲੋੜੀ ਮੇ ॥ ਬਾਂਬ
 ਰ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਨੁਮਾਂ ਰਿਆਂ ਜਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰਦਿ ਚਿ ॥ ਤਾਂ ਮਗੇ ਚਲਿ ਆਂ ॥ ਜਾਂ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪ
 ਈ ਪਤਾ ॥ ਬਿਗਾਹ ਪੀਲੇ ਦੀਦਾਂ ॥ ਅਤੇ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਂਬਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਬਿਗਾਹ ਮੁਖਾਂ ਪ

ਠੰਢ ਛਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਰਿਆਂ ਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਂਬਰ ਦੀ ਦੇਹੀ ਫਿਰੀ ਬਾਂਬਰ ਦਿਲੀ ਦਾਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੋਇ
ਆਂ ਬੀ ਦੀ ਹੋਈ ਆਂਦਿ ਚੇਰਾ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਜੀਭੀ ਆਂਇਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਂਖਿ ਆਂਜੀ ਏਹੁ ਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ
ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਦੇਖੁ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸਾਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਂਈ ਸਿੰਦੇ ਖਾਤਾਂ ਬਾਂਲੇ
ਆਂਖਿ ਆਂਭੁਲਾਂ ਜੀ ਜਤੀ ਸਰਾਂਦਿ ਨੁਗ ਜਰਿਆਂ ਅਤੇ ਚਉਥਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਂਖਿ ਆਂਜੀ
ਏਹੁ ਤਾਂ ਉਲਟੀ ਹੋਇ ਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਆਂਖਿ ਆਂਭੁ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਂਹਿ ਦੇਖੁ
ਕਰਤਾਰ ਕਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਂ ਹਰਾਹੁ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਜਾਂ ਸਤ ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਇ
ਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਂਦੇ ਦੀਲੀ ਗਰੀ ਆਂਇਉ ਤਰੀ ਆਂਹੀ ਜਾਂ ਉਪਰੋਂ ਕਪੜਾਂ ਲਾਂਹਿਆਂ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ
ਕੀਕੀ ਰੋਹੇਇ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਬਾਂਬਰ ਚੀਕੋ ॥ ਅਰਬ ਉਲਕੇ ਅਰਦਾਰੇ ਕਉਲਿਆਂ
ਉ ॥ ਇਨਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਨੂੰ ਬੀਨਿ ਅਗੇ ਪੜਾਂ ਕੀਤਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆਂ ਮੇਕੁ ਜਤੇ ਜਨੇ ਯਹ ਕਿਆਂ ਕੀਆਂ ਹੈ ॥
ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਕਹਿਆਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂਹੁ ਸਲਾਂ ਮਤਿ ਜੋਹ ਮੇਕੁ ਛੁਤ ਕਸੀਰ ਹੋਏ ॥ ਤੇਹਾਂ ਰਾਂਬੀ ਦੁਬੀ ਦੁਜ ਦਾਂ ਕ
ਰੀਏ ॥ ਅਰੁ ਚਾਂਦ ਲਕੀ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਕੀਰੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਕਿਓ ਕੀ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਮੇਕੁ ਕਹੈ ॥ ਯਹ ਕਿਆਂ ਹੁਆਂ ॥
ਇਕ ਨਿਗਾਂਵਾਂ ਨਜੋ ਆਂਹਾਂ ਉਸ ਨਿਗਾਂਵਾਂ ਨਕ ਹਿਆਂ ਪਜਰਤੁ ਸਲਾਂ ਮਤਿ ਇਨ ਮੇਤ ਕਸੀਰ ਕਛੁ ਨਾਂਹੀ

ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਾਅਮਰੇਤੂਕਉਦੁਹੈ॥ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਂਦਾਨਕਹਿਆ॥ਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂਮੇਹਜਰਤਕਾਂਚਾਂਕੁਰ
 ਹੋ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਿਆਤੂਕਿਸਖਿਜਮਤਪਰਹੈ॥ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਂਦਾਨਕਹਿਆ॥ਜੀਮੇਬੀਦੀਓਵਨੇਪਰਹੈ॥ਤਾਂ
 ਬਾਂਬਰਕਹਿਆਤੂਕੋਕਿਅਪਹੁਚਤਾਂਬਾਂਜੋਤੂਮਰਜੁਕਰਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਮੀਰਬਿਲਾਂਦਲਨਿਗਾਂਦਾਂਨਕ
 ਹਿਆ॥ਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂਮੁਣਕੋਲਪਹੁਚਤਾਂਹੈ॥ਜੋਏਕੁਫਕੀਰਨਾਂਨਕਹਿਦੁਹੈ॥ਕੈਦਕੇਬੀਚਾਂ॥
 ਓਹੁਸਾਂਹਿਥੁਅਜਮਤਹੈ॥ਹਜਰਤਕਉਮਾਂਲੁਮੁਹੈਦੈ॥ਯਹਅਜਮਤਖੁਦਾਂਇਉਸਕੇਦਾਂਸਤੇਕੀਤੀ
 ਹੈ॥ਅਗੇਜੋਰਜਾਂਇ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਵਹੁਕਿਉਕੈਦਿਕੀਆਂਹੈ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਕਹਿ
 ਆ॥ਹਜਰਤਓਹੁਬੀਦਿਕੇਬੀਚਿਅਏਅੰਹੈ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕੇਲਿਅੰ
 ਉ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਸਲਾਂਮਤਿਕਿਸਦੁਜਾਂਲਿਅੰਦਉ॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਉ
 ਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਂਸਕਰਿਕੇਖੁਬਦੁਜਾਂਇਜਤਸਿਉਲਿਅੰਦਹਿ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਪੰਡ
 ਤਖਾਂਨੇਦਿਚਿਅਪਗਇਆ॥ਜਾਂਇਕਰੁਕਹਿਆਅਰੇਇਨਕੀਆਂਬੇੜੀਆਂਉਤਾਂਗੇ॥ਅਤੇਆ
 ਪਹਾਂਖੁਜੇਨਕਰਿਤਜੀਮਕਰਿਕੈਅਗੇਖਹਾਂਹੋਇਆ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿ
 ਉ॥ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਹੇਪਾਂਕਫਕੀਰਸਾਂਹਿਥੁਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਤਮਕੋਬਲਾਂਇਆਂਹੈ॥ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੇ ਜੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੁਹਾ ਨੁਲੈ ਗਏ। ਜਾਂ ਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾਂ ਜਹੂੰ ਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੋਲਿ ਆਸਲਾ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮ ਹੋ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸੁ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸ
ਲਾ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮ ਹੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਬੋਲਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾ ਇ ਰਜੁ ਲਕੇ ਜਾਂਦ ਤਾਂ ਹੋ।
ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਜਾਂਦ ਤਾਂ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆ ਤੇ ਸਹੀ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆ ਮੇ ਸਹੀ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆ ਤੇ ਕਿਸ ਦੁਜ ਹਸਹੀ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਇਸ
ਦੁਜਾਂ ਸਹੀ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਲਾਖ ਮਹੀ ਦਏ ਕੁਖੁ ਦਾਇ। ਅਰੁ ਅਲਖ ਸਾਂਚ ਬੇ ਪਰਦਾ ਹਾ। ਕਈ ਮਹਾ ਦਖੇ
ਦਰਬਾਰਾ ਸੁਮਾਰੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬੇ ਸੁਮਾਰਾ। ਰੁਜੁ ਲਰੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀ ਆ ਮਹਿ ਆਇ ਆ ਜਬ ਚਾਹਿ ਆ ਤਬ
ਫੇਰਿ ਮੰਗਾਇ ਆ। ਇਉਂ ਸਹੀ ਕੀ ਆ ਪੈ ਨਾਨਕ ਬੀਏ। ਏ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਪਾਂਕ ਅਭਿਰਾਜੁ ਕੀਏ। ੧। ਤਾਂ ਬਾਂਬ
ਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਸਚੁ ਕਹੁ ਕਿਆ ਮਹੀ ਮਦਰ ਸੁਲਭੀ ਤੈ ਨੇਰੀ ਦਾਂ ਕੀ ਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
ਕ ਕਹਿ ਆ ਜਿਨੁ ਰੰਗੀ ਗਈ ਸੋ ਪਾਂਕ ਨਹੋ ਹੈ। ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੋਵੈ ਖੈ ਹੈ। ਕਮਾ ਸੈ ਤਾਨ ਜਿਸੁ ਪੀ
ਛੈ ਲਾਗੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਇ ਜਤਨਾਂ ਹੀ ਆਗੇ। ਦਾਂਦਾਂ ਬੀਨਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾਂ। ਤਪਤ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਮੀਨਾਂ
ਜਲ ਤਾਂ। ਕਿਆ ਕੀਏ ਕੀ ਕਰਤਗੀਫਾ। ਬਾਲ ਕਤੇਹੋ ਇ ਬਹੋ ਜਗੀਫਾ। ਆਵਨ ਜਾਨਦੇ ਇ ਮੇਫੇ।

ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਂਕ ਕਰੀ ਮੈ ਕਹੁ ਕੋ ਸੋ ਸੁਣਿ ਬਾਂਬਰ ਸਚੁ ਪਾਂਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਸਗਲਿ ਦੇ ਨਲਾਂਇ ॥ ੧॥ ੩੦ ੨੬੦
 ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰੇ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿ ਦੂ ਤੇਰੀ ਦੁ ਰਿਨ ਜਰਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨ ਜਰਗਾਂ
 ਖੁਲੀ ਦੁ ਗਿਏ ਕੁਖ ਦਾਇ ਕੇਰੇ ਹੋ ਜੁਗਿ ਜੁਦਾਂ ਨ ਹੋ ਦੇ ਪਲ ਕਹਿ ਕੁਸਾਂਇ ਤੁਸਾਇ ਬਾਂਬਰ ਨਾਂ ਨ ਕਮ
 ਚੁਕੇ ਹੋ ਪਾਂਕ ਹੋਇ ਮਾਂ ਪੋ ਹੋਇ ਬਾਂਬਰ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਰਦੇ ਸਾਪਿ ਮਾਂ ਲਾਂ ਪੀਉ ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮੋ ਪੀ ਮਾਂ ਮੋ ਪੀ ਮਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿ ਦੂਇ ਤਨਾਂ ਝੁਝੁ ਬੇਲਤ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਅਬੀ ਕੇ ਦਸਿ ਉਛੁਟਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਏਹੁ ਪਿਅਲਾਂ ਕੈ ਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਏਹੁ ਪਿਅਲਾਂ ਭਾਂਗ ਕਾਂ ਹੈ ॥ ਫਰੀ ਰੋਕ ਫਰੀ ਰਖ ਦਾਇ ਕੀ ਜਾਂਤਿ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੀਏ ਫਰੀ ਗਮ ਤਵ ਲੇ
 ਰਹਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਫਰੀ ਰੋਨੇ ਪਾਂਕ ਕੀ ਮਾਂ ਹੈ ॥ ਹਮ ਕੇ ਇਸੁ ਪਿਅਲੇ ਪਰਿ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂ ਹੀ ਮਾਂ ਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹੀ ਨੁਸਬ ਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ॥ ਰਾਂਗ ਬਸੀਤ ਦਿ ਚਿਮ ਹਲਾਂ ॥ ੧॥ ਭੁਝੁ ਰੀ ਭਾਂਗ ਸਿ
 ਫਤ ਕੁੰਡਾਂ ਗਿਅਾਂ ਨ ਕਾਂ ਕੀ ਮਾਂ ਤੰਡਾਂ ॥ ਸਚ ਸਬ ਦੁ ਪਾਂਝੀ ਕਹਿ ਭਾਂਲੇ ਤਬ ਹੋ ਦੇ ਅਮਲੁ ਅਖੰਡਾਂ ॥ ੧॥
 ਕਲੇ ਦੁਰ ਬਾਂਬਰ ਪਿਅਲਾਂ ਪੀਉ ॥ ਉਤਰਨੁ ਜਾਂਦੈ ਸਦ ਹੀ ਖੀਉ ॥ ੨॥ ਰਹਾਂ ਉਦਿਲ ਸਫਾਂ ਇਸ ਫੀ
 ਕਹਿ ਛਾਣੇ ਮਜਲ ਸਏ ਕਬੈ ਠਾਂਉ ॥ ਰਾਂਜ ਕਗਾਂ ਮਕੀ ਖਰਦ ਨੀ ਕੀ ਜੈ ਅਮਲੀ ਤਦੀ ਕਹਾਂਉ ॥ ੩॥ ਮਸ

ਤਪਿਆਲਾਮੁਗਸਦਦੀਆਂਏਕਬਾਂਭਰਿਧੀਆਂਦਿਲਦਲੀਲਉਫੇਨਹੀਕਾਂਈਤਬਤੇਅਮਲੀਗੁਆ
 ੩।ਬਕੋਬਕਾਂਉਏਕੁਖਦਾਂਈਦੂਜਾਂਦਿਸਟਿਨਾਮਾਂਦੇ।ਨਨਕਆਲਮੇਸਾਕਰਿਧੀਦੈਤਉਦਹੁਫਕੁ
 ਰੁਕੁਹਾਏ॥੪॥੧॥ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿਦੁਹਕਤਾਲਕਫਹਮੀਦਾਂਹੈਜੇਫਕੀਰ
 ਹੋਸੇਮੇਰੀਜਾਤਿਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਹਕਤਾਲਬੈਲਨੁਤੇਪਾਂਕਾਦੂਜਾਬੈਲੋਝੁਖਿਝੁਖਿਝੁ
 ਖਾਉਸਕੀਜਾਤਿਬਤਾਂਦੈਕੋਇ।ਤਾਂਕੇਪਾਂਦਪੀਦੁਉਮੈਪੈਉ।ਸੁਣਕਲਿਦਰਬਾਂਬਰਪਾਂਤਸਾਂਗੁਨਾਨ
 ਕਬਤਾਂਦੈਸਚਾਂਗਾਂਹਾਟੇਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਬਾਂਬਰਕਲਿਦਗਾਕੀਬੀਰਜਲਾਂਗਾਂਆਹਾਂ
 ਓਹੁਕੀਮੁਸਲਮਾਨੁਆਹਾਂਉਸੁਜੇਹਾਂਖੁਦਾਂਇਹਕਤਾਲਾਂਕਿਸੇਨਾਂਹੀਸਹੀਕੀਤਾਂਨਾਂਕਿਸੇਪੀਰਨਾਂ
 ਪੈਰੀਬਗਾਂਨਾਂਗਉਸਨਕੁਤਬਾਨਾਂਕਿਸੇਅੰਬੀਏ।ਜੇਕੀਬੀਰਕੁਗਤਸਹੀਕੀਤਾਂਹੈਉਸਦੀਉਗਾਂਹੀ
 ਸੁਦਾਕੀਬੀਰਕਿਆਕਹਿਆਹੈ।ਰਾਂਮਹੀਮਕਿਸਨਕਕੀਮਏਤੋਤੁਗਿਆਨਾਂ।ਇਨਤੇਉਪਰਿਕਰਨੈਹਾਂਗਾਂਜੇ
 ਕੋਈਦਿਰਲਾਸਾਧੁਜਾਂਨੇ।ਹਿੰਦੂਬੇਦਤੁਰਕਕੁਰਾਨਾਦੇਕੋਈਚਿਬਸੈਸੈਤਾਂਨਾਕਹਤਕੀਬੀਰਸੁਣਸਾਂਪਜ
 ਨਭਾਂਈ।ਅਕਬਕਬਾਂਕੀਕਬਾਂਸੁਣਾਂਈ॥੩॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਸੁਣਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਾਤ੍ਰੀਕੀਬੀਰਕਮ
 ਹੀਦੁਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਬਾਂਬਰਕਲਿਦਗਾਕੀਬੀਰਕੁਗਤਮੈਸਾਂਬਾਂਜੋਬਜਾਂਇਖੁਦਾਂ

ਇਕੀਜਾਂਇਥਾਂਉਸੁਅਰੁਖੁਦਾਂਇਮੇਕੇਦੁਕਛੁਨਥਾਂਜੇਬੰਦਾਂਪੁਦਾਂਇਕਾਂਗੀਦੁਹੁਪਾਂਕਜਾਂਮਾਂਥਾਂਤਉਦੇਹੀ ੧੮੨
 ਜਮੇਤਜਮੇਗਇਆਂਹੈ॥ਅਉਰੁਜਮੇਸਮੇਤਕੋਈਨਹੀਗਇਆ॥ਬਡੇਬਡੇਅਬੀਏਹੁਏ॥ਅਰੁਬਡੇਬਡੇਪੈ
 ਕੰਬਰੁਹੁਏ॥ਅਉਰੋਕਾਂਕਿਅੰਕਹੀਮੇ॥ਹਮਾਂਰੀਕਿਅੰਚਲੀਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਬਰਕਹਿਅੰਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ
 ਤੁਕਿਛੁਆਂਇਮਾਂਲੇਹੁ॥ਰੋਜੁਲੇਹੁ॥ਤੁਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾਂਇਮਾਂਦੀਅੰ
 ਏਕੁਖੁਦਾਂਇ॥ਜਿਸਕਾਂਦੀਅੰਸਕੁਕੋਈਖਾਂਇ॥ਬੰਦੇਕੀਜੇਲੇਦੇਉਟਾਂਦੀਨਦੁਨੀਅੰਹੈਤਾਂਕੋਤੇਇ॥
 ਏਕੋਦਾਂਤਾਂਅਉਰਸਕੁਕੋਈਖਾਂਹੀ॥ਉਸਕੋਛੋਰਿਅਦੁਰਕੇਸਾਂਗੈਉਨਅਪਨੀਸਕੁਹੀਪਤਿਹਾਂਹੀ॥ਸਾਂਹਪਾਂ
 ਤਿਸਾਂਹਸਕੁਉਸਕੋਕੀਏ॥ਉਸਕੇਸਾਂਥਿਨਕੋਇਲਾਂਕੀਏ॥ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਇਬਾਂਬਰਮੀਰਾ॥ਤੁਝਤੇਮਾਂਗੈ
 ਜੋਅਹਮਕੁਪੀਗਾ॥੪॥੧॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹਕਹਿਅੰ॥ਜਾਂਉਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ॥ਜਿਸਤਰਫਜਨੇਤਿ
 ਸਤਰਫਖੇਲੇ॥ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਉਬੋਚ
 ਲਿਆ॥ਫੇਰਿਪਖੋਕੇਰੰਧਾਂਦੇਅੰਇਮਾਂ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਜੇਹੁਕਮੁਕਰੇਤਾਂਮੈਤਲਵੰਗੀਜਾਂਦੰ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਖਿਅੰਤਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤੁਕੋਈਦਿਨੁਅਸਾਂਨਾਂਲਿਗੁਜਰਾਂਨੁਕਹਿ॥ਦੇਖੁਕੋਈਦਿ
 ਨੁ॥ਇਕੁਦਿਨੁਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਜਿਤੋਰੰਧਾਂਦੇਦੇਖੁਹਤੇਬੈਠਾਂਮਾਂਹਾਂਤਾਂਇਕੁਦਿਨੁਅਜਿਤਾਂ

ਅੰਇਆਂਅੰਇਕਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦੇਪੈਰਾਂਤੇਅਚਾਂਦਕਢਹਿਪਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬੋਲੇਨਾਂਗੀਅ
ਤੇਅਜਿਤਾਂਸਿਰਚਾਂਦੇਨਾਂਗੀਇਕੁਪਹਰਗੁਜਰਿਗਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਿਸਮਾਂਦਗੀਦੇਘਾਟੇਸਦ
ਧਾਂਨਹੋਇਆਂਤਾਂਅੰਧਿਆਂਕਿਉਕਰਤਾਂਰਦੇਪਿਆਂਰੇਉਠਖਹੁੰਗੁਤਾਂਉਹਉਠੇਨਾਂਗੀਜਾਂਤਿਨਦ
ਚਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੀਤੇਤਾਂਅਜਿਤਾਂਪੈਰਾਂਤੇਉਠਿਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਅੰਧਿਭਾਂਈਅ
ਜਿਤਤੂੰਅਪਣਾਂਨੇਰਖੁਆਖੁਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੇਅੰਧਾਂਤਾਂਜੇਤੂਜਾਂਦਦਾਂਨਾਂਹੋਏਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਭਾਂਈਅਜਿਤਾਂਕੀਮਪੁਰਾਂਹੋਇਆਂਜਾਂਹਿਕਰਮਾਂਦਬਲੀਹੈਜੇਹਾਂਹੋਇਬਲਾਂਰਮਾਂ
ਹਾਂਉਸਨਾਲੇਹਜਾਂਰਕਦਮਅਗੇਹੋਇਓਅਤੇਓਸਦੀਨਜਰਦੇਹਿਦਿਚਿਨਾਂਗੀਖਲੀਅਤੇਤੇਕ
ਨਜਰਦੇਹਦਿਚਿਖਲੀਹੈਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਕਪਾਂਟਖੁਲਿਗਏਤਾਂਅਜਿਤਾਂਹੋਰੁਪੁਰੋਇਗਇਆਂ
ਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਘਰਿਦੇਦੈਵਖਤਪਰਸਾਂਦੁਆਵੈਜੋਧਾਂਈਐਅਤੇਮੁਲੇਦੇਘਰਾਂਦੈਤਾਂਧਾਂਈਏ
ਨਾਂਗੀਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਚਲੇਤਾਂਮੀਵੇਤਨੁਲੈਆਵੀਏਤਾਂਬਾਂਲੇਕਹਿ
ਆਂਜੀਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਠਿਚਲਿਆਂਤਾਂਅਜਿਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂ
ਜੀਕਿਧਰਨੁਆਸਦਾਂਗੀਹੋਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭਾਂਈਅਜਿਤਿਆਂਅਸੀਇਕੁਆਂਦਮ

ਨੂਲੇ ਦ ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਅੰਦਾਸੀ ਮਰਦੁ ਪੈ ਕਿ ਮਿਹਰੀਯੋ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੋ ਹੋਇਯੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੇਨੂ ਕੀ ਦਸੀਯੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਭਾਂਈ ਅਜਿਤਿਅੰ ਦੇ ਖੋਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਕਰਹਾਂ ਹੋਵੈ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ ਤਾਂ ਮੰਦੁ
 ਤਬੀਠੀਯੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਜ਼ੀਤੀਯੋ। ਉਸੇ ਪਾਸਿ ਚਲੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਬੈਠੇ
 ਹੋ। ਮੇਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਂ ਹੋ। ਲੈ ਆਵੀਏਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਅ
 ਜਿਤੇ ਨਾਲਿ। ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਲੈ ਆਵੋ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਸਿਧੁ ਅਤੇ ਅਜਿਤਾਂ ਰਿਧਾਂ ਵਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਯੋ। ਤਾਂ
 ਲਾਲੇ ਨੁਅੰਦੇ ਕਹਿਅ ਅੰਧਿਓਨੇ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਰਤਾਰ ਕਤਾਂਗ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਸਤਿਕਰ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਅੰਧ ਦੇ ਪਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਕਿ
 ਥੋਯੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੰਦ ਰਿਥੇ ਠੀਯੋ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਏਹੁ ਸਾਂਧ ਕਉ ਦੁਯੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਏਹੁ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਪਿਅੰਗ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ
 ਈਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਉਕਿਅਾਯੋ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੇਰਾਂ ਉਅਜਿਤਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਜਟੁ ਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕ ਦਾਂ ਆਂਦੁ
 ਹੋ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਅਾ ਅਗੇ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾਂ ਕੀ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਅਾ ਅਤੇ ਲਗੇ।

ਪੁਣਜੀਅਸਾਂਡੀਮਾਂਤਾਂਕਿਥੇਹੈਅਸੀਦਰਸਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਸਦੀਹੈ। ਤਾਂਅੰਦਰਿਜਾਂਇਕਰਿ
ਭਾਂਈਲਾਲੇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਅੰਖਿਅੰਮਾਂਤਾਂਜੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦਇਸਿਖਭੇਜੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਤੁਜਾਂਨੁਸ
ਦਿਆਰੈਸਾ। ਤਾਂਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਲਾਲੇਪੰਨਅਸਾਂਡੇਭਾਂਗਾਜੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅਸਾਂਨੁਯੰ
ਦਿਕੀਤਾਂਹੈ। ਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲ੍ਹੋਏ। ਤਾਂਅੰਗਲੇਕੁਲਕਊਠਚਲੇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਪ੍ਰਥਰਹੇ
ਈ। ਜੇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਤਪੇਸਦਿਆਰੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਲਾਲੇਦੇਘਰਿਅੰਇਮਾਂਮਾਂਇਕਰਲ
ਗਾਂਅੰਖਦਕਿਉਭਾਂਈਲਾਲੇਅਸਾਂਡੀਬੇਟੀਨੁਤਪੇਸਦਿਆਰੈ। ਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਅੰਖਿਅੰਗੋਪੀ
ਨਾਂਥਜੀਤਯਾਂਗੋਇ। ਦਇਸਿਖਗੁਰੂਨਾਂਨਕਲੈਦਨੁਭੇਜੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਅੰਭਾਂਈ
ਲਾਲੇਅਜਦਾਂਦਿਨਰਖੋ। ਅਸੀਭੀਤਯਾਂਗੋਈਏ। ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲੇਅਜਿਤੇਨੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂ
ਈਜੀਏਹੋਗੋਪੀਨਾਂਥਪੜੀਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤਨੁਬੇਟੀਕਰਿਬੋਲਿਅੰਗੋ। ਇਸਦਾਂਭੀਅੰਖਿਅੰਮੰਨਦ
ਅਜਰਹੇਇਥੇਹੀਦੋਸਾ। ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਂਈਅਜਿਤੇਅੰਖਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਅੰਗ
ਲੇਦਿਨਦਿਦਾਂਹੋਏ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਬਹੁਤਕੁਛੁਦਿਤਾਂ। ਅਤੇਬਹੁਤਅੰਜਜੀਕੀਤੀਅਸਾ। ਤਾਂ
ਨਾਂਦੇਦਿਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਅੰਇਪਹੁਚਾ। ਅੰਇਮਾਂਗੋਥੜੀਕੀਤੀਅੰਇਮਾਂਤਾਂਮੀਏਤ
ਮਥਾਂਟੇਕਿਅੰਮਾਂਅਤੇਅਜਿਤੇਅੰਖਿਅੰਜੀ। ਭਾਂਈਲਾਲੇਅਤੇਗੋਪੀਨਾਂਥਪੜੀਬਹੁਤਅੰ

ਇਆਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਮੰਗਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਇਤਨਾ ਖਰੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰ ਚੰਦ੍ਰ
ਰੀਜੀ ਜੇਨਿਕ ਲਿਗ। ਇਆਂ ਅੰਧਿਆਰ ਤਾਂ ਸਬਰ ਕਰਿ ਰਹੇ ਅੰਧੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਤਬੁਰੇ ਤੇ ਸਰਾਂ ਪੁਲਗਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜੀ ਹਿਕਤਾਂ ਏਹ ਕੁਰਾਂ ਹੁਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਏਹ ਤੁਰਕ ਏ। ਅੰਧਿਆਰ ਪੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ
ਡਿਟਿ ਤਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੁਇ ਮੁਲਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਅੰਧਿਆਰ ਪਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸ
ਨੁਦ ਸਿਦੇ ਦੇਂ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਅੰਧਿਆਰ ਪਕਰਿ ਜਾਂ ਏ ਬਹੁ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਟਬਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹਤਿ ਥਾ ਤਿਓਂ ਅੰਧੇ
ਜੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ ਜਾਂ ਏ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੁਇ ਮੁਲਾਂ। ਸਿਰੀ ਚੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾ ਸੁਜੁ ਜਾਂ ਨਹੇ
ਏ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰਿਭੇ ਜਿ ਦੇ ਹਿ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਇਉਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਬਦੀ
ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਮੁਲਾਂ ਸਬਰ ਕਰ ਰਹੇ। ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਪਨੁ ਦੁਖਾਂ ਦੁਖਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਲਾਂ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਧਾ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਧਿਆਰਾਂ ਇਸ ਜੇਹਾਂ ਜੇ ਖੋਟਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ
ਮੁਲਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਂ ਹਿਤੇ ਗਾਂਭੁਲਾਂ ਇਸੇ ਗਲ ਹਈ। ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰ ਗਾਂਭੁਲ ਕਰਕੀ। ਜੁਇ ਤੇ ਦੇ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ
ਉਰਖਾ ਪ੍ਰਿਅਾਂ ਹਈ। ਅਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਟਬਰ ਡਿਓਂ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਏ। ਅੰਧਿਆਰ ਪਰਿਭੇ ਅੰਧਿਆਰ ਭੁਲਾਂ ਤ
ਪਾਂਫ ਕੀਰਨਾਂ ਉਰਖਾਂ ਇਆਂ ਹਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਚੁ ਪਕਰਿ ਰਹਿਅਾਂ ਬੇਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੰਦ੍ਰ

ਗੰਢੀਆਂ ਪਿਅੰਕਿਆਂ ਕਰਾਂ ਪਗੇ ਸਰਦਾਂ ਭੁਭਿਅੰ ਰਦਾਂ ਹੈ ਇਨਹੀ ਤਾਂ ਏਹ ਤੇਰੇ ਸਾਂਗ ਸਭੇ ਖੁਆਂ ਰੁਕ ਰਿਦੇ
ਦਾਂਗ ਤਾਂ ਅੰਤ ਚੌਢੀ ਬੋਲੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰਦੀ ਭੀ ਭਲੀ ਨਾਂ ਹੀ ਪਰ ਅਖੁਦਿ ਖਾਂ ਤੈਲਾਂ ਦਾਂ
ਜੇਲੀ ਤੀਆਂ ਮਾਂ ਹੀਆਂ ਤੇ ਨਲਾਂ ਦਾਂ ਦੀ ਸਗਾ ਭੀ ਨਾਂ ਪਦੇ ਅੰਗ ਇਜੇ ਹਾਂ ਬਿਸਮੁਹੇ ਇਥੇ ਤੋ
ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜਾਂ ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਜੀ ਤੇ ਗੰਢੀ ਲੇਖ ਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਭੁਲਾਂ ਤੇ ਗੰਢੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੇ ਗੰਢੀ
ਲੇਖੇ ਨੀ ਤੂੰ ਬੋਲ ਨਾਂ ਹੀ ਤਉ ਇਸ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਮੁਹੇ ਅਤੇ ਜੇ ਟੁਕ ਦੀ ਰੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਟੁਕ ਬਹੁ ਤੇ ਗੰਢੀ ਤੂੰ ਕਿ
ਉਆਂ ਪਦੇ ਖਾਂ ਦਦ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਗਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਚੌਢੀ ਬੋਲੀ ਭਾਂਈ ਮੇਰਿ ਸਲਗ ਜੀ ਦਾਂ ਅੰ
ਉਪਿ ਉਆਂ ਪਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਾਰਿ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਅੰ ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤਰ ਦੇ ਹਰ ਦੀ ਲੇਖਿ ਰਦੇ ਹੈ ਨਿ
ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾਂ ਦੁਹੀ ਦਦੀਆਂ ਹੀ ਨਨਕੀ ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਂ ਹੀ ਬੀ ਕਰਦਾਂ ਅੰ ਗਾਂ ਜੇ ਉਹ ਮਰਿ ਗਈ
ਤਾਂ ਏਹੁ ਹੁਇ ਕਿਸ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹਨਿ ਜੇ ਇਥੇ ਨਾਂ ਗਾਂ ਤਾਂ ਇਕੋ ਸਬਰੁ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਅੰ ਹੋ ਹੁਇ ਤਾਂ ਦੁਤਿਠਿ
ਰਿਅੰ ਇਆਂ ਹੁਇ ਮਾਂ ਉਪਿ ਉਭੀਆਂ ਪਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜਾਂ ਹੀ ਉਸੇ ਪਾਂ ਸਿਅੰ ਅਤੀ ਤਈ ਤੂੰ ਭੀ ਹੋਇ ਬਹੁ
ਦੁਤਮੇਰਿ ਅੰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਨਿ ਦਇਆਂ ਅੰ ਈਆਂ ਪਿਉਸ ਸੁਹਿ ਗੰਢੀ ਦਾਂ ਸਈ
ਏ ਜੇ ਭੁਖ ਦੁਖ ਕਬੁਲ ਕਰੈ ਤਾਂ ਅੰ ਉਆਂ ਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹੁਆਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਗਲ ਜੇ ਤੇ ਗੰਢੀ ਤਾਂ ਅੰ ਤਾਂ

ਚੋਈ ਬੋਲੀ। ਮੇਕੁ ਛੁਜ ਇਨ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਕੋਮੀਰ ਦੀ ਨਾਂਹੀ। ਜੇ ਤੇਰਾਂ ਹਾਂ ਲੋਸੇ ਅਸਾਂ ਭਾਂਗ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਕਸ਼ਾਂ ਖਿਆਜਾਂ ਹਿਮਲੇ ਪੀਏ ਨੀ ਗਰਾਂ ਲੇ। ਮਾਂਊ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਮਾਂਧਿਅਾਂ ਜਾਂਹਿ ਮਾਂਤਾਂ ਲੋ ਮਾਂਊ। ਤੇਰੀ
ਮਰਾਂਦ ਕਰਤਾਂ ਰਵਰੁ ਮਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਜੁਲਖਈ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਂਸ
ਨਲੈ ਕਰਿਅਾਂ ਇਧੋਰਾਂ ਤੇ ਦਹਿਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ਸੁਇਮਲੇ ਪੀਏ ਕਿ ਬੇਰਹਈ ਹੈ। ਤਾਂ
ਤਾਂ ਚੋਈ ਮਾਂਧਿਅਾਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਮਾਂਧਿ ਤਿਥੇ ਰਹੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਂਧਿਅਾਂ ਸੁਇਮਲੇ ਪੀਏ ਜੇ
ਤਨਦੇ ਖਸੀਧੇ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਮਜਿਤੇ ਦੇ ਧਰਿਰਹੁ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇ ਧਿਨ ਸੀਧੇ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਪਾਂਸਿਰਹੁ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ
ਚੋਈ ਮਾਂਧਿਅਾਂ ਜੀ ਮੇਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿਰਹੁ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਮਾਇਅਾਂ ਜੇਏ ਹੁਇ ਸਨੁਦੇ ਧਿਨਹੀ
ਸਿਖਦੀ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਨੁਕਰਤਾਂ ਰਇਨਾਂ ਇਤੁਰੀ ਤੀ ਹੈ। ਏਸ ਨਾਲੋ ਓਸ ਦਾਂ ਵਡਾਂ ਅਦਬੁਰਖਿ
ਅਲੋਨੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ਭੁਲਾਂ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿਰਹੁ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ
ਈ ਮਾਂਧਿਅਾਂ ਜੀ ਭੁਲਾਂ ਕੀਤੇ। ਏਹੁ ਲਗੇ ਰਹਿਏ। ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਨਉਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਬੁਰ੍ਹਾਂ ਰੰਧਾਂ ਵਾਂ
ਅਯਤੁਚਾਂ ਰਦਾਂ ਅੰਨਿਕ ਲਿਅਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਹੁਗੁਗੁ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿਯੁ ਭਾਂਇ ਬੈਠਾਂ ਮਾਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਨੁਅਾਂਧਿਅਾਂ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ

ਇਸੁ ਨੀਗਰਨੁ ਸਦਿ ਲੈ॥ ਤਾਂਬਾਲੇ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਆਂਭਾਂਈ ਨੀਗਰਾਂ ਉਰੇ ਆਂਭੀ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ੨੮੫
 ਕਿਉ ਜੀ॥ ਤਾਂਬਾਲੇ ਆਂਧਿਅੰ ਭਾਂਈ ਤੈਨੂੰ ਤਪਾਂਸਦ ਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਅਧਰੂ ਛੇਡਿ ਕਰਿ ਆਂਇਅੰ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਆਂਧਿਅੰ ਭਾਂਈ ਨੀਗਰਾਂ ਤੈ ਕਉ ਦੁਹੇ ਨਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀਮੈ ਜਟੇ ਦਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁ
 ਰਨਾਂ ਨਕ ਆਂਧਿਅੰ ਭਾਂਈ ਨੀਗਰਾਂ ਤੈ ਕਿਸ ਦਾਂ ਪੁਤ ਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀਮੈ ਸਿਧੁ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਦਾਂ ਪੁਤ
 ਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ ਨਕ ਆਂਧਿਅੰ ਭਾਂਈ ਤੈ ਕਿਥੇ ਹਰ ਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀਮੈ ਨੇਰੇ ਹੀ ਹਰ ਦਾਂਹੈ
 ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ ਨਕ ਆਂਧਿਅੰ ਭਾਂਈ ਜਾਂਹਿ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈ ਨੁਕਿ ਉਸਦਿ ਆਂਅੰ
 ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ ਨਕ ਆਂਧਿਅੰ ਨੀਗਰਾਂ ਸਦੇ ਦਾਂ ਕਈ ਗੁਨਾਂ ਹੁਤਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀ ਗੁਨਾਂ ਹੁਕੇ
 ਹਾਂਹੈ ਦੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਰਖਨੁ ਸਦੀ ਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿ ਆਂਭਾਂਈ ਬਿਨਾਂ ਮਨੇ ਰਖ ਕਿਸੇ ਨੁਕ
 ਉਦੁ ਸਦ ਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਆਂਧਿਅੰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਿ ਹੁਮਨੇ ਰਖ ਦੈ ਜੇ ਗੀ ਗਿਦਤੀ ਮਿਟੇ॥ ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ
 ਨਕ ਕਰਿ ਆਂ ਮਨੇ ਰਖ ਭੀ ਪੁਰਾਂਹੈ ਇ ਰਹੇ ਗਾਂ ਅੰਧੋ॥ ਤਾਂਬੁਰੇ ਗਇ ਆਂ ਤਾਂਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਬੁ
 ਤੁਲੀ ਤਰਾਂ ਇਸ ਨੀਗਰਨੁ ਪੁਛਿ ਆਂ॥ ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਏਹੁ ਪੁਰਨੁ ਸਾਂਧੈ ਜੀ
 ਅਤੇ ਹੈ ਗਾਂ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਂ ਜੀ ਜੇ ਪੁਰਾਂ ਸਾਂਧੈ॥ ਤਾਂ ਮਨੇ ਰਖ ਕਿਉ ਪੁਛ ਦਾਂਸੀ॥ ਤਾਂਗੁ ਰਨਾਂ

ਬਾਲ

ਕਕਹਿਅੰਤਾਈਬਾਲੇਮਜੇਚਾਂਦਨਾਂਪੁਲਾਂਗੀ।ਤਾਂਬਾਲੇਪੁਛਿਆਂਜੀਕਦਾਂਪੁਲਸਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਤਾਈਏਹਾਂਸਾਂਇਤੁਆਂਗੀ।ਤੁਲਕੇਦੇਖਲਵੈ।ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਸਤਿਜੀ
ਜਾਂਅਗਲਾਂਦਿਨਹੋਇਆਂਤਾਂਬੁਝਾਧਿਉਦਾਂਕੁਜਾਂਲੇਅੰਇਆਂਪਰਮਾਂਉਪਿਉਪਾਂਸੋਚੇਗੀ।ਅ
ਨਿਗੁਰਨਾਂਨਕਦੇਅਗੇਰਖਿਓਜਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਪੁਛਿਆਂਤਾਈਨੀਗਰਾਂਏਹੁਕੁਜਾਂਕਿਥੇਲੇਅੰਇ
ਆਂਹੈ।ਤਾਂਬੁਝੇਕਹਿਅੰਜੀਮੇਅੰਪੈਪੈਰੇਲੇਅੰਇਆਂਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਤਾਈਨੀਗ
ਰਾਂਤਉਕੋਈਪਰਕੀਤਾਂਹੈ।ਤੂੰਛੋਟਾਂਜੇਹਾਂਹੈ।ਤਾਂਬੁਝੇਕਹਿਅੰਜੀਮੇਰੇਮਾਂਪਿਉਹੋਨਾਂਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ
ਕਕਹਿਅੰਤਾਈਸਚੁਕਹੁਤੈਨੁਆਂਪਿਉਦਿਤਾਂਹੈ।ਕੇਤੁਅੰਪੈਲੇਅੰਇਆਂਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅ
ਖਿਆਂਤਾਈਨੀਗਰਾਂਏਹੁਪਿਉਅਤੇਕੁਜਾਂਅਸਾਂਡੇਕੀਮਦਾਂਗੀ।ਜਾਂਹਿਲੇਜਾਂਹਿ।ਜਿਥੇਲੇਅੰ
ਇਆਂਹੈਤਿਥਾਂਉਲੇਜਾਂਹਿ।ਅੰਪਿਉਮਾਂਰਨੀਗੇ।ਤਾਂਬੁਝੇਰੋਇਦਿਤਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਤਾਈ
ਨੀਗਰਾਂਰੋਦਾਂਕਿਉਹੈ।ਅਸਾਂਤਾਂਤੈਨੁਕਿਛੁਨਾਂਗੀਅੰਖਿਆਂਤਾਂਫੇਰਿਬੁਝੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅੰਪਿਉਮਾਂ
ਰਨਗੇਕਿਨਾਂਮਾਂਰਨੀਗੇ।ਪਰਤੈਤਾਂਹੁਦਮਾਂਰਦਾਂਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਤਾਈਨੀਗਰਾਂਅਸੀਤਾਂ
ਤੈਨੁਤਾਈਤਾਈਅੰਖਦੇਆਹੈ।ਤੈਨੁਤਾਂਹੋਰਕਛੁਨੀਅੰਖਿਆਂਕਿਉਬਾਲਾਂਤਉਕਛੁਸੁਦਿਅੰਹੈ।ਜੇਕ
+ ਤਾਂਬੁਝੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅੰਪੈਲੇਅੰਇਆਂਗਾਂ।x

+ ਅਤੇ ਅਖਾਂ ਦੇ ਕਿਓਸੇ।
+

ਛੁਆਸਾਂ ਇਸਨੁ ਬੁਰਾਂ ਅੰਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾਂ ਇਸਨੁ ਅੰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਂ ਮ॥ ੧੮੬
 ਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸੁ ਕੁਛ ਬੁਰਾਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਸੇਏ ਹੁਜਾਏ। ਏਸੇ ਥੋ ਪਛੋ। ਤਾਂ ਬੁਰਾਂ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਤੇ ਕਿਉ ਬੁਰਾਂ ਬੋਲਦਾਂ ਹੈ। ਏਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਸਨਾਂ ਲਿਤ ਬਰਾਂ ਬਰੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਆ
 ਅੰਖੁ ਭਾਂਈ ਬੁਰਾਂ ਅਸਾਂ ਤੈ ਨੁਕਿਆ ਮਾਂ ਰਿਆ ਹੈ। ਕਿਅਾਂ ਬੁਰਾਂ ਅੰਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੁਰਾਂ ਫੇਰਿ ਬੋਲਿਆ ਜੀ
 ਇਸੀ ਓਹੋ ਰੁਕਿਆ ਮਾਂ ਰਸੀ। ਦੀਦਾਂ ਬਾਂਲ ਕਰਿ ਫੇਰਿ ਬੁਰਾਂ ਵੁਟ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਆ ਕਿ
 ਉਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ। ਮੇਨੁ ਕੁਛ ਮਲੁ ਨਾਂ ਹੀ ਹੋਦਾਂ। ਜੋ ਤੈ ਕਉ ਦੁਖੈ। ਪੁਰਨਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਹੈ। ਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਂ ਪੁਰਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਅਾਂ ਪੈਏ ਜੀ ਦਿਚਿ ਬਿਸਮਾਂ ਦੁਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਬੁ
 ਰੈਨੁ ਅੰਖਿਆ ਭਾਂਈ ਬੁਰਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਾਮਗੋਸਾਥਾਂ ਦੇ ਕੁਆ ਅਤੇ ਕਰਤਾਂ ਰੁਜਪਾ ਅਤੇ ਪਹੁਰੁ ਰਾਂ ਤਿਰਹਿ ਕਰਤਾਰ
 ਦੀ ਇਸਨਾਂ ਨੁਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬੁਰਾਂ ਬੋਲਿਆ ਜੀ। ਅਜੇ ਇਸਨਾਂ ਨੁਕੇ ਗਾਂ ਰਖਨਾਂ ਹੈ। ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਦਰ
 ਸਨੁ ਇਸਨਾਂ ਨੁਕੇ ਹੋਇਆ ਜੋ ਜਿਤਨੀ ਮੇਲੁ ਅੰਧੀ ਸੋ ਸੁਭਾਂ ਇਕ ਤੇ ਵਾਂਗੀ ਲਹਿ ਗਈ। ਹੁਣ ਤੈ ਮੇਨੁ
 ਕੇਹੁ ਨਾਂ ਦੁਖੈ ਜੇ ਦਸਨਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਆ ਬੁਰਾਂ ਅਸਾਂ ਤੈ ਨੁ ਇਸਦਾਂ ਸਤੇ ਅੰਖਦੇ ਅੰਗੇ।
 ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਮੇਲੁ ਕਰਤਾਂ ਰਾਮਗੋਸੀ ਲਾਂਗੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਬਹਾਂ ਨਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੈ ਨੁ ਬਹੁ ਤੁਲੇ ਕਮਿਲ ਸਨਿ।

ਤੇਰੀ ਵਲੋਂ ਦੇਖਿ ਕੇ ਓਭੀ ਨਾਂ ਦੁਨਿਗੇ ॥ ਓਨ ਜੀਆਂ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਬੁਝੇ ਅੰਖਿਆਂ ਕੁਲ ਜੀ
ਸਤਿ ਜੀ ॥ ਬੁਝੇ ਦਾਂ ਅੰਏ ਨਾਂ ਪਾਲਿਗਾਇਆਂ ॥ ਬੁਝਾਂ ਪੁਰਨੁ ਸਾਂਧੋਇਆਂ ॥ ਬੁਝਾਂ ਲਗਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰ
ਜਪਣ ਤਾਂ ਦਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨਾਂ ਅੰਏ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭੁੰਏ ਜੀਵਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
ਇਕ ਦਿਨਾਂ ਲੋਤਿ ਖਾਂਦੁਆਂ ਪਾਹਿਅਾਂ ਬਹੁਤੁਆਂ ॥ ਓਸੁ ਸੁਇਆਂ ਜੋ ਨਾਂ ਕੁਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ॥ ਪਰ ਉ
ਸੁਆਂ ਪਏ ਪਾਰਿ ਮੀਦਾਂ ਦੀ ਪੀਰਖੀ ਹੋਸੁ ॥ ਸੇਖੁ ਮਾਂ ਲੋਗੁ ਸਾਂਖਾਂ ਪਾਹੁ ਚਿਕਰਿਅਾਂ ਇਆਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਂ ਨਕਪਾਸਿ ॥ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ॥ ਅਤੇ ਅਜਿਤਾਂ ਅਤੇ ਬੁਝਾਂ ਚਾਂਰੇ ਬੈਠੇ ਹੈਨਿ ॥ ਅਤੇ
ਖਾਂ ਲੋਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲਿਅਾਂ ਇਆਂ ਜਾਂ ਮੀਦਰਿਅਾਂ ਇਵਹਿਅਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ॥ ਅੰਓ
ਸੇਖਾਂ ਲੋਤੁ ਦਾਂ ਏ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਾਂ ਲੋਕਰਿਅਾਂ ਸੁਣਤੇ ਤਪਾਂ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ॥ ਤੈਜੇ ਮੁਸਲਮਾਂ
ਨਦੀ ਬੇਟੀਆਂ ਪਈਗਨ ਤਲੇ ਰਾਂਖੀ ਹੈ ॥ ਤੈਨੁ ਸਗਾਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੁਕਾਂ ਜੀਨਹੀ ਜੁਝੁ ਦਾਂ ॥ ਤੈਕਿਅਾਂ
ਮਝੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀਨੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇਆਂ ॥ ॥ ਗਾਂਗਾ ਬਸਿਤੁ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਓ
ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨ ਚਾਂਰੁ ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਗਾਂਗਿ ਬਹਾਂਲੀ ॥ ਚਾਂਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾਏ
ਕੀਵਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾਂ ਮਿਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਧੁ ਸੁਦਨ ਸਾਂਧੋ ਮੇਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਪਾਰਿ ਪ

२८७
 ਰਿਲਸਕਰਪਾਂਦਕੁਤੇਰਾਂਪਰਮੁਕਰੇਸਿਕੁਦਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਭੈਚੰਗੀਭੁਏਮੰਦੀਐਸੀਨਦਰਿਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੨॥
 ਪਰਤੀਦੇਗਚੜੀਇਕੁਬੇਰਾਂਭਾਂਗਤੇਰਾਂਭੀਤਾਂਗੀ॥ ਨਾਂਸਾਂਬੁਰਹੋਵੈਫਿਰਿਮੰਗੋਨਨਦਕਰੇਖੁਆਰੀ
 ੩॥ ਪੁੰਜੀਮਾਂਗਪਦੈਨਿਤਮੁਗਦਰਪਾਂਪਕਰੇਕੁਤਵਾਂਲੀ॥ ਲਬਮੰਧੇਰਾਂਬੀਦੀਖਾਂਨਾਂਮਊਗਵੇਪੇਰਲੁ
 ਹਾਂਗੀ॥ ੪॥ ਅੰਦਿਪੁਰਖਕਉਮਲਹੁਕਰੀਮੇਸੇਖਾਂਅੰਦੀਵਾਂਗੀ॥ ਵੇਵੀਦੇਵਤਿਅਾਂਕਰੁਲਾਂਗੀ॥
 ਮੇਸੀਕੀਰਤਿਚਾਂਲੀ॥ ੫॥ ਕੁਜਾਂਬਾਂਗਨਿਦਾਂਜਮੁਸਲਾਂਨੀਰਭੁਪਬਨਦਾਂਗੀ॥ ਏਕੋਮੀਅਾਂਸਭ
 ਨਾਂਜੀਅਾਂਬੋਲੀਅਵਰਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੬॥ ਜੇਤੁਮੀਗਮੀਪਤਿਸਾਂਹਿਬੁਕੁਦਰਤਿਕਉਦੁਹਾਂਗੀ॥ ੭॥
 ਰੇਕੁਦਸਲਾਂਅਕਰਹਿਗੇਘਰਿਘਰਿਸਿਫਾਂਤਿਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੮॥ ਰਾਂਮਰਹੀਮਏਕਪੁਦਾਂਇਹਰਿਦਮਸਦਾਂ
 ਚਿਤਾਂਗੀ॥ ਕਹੁਨਾਂਨਕਹਉਤਾਂਕੋਬੈਦਾਂਸਰਪਰਿਪਾਂਰਿਉਤਾਂਗੀ॥ ੯॥ ੧॥ ਤਾਂਜੇਖਮਾਂਲੋਕਹਿਅਾਂਜੀ
 ਹਿਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਂਨੋਕੋਈਨਾਂਗੀ॥ ਤਾਂਹਿਦੂਤਗੁਕਉਪਾਂਇਦੇਪੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅਾਂਸ
 ਏਕੁਈਅਾਂਲੋਕੋਬੀਰਭੀਮੁਸਲਮਾਂਨਦਾਂਪੁਤਮਾਂਗਾਂ॥ ਉਸੁਅਾਂਖਿਅਾਂਜੈ॥ ਏਕਾਂਜੋਤਿਏਕਮਲੁ॥
 ਤਾਂਏਕੋਪਉਨਦਹਾਂਦਾਂਏਕਮਾਂਟੀਤੇਸਭੁਜਗੁਹੁਅਾਂਕਉਦਬ੍ਰਹਮਦੁਕਉਦਸਿਦਾਂ॥ ੧॥ ਭਾਂਈਰ
 ਭੁਗੀਭੂਲੋਹੋਭਾਂਗੀ॥ ਬੈਦਕਤੇਬੁਦੀਨਦਇਦੈਜਕਕਉਨਪਰਖਾਂਕਉਨਨਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਰਾਂਭੀ॥

ਮਾਂਟੀਕਾਂਘਟਸਾਂਜਿਸਦਾਂਰਿਆਂਨਾਂਦੇਬਿੰਦਸਮਾਨਾਂਘਟਿਬਿਨਜੇਕਿਆਂਨਾਂਉਧਰੇਗੇਗਾਂਫਲਭੁਗਮਿਭੁ
ਲਾਂਨਾਂ॥੨॥ਹਿੰਦੁਬਿਸਨਕਿਸਨਕਹਤੇਅਰੁਕਹਤੇਤੁਰਕਰਸੁਲਾਂਘਟੇਕਖਦਾਂਇਕਿਨਹੁਨਜਾਂਨਿਆਂ
ਦੋਨੋਂਕੁਰਮਤਕੁਲਾਂ॥੩॥ਰਜਗੁਏਕੁਰਮਾਂਤਮਗੁਏਸੀਕਰਸਾਂਤਕੁਰਾਣੁਬਿਸਨੇਈ॥ਕਹਤਕਬੀਰ
ਸਾਂਚਮਨੁਮਾਂਨਿਆਂਹਿੰਦੁਤੁਰਕਨਕੇਈ॥੪॥੧॥ਤਾਂਸੇਖਮਾਂਲੋਗਾਰੁਨਾਂਨਕਦੇਪੇਰਾਂਤੇਛਹਿਪਇਆਂ॥
ਅਤੇਪੇਰਾਂਤੇਸਿਰਗਖਿਓਜੁਆਮਤੇਲਗਾਂਆਂਖਦਜੇਤੁਮੇਰਾਂਪੀਰਹੈ॥ਅਤੇਮੇਤੇਰਾਮੁਗੀਦਹਾਂਅਤੇਮੇਰੀ
ਨਿਸਾਂਹੋਰਭੀਕਰੋਜੀ॥ਹਿੰਦੁਏਡਾਂਦਾਂਦਾਂਬੀਨਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਤੁਰਕਏਡਾਂਦਾਂਦਾਂਬੀਨਦੇਹੈਨਿ॥ਏਹੁਦੇਵੈ
ਤਰਫਾਂਸੁਠੀਆਂਹੈਨਿ॥ਕੇਕਾਂਈਸਚੀਭੀਹੈ॥ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਗੁੰਝੀਮਾਂਲੋਆਂਪੇਖਮੁਹਿ
ਦੇਆਂਪੇਸਕੁਸਚੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਸੇਖਮਾਂਲੋਆਂਧਿਆਂਜੀਉਹਜੇਦਰਗਾਂਹਦਿਚਿਸਚੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਗਾਰੁ
ਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੁਇਭੁੰਝੀਮਾਂਲੋ॥ਜਿਨਾਂਦਿਚੇਦਾਂਦਾਂਉਠਗਾਇਆਂਹੈ॥ਅਤੇਬੇਦਕਤੇਬਨੁਜੂਰ
ਕਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਸੀਨਤਅਤੇਜੇਦੁਦੇਵੈਜੂਠਕਰਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਹਰਸੂਰਤਨੁਗਾਂਜੀਰਖਦੇਹੈਨੁ
ਰੀਜਕਿਸੇਨੁਨਾਂਹੀਕਰਦੇ॥ਉਨਾਂਦੇਏਹੁਅਮਲੁਹੈਨਿ॥ਤਾਂਸੇਖਮਾਂਲੋਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਤੁਸੀਜੋਕਹਦੇ
ਹੋਸੇਸਕੋਸਚਹੀਕਹਦੇਹੈ॥ਤੁਸੀਮੇਨਖਦਾਂਇਦੀਸੂਰਤਹੈ॥ਬੋਲਹੁਭੁੰਝੀਜੀਦਾਂਹਗਾਰੁ॥੧॥

॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਪਠਾਂ ਦਸ ਉਹੀ ਆਂਦਾਂ ਆਂਗਾਂ ॥ ਉਸੇ ਖੁਸਾਂ ਲੇ ਦਾਂ ਬੁ
 ਤੁਆਂ ਰੁਆਂਗਾਂ ॥ ਉਹ ਬੀ ਬਹੁਤ ਪਾਇ ਆਂ ਆਂਗਾਂ ॥ ਉਸੇ ਖੁਸਾਂ ਲੇ ਤੇ ਜੁਇ ਆਂ ਜੋ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਭੁਲਾਂ
 ਫਕੀਰ ਹੈ ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਦਾਂ ਪਿਆਰਾਂ ਹੈ ॥ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਪਾਂ ਸਿਆਇ ਆਂ ਆਂ ਇਕ ਰਿਅਾਂ
 ਖਿਓਸਾਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾਂ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾਂ ॥ ਆਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ
 ਪਠਾਂ ਦੁ ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਕਹੁ ਨਾਂ ਨ ਕਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨੁ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਆਂ ਹਿੰ
 ਦੂ ਦੇ ਹਦਿ ਨ ਚਾਂ ਰਿਕੇ ਹੋਤੀ ਧੇਗਾਂ ॥ ਨਾਂ ਉਬਾਰੇ ਜੋ ਮਰੇ ਨ ਜਾਂਇ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕ ਅਸਥਿਰ ਦੇ ਕ ਖੁਦਾਂ ਇ ॥ ਹਿੰ
 ਦੂ ਜਾਂਇ ਮਾਂ ਏ ਸਲ ਤੇ ॥ ਮੁਸਲਮਾਂ ਨ ਗੋਰ ਘਰ ਕਰਤੋ ॥ ਦੇ ਨੇ ਭੁਲੇ ਗਾਂ ਹੁਨ ਪਾਂਇ ਆਂ ॥ ਉਨ ਹਿੰਦੂ ਉਨ ਤਰ
 ਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਉਨ ਕੇ ਕਿਸਨ ਉਨ ਕੇ ਮਹੀਮ ਦੁ ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਨ ਸੁਣੈ ਦੇ ਨੇ ਅਹਮਕਾਮਿ ਹਰਇ ਨਾਂਇ
 ਤੁਜਿ ਸੁਕਰੇ ਖੁਦਾਂ ਇ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕ ਬੈਦਾਂ ਓਹੀ ਇਲਾਂਗਿ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਜੈ ਸਾਸੁ
 ਈਦਾਂ ਖਾਂ ॥ ਤਪਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿ ਆਂ ॥ ਤਪਾਂ ਜੀ ਪਾਂ ਉਬਾਂ ਹਰਿ ਨਿਕਾਲੇ ॥ ਹਮੁ ਤੁਆਂ ਰੇ ਪਾਂ ਉਚੁ ਮੇ ॥ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਦੇ ਪਾਂ ਉਚੁ ਮੇ ॥ ਮਤੇ ਅਖੀ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰੇ ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕਰਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ॥ ਦਿਦਾਂ ਹੋ ਦੁਖ
 ਲਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਫਕੀਰ ਕਾਂ ॥ ਓਗਰਾਂ ਕ ਬੁਲ ਕ ਰਿਕੇ ਜਾਂਦੇ ॥ ੩ ॥

ਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਓਗਰੇਕੀਕਿਛੁਹਾਂਜਤਨਾਂਹੀਰਹੀ॥ਯੋਤੋਆਂਪਣਦਿਲਮੇਇਉਹੀ
 ਜਾਂਇਆਂਹੈ॥ਜੇਹੋਖੁਦਾਂਇਦਾਂਦੀਦਾਂਰੁਪਾਂਇਆਂ॥ਯਾਂਰੇਦਿਲਤੇਸਕੁਓਠਿਗਇਆਂਹੈ॥ਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਪਾਂਜੀਤੁਆਂਰੇਉਪਰਿਖੁਦਾਂਇਕੀਮੇਸੀਹੀਮਿਹਰਹੁਈਹੈ॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿ
 ਆਂਜੀਹਮਫਿਰਿਆਂਦੇਰੇ॥ਅਬਹਮਕਓਤੁਪੁਸੀਕਰੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਤੁਮਕੋਖੁਦਾਂਇ
 ਕੀਕਰਮਬਖਸੀਹੈ॥ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਜੀਵਾਂਹਰਗੁਰੂ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਜਾਂਇਸ
 ਹਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਪਾਂਸਤਰੀਫਕੀਤੀ॥ਤਾਂਸਾਂਹਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਰੁਸਾਂਪਾਂਪਾਂ॥ਲਗਾਂਆਂਪਣਕਿਅੰ
 ਹਿੰਦੁਪਲੀਤੁਹੈਉਠਾਂਇਦੂਰਿਕਰੇਗਾਂ॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਕਿਸਕੋਉਠਾਂਦੇਰੇ॥ਤਾਂਸੇ
 ਖਕਹਿਆਂਜਿਸਕੀਤ੍ਰਿਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਖੁਦਾਂਇਕਉਠਾਂਦੁਓ
 ਰੇ॥ਉਹੁਤੇਖੁਦਾਂਇਹੈ॥ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਆਂਅਰੇਪਠਾਂਣਤ੍ਰਿੰਦੂਕੀਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ॥ਹਿੰਦੂਕਉਖੁਦਾਂ
 ਇਕਹਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਓਹੁਹਿੰਦੂਅਤੇਮਸਲਮਾਨਦੋਨੋਤੇਫਾਰਕਹੈ॥ਉਹ
 ਤੇਬਜਿਨਸਖੁਦਾਂਇਹੈ॥ਬਾਂਤਸਮਾਇਕਰਕਰੇ॥ਮੈਸੀਬਾਂਤਕਹੇਤੇਣਾਂਜਮਹੇਤੇਹੈ॥ਤਾਂਸਾਂਹ
 ਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਰੁਸਾਂਪਾਂਪਾਂਪਰਪਠਾਂਣਨੁਕਹਿਸੀਥੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ॥ਤਾਂਅਗਲੇਕੁਲਕਉਬਾਰੇਖਾਂ

ਅੰਸੇਖਹਮਾਰੇਉਪਰਿਬਹੁਤੁਗੁਜੇਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਓਇਫਕੀਰਕਹਾਂਦੁਤੇਹੈ॥ ਪਰ
 ਫਕੀਰੀਦਰਿਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਜੀਕਿਆਂਕਹੈ॥ ਜੇਉਨੇਕਹੀਜੇਮੇਕਿਆਂਕਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹੈਅੰਖਾਂਜੀਨਿਸੀਗਕਹੈ॥ ਮੁਲਾਂਗਜਾਂਨਾਂਹੀਰਖਣਾਂ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਆਂ
 ਗੇਸਿਓਕਹੇਦਲਾਂਗਾਂਕਿਆਂਹਿਦੂਕੀਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਮੇਕਹਿਆਂਓਹੁਹਿਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਂ
 ਨੇਦੇਨੇਸੋਫਾਰਕਹੈ॥ ਓਹੁਬਜਿਨਸੁਖਦਾਂਇਕੀਸਰਤਿਹੈ॥ ਅੰਗੇਸੋਗੁਸਤੋਖਾਂਧਾਂਪਰਉਸਕਾਂ
 ਚਲੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ॥ ਅਰੁਅਓਰੁਭੀਕਹੀਜੇਉਠਾਂਇੰਦੁਰਿਕਰੇਗੇ॥ ਮੇਅੰਗੇਸਿਓਇਓਕਹਿਆਂ
 ਤੇਕਿਸਕਉਠਾਂਦੇਗਾਂ॥ ਵਹੁੰਤੋਖਦਾਂਇਹੈ॥ ਤੇਅੰਗੇਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿ
 ਅੰਗੁਈਬਾਂਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਸੇਖਦੀਫੂਕਦੀਲਾਂਹਿਆਂਦੀਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲਾਂਅੰਖਿਆਂਜੀਚਲੇ॥ ਤਾਂ
 ਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਹਮਕੋਭੀਸਾਂਥਿਲੇਚਲੀਓ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਤਮ
 ਅੰਗੇਚਲੇ॥ ਹਮਪੀਛੇਅੰਦਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਜੀਕੁਛਉਸਕਾਂਹਮਕੋਭਰੁਪੜਾਂਹੈ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਤਰੁਕਿਆਂਪੜਾਂਹੈ॥ ਪਰਫਕੀਰੀਕਾਂਪੇਦਦੇਹੈ॥ ਅਦਬੁਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂ
 ਕਹਿਆਂਜੀਏਹੁਬਖਸੀਸੁਖਦਾਂਇਤਮਕਕਰੀਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਅੰਗੇਗਇਆਂ॥ ਗੁਰੂਨਾਂ
 ਨਕੁਅਤੇਬਾਂਲਾਂਪਿਛੇਗਏਅੰਗੇਬੇਲਹੁਭਾਂਈਜੀਵਾਂਹਿਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਅਰੇ

ਜਾਂਹ ਅਵਹਮਾਂ ਨ ਪਾਲ ਕੀ ਵਿਚਿ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਆਂ ਆਂਗਾਂ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਆ
 ਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਚਿਹੁ ਦੇਖੇ ਆਵਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਮ
 ਸਵਾਰੀ ਮਾਂ ਕੁਛ ਕਰੇ। ਈ ਵੇ ਪਾਲ ਕੀ ਪੜੀ ਆਂ ਗੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਜਾਂ ਇਭੇ ਦਾਂ ਕੀ ਤੀ। ਤਾਂ ਸੇਖ
 ਅਗੇ ਦਸਤ ਪੈ ਸੀਲੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹਬੀ ਕਹਿ ਆਂ। ਤਪਾਂ ਪੈ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਕਹਿ ਆਂ ਪੈ ਰਹੇ
 ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਪੈ ਰਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਪੈ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਕਹਿ ਆਂ ਪੈ ਰਹੇ ਪਰਨਾਂ ਹੀ
 ਪੈ ਰਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਪੈ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਕਹਿ ਆਂ ਪੈ ਰਹੇ ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਪੈ ਰਾ। ਤਾਂ ਸੇ
 ਖੁ ਕਹਿ ਆਂ ਯਹ ਕਹਿ ਆਂ ਪੈ ਰਹੇ ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਪੈ ਰਾ। ਮੁਝ ਕੋ ਤੋ ਪੈ ਰਾਂ ਨ ਗੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਕਹਿ
 ਆਂ ਸੇਖ ਜੀ ਪੈ ਰਹੇ। ਇਸ ਵਾਂ ਸਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਪੈ ਰਾ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਆਂ ਜੇ ਉਠਾਂ ਇਦੇ ਦੇ ਰੇ। ਤੁਮਾਂ ਰੀ ਕਉ ਨ ਸੀ
 ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਹਮ ਰੋ ਕੀ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪਾਂ ਸਤੇ ਛੁਡਾਂ ਇਲੇਵਉ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਕਉ ਏ ਕਹਤਾਂ ਹੈ
 ਜੇ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਸੇ ਖੁ ਮਾਂ ਰਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਥਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿਉ ਸੇਖ ਤੇ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ। ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਕਿਆਂ
 ਤਰੀਫ ਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਉਠਾਂ ਇਦੇ ਦੇ ਰੇ। ਅਬੁ ਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਹਮ ਜਾਂ ਏ ਤਪਾਂ ਜਾਂ
 ਏ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆਂ ਪਹੁਚਤਾਂ ਹੈ। ਹਮ ਦੇ ਨੇਫ ਕੀ ਰਹੇ ਆਂ ਪਸਮੇ ਸਮਝ ਲੇ ਦੇ ਰੇ। ਤੀ ਆਂ ਪੈ ਏ ਠਿਕ
 ਏ ਬੈਠਾਂ ਰਹਾ। ਤਾਂ ਉਥਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਹਮਾਂ ਗਾਂ ਠਿਕਾਂ ਏ ਤਪੇ ਕੇ ਸਾਂਥੇ। ਹਮ ਤਪੇ ਕੇ ਮੁਰੀ ਦੇ ਹੈ। ਅਸ

ਕਲਾਂਪੀਛੇਮਾਂਰਣਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਹਮਅਰਏਹੁਫਕੀਰਹੈ। ਤੁਮੇਇਸੇਤਰਾਂਚਾਂਹਿਤ
ਹੈ। ਤਾਂਜੇਖਗੁਸਾਂਖਾਂਧਾਂਗੁਸਾਂਖਾਂਇਕਰਿਬੇਲਿਆਂ। ਕਹੁਤਪਾਂਤ੍ਰਿਹਿਦੁਕੇਮਸਲਮਾਂਨਹੈ। ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਂਨਕਬੇਲਿਆਂਨਾਂਹਮਹਿਦੁਨਾਂਮਸਲਮਾਂਨਾ। ਦੇਨਬੀਚਬਸੈਸੈਤਾਂਨਾਂ। ਏਕੀਏਕਾਂਏਕਸ
ਬਹਾਂਨਾਂ। ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਇਪੀਰਅਦੁਹਮਨਾ। ਦੋਵਾਂਭੂਲਤੇਏਕੁਪਛਾਂਨਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਅਦੁਹ
ਮਾਂਨੁਕਹਿਆਂ। ਸੁਣਤੋਤੋਰਾਂਮਜਬਕਿਆਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਜਬਹਮਾਂਰਾਂਸਚਾਂਨਾਂ
ਜਿਨਿਏਕਤੇਕੀਏਅਨੇਕਉਪਾਂਵਾਂ। ਪੁਜੀਸਚੁਸਾਂਚੁਵਾਂਗੁ। ਦੂਜਾਂਜੁਠਾਂਹੈਇਖੁਆਂਗੁ। ਜੇਮਾਂ
ਇਮਾਂਸੋਚਲਣਹਾਂਗੁ। ਤਿਸੁਪਰਨਜਰਗਾਂਧੇਗਾਂਵਾਂਗੁ। ਸਚੁਖੁਦਾਂਇਬੀਦਾਂਹੈਝੁਠਾਂ। ਦੋਵੇਅ
ਗਨਿਫਿਰੈਝੁਲੁਠਾਂ। ਸੁਣਪੀਰਦਾਂਦੈਮੇਨਹੀਖੁਦਾਂਇ। ਨਾਂਨਕਦਸੇਸਚੇਗਾਂਗੁ। ਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਅ
ਦੁਹਮਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਕਿਉਜੀਖੁਦਾਂਇਕੇਪਿਆਂਰੇਹੈਜੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਜੇਖੁ
ਦਾਂਇਕੇਪਿਆਂਰੇਤਿਨਾਂਖੁਦਾਂਇਪਿਆਂਰਾਂ। ਦਿਲੁਮੇਸਾਂਬਤੁਏਕੁਕਰਾਂਗਾਂ। ਪੀਛੇਪਉਨੁਝੁਠਾਂ
ਭੇਖਾਂ। ਸਭੁਜੁਰਤਿਮੇਏਕੇਦੇਖਾਂ। ਜਹਾਂਦੇਖਾਂਤਹਾਂਹੈਇਜਲਾਂਮੀ। ਖਾਂਇਹਲਾਂਲਸਭੁਤਜੇਹ
ਰਾਂਮੀ। ਸੋਬੀਦਾਂਦਰਗਹੇਖਰਾਂ। ਏਕੁਕੀਸਿਫਤਿਦੁਜੈਤੇਤੁਰਾਂ। ਨਾਂਨਕਕਹੈਸੁਇਪੀਰਅਦੁਹ
ਮਾਂਨਾ। ਏਕੁਖੁਦਾਂਇਦੂਜਾਂਸੈਤਾਂਨਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਅਦੁਹਮਾਂਨੁਕਹਿਆਂ। ਸੁਣਤੋਰੋਤਪਾਂਤੇਰੀਨਜਰ

ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਨਦਰਿ ਗਾਂਗੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਜਾਹ ॥
 ਖਾਲ ਕਤ ਹਰਹੇ ਹਜੂਰਿ ॥ ਦਮਏ ਕਕਦੀ ਕੂਲਿ ਨ ਜਾਂਇ ॥ ਐਸਾ ਦੀ ਆਰਾਹੁ ਬਤਾਇ ॥ ਖਾਲ
 ਕਏ ਕਜਤ ਕੀਏ ਬੀਦੋ ॥ ਜਿਸ ਪਰ ਰਹਾ ਸੀ ਕਿਸੀ ਨ ਨਿੰਦੋ ॥ ਸਭ ਕੇ ਜਾਣੈ ਆਪ ਤੇ ਕੁਲਾਂ ਸੇ
 ਈਹ ਜਰੁ ਖਾਲ ਕਦਰ ਖਲਾਂ ॥ ਸੁਣਿ ਸੇਖ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਪਦਾਂਇ ਆਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਖਾਲ ਕਤਿ ਨਿ
 ਪਾਂਇ ਆਂ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੈ ਨੂਹ ਡੀ ਇਨਾਂਇ ਤਹੁਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਹਮ ਕੋ ਦੀ
 ਦਾਰ ਦੀ ਆ ਕੋਰੇ ॥ ਮਿਹਰ ਦਾਨਗੀ ਕੀਤਾਂ ਕੋਰੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਸੇਖ ਜੀਵ ਡੀ ਮਿ
 ਹਰ ਦਾਨਗੀ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੀਤੇ ਨੇ ਕੀਤਾਂ ਹੀ ਜਾਨਣਾ ॥ ਅਤੇ ਦਾਦਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਨਾਨਾਂ ਹੀ ॥
 ਜੇ ਪਦਾਂਇ ਸਹੈ ਸੇ ਸਭਾਂ ਪਦਾਂਇ ਦੀ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ਹੁਨ ਕੋਈ ਚੇਗਾ ਹੋਇ ਆਂ ॥ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮੰਦ ਹੋਇ
 ਆਂ ਹੈ ॥ ਜੇਹਾਂ ਪਦਾਂਇ ਬਣਾਂਇ ਆਂ ਹੋ ਤੇਹਾਂ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਦੁਹਾ ਨੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖ
 ਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖੋ ॥ ਕਹੇ ਲਗਾਂ ਹਮ ਕਉ ਕੁਛੁ ਗਸਤਾਂ ਕੀਪਵੀ ਹੈ ॥ ਸੇ ਤੁਮ ਹਮ ਕੋ ਆਂ ਫਕਰ ਬੀ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਪਦਾਂਇ ਦੇਖਿ ਆਂ ਰਿ ਆਂ ਵਿਚਿ ਰਾਸਤਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਹੁੰਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਂਈ ਕੂਲਿ ਆ ਚੁਕਿ ਆਪਉ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਦਾਂਇ ਬਖਸਿ ਦੁਹੈ ॥ ਪਰਾਮ

ਪਈ ਵਲਖ ਬਰਦਾਂ ਰੁਰਹਣਾਂ ਓਹੁ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰਖੁ ਦਾਇਦੇ ਪਿਆਰੇ ਕਹਿਅਹੈ॥ ਜੇ ਸਤਰਸੈ
 ਸਲਾਂਹ ਹੈ ਜਾਂ ਕੇ ਸਦਾਂ ਲਾਂਖ ਪੇ ਕੀ ਬਰਤਾਂ ਕੇ ਸੇਖ ਜੋ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੋਟ ਅਠਾਂ ਜੀ॥ ਛਪਨ ਕੋਟ
 ਤਾਂ ਕੀ ਖੇਲਖਾਂ ਸੀ॥ ੧॥ ਬਾਂਬਾਂ ਮੇਗਰੀ ਬਕੀ ਕੋਰਾ ਜਰਾਂ ਦੈ॥ ਮਜਲਸ ਦੁਰਿ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਂ ਦੈ॥ ੨॥
 ਹਾਂਉ॥ ਤੇਤੀ ਸਕਰੇ ਰੀ ਹੈ ਖੇਲਖਾਂ ਨਾਂ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਟਿਕੈ ਦਿਵਾਂ ਨਾਂ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਦਾ ਕਉ ਕਛੁ
 ਜਗਦਿਖਾਂਈ॥ ਓਨ ਭੀ ਭਿਸਤ ਧਨੇਰੀ ਪਾਂਈ॥ ੨॥ ਦਿਲਖ ਲਹਜਾਂ ਲਜਾਂ ਕੇ ਜਰਦਰੁ ਬਾਂ ਨੀ॥
 ਛਾਂਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤਾਂ ਨੀ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੁਰੇ ਸੁਰੇ ਲਈ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆਂ ਪਾਂ ਦੈ ਸੋਈ॥ ੩॥ ਭੁਮ ਦਾ ਤੇ
 ਹਮਦੀ ਨੁਭਿਖਾਂਗੀ॥ ਦੇਹੁ ਜਬਾਂ ਬਹੇਹੁ ਬਜਗਾਂਗੀ॥ ਕਹਤ ਕੀ ਬੀਰਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਂ ਨਾਂ॥ ਅਪਨੇ ਸੀਰਿ
 ਰਾਂਖੁ ਰਹਮਾਂ ਨਾਂ॥ ੪॥ ੧॥ ਸੁਣੁ ਸੇਖ ਜੀ ਜੋਖੁ ਦਾਇਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨੀ॥ ਤਿਨਾਂ ਨੁਖੁ ਦਾਇਦਾ ਖੋਟੁ ਹੈ॥
 ਅਠੇ ਧਹਰ ਦਿਲ ਤੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਓਹੁ ਕਦੀ ਤਗਾਂ ਛਲੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਵਹਮਾਂ ਨੁਕ
 ਹਿਅਾਂ ਅਸੀਨਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ॥ ਜੋ ਕੁਛੁ ਕਹੇ ਦੇਹੁ ਸੇ ਦੁਰਸਤ ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿਅਾਂ॥
 ਕਿਉ ਸੇਖ ਜੀ ਤਪੇ ਕਉ ਠਾਂ ਦੁਤੇ ਬਾਂ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿਅਾਂ ਉਬਾਂ ਰੇਖਾਂ ਹਮ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਬੋਜੇ ਅਉਗਹਿ
 ਦੁਹੈ॥ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸੇਯਹੁ ਭੀ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ਗਾਂ॥ ਅਬੁ ਹਮ ਕਉ ਮਲੁ ਮੁਹੁ ਅੰਜੋ

ਹਬੰਦਾਖਵਾਂਇਕਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਸੇਖਪਾਂਸੋਦਿਵਾਂਹੋਇਆ॥ ਪਰੁਪਠਾਂਛੋਡੇਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਦੁਇ
 ਦਿਨਉਬਾਰੇਖਾਂਦੇਪਾਰਿਗਰੂਨਾਂਨਕਰਹਿਆ॥ ਬੋਲਹੁਕੁੰਈਜੀਵਾਂਹੁਗਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ॥ ਤਾਂਤੀਸਰੇਦਿਨਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਖੋਕੀਫੇਰਿਆ॥ ਇਸਾਂਅੰਤਾਂਚੀਨੂਦਰਸਨੁ
 ਦਿਤੇਜਾ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਆਤਾਂਮੀਏਤਥੇਗਇਆ॥ ਤਾਂਅਗੇਮੀਏਤਪੇਰਾਂਤੇਛਹਿਪਈ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂ
 ਕਕਹਿਆ॥ ਮੀਏਤਤੁਅਸਾਂਬੇਰਹਈਨਜਰਿਨਾਂਹੀਪਉਦੀ॥ ਤਾਂਮੀਏਤਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਕੁੰਗ
 ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆ॥ ਮੀਏਤਪੀਏਤੇਰੇਵਡੇਕੁੰਗਹੈਨਿ॥ ਦੇਖੋਮਤੁਮਨੁਦਿਚਿਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋ
 ਏ॥ ਸਤਦਰੇਹਮੀਏਤਜੀਵੀਦੁਇਧੀਆਂਹੋਈਆਂ॥ ਵਡੇਪਰੇਲਗੀਆਂ॥ ਫੇਰਜਾਂਤੀਸਰੀਵਾਂ
 ਗੀਪਰਸੂਤਹੋਈਚਲਵਾਂਕੀ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਬਹੁਤਾਂਜਜੀਕਰਤਾਂਰਅਗੇਕੀਤੀ॥ ਪਰ
 ਕਰਤਾਂਰਕੁੰਦਾਂਸਾਂਹਿਬੁਨਾਂਮੀ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਦਾਂਸੁਹੋਇਆ॥ ਅੰਖਲਗਾਂਕੁੰਈਬ
 ਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਇਕਉਦਾਂਸੀਕਹਿਆ॥ ਏਏ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਕਿਧਰਦੀ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂ
 ਕਕਹਿਆ॥ ਕੁੰਈਬਾਂਲਾਂਉਚਸਯਦਜਲਾਂਲਦੀਹੈ॥ ਪਰਵਤਾਂਫਕੀਰਹੈ॥ ਬੋਲਹੁਕੁੰਈ
 ਜੀਵਾਂਹੁਗਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਕੁੰਈਬਾਂਲਾਂਦੇਵੈਸਯ

ਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਉਚਨ ਚਲੇ ਗਏ ਜਾਂਦੀ ਦੇ ਲਾਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਗੀਆਂ ਉਨਾਂ
ਵਧ ਗਏ ਤਾਂ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਕੁ ਸਿਧੀ ਮਗਨਾਂ ਦਵਾਂ ਮਾਂਗਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂ ਵਧ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਂਟੀ ਉਚਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਂ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿ ਮਾਂ ਸਮਾਂ ਈ ਗੁਰ
ਈ ਸਰਗਰ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾਂ ਗੁਰਪਾਂ ਰੁਬਤੀ ਮਾਂ ਈ ਜੇਹ ਉਜਾਂਦਾਂ ਮਾਂ ਪਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਕਹਣ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾ
ਈ ਗੁਰਾਂ ਇਕੁ ਦੇ ਹਿਬੁ ਜਾਂ ਈ ਸਰਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾਂ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤਾਂ ਸੋ ਮੇਰਿ ਸਰਨ ਜਾਂ ਈ ॥੧॥ ਤੀਰਥਿਨ
ਵਾਂ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾਂ ਵਾਂ ਵਿਣੁ ਭੁਣ ਕਿਨਾ ਇਕੁ ਗੀ ਜੇਤੀ ਸਿਰਠੁ ਓਪਾਂ ਈ ਦੇਖਾਂ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾਂ ਕਿਮਿ ਲੈਲ
ਈ ਅਤਿ ਵਿਚਿਰਤਨ ਜਵਾਂ ਹਰਮਾਂ ਇਕੁ ਜੇ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਕੀ ਸਿਖੁ ਸੁਣੀ ਗੁਰਾਂ ਇਕੁ ਦੇ ਹਿਬੁ ਣਾਂ ਈ
ਸਰਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾਂ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤਾਂ ਸੋ ਮੇਰਿ ਸਰਿਨ ਜਾਂ ਈ ॥੨॥ ਪਤਾਂ ਲਾਂ ਪਤਾਂ ਲੁਲਖੁ ਮਾਂ ਗਾਂ ਸਾਂ ਮਾਂ ਗਾਂ ਸੁ
ਓਨੁ ਕਓਨੁ ਕਓਨੁ ਕਓਨੁ ਲਖੁ ਕੇਵੇ ਦੁਕਹਨਿ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤੁ ਸਹਸ ਅਠਾਂ ਰਹਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾਂ ਅਸਲੁ ਇਕੁ ਪਾਂ
ਤੁ ਲੇਖਾਂ ਹੋਇ ਤਾਂ ਲੇਖੀ ਮੇਲੇਖੇ ਹੋਇ ਵਿਦਾਂ ਸਾਨਾਂ ਨਕੁ ਦਰਾਂ ਮਾਂ ਪੀ ਮੇ ਮਾਂ ਪੇ ਜਾਂ ਈ ਮਾਂ ਪਾਂ ॥੩॥
ਇਕੁ ਦੁਜੀ ਭੈਲਖੋ ਹੋਹਿ ਲਖੋ ਹੋਹਿ ਲਖੋ ਦੁਸਾਲੁ ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੇਹਾਂ ਮਾਂ ਪੀ ਮੇ ਏਕੁ ਨਾਂ ਮੁਜਗੁ
ਦੀ ਸੁ ਏਤੁ ਗਾਂ ਹਪਤਿ ਪਉੜੀਆਂ ਚੜੀਆਂ ਹੋਇ ਇਕੀ ਸੁ ਸੁਇ ਗਲਾਂ ਅਕਾਂ ਸੁ ਕੀ ਕੀਟਾਂ ਮਈ

ਗੀਜਾਨਾਨਕਨਦਗੀਪਾਈਮੇਕੂਕੂਕੂਕੀਠੀਸਾਠਹੋਰੁਬਾਈਭੀਬਹੁਤਹੋਈਪਰਸਿਧੀਦੁਹਜਾਹੁ
 ਗਾਅਟਕਿਆਂਇਕੁਗਰਮੁਖਾਂਤੇਅਤੇਇਕੁਪਤਾਂਲੀਅਕਾਂਸੀਤੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਂਦੇ
 ਵੈਨਾਂਦੇਰਹੇਅਤੇਸਿਧੀਆਂਪੋਈਪੀਰਪਾਂਸਿਗਇਆਂਪੀਰਅਰੋਪੁਛਿਆਬਚਾਂਦਿਨੁਕਿਉਚਾਂ
 ਫਿਓਤਾਂਸਿਧੀਆਂਪਿਅਾਂਜੀਵੇਪੀਰਸਲਾਂਅਤੀਮੇਨਹਿਕੁਰੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀਹੈਪੀਰਕਹਿਆਬਚ
 ਕੇਹੀਤਾਂਸਿਧੀਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਂਅਤੀਹਿਕੁਜੈਹਿਦੁਫਕੀਰਦਗੀਆਂਉਦਿਚਿਨਾਂਦਦਾਂਆਂਹਾਂ
 ਸੋਓਸੁਬਾਂਕੁਜੈਕਿਆਂਹੈਸੋਕੁਫਰਦਾਂਬਕਿਆਂਹੈਤਾਂਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਆਬਚਾਂਕੇਹਾਂਤਾਂਸਿਧੀਕ
 ਹਿਆਂਪੀਰਸਲਾਂਅਤੀਤੁਜਾਂਕਹੇਚਉਦਹਤਬਕਾਅਤੇਕੁਰਾਂਨਦਿਚਿਭੀਚਉਦਹਲਿਖੇਹੈਨਿਅ
 ਤੇਉਸੁਏਤਾਂਤੁਫਾਂਨੁਬੋਲਿਆਂਜੇਲਖਹੀਲਖਕਹੇਹੈਨਾਮੇਨੁਤਾਂਤਦੀਦੀਹੈਰਾਂਨਗੀਲਗੀਹੈਤਾਂਫੇਰਿ
 ਪੀਰਪੁਛਿਆਬਚਾਂਓਹੁਹਿੰਦੂਫਕੀਰਕਿਥੇਛੁਡਿਓਤਾਂਫੇਰਿਸਿਧੀਆਂਪਿਅਾਂਜੀਵਗੀਆਂਉਦਿ
 ਚਿਛੁਡੇਆਂਹੈਤਾਂਫੇਰਿਪੀਰਆਂਪਿਅਾਂਜਾਂਹਿਬਚਾਂਉਨਨੁਸਦਿਲਿਆਂਉਤਾਂਸਿਧੀਸਦਏਚਲਿ
 ਆਂਤਾਂਅਰੋਗਾਂਹੁਦਿਚਿਹੀਮਿਲਿਤਾਂਸਿਧੀਕਹਿਆਂਚਲੇਦਰਵੇਸੇਮੇਡਾਂਪੀਰਤੁਜਾਂਨੁਸਦਦੈ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕੁਬੋਲਿਆਂਚਲਦਰਵੇਸਾਅਸੀਤੇਰੇਪੀਰਦੇਦੀਦਾਂਰੁਨੁਚਲੇਆਂਹੈਤਾਂਓਹੁ

ਸਿਧੀਦੁਹਾਂਨੁਲੇਗਇਆਂ ਅਗੇਪੀਰਉਡੀਕਵਾਂਏਥੈਠਾਂਆਂਗਾਂ ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜਾਂਇਮੁਕਾਂਬਲੇਕੀਤੇ।
ਤਾਂਪੀਰਅਗੇਪਾਛਿਆਂਉਤੇਸੀਦੇਪਰੀਅਵੇਇਤੇਅਚਾਂਇਨਿ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਗਲੀਅਪਾਂ
ਸਿਧੀਅੰਜੋਮੀਗੇਸੇਦੇਨਾ। ਤਾਂਪੀਰਸਯਦਜਲਾਲਦਸਤਪੋਸੀਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨੁਕਹਿਓਜ
ਯਾਂਰਸਲਾਂਮਾਂਲੇਕਬਰਾਂਖੁਦਾਂਈਸਚੁਚਉਦਰਗਹਕਿਆਂਬਸੇਖਾ। ਅੰਖਸੁਣਾਂਈਸਚੁਮਾਂ। ਤਾਂਗਾਰੂ
ਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੇਖਸੁਣਾਂਉਸਚੁਅਤੇਦਰਗਹਸੋਹਨਿਸਚੀਅੰਝੁਠਿਅੰਨਾਂਗੀਠਉਂਛੈਰਿਚਉਰੋ
ਸੀਸੁਟੀਅੰਤਾਂਫੇਰਿਸਿਧੀਬੋਲਿਆਂਪੀਰਸਲਾਂਮਤੀਮੇਰੀਬਾਂਤਿਈਦੇਰਹਿਗਈ। ਅਤੇਤੁਸੀਅੰ
ਪੇਦਵਿਚਿਪਰਚੁਗਏ। ਤਾਂਪੀਰਕਹਿਆਂਬਚਾਂਤ੍ਰਿਕਿਆਂਅੰਖਦਾਂਹੇ। ਤਾਂਸਿਧੀਅੰਖਿਅੰਤੁਸਤ੍ਰੀ
ਚਉਦਾਂਅੰਖੇ। ਅਤੇਕੁਰਾਂਨਪੇਕਬਰਾਂਭੀਚਉਦਾਂਅੰਖੇ। ਅਤੇਇਸਦਰਵੇਸਲਖਹੀਲਖਅੰ
ਖੇ। ਮੇਇਉਅੰਖਦਾਂਹਾਂਦਿਖਾਂਏਹੁਝੁਠਾਂਹੇ। ਕੇਤੁਸੀਝੁਠੇਕੇਪੇਕਬਰਕੁਰਾਂਨਝੁਠੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਪੀਰਅ
ਖਿਅੰਬਚਾਂਝੁਠਾਂਕੇਈਨਾਂਗੀ। ਜਿਨਾਂਨੁਚਉਦਾਂਈਨਜਰਖਲੀਹੈਤਿਨਾਂਚਉਦਹਅੰਖੇ। ਅਤੇ
ਜਿਨਾਂਦੀਲਖਾਂਦੀਨਜਰਖਲੀਹੈਤਿਨਾਂਲਖਹੀਅੰਖੇ। ਕਹੁਨਾਂਨਕਦਰਵੇਸਲਖਾਂਦੇਅਗੇਕਿਆਂ
ਹੈ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਅਗੇਬਿਅੰਤ੍ਰਾ। ਤਾਂਪੀਰਅੰਖਿਅੰਬਚਾਂਲਖਾਂਦੇਅਗੇਦੀਇ

ਸਨੁ ਭੀਖਬਰਨਾਹੀ॥ ਜਿਥੋ ਤੋਹੀ ਇਸਦੀ ਨਜਰ ਪੁਲੀਆਂਹੀ ਤਿਤਨੀ ਇਜਾਅਪੀ॥ ਤਾਂ ਸਿਧੀਆ
 ਖਿਆਜੀਏਹੁ ਜੇਗਰਮੁਖਿ ਆਪਦਾਂਅੰਗਾਂ ਸੇਕਿਆਂ ਆਪਦਾਂਅੰਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ
 ਨਕਦਰ ਦੇਸਗਰਮੁਖਿ ਤੁਸੀਕਿ ਸਨੁ ਆਪਦੇਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਂ ਨਕਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀਮੇਨਹੀ ਜਾਂਦਦਾਂ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇਸੁ ਲੈਣੁ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂਨਾਂ ਨਕਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀਮੇਤੁ ਸਾਂਝੇਪੁ
 ਛੁਦਾਇਆਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇਸੁ॥ ਜੇਅਸਾਂਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀਬੋਲੀ ਪੁਛੋ
 ਨਿਕਰੇਨੀਗਰਭੀਦਸਦੇਦਨਾ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮੰਡਲ ਦੀਬੋਲੀਹੀ॥ ਤੂੰ ਜਾਂਦਦਾਂਹੈਸੇ ਆਪਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਂ ਨ
 ਕਆਂਖਿਆਜੀਮੈਹਥੇਪੁਛਦਾਇਆਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਸਯਦਜਲਾਲਸਿਧੀਮੁਰੀਦਸਕੇਸੁਦੇ॥ ਲਗਾ
 ਆਪਦੁਸੁਣਪੁਦਾਇਦੇਬੀਦਿਓਹਦਰ ਦੇਸਅਸਾਂਡੇਤਕੀਏਬੈਠੇਹੈਨਿ॥ ਅਸੀਇਨਾਂਨੁਆਪਬੈ
 ਠਾਂਇਚਲੇਆਂਹੋ॥ ਤੁਜਾਂਅਸਾਂਝੇਭੀਬਿਹਜਕਰਿਜਾਂਨੇ॥ ਅਸਾਂਅਗੇਉਜਰੁਕਰਦੇਆਂਹੋ॥ ਅ
 ਤੇਅਸਾਂਅੰਦਦਿਆਂਤੋਹੀਇਨਾਂਅਗੇਉਜਰੁਨਾਂਹੀਕਰਣਾਂ॥ ਜੇਕੁਛੁਆਪਨਿਸੋਬਜਾਂਇਲਿਆਂ
 ਦੁਣਾਂ॥ ਅਤੇਨਾਂਨਕਦਰ ਦੇਸੁਅਸਾਂਅੰਦਦਿਆਂਤੋਹੀਤੁਸਾਂਏਬੈਠੇਠਣਾਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਂ ਨਕ
 ਕਹਿਆਪੀਰਤੁਸੀਕਿਥੇਜਾਂਦੇਹੋ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਆਅਸੀਗਰਮੁਖਿਦਾਂਜਬਾਂਬੁਲੈਣਜਾਂਦੇਅ

ਹੇਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿ ਅੰ ਪੀਰ ਜੀਤ ਸੀ ਕਿ ਬੇਜਾ ਪੁਰੇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਕਹਿ ਅੰ ਜੀ ਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾਂ ਦੇਅ
 ਹੇਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰ ਪੀਰ ਜੀਤ ਪੀਰ ਜੀਤ ਪੀਰ ਇਕੁ ਜੁਬਾ ਬੁਗਲੁ ਪਾਇਅ ਅਤੇ ਕੁਲਾ ਸਿਰ ਤੇਲੀ
 ਤੀ ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥਿ ਅਸਤਾਂ ਵਲੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥਿ ਅਸਤਾਂ ਲੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਥਿ ਸਾਂ ਪਾਈਅ ਤਾਂ ਪੀ
 ਰਚਲਿਅ ਬੋਲੁ ਹੁਕਾਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਕਾਹੁ ॥ ਸਾਂ ਪੀਰੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਮਕਾਂ ਹੋਰਿ
 ਬੇਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗਇਅ ਜੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਉਹੋ ਮਕਾਂ ਹਈ ॥ ੩੦
 ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪਾਛਿ ਅੰ ਜੀ ਓਥਹੁ ਕਿਸੁ ਪਾਂਸੁ ਜੁਬਾ ਬੁਲਿਅ ਵਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸੁਭੁ
 ਈ ਬਾਂਲਾ ਫੇਰਿ ਪੈਰੀ ਦਰੀ ਦਾਂ ਪੁਰਾਂ ਪਰੁ ਪੀਰ ਕਚਾਂ ਹੈ ॥ ਬੋਲੁ ਹੁਕਾਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਕਾਹੁ ॥ ਸਾਂ
 ਪੀਰੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲਜਇ ਜਹਾਂ ਜੁ ਚਰਿਅ ਤਾਂ ਇਕੁ ਪੁੰਨੁ ਨ ਜਰਿਅ ਇਅ ਤਾਂ ਸ
 ਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿਅ ਜਹਾਂ ਜਇ ਸੁਪਹਾਂ ਨਾਂ ਲਿਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਪਹਾਂ ਨੁਕੀ ਦੇਖਿ ਜਾਂਈ ਏ ॥ ਤੁਝ
 ਨੁਕੀ ਦੇਖਿਅ ਸੋ ਜਹਾਂ ਜੁ ਉਸੇ ਪਹਾਂ ਨੁਕੀ ਲਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜੁ ਦਿਚਿ ਹੈ ਕਾਂ ਮਿਲਿਅ ਜਾਂ ਰੋਜਿ
 ਸਭਿ ਤਰਨਾਂ ਹੈ ਸਭਿ ਤਰਪਵੇ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਭਿ ਤਰੁ ਪਾਇਅ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜਰਵਾਂ ਹੋਇਅ ਤਾਂ
 ਪੀਰੁ ਪਹਾਂ ਨੁਕੀ ਤੇ ਜਾਂਇ ਚਰਿਅ ਜਾਂਇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੁਲੀਅ ਵਸਤੁ ਲਖੀਅ ਹੈ ਨਿਅ ਮਛੀਅ ਸੇਜ

ਵਿਛਾਂਵੇ ਵਿਥਰੇ ਪਏ ਹੈ ਨਿ। ਪਰੁ ਹੁਣ ਵਾਂਗੋ ਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਮਨ ਵਿਚਿ ਜਾਂਤਾਂ ਜੋ ਲਹਸਾ ਮਕੀ ੨੦੪
ਹੈ। ਸੋ ਕੋਈ ਹੁਣ ਵਾਂਗੋ ਭੀ ਹੋਸਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿਆ ਇਕਰਲ ਗਾਂਸਮੀ ਦੁ ਦੀ ਲਹਰਾਂ ਦਾਂਤ ਮਾਂਸਾਂ ਦੇਖ
ਇ। ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਮੀ ਦੁ ਵਿਚਿ ਮੀ ਹੁਣ ਸਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਦੇ ਦਿਲਾ ਵਿਚਿ ਗੁਜਰੀ ਜੋ ਏਖੁ ਦਾਂਇ।
ਏਹੁ ਕਿਆ ਜੋ ਥੇਲੇ ਟੀ ਦਾਂ ਹੈ ਤਿਥੇ ਨਾਂ ਹੀ ਵਰਸਦਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਲੋ ਟੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿਥੇ ਵਰਸਦਾਂ
ਹੈ। ਤਾਂ ਮੀ ਹੁਣ ਸੋ ਵਰਹਿ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਪੀਰ ਪਹਾਂ ਰੁਓ ਤੇ ਅੰ ਇਮਲਾਂ ਇਤ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂ।
ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਵਸਕੀਨ ਜੋ ਅੰ ਹੋਸੇ ਅੰ ਪੰ ਅੰ ਪੰ ਇਜਾਂ ਹਗਾ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ। ਸਾਂ ਇਅਾਂ ਓਨਾਂ ਦਾਂ
ਕੁੰਗੀਆਂ ਹਾਂ। ਜਿਸਨਾਂ ਲਿਖ ਥਾਂ ਲਗਾਂ ਤਿਸੇ ਪਾਂ ਸਿਥਹਿ ਗਇਆਂ। ਓਨਾਂ ਨੂ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਂ ਲੋਇਛਾਂ
ਕੁੰਜਨ ਓਤਰ ਦਾਂ ਅੰ ਹਾਂ। ਓਨਾਂ ਨੂ ਸੁਕੁਨ ਨੂ ਅਹਾਂ ਰੁਓ ਤਰਿਆਂ। ਏਸ ਨੂ ਨਾਂ ਓਤਰਿਆਂ। ਜਿਸੁ
ਦੇ ਪਾਂ ਸਿਥੈ ਠਾਂ ਅੰ ਹਾਂ। ਤਿਸੁ ਜਾਂ ਇਅਾਂ ਪੰ ਏਗੁ ਰ ਦੇ ਵਨੁ ਪੁਛਿਆਂ। ਅਗੇ ਓਸੁ ਪੁਛਿਆਂ। ਫਲਾਂ
ਏ ਅਹਾਂ ਰੁਓ ਤਰਿਆਂ। ਏਸੁ ਅੰ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਓਤਰਿਆਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਓਸੁ ਪੁਛਿਆਂ ਪਰਚੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ
ਏਸੁ ਅੰ ਪਿਅਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਓਸੁ ਪੁਛਿਆਂ ਕਿਉ। ਤਾਂ ਓਸੁ ਅੰ ਪਿਅਾਂ ਜੀ। ਹਿਕੁ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮੀ
ਭਲੁ ਥੀ ਵਰਦੇ ਸੁਆਂ ਇਅਾਂ ਹੈ। ਸੋ ਓਸੁ ਨਨਾਂ ਹੀ ਓਤਰਿਆਂ। ਤਾਂ ਓਸੁ ਫੇਰਿ ਕਹਿਆਂ ਅਹਾਂ

ਰਕਿਸਦਾਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਰਿਸਦਾਂ ਇਸੁ ਕਹਿਅ ਜੀਅ ਹਾਰੁ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਉਸ ਕਹਿਅ ਤੀਰਿ ਕਾਰਾ ਜੇ ਹਰਫ ਦਰਮਿਅ ਨ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਫੇਰ ਅੰਏਅ ਪਰਦੇ ਨ ਸੀਖਿ
ਓਸਾ ਬੈਠਿਅ ਅਪੇਖਾ ਧੋਸਾ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲੁ ਭਖਾਰਹਿਅ ਪਰਜਾਂਗਦਾਰਹਿਅ ਦੇਖਾਂ
ਦਦ ਤਾਂ ਗੀਰਿਕਾ ਪਰਜਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਦਿਸਨਿ ਜਾਂ ਪਰਭਾਂ ਤਿਹੋ ਦੇਵੇ ਅੰਏਅ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਉਡਾਂ ਗੀਦ
ਦਖਤੁ ਹੋਇਅ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਅੰਪਲਕਾਂ ਲਗਾਈਅ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਉਡਾਂ ਗੀਲੀ ਤੀਤਾਂ
ਇਸੁ ਦੀ ਅੰਪਲਕਾਂ ਖਲੀਅ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਬਿਸੁਅੰਦ ਗੀ ਦੇਖਾਂ ਹੋਇ ਗਇਅ ਤਾਂ ਫੇਰੁ
ਹਰਾਂਦਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂ ਲਗਾਂ ਦੇਖਦਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਜਹਾਂ ਜੁਬ ਬਦਲ ਗਾਹੈ ਤਾਂ ਏਸ ਦੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗੁਜੁ
ਗੀ ਜੇ ਏਖਦਾਂ ਇਤੈ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰਦਾਂ ਹੈ ਕੋਈ ਰੋਨੁ ਪੁਤਰੁ ਛੁਡਿਅ ਏਅ ਹੈ ਕਿਸੇ ਕਰਜੁ ਕ
ਛਿ ਕੇ ਦਸਤੁ ਪਾਈ ਹੈ ਤੈਨੁ ਇਤਨਾਂ ਭੀ ਤਰਸੁਨਾਂ ਹੀ ਅੰਦਦਾਂ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜੁਬ ਬਦਲ ਗਇਅ
ਜਾਂ ਇਪਤ ਇਲਗਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਅੰਏਅ ਅੰਸਦੇ ਏਹੀ ਜਾਂ ਏਹੀ ਜੋ ਅੰਦਦੇ ਦਿ
ਸਨਿ ਜਾਂ ਏਹੁ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਦੇ ਖੇਤਾਂ ਅੰਏਅ ਅੰਏਅ ਜਾਂ ਹਰਾਂ ਸਕੁ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿਫੇਰਿ ਉਸੇ ਦੇਖਾਂ ਸਿ
ਬੈਠਿ ਗਇਅ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਉਨਾਂ ਨੁਅ ਹਾਰੁ ਉਤਰਿਅ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਾਂ ਪੁਫੇਰਿ ਬਿਸੁਅੰਦ ਹੋਇਅ

ਫੇਰੁ ਅੰਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪਾਸਿ ਆਇ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੇਰੇ ਓਸ ਪੁਰਿ ਮਾਂ ਮਹਾਂ ਉਤਰਿ ਮਾਂ ਤਾਂ २੦੬
 ਏਸੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਉਤਰਿ ਮਾਂ ਫੇਰਿ ਉਸੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਪਰਚੇ ਹੋਤਾਂ ਫੇਰਿ ਏਸੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਨਾਂ ਹੀ ਪਰਚੇ ३੦
 ਉਸੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੇ ਉਤਰੇ ਫੇਰੇ ਸੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਕਲੁ ਵਲਾਂ ਵਰਵੇ ਸੁ ਅਜੁ ਕੀ ਭੁਖਾਂ ਬੈਰ ੦
 ਹੋਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਮਾਂ ਦੇਖਾਂ ਉਸੁ ਨੁਸਾ ਦਿਲਿ ਮਾਂ ਉਤਰਿ ਚੁਕਿ ਮਾਂ ਤਕਸੀਰੁ ਹੋ ॥
 ਓਹੁ ਤਾਂ ਅਭੁਲੁ ਜਾਂਹਿ ਬੁਧੁ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲੁ ਨੁਸਾ ਦਿਲੈ ਗਇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪ
 ਛਿ ਮਾਂ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਮਾਂ ਖਮਾਂ ਜੀ ਮੇ ਉਚਈ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕ
 ਹਿ ਮਾਂ ਤੇਰੀ ਉਮਰਾ ਕਤ ਨੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇ ਨਮਲੁ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕ
 ਹਿ ਮਾਂ ਤੂੰ ਅੰਪਣੀ ਉਮਰਾ ਦਿਚੈ ਕਦੀ ਭੁਖਾਂ ਭੀ ਰਹਿ ਮਾਂ ਹੋ ॥ ਇਨਾਂ ਦੁਇ ਦਿਨੁ ਬਾਂਝਾ ਤਾਂ ਜਲ
 ਲੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇ ਕਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ਭੁਖਾਂ ਰਹਿ ਮਾਂ ਅੰਪਣੀ ਸੀ ਭਾਂਲੁ ਦਿਚੁ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ
 ਮਾਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੈ ਕਿਆ ਗੁਸਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤੈ ਨੁ ਦੁਇ ਦਿਨੁ ਤੇ ਭੁਖਾਂ ਹੀ ਰਖਿ
 ਮਾਂ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾਂ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਪਰ
 ਮੇਸੁ ਰਨੁ ਤਾਂ ਤਕਸੀਰੁ ਨਾਂ ਹੀ ਲਾਂਈ ਜਾਂਤੀ ॥ ਤੁਸੀ ਅੰਪਣੀ ਤਕਸੀਰੁ ਜਾਂਹੁ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ

ਕਹਿਆ ਜੀਮੇ ਦੁਇ ਦਿਨੁ ਲਹਰਾਂ ਦਾਂਤਾਂ ਸਾਂਡਿ ਰਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਲਹਰਾਂ ਵਿਚਿ ਕਿ
 ਅੰਡਿ ਰਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਕਲਿ ਸੁਮੰਦੁ ਦਿਚਿ ਮੀਹੁ ਵਰਸਦਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਅੰ ਪਿਆ ਯਾਂਸਾਂ
 ਹਿਥੁ ਏਹੁ ਕਿਅੰ ਜਿਥੇ ਲੁਕੀ ਦਾਂਹੈ॥ ਤਿਥੇ ਵਰਸਦਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾਂਹੀ ਲੁਕੀ ਦਾਂਤਿਥੇ ਵਰ
 ਸਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੀਹੁ ਵਰਸਦੇ ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁਛਿਆ॥ ਅਜੁ ਕਿਅੰ ਰਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੁ ਇਕੁ ਜਹਾਂ ਜੁਡ ਬਣੁ ਲਗਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਅੰ ਪਿਆ ਯਾਂ ਪੁਦਾਇ
 ਤੈਏਹੁ ਕਿਅੰ ਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਕੋਈ ਰੰਨੁ ਛੁਡਿਅੰਇਆਂ॥ ਕੋਈ ਪੁਤਰੁ ਛੁਡਿਅੰਇਆਂ॥ ਕੋਈ
 ਕਰਜੁ ਕਢਿ ਕਰਿਥੇ ਪਲੈਅੰਇਆਂ॥ ਏਹੁ ਤੈਕਿਅੰ ਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜਜਾਂਇ ਬੀਦੁ ਲ
 ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਹੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਇਸੁ ਬੇਮੁਖੁ ਨਇ ਬੋਕਛਾ॥ ਏਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾਂ ਬੇਮੁਖੁ॥ ਅੰਇ
 ਮਾਂਹੈ॥ ਇਸੁ ਮੰਡੁ ਲੁਦਿ ਚਿਬਦਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੀਮੇ ਕਿਅੰ ਕੀਤਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਕਹਿਆ॥ ਉਸੁ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਣਾ ਭਾਂਡਾਂ ਕਰਦਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤੈਉਸਦਾਂ ਸਰੀਕੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਜੇਤੈਉਸਦਾਂ
 ਕੀਤਾਂ ਲਗੇ ਮੇਟਣਾ॥ ਤੈਹੁਇ ਵਡਾਂ ਮਾਂਦਮੀ ਹੋਇ ਗਏ॥ ਤੈਹੁ ਲਗੇ ਜਾਂਦਨ ਜੇ ਮੇਰਾਂਹੁ
 ਕਮੁ ਲਗਾਂ ਚਲਣਾ॥ ਤੈਵਡਾਂ ਬੇਮੁਖੁ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਉਣੁ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਨਿ॥

ਤਾਂ ਉਸੁਗਾਰਦੇਵਾਖਿਆਸੁਣਦਰਦੇਸਜੇਉਸਦਾਹੁਕਮੀਨਦੇਹੈਨਿ। ਕੁਾਂਣਾਂਮੀਨਦੇਹੈਨਿਸੋਈਗੁ ੨੭
 ਰਮਖਿਹੈਨਿ। ਅਤੇਜੇਉਸਦੇਕੀਤੇਵਿਚਿਸਕਕਰੇਸੋਈਬੋਮੁਖਾ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਕਹਿਆਰਾਂਸਿਜੀਤ
 ਲਾਂਹੋਇਆਂ। ਜੇਨੇਹੋਹੀਨਿਸਾਂਹੋਈ। ਚਲੇਆਂਹੋਮਕਾਂ। ਅਪੇਤਕੀਏਹਿਕਦਰਦੇਸਛਡਿਅੰ
 ਏਆਂਹੋ। ਤਾਂਉਸੁਗਾਰਦੇਵਕਹਿਆਸੁਣਦਰਦੇਸੁ। ਜਿਸਨੇਤੂੰਅਪੇਤਅੰਸਹਿਥੈਠਾਂਇਆਂਇਆਂ
 ਜੇਉਹੁਸਕੁਕੁਛੁਜਾਂਦਾਹੈ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਕਹਿਆਦੁਰਸਤਜੀ। ਜਾਂਜਲਾਲੁਨੂਭੀਅਹਾਂਉਤਰਿ
 ਅੰਜਲਾਲੁਭੀਧਾਂਧਾਂ। ਜਲਾਲੁਰਾਂਤਨੁਲਗਾਂਜਾਂਗਣਜੇਦੇਖਾਂਤਾਂਕਿਸੁਗਾਂਹੁਜਾਂਦੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਅ
 ਦਦੇਕੇਹੋਰਾਂਹੁਪੈਨਿ। ਚਾਰਿਧਰਰਾਂਤਿਜਾਂਗਦਾਰਹਿਆਜਾਂਉਨਾਂਦੀਉਡਾਂਰੀਦਾਂਦਖਤੋਹੋਇ
 ਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਦੀਆਂਪਲਕਾਂਲਗਾਗਈਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਸਮਾਇਆਜੇਬੇਮੰਤਕਾਂਮੰਤਨਾਂ
 ਅੰਦਦਾਂ। ਅਤੇਉਹੁਦਰਦੇਸੁਬੈਠਾਂਹੈ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਦੇਦਿਲੁਵਿਚਿਆਈ। ਜੇਜਹਾਂਜਇਬੇਅੰ
 ਇਲਗਤਾਂਅਸੀਜਾਂਇਪਹੁਚੀਏ। ਤਾਂਹਿਕਜਹਾਂਜਨੁਤੁਪਨੁਲੈਆਂਇਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਚੜ੍ਹਿਬੈਠਾਂ
 ਫੇਰਿਜਹਾਂਜਨੁਤੁਪਨੁਜਲਾਲੁਦੇਰਾਂਹੁਹੀਲੈਗਾਇਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਅਪੇਤਅੰਸਹਿਅੰਇਆਂ।
 ਅੰਇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਨੁਮਿਲਿਆਂਦਜਤੁਪਸੀਲੀਤੀ। ਅਗੇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਪੀਰਜੀਦੇਹੁਰੁ

ਗੁਪਤਾਂ ਜਥਾਬਾਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿਅੰਸੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸੁ ਤੈਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਰੋਸਨੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕੁਣੁ ਜਥਾਬਾਤਿ ਅਏਹੋ॥ ਸੋਈ ਅੰਖਹੁ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿਅੰ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ
ਸੁ ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕਨਾ ਹੀਲਿ ਅੰਦਰਾ॥ ਸੋ
ਈ ਗੁਰਮੁਖਹੋ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕੁ ਲਿਅੰਦਰਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੋਈ ਓਹੁ ਬੇਮੁਖਹੋ॥ ਏ
ਹੁ ਜਥਾਬਾਤਿ ਅੰਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਏਹੁ ਜਥਾਬਾਤੁ ਸੀ ਕਿ ਬੋਲਿਅੰਦਰਾ॥ ਤਾਂ
ਜਲਾਲ ਕਹਿਅੰਸੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸੁ॥ ਹਿਕੁ ਜੇ ਪਹਾਂ ਰੂਟਾਂ ਪੁਦੇ ਵਿਚਿ ਅੰਹਾਂ॥ ਓਥੇ ਕੁਦਰਤਿ
ਦੇ ਦਰਦੇ ਸੁ ਰਹਦੇ ਅੰਹੋ॥ ਉਨਾਨੁ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਅਹਾਂਰੁ ਉਤਰਦਾ ਅੰਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਰਾਂਹੁ
ਭੀ ਕੋਈ ਨ ਜਰਿਨ ਅੰਇਅੰ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਓਹੁ ਕਉਣੁ ਅੰਹੋ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕ
ਹਿਅੰ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸੁ ਉਨਾਂ ਦਾ ਸਾਇਅੰ ਜਬਰ ਅੰਹਾਂ॥ ਸੋਈ ਕਾਈ ਨ ਪਈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿਅੰ ਤੁਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਇਅੰ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਟੀ ਜੀ ਵਿਹੁ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਅੰ
ਜੀ ਓਥੇ ਕਉਣੁ ਅੰਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਸੁ ਇਭਾਂਟੀ ਬਾਲ ਓਥੇ ਨਾਰਦੁਰਾ ਸਾਂਈ ਦੇ ਸਿਖਅੰ

ਲਕੜੀਆਂ ਚੁਗਣੁਆਇਆਂ ਸੀ। ਪੀਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿ ਕਮਾਂ ਲੁਦਰ ਦੇ ਸੁਖ ਬਰਦਾਰੁ ਪੁਦਾਂ ਇਦਾਂ
ਪਿਆਰਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਦੀ ਬਰਜਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂ ਲਕੜੀਆਂ ਚੁਦਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਸਲ ਕੁ ਸਿਫਤਿ
ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ। ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮੁ ਆਪਿ ਓਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿਤ੍ਰਿ। ਏਕੋ ਕਹੀ ਮੇ ਨਾਂ ਨਕਾਂ ਦੁ
ਜਾਂ ਕਾਂ ਹੋ ਕੁ। ਤਾਂ ਬਾਂ ਬੇ ਨਾਂ ਨਕੁ ਪਿਆਲੁ ਨਾਂ ਲਿਸਲੋ ਕੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਤਾਂ ਉਨ ਜੇਖੁ ਬਿਰਾਂ ਹਮ ਦੇ ਮੁਰੀ ਦੁ। ਲਕੜੀ
ਹੀ ਆਂ ਆਪੇ ਪੀਰ ਦੇ ਲਿਗੁ ਰੁਚੁਦਾਂ ਸੀ। ਉਨਿ ਸੁਣਿ ਆਂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਪਾਂ ਸੀ ਆਂ ਇ ਆਂ
ਆਂ ਇ ਕਰਿ ਦਸਤੁ ਪੰਜੇ ਲੈ। ਦੁਇ ਸਲਾਂ ਮੁਕਰਿ ਬੈਰਾਂ ਅਰਜੁ ਕੀ ਤੇ ਸਜੇ ਪੀਰੁ ਸਲਾਂ ਮਤੀ। ਇਹੁ ਬੈ
ਤਮੇ ਕੁ ਵਤਿ ਸੁਣਾਂਈ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਬਿਆਨੁ ਨਾਂ ਲਿ ਆਂ ਪਿਓ ਜਾ ਜੇ ਏ ਫਕੀਰੁ ਪੁਦਾਂ ਇਦੇ ਪਿ
ਅਰੇ ਆਪੇ ਪਟੀ ਹੈ। ਆਪੇ ਕਲਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਲਿਖਣੁ ਹਾਰਾਂ ਹੈ। ਬਿਆਂ ਆਪੇ ਏ ਨੁ ਜੇ ਬੈਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸ
ਵਿਚਿ ਭੀ ਪੁਦਾਂ ਇ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਲਮੁ ਜੇ ਬੈਦੇ ਦੇ ਬਾਂ ਬਿਲਿਖੀ ਹੈ ਸੋ ਏ ਹੁਕੀ ਆਪੇ ਪੁਦਾਂ ਇ ਹੈ। ਹੋ
ਰੁਦੁ ਜਾਂ ਜੇ ਜਾਂਈ ਮੇ ਸੋ ਕਿਆ ਕਰਿ ਜਾਂਈ ਮੇ ਜੇ ਏ ਹੁਕੁਦਾਂ ਇ ਹੈ। ਏ ਹੁਕੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਕੀ ਬੀਰੁ ਕਹਿ
ਆਂ ਹੈ। ਜਿਖਾਂ ਲਕੁ ਪਲਕੁ ਪਲਕੁ ਵਿਚਿ ਪਾਂ ਲਕੁ ਪੁਰਿ ਰਹਿ ਆਂ ਸਤੁ ਠਾਂਈ। ਰੋਕੋ ਜਾਂ ਨਿਨੁ
ਲੈ ਭਾਂਈ। ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਕਹਿ ਆਂ ਹੈ। ਆਪੇ ਸੇਵੁ ਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਸਾਂਹਿ ਬੈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਇ ਕਸਬੀ

ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਹੀ ਕੋਇ ਜਗ ਕਹਾਏ ਕੋਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਅਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇਅੰਤਿ ਮਾਂਗਾ ਅੰਤਿ ਕਰੁ ਅੰਧਿ
 ਓਸ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਆਇ ਕੁਜੇ ਮੇਨ ਨ ਕੁਦੇ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਧਿਆਨੈ ਸੋ ਮੇਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ ॥
 ਅਲਹੁ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਾਸੋਈ ਦੇ ਸਾਧੇ ਜਿਨਿ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ਸੋ ਹਕਤਾਂ ਲਾਨੁ ਅਪਹਿਅੰਗੈ ਤਬ ਪੀਰ ਕ
 ਹਿਅ ਬਚਾ ਕਮਾਲਾ ਦੇ ਖਾਂਹਿ ਦੂਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾ
 ਨਕਹਿ ਦੁਖੁ ਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ ਮੇਨੁ ਖੁਦਾਇ ਗੋਰੈ ਤਬ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਪੀਰ ਕਹਿਅੰ ਜੁ ਬਚਾ
 ਮੇਤਾ ਜੁ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਕੂੰ ਘਿਨਿ ਦੇਵਾ ਜੇ ਇਸ ਜੁ ਬਾਬੁ ਦਾ ਸਾਮਲੁ ਦਿ ਤੇ ਸੁਤਾ ਓਹੁ ਹਕਤਾਂ ਲਾ ਕੁਪਹੁਰ
 ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਿ ਤੇ ਸੁਤਾ ਹੁਕੁ ਭੁਰਹੈ ਤਬ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਮਕਹਿਅੰ ॥ ਜਲ ਕੁ ॥ ਖਬਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਪੁਛੀ ਅਸਾਇ ਕੁਸਾਂਹਿ ਬੁਦਇ ਹਦੀ ਕੇਹਨੁ ਸੇਵੀ ਕੇਹਨੁ ਰਦੀ ਤਿਸੁ ਕਾਂਧਰਾ ਰਬਾ ਜਿਹਿ ਕੁਸ
 ਰਿਖੁ ਹੋਦਇ ਹਦੀ ਹੈ ਨਿਨਾਨ ਕਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੂ ਅੰਧ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜਿ ਅਸਾਂਦਿ ਚਿਸ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮ
 ਨ ਅੰਧ ਦੇ ਹੈ ਨਿਅਸਾਂਦਿ ਚਿਸ ਹੀ ਹੈ ਦਿਖਾਂ ਖੁਦਾਇ ਇਕੁ ਹਦੀ ਦਇਸ ਹੀ ਕੇਹਨੁ ਰਾਂਹੁ ਦਿ ਚਿਕਰੀ
 ਅਤੇ ਅਣੁ ਜਹੀ ਕਿਤੁ ਰਾਂਹੁ ਦਿ ਚਿਕਰੀ ਤਬੁ ਏਹੁ ਬੈਤ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਮਪਾਂ ਸੇਲੇ ਕਹਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ
 ਸਿਅੰਇਅੰ ਓਹੁ ਸਾਂਹੁ ਕਮਾਲੁ ਮਹੀ ਦਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਮਦਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਧਾਂ ਸਿਅੰਇਅੰ ਅੰਤਿ

ਕਰਿਅੰਖਿਓਜੀਪੀਰਸਲਮਤੀ। ਮੇਰੇਪੀਰਤੇਰੇਬੈਤਉਤੇਬੈਤਕੀਤਾਹੈ। ਉਸਦੇਜਬਾਬਦਾਸਮਾਂ
 ਲੁਮੇਕੁੰਮਿਲੇ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਾਂਖਦਿਖਾਂ। ਕਿਆਉਨਿਖਦਾਇਦੇਪਿਅੰਰਜਬਾਬਮੀ
 ਗਿਆਹੈ। ਤਾਂਉਨਖਾਂਦਮਬੈਤਮਾਂਖਿਸੁਣਾਇਮਾਂ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਬੈਤਦਾਸਮਾਂਲੁਮਾਂਖਿਮਾਂ।
 ਸਰੀਅਤਕੈਉਪਾਰਿ। ਸਲੋਕੁਦਾਜਬਾਬਾ। ਹਿਕੋਸਾਂਹਿਬਹਿਕਾਂਹਦਾ। ਹਿਕੋਸੇਵੀਦੁਜੇਕਰਦਿ। ੨।
 ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਦੂਜਾਂਕਾਂਹੇਸਿਮਰੀਮੇਜੀਮੇਤੇਮਰਿਜਾਇ। ਇਕੋਸਿਮਰਨਾਂਨਕਜਲਿਬਲਿਰਹਿਅੰ
 ਸਮਾਂਇ। ੩। ਤਿਸਕਾਂਪਰਮਾਂਰਬਾ। ਤਬਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰੀਦਨਾ। ਜਿਪੀਰਾਮਜੇਤੂਦਹਾਂਨੁਕੁਲਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਂਖੁਦਾਇਨਾਂਲਿਦਾਸਲਨਾਂਹੈ। ਹਿਕੋਸਾਂਹਿਬਹਈ। ਹਿਕਾਂਹਦਹਈ। ਹਿਕੁਸੇਕੀਸੇਵਾਂਕਰਾ
 ਦੁਜੇਕੁਰਦੁਦਰਿਕਰਿ। ਦੂਜਾਂਮਨਹਕਰਿ। ਦੂਜਾਂਮਾਂਹਿਨਿਦਾਂਗਿ। ਜਿਸਦਾਸਰਬਾਮੀਕਾਂਰਾ। ਤਿ
 ਜੁਕੁੰਤੈਸੇਵਿ। ਜੋਸਭਨਾਂਜੀਅਾਂਕੇਸਾਂਬਿਰਦੈਅਾਂਹੈ। ਤਿਸੁਕੁੰਤੈਸਿਮਰਿ। ਹੋਰਦੂਜਾਂਮਨਹਕ
 ਰਿ। ਕਉਣਹਿਦੂਕਉਣਮੁਸਲਮਾਂਨਾ। ਸਭਨਾਂਦਿਚਿਹਿਕੋਖਦਾਇਹੈ। ਏਹੁਸਲੋਕੁਦਾਜਬਾਬ
 ਦਾਸਮਾਂਲੁ। ਗੁਰਨਾਂਨਕਪਾਂਸੇਲੈਕਰਿਓਹੁਮਰੀਦੁਸੇਖਬਿਰਾਂਹਮਬਾਂਲੇਰਾਂਜੇਕਾਂ। ਸੇਖਬਿਰਾਂਹ
 ਮਪਾਂਸਿਲੈਅਾਂਇਅਾਂਅਾਂਇਕਰਿਜਾਏਹੁਬੈਤਪਹਿਅੰਸਾ। ਤਾਂਸੇਖਬਿਰਾਂਹਮਸੁਇਕੋਖਸੀਹੈ

ਇਆਂ ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦ ਕੁਆਂ ਪਿਓਸਾ ਜੁਬ ਚਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਇ ਓਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਬਚਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮ
 ਜਮਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦ ਕਹਿ ਆਂ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭੁ ਰੋਸਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਉਹੋ ਤਿਉ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੀਰੁ ਕਹਿ
 ਆਂ। ਬਚਾਂ ਜੇਨਾਂ ਇਕੁ ਖੁਦਾਂ ਇਥੁ ਇਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਕੁ ਪਹੁਚੇ ਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਣ ਬਚਾਂ ਮੇਕੁ ਪਿਨਿਵੇ
 ਦੁਓ ਥਾਂ ਉਮੈ ਉਹਦਾਂ ਦੀ ਦਾਂ ਰੁਕਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦ ਕਹਿ ਆਂ ਪੀਰੁ ਸੁਖ ਦਾਂ ਸੁਖ ਅਸੁ ਦਾਂ ਰੁਹੇ ਇਚ ਲਿ
 ਆਂ। ਉਸ ਮੁਰੀ ਦ ਕਉ ਅਗੇ ਕਰਵੇ ਚਲਿ ਆਂ। ਜੇ ਬੇਗਾਰੁ ਨ ਕੁਆਂ ਹਾਂ ਤੇ ਥਾਂ ਉਮੈ ਇਆਂ।
 ਪੀਰੁ ਅੰਦਰੇ ਹੀ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਖ ਦਾਂ ਸੁਖ ਹੁਓ ਤਰਿ ਕਹਿ ਆਂ ਪਿਓਸਾ। ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਜੇ ਪੁਕਰਿ ਆਂ
 ਯਾਰੁ ਸਲਾਮਾਂ ਲੇਕੁ ਬਰਾਂ ਖਦਾਂ ਈਸ ਚੁਚਉ। ਦਰਗਹੁ ਕਵਣੁ ਵਸੇ ਖੁਆਂ ਖਤਿ ਖਾਂ ਉਸ ਚੁਮੀ॥ ੧॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕੁਬੋਲਿ ਆਂ। ॥ ਤਾਂ ਖਦਾਂ। ॥ ਸਚੁ ਮਲਾਂ ਈਸੇ ਖਦਰਗਹੁ ਸੋਹਨਿ ਸਚੀ ਆਂ। ਕੁਹੈ ਕੁਹੈ
 ਕੇਖ ਫਿਰਿ ਚਉਰਾਂ ਸੀਸੁ ਟੀਅਨਿ। ਜੇ ਅਸਲਾਮਾਂ ਲੇਖਾ। ਨਾਂ ਨ ਕੁਦੇ ਦੀ ਖਦਾਂ ਇਕੇ ਪਿਆਂਗੇ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕੁਕਹਿ ਆਂ। ਪੀਰੁ ਅਸਲਾਮਾਂ ਲੇਖਾ। ਆਂ ਈਏ ਪੀਰੁ ਜੀਸਰਫਰਾਂ ਜੀਹੁ ਈ। ਗਰੀ
 ਬਨਿ ਦਾਂ ਜਹੋਹੁ ਜੀਉ। ਅਸੀਜੀਦੇ ਦੀ ਦਾਂ ਰੁਪੀਰਦਾਂ ਹੋਇ ਆਂ। ਉਦੁ ਉਦੁ ਦਲਹੁ ਉਠ ਕਰਿ ਗਲ
 ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਉਕਰਿ। ਪੀਰੁ ਦਿਛਾਂ ਵੇਦਿ ਦਿਛੁ ਵਾਂਏ। ਪੀਰੁ ਅਤੇ ਬਾਂਬਾਂ ਜੀਦੇ ਨੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠੇ ਇ

ਕਰੇ। ਬਾਂਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰਬ ਦਲਿ। ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਖ ਕਾਂਬੇ ਦਲੁ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤਿ
ਸਾਂ ਕਾਂਬਾ ਇਤੁ ਦਲਿ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਗੁ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉ। ਮਸਲ ਮਾਂ ਨਾਂ ਕਾਂਬੇ
ਨੁ ਅਰੁ ਪੀਰ ਪੀਰ ਕੀ ਠਉ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾ ਇਥਾਂ ਦੁਹੁ ਬੁਲੇਦ ਦੀ
ਭਵਾਂਲੀ ਏਹਾ ਹੈ। ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਖੁ ਦਾ ਇਨ੍ਹੇ ਦੁਭਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਦਸਤੁ ਛੁਛੀ ਦੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਪੀਰ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਰੇ ਬੈਤ ਸੁਣ ਕਹਿਆ ਸੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮਾਂ ਸੇ। ਅਸਾਂ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ
ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਏਹੁ ਬੈਤੁ ਹੈ। ਤੈਦਾ ਦੀ ਦਾਰੁ ਕੀ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ ਅ
ਸੀ ਜੀ ਦੇ। ਅਸਾਂ ਨੁ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਮਿਲੇ ਨਾਲਿ ਸਰਫੁ ਰਾਜੀ ਰੋਈ। ਤੁਸਾਂ ਭਾਂਦੀ ਦਾਰੁ ਹੈ ਇਅਾਂ ਨਿਪ
ਲੁ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਮੇ ਕੁ ਤੇ ਰੇ ਬੈਤ ਦਾ ਬਿਅਾਂ ਨੁ ਕੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਲਗਾ ਹੈ। ਉਹੁ ਦਾ ਮ
ਜੁਨ ਮਾਂ ਖੀ ਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੀ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ ਫੁਰਮਾਂਈ ਏ। ਜੇ ਕੁ ਝੁਖੁ ਦਾ ਇਥੇ ਜ
ਸੀ ਸੋਈ ਜਬਾ ਬੁਅਾਂ ਖਸਾਂ ਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਾਂਈ ਪੀਰੁ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਖਬਰਾ ਖਿਨੈ ਸੁਅਾਂ ਲੁਕੀ
ਤਾਂ ਸੇ ਲੋਕਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਗੁ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਪਾਂ ਵਿਪਟੇ ਲਾਂ ਧਜੁ ਕਰੀ ਕਬਲ ਰੀ ਪਹਰਾ ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ
ਸਹੀ ਮਿਲੈ ਮੇ ਸੋਈ ਦੇ ਸੁਕਰਾਂ। ੪॥ ਤਿਸੁ ਕਾਂ ਪਰਮਾਰ ਬੁਧਾ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਏਹੁ ਜੇ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੇ

ਹਿਕੁ ਖਦਾਂਇ ਹੈ। ਸੋਹਿਕੁ ਖਦਾਂਇ ਕਉ ਕਰਿ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਕਪਹੈ ਪਾਂਹਿ ਕਰੀ। ਚੀਥਹੈ ਪੈਨਿ ਕਰਿ। ੨੧੨
 ਲੰਗੋਟੀ ਵਿਚ ਥੀਨਿ ਕਲਾਂ। ਕਿਉ ਜਾਂਤੁ ਦਿਚਿ ਜਾਂਇ ਰਹਾਂ। ਕਿਨਿਹਾਂ ਲੀਅਾਂਇ ਸਤੀਆਂ ਘਰਿ
 ਮਹਲਿ ਛੋਡਿ ਕਰਿ। ਧੰਧਾਂ ਪੈਨਿਨਿ ਕਲਾਂ। ਜਿਤੁ ਗਲਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵਾ। ਮੇਰੁ ਜਾਂਹਿ ਬੁਧੈ ਕਉ ਮਿਲੈ। ਸਾਂ
 ਈ ਗਲੁ ਕਰਦਾਂ। ਪਰੁ ਤੀਮੈ ਕਉ ਹੁਬਾਂਤਿ ਦਸਾਂ। ਜਿਤੁ ਸੇਵਾ ਜਿਤੁ ਮਿਹਨ। ਤੀਮੈ ਕਉ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧੈ ਮਿਲੈ। ਸੇ
 ਈ ਜਬਾਂ ਬੁਧੈ ਕਉ ਡੇਗ। ਤਾਂਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਰੀ ਸਰੀਅਤੁ। ਦਿਚਿ ਸਲੋ ਕੁਜੁ ਅਲੁ ਬੈਤੁ ਦਾਂਦਿ ਤਾਂ ਕਾਂਹੇ ਪੰ
 ਹਿ ਪਟੇ ਲਾਂਧ ਜਕਰੀ ਕੀ ਬਲੈ। ਵੀਪਹਰੇ ਕਾਂਹਿ। ਘਰੁ ਹੀ ਬੈਠਿ ਅਸਹੀ ਮਿਲੈ ਜੇ ਚਿਤੁ ਰਾਂਧਹੁ ਰਾਂਇ।
 ੫। ਸਲੋ ਕਾਂਹਿ ਤਾਂ ਘਰੁ ਹੀ ਮੀਧਦਿ ਦੇਸੁ। ਪਿਰੁ ਨਿਤੁ ਸਾਰੇ ਸਮਾਂ ਲੇ। ਨਨ ਕੀ ਮਿਲਦਿ ਅੰਦਿ ਲੁ
 ਨੁਲਗਈ ਜੇਨੀ ਅਤੁਰਾਂ ਸੁਕਰੇ। ੬। ਤਿਸ ਕਾਂ ਪਰਮਾਂ ਰਥਾ। ਜਿਏ ਸੇਖੁ ਜੀ ਕਿਤੁ ਕਾਂਹਿ ਤਿਤੁ ਕਪਹੈ ਪਾਂ
 ਰੂਤਾਂ ਹੈ। ਕੀ ਸੁਕਾਰੁ ਤੁਤੁ ਚਿਰਗਟੀ ਅਪੈ ਨਦਾਂ ਹੈ। ਕਿਤੁ ਕਾਂਹਿ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਇਸਤੀਆਂ ਛੁਤੁ
 ਦਾਂ ਹੈ। ਏਨੀ ਗਲੀ ਖਦਾਂਇ ਨਾਂਹੀ ਪਾਈ ਦਾਂ। ਸਿਦਕੁ ਰਾਖੁ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਸੇਖੁ ਜੀ ਧਰਿ ਬੈਠਿਅੰ
 ਹੋਇ ਅੰਸਿਦਕੁ ਖਾਂਇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ। ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਵਿਚਿ ਰਹਿਅੰ ਅਤੇ ਅੰਧਾਂ ਦਿਲੁ ਬੰ
 ਇਰਖੀ ਮੇ। ਕੁਸੀ ਵੇਸੀ ਕੀ ਤੇ ਖਦਾਂਇ ਨਾਂਹੀ ਮਿਲਦਾਂ। ਸੇਖੁ ਜੀ ਜੇ ਅਉਰਤ ਧਰਿ ਹੋਵੈ ਅਤੇ

ਮਰਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਦੇ ਹਕੁ ਅਦਬੁ ਵਿਚਿ ਬਹਿਰਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਕੀ। ਤਾਂ ਖਸ
 ਮੁ ਅਉਰਤ ਕਾ ਹੋਇ। ਜੇ ਤਾਂ ਸੇ ਖੁਜੀ ਅਉਰਤ ਬਦਰਾਂਗੀ ਹੋਵੈ। ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਸਿਦਕੁ ਨਾਂ ਹੋਵੁ ਤਾਂ
 ਅਉਰਤ ਬਜਹਗਾਂ ਰਹੇਇ। ਖਸਮ ਦੀ ਨਹੋਈ। ਖਸਮ ਕੀ ਸਾਂਗ ਨਾਂ ਸਾਂਤੀ ਆਸੁ। ਜੇ ਖੁਜੀ ਓਹੁ ਅਉ
 ਰਤ ਅਉਰਦੀ ਹੋਈ। ਜੇ ਸਬੂਰੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਦਕੁ ਵਿਚਿ ਬਹਿਰਿ ਹੋਤਾਂ ਸਿਦਕੁ ਹੁਮਰਾਂ ਦੋਹੋਵੈ॥
 ਤਾਂ ਖਸਮ ਨੁ ਪਰਿ ਬੈਠਿ ਆਪਾਂਏ। ਤਾਂ ਸੇ ਖੁ ਬਿਰਹੁ ਹੁਮਪੁਛੀ ਖਬਰੁ ਖੁਦਾਂਇ ਦੀ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਨੰਦੀ
 ਕੰਤੁ ਨਰਾਂਦੇ ਆਵਡੀ ਬਿਮੁਈ ਆਸੁ। ਧਨੁ ਕੁਕਰੋ ਰਾਹਿ ਤੈ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨਾਂ ਮਿਲੀ ਆਸੁ॥ १॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪ ਦੀ
 ਰਮਾਰਥਾ। ਤਾਂ ਸੇ ਖੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜਿਏ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਤੈ ਜੋ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿ ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿਰਿ ਹੁਇ
 ਖਾਂ ਮੈ ਤਾਂ ਜਦਿ ਜੁ ਆਂ ਨੀ ਆਂਗੀ। ਖਿਜਮ ਤੁ ਵਿਚਿ ਪਹੁਚ ਦੀ ਆਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੈ ਕੁ ਖਸਮ ਨ ਮਿਲਿਓ।
 ਹੁਇ ਬਿਰਹੁ ਹੋਈ। ਹੁਇ ਖਿਜਮ ਤੁ ਇਸ ਤੋ ਹੋਵੇ ਤੇ ਰਹੀ। ਹੁਇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੋਰ ਦੋਇ ਨ ਆਂਏ।
 ਇਸੁ ਦਾ ਕਦੁ ਹੁਵਾ ਲੁਹੇਇ। ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਨਾਂ ਮਿਲਿਓ ਹੁਇ ਏਸ ਨੂੰ ਉਮੇਦੁ ਰਹੀ। ਇਸੁ ਬਾਂ
 ਤ ਦਾਂ ਕੀ ਹਾਂ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਸਰੀਤ ਵਿਚਿ ਬੈਤੁ ਦਿਤਾਂ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਜਿਮ ਹਲਕੁ ਚਜੀ ਮਰ
 ਵਡੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਜੁ ਪਾ ਜੇ ਗਾਣ ਹੋਵੁ ਨਿਤਾਂ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਨਾਂ ਨਕੁ ਅਦਗੁ ਮੀਧੁ॥ ੮॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪ ਰਮ

ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜਿਨੀ ਗਾਇ ਤੈ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਸੇਮੇ ਕੁ ਭੀ ਦਸਾ ਸੇ ਗਾਇ॥ ਕੁ ਦਸਤਾ॥ ਜਿਨ ਕੁ ਕਮਾਇ ਕਰਿ
 ਸਾਂਹਿ ਬਕੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਸੇ ਗਾਇ॥ ਕੁ ਭੂ ਸਿ ਸੁਕਿਆ ਅਖਰੁ ਸੁਕਿਆ ਗਾਇ॥ ਸੁਕਿਆ ਮਈਆ ਮੀਤੁ ਹੈ
 ਜਿਤੁ ਅਖਰਿ ਜਿਤੁ ਗਾਇ ਸਾਂਹਿ ਬਕੁ ਤਵ ਸਿਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰੀ ਅਤ ਦਿਚੈ ਤੁ ਕਹਿਆ
 ॥ ਸੋਲੇ ਕੁ ਨਿਵਦੁ ਸੁਅਰਪਿ ਵਦੁ ਗਾਇ ਜਿਹ ਬਾਂਸੀਆ ਮੀਤੁ॥ ਜਾਂ ਤੈ ਭੈ ਵ ਸਿ ਕਰੀ ਤਾਂ ਵ ਸਿਆਵੈ
 ਕੀਤੁ॥ ੨੦॥ ਸੇਵਾਂ ਕਰੈ ਜੁ ਕੀਤੁ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੋਇ॥ ਗਾਗੀ ਬੀ ਕੀਤੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਮੇਭੁ ਵੈ ਖਰੀ ਸੁਆਲਿ
 ਉਹੋਇ॥ ੨੧॥ ਸੇਵਾਂ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਂ ਵ ਸੀ ਜਾਂ ਕ ਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀਆਂ ਪਲ ਰੇ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੋ
 ਇ॥ ੨੨॥ ਤਿਸ ਕਾਂ ਪ੍ਰਮਾ ਰਬਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੁਏ ਸੇਖੁ ਜੀਏ ਹੁਨਿ ਵਚਲਣਾਂ ਹਰਿ ਕਿਸੀ ਅਗੇਤੁ
 ਲਾਂਹੈ॥ ਜੁਏ ਹੁ ਅਖਰੁ ਹਈ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਲਾਂ ਮੰਨਹਾ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਂ ਕਰਿ ਮੰਨਹਾ॥ ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਦੁਖ
 ਦੇਵੈ ਭਾਂਵੈ ਜੁ ਪਦੇਵੈ ਮਨੁ ਖਖੇਵੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਇਸਨੁ ਗਾਇ॥ ਅਤੇ ਏਤੁ ਸਾਂਹਿ ਬਕੁ ਤੁ ਖਰਾਂ ਖਸੀ ਹੋਵਾਂਹੋ
 ਏਸ ਦੇ ਬਾਂਬਿ ਮਿਹਰੁ ਵਾਂਹੋਵਾਂਹੋ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਵਾਂਤੇ ਕੁਲਾਂ ਸਬ ਦੁਬੇਲੈ॥ ਜਿਹ ਵਾਂਤੇ ਸਿਫ ਤਿਸਾਂਹਿ
 ਬੁਦੀ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਈਆ ਮੀਤੁ ਹੈ॥ ਏਸਨੁ ਏਕ ਰਿਕੈ ਏਸ ਦੇ ਵ ਸਿ ਕੀਤੁ ਹੋਵਾਂਹੋ॥ ਜਾਂ ਇਤਨੀਆਂ
 ਵਸਤੂ ਕੋਈ ਬੀਦਾਂ ਕੋਈ ਬੀਦਾਂ ਵ ਸਿ ਕਰੈ ਤਾਂ ਸਾਂਹਿ ਬੁਖਦਾਂਇ॥ ਪਸਮੁ ਜੇਹੋ ਸੋਇ ਸਦੇ ਵ ਸਿ ਹੋਵਾਂਹੋ॥

ਰਬਾ ਜੀ ਏਸ ਨੁਪਸਮ ਨਾਲਿ ਜਾਇ ਜੁ ਅਨੀ ਵਿਚਿ ਨ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਦੇ ਸੁਖੁ ਦਾਇ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ
 ਏਹੁ ਦੇ ਸੁਖੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਅਉਰਤ ਜਾਂ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਖਸਮ ਉਸ ਨਾਂ ਕਸੁ ਘਟੁ ਹੋ ਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ
 ਉਪਰਿ ਨਾਹੀ ਮਿਹਰ ਕਰਦਾ। ਅਤੇ ਮਉਰਤ ਸੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੀ ਗਾਰੁ ਵਿਚਿ ਰਹਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਮਹਲ ਤੇ ਕੁਲੀ ਖਸਮੁ ਏਈ ਅੰਦਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਨੁਸਾਂ ਹਿਬੁ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਿਲੈ। ਅਰੁ
 ਤਾਂ ਮਹਲ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਹਲ ਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਏਈ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਦੇ ਖਸਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਨ ਜੀ ਕਿ
 ਅੰਦਰੈ। ਕੁਚ ਜੀ ਏਤੁ ਹੈ। ਨੁਪਸਮ ਦੀ ਸਾਰਨ ਜਾਇ। ਅਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਏ ਬਦ ਬੁਝਿਏ ਹੋ ਜੋ ਬਦ ਅਮਲ
 ਕਰੈ। ਚੋਰੀ ਜਾਂ ਗੀਨਿ ਦਿਅ ਮਹੀ ਕਾਂ ਰੁਕਰੇ। ਕੋਰੇ ਧੁਕਰੇ। ਲੋਕੁ ਮੇਹੁ ਝੁਠ ਬੋਲੈ। ਏ ਨੀ ਗਲੀ ਏ ਨੀ
 ਬਾਂਤੀ ਏਸ ਨੁਸਰ੍ਹੇ ਹਾਂ ਏ। ਅੰਦਰੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਏਹੁ ਬਲਾਈ ਇਸੁ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨੁ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਨੁ
 ਸਾਂ ਹਿਬੁ ਖਸਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਨ ਜੀ ਕਿ ਅੰਦਰੈ। ਜਾਂ ਏਸ ਨੁ ਗੁਨ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਏਸ ਨੁ ਖਸਮ ਮਿਲੈ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਬਿ
 ਰਾਂਗ ਮਕਹਿਅ। ਬੈਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰੁ ਦਾਸੁ ਅੰਲ ਕੀ ਤੇ ਸੁ। ਕਉ ਏ ਜੁ ਅਖਰ ਕਵਦੁ ਗਵਦ
 ਏਸੁ ਮਇਅ ਮੀਤੁ। ਕਵਦੁ ਜੁ ਭੈ ਏ ਦੇ ਸੁ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿਅੰਦੈ ਕੀਤੁ। ਏ ਤਿਸ ਕਾਂ ਪਰਮਾਂ ਰਬਾ।
 ਤੇ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਂਗ ਮਕਹਿਅ ਜਿਏ ਨਨ ਕੁਜੀ ਤੁ ਜਿਹੈ ਸਿਰਾ ਏਵੰ ਤੁ ਹੈ। ਤੈ ਗਵ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸਾਂ ਹਿਬੁ

ਜਾਂ ਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਪਦੁ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸੇਵਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨੁ ਕੁਏ। ਤਾਂ ਜਿਤਨੀ ਆਸਹੀ ਆਕਰਾਵ ਦੀ ਆਹੈ।
 ਤਿਤਨੀ ਆਇ ਚੋਪਟਿ ਕਾਈ ਨਾਂਹੀ ਕਰਾਵ ਦੀ ਆਹੈ। ਆਪੇ ਆਪੇ ਇਜਾਹਗਾ ਕਰਾਵ ਦੀ ਆਹੈ।
 ਜਿਹਦੇ ਗੀਤੁ ਇਲਈ। ਹਵੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਹਵੇ ਗੀਤੁ ਇਲਈ। ਜੇਦੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੀਤੁ ਹੈ ਤਕ
 ਲਾਂਹੈ। ਪਦੁ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀਨ ਜਰਿ ਕਰੈ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨੁ ਕੁਏ। ਦੇਵੈ ਸਿਰੇ
 ਕੀਤੁ ਉਸੇ ਦਾਂਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੁ ਨਾਂਹ ਲਾਨੁ ਛਡਿ ਕਰਿ ਕੀਤੁ ਉਸੇ ਦਾਂਹੈ। ਉਸੇ ਨੁਗਾਏ। ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ
 ਵਿਚਿ ਚਲੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮੁਕਹਿ ਆਨ ਨਕੁ ਜੀ। ਨਿਬੇ ਵਕਰਿ ਕੋਢੇ ਰਿਰਲਾਏ ਪਾਇਓ। ਕਰੈ ਜੀਸੇ
 ਵਾਂ ਪਿਛੈ ਨ ਜਗਾ। ਕਿਨ ਜਗੁ ਪਿਛੈ ਸੇਵਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂਹ ਕੋਢੇ ਰਿਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਬੈਤੁ ਕਹਿ ਆਸ ਲੇਕਾ
 ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੁ ਕੀਤੁ ਕੀ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੈ। ਗਾਰਬੀ ਕੀਤੁ ਪਾਈ ਮੇਰਾ ਦੇਖਹੀ ਸੁਆਲਿ ਉਹੈ। ੧੩।
 ਤਿਸ ਕਾਂਪਰ ਮਾਰਬਾ। ਜਿਏ ਸੇਖੁ ਜੀ ਮੁਲੁ ਇਸੁ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗਾਰਬੁ ਨਾਂਹ ਕਰੈ ਨਿਹਗ
 ਰਬੀਹੈ। ਇਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਪਰੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਕੀਨ ਦਰਿਹੈ। ਜਾਂ ਏਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਗਾਰਬੁ
 ਕਰਹੀ। ਜਾਂ ਇਸਨੁ ਨ ਜਰਿਹੈ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈ ਮੇਰਾ ਏਹੁ ਵਸਤੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਦੀਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਸੋਹਈਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਅਤੇ ਪਸਮੁ ਨਾਲਿ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਦਾ ਗਾਰਬੁ ਕਰੈ ਤਾਂ ਏਸਨੁ ਸਾਂਹਿ

ਬੁਗਰਬੁਕਰਿਕਰਿਨਜੀਕੁਨਹੀਆਂਵਈਭਾਂਵੈਕੇਹੀਸੋਹਈਹੋਵੈ।ਤਬੁਸਾਂਹਿਬਾਇਜਨਮਿਹਰਵਾਂਨਾਂ
ਹੋਵਈ।ਤਾਂਇਸਦਾਂਨਾਂਉਛੁਟਹੁਪਵੈ।ਸੁਹਾਂਗਇਨਹੋਵਈ।ਤਿਥੀਇਸਦਾਂਮੁਲਸੇਵਾਂਹੋ।ਸੇਵਾਂਤੇਸਾਂ
ਹਿਬਪਾਂਈਦਾਂਹੋ।ਸੇਖਜੀਸਾਂਵਾਂਕਰਿਕੇਗਰਬੁਨਾਂਕਰੇਤਾਂਪਾਂਏ।ਪਟੁਪਹਿਲੇਸੇਵਾਂਹੋ।ਸੇਵਾਂਤੇਸਾਂਹਿਬੁ
ਪਾਂਈਮੈ।ਤਾਂਸੇਖਬਿਰਾਂਗਮਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਦਿਆਂਕਦਮਾਂਨੁਹਥਲਾਂਇਕਰਿਮਾਂਪਏਸਿਰਤੇ।ਬਿਤੇਲਾਂ
ਇਆਂ।ਆਂਪਿਓਜੁਜੁਦਾਂਹਿਨਾਂਨਕੁਦਾਂਹਿਨਾਂਨਕੁਜੀ।ਜੇਨਿਖਦਾਂਇਦੇਗਾਂਹਿਦੀਸਚੀਪਬਰਦਿਤੀ
ਅਸਾਂਕੁਭੀਕੁਝੁਖਦਾਂਇਦੇਗਾਂਹਿਦੀਪਬਰਹੋਈ।ਕਰਮੁਖਦਾਂਇਦਾਂਹੋਇਆਂਅਸੀਜੀਏ।ਜਿ
ਬੀਦਾਂਖਦਾਂਇਦਾਂਅਸਾਂਨਮਿਲਿਆਂ।ਖਦਾਂਇਦਾਂਅਹਲੀਮਿਲਿਆਜਾਂਨਿਖਦਾਂਇਹੀਮਿਲਿਆਂ।ਅ
ਜੁਖਦਾਂਇਦੇਮਿਲੇਏ।ਵਿਚਿਸਕੁਕੁਝੁਨਾਂਹੀ।ਪਟੁਜੀਇਕੁਰਾਸਤਾਂਕੀਪਉਦੀਹੋ।ਜੁਖਦਾਂਇਦੀ
ਅਬਹੁਤੁਗਲਾਂਪੁਛੀਦੀਆਂਹੋਨਿ।ਜਿਖਦਾਂਇਦੇਨਾਂਵੈਦੀਆਂਗਲਾਂਕੀਚਨਿਅਤੇਹੋਰਹੋਰੁਗ
ਲਾਂਖਦਾਂਇਨਾਂਵੈਕਰਨੀਆਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਜੀਸਰੀਅਤਦਿਚਿਥੈਤੁਕਹਿਆਂ।ਸੇਲੋਕਾ
ਜਿਰੂਪੇਕਾਂਮੈਦੋਸਤੀਰੂਪੇਜਾਂਵੈਗੰਢੁਲਬੈਮਾਂਲੈਪਾਲਿਮਿਲੈ।ਮਿਚਲਓਥੋਸਉਹੁਪਲਪੁ।ਭਉਕੇ
ਕੋਰੁਪੁਖੁਆਰੁਹੋਇਫਕਰੁਪਿਏਅੰਧੁ।ਚਪੇਚੰਗਨਿਨਕਾਂਦਿਏਨਾਂਵੈਸਹਿਗੰਧੁ।੧੪।ਤਿਸਕਾਂਪਰ

ਮਾਰਥਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਿਏਸੇਖੁਜੀ। ਜਿਉਰੂਪੇਕਾਮੇਕਾਮੁਬਹੁਤੁਹੈ। ਜਿਉਰੂਪੇਅਤੈਸੁਆ ੨੯
 ਦੇਨੁਮੁਹਬਤਿਹੈ। ਜਿਉਲਬੈਅਤੈਮਾਲੈਨੁਮੁਹਬਤੁਹੈ। ਜਿਉਉਪੈਤੈਨਿਹਾਲੀਆਮਤੈਸਿਹਜਾਨੁਮੁ
 ਹਬਤੁਹੈ। ਤਿਉਪੁਦਾਇਦਿਆਬੀਦਿਆਨੁਮੁਹਬਤੁਹੈ। ਪੁਦਾਇਦੇਨਾਦੈਨਾਲਿਮੁਹਬਤਿਹੈ। ਉਨਨੁਪੁ
 ਦਾਇਦੀਆਗਲਾਇਉਸੇਹਦੀਆਹੈ। ਜਿਉਰੂਪਨੁਤੇਜਨੁਸੇਹਦਾਹੈ। ਜਿਉਉਪਨੁਸਿਹਜਾਸੁ
 ਹਦਦੀਹੈ। ਤਿਉਪੁਦਾਇਦੀਆਗਲਾ। ਪੁਦਾਇਦਿਆਬੀਦਿਆਨੁਸੁਹਾਦਦੀਆਹੈ। ਨਿਸੇਖ
 ਜੀਏਹੁਆਨੁਪਦੇਪੁਕਰਤਾਹੈ। ਭਉਕਭਉਕਪੁਆਰਹਦਾਹੈ। ਸਮਸੁਦਾਨਾਹੀਅੰਧਾਹੈ। ਜਿਏਹੁਗ
 ਲਿਕੁਸੁਨਾਹੀ। ਜਿਚਰੁਏਹੁਬੈਲੇਤਿਚਰੁਏਹੁਪੁਦਾਇਦੀਆਹੀਗਲਾਬੈਲੈ। ਜੇਨਾਬੈਲੇਤਾਏਸੁ
 ਚੁਪਾਹੈਚੁਗਾਹੈ। ਪਛੁਜੀਬਿਨਾਪੁਦਾਇਦੀਆਗਲਾਇਸਨਹੋਹੁਬੈਲਦਾਭੁਲਾਨਾਹੀ। ਹੋਰਜੁ
 ਬੈਲਦੇਨਾਲੇਚੁਪਾਤਾਹੀਭੁਲਾਹੈ। ਜੇਬਿਨਾਪੁਦਾਇਦੀਹੋਰਹੋਰੁਬੈਲੈਸੁਏਕਹੈ। ਜੇਮੁਹੁਤੁਠਾਕੀਦ
 ਹੋਇ। ਜੇਇਹੁਬੈਲਦਾਹੈਸੇਸਭੋਲਿਖੀਦਾਹੈ। ਦਰਗਾਹਦਿਚਿ। ਜੇਤੁਬੈਲੈਇਸਦਾਬੁਰਾਲਿ
 ਖੀਮੈ। ਜੇਇਹੁਆਪਦਾਬੁਰਾਕਿਉਲਿਖਾਇਦਾਹੈ। ਏਹੁਪੁਦਾਇਦੀਆਗਲਾਕਰੇ। ਪੁਦਾਇਦਾ
 ਹੀਨਾਉਬੈਲੈ। ਜੇਤੁਇਸਦਾਭੁਲਾਲਿਖੀਮੈ। ਜੇਏਹੁਬਿਨਾਪੁਦਾਇਦੀਕਛੁਹੋਰੁਬੈਲਦਾ

ਹੈ॥ ਸੁਇਸਦਮੁਹਸਿਆਹੁਹੋਦਾਹੈ॥ ਦਰਗਾਹੁਦਿਚਿ॥ ਏਥੇਰੀਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਥਾਂਇਥਾਂਇਸਰਮਿਦਾ
 ਹੋਦਾਹੈ॥ ਇਸੁਬੀਦੇਨੁਹੋਰਸਬਲੋਏਥੀਚੁਪਾਤਾਹੀਭੁਲਾਹੈ॥ ਅਕੈਖੁਦਾਂਇਦੀਆਬਾਂਤਾਂਬਿਨਾਂਹੋ
 ਰੁਕੁਛੁਬੇਲਣਾਭੁਲਾਂਹੀ॥ ਸੇਖਜੀਜਿਤਨੀਆਂਤੁਖੁਦਾਂਇਦੀਆਂਗਲਾਂਪਛੁਹਿਗਾਂ॥ ਤਿਤਨੀ
 ਆਂਗਲਾਂਤੇਮੇਰਾਂਭੀਛਾਂਇਦਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਂਭੀਛਾਂਇਦਾਂਹੈ॥ ਸੇਖਜੀਖੁਦਾਂਇਦੀਆਂਗਲਾਂਕੁ
 ਰਈਆਂਦੁਲਨਾਂਹੀਕਰਈ॥ ਤਾਂਸੇਖਬਿਰਾਹਮਅਰਜਕੀਤੀ॥ ਜਿਏਨਾਂਨਕੁਜੀਇਕੁਮੈਕੁਕਾਂਤੀਲੋ
 ਹੀਦੀਹੈ॥ ਸੋਕਿਜੇਹੀਲੋਹੀਦੀਹੈ॥ ਪਰਕੇਹੇਲੋਹੇਦੀਲੋਹੀਦੀਹੈ॥ ਸਾਂਰਕੀਏਹਜਿਕਾਂਤੀਹੈ॥
 ਜੇਜਨਾਂਦਰਦੇਗਲਿਦੁਰੈ॥ ਤਾਂਜਨਾਂਦਰਹਲਾਂਲੁਖੀਦੈ॥ ਜੇਬੀਦੇਦੇਗਲੁਦੁਰੈ॥ ਤਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁ
 ਥੀਦੈ॥ ਤਾਂਮੈਕੁਇਜੇਹੀਕਾਂਤੀਤੇਹਜੇਮੈਖਿਨਾਂ॥ ਜੇਦਾਂਕੁਠਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁਖੀਦੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁ
 ਬੈਤਕਹਿਸਰੀਅਤਦਿਚਿ॥ ਅਸਲੋਕੁ॥ ਅਸਚਕੀਕਾਂਤੀਸਚੁਸਭੁਸਾਂਗਾ॥ ਪਾਂਕੁਤਤਿਸਕੀਅਪ
 ਰਅਪਾਂਗੁ॥ ਸਚੁਕੀਸਾਣੁਲਈਚਿਭੁਕਾਂਇ॥ ਗੁਣਕੀਥੇਕੇਵਿਚਿਸਮਾਂਇ॥ ਤਿਸਕਾਂਕੁਠਾਂਹੋਵੈ
 ਸੇਖਾਲੋਹੁਲਬੁਨਿਕਥਾਂਵੇਖਾ॥ ਹੋਇਹਲਾਲੁਲਗੋਹਕਿਜਾਂਇ॥ ਨਾਂਨਕਦਰਿਦੀਦਾਂਰਿਸਮਾਂਇ॥
 ੧੫॥ ਤਿਸਕਾਂਪਰਮਾਰਥਾ॥ ਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਜੀਕਹਿਅਜਿਏਸੇਖਜੀ॥ ਇਸੁਕਾਂਤੀਦਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁ

ਨਾਂਗੀ ਥੀ ਦੰਜੇ ਤੇ ਰੇਲ ਕਿ ਹੈ। ਪਰ ਸਚੁ ਕੀ ਕਾਂਤੀ ਹੋਇ। ਸਚੁ ਕੇ ਸਾਂ ਰਤੇ ਪਈ। ਮੇਰਾ ਸਚ ਕੀ ਸਾਂਦ ਸਿਉ ॥ ੨੨੫ ॥
 ਕਿਲੁ ਕਾਂਇ ਚਿਲੁ ਕਾਂਇ ਲੀਜੀ ਮੇਰਾ। ਤਿਸ ਕਉ ਥੇ ਕਰ ਗਏ ਕੀ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਦਿ ਚਿਉ ਹੁਕਾਂਤੀ ਸਮਾਂ
 ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਂਥੇ ਜੇ ਬੰਦ ਕੁਜੇ। ਤਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਸਨਾਂ ਵਰ ਹਲਾਂ ਲੁਨਾਂ ਗੀ ਥੀ ਦਾਂ। ਤਿਸ ਕਾਂ ਕੁਠਾਂ ਹੋਇ
 ਸੇਖ ਜੀ। ਸੇਖ ਜੀ ਲੋਹੁ ਦੀ ਜਾਂ ਹਰਾਏ ਸਦਿ ਚੇਲ ਬੁਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਹੋ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਜਿਚ ਰੁਏ ਸੁਦਿ
 ਚਿਲ ਬੁਧੈ ਤਿਚ ਰੁਏ ਹੁਮ ਕਰੁ ਹੈ। ਹਲਾਂ ਲੁਤਾਂ ਥੀ ਦੈ ਜਾਂ ਇਸੁ ਦਿ ਚੁਹੁ ਲੁਬੁਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ।
 ਤਾਂ ਵਰ ਕੀ ਲਾਂਇ ਕੁ ਹੋਇ। ਨਾਂਤਰ ਵਰ ਕੀ ਲਾਂਇ ਕੁ ਨਾਂਗੀ। ਏਹੁ ਬੰਦਾਂ ਖਾਂ ਮੈਂ ਨਾਂ ਪਾਂ ਕੁ ਹੈ। ਜੇ ਏਹੀ
 ਕਾਂਤੀ ਕੁਸੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬੰਦਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਕਾਂਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਘੋਨ ਸਕੇ। ਤਿਸੇ ਖੁਖੁ ਸਲ
 ਹੋਇ ਕਰਿ ਰੁਰਿ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲੋਹੀ ਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੇਖੁ ਦਾਂਇ ਅਸਾਂ ਕੁਠਿ ਤਾਂ
 ਅਸੀ ਨਿਹਾਂ ਲੁਥੀ ਏ। ਤਬੁ ਫੇਰ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਂਗੁ ਮਰ ਜਕੀ ਤੀਜਿ ਏਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲੋਹੀ ਦਾਂ ਹੈ
 ਜੇ ਤੇਥਾਂ ਵਹੁ ਪਾਂਈ ਦਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਹਿਕ ਬਿਅਾਂ ਭੀ ਮਰ ਜਹੈ। ਜੇਹੁ ਕੁ ਮੁਥੀ ਦੈ ਤਾਂ ਪੁਛਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ
 ਕਕਹਿ ਅੰਕਹੀ ਮੇਰੀ। ਸੇਖੁ ਜੀ ਖੁਦਾਂਇ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨੇ ਮਲਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਕੀਚ ਦਾਂ। ਨਿਸੀਗ ਕ
 ਹੀ ਦੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਰੇ ਬੁਰਾਂ ਮੰਨ ਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬੰਦਾਂ ਖੁਦਾਂਇ ਦਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਤੁਸੀ ਨਿਸੀਗੁ

ਅੰਧੇ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਂਗਮ ਕਹਿ ਆਸੁ ਆਲੁਖਦਾਇ ਦਾਂ ਕੀ ਤੇ ਸੁਖੇ ਜੇਦਾ ਜਿਨ ਨ ਕਦ ਰਵੇ ਸੁਤਿਖਾਂ
 ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਾਂ ਛਲੈ ਨਹ ਪਾਉ ਕਟਾਂਗੀ ਕਰੁ ਸਕੈ ਲੋਭੀ ਕਾਂਜੀ ਉਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥ ਬਿਲੁ ਤੇਲੁ
 ਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਤਿ ਸਕਾਂ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸੇਖ ਬਿਰਾਂਗਮ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਪਾਂਸੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੁ ਕਉ ਕਹਿ ਆਂਜੀ ॥੧॥ ਡਿਖਾਂ ਇਹੁ ਜੋ ਅਛਲੁ ਮਾਂਇ ਆਂਹੈ ਸੁਕਹੀ ਦੇ ਬੂਟੇ ਤੇ ਛਲੀ ਨਾਂਹੀ ਜਾਂ
 ਤੀ ਨਾਂ ਕੋਈ ਸਿਧੀ ਦੇ ਲੇ ਆਪਈ ਛੁੱਤੀ ਕਟਾਂਗੇ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਇਨ ਕੋਈ ਮਾਇ ਆਂ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮਾਂਇ ਆਂ
 ਕੋ ਕਾਂਟੇ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮਾਂਇ ਆਂ ਕੋ ਛਲੈ ॥੧॥ ਇਹੁ ਜੋ ਲੋਭੀ ਜੀਉ ਹੈ ਸੇ ਕਟਾਂਗੇ ਸਾਂਝੀ ਆਪ ਕਉ ਪਾਉ ਕਰਿ
 ਸਕਤਾਂ ਨਾਂਹੀ ॥੧॥ ਪਇ ਆਂ ਟੁਲ ਪਲਾਉਦਾਂ ਜੀਉ ਫਿਰਦਾਂ ਹੈ ਆਂ ਸਪਾਂਸੁ ਆਪ ਸਤੋ ਮਾਂਇ ਆਂ ਕਉ ਕਟਿ ਮਾਂ
 ਨਾਂਹੀ ਸਕਦਾਂ ॥੧॥ ਜੀਉ ਥੀਭੀ ਖਰੀਖ ਆਂਗੀ ਕਰਿ ਰਖਦਾਂ ਹੈ ॥੧॥ ਦਿਖਾਂ ਜੀ ਤੇਲ ਬਰੇ ਰਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿਜਲੈ ॥੧॥ ਬਿਨਾਂ ਦੀਦਾਂ ਜਲੈ ਬੀਚਾਂ ਦਏ ਬੀਦਾਂ ਨਾਂਹੀ ॥੧॥ ਬਿਨਾਂ ਚਾਂਦ ਬੀਏ ਕੁਣੁ ਸੁਣਦਾਂ ਨਾਂਹੀ ॥੧॥ ਡਿਖਾਂ
 ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਤੇਲੁ ਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਲੈ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਕੀਤਾ ਕੁਰਾਂ
 ਏਕ ਤੇ ਬੁਕਮਾਂਈ ਮੇ ॥੧॥ ਭਉ ਦਈ ਇਤ ਤਨਿ ਪਾਂਈ ਮੇ ॥੧॥ ਸਚੁ ਬੁਣੁ ਦਾਇ ਜਲਾਂਈ ਮੇ ॥੧॥
 ਬਿਨੁ ਤੇਲੁ ਦੀਦਾਂ ਇਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਕਰਿ ਚੰਨੁ ਜਹਿ ਬੁਤ ਉਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਤਿ ਸਕਾਂ ਪਰਮਾਰਥੁ ॥੧॥

ਤਾਂਗਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਜੋ ਕਰਾਂ ਦੁਕਹਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਕਮਾਈ ਮੈ ਖੁਦਾਂ ਇਥੀ ਡਰੀ
 ਰਹਿ ਰਹਿ ਸਮਾਂ ਗਿਚਲੀ ਮੈ ਕਰਾਂ ਨੁਕਤੇ ਬੁਦਾਂ ਫੁਰਮਾਂ ਇਅੰ ਕੀ ਚੈ ਇਹੁ ਭਉ ਇਸੁ ਦਿਚਿਦੀ
 ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਾਂ ਏ ਕਤੇ ਬੁਦਾਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਮਾਈ ਮੈ ਸੇਏ ਹੁਤੇ ਲੁਹੇ ਇਅਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਂ ਭਉ ਜੁਇ
 ਜੁਦਿ ਚਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਏ ਹੁਇ ਸੁਦਿ ਚਿਦੀ ਹੋਈ ਸਚਾਂ ਮੁਖਦਾਂ ਇਦਾਂ ਜਿਨਿ ਸਚ ਬੁਝਾਂ ਇਅਾਂ
 ਤਿਨਿ ਖੁਦਾਂ ਇਬੁਝਾਂ ਇਅਾਂ ਤਾਂ ਏ ਹੁਖਦਾਂ ਇਦਾਂ ਉਏ ਸਨੁ ਬੈਸੀ ਤਰਅਗਨਿ ਹੋਇ ਅਾਂ ਜਾਂ ਤੇ
 ਇਅਾਂ ਸਚੁ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਤਿਥੈ ਜੋ ਤਿਜਾਂ ਗੀ ਤਿਥੈ ਦੀਦਾਂ ਬਾਲਿਅਾਂ ਤਿਥੈ ਅੰਦ
 ਰਿਚਾਂ ਨਦਾਂ ਹੋਇ ਅਾਂ ਤੈਈ ਲੋਕ ਨਾਂ ਧੁਪਰਮੇਸਰ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿਅਾਂ ਜਾਂ ਤੈਈ ਲੋਕ ਨਾਂ ਧੁਇ
 ਸਦੇ ਅੰਦਰਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਤਾਂ ਤੈਈ ਲੋਕੁ ਇਸਨੁ ਨਜਰਿਅਾਂ ਏ ਤੁਸਿ ਜਮਿ ਤਿਲਬਗਰ ਦੀਦਾਂ ਬਾਲਿ
 ਅਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਹਿ ਬੁਝੇ ਸਨੁ ਮਿਲਿਅਾਂ ਇਤੁ ਤਨਿਲ ਰੈ ਬਾਂਈ ਅਾਂ ਇਹੁ ਦੁਨੀਅਾਂ ਅੰਦੁ ਜਾਂਈ ਅੰ
 ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ਕਮਾਈ ਅਾਂ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸ ਕਾਂਧਗਮਾਂ ਰਥਾ ਤਾਂ ਗਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇ
 ਸੁਤਨੁ ਏ ਹੁਬਾਂਈ ਲਗੀ ਜੁਏ ਹੁਦੁਨੀਅਾਂ ਅੰਦੁ ਜਾਂਈ ਹੈ ਜੁਰੁ ਹੈ ਇਸੁ ਦੇ ਕਮਏ ਹਵਸਤੁ
 ਅੰਦੁ ਦੀਅਾਂ ਹੈ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰਿ ਲਏ ਸੋਈ ਸਹੀ ਸੇਵਾਂ ਤੇਏ ਸਨੁ ਸੁਖੁ ਹੈ ਇਚਿ

ਦੁਨੀਆਂ ਸੇਵਕਾਂ ਈ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਬੈਸਦੁ ਪਾਈ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਬਾਂਹ ਲੁਡਾਂ ਈ ਮੇ॥ ੪॥ ਤਿਸਕ
ਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ॥ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਜੁ ਹੈ ਸੋ ਜਗਾਇ ਤੁ ਦੀਨ ਦੀ ਹੈ॥
ਜੇਏ ਸਨੁ ਏਹਾ ਸੋ ਝੀਹੋ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਇਸੁ ਜਗਤੁ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਬੈਸਦੁ ਪਾਈ॥
ਦਰਗਹ ਵਿਚਿ ਸੁਰਖੁ ਰੂਹੋ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਖ ਰੂਹੋ ਇਕ ਰਿਤ ਜੀ ਮਕੀ
ਤੀ॥ ਜਿ ਜੀ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਨੁਮਾਇਆਂ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਕੀ ਮਿਹਰ ਦਾਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੁ ਅਸਾਨੁ ਕੀ
ਖੁਦਾਇ ਯਾਦੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਕਹਿਅੰਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਤੂੰ ਜਿਥਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
ਅੰਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਕਿ ਖੁਦਾਇ ਤੈ ਵਿਚਿ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਖਾਏ ਹਬਾਂ ਤੂੰ
ਮੇਕੁ ਡਸਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਜਿਏ ਹੁਬੰਦਾ ਹੈ॥ ਏਸੁ ਬੰਦੇ ਨੁਪਹਿਲੇ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਰਮ
ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਛੈ ਸਬਦੁ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲੇਇ ਹੈ॥ ਇਤੁ ਲੇਇ ਖੁਦਾਇ ਵਿਛਾਂ ਵੇਦਿ
ਛਾਂਇ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਜੀ ਏਸੁ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਪਾਰਿ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਕਹਿ
ਅੰਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿ ਚਲੀਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਅਜੇ ਤੈ ਨੁਪਹਿਦਿ
ਨਅੰਇਅੰ ਪਰਤੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇਅੰ॥ ਤੈ ਨੁਪੀਰੀ ਮਿਲੇ ਦਾਫਲੁ ਹੋਇਅੰ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਕ

ਹਿਆਂ ਜਿਵਾਂ ਹਵਾਂ ਹਨਾਂ ਨਕਾਵਾਂ ਹਵਾਂ ਹਨਾਂ ਨਕਾਵਾਂ ਹਵਾਂ ਹਵਾਂ ਹੁਖਦਾਂ ਇਜਿਨਿਤੁ २੭
 ਨਿਵਾਂ ਜਿਆਂ ਹੈ॥ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀਵਾਂ ਹਰਾਭਾ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਾ ਬਿਰਾਹਮ ਅਰਜਕੀਤੀ ਜਿਏ ਨਾਂ ਨਕ
 ਜੀ॥ ਹਿਕੁ ਬਿਆਂ ਭੀ ਅਰਜਹੈ॥ ਜਿਜੀ ਹੁਕਮੁ ਥੀਵੇ ਤਾਂ ਅਖਾਂ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਜਿ
 ਏ ਸੇਖਾ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਮੈ॥ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੇਰੇ ਜੀ॥ ਇ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਾ ਬਿਰਾਹਮ ਕਹਿਆਂ ਜਿਏ ਨਾਂ ਨਕ
 ਜੀ॥ ਹਿਕੁ ਖੁਦਾਂ ਇਦੇ ਨਾਂ ਇਦੀਵਾਂ ਰਖੀਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਂ ਲੁਖੀਵਾਂ ਹੋ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀਵਾਂ ਰਕ
 ਦਾਂ ਹੋ॥ ਅਸਾਂ ਕੁਵਾਂ ਰਖੁਦਾਂ ਇਦੀ ਸੁਣਈ॥ ਮੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਮਨੋ ਕਾਂ ਮਨਾਂ ਸਿਧਿ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕ
 ਛੁਕੋਈ ਬਾਂਛ ਨਾਂ ਕਰਿ ਮੈ॥ ਗੈ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪੁਰੀ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਵਾਂ ਰਖੁਦਾਂ ਇਦੀ ਕਹ
 ਦਾਂ ਹੈ॥ ਕੀ ਅੰਕ ਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅਸਾਂ ਦੀਵਾਂ ਰਕੀਤੀ॥ ॥ ਭੰ ॥ ਭੰ ॥ ਭੰ ॥ ਭੰ ॥ ॥
 ॥ ॥ ੨੭੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਵਾਂ ਰਸ ਲੋਕਾਂ ਨਾਂ ਲਿ॥ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅੰਧੇ ਦਿਉਹਾਂ ਵੀਸਦ ਵਾਂਗ॥ ਜਿਨਿ ਮਾਂਸ ਤੇ ਦੇਵ ਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨਲਾਂ ਹੈ॥ ਵਾਂ
 ਗੁ॥ ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾਂ ਉਗਵੈ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹ ਹਿਹ ਜਾਂਗੁ॥ ਏਤੇ ਚਾਂਦ ਇਹੋ ਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਧੋਰੁ ਅੰਧਾਂ
 ਗੁ॥ ੨॥ ਨਾਂ ਨਕ ਗੁਰੂ ਨਚੇਤਨੀ ਮਨੁ ਅੰਧੈ ਸੁਚੇਤਾ॥ ਛੁਟੇ ਤਿਲੁ ਬੁਝਾਵੈ ਜਿਉ ਸੁਝੈ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤਿ

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਅੰਕ ਹੁਨਾਂ ਨਕੁ ਸਉਨਾਂ ਹੁ। ਫਲੀ ਅਹਿ ਫੁਲੀ ਅਹਿ ਬਪੁਰੇ ਭੀਤ ਨਹਿ ਚਿਸੁ ਅੰਗੁ।
੨। ਪਉੜੀ। ਅਪੀਨੈ ਅਪਸਾਂ ਜਿਓ ਅਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਂਉ। ਦੁਜੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਂਜੀ ਮੇਕਰਿਅਸ ਇਤਿ
ਠੇਚਾਂਉ। ਦਾਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਅਪ੍ਰਤਿ ਸਿਦੇਦ ਹਿਕਰ ਹਿਪਸਾਂਉ। ਤ੍ਰਿਜਾਣੇ ਈਸੁ ਭੁਜੇ ਦੇ ਲੈਸ ਹਿਜਿ ਦਕ
ਦਾਂਉ। ਕਰੁਅਸ ਇਤਿ ਠੇਚਾਂਉ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜੀਨ ਉਪਉੜੀ। ਅੰਦਾਂ ਰਦੀਆਂ ਅਪੀਆਂ। ਏ॥
ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਂਘਮ ਕਹਿਅੰਜੀ। ਤ੍ਰਿਮੇਰਾਂ ਪੀਰੁ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਤੋਰਾਂ ਮੁਰੀਦੁ ਹਾਂ। ਸੇਖੁ ਬਹੁਤੁ ਤਦ ਜਿਅੰਕੀ
ਤੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਪਸੈਦਿ। ਦਿਅਹੋਇਆਂ ਗੋਸਟਿ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਦਾਂਹ ਗੁਰੂ ਜੀ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਅਏ। ਅਰੋਚਾਂ ਚਾਂਲਾਂ ਲੁਚੇ ਬਹਿਅੰ ਅਤੇ ਭੁਭੀ
ਬੀਬੀ ਭੀਚਲਿ ਗਈ। ਕਾਂਲੁ ਭੀਚਲਿ ਗਇਆਂ। ਤ੍ਰਿਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਹੈ ਤ੍ਰਿਅਾਂ ਪੇਗਾਂ ਸੀ। ਮੰਨਾਂ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਂ ਨਕੁ ਕਹਿਅੰ। ਚਾਂਚਾਂਲਾਂ ਲੁਅਸਾਂ ਭੀਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਰਹਦਾਂ ਹੀ। ਤਾਂਲਾਂ ਲੂਦੇ ਦੀ ਕਹਿਅੰ। ਭਲਾਂ ਜੀਜੇ
ਤੇਰੇ ਮੰਨਿਅੰਦੈ ਅਸਾਂ ਜਈ ਮੰਨਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜੀ ਪੈਦਾਂ ਦਿਨੁ ਤਲਵੰਡੀ ਰਹਿਅੰ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ
ਜੀਵਾਂਹ ਗੁਰੂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਪੈਕੀਆਂ। ਜਾਂ ਰਹਦੁਲਾਂ ਰੋਤਾਂ ਇਕੁ ਦਿਨੁ ਮਾਂ
ਤਾਂ ਚੋਈਆਂ ਪੀਆਂ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਹੁਇ ਤ੍ਰਿਟਿ ਕਹਿਦੇ ਹਿ। ਬਹੁਤੇਰਾਂ ਲਈ ਫਿਰਿਅਾਂ। ਹੁਇ

ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨੁ ਅਸਾਂ ਪਾਸਿ ਭੀ ਗਰਦਿ ਦੇਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਇ ਮੇਨੁ ਦਿਦਾਂ ਦੇਹੁ। ੨੯੮
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਬੇਰਹੇਗਾ ਤਿਥੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿਅ ਜੀ ਚਲਦ ਰਹਦ ਕਰਤਾਰ ਗੋਚਰਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤਸਾਂ ਤੇ ਕਉ ਦੁਹੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਿਛੈ ਇਕੁ ਲਹਦਾ ਪਤਰੇਟਾ ਫੇਰੁ ਤਿਹਦ ਦਾ ਪੁਤੁ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੈਗਾ। ਓ
 ਹ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਿਛੇ ਬਹੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਅ ਜੀ ਉਹੁ ਭੀ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਜੇ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਅ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰਾਂ ਦੀ
 ਕਿਆ ਬਰਹੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੋਵੈਗੀ। ਪਿਛੇ
 ਲਗਾ ਫੇਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਦਸਤੁ ਲਹਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦਿਦਾਲੀ ਤੀ। ਤਲਵੰਡੀ ਗ
 ਇਅ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਹੁ ਗੁਰੂ। ਤਾਂ ਸੁਣਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਤਉ ਦਿਚਿਤਿ ਨ ਭੇਦੁ
 ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋ ਤੋੜੀ ਮੇਨੁ ਪਬਰਾ ਅੰਗੀ ਜੇ ਮੇਅ ਪਈ ਅਖੀ ਤਿਥਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ਮੇ
 ਲਿਖਾਇਅ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੀ ਹੋਰ ਪਿਛੈ ਦੀ ਪਬਰਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਦਾ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ਤਉ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਅਖਿਅ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਦਾਂ ਦਰਸਨੁ ਕਰਵਾਇਅ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਰੇਉ ਪਰਿਮਿ।

ਹਰਦ ਨੁਬਹੁਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਮੇਧੋ ਤਾਂ ਸਭਾ ਹਕੀਕਤ ਲੀਤੀ ਅੰਧ ਪਰੁਜੀਤੀ
ਅੰਧ ਏ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਹਿ। ਤੁਧੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ ਅੰਧ ਅੰਧ ਲੋਕਾਂ ਏ
ਬਾਂਲਾਂ ਅੰਧੀ ਹਕੀਕਤ। ਅਸਾਂ ਨਾਲਿ ਏ ਉਹੋਈ। ਜੇ ਅਸੀ ਕਾਂਗੜੇ ਚਲੇ ਅੰਧੇ। ਸਮੇਤ ਟਬ
ਗੇ। ਦੇਵੀ ਪਰਸਾਇ। ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਸੁਇ ਅੰਧਾਂ। ਜੇ ਇਕ ਨਕਵੇ ਦੀ ਖੜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੋਇ ਅੰਧ
ਅਸਾਂ ਅੰਧ ਅੰਧੇ ਤਾਂ ਅੰਧੇ। ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਜਾਂਇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
ਨਕ ਜੀਵਾਂ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾਂ। ਜਾਂ ਅਸਾਂ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਭਾਰੇ ਮਰੇ ਅਸੀ ਤਲ ਹੋਇ ਗਇ ਅੰਧ
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਪਾਇ ਅੰਧ ਏ ਤੇਰਾਂ ਉਕਿਅਾਂ ਹੈ। ਕੁਈ ਸਿਖਾਂ ਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ
ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਗਿਰਾਂ ਉਅਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਉਲਹਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਤੁਸੀ ਹੋ
ਵੇ ਕਉ ਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਹਾਂ। ਤਿਹਣ ਹੋਵੇ ਅੰਧੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ
ਚਲੇ ਅੰਧੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ। ਜਾਂ ਹੁਭਾਂ ਏ ਲ ਹਇਅਾਂ ਦੇਵੀ ਪਰਸਾਅਵੇ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿਅਾਂ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਹੁਇ ਅਸਾਂ ਭਾਂ ਜਾਂ ਵੇ ਰਹਿਅਾਂ। ਜਿਸਦਾ ਸਤੋ ਅਸੀ ਉਥੇ ਜਾਂ ਦੇਅਾਂ
ਹੈ। ਜੇ ਇਥੇ ਹੀ ਕੀਮਤ ਪੁਰਾਂ ਹੋਇਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ। ਸੁਇ ਕੁਈ ਲਹਇਅਾਂ ਤ

ਉਸਾਪਾਸੋ ਕੁਦੁਲਹਈਆਂ ਹੋਸੀਸੋਲੈਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਜਾਂ ਮੇਆਪਣ ਵਖਤੁ ਦੇਖਾਂ। ਤਾਂ
 ਮੇਰੇ ਜੇਤਨੇ ਬੰਧਨ ਅਹੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭੇ ਤੁਟਿ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਪਸੋ ਦੁਰਿ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤੁ
 ਇਜਾਂਦ ਨਿਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜਾਂਹਿ। ਭਾਂਈ ਲਹਣਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਪਣੇ ਪਾਰਿਜਾਂਹਿ। ਅਤੇ ਕ
 ਬੀਲੇ ਨੂਲੇ ਜਾਂਹਿ ਤਾਂ ਮੇਜਾਂਦ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਨਾਂ ਲਿਓ ਉਹੋਈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿ
 ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਤਉ ਦਿਚਿ ਤਿਉ ਨੁਭੇ ਦੁਕੁਨਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਥੋਪਕੁਦਾਂ ਕ
 ਈਨਾਂ ਹਾਂ ਰਖਦਾਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਕੁਦਾਂ ਰਖਿਅਾਂ। ਸੋ ਅਸਾਂ ਦਿਚਿ ਪਾਟਾਂ ਤੁਸਾਂ ਡਿਠਾ ਹੋਸੀ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ
 ਅਸਾਂ ਪਸੋ ਪਕੁਦਾਂ ਰਖਿਅਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਪਸੋ ਅਸਾਂ ਪਕੁਦਾਂ
 ਰਖਿਅਾਂ ਹੋਸੀ ਤੁਸੀ ਜਾਂਹਰ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਜੀ। ਜਿਤੁ ਸੀ ਜੇ ਗਤਸਾਂ ਤਾਂ ਉਮੀਗਦ ਰਖਿ
 ਅਹੋਸੁ ਤੁਸੀ ਜਾਂਹਰ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਅਪਣੇ ਜੀ ਦਿਚਿ ਸਮਾਇਆ ਜੇਏ ਹੁਪੁਰਨ ਪੁਰਖ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਸੋ ਪਟ ਰਖਣ ਭੁਲਾਂ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿ ਰਹਿਅਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਮੇਤੈ ਨੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੁਦਾਂਗਾਂ। ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਰਕੀਤਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਹਿਕੁ ਸੀਸਾਂ ਰਵਿਚਿ ਸਹਰਤਿ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਜੇ ਗੁਪਤੁ ਰਖਿਓ ਸਾਸੋ ਅਸੀ

ਜਾਣਦੇ ਅੰਗੇ। ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਅੰਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਤੁਸੀ
ਹੋਰ ਨੇ ਗਲੇ ਨਾਂ ਪੈਏ। ਓਹੋ ਨਿਸਾਂ ਕਰੇ ਜਿ ਤੁਬ ਬਹੁਤ ਤੁਸਾਂ ਤੁਨਾਂ ਉਮੀ ਗਦਰ ਧਿਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦੁ ਕਰਿ ਅੰਤਾਂ ਭੀ ਬਾਲਾਂ। ਇਕੁ ਦਿਨੁ ਮੇਥਾਂ ਹਰ ਗਾਂਇ ਦੇ ਦਾਂਸਤ ਪਾਂਹੁ ਅੰਦਾਂ ਸੀ। ਬੀਡਾਂ ਪੈਇ
ਕਰਿ ਬਧਾਂ। ਅਤੇ ਸਿਰਤੇ ਚਾਂਇ ਲਇ ਅੰਧਾਂ। ਅਗੇ ਮਾਂਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰੀ ਪਾਂਸੈ ਬੈਠੀ ਅੰਗੀ
ਮੇਰ ਕਪੜਿ ਅੰਤਾਂ ਮੇਲੀ ਅੰਛੁਟਾਂ ਪਈ ਅੰਧਾਂ। ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰਨੁ ਅੰਧਿ ਅੰਧਾਂ। ਤਾਂ
ਪਾਂਜੀ ਕੁਛੁ ਦਈ ਦਾਂ ਭਉ ਕਰੁ। ਅਹਿ ਭੀ ਖੜੀ ਦਾਂ ਪਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਮੁਲੇ ਪੀ
ਏ। ਏਹੁ ਛੁਟਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਦਰਗਾਂ ਹੁਦਾਂ ਕੁ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਇਉਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮੀ ਗਦਰ ਧਿਆਂ
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਇਤਨਾਂ ਵਲੁ ਸਿਖੁ ਪਾਂਸੈ ਕਰੋ। ਅਕੇ ਇ
ਕੇ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਅੰਧਿ ਅੰਧਾਂ ਸੁਇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਇਕੁ ਦਿਨੁ
ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਦੁਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਪਾਂ ਸਿਬੈ ਠੀ ਅੰਗੀ। ਅੰਧੁ ਲਗੀ ਜੀ ਤੇਜੋ ਅੰ
ਪਈ ਦਸਤ ਪੜ੍ਹ ਹੋਇ ਅੰਧਾਂ ਏਧਾਂ ਰਿਖਤੁ ਦਾਂ ਹੈ। ਤੁਹਨੁ ਏਰੁ ਗਲੁ ਭਲੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੇ ਅੰਧੇ
ਪੜ੍ਹ ਹੋਇ ਅੰਧਾਂ ਏਧਾਂ ਪੜ੍ਹਨੁ ਦੇਵਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰੀ ਦੀਨ ਜਗੁ ਇਕੁ ਚੁਹੀ ਉਪਰਿ ਜਾਂ

ਇਪਈ। ਚੁਗੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਆਗੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਪੁਤਾ। ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ਏਹੁ ਚੁਗੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਪੈ
 ਏਹੁ ਇਥੇ ਪਈ। ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁਕ ਜੋ ਪਰ ਜਾਇ ਪੈਦਾ। ਤਾਂ ਅਗ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦਾ ਅੰਧਿਆ ਆਹੋ ਜੀ। ਅਸਾ ਅਜੇਹੇ ਇਸਟੀ ਬਹੁ ਤੇਗੁ ਡੁਠੇ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਪੰਥ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਉ
 ਤਾਂ ਵਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਖਲਵੀ ਆਦੀ ਆਖਿ ਲੀਅ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ
 ਰਹਿਅ। ਤਾਂ ਸਾਂਇ ਤਗੁ ਜਗੀ ਤਾਂ ਮੇਅਾਂਇ ਆਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ ਏਹੁ
 ਚੁਗੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਪੈ। ਇਸਤਾਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁਕਿ ਛਿਡਿ ਜੋ ਏਹੁ ਪਰ ਜਾਇ ਪੈਦਾ। ਤਾਂ
 ਮੇਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁਕੀ। ਤਾਂ ਜਾਂਇ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਏਹੁ
 ਪਰਾਇ ਪੁਤਾ ਅਤੇ ਏਹੁ ਆਪੇ ਪੁਤਾ। ਮੇਰਿ ਅੰਕਰਾਂ ਜਿਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਲਵੇ। ਤਾਂ
 ਭਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਤਾਂ ਨਾਉ ਅੰਗ ਦਇਉ ਹੋਇ ਆਤਾ ਛੇ ਰਿਬਾਲੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹੋਰ
 ਬਿਸਦਾਂ ਸੁਪਇ ਆਹੋ। ਮੇਰੇ ਚਿਕੋਈ ਵਡਾ ਅਉਗੁ ਵਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀ ਪਰੀਪਰੀ ਪਰਦਾਰਖ
 ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਛੇ ਰਿਗੁ ਅੰਗ ਦੁ ਕਹਿਅ ਸੁਣੁ ਭਈ ਬਾਲਾ। ਇਕੁ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਭਈ ਬੁਢਾ ਭੀ
 ਹਾਂ ਜਰੁ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ। ਜਾਂ ਅਪੀਰਾਂਤਿ ਅੰਧੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਅ

ਜੇਦੇਖਿਬੁਝਾਰਤਿਕਿਤਨੀਪੈ। ਤਾਂਬੁਝਾਰਦੇਖੇਤਾਂਅਧੀਰਾਂਤਿਪੈ। ਤਾਂਬੁਝਾਰੇਅੰਦਰਿਜਾਂਇਕੇਅੰਖਿ
 ਅੰਜੀਅਧੀਰਾਂਤਿਪੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਝਿਅੰਮੰਜਾਂਦਾਹਾਂਜੇਰਾਂਤਿਪਹਰ
 ਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਦੇਖੁ। ਤਾਂਬੁਝਾਰਫੇਰਿਬਾਹਰਿਦੇਖਣਗਾਇਅੰਦੇਖੇਤਾਂਅਧੀਰਾਂਤਿਪੈ। ਫੇਰਿਅੰ
 ਇਕੋਰਿਅੰਖਿਓਸਜੀਅਧੀਰਾਂਤਿਪੈ। ਤੀਸਰੀਵਾਰੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਜੇਰਾਂਤਿਪਹ
 ਰਹੈ। ਤਾਂਤੀਸਰੀਵਾਰੀਫੇਰਿਬੁਝਾਰਅਧੀਰਾਂਤਿਕਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਲਾਂਗੁਈਬੁਝਾਰਪਹ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬਚਾਂਅੰਗਦੇਖੁਰਾਂਤਿਕਿਤਨੀਪੈ। ਜਾਂਮੰਜਾਂਇਕੇਦੇਖਾਂਤਾਂਅਧੀਰਾਂ
 ਤਿਪੈ। ਤਾਂਮੰਜਾਂਅੰਦਰਿਜਾਂਇਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਤਿਅਧੀਰਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬਚਾਂਅੰ
 ਗਦਾਂਰਾਂਤਿਪਹਰਹੈ। ਤੀਹਿਜਾਰਦੇਖੁ। ਤਾਂਮੰਜਾਂਪਏਮਨੁਜਮਣੀਜੇਰਾਂਤਿਤਾਂਅਧੀਰਾਂਪਹਰਗੁਰੂ
 ਦਾਂਲੇਟਹੋਰਹੈ। ਤਾਂਮੰਜਾਂਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਤਿਪਹਰਹੈ। ਮੇਰੀਅੰਅਖੀਅੰਦਿਚਿਵਟਾਅੰਗਾਂ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਅੰ। ਅਤੇਅੰਖਿਓਸਬਚਾਂਕਰਤਾਰਅਗੇਅਥਾਂਟੇਕਾਅੰਗੇ
 ਬੁਝੇਦਵਪਾਂਧਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਝੇਅੰਦਟਕਿਉਖਾਂਧਾਂ। ਕਰਤਾਰਦਾਂਹੁਕਮਈਦੇਅ
 ਹਾਂ। ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਂਅਸਾਂਨਾਂਲਿਇਉਹੋਈ। ਤਾਂਬਾਲਾਂਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਗੁਰੂਜੀਤਸੀਪਰੀਪਰੀਪ

ਟੁਕਿਉਰਖਦੇਗਾਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਦੁਬਾਲਿਆਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਮੁਖਮਧਮੁਰੈਅਤੇਮਹਾਂਅਗਾਂ
 ਸਿਰੈਅੰਖਦੁਦੀਨਾਂਹੀਅੰਦਰਿਜਰਣੁਦੀਰੈਤਾਂਬਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਹੁਦੁਅੰਖੀਅੰਜੀਹੁ
 ਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਦੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਬਾਲਾਂਸਿਖੀਅਉਖੀਹੈਸਭੁਕੁਝਕਰਤਾਂਰਦਾਂਹੈਪਰਏਹੁ
 ਦੁਨੀਆਂਦੀਵਰਤੁਇਹੈਇਕੁਦਿਨੁਮੇਰੀਧੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਨਜਰਿਪਈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਂਨਕਕਹਿਆਬਚਾਂਮੰਗਦਾਂਅੰਖਈਧੀਨੂਰਾਂਤੀਬਣਾਇਕੈਲੈਅੰਦੈਮੇਸੀਨਕੀਤੀ
 ਰਾਂਤਿਨਬਣਾਇਕੈਲੈਅੰਇਅੰਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਬਚਾਂਤ੍ਰਿਜਾਂਇਕੈਬਾਂਹਰਿਬਹਿਰ
 ਹਾਤਾਂਮੇਬਾਂਹਰਿਡੇਦੁਦੀਦੇਦਿਚਿਅੰਦੈਕੈਬਹਿਰਹਿਅੰਗੁਰੂਜੀਸੀਗਲਗਾਂਕਰਨਤਾਂ
 ਮੰਜੀਦੀਬਾਂਹੀਤੁਟਿਗਈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਪੋਈਖਿਅੰਲਦਿਚਿਅੰਹਾਂਤਾਂਮੇਜਾਂਤਾਂਜੋਗੁ
 ਰੂਨਾਂਨਕਸਹਜਾਦਿਚਿਕੁਸਹਜੁਰੋਜਾਂਦਾਂਹੈਤਾਂਮੇਉਸਹੀਹਦੀਜਾਂਹਗਾਂਅੰਪਈਦੁਹੀਦੁਤੀ
 ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਇਉਹਕੀਕਤੁਹੈਰੁਦੈਮੰਨਭਾਵੈਨਾਂਮੰਨਤਾਂਬਲੇਅੰਖਿਅੰਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀ
 ਸਤਿਛੇਰਿਗੁਰੂਮੰਗਦੁਕਹਿਆਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਜੋਏਹੁਦਰਤਾਂਗਾਂਜੁਏਗਾਂਜੁਇਕਹਿਆਂ
 ਖੇਗਾਂਸਤਿਦਚਨਹੈਨਿਤਿਜੁਦੇਅਉਗਾਏਪਾਂਪੁਜਿਤਨੇਕੀਤੇਹੋਜਨਾਤਿਤਨੇਸਤਿਅੰਪਣਨ

ਲਿਸਭੇਧੋਤੇਜਸਨਿ। • • • • • ਜੋਹਿਰਦੇਸਤਿਪਰਤੀ
ਤਿਨਾਲਸਤਿਅੰਖਸਨਿ। ਅਤੇਜੋਕੋਈਏਬਚਨਕਾਵੈਗਾ। ਸੋਜਿਥੈਗੁਰਨਾਨਕਹੈਤਿਥੈਬੈਦ
ਰੀਗਜਾਂਇਪਹੁਚੈਗਾ। ਭਾਂਈਬਾਲਾਏਹੁਬਚਨਸਤਿਕਾਰਿਜਾਂਨਣਾ। ਏਸਦਿਚਿਕੇਦਨਾਂਹੀ
ਮੈਨਣਾਂ। ਜੋਸਿਖਏਸਬਚਨਨੁਸਤਿਕਾਰਿਜਾਂਵੈਗਾ। ਸੋਪੁਲੇਖੀਪਨੇਦਰਗਾਹਦਿਚਿਜਾਂਵੈਗਾ।
ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਲੇਗੁਰੂਅੰਗਦੁਨੁਪੁਛਿਆਂਗੁਰੂਜੀਏਹੁਜੋਪੁਹਲਾਂਦਾ। ਅਤੇਦਤਾੜੇਓ। ਅਤੇਧੁ
ਹੁਗਤਾ। ਅਤੇਰਾਂਜਾਂਜਨਕਾ। ਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਕੁਗਤਹੈਨਾ। ਸਭੇਓਰੇਹੀਪੈਨਿ। ਅਤੇਹਿਕੋਕ
ਬੀਰੁਗਤਨਜੀਕਿਹੈ। ਏਹੁਮੇਰੀਨਿਸਾਂਕਰੋ। ਤਾਂਅੰਗਗੁਰੂਅੰਗਦੁਖੈਲਿਅੰਗ। ਭਾਂਈਬਾਲਾ
ਤਉਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੋਪੁਛਿਆਂਹੋਸੀ। ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਜੀਮੇਰੀਨਿਸਾਂਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂ
ਅੰਗਦੁਅੰਖਿਅੰਭਾਂਈਬਾਲਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਅਸਾਂਦਿਚਿਵਡਾਂਫਰਕੁਪੈ। ਗੁਰੂਕਰਣ
ਕਾਰਣੁਅਤੇਅਸੀਕੀਤੇਹੋਏ। ਜੋਕੁਪੁਤਉਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਮੁਹਿਸਦਿਅੰਹੈਸੋਈਤਹੁਕੀ
ਕਹੈ। ਅਤੇਓਹਮੈਨੁਕੁਰੀਅੰਖਿਸੁਣਾਂਇ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮੈਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੋਪੁ
ਛਿਆਂਸੀ। ਜੀਗੁਰੂਜੀਏਹਕਿਅੰਜੋਪੁਰਣਕੁਗਤਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਪਾਸੋਦੁਰਿਰਹੇ। ਅ

ਤੇ ਕੀ ਬੀਰਹ ਜਰਗ ਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਰਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕੀ ਬੀ
 ਰਤੁ ਗਤ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁ ਗਤ ਹੋਇਆ ਸੋ ਇਸ ਦਾ ਸਤਾ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਸਿਖ ਕੋ ਈ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ
 ਰਾਂਜ ਦੀ ਬਾਂਲ ਨਾਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਾਂ ਲੀਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਤਾ ਦੁਰਿ ਰਹੇ। ਅ
 ਤੇ ਜਿਤੁ ਦਿਨੁ ਏਕ ਕਾਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਅਤਿ ਤਦਿਨੁ ਸਭਾਂ ਨਿਰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਸਮਾਂ ਵੈਰੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮੇਧੁ ਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭਲੇ ਨਾਂ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਧਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਸਿਖ ਇਕੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਦਾ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਬਹੁਤੁ ਹੋਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਿ
 ਖ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਈ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੋ ਮਲੀ
 ਨੁ ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੈਕਰਿ ਸੰਤੀ ਮਲੀਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਨਾਂ ਧਿਆ।
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਇਉਂ ਸੁਣਿਆ ਅਹਾਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਨਾਂ ਧਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਏਵੈ ਤ
 ਹ ਕੀ ਕਹੈ। ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਪੁਰਤੀ ਤਕ ਰਿਜਾ। ਏਹੁ ਹਾਲੁ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਕ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਂਗਾਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇਖ
 ਕੇ ਭਉ ਦਲਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਾਂਬਤੁ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ

ਸਿਹਰਦਾਂ ਨਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਹੁਣ ਦੇ ਹੁਣੁ ਟੈ ਦਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅੰਧਿਅੰਭੁ
 ਈ ਬਾਂਲਾਂ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਦੇ ਹੁਣੁ ਟੈ ਦਿਚਿ ਰਹਦੇ ਹੋਨਿ। ਪਰ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਬੇ
 ਹੀ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿਅੰਭੁ ਲਾਂਜੀ। ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਂ ਸਿਰਹਿਆ। ਜਾਂ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇ
 ਪੁਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਦੀ ਦੇ ਹੁਣੁ ਟੀ। ਅੰਧੇ ਹਥੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਲਾਂ ਬੁਦਿ ਤਾਂ ਹੋਰੁ ਸਿਖ ਹਥ
 ਪਕਹਿ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅੰਧਿਅੰਭੁ ਈ ਸਿਖਾਂ। ਭਾਈ ਬਾਂਲੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿਚਿ ਭੇਦੁ ਕ
 ਈ ਨਾਂਸੀ। ਏਹੋ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸਿਖ ਦੁਭੇਦੁ ਅੰਗਾਂ। ਬੈਲਹੁ ਭੁਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ। ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ
 ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ॥

॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ॥ ਗੁਰੂ
 ਕਾਂਸ ਬਦੁ ਤੀਰਤ ਰਕਸ ਮਹਿ ਕਰਕ ਮਾਂ ਨੁਬੀ ਚਾਂਰੀ। ਸਾਂਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਸੰਗ ਮਾਂਗੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਭ
 ਅਸੁਦਾਂਚੀ॥ ੧॥ ਅਬੁਹ ਮਹਰਿ ਕੇਚਾਂ ਕਰਲਾਂ ਕਾਂ। ਚੇਤਾਂ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹੀ ਨਕਾਂ ਈ ਦੂਖ ਭਰਮ ਭਉ ਭ
 ਗੇ॥ ੨॥ ਰਹਾਂ ਉ। ਸਤੁ ਕੀ ਜੀਨ ਸੀਤੋ ਖਲ ਗਾਂਮੀ ਭਉ ਕਾਂਚਾਂ ਬਕੁ ਲਾਂਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਦਕੀਲੁ ਵਸੀ
 ਲਾਂਕੀ ਨਾਂ ਚਿਹਰਾਂ ਨਾਂ ਮੁਲਿਖਾਂਇਆਂ॥ ੨॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਚਿਤੁ ਜਾਂਮਨੁ ਦੀਅਾਂ ਭਰਤੁ ਬਰਾਂਤਲਿ

ਪਾਂਝੀ ਭੁਭਾਇ ਪਾਏ ਭੁਭਾਇ ਨਾਂਝੀ ਸੁਜਾਨੀ ਰੀਧਾਂਈ ॥ ੩ ॥ ਹਾਂਸ ਲੁਭ ਪੁਰੁ ਖਰਚੁ ਕਰਨੁ ਨਾ
ਕਰੇ ਕਾਭੁ ਕਰੇਈ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲੀਓ ਨੀਧਿ ਨਾਮ ਤਿਨੁ ਤੁਗਾ ਕਿਉ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ਏਹੁ ਸੁਭ
ਦੁ ਤਰੁਣੁ ਤੀਰੋਇ ਆਹਾਂ ਬੈਲੁ ਪੁਤਾਂਈ ਦੁਹਰਾਹੁ ਜੀ ॥ ਸਮੁਰਦਿ ਸਾਧਿ ॥ ਮੰਦੇ ਹਰ
ਏਹੁ ਜਨਾਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਪੁਰਨ ਕਰੀ ਕਰ ਤੁਕਾ ਹਿਸਨ ਪਧਤਿ ਧਿਯੁ ਚੰਦ ਸੀ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁਇ ਦੁ
ਰੁਹਿ ॥ ੫ ॥ ਮੰਦੇ ਪਤੀ ॥ ਜਨਾਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਮੁਰਨੁ ਕੁਈ ॥ ਪਰੁ ਤਸੁ ਤਲਿਖਤੁ
ਦੁਕਾ ਤਿਸੁ ਕੁਝ ਆਖੀ ਨਾ ਲਾਉ ਮਧੁ ਤੁਕਾ ਜੀ ਪਹੁਲਾ ਹਿਰਦੇ ਰਖੁ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ॥ ਲਿਖੀ
ਸਿਧ ਤਸੁ ਠਹਰੀ ਪੈਤ ਲਾ ॥ ਏਹਾਂ ਉਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੁਹਰੀ ॥ ੬ ॥ ਤੀਸੀ ਤਨੁ ਕਾ ਸੀਤੁ ਤੁਮ ਰੀਤੀ ॥ ਰਿਤੀ
ਰੀਤੀ ਸਾਂਝਾ ਸਨਾਖੁ ਦੁਹਰੀ ਬੈਨੁ ਤੀਰਾ ਖਚਰੁ ਕੁਮਾਲ ਕੇ ਪਾਸਿ ॥ ਬੈਲੁ ਪੁਤਾਂਈ ਜੀ ਦੁਹਰਾਹੁ
ਸਾਂਝੀ ॥ ਜਨਾਮ ਪਤੀ ਕਾ ਬੈਚਾਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਕੀ ॥ ਨਾਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਿਖ ਦੁਹਰੀ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਰੀ ਸੁਬਨ ਤੇ ਸਪੁਰਨ ਹੋਈ ॥ ਦਿਲੀਸਾ ਹਜਰਾ ਨਾ ਦੁਹਰਾ ਬੈਰਾ
ਦੁਹਰੁ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੁਹਰੀ ਕਾ ਦੇਹੁ ਪਾਧੁ ਜੁਟੀ ॥ ਤੇਫੁ ਰਾਇ ਸੁਦੀ ਪਸੀਰਾ ਲੁਧਾ ਰਚਾ ਰਖੀ ॥ ਦਿਨੁ
ਹੋ ਸਪੁਰਨ ਹੋਈ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦੁਹਰੀ ਧਰੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਟਹਿਲੀ ॥ ਸੁਬਨ ਤਸੁ ਸੀਰਾ ਤਕਾ ਚਰਨ ਕਾ ਦੁਹਰੀ ॥

